Anul XXXIX | Ianuarie—Februarie 1927 | No. 1—2

REVISTA PĂDURILOR

ORGANUL SOCIETAŢII „PROGRESUL SILVIC“

FONDATĂ IN ANUL 1886

APARE LUNAR

BIBLIOTECA CENTRALĂ ... SIBIU

REVISTA PĂDURILOR
Publication mensuelle de la Société forestière roumaine „Progresul Silvic“

SUMARUL:

O nouă îndrumare . . . . . **M. Tănăsescu-Moşandrei**
Anul forestier 1926 (avec résumé) . . **G. Turneanu**
Studii: Contribuţiuni la studiul nisipurilor sburătoare din România . . . . . **P. Ioan**
Silvicultura în străinătate: Mişcarea forestieră franceză în anul 1926. Mişcarea forestieră în Cehoslovacia. Situaţia forestieră actuală în noua Austrie . .
Cronica forestieră: Cronica botanică şi entomologică pe anul 1926. Cronica vânătorească . . . . . .
Recenzii . . . . . .
Comerţul lemnului: Exportul şi importul lemnăriei (avec résumé) . . . . . **H. Lazăr**
Juridice . . . . . .
Păreri şi impresii . . . . . .
Informaţiuni . . . . . .
Societatea „Progresul silvic“: Desbaterile Consiliului. Regulamentul de funcţionare al Căminului societăţei. Decizii.

Les articles originaux et ceux d'intérêt général sont suivis d'un résumé en langue française ou allemande

REDACŢIA ŞI ADMINISTRAŢIA: B-DUL I. C. BRATIANU No. 57 bis
BUCUREŞTI

31075.

REVISTA PĂDURILOR

Comitetul de redacţie:

Drăcea Marin — Stinghe Vintilă
Ioan Petre — Tănăsescu Mihail
Turneanu George

Secretar de redacţie: Ştefănescu-Suhăţeanu M.

SOCIETATEA „PROGRESUL SILVIC"

Persoană morală prin Decretul Regal 1630 din 28 Aprilie 1904

Consiliul de Administraţie:

Vice-Preşedinţi { C. P. Georgescu / M. Drăcea
Secretar general: M. P. Florescu
Casier: C. Sava-Goiu
Secretari { Dem. Grozescu / M. Ştef.-Suhăţeanu

Membrii:

Aleman I. — Marinescu Coman
Antonescu P. — Nedelcovici Ath.
Boldur M. — Opran Const.
Eliescu M. Aurel — Popescu Alex.
Ioan Petre — Stinghe Vintilă
Ionescu Andrei — Sburlan Dumitru
Lazăr Horia — Tănăsescu M.
Turneanu G.

Cenzori: Crattero Ovid, Năstăsescu Gh., Sculy Xenofon
Cenzori supleanţi: Anastasescu Dem., Comaniciu I., Fonai I.

Preţul abonamentului:

Pe un an . . . . . 250 lei
» » » pentru membrii Societăţii . . . . . 100 »
» » » pentru conductori şi brigadieri . . . . 70 »
Numărul . . . . . 25 »

Manuscrisele nepublicate se înapoiază

Anul XXXIX Ianuarie—Februarie 1927 No. 1—2

REVISTA PĂDURILOR

ORGANUL SOCIETAȚEI „PROGRESUL SILVIC“

O NOUA INDRUMARE

de **M. Tănăsescu-Moșandrei**

„Revista Pădurilor“ cu un tiragiu neîntrerupt, decât de marele război, timp de 2 ani, are o viață de 38 de ani, ceeace pentru o publicațlune de specialitate, în țara noastră, este un adevărat record.

Este mare meritul acelora, cari au alimentat-o mereu cu articole importante și cari au stăruit în atâtea vremuri grele, ca apariția ei să nu se stighereasca, fie din lipsa de mijloace pentru tipărire, sau din lipsă de material de redacție, — de aceea găsesc cu mulțumire, un prilegiu nimerit, de a le exprima la toți, omagiul și recunoștința noastră, tocmai în aceste vremuri când *Revista Pădurilor,* cată să păsească pe o treaptă mai sus, în ansamblul publicațiunilor internaționale de specialitate, năzuind chiar la un schimb cu folos și pe picior de egalitate, cu alte reviste similare streine.

Astăzi se remarcă un curent puternic de schimb de idei între diferitele popoare, în ceeace privește ramura pădurilor, cari pentru Europa începe să aibe un caracter accentuat; desigur provocat prin rărirea din ce în ce mai simțitoare a lemnului de lucru, pe care ilustrul forestier Mellard, a strigat'o cu atâta putere și convingere în lucrarea sa memorabilă *„La disette du bois d'oeuvre“* încă de acum 27 de ani, cu ocazia marelui Congres forestier internațional dela Paris.

Vedem azi, reviste silvice, în țările de curând chemate la o viață nouă ca: Cehoslovacia, Jugo-Slavia, Polonia, în cari se tratează de aproape, chestiunile de păduri cu multă căldură,— se interesează de aproape, scriind articole originale, cari să fie fo-

losite şi de alte ţări, şi nu odată am văzut, articole reproduse de revistele forestiere bătrâne ca „*Revue de Eaux et Forêts*“, dupe aceste reviste tinere,... dar pentru ca aceasta să fie posibil, era nevoe ca acele reviste să conţie rezumate, scrise în limba naţiunilor mari cari stau în fruntea civilizaţiei, iar noi pentru a ne ţine la nivel ridicat, trebuia să mergem cu noul curent.

Comitetul de redacţie al *Revistei Pădurilor,* abia intrat în atribuţiunile sale, a căutat chiar dela început, ca selecţiunea articolelor, să fie cât mai riguroasă, iar pentru articolele cele mai importante şi cu caracter de originalitate, să se facă rezumate, în limba franceză ori germană, aşa ca să poată fi citite şi de alţii.

Pentru înlesnirea comerţului de lemne, s'a stabilit ca cel puţin din 3 în 3 luni, să se publice preţurile diferitelor materiale lemnoase pe categorii de esenţe, dimensiuni şi calităţi, în diferitele centre de desfacere ale ţărei: Arad, Cluj, Cernăuţui, Craiova, Bucureşti, Galaţi, Constanţa. Aceasta va ajuta comerţul internaţional, căci *Revista Pădurilor,* va cuprinde date precise şi desinteresate, emanând dela organele unei societăţi culturale de specialişti.

Comitetul nu se va da la o parte, dela nici un sacrificiu şi va socoti de datorie, să aducă revistei noastre, orice îmbunătăţiri, pentru ca ea să corespundă cât mai bine menirei pentru care a fost creiată de înaintaşii noştri.

Revista noastră, trebue să ia apărarea în contra oricui şi pentru tot ce interesează, domeniul forestier întreg al ţărei, discutând deschis, dar obiectiv şi căutând să dea directive de specialitate guvernanţilor, în toate chestiunile mari la ordinea zilei, cu caracter forestier cum sunt: tarifele vamale, regimul silvic, islazurile comunale constituite pe soluri forestiere, chestiunea torenţilor, ca şi plantarea terenurilor inculte şi altele cu caracter de interes general silvic.

Apărarea intereselor Corpului Silvic, nu presintă mai puţină importanţă pentru revista noastră, căci Corpul Silvic ne este tot atât de scump, ca şi pădurea însăşi şi el, trebue ajutat să-şi cucerească toate drepturile, atunci când îi sunt nesocotite printr'o împrejurare, or alta.

Am ajuns să realizăm un ideal, — pe cari abia îndrăsneam să îl întrezărim acum câţiva ani în urmă, — *o casă a noastră* graţie

numai ajutorului nepreţuit al mult regretatului nostru preşedinte Alexandru Constantinescu.

Am ajuns să avem şi venituri importante, pe cari cată să nu le risipim, din contră să le economisim, căci ele trebue să ne înlesnească o desvoltare serioasă în materie forestieră şi să ne îndrumeze la o propragandă asiduă pădurească, pentru a infiltra încă din copilărie în sufletul tineretului nostru, dragostea de arbori şi pădure.

Avem şi o revistă bătrână, ale cărei coloane, sunt deschise pentru toate ideile mari şi sănătoase, de resort,— se cere dar numai muncă... *deci iubiţi camarazi vă poftesc la lucru pe toţi cu voe bună şi cu drag.*

Noi bătrânii vă punem la dispoziţie, toată experienţa noastră ; D-voastră ceilalţi, să puneţi sufletul şi energia tinereţei de cari sunteţi capabili şi împre nă să lucrăm fără preget, pentru apărarea şi prosperitatea pădurilor, ca şi pentru înălţarea cât mai sus a Corpului Silvic.

Bucureşti
15 Februarie, 1927

ANUL FORESTIER

de G. TURNEANU

Faptele ce interesează economia noastră forestieră sunt, în **1926**, îndeajuns de numeroase şi de însemnate.

Societatea „Progresul Silvic" îşi inaugurează măreţul palat depe Bulevardul I. C. Brătianu, din Capitală, în prezenţa M. S. Regelui Ferdinand I.

Cuvântul M. Sale, cald şi vibrător, arată o adâncă cunoaştere a pădurilor ţărei, o dragoste de ele tot atât de profundă şi o deosebită grijă de viitorul lor.

«Cultivaţi în inimile voastre şi mai ales în ale tineretului iubirea aceasta pentru frumuseţile naturei şi veţi vedea cât de drag vă va ajunge fiecare copac şi cât de mare interes veţi pune la o exploatare sistematică a bogăţiei acesteia date de Dumnezeu şi cu atât mai mult drag veţi sădi plantaţiuni noui, ca să refaceţi pe cele, pe care nevoia ne-a impus, să le sacrificăm pentru binele obştesc, — este îndemnul M. Sale.

Congresul Silvic, care a urmat inaugurărei, a întrunit un număr foarte mare de ingineri silvici. S'au dezbătut şi adoptat noui statute pentru societate, s'au făcut comunicări de către d-l *Petre Antonescu* asupra *„Pulverizărei proprietăţei forestiere"* de *d-l colonel Gr. Popescu* asupra *Problemei ridicărei în plan a pădurilor* şi altele, după care a urmat o interesantă *excursiune în Delta Dunărei.*

Progresul Silvic a încercat mai în urmă o nereparabilă pierdere în persoana regretatului Al. Constantinescu, *care fusese reales preşedinte, în unanimitate.*

Al. Constantinescu, în opera sa legislativă, în 1910 a înzestrat ţara prin *Codicele Silvic* cu dispoziţiuni înţelepte şi absolut necesare pentru controlul tuturor pădurilor din ţară în scopul conservărei şi exploatărei lor raţionale, reîmpădurirei, transportului lemnelor, stabilirea drepturilor şi exploatarea pădurilor moşneneşti, pazei, poliţiei, urmărirei şi pedepsirei delictelor silvice.

Prin *legea pentru înfiinţarea Casei Pădurilor,* a creiat instituţia, care urma să înfăptuiască programul de conservare, regenerare şi cultură a pădurilor Statului, precum şi de control pentru pădurile persoanelor morale şi ale particularilor.

Dar Al. Constantinescu n'a privit în materie forestieră numai ramura de promovare silvică, ci a avut în vedere şi interesele economico-sociale. Astfel dispoziţiunile din Codicele Silvic, privitoare la moşneni, dacă apără mai ales interesele acestora, a dat în acelaş timp şi întreprinderilor industriale posibilitatea ca, în cadrul legei, să poată exploata pădurile moşneneşti fără turburări iar *prin legea pentru exploatarea în regie a pădurilor şi vânzarea lemnelor de foc către autorităţi şi cooperative săteşti* a de-i rogat dela legea rigidă a contabilităţei publice pentru a rezolva şi latura socială a aprovizionării populaţiei cu lemne, dând un puternic imbold cooperativelor de exploatări de păduri.

In 1923, în complectarea operei începute la 1910, a susţinut, şi trecut prin parlament legile pentru *organizarea corpului silvic şi pentru organizarea învăţământului silvic,* iar în 1924, *legea pădurilor comunale,* care nu a intrat încă în aplicare.

«Progresul Silvic» îi mai datoreşte marele sprijin, pe care l-a acordat pentru construcţia casei societăţei, cu a cărei inaugurare am început această cronică.

Osebit de această rodnică activitate, însă tot în ramura forestieră de care ne ocupăm aci, Al. Constantinescu a prezidat congrese ale industriaşilor lemnului şi a conlucrat ca preşedinte sau consilier în numeroase societăţi anonime de exploatări de păduri. A fost numai un *cunoscător adânc al chestiunilor silvice, dar şi un armonizator al tuturor intereselor legate de păduri.*

In materie de *politică forestieră,* anul *1926,* îşi are deasemeni importanţa sa.

Cuvântul patriarchului, pronunţat în şedinţa Senatului, cu înalta autoritate morală a Sanctităţei Sale, a readus în discuţie marea problemă **a naţionalizării industriei forestiere.**

Chestiunea fusese deschisă prin comunicarea din şedinţa Senatului dela 15 Martie, a d-lui dr. V. Bianu, asupra pădurilor exploatate de firmele streine, cu preţuri derizorii şi a apărărei făcute de d-l George Vasilko Sereki, asupra contractelor Fondului religionar ortodox din Cernăuţi, cu firma Bucovina, reprezentată prin d-l Anhauch, în şedinţa Senatului dela 16 Martie.

Sanctitatea Sa Patriahul dr. Miron Cristea, la 17 Martie, reluând problema ridicată de d-l dr. V. Bianu, ţine un inimos discurs a cărei importanţă este de primul ordin în această chestiune, în care între altele spune:

„Eu încă sunt fiu al codrilor, născut într'o bătrânească casă de lemn, clădită din bârne tăiate pe loc şi în acel loc al patriei noastre, unde şi azi este cea mai mare cantitate de pădure de brad, şi mă doare inima că, de câte ori mă duc acasă, văd cum, nu ţăranii noştri, nu cooperativele noastre — de cari, durere, în Ardeal nu avem decât foarte puţine, — sprijinite, de altcum, larg şi cu bunăvoinţă din partea ministerului nostru de domenii, ci străinii şi de neamul nostru, uneori chiar şi de ţara noastră, le exploatează.

„Se întâmplă, în unele părţi, că metrul cub de lemn îl au cu preţul ridicol de trei coroane, din timpul erei ungureşti; în alte părţi, tae de sting codrii noştri, încât mâine, ne vom pomeni că munţii noştri pleşuviţi, se vor rostogoli în potop de nisip, deasupra satelor noastre de munte şi de deal, cum se poate vedea, de exemplu pe Valea Largului şi cum treci din Ardeal de la Tulgheş-Prisecani în Moldova.

„M'am interesat dacă aceşti oameni exploatează în chip cinstit, fie şi pe baza contractelor vechi, codrii noştri, şi am primit informaţiuni, în câteva cazuri, că nu numai nu se observă contractele acelea hiper-favorabile, ci simţind apropierea controlului, deşi contractele cereau exploatarea în 15 ani, au început să taie în cinci ani de zile totul, ca nu cumva să se trezească guvernele noastre şi să vadă cum se face jaful în codrii ţărei şi ai neamului nostru.

„D-l ministru al domeniilor, Al. Constantinescu, se vede, — voind a cunoaşte exact starea lucrului şi a face paşi de îndreptare — a delegat pe deputatul C. Moldovan, asistat de specialişti, să facă o anchetă. Şi s'a constatat din partea deputatului Constantin Moldovan, care a stat la faţa locului peste 100 zile, că la multe întreprinderi forestiere: 1) Naţionalizarea acţiunilor, cum ar cere interesele naţionale,—este sau inexistentă, sau o ficţiune; 2) Că consiliile de administraţie nu sunt organizate cu atâţia români, cari să vadă unde merg banii bogăţiilor ţării; 3) Că directorii generali nu-s români, ca să aibă inimă faţă de ţara unde se îmbogăţesc; 4) Că contabilitatea nu se poartă românește; 5) Că se taie păduri fără permisia forului competent; 6) Că unii au refuzat a da informaţiile cerute; 7) Că taxele de reîmpădurire nu-s cele legale; 8) Că împădurirea e numai pe

hârtie etc., că unii taie fără de nici o normă din cele impuse de către minister".

Şi mai departe precizează: „Dela înaltele guverne eu cer numai: *Să selecţioneze chestiile grave fără neamânare, cu precădere şi* **în chestia pădurilor a ajuns mucul la deget".**

In Bucovina totuşi, trebue să înregistrăm cu durere că, la *conducerea Fondului bisericesc ortodox* politica naţionalizărei exploatărilor forestiere este privită tocmai pe faţa deservirei intereselor naţionale şi că *nu ortodocşii iau în exploatare aceste păduri, iar I. P. S. S.* Mitropolitul Nectarie Cotlarciuc, care aprobă în ultimă instanţă vânzările de păduri, nu şi-a însuşit vederile Sanctităţei Sale Patriarhul.

Politica forestieră a guvernului, de care opinia publică a luat cunoştinţă cu mulţumire, este precizată prin *interviewul d-lui ministru al agriculturei şi domeniilor C. Garoflid,* publicat în oficiosul „Indreptarea" cu data de 17 Septemvrie, astfel:

„Exploatarea pădurilor prin cooperative face parte din programul meu şi prin aceasta înţeleg nu numai pădurile Statului, dar, în viitor, chiar pădurile particulare, căci este de dorit ca iniţiativa şi capitalul românesc să se manifeste şi în această ramură de activitate, în special, în regiunile muntoase, acolo unde exploatarea pădurilor constituie singurul mijloc de existenţă a populaţiei locale, această chestie a organizării cooperative e de cea mai mare importanţă.

„Eu am sprijinit totdeauna aceste cooperative, începând chiar din timpul, când am fost ministru de agricultură la Iaşi. Le sprijin şi acum şi sunt bucuros, când pot să organizez asociaţii româneşti pentru exploatarea pădurilor Statului".

Legătura cu cercurile de propăşire ale politicei forestiere internaţionale s'a păstrat şi în 1926 prin delegaţii oficiali ai Casei Pădurilor, cari au participat la **Congresul internaţional de Silvicultură dela Roma.**

Prin **conferinţe şi scrieri** s'au rezolvat şi promovat, de asemeni, cunoştinţe de specialitate. D-l profesor d-r. C. Bungeţeanu a tratat la Institutul economic românesc *Politica Comercială a lemnului în România,* colegul nostru d-l *Petre Ioan* a vorbit la Şcoala politechnică din Capitală, despre *Legiferarea apelor la noi în ţară* şi d-l *M. P. Florescu* a ţinut mai multe conferinţe de propagandă la Fundaţia Carol I., la Ateneul Ro-

mân, la Braşov şi la Timişoara. Osebit de aceasta, s'au făcut comuicări la Congresul inginerilor silvici din Capitală şi la Congresul inginerilor dela Cernăuţi.

D-nii ing. inspectori silvici *I. Simionescu şi I. Zeicu*, au dat publicităţei *Noţiuni de Silvicultură*, d-l *Mitiţă Constantinescu* a dat la lumină *Contractele de vânzare pentru exploatarea pădurilor faţă de legislaţia agrară silvică*, d-l d-r *M. Moşandrei* şi-a trecut teza de Doctorat economic la Universitate din Paris, cu lucrarea: *La Coopération forestière en Roumanie*, iar d-l profesor *V. N. Stinghe* a lucrat cu asiduitate la *Agenda forestieră*.

Din publicaţiunile periodice, în afară de *Revista pădurilor unificată cu Economia forestieră*, organul societăţei „Progresul silvic", care a împlinit 38 ani de publicitate au mai apărut în cursul anului:

Silvicultorul, în al doilea an, organ al conductorilor silvici, un alt, *Silvicultorul*, în al şeaselea an, organul forestierilor din Bucovina şi *Zigzagurile forestiere* ale d-lui M. P. Florescu.

Frumoase articole de popularizare de botanică forestieră a publicat şi în acest an d-l *profesor universitar I. Simionescu*.

Comerţul şi industria lemnului au avut şi în acest an ca exponent *Monitorul forestier*, în al cincilea an, precum au mai avut concurs din partea revistei *Analele statistice şi economice* şi a ziarului *„Argus"*.

Forstwissenschaftliches Centralblatt din München s'a ocupat deasemeni de pădurile noastre virgine prin articolul d-lui dr. *Rubner*.

In domeniul ştiinţelor naturale, merită a fi menţionate lucrările meritorii ale camarazilor noştri inginerii silvici *C. Georgescu* şi *G. P. Antonescu*, asupra *Fasciaţiunei* şi a *Contribuţiunilor la distribuirea geografică a răşinoaselor în România*, cu care au trecut doctoratele în ştiinţele naturale, primul la Universitatea din München şi secundul la cea din Cluj.

Activitatea casei pădurilor s'a îndreptat, cum era de aşteptat, către o politică de realităţi privind conservarea şi ameliorarea masivelor forestiere.

Câteva cifre comparative între anii 1925 şi 1926 ne înve-derează progresele realizate în *domeniul împăduririlor artificiale*.

Lucrările efectuate		în 1925	în 1926
a) *La pădurile Statului:*			
Semănături directe . . .	ha.	2.585,27	ha. 3.827,84
Plantaţiuni	„	6.529,84	„ 8.950,98
Semănături în pepiniere .	„	138,53	„ 143,60
Seminţe recoltate . . .	kgr.	47.752,05	kgr. 30.883,—
Ghinde recoltat	hl.	4.407,—	hl. 15.323,—
b) *La pădurile administrate de Stat:*			
Semănături directe . . .	ha.	1.970,50	ha. 2.464,26
Plantaţiuni	„	3.781,81	„ 5.162,32
Semănături în pepiniere . .	„	40.41	„ 54,40
Seminţe recoltate	kgr.	5.764,—	kgr. 4.001,—
Ghinde recoltate	hl.	1.278,—	hl. 4.704,—

La amenajări constatăm deasemeni o directivă stăruitoare pentru terminarea revizuirei amenajamentelor la pădurile din Ardeal. Astfel s'au obţinut amenajamentele definitive la toate pădurile Statului din ocoalele silvice aparţinând direcţiilor regionale dela Arad şi Sebeşul-Săsesc, precum şi în mare parte la cele din direcţiile regionale Cluj, Sighetul-Marmaţiei şi Mercurea-Ciucului.

Consiliul Technic a adoptat măsura, ca tăerile anuale nu numai să fie continue, dar să se realizeze, în limitele posibilităţei, şi raportul susţinut.

Exploatările la pădurile Statului au produs un venit de circa 504 milioane lei, din care s'au încasat deja circa 460 milioane, faţă de prevederile bugetare de 280 milioane lei. Cea mai mare parte a vânzărilor s'a făcut către cooperativele forestiere.

Regulamentul serviciului central al Casei Pădurilor aprobat prin I. D. Regal No. 1431 din 26 Martie 1926, conţine atribuţiunile administratorului şi ale direcţiunilor centrale.

Acest regulament care delimitează şi arată însărcinările fiecărei direcţiuni, nu lasă directorilor şi şefilor de servicii nici o autoritate, căci aceştia nu pot rezolva lucrările de resortul fiecăruia şi nici măcar a semna hârtiile, ci au numai atribuţia de *a întocmi referate,* iar administratorul *are dreptul să mai restrângă încă şi aceste competenţe.*

S'au creiat deci funcţiuni sui-generis de referenţi cu răspunderi de directivă (!?) şi s'a realizat astfel o centralizare excesivă, care nu poate fi spre progresul instituţiei.

Cooperaţia forestieră s'a manifestat la 19—21 Septemvrie la Tarcău în judeţul Neamţ printr'un impunător *congres prezidat de d-l Gr. Trancu-Iaşi* ministrul muncei, cooperaţiei şi asigurărilor sociale, care a rostit iscursul de deschidere, urmat de cuvântările ocazionale ale încercaţilor cooperatori: Gh. Dumitrescu-Bumbeşti, Ştefan Ioan, Constantin Cercel, directorul general al Centralei Cooperativelor, Leon Mrejeru şi alţii. A vorbit pentru cooperaţie şi d-l M. P. Florescu.

Autorul acestei cronici a făcut o dare de seamă asupra începuturilor, dezvoltărei şi rolului, pe care cooperativele forestiere trebue să-l îndeplinească în economia naţională.

D-l N. Calmuschi, preşedintele cooperativei „Albina" din Tarcău a făcut o expunere asupra organizărei şi situaţiunei cooperativei, iar d-l inginer silvic I. Dumitrescu, inspector al cooperativelor, a tratat organizarea cooperativelor forestiere din Carpaţii Moldovei. Au mai vorbit d-nii I. Mănăilă, preşedintele cooperativei „Zărneşti" din judeţul Făgăraş şi d-l Cerchez preşedintele cooperativei „Pădurea Noastră" din Vama jud. Câmpulungul moldovenesc, asupra cooperativelor forestiere din ţinuturile de peste munţi.

S'a rulat filmul cinematografic al Cooperaţiei cu frumoase vederi din ciclul de exploatări forestiere ale cooperativelor din Neamţ, Muşcel şi Vâlcea, închizându-se congresul cu o escursiune în pădurea „Tarcău" la exploatări, pepinieră şi împăduririle făcute de cooperativă.

Din mersul cooperativelor forestiere se constată, că rezultatele întreprinderilor lor sunt din ce în ce mai satisfăcătoare, cu toată criza financiară de pe piaţă. Când mai toate întreprinderile mari capitaliste în ramura lemnului născute în urma războiului au ratat, când multe din marile societăţi anonime datând de dinaintea războiului şi care ar fi urmat să aibă situaţii strălucite, prin achiziţiile de păduri cu preţuri excepţional de scăzute, încheie bilanţurile cu deficite, — este de remarcat că întreprinderile forestiere cooperative, cu neînsemnate excepţii, prosperează.

Marile cooperative de industrie forestieră, din regiunile de munte în cursul anului 1926 au distribuit consumatorilor dela câmp, prin circa 150 cooperative de aprovizionare şi desfacere, cherestea în valoare de circa 60 milioane lei, iar către coloniştii din Dobrogea în valoare de circa 10 milioane lei.

Exploatările de păduri, care îşi desfac lemnul în consumul intern, au beneficiat *pentru lemnul de foc de importante urcări de preţuri* faţă de anii trecuţi. In localităţile mai apropiate de centrele mai populate a ajuns până la 9.000 — 10.000 lei vagonul de 10.000 kgr. lemne de foc de specii tari, predate încărcate în vagoane în gările de expediere. Sunt cele mai mari preţuri, ce s'au obţinut până în prezent pentru lemnele de foc.

Consumatorii au avut în schimb dece să se plângă, mai ales că au fost loviţi şi de urcările de tarife de transport pe C. F. R.

Lemnul de lucru de stejar devine din ce în ce mai rar şi cu toate că exportul său a scăzut simţitor, totuşi pe piaţa internă se menţine la o valoare ridicată.

Industria lemnului a continuat a fi în criză, cu tot exportul activ ce a fost nevoită să-l facă. Greutăţile ei se datoresc pedeoparte sporurilor de salariu, ce sunt obligate să le plătească lucrătorilor din cauza scumpirei vieţei şi marilor salarii ale administratorilor şi personalului de conducere; iar pe dealtăparte fluctuaţiunilor valutare cari au provocat scăderea preţurilor prin urcarea valutei noastre faţă de cursurile anterioare ale lirei sterline şi ale altor monede streine, în cari s'au făcut vânzările. Din această cauză, multe din industriile noastre şi din cele mai însemnate au încheiat bilanţurile cu pagube, iar cele mai fericite de abia au scăpat la limită.

Comerţul de export al lemnului a fost totuşi în creştere, în special cel de cherestea de răşinoase, care reprezintă circa 70% din totalul lemnului exportat. Aceasta datorită faptului că, la începutul anului, când se fac cele mai multe vânzări, preţul oferea un oarecare spor faţă de anii trecuţi, spor care a fost cu totul anihilat prin urcarea valutei noastre. A mai contribuit la creşterea exportului de reşinoase în mică parte şi scăderea taxelor de export, dar mai ales prelungirea sezonului de încărcare în porturile dunărene, datorit unei toamne foarte lungi, care a permis navigaţia pe Dunăre până foarte târziu.

S'au înregistrat progrese la exportul de cherestea dată la rindea, atât ca volum cât şi ca valoare.

Exportul stejarului a scăzut foarte mult. — Se constată aproape o încetare a exportul i de traverse şi cherestea de fag. Politica greşită dusă de C. F. R. prin marile ridicări de tarife şi prin ra-

ţionarea exportului de asemenea traverse a reuşit să desfiinţeze acest debit, în dauna economiei naţionale.

Se mai constată regres la volumul şi valoarea lemnelor de foc exportate.

Cu toate acestea, în genere, se poate spune că exportul lemnului românesc a reuşit să învingă marile greutăţi din cale-i şi să se menţină chiar cu oarecare sporuri, în vreme ce mai toate celelalte ţări exportatoare au avut de suferit prin criza ce a atins întreaga Europă în 1926 şi în special Europa centrală şi pentru învingerea căreia se preconizează sindicalizarea producătorilor în scopul restrângerei producţiunei lemnoase.

Résumé

L'année forestière

Sous ce titre, M. Turneanu, relève les évènements sylvicoles de l'année 1926.

Il nous dit quelques mots sur l'inauguration de l'hôtel appartenant à la société «Progresul silvic», qui vient d'être construit.

Pour montrer l'importance qu'on a attaché à ce fait, il nous informe que S. M. le Roi Ferdinand I a participé en personne à cette innauguration et qu'il a prononcé même un discours.

Cette même année 1926 a été assombrie par la mort du regretté A. Constantinesco, ancien ministre de l'agriculture, président de la société «Progresul silvic», qui, par son intelligence et son entendement comprenait mieux que tout autre le grand rôle que jouent les forêts dans la prospérité d'un pays.

Au point de vue de la politique forestière, nous voyons une tendance prononcée à intéresser les capitaux nationaux à l'industrie du bois.

On remarque, aussi, une crise dans l'industrie du bois à exporter, à cause de la grande diférence entre le coût de la production et les prix de vente, assez bas, à cause de la crise générale continentale du bois et, particulièrement, à cause de l'instabilité du «leu».

A l'aide de conférences et de publications périodiques on s'est efforcé d'attirer l'attention du publique sur l'importance des forêts dans l'économie du pays.

A l'ètranger, nous avons remarqué l'article de M. dr. Rubner de la «Forstwissenschaftliches Centralblatt», publié à Münich, concernant les forêts vierges de Roumanie.

La Roumanie a été, elle aussi représenté au Congrès international forestier de Rome par des délégués oficiaux.

Au cours de l'année 1926, nous avons assisté au congres de la Cooperation forestière à l'occasion duquel on a constater les grands services apportés aux populations pauvres par cette cooperations, et les progrès qu'elle a faite.

STUDII

CONTRIBUŢIUNI
LA
STUDIUL NISIPURILOR SBURĂTOARE IN ROMÂNIA

de P. IOAN.

Investigaţiunile făcute cu mulţi ani mai înainte, au dovedit, că de nisipuri sburătoare în Oltenia nu se pomeneşte înainte de 1850. — Totuşi la 1852, Prinţul Ştirbei, începe la Băileşti împădurirea cu salcâmi în nisipuri, iar între anii 1860—1870, altă iniţiativă particulară, — prinţul Obrenovici — efectuează pe moşia sa Dessa (Dolj) acelaş fel de împădurire.

Pe la începutul anului 1860, se semnalează de Epitropia Madona Dudu din Craiova, că pe moşia sa Maglavitu „nisipurile „spulberate de vânturi se întind pe pământul de muncă şi-l astupă", iar ceva mai târziu — 1867 — şi pentru prima oară la stat, arendaşul moşiei statului Maglavitu, alarmează ministerul de finanţe cu o adresă prin care arată că, „mulţimea nisipurilor înăbuşesc proprietatea atât de repede, în cât peste puţin timp o va acoperi pe toată".

Dacă cu toate acestea, Patrulius, fost şef al serviciului împăduririlor (1883—1888) a putut să scrie într'un raport adresat ministerului de domenii că între 1864—69 nisipurile din Oltenia erau staţionare, înseamnă că în general, aceasta era situaţia din acea epocă, că numai la Maglavitu începuse să devină sburătoare şi că în urmă s'au propagat cu iuţeală vertiginoasă.

In orice caz, în această epocă, s'a semnalat întâi pericolul nisipurilor sburătoare, iar ideia fixării lor prin plantaţiuni, a fost luată în considerare de ministerul de domenii pentru prima oară la 1862, fiind ministru P. S. Aurelian.

Deşi statul avea exemplele demne de imitat ale particularilor, totuş, lăudabila iniţiativă a ministrului a fost părăsită şi s'au continuat plantaţiunile numai la particulari, în punctele unde nisipurile

deveneau sburătoare, anume, între anii 1872—78 pe domeniile Pătulele şi Dâncea din Mehedinţi, ale prinţului Ştirbei.

Interesul manifestat de Domnitorul Carol, care în timpul războiului 1877—78 îşi stabilise cartierul general la Poiana-Dolj, într'o regiune bântuită de nisipuri sburătoare, a trezit atenţia factorilor răspunzători, asupra măsurilor de fixare şi într'adevăr la 1882, fiind prim-ministru şi ministru de domenii I. C. Brătianu, s'a hotărât începerea lucrărilor de plantare şi la stat.

Epoca ce a urmat până la 1900, a fost de febrilă activitate şi în ce priveşte suprafaţa împădurită şi în ce priveşte încercările multiple de alegere a esenţei, până s'a ajuns prin eliminarea celorlalte, la generalizarea plantaţiilor cu salcâm.

Roadele acestei munci, dădeau dreptul la încheerea unui bilanţ, la precizarea unor rezultate şi cine caută evoluţia lucrărilor din nisipurile sburătoare, găseşte un bogat material documentar în:

a) Studiu plantaţiunilor şi pepinierelor statului de Ionescu Zane 1900;

b) Studiu asupra împăduririi nisipurilor sburătoare în România, de Er. Gheorghiu în *Revista Pădurilor*. Ianuarie—Aprilie 1903;

c) Studiu asupra nisipurilor sburătoare din România de Gh. Crăciunescu, publicat în *Revista Pădurilor* din Iulie-Septembrie 1904 şi în broşură, 1908;

d) Chestiunea împăduririlor artificiale în România, de d. R. Rusescu 1906 şi în rapoartele pe care silvicultorii străini, aduşi în ţară:

Bouquet de la Grye în 1875.
Broillard în 1883.
D-l Huffel în 1888.
Pitscheack în 1902, le-au înaintat ministerului de domenii, ca rezultat al misiunii lor.

* * *

Problema, cu caracter imperativ, ce se pusese la 1882: stăvilirea imediată a nisipurilor sburătoare, a fost rezolvată definitiv de contimporanii silvici ai acelei vremi şi cu urgenţa ce comportă acest fel de lucrare.

Epoca tatonărilor în ce priveşte alegerea esenţei de împă-

durit şi technica plantaţiunilor o putem considera, chiar pentru vremurile noastre, terminată.

Dar problema nisipurilor sburătoare mai avea o a doua faţă care, eclipsată de urgenţa celei dintâi şi poate nebănuită într'un viitor aşa de apropiat, a fost socotită de interes inferior.

In adevăr, de origina acestor terenuri, de evoluţia şi morfologia lor, de întinderea, distribuirea şi perspectiva lor de viitor, nu se leagă de cât câteva observaţiuni făcute de d-l Huifel în timpul vizitei sale din Noembrie şi Decembrie 1888 în Olten'a şi de 2 analize de nisipuri dela Ciuperceni şi Piscu-Tunari, făcute în acelaş an de C. Munteanu în staţia agronomică Herăstrău.

* * *

In lumina bibliografiei menţionate mai sus şi a istoricului prea sumar ce am făcut unei chestiuni, foarte pe larg desbătută odată, suntem par'că, acum, sub impresia că problema nisipurilor sburătoare a fost o preocupare ad-hoc a celei de a doua jumătăţi a secolului al 19-lea, că a fost specială sudului Olteniei şi că în urma alarmei locuitorilor câtorva sate din Dolj şi a prefectului respectiv, lucrându-se activ câţiva ani, odată cu fixarea prin împăduriri cu salcâm, a dunelor ce ameninţau să acopere câteva sate, s'a terminat şi cu problema nisipurilor sburătoare.

Ignorându-se un trecut de preţioasă experienţă silvică, acum în 1927, se reia prin alte cercuri, chestia tatonărilor dela 1860, pentru stabilirea modalităţilor de punere în valoare a acestor nisipuri şi pentru ruinarea lor grăbită, se dau asalturi mai aprige de cât dădeau arendaşii moşiilor statului la 1850, ca să-şi extindă cota suprafeţei de cultură, chiar unde natura punea un strict veto.

In opoziţie cu unele opinii, ori nejustificate ori interesate, din cele ce urmează, sper că voiu scoate în evidenţă următoarele concluziuni:

1. Chestia nisipurilor sburătoare în România, este mereu deschisă;

2. Nisipurile sburătoare sunt o etapă — şi anume, cea de răzbunare — din ciclul de evoluţie al terenurilor din regiunile aluvionare, situaţie pe care numai omul, prin îndărătnicia sa o creiază, împotriva naturii; şi,

3. având în ţară o vastă regiune de nisipuri, avem ca

specialişti şi o datorie de a convinge, — pe cei ce încearcă sisteme noi de stăpânire — că numai pădurea poate să fixeze terenuri prin natura lor foarte expuse spulberării de vânturi.

Geneza celor mai noi formaţiuni ale ţinutului românesc.

Cea mai clară relie are a unui fenomen evoluţionist, este o reprezentare cinematografică, iar nu o fotografie.

Prin această metodă, în cadrul unei teorii în general admise, coordonăm un număr de fapte particulare şi dăm astfel, de istoricul întreg al regiunii ce ne interesează.

* * *

Pe la finele epocii terţiare, apele Mării Negre, cari se înălţau cu 70-80^{m}. deasupra actualului nivel, se întindeau mult peste sudul Rusiei şi al României şi înaintau printr'un golf dela nordul podişului dobrogean, peste câmpia Munteniei, până aproape de Porţile de Fer.

Limita sudică a acestei regiuni este bine marcată de Dunăre; cea nordică, nu se cunoaşte precis, dar dacă am presupune că de atunci încoace în orografia terenurilor terţiare nu s'au produs prea accentuate modificări, ar însemnà să înglobăm acestei regiuni, tot ţinutul care este azi sub curba de nivel de 80^{m}.

Sunt dovezi sigure că după această epocă, din cauza climei uscate ce a urmat şi a prăbuşirei fundului Mării Negre spre Asia Mică şi Caucaz (după teoria lui M. Rudschi, desvoltată de Socolov) nivelul apelor s'a coborât cu peste 50^{m}. sub nivelul actual.

Se înţelege că râurile au trebuit să-şi adâncească văile, ca să se poată racorda cu noul nivel scăzut al mării. Delta Dunării eşise de sub apele mării şi devenise uscat, fluviul se vărsa în mare printr'un singur braţ, dar la un punct mult mai înaintat de cât acela unde se varsă astăzi braţul Sf. Gheorghe, iar insula Şerpilor erà un deal pe malul mării şi pe coasta dreaptă a văii Nistrului, ce se vărsa pe atunci în Dunăre.

Săpăturile canalului Sulina în dreptul marelui M, au descoperit un strat de loess cu fosile de marnut şi rinoceri la 7^{m}. adâncime, ceeace dovedeşte neîndoios existenţa uscatului terţiar în acea regiune.

In timpul erei quaternare, clima devenind foarte rece şi umedă, o mare parte a Europei, Caucazul şi Carpaţii s'au acoperit cu gheţari, iar România de Sud, cu o mulţime de lacuri.

Debitul râurilor s'a mărit într'atât că nici prin văile mult adâncite în epoca anterioară nu s'a mai putut scurge, ci s'a revărsat continuu asupra uscatului. Cu mare câştig în puterea de distrugere şi transport, căci porneau din isvoare inepuisabile — gheţarii — şi erau alimentate de ploi frequente, râurile au umplut cu bogatele lor materii aluvionare golful câmpiei române, l-au nivelat cu ocazia des repetatelor revărsări, constituind Burnazul, Bărăganul şi celelalte şesuri, printre cari se păstrează şi azi văile largi de scurgere ale râurilor, aşa cum au fost croite în acea vreme.

Tot atunci având loc deschiderea Bosforului şi a Dardanelelor, bazinul Mării Negre, inundat de apele Mediteranei şi de ale râurilor cu debitul considerabil mărit prin topirea zăpezilor, se înalţă şi întinde din nou asupra deltei, înaintând adânc şi asupra uscatului, prin depresiunile adânci şi întinse ale apelor.

In acest stadiu — şi printr'un fenomen cu consecinţe inverse — râurile îşi înalţă fundul albiilor, ca să se racordeze cu nivelul înălţat al mării.

Dunărea, colectorul tuturor apelor, ca urmare a unei noi porniri de sedimentare activă, îşi tot îngustează albia, retrăgându-se în acelaş timp şi din văile laterale şi dinspre coada din Oltenia, scapă de cascada ce făcea la Giurgiu, din cauza trecerii pe sub fluviu a unei creste de tip alpin în acel loc şi ajunge treptat cu gura sa la răsărit de Isaccea, când se poate spune că începe adevărata evoluţie a actualei delte.

Acum, trăim aceeaş epocă, în care Dunărea, din cauza cantităţilor mari de aluviuni ce descarcă la gurile ei, îşi înalţă continuu fundul la extremitatea inferioară a cursului său şi datorită legii eroziunilor şi depunerilor regresive, înălţarea se propagă treptat şi în partea superioară a cursului şi deci a afluenţilor săi.

Luncile din ţara noastră şi întreaga regiune inundabilă a Dunării, sunt păturile majore ale râurilor din timpul Diluviului. In ele, râurile actuale, cu debit considerabil diminuat şi-au croit — cu mare libertate de alegere — o altă albie minoră.

La intervale destul de mici însă, datorită regimului torenţial din ţara noastră, râurile în zona lor de ramblieare au revărsat şi revarsă încă, în albia majoră, apele ce nu mai încap în cea minoră, lăsând pe maluri, după fiecare viitură, stratul respectiv de depunere aluvionară.

Materialele se depun în ordinea mărimii şi a cantităţii lor, dela mal spre exterior şi din partea superioară către cea inferioară a cursului şi dau atât profilelor transversale ale regiunii inundate, cât şi profilului longitudinal al malurilor, înălţimi din ce în ce mai mici.

Ceeace impropriu s'a numit retragerea golfului Dunării din uscat, în realitate este înălţarea—prin depuneri succesive—a malurilor albiei minore, este îndiguirea naturală a regiunii inundate, este canalizarea apelor într'o albie îngustată pe măsura unui debit obicinuit, este înălţarea succesivă a terenurilor din regiunea inundabilă din amonte şi dinspre maluri şi este în fine trecerea succesivă a acestor terenuri din categoria terenurilor submersibile — cum sunt cele din deltă — prin toate fazele intermediare, până la cele ce ies din categoria terenurilor inundabile.

Depunerile de nisipuri

Teoretic ar trebui ca în raport cu forţa de târâre a apei, să întâlnim pe valea unui râu o înşiruire regulată de depozite de materiale din ce în ce mai mici, cu cât ne apropiem de limita lui inferioară şi chiar să putem preciză distanţele pe cari se fac anumite depuneri. Ar trebui ca după blocurile şi bolovanii mari din regiunea torenţială să succeadă pietre şi bolovani mai mici în regiunea mijlocie, apoi pietrişul cu elemente progresiv scăzute în dimensiuni şi în sfârşit nisipuri, în ordinea mărimii bobului, până la argile fine din părţile unde râurile îşi domolesc cu totul iuţeala.

In realitate, pentrucă elementele ce hotărăsc depunerea acestor materiale sunt foarte multe şi variate, iar jocul forţelor lor foarte capricios, limitele diferitelor categorii de depuneri sunt împinse în amonte sau în aval, după cum variază forţa de târâre a apei şi în consecinţă, aspectul secţiunilor aluvionare are o structură încrucişată, formată din alternanţe de pietre, pietrişuri, nisipuri şi argile.

In urma a numeroase experienţe, Dubuat a ajuns să cunoască iuţala necesară unui curent ca să transporte grăunţi de diferite mărimi şi a întocmit un tablou din care rezultă că:

pentru argilă este necesară iuţala unui curent de 0m. 15 pe secundă
» nisip » » » » » » 0m. 30 »
» pietriş » » » » » » 0m. 60 — 1.20 »
iar pentru pietre şi bolovani » » » » 1m. 50 — 3.00 »

Dunărea, în partea cea mai domoală a cursului său — pe braţul Sulina — variază iuţeala dela 0m. 15 — 3m. 00 pe secundă, adică este în stare să transporte până la vărsare, în timpul apelor mari, elemente de mărimi apreciabile. Faptul este confirmat deplin prin depunerile nisipoase dela gura fluviului, prin materialele cu cea mai mare proporţie de nisip, dragate depe canalul Sulina şi în sfârşit prin câte analize s'au făcut până acum, nisipurilor depe malul Dunării.

La 1888, s'a analizat de către Carnu Munteanu, în staţia agronomică Herăstrău, 2 probe de nisipuri sburătoare, dela Ciuperceni şi Piscu-Tunari şi s'a găsit nisip 96.8%
argilă 1.5
şi alte materii 1.7.

Alte analize mai recente [1]), făcute diferitelor categorii de terenuri nisipoase din Oltenia, aruncă şi mai multă lumină asupra modului în care proporţia celor 4 elemente principale constitutive: nisip, calcar, argilă şi humus, influenţează proprietăţile lor fizice.

	Sol arabil ordinar de Smârdan	Sol arabil destul de productiv Calafat	Sol de vie la Ciuperceni	Media a 10 soluri diferite	Subsol de livadă la 2.50 Poiana	Loes de Ghidiciu
Umiditate	0.80%	0.75%	0.90%	0.80%	0.34%	0.83%
Nisip mare silicios .	82.02	62.85	75.34	71.40	67.85	21.75
» » calcaros .	0.44 / 82.46	0.81 / 63.66	1.70 / 77.04	0.80 / 72.20	13.50 / 81.35	8.33 / 30.08
» fin silicios .	12.—	22.53	12.95	16.50	11.00	33.75
» fin calcaros .	0.67 / 12.67	0.77 / 23.30	0.70 / 13.65	0.70 / 17.20	1.90 / 12.90	16.80 / 50.55
Argilă	2.87	10.80	7.08	6.60	4.06	18.10
Humus	1.20	1.49	1.43	3.20	1.35	0.44

Probele nu sunt luate din terenuri tipice de nisipuri sbură-

[1]) Les dunes de l'Olténie. M. Ionescu-Balea — Paris 1923.

toare şi totuşi proporţia de nisip în general este peste 90 %, iar humusul la cel mai bogat teren, abia 3.20 %.

Principalele râuri din ţara noastră: Jiul, Oltul, Argeşul, Prahova, Ialomiţa, Buzăul, Siretul, Prutul, au, în regiunea inferioară a cursului lor, albii majore cu lăţimi de 7—15 km., iar Dunărea — în regiunea dela Calafat până la vărsarea în mare — este stăpână pe o regiune a cărei lăţime trece în unele locuri de 20 km. şi sunt — aceste albii — precis marcate pe teren, printr'o denivelare de 30—40—60 m., faţă de malurile alăturate ale terasei superioare din regiunea şesurilor.

Unele râuri apropiate, cum sunt Argeşul, Sabarul şi Dâmboviţa la WNW de Bucureşti, Argeşul, Sabarul şi Neajlovul la SW de Bucureşti şi Ialomiţa şi Prahova în regiunea Ploeştilor, au luncile lor chiar în continuitate.

Ori care ar fi starea lor de torenţialitate, prin trecerea apelor din văile mai înguste ale regiunii dealurilor, în cele aşa de largi ale regiunii şesurilor, se produce o primă descărcare a mai tuturor materialelor transportate şi de dimensiuni mai mari, rămânând apoi ca în mai toată regiunea inferioară a luncilor, inclusiv zona inundabilă a Dunării, să se facă depuneri numai de nisipuri de diferite mărimi, până la pulberea împalpabilă.

Desigur că şi cantităţi mici de argilă sunt antrenate în massa nisipurilor depuse, dar în general, argila este rezultatul depunerilor apelor liniştite şi acesta este cazul apelor stagnante din bălţi, lacuri, jepci şi orice alte depresiuni, după retragerea apelor de inundaţie. Malurile însă, şi o largă zonă până la bălţi, sunt constituite, în majoritate de nisipuri.

Nu trebue deci să căutăm nici prea departe şi nici în cauze aşa de greu controlabile, sau aşa de puţin evidente, explicarea pe care o putem găsi în massa enormă de nisip ce se depune dealungul albiei, pe fundul şi malurile Dunării ori a afluenţilor să în zona şesurilor.

D-l Huffel, la 1888, vizitând nisipurile sburătoare din Oltenia, spune — şi autoritatea sa în această materie, a făcut pe mulţi să creadă până acum că „Dunărea a încetat — la o epocă pro-„babil anterioară apariţiei omului — de a depune nisipurile despre „cari este vorba".

Principiul trilogiei desfăşurării fenomenului — debleu, echi-

libru şi rambleu — care dela Surell încoace s'a afirmat din ce în ce mai generalizat prin enunţarea că „pe pământ se tinde la o „teşire a asperităţilor şi o umplere a depresiunilor", găseşte în depunerea continuă a aluviunilor din lunci, cel mai eloquent exemplu şi cea mai neîndoiasă explicare că fenomenul este foarte activ şi în zilele noastre. In afară de ce lasă în lungul său parcurs, Dunărea varsă anual în mare 75.000.000 tone de aluviune, în cei 521.800.000.000 m^3 de apă.

Cum iau naştere nisipurile sburătoare

De reţinut este că solurile nisipoase aluvionare, cari au în compunerea lor o aşa de mare proporţie de silice (peste 90%) şi aşa mică proporţie de argilă, capătă toate proprietăţile caracteristice nisipurilor pure:

se încălzesc şi răcesc repede,

reţin puţină apă şi o evaporă curând,

cu o forţă de capilaritate ce întrece pe a multor alte soluri, lasă să treacă prin ele în mare cantitate apa din stratele mai profunde şi în sfârşit.

coeziunea, fiind nulă, sunt susceptibile de a deveni sburătoare.

Se evidenţiază mai clar proprietăţile fizice ale nisipurilor, în comparaţie cu ale altor soluri, prin tabloul din pag. următoare care cuprinde date după diverşi cercetători.

Nisipuri şi vânturi, cari eventual să le pună în mişcare, există de când lumea.

Nisipuri sburătoare însă — vorbind de ţara noastră — nu se pomenesc de cât din preajma anilor 1850, şi aducerea lor în stare mobilă, este rezultatul unei acţiuni omeneşti asidui.

Toate nisipurile cari prin repetate depuneri, ies de sub ape, sunt năpădite de o vegetaţie foarte bogată de salcie şi plop. Şi acum, ca la origină, lumea vegetală tinde să acopere toate formaţiunile noi de pământuri, iar ochiurile mari sau mici, ori unde se găsesc, nu pot fi socotite decât ca accidente în massa vegetală.

Din studiul factorilor vegetativi, reese că apa determină în principal forma vegetaţiei şi pentrucă în asemenea regiuni de cari ne ocupăm, apa este distribuită anormal, atari condiţiuni nu puteau permite instalarea unei vegetaţii normale.

TABLOU

COMPARATIV AL PROPRIETĂȚILOR FIZICE ALE SOLURILOR

NATURA SOLURILOR	DUPĂ SCHUBLER								DUPĂ DEHÉRAIN		DUPĂ DIFFLOTH		DUPĂ KERNER și GROUVEN		DUPĂ MEISTER				DUPĂ MASURE		
	Puterea de încălzire. Probe expuse în Aug. la 22—25° R		Puterea de reținere a căldurii	Puterea de absorbție a apei		Higroscopicitatea. Din 100 părți apă absorbită se evaporă la 150 R în 4 ore	Scăderea la uscare	Densitatea	Densitatea	Volum ocupat de 100 gr. în cm.³	Adesiunea	Tenacitatea	Permeabilitatea		Capilaritatea după . . ore			Prin uscare 100 părți se reduc la	Evaporația apei		
													Strat de cm.	Pătruns în minute	½	6½	21½		Zile pentru pierderea apei evaporare spontană	Înălțimea apei evaporată în mm.	Cantit. rămasă după evaporare
	Ud	Uscat		1 m³ uscat conține kg. apă	Procente volum		Procente în volum														
Nisip de culoare gălbue	37.2	44.7						2.72			0.20	0									
» calcaros . . .			100																		
» quarțos . . .			96	499	25—50	88,4	0	2.65	2.75	38.8	0.19	0	15—20	2—20	44	97	117	1000	3	3.7	2.1
Argilă pură	37.4	44.6	67	875	70—87	81,9	18.3	2.53	2.59	42.4	0.32							940	7	4.3	7.0
Pământ de arătură . .	36.9	44.2	70	745	52—75	32,	12.	2.40			0,28	10.44	24	120							
Pământ negru de grădină	37.5	45.5	65	821	82—89	24,	15.	2.33							29	98	161				
Humas	39.7	47.4						1.37	1.12	81.6					40	114	177	846	3	4.5	41.0
Tericiu			49	935	90—94	20,5	20.					1.58									
Carbonat de calc. mărunt				808	81—85	28,	5.	2.45	2.46	41.5		1.									
Nisip sburător de dune								52.9													
» » fluviatil								12.6													
Sol argilos.												18.22			34	115	200				
» nisipos															45	66	90				
» calcaros . . .															6	54	70				
» turbos.															26	57	114	950	7	3.5	3.6
Calcar.																					

Vegetalele existente, armonizează viaţa lor cu fazele de evoluţie ale regiunii şi ne prezintă astfel, cele mai ciudate forme de adaptare.

Ceeace întâlnim la un moment dat într'o repede examinare a întregii regiuni, am găsi, examinând în timp, vegetaţia dintr'un punct determinat de pe malul unui râu.

Prin înălţarea lentă, dar generală a malului râului, trecem dela plantele cu rădăcină aquatică (lintiţa, iarba broaştelor) la cele ce-şi creiază singure mediul de fixare al rădăcinilor — plaurul stufăriei din deltă — apoi la cele cu rădăcina subterană dar tulpina volubilă ca să se adapteze diverselor nivele de apă (nufărul, cornaciul şi adeseaori salcia) şi însfârşit la vegetalele cari suportă diferite grade de umiditate sau de inundaţie trecătoare. — Dintre cele lemnoase, stejarul, ulmul şi frasinul, înlocuesc salcia şi plopul.

Flora multiplă şi cu vegetaţia luxuriantă, corespunzătoare terenurilor bogate şi cu exces de umiditate, ia un aspect ce numai în aceste locuri se poate vedea şi cine vrea să-şi dea seama de adevăratul lor domeniu, să le viziteze dealungul majestosului fluviu, ori pe numeroasele insule ce seamănă în cursul său.

Vegetalele lemnoase, plecate unele spre altele, îmbrăţişate ori legate strâns între ele de plante agăţătoare şi volubile, nu ştii de se ceartă sau se îndrăgesc, pentrucă în intimitatea lor nu poţi pătrunde; reţeaua complicată de vegetaţie te ţine deoparte. — Nu există nici un motiv ca aceste păduri prin exploatări ordonate şi tratamente civilizate să nu se perpetue în aceeaş stare de vegetaţie şi consistenţă.

Unde—însă—omul, direct prin exploatări vicioase, ori prin introducere de vite la păşune şi-a făcut apariţia, se schimbă cu totul aspectul. Din păduri unde nu poţi pătrunde cu piciorul, rămân în cele din urmă, prin pierderi gradate, 2—3 rânduri de sălcii tăiate în scaun, ce urmăresc malul râurilor ori se vâră adânc în formă de pâlcuri până în coada vreunei bălţi.

Şi aceste sălcii sunt izolate, larg spaţiate, groase de peste 1 m., cu scaunul îmbătrânit şi mult desvoltat, trunchiul înalt numai de 2—2,50 m. strâmb, adesea găurit şi de multeori redus la o bucată de scoarţă sucită.

Din scaunul lor diverg câţi-va lăstari piperniciţi cu frunze

mici şi rare, cari contrastează prea evident cu lăstarii viguroşi, lungi şi îmbrăcaţi cu bogat frunziş, al sălciilor din pădurile tinere şi nebrăcuite.

Când şi aceste ultime vestigii de vegetaţie lemnoasă au dispărut şi altele în mod natural, nu-i mai iau locul, vitele pun completă stăpânire pe teren.

Ori cât de slabă este vegetaţia ierbei în nisipuri, tot nu s'ar distruge coeziunea ce i-o menţine, dacă prin unele locuri nu s'ar aglomera vitele. Aceste locuri de aglomerare sunt tocmai grindurile mai înălţate, locurile de refugiu al vitelor în timpul inundaţiilor şi deci terenurile constituite din nisip aproape pur.

Parcursul cu vitele şi mai ales cu oile de mai multe ori pe acelaş loc, căutarea rădăcinilor suculente de pir, în cazurile frequente când puţina iarbă s'a terminat, scormoneşte nisipul ca cu sapa.

Când se introduc râmători, se completează opera.

De remarcat este că în terenul nisipos aşa de expus mobilităţii, că după o urmă repetată de car, se creiază o dâră nisipoasă, un sâmbure de ruinare, nu trebue mult, ca ţinutul să se spulbere de vânturi.

Ceeace treptat în puncte accidentale şi cu multă greutate se face cu vitele, se operează repede prin darea în cultură a acestor terenuri. Şi în care anotimp nu bate atâta vânt cât să răscolească nisipul ce s'ar găsi uscat şi lipsit de vreo coeziune?

Abia în această fază — a nisipurilor sburătoare — oamenii, ameninţaţi serios de a li se invada culturile şi chiar de a fi acoperiţi ei însişi în satele lor, fac apeluri disperate pentru ocrotire. Ca la orice boală gravă, se încearcă felurite medicamente.

Ţara noastră, care a trăit asemenea vremuri, trebue să fi învăţat că prin orice acţiune care nu înlătură cauza, nu se pot înlătură efectele. Mobilitatea nisipurilor, continuu întreţinută de vânturi, nu este stăpânită nici cu garduri de nuele ori de stuf, cum fac locuitorii la disperare, căci — obstacole neînsemnate în calea lor — nisipurile le acoperă şi merg mai departe, nici de vreo cultură anuală care, dacă nu este spulberată din semănături, este în orice caz acoperită de nisipuri înainte de recoltare, ci numai prin cultura salcâmului, care prin rădăcinile lui, prin iuţeala creşterii şi prin repeziciunea cu care pune stăpânire pe sol, constitue garda permanentă şi definitivă pentru fixarea nisi-

purilor sburătoare. Dovada peremptorie o face experienţa reuşită cu cele 15.000 ha. plantate în Oltenia,

Nisipurile pure nu capătă fixitate decât dacă sunt amestecate cu argilă 4% sau humus 10%.

Analizele probelor din sudul Olteniei (pag. 19) făcute unor terenuri cultivate, deci fixate şi prin urmare dinainte presupuse cu un procent de argilă de 4, dau o idee destul de declară de proporţiile în care se pot găsi cele 4 elemente principale în nisipurile sburătoare.

Şi dacă în asemenea terenuri depe grinduri şi maluri, proporţia de nisip este aşa de mare că nici argila din depuneri aluvionare, nici frunzişul bogat al vegetaţiei luxuriante din pădurile de sălcii şi plopi, ori materiile organice aduse de ape şi proptite în aceste păduri ca în nişte baraje, nu pot atinge proporţiile de 4% pentru argilă şi 10% pentru humus, aşa că după câţiva ani de cultură agricolă se consumă toate rezervele de humus ce păreau la început că menţin coeziunea nisipurilor, atunci de sigur, după o revoluţie sau două de cultură cu salcâm, humusul rezultat dintr'un frunziş rar şi adesea spulberat de vânturi, se consumă mult mai repede şi întoarce în scurt timp nisipurile la starea lor sburătoare.

Aşa dar, în astfel de nisipuri, trebue pierdută şi nădejdea că cultura forestieră ar putea fi considerată provizorie.

Numai când facultatea de drajonare a salcâmului, mai bogată ca la orice altă esenţă, s'ar epuiza şi s'ar degradă pădurea, în timpul refacerii ei — 2-3 ani — ar fi singura ocazie când s'ar mai putea utiliza acel teren pentru cultura agricolă.

Forţa lucrurilor, mai puternică decât orice sindicalizare împotriva ei, după ce prin înălţare continuă a schimbat treptat aspectul acestor terenuri, evoluând dela apă la vegetaţie aquatică, apoi uscat, pădure, păşune împădurită, păşune simplă, arătură şi a ajuns la nisipuri sburătoare, impune tot aşa de categoric restabilirea echilibrului, prin împădurire cu salcâm.

Oriunde, în mod evolutiv, apar nisipuri sburătoare, este semnul incontestabil că urmează pentru completarea ciclului, reîmpădurirea.

Din cele de mai sus, rezultă în mod evident, pentru toţi cei ce vor să dea indicaţii de utilizarea viitoare a terenurilor a-

luvionare, că trebue să cerceteze în elemente cât mai depărtate, modificările produse, întru cât printr'o alternanţă de cauze şi efecte ce se perpetuă de mii de ani, am ajuns acum să putem stabili corespunzătoarele unor anumite circumstanţe. Iar dacă în desfăşurarea evolutivă, normală, intervenim prin vre-o acţiune revoluţionară, putem să avem neaşteptate repercusiuni.

*) (Va urma)

*) A suivre. Le résumé au numéro prochain.

SILVICULTURA IN STRĂINĂTATE

MIŞCAREA FORESTIERĂ FRANCEZĂ IN ANUL 1926

Trei mari chestiuni preocupă actualmente lumea forestieră franceză:
Starea pădurilor din metropolă;
Starea pădurilor din colonii şi
Situaţia veniturilor.

I. Starea pădurilor din Metropolă

a) *Împăduriri şi torenţi.* In Franţa, mai mult ca în celelalte state europene, chestiunea împăduririlor şi a torenţilor preocupă administraţia forestieră. Această preocupare se dăroreşte pe de o parte marei întinderi a masivelor muntoase expuse eroziunilor ca Alpii şi Pirineii, pe de altă parte dunelor cari ameninţau litoralul şi terenurilor improductive cari sunt o sărăcie pentru ţară.

Pericolul dunelor din landele Gasconiei este actualmente înlăturat graţie sistemelor de fixare a nisipurilor sburătoare şi plantaţiunii prinului maritim care constitue astăzi o mare bogăţie locală. Plantarea landelor este în mare parte efectuată, puţinul ce a mai rămas de făcut nu mai preocupă pe nimeni.

Chestiunea torenţilor nu e însă tot atât de uşoară. Cu toţii ştim catastrofele pe cari le produc periodic torenţii, în regiunile muntoase despădurite, cari distrug totul în drumul lor. Lucrările făcute până acum au dat în majoritatea cazurilor rezultate satisfăcătoare. Anual se cheltuesc 3 — 4 milioane cu astfel de lucrări. Din nefericire, sistemele întrebuinţate nu sunt încă perfecte. Discuţia dintre Domnii Mougin şi Lenoble ne poate da o idee despre aceasta.

Distinsul botanist, D-l F. Lenoble pretinde că despădurirea Alpilor n'ar fi decât o legendă, pădurea oprindu-se actualmente la limita vegetaţiunii sale şi că ravinamentul pantelor este un fenomen geologic — extrem de lent — căruia omul nu se poate împotrivi. Domnia Sa mai spune că împădurirea Alpilor ar fi o greşală economică, de oarece cheltuelile nu pot fi compensate prin veniturile ce ar aduce aceste păduri.

D-l inspector general Mougin, o autoritate în materie de torenţi, răspunde însă că silvicultorii nu vor să stânjenească legile naturii sau mai ales să împiedice eroziunile, ci caută numai pe cât le stă în putinţă să apere activitatea omenească în munţi, regularizând în limitele posibilităţii forţele cari acţionează asupra reliefului solului.

Felul cum s'a întreprins corecţiunea torenţilor a dat rezultate satisfăcătoare şi dacă mici perfecţiuni mai sunt poate necesare, aceasta nu însemnează că principiul este greşit.

Chestiunea împăduririi terenurilor improductive este şi ea la ordinea zilei şi a preocupat anul acesta pe însuşi d-l Durand — ministrul agriculturii — care spune într'unul din discursurile sale că interesul primordial al ţării este ca toate suprafeţele să fie puse în valoare, şi că acolo unde nu se poate face cultură agricolă, trebuie înfiinţată pădurea.

b) *Desvoltarea ideii conversiunilor.* Administraţia forestieră franceză se îndreaptă din ce în ce mai mult către ideia preconizată în 1811 de Baudillant şi întărită de Bernard Lorentz care susţinea că menirea pădurilor domeniale este *de a produce lemn de valoare de cât mai forte dimensiuni iar nu de a aduce venituri statului.* Se ştie pe de altă parte că pădurile particularilor, comunelor, etc. sunt suficiente pentru a îndestula astăzi toate cerinţele în lemne de foc. Conduşi de aceste idei, silvicultorii francezi se îndrumează spre conversiunea crângurilor compuse în codru ori de câte ori aceasta este cu putinţă.

După o statistică din 1912 51,6% din pădurile domeniale erau tratate în cadru, 25,7% în crâng compus şi 8,1% în conversiune iar restul în crâng simplu.

Regretăm că nu avem sub ochi o statistică mai nouă, cu siguranţă însă că în urma tristei experienţe făcute în timpul războiului cel mare, acest procent de 8,1%, se va fi mărit.

c) *Protecţia pădurilor.* In anul acesta vedem o pronunţată tendinţă de a se proteja pădurile atât contra omului cât şi a inamicilor de tot felul.

Senatul francez a luat în discuţiune o lege de punere sub regimul silvic al pădurilor de munte şi în general al tuturor masivelor păduroase spre a se limita abuzurile ce se fac prin exploatări nechibzuite, aceasta, privită din punct de vedere al menţinerii debitului constant al apelor.

Se mai vorbeşte, pe de altă parte, de revizuiree unor dispoziţiuni din Codul Silvic, relative la defrişeri, atât prin exploatări abuzive şi păşunat, cât şi orce fel de operaţiuni.

In aceiaş ordine de idei, amintim de o lege votată de Senat, prin care se limitează în mod strict tăerea castanilor (castanea vesca).

In regiunea frontului, unde pădurile au fost devastate şi sunt actualmente pe cale de regenerare, vânatul nu se mai arendează, de teamă ca nu cumva, prin înmulţire artificială, să se prăsească un fel de epure (lapin de garennes) care ar putea stânjeni creşterea seminţişului.

Unele sentinţe judecătoreşti date în cursul anului 1926 sunt de asemenea în favoarea conservării pădurilor. Astfel, societatea germană «Holzgewinnung» care a exploatat o pădure din Vosgi în mod abuziv în timpul războiului şi care-şi avea sediul în Alsacia, a fost condamnată în ultimă instanţă, la 1.058.606 franci despăgubiri, pedeapsa corecţională fiind încă nelămurită.

In altă ordine de idei, dar tot pentru apărarea pădurilor, remarcăm în acest an lupta contra insectelor. Amintim de stingerea, aproape totală, a unei invaziuni de «Dasychira pudibunda» într'o pădure de fag din Vosgi, semnalată în 1925, graţie luptei aprige ce s'a dus contra ei. Mai interesantă ne pare noua încercare de combatere a insectelor prin ajutorul aviaţiei, sistem preconizat de Americani. Această nouă metodă consistă în răspândirea prafurilor toxice deasupra pădurii atacate prin ajutorul aeroplanului, care trebue să sboare cam la 5 m. deasupra vârfurilor copacilor. Deşi timpul n'a fost favorabil, totuş această încercare a dat rezulate foarte bune şi «Fidonia piniaria» care ameninţa în mod

serios răşinoasele din pădurea Haguenau, pare a nu mai prezenta nici un pericol în urma întrebuinţării acestui nou sistem.

Domnul Dufrenoy a studiat rugina pinului ‹Lophodernium pinastri›, arătând modul cum se manifestă această ciupercă şi apoi dând sfaturi practice asupra îngrijirii pepinierelor contaminate.

Ca un apendice la acest capitol putem adăoga noile cercetări făcute, anul acesta, în legătură cu protecţia pădurilor. Aşa, sunt de remarcat studiile acţiunii gazelor toxice asupra pădurii, făcute de domnii Cornubert şi Perrin. Domniile Lor au arătat că acţiunea acestor gaze asupra foioaselor e mult mai mică decât asupra răşinoaselor, graţie frunzelor căzătoare. Au mai arătat că pinul silvestru e cel mai expus, că puterea toxică a gazelor e mult mai mare pe timp umed, că atacul se produce mai întâi la vârful acelor şi că lăstarul de curând dat este mai expus decât acele de un an care la rândul lor sunt mai puţin rezistente ca cele de doi ani.

d› *Noile procedee de exploatare a pădurilor* au dat şi ele în 1926 rezultate destul de satisfăcătoare. Aparatele cu aer comprimat au dat dovadă de o perfectă funcţionare şi adaptare dând secţiuni netede şi lucrând de trei ori mai repede ca un om. Aşa, într'o încercare făcută, în $4^1/_2$ minute au fost doborâţi 14 arbori cu un diametru mediu de 17 centimetri. Pentru tăerea arborilor de codru de mari dimensiuni aceste maşini nu prezintă până acum nici un avantaj. Perfecţionate însă ele vor fi un auxiliar preţios pentru tăerea arborilor de crâng preţul lor fiind mic şi manipularea foarte lesnicioasă.

Tot în aeest an s'a experimentat şi un tractor forestier pentru transportul lemnelor.

Rezultatele obţinute nu sunt tocmai satisfăcătoare şi preţul este foarte ridicat.

O altă încercare de mare importanţă, se urmăreşte cu mult interes de către toţi silvicultorii şi putem spune de toată Franţa.

Aceasta constă în înlocuirea benzinei din motoarele cu explozie printr'un gaz sărac, obţinut prin combustiunea crăcilor sau a mangalului. Rezultatele de până acum sunt foarte satisfăcătoare. Constructori reputaţi de automobile au pus chiar în circulaţie numeroase camioane şi autocare înzestrate cu gazogene. Ele circulă pe o rază de 60 km. în jurul Parisului şi randamentul obţinut este cu puţin inferior automobilelor cu benzină. Manipularea lor tinde a se simplifica din ce în ce, astfel că aceste maşini vor fi în curând la îndemâna orcui. Ne putem închipui — atunci — imensele progrese, mai ales pentru Franţa care este obligată să importe benzină din alte ţări, plătind sume enorme şi riscând în orice moment să fie lipsită de acest element atât de generalizat în industria modernă. Pe de altă parte, ştim că zăcămintele de petrol sânt un lucru care se consumă şi care nu se mai reface.

Motoarele cu gazogen s'au aplicat anul acesta şi în exploatările forestiere şi rezultatele au fost bune.

II. Starea pădurilor din colonii

Actualmente, când arborii de dimensiuni mari devin din ce în ce mai rari şi mai preţioşi, ochii tuturora se îndreaptă spre colonii, resursă — teoretic — inepuizabilă, ce ar trebui să furnizeze lemn de excelentă calitate şi de dimensiuni mari, din imensele păduri virgine din jurul tropicelor.

In Franţa, chestiunea pădurilor coloniale este de mult studiată. După războiu însă, în urma exploatărilor abuzive şi distrugerii pădurilor din regiunea frontului pe o suprafaţă aşa de mare, nevoia de lemn de lucru şi construcţie simţindu-se din ce în mai mult, administraţia forestieră s'a îndreptat în mod serios către colonii. Astfel în 1921, vedem în şcoala forestieră dela Nancy o primă promoţie destinată în mod special coloniilor. Dela această dată, în fiecare an es noi promoţii de silvicultori coloniali, cari după o scurtă specializare de câteva luni, se îmbarcă pentru Africa occidentală, Indochina, Senegal, etc.

Tinerii plecaţi, au de întâmpinat multe dificultăţi peste cari însă energia şi avântul lor trec fără prea multă oboseală.

In Africa occidentală, doi din aceşti tineri silvicultori, D-nii Mortineanu şi de la Renaudie, plecaţi în primăvara anului 1924, au şi organizat un parc naţional asupra căruia s'au îndreptat toate sforţările lor, studiind cu sârguinţă climatul, flora, fauna şi tot ce este în legătură cu pădurea. In curând va apare un studiu amănunţit, ce ne va face să cunoaştem acea regiune şi ne va arătà cum pot fi amenajate pădurile din acele ţinuturi şi cam ce întrebuinţări s'ar putea da lemnului extras.

Din Indochina, D-l Paul Ducamp trimete anul acesta un raport foarte interesant asupra pădurilor din nordul Tonkinului.

Domnia Sa studiază arboretele după noua metodă descriptivă bazată pe asociaţiunile vegetale care a dat aşa de bune rezultate în Europa şi spune că în acea regiune numai altitudinea permite introducerea factorilor diferenţiali. Studiază — apoi — amănunţit diferitele specii de mari dimensiuni şi de valoare, arătând că «Fokiena Hodginsii» un conifer impunător, al cărui lemn are o rezistenţă extraordinară la putreziciune, ar fi specia cea mai importantă a acelei regiuni.

D-l Ducamp trece apoi la studiul arbuştilor şi subarbuştilor cari intră în asociaţiune şi termină raportul său arătând care este metoda cea mai economică de reîmpădurit marile savane şi munţii, cari prezintă urme evidente de o vegetaţie abundentă ce a existat în acele regiuni, dar cari astăzi a dispărut în parte.

Toate aceste studii cari se fac în colonii, au de scop descoperirea esenţelor de valoare şi precizarea cantităţii în cari ele se găsesc. Se mai studiază încă ce anume păduri trebuesc date concesionarilor, cari apoi trebuesc lăsate indigenilor pentru nevoile lor în lemn sau pentru defrişeri şi cari anume trebuesc rezervate statului, atât pentru exploatare cât şi pentru menţinerea regimului apelor.

Deabia dela primele studii asupra pădurilor coloniale şi indigenul se şi arată ca un mare pericol. In adevăr, creşterea continuă şi vertigenoasă a populaţiunilor indigene, ne face să prevedem necesitatea defrişerilor pentru crearea terenurilor agricole şi deci imposibilitatea în colonii — ca şi în Europa — de a menţine un procent mare de teren împădurit

Ca o complectare, vom spune câteva cuvinte despre interesantul studiu al d-lui Monnin care ne dovedeşte, — în urma numeroaselor lucrări de laborator, — că lemnele tropicale nu se pot compara cu ale noastre, în afară de rare excepţiuni, cam 1%.

Deşi numărul esenţelor ce compun pădurile coloniale este considerabil, ele sunt mult inferioare din punct de vedere al calităţilor. In general, aceste

lemne supuse şocului, cedează mai uşor, deşi sunt mult mai grele; ele au un joc mai mare sub influenţa umidităţii şi a uscăciunii. Cum vedem, aceste specii tropicale nu pot fi preferate nici în mecanică nici în tâmplărie, celor din Europa, cu rare excepţiuni, ca acajul veritabil care are o deosebită valoare.

D-l Monnin mai spune că nu numai lemnele tropicale sunt inferioare celor din Europa ci şi cele din emisferul austral. D-sa încheie spunând că totuş aceste lemne exotice îşi pot găsi întrebuinţarea în o mulţime de direcţiuni, pentru aceasta însă preţul lor ar trebui să fie — contrar de cum e astăzi — inferior lemnului francez.

III. **Veniturile**

Regretăm că datele relative la anul 1926 ne lipsesc, totuşi pentru a da o idee despre veniturile pădurilor domeniale, ne vom referi la cele spuse de d-l Blaigneau raportorul bugetului Ministerului Agriculturii, la Senat. Domnia Sa dă următoarele date relative în anul 1924.

Venitul net anual	168.886.983 franci
Venitul la Ha	163 »
Procentul cheltuelilor de gestiune .	13% »

Nu trebue să se piardă din vedere că totul nu se reduce numai la o chestiune de cifre, în materie forestieră, ci că pădurile domeniale corespund la un ansablu de interese cari depăşesc interesul fiscal, ele având un rol de utilitate publică. Lemnul de dimensiuni mari e tot atât de indispensabil industriei naţionale ca şi ferul şi bumbacul, sau după cum a demonstrat d-l Huffel, producţia lemnului gros a cărui creştere e foarte mică, aduce un venit mic capitalurilor angajate, la vârste mari procentul fiind totdeauna foarte slab. De aci rezultă că scopul administraţiei forestiere este de a produce mai întâi lemn de dimensiuni mari, chestiunea randamentului în bani fiind secundară.

Din punct de vedere al comerţului lemnului, observăm o continuă urcare, mai mult sau mai puţin neregulată, în funcţiune de valoarea francului. Totuşi această urcare de preţuri are o bază profundă: *rărirea materiei prime şi desvoltarea normală a debitului în plăci (placaj de mari dimensiuni).*

* * *

Ca încheere la această cronică, vom adăoga câteva rânduri şi despre manifestaţiunile forestiere în Franţa, în cursul anului 1926.

Printre altele, menţionăm congresul societăţii forestiere «Franche-Compté», expoziţiunile dela Alais şi Buc, precum şi concursul-expoziţie din Lande; acestea două din urmă interesându-se îndeaproape de aparatele cu gazogen şi de aplicarea lor în industria forestieră.

Semnalăm ceva cu totul nou în acest an: întrebuinţarea T. F. F. în popularizarea silviculturii. D-l inspector Jagerschmidt, distinsul silvicultor, cu o dibăcie de nedescris, reuşeşte să atragă atenţiunea a mii de auditori pe care-i pune în contact cu frumuseţile naturii, făcându-i să iubească pădurea şi să o respecte. Aceasta ne dă o idee de modul cum se străduesc silvicultorii francezi

să intereseze marea mulţime la soarta pădurilor, asigurând astfel pe viitor simpatia tuturor pentru ideia conservării acestor podoabe ale naturii, daruri pe cari Dumnezeu le-a lăsat pentru fericirea omenirii.

Dorim din tot sufletul ca ziua când aceste metode moderne vor fi practicate şi la noi să fie cât mai apropiată.

G. Moşandrei

MIŞCAREA FORESTIERĂ IN CEHOSLOVACIA

Din diferitele manifestări în domeniul silvic, se desprinde dorinţa de a înfiripa un program de reformă forestieră potrivit cu evoluţia silviculturii cehoslovace.

O primă preocupare este reforma fonciară forestieră. E vorba de a realiza condiţii de proprietate cari să garanteze independenţa economică a statului ca consumator de produse forestiere, cu alte cuvinte se pronunţă un curent şi o tendinţă spre etatizarea pădurilor.

Pentru sporirea producţiei, se studiază factorii de producţie capabili de ameliorare şi se caută a li se crea condiţii de aşa fel ca producţia cantitativă să crească, fără a neglija însă producţia calitativă şi asigurarea continuităţii producţiei.

Mijlocul de a ajunge acest scop este introducerea şi întrebuinţarea metodelor celor mai ştiinţifice de cultivarea pădurilor, începând cu regenerarea şi continuând cu cultura arboretelor până la exploatare. Cum am spus, determinarea acestor metode va fi precedată de studii asupra influenţii factorilor de producţie asupra speciilor şi a rezultatelor obţinute prin exploatare.

Consumaţia crescândă a lemnului forţează pe silvicultor să se gândească şi la sporirea producţiei lemnoase.

Metodele moderne de cultură şi amenajament cari se studiază a se aplica în Cehoslovacia, au de scop să mărească sistematic creşterile şi să formeze rezerve cari să fie oricând la dispoziţia nevoilor ce ar surveni.

In ce priveşte regenerarea pădurilor, s'a început a se da mai multă atenţie metodelor de regenerare naturală studiindu-se aprofundat pădurile la cari sunt aplicabile.

Importanţa şi rolul comerţului a obligat silvicultura în Cehoslovacia să consacre şi în acest an o mare atenţie normelor comerciale şi aplicării acestora la valorificarea produselor pădurilor, căci după un principiu care s'a stabilit, educaţia comercială trebuie să se asocieze în mod inseparabil cu celelalte cunoştinţe profesionale.

Şi în legătură cu aceasta s'a crezut util şi necesar de a se preocupa şi cu rezolvarea unor anumite probleme de exploatare pentru ajutarea punctului de vedere comercial: accelerarea vânzărilor, uşurarea transportului din pădure, oferte de credit, producţie suficientă şi satisfacerea promptă a cererilor consumatorilor, etc.

Em. Niculescu

NB. Cel mai important organ de propagandă forestieră este: Lesnická Práce.

SITUAȚIA FORESTIERĂ ACTUALĂ IN NOUA AUSTRIE

Republica Austriacă, considerată azi ca Stat Alpin, din cauza suprafeței sale păduroase și populației rare, e în situația de a produce lemn mai mult decât e necesar pentru propria trebuință, lucru ce se întâmplă în puține state din Europa.

Cauza pentru care în majoritatea cazurilor se întâlnesc aci, păduri de molid formate din arborete pure și de vârste uniforme, se datorește faptului că, încă din timpul de când lemnul a început să aibă valoare de schimb, molidul a fost indicat ca mijloc al unei ridicări a rentei solului și astfel i s'a dat întâietate.

Astăzi însă, în urma catastrofelor cauzate de vânt, repetate aproape pretutindeni cu o anumită regularitate și în urma invaziei bostrihizilor, lumea forestieră își îndreaptă gândul către arborete amestecate și de vârste neuniforme. Tăerile rase pe suprafețe întinse, cu împădurire artificială se fac pe o scară foarte redusă, luându-le locul metoade de exploatare cu suprafețe înguste și cu extracțiuni de arbori.

Tăerile rase nu depășesc suprafața de 1 ha., iar extracțiunile nu trec de 5 %.

Se tinde către metode de exploatare bazate pe continuitatea veniturilor și stabilirea ordinei în spațiu și în timp. Aflărei volumului arboretelor precum și determinărei creșterei anuale de pe întreaga suprafață de producție i se dă numai în cazuri excepționale o atenție mai mare. Aceasta din cauza cheltuelilor necesitate. Se observă o continuă scădere a termenului de exploatabilitate, iar la mica proprietate a ajuns a nu fi decât vârsta celui mai mare venit. Prin aceasta rezervele mari de material din pădurile de odinioară vor fi metodic micșorate. Această îngrijitoare stare e isvorâtă din cauza scumpirei vieței și a cererei de lemn în streinătate.

Puterea de producție anuală în lemn e de 8.000.000 m. c. lemn plin. Această cifră nu va putea fi curând majorată de oarece în ultimul timp s'a forțat aproape peste tot tăerile. Trebuințele interne sunt de 6.000.000 m. c. anual.

Nevoia de lemn de foc e neobișnuit de mare din cauza prețului ridicat al cărbunelui, în timp ce trebuința în lemn de construcție e foarte scăzută din cauza perioadei de lâncezire a construcției, ca consecință a sărăciei Statului.

Rămân disponibile pentru export 2.000.000 m. c. cari se desfac în Germania și Italia și ceva în Olanda. Elveția e așezată pentru exportul cu lemne al Austriei nu tocmai favorabil.

Pe lângă legea silvică din 1852 azi în vigoare, fiecare provincie și-a alcătuit legi locale cari complectează vechea lege după nevoile și situația specială ce fiecare prezintă.

Un mare rol joacă în Austria servitutile forestiere și asupra acestui capitol mai ales acum, sunt îndreptate toate atențiile.

Pentru conservarea pădurilor s'a introdus în legislația unora din provinci dispoziții, cari să apere prejudicierea pădurilor de fumul provocat de o industrie prea desvoltată.

Sistema lucrătorilor stabili în pădure, organizație ce datează din timpul imperiului e azi cu totul negată pentru motivul că contribue la starea deficitară

a pădurilor. Tendința e să se sfârșească pe cât se poate mai repede cu această organizație, ceeace nu va putea fi așa de ușor,

Nevoia de personal forestier academic instruit este extrem de redusă în serviciul forestier austriac. — Situația e atât de gravă încât absolvenții Academiei vieneze pentru a nu rămâne fără post acceptă angajamente în străinătate. Acest fapt are repercusiuni asupra școalei forestiere, care nu ar mai putea să subsiste, dacă statele din Sud-Estul Europei și cele urmașe ale Austriei n'ar oferi încă un număr impunător de auditori.

Există tendința de a se reduce cele 3 categorii de școli de diferite grade de învățământ forestier, la două categorii: se speră a se ajunge numai la: școală superioară și școală inferioară, — renunțându-se la școlile medii.

Inginer silvic, **Ef. Petrescu**

CRONICA FORESTIERĂ

CRONICA BOTANICĂ ŞI ENTOMOLOGICĂ PE ANUL 1926

de D-r CONST. C. GEORGESCU

Anul 1926 a fost destul de bogat în evenimente de importanţă botanică şi entomologică silvică, a cărei reamintire nu e lipsită de interes, dându-ne prilejul să reflectăm asupra unor preocupări de viitor ale gospodăriei silvice româneşti.

Cercetând literatura entomologică, constatăm o generală sporire a atacurilor de insecte şi o grijă deosebită în combaterea lor. Astfel, chiar în Franţa se observă că chestiunile de entomologie forestieră, au devenit de actualitate, mai ales în Alsacia şi Lorena, unde atacurile sunt mai frecuente.

Dată fiind valoarea mare a materialului lemnos, nu mai este astăzi permis a lăsa arboretele pradă insectelor, fie chiar de foioase, fără ca să nu se aducă prejudicii serioase culturei forestiere.

La congresul internaţional de silvicultură din Roma se iau hotărâri importante asupra luptei, pe care gospodăriile silvice organizate, trebue să o ducă sistematic contra atacurilor de insecte. Rezoluţia congresului cuprinde în această privinţă între altele, şi următoarele:

1. Toate staţiunile de experimentaţie silvică din lumea întreagă să urmărească în deaproape influenţa climatului asupra înmulţirei şi propagărei în massă a insectelor vătămătoare.

2. Lupta contra insectelor, în special contra temutului fluture Liparis dispar, să se facă după baze bine stabilite şi la alcătuirea lor să se ţină seama de ultimele rezultate obţinute pe cale experimentală.

3. Institutul internaţional de Agricultură se deleagă a studia cauzele apariţiei şi răspândirei boalelor şi altor inimici ai esenţelor forestiere şi să pue la dispoziţiunea celor interesaţi tot materialul adunat spre a se folosi cu ocaziunea eventualelor atacuri.

4. Atacurile de insecte trebuesc combătute în cazurile grave de toate statele interesate, după un program unitar, a se realiza măsuri cât mai eficace şi cât mai generale.

Aceste deziderate urmează să se realizeze cu vremea, spre folosul gospodăriei silvice şi în acest scop nu trebue să precupeţim şi concursul nostru.

Cultura intensivă forestieră, către care trebue să tindem, presupune o grije deosebită pentru igiena pădurei. Din acest motiv orce atac de insecte în orce fel de pădure trebue semnalat şi combătut; deseori neglijenţe în această privinţă se plătesc foarte scump.

Astfel, pădurile de stejar din bazinul Savei cari formează fala şi bogăţia Slavoniei, sunt bântuite de un flagel, a cărei cauză este încă în parte necunoscută, care provoacă uscarea arboretelor de toate vârstele şi din staţiunile cele mai variate.

Dela 1910 şi până astăzi, se cifrează suprafaţa pădurilor distruse la 50.000 ha. şi materialul lemnos sacrificat la aprox. 1.000.000 m^3.

După Iossifovitsch [1] cauza urcărei arboretelor de stejar ar fi un atac succesiv de Liparis dispar şi Oidium (Microsphaera alni), după care apoi în arborii slăbiţi se instalează între lemn şi scoarţă rhizomorphele ciupercei Armillaria melea, care în fine desăvârşesc opera de distrugere.

Ultima explicaţie dată de sus numitul cercetător, deşi nu cred să fie aplicabilă în toate cazurile de uscare semnalate în pădurile de stejar din Slavonia, trebue să ne pună pe gânduri.

In pădurile din Banat, atât Liparis cât şi Oidium sunt foarte frecvenţi şi prezenţa lor repetată poate avea influenţe nedorite asupra masivelor de stejar din acea regiune [2].

In faţa acestor fapte, desigur că trebuia părăsită credinţa destul de înrădăcinată în generala refacere a foioaselor, după atacurile de insecte.

Atacurile insectelor periculoase ca Liparis dispar şi monacha, de Bostrichizi, etc. trebuesc combătute cu vigoare la timp.

Cheltuiala făcută cu combaterea nu este de prisos, oricât de scumpă ni s'ar părea la început, salvând arboretele dela alte urmări mai grele, după cum ne spune Hubault în un caz similar [3].

Technica combaterei insectelor şi anume, a omizilor, a devenit mai eficace şi lesnicioasă prin întrebuinţarea insecticidului Arseniatul de Ca. Această otravă puţin periculoasă pentru oameni este pulverizată asupra arboretelor cu aparate speciale de jos sau din aeroplan. Insectele o iau pe cale de ingestiune odată cu hrana, după care apoi la câteva zile mor în massă.

Fabricele de substanţe chimice, cari îşi găsesc acum un debuşeu nou, au început să se ocupe în deaproape de combaterea insectelor, angajând specialişti pentru perfecţionarea metodelor de combatere.

Astfel metoda de combatere a omizilor prin pulverizare din aeroplan, care a fost pentru prima oară aplicată în America, s'a generalizat şi în Europa. In Germania s'au pus la dispoziţiunea oamenilor de ştiinţă de către fabricile amintite şi de soc. de navigaţiune aeriană, din motive uşor de înţeles, toate mijloacele necesare experimentărei. Technica nouei metoade care a fost în anul 1926 pentru prima oară aplicată în Europa este oarecum stabilită. Incercări similare s'au făcut şi în Franţa pe lângă Moulhouse, sub conducerea cunoscutului entomolog Barbey şi care într'o recenzie, pe care o publică într'un număr din Dec. al Rev. l'Illustration, se arată satisfăcut de rezultate.

Urmărirea pas cu pas a atacurilor de insecte din ţările vecine trebue, să ne preocupe în mod deosebit, dat fiind eventualitatea unei extinderi a acestora

---

1) Iossifovitsch. Le dépérissement du chêne dans les forêts de Slavonic. Rev. des Eaux et Forêts 1926, p. 288.

2) După o comunicare în scris a d-lui ing. Pruteanu dela Casa Verde, rezultă că multe arborete de stejar din Banat vegetează rău.

3) Une invasion de Dasychira Pudibunda. «Rev. des Eaux et Forêts.» 1926 pag. 153.

şi pe teritoriul ţărei. Astfel, puţini au cunoştinţa că în cursul anilor trecuţi, când în Cehoslovacia bântuia unul din cele mai mari flagele cunoscute de Liparis dispar, am avut şi noi două centre de atac la Oc. Tulgheş şi Ruşii Moldaviţa din Bucovina. Graţie măsurilor luate la timp, am fost scutiţi pe anul 1926 de un mare dezastru care ne ameninţa.

In domeniul patologiei vegetale înregistrăm un fapt de o deosebită importanţă anume: cultura lui Pinus Strobus, această specie exotică preţioasă atât ca arbore ornamental cât şi ca arbore de masiv pentru pădurile de câmpii este compromisă. Pinus Strobus este atacat de o rugină, care îl decimează.

După cercetările lui Tubeuf Pinus Strobus a căpătat această boală dela Pinus Cembra, după introducerea lui în Europa. Pe când la ultimul arbore maladia în chestiune, este în pădurile din Rusia de Nord de mică însemnătate, la Pinus Strobus a luat o formă foarte gravă provocând uscarea arborilor atacaţi. Boala s'a răspândit din Rusia în Germania, unde calamitatea aduce pagube imense. Pentru combaterea maladiei la arborii atacaţi nu există nici un remediu, dat fiind că ea se află în stare latentă în plantă dela vârstele cele mai fragede şi că se manifestă deobiceiu abia pela 20—30 ani, când ea a ajuns un stadiu destul de înaintat.

Tubeuf recomandă oprirea culturei acestor specii în Europa pe un period îndelungat şi distrugerea radicală a tuturor exemplarelor atacate.

In Belgia [1] unde s'au făcut deasemenea culturi intense de P. Strobus, boala a luat aceiaş formă gravă ca în Germania, fapt, care a preocupat serios forurile respective silvice. Consiliul superior forestier nu s'a putut decide să ia în Belgia măsurile drastice recomandate de Tubeuf şi s'a mărginit să recomande: *a)* scoaterea arborilor ataeaţi; *b)* stropirea cu soluţie bordeleză a pueţilor din pepinieră; *c)* întrebuinţarea de seminţe recoltate dela arborete absolut sănătoase.

La noi în ţară această maladie nu a fost semnalată. Ca o măsură de precauţie ar trebui oprită întroducerea de pueţi de P. Strobus din Germania sau alte ţări infectate [2].

In ştiinţele agricole se urmăreşte actualmente prin mijloace chimice, sporirea recoltei. Se cunoştea de multă vreme că unele săruri, cari chiar la o concentraţie slabă sunt pentru plante otrăvuri, în soluţiuni foarte diluate, stimulează desvoltarea lor. Profesorul bulgar Popoff, care a studiat acţiunea multor otrăvuri asupra plantelor, anunţă că a obţinut graţie unor combinaţiuni de soluţiuni de săruri de Mangan, Magnesiu, recolte de plante agricole cu 30—50% superioare celor netratate.

Această problemă prezintă o mare importanţă şi pentru gospodăria silvică, în adevăr stimulanţii pot să aducă la încolţirea şi desvoltarea pueţilor multiple avantaje cum sunt:

a) Sporirea procentului germinativ al seminţelor;

b) Micşorarea timpului încolţirei, fapt de importanţă capitală, care ar micşora pierderile de seminţe datorite animalelor sau altor factori nefavorabili.

---

1) La culture de Pinus Strobus pg. 280. «Rev. d. Eaux et Fôrets» 1926.

2) Poate ar fi cazul ca să se oprească şi importul seminţelor dat fiind probabilitatea că această boală să se propage ca Rugina grâului şi prin sămânţă.

c) Stimularea creşterilor pueţilor şi deci în acest mod ei pot să lupte mai bine contra buruienilor, etc., cari i-ar stânjeni în primele stadii de desvoltare.

In cursul anului 1927 s'au început cercetări pentru a se stabili acţiunea stimulanţilor asupra seminţelor forestiere în special de molid şi pin [1]).

Fabricius ajunse la rezultatul că cel mai bun stimulant pentru seminţele de pin este ca să se ţină acestea — înainte de încolţire — în apă cam 8 ore, iar la molid 16 ore. Substanţele chimice oferite de Popoff nu dau aci decât rezultate mediocre. Intre preparatele cele mai cunoscute întrebuinţate pentru băiţuirea seminţei înainte de încolţire, este Upsulum, asupra acţiunei căruia sunt publicate multe rezultate favorabile, care însă până acum nu a fost încercat la seminţele forestiere.

Problema stimulărei este pentru noi încă în primele stadii şi să aşteptăm alte noi rezultate, cari vor da deslegarea ei, care astăzi încă nu se pot întrevede.

CRONICA VÂNĂTOREASCĂ

Anul vânătoresc 1926 s'a scurs lăsând în urmă aceleaşi vechi probleme nerezolvate! Marile prefaceri de după războiu în toate ramurile de activitate, legiuirile agrare referitoare la păşune şi mai ales psihoza specifică a locuitorilor acestei ţări, au lăsat urme adânci în economia vânatului. Rând pe rând dispar peisagiile încântătoare ale naturei cu frumuseţea lor virginală şi rând pe rând dispare numărul şi calitatea animalelor de vânat.

Romantismul vânătoarei pe luciul şi şesul Dunărei ca şi în regiunile deluroase aproape au pierit, căci animalele se răresc mereu, căzând victima nesaţiului fără cuget. Chiar maestoşii codri ai Carpaţilor se pustiesc de vânatul mare, iar superbul cerb, podoaba lor, degenerează şi dispare sub ochii noştri.

Evident, suntem într'o epocă de transiţie de la vânatul liber la cultivat. Şi cea mai elementară noţiune de economie naţională ne-ar impune ca aceasta să se facă în mod lent îngrijind progresiv vânatul. Ce s'a făcut pentru protecţia vânatului în acest an? Aproape nimic! Excelenta revistă a uniunei vânătorilor are coloane întregi pline de alarmă şi de sbucium!

Se abordează cele mai gingaşe chestiuni ştiinţifice ca: înfiinţare de institute ornitologice, kinecologie, concursuri, premii, etc. Se discută în mod academic lăsând să curgă în valuri elocinţa asupra teoriei protecţiei vânatului pentru a valorifica şi această ramură de economie naţională, astăzi când, utilizarea şi valorificarea la maximum a orcărei avuţii sunt la ordinea zilei, etc. etc.

Mai mult ceva, streinătatea se sesizează şi ne mândrim că unele reviste germane dau ca model legiuirile noastre vânătoreşti.

Dar, toate acestea sunt ideologii, fiindcă substratul lor real, aplicarea, lipseşte

---

1) Fabricius. Ein Versuch mit Samenstimulation „Forstw. Centralblatt" 1926 pg. 113. Maushard. Ein Beitrag zur Frage der Stimulation von Kiefernund Fichtensamen. Ibidem pg. 533.

massa poporului nu este educată şi la aplicarea celor mai înalte principii de protecţie, credem că ar rămâne refractară!

Dacă am străbate ţara în sbor de pasăre am vedea că păşunatul pătrunde tot mai mult în inima pădurilor şi dulăii ciobanilor, departe de a cruţa epuroaica sau oul găinuşei de munte, sunt educaţi să le facă război de exterminare. Copiii, în ochii administraţiei rurale, scotocesc cuiburile de păsărele, iar braconierii, la adăpostul sutelor de mii de permisuri pentru purtat arme, care nu costă decât 20 lei, nesocotesc cele mai embrionare măsuri de protecţie ce s'au luat.

Răpitoarele, duşmanii naturali ai vânatului, sunt departe de a se împuţina şi în ciuda preceptelor elaborate se înmulţesc, continuând opera lor distructivă!

Analizând totul într'o sinteză generală avem impresia că legei vânatului, excelentă ca fond ştiinţific, îi trebue ceva: îi trebue aplicarea la mentalitatea massei rurale, unde spiritul de ocrotire al vânatului aproape nu există şi nici nu s'ar putea complecta pe cale de regulamente.

Fără educaţia masselor, începând din şcolile primare, prin măsuri coercitive drastice şi numai cu o mână de vânători inimoşi greu se vor îndrepta lucrurile.

In tot cazul, bunele intenţiuni nu lipsesc.

„Regulamentul întregului serviciu Ad-tiv şi practic din teritoriile de vânătoare regale, subordonate oficiului vânătorilor regale, apărut şi aplicat în cursul anului trecut, poate fi considerat drept un catechism pentru modul cum ar trebui amenajat un teritoriu de vânătoare şi denotă o înaltă concepţie în privinţa ocrotirei vânatului.

Acesta, generalizat şi aplicat cu stricteţe în toate administraţiile domeniale româneşti, complectat cu educaţia masselor ar însemna un pas temeinic spre progres şi un aport positiv economiei naţionale.

I. Fl.

RECENZII

LA RICHESSE FORESTIERE DE LA ROUMANIE

de **Dr. N. Moruzi**

Este o carte rară în toată accepţia cuvântului: în primul rând fiindcă se ocupă integral de o problemă ce ne obicinuisem să o vedem desbătută numai în cercul specialiştilor silvici, şi în al doilea rând fiindcă, deşi de doi ani apărută la Paris, numai printr'un concurs fericit de împrejurări putem să-i cunoaştem conţinutul abia acum.

Autorul, folosind bogăţia de cunoştinţe referitoare la păduri, dar cari sunt publicate separat de diverşi autori şi în diferite timpuri — (bibliografia conţine vre-o 5 autori silvici şi multe numere din Rev. Pădurilor) — a adunat într'un volum de 120 pag., în mod ordonat, date controlate şi în concordanţă cu noua situaţie postbelică.

Caracterul pur documentar al studiului, impune o strânsă mărginire celui ce vrea să se informeze. Să reproducem sau să insistăm asupra vre'unui capitol, am face prea mare nedreptate celorlalte, căci toate — importanţa pădurilor, istoricul lor, exploatarea, industria, comerţul, legislaţia, statistica — sunt deopotrivă tratate. In acest chip reface portretul silvic românesc, diformat câte odată de expuneri de nespecialist sau tendenţioase. De-ar fi fost întovărăşit de aceeaş bogăţie de fotografii, ar fi dat tocmai cartea de propagandă silvică de care avem noi nevoe.

Pentru cei străini cu totul de vuetul scrierilor ce fatal se leagă de o însemnată ramură de bogăţie naţională — cum sunt pădurile — caleidoscopul silvic al D-lui N. Moruzi, simplu şi lipsit de pretenţii cum se prezintă, poate constitui o edificare.

Mai mult însă să nu i se pretindă.

De altfel nici la autor n'a fost tendinţa de a se manifestă, creind ceva nou în domeniul problemelor silvice, ci dorinţa de a-l explorà ca să ia un doctorat, căci în «Concluziuni», de îndată ce se abate dela caracterul pur informativ al expunerii, alunecă pe panta unor indicaţiuni, ce nu mai pot constitui o orientare pentru cetitor.

P. I.

Das Voll- oder Bundgarten

de inginer **Dr. Karl Petraschek**

In *Forstwissenschaftlicher Centralblatt*, 1926: Un studiu amănunţit al herăstraelor de tăiat în plin (pe rotund), aşa cum îl concepe industria modernă a cherestelei şi a condiţiilor pe cari el trebuie să le îndeplinească: O cât mai mare rezistenţă a cadrului şi pânzelor, sub cea mai mică greutate; un consum cât mai redus de forţă motrice; un randament cât mai mare — atât ca travaliu util, prin înlăturarea frecărilor inutile şi a şocurilor, cât şi ca debit de cherestea: o tăietură curată, netedă şi cât mai uniformă (ca grosime).

In prima parte a acestui studiu se analizează pe rând mijloacele prin cari

fabricile de maşini au ajuns să răspundă acestor multiple cerinţe, procedeele prin cari se obţine o bună şi rapidă aşezare şi întindere a pânzelor, pentru a avea piese de cherestea de o riguroasă formă dreptunghiulară şi de dimensiuni date, dispozitivele de fixare a buşteanului pe căruţ precum şi acelea de înaintare în faţa pânzelor, potrivit diametrului buşteanului, tăriei acestuia, etc.

In a doua parte a studiului se descriu mijloacele prin cari se înlătură «punctele moarte» ale mişcării alternative a herăstrăului ‹în punctul cel mai înalt şi cel mai scoborît al cursei cadrului›: mecanismul de punere în mişcare şi oprire a herăstrăului, felul transmisiunilor şi al odihnelor ‹lagărelor›, având în vedere marea iuţeală cu cari funcţionează aceste maşini, dispozitivele de aducere a buşteanului — vagonete pentru buşteni şi cheresteaua debitată, etc.

Desigur că satisfacetea tuturor condiţiunilor arătate mai sus, a condus la herăstraie de o construcţie foarte complicată şi deci mult costisitoare, ţinând seama însă că materia primă ce se prelucrează — lemnul — se scumpeşte din zi în zi mai mult, — folosirea de herăstraie cu un bun randament în ce priveşte calitatea şi cantitatea de material debitat ce se obţine, nu poate fi decât recomandabilă. Cheltuelile mai mari de instalaţie sunt astfel curând şi cu prisosinţă răsplătite prin bunele rezultate ce se obţin.

D. A. S.

Das Landstrassen-und Waldwegebau

de Ing. **Julius Marchet**

profesor la Hochshule für Bodenkultur din Viena. Editura Karl Gerold's Sohn. Wien 1925

Lucrarea cuprinde 318 pagini cu numeroase figuri, tablouri explicative şi planşe.

In partea I-a a lucrării sunt tratate principiile fundamentale pentru proiectarea unei şosele: rezistente la tracţiune, pante, raze de curbură, etc.

Partea II-a a lucrării e rezervată exclusiv trasării unei şosele şi întocmirea proiectului general, anteproiectului şi proiectului în detaliu.

Aci sunt arătate toate elementele de cari trebue să se ţină seamă la trasare, pentru ca şoseaua să corespundă cerinţelor de ordin tehnic, financiar, economic, etc.

Tot în această parte sunt descrise metodele de trasare, nivelment, ridicare în plan a fâşiei de teren pe care se va construi şoseaua, făcându-se o judicioasă discuţie asupra metodelor de trasare.

Fiind de o deosebită importanţă, atât din punct de vedere technic cât şi din punct de vedere financiar, cunoaşterea cât mai exactă a structurei geologice a terenului pe care se va construi şoseaua, autorul dă în câteva capitole cunoştinţe asupra formaţiunilor geologice: roci, pământuri, etc. arătând însuşirile şi întrebuinţările lor, precum şi greutatea sau uşurinţa de prelucrare sau săpare a lor.

La executarea proiectului pe teren, sunt descrise metodele de săparea debleurilor şi formarea rambleurilor, construcţia lucrărilor de artă ca: poduri, podeţe, ziduri de susţinere şi căptuşire. etc. Sunt date exemple pentru calculul unui pod simplu de lemn, metode grafice pentru dimensionarea zidurilor de susţinere, etc.

In partea din lucrare unde este tratată chestiunea modului cum trebue executată lucrarea: regie, antrepriză, etc., autorul arată avantajele şi desavantajele fiecărui mod de executare.

Foarte important este studiul pe care îl face autorul în partea finală, anume în „Reţeaua de drumuri forestiere", unde dă principii fundamentale pentru trasarea drumurilor în complexele mari păduroase spre a le pune în valoare cât mai raţional.

In această carte, autorul n'a făcut numai o lucrare de speculaţie ştiinţifică, ci urmărind succesiv toate fazele întocmirei unui proiect dela lucrările pregătitoare şi până la executarea pe teren a proiectului, a căutat să dea tânărului inginer o preţioasă carte de consultare.

A. I. P.

Buletinul institutului economic românesc

Este organul de publicaţiune a Institutului economic românesc, o societate cu sediul în Bucureşti, înfiinţată în anul 1921, pe o durată de 10 ani, cu scopul de a urmări şi îndrumă mişcarea economică a acestei ţări.

In colecţia acestui buletin pe anul 1926 am găsit studiate două chestiuni cari, cred, că sunt interesante şi pentru producţia noastră forestieră.

In studiul «Gurile Dunării şi. importanţa economică a României», d-l inginer inspector general Gh. Popescu, după ce face un istoric a chestiunii Dunării şi a importanţei acestei căi de navigaţiune în diferitele epoci a desvoltării statului românesc, se ocupă de atribuţiile Comisiei Europene a Dunării şi de lucrările acesteia.

Chestiunea navigaţiunei Dunării fiind vitală pentru interesele statului nostru şi faţă de recentele impotmoliri a gurei Dunării, cari au stânjenit enorm exportul nostru, autorul, în căutarea unei soluţiuni menite să ne scape de un adevărat dezastru, şi enumărând diferitele soluţiuni propuse de diferiţi specialişti, cari au studiat această chestiune, se opreşte la următoarele trei:

1. Deschiderea la mare prin una din gurile braţului Chilia.

2. Deschiderea la mare printr'o ramificaţiune din braţul Sulina.

3. Deschiderea la mare printr'o ramificaţiune din braţul Sf. Gheorghe.

Trecând în revistă greutăţile înfăptuirei primei şi a doua soluţiuni, autorul se opreşte mai pe larg asupra soluţiunei a treia, pe care o găseşte ispititoare, fiindcă această gură dinspre mare a viitorului canal, se va menţine în mai bune condiţiuni,

Recunoaşte însă că pentru adoptarea unei soluţiuni definitive trebuesc făcute studii şi cercetări cât mai complecte spre a se putea găsi soluţiunea cea mai perfectă şi care să corespundă intereselor ţării noastre.

Al doilea studiu este comercializarea produselor industriale, care a format subiectul unei conferinţe ţinută de d-l inginer Casassovici la Institutul economic românesc în ziua de 20 Februarie 1926. Prin comercializarea produselor industriale, autorul înţelege comerţul, adică vinderea cu un preţ cât mai avantajos a acestor produse. Comerţul este prezentat, ca o luptă continuă între străduinţa de a vinde cu profit, care reese nu numai din vânzarea cât mai scumpă a unui produs, ci din ansamblul operaţiilor între o serie de fapte cari îngrădesc acest profit.

Intre aceşti factori unii sunt cu caracter permanent:

a) Situaţia geografică;
b) Materiile prime;
c) Combustibilul;

iar alţii cu caracter temporar:

d) Abundenţa şi destoinicia braţelor;
e) Eftinătatea capitalului;
f) Politica industrială de stat etc.

Studiind aceşti factori, autorul găseşte, în ciuda afirmărilor cam des repetate, că suntem o ţară geograficeşte fericit aşezată, că avem o poziţie excentrică faţă de marile linii maritime, care leagă vechiul continent cu cele două Americi. Ca o consecinţă a acestei aşezări, drumul este mai lung, transportul deci mai greu şi mai scump şi nu ne vin vapoare, decât în cazul când sunt siguri, că vor găsi o în-

cărcătură certă, ceea ce contribue şi mai mult la scumpirea transportului.

Tot ca o consecinţă a acestei aşezări legăturile noastre pe mare ne împinge spre occidentul supra-industrializat, iar pe Dunăre, în susul ei, către ţări cu o industrie înfloritoare şi suntem deci forţaţi să exportăm nu produse industrializate, ci materii prime.

Acelaş lucru este şi cu bogăţia în materii prime, căci nici producţia agricolă nici bogăţiile în fier, cărbuni sau petrol nu sunt aşa de enorme cum au fost găsite de unii prea optimişti şi cari au făcut să se înrădăcineze credinţa bogăţiei noastre exagerate.

In ceeace priveşte pădurile, procentul de 26—dat de autor — a suprafeţei împădurite, trebue păstrat printr'o exploatare raţională. D-l ing. Cassasovici caracterizează starea pădurilor noastre astfel: Pădurile ţării acaparate de bande internaţionale sunt devastate fără milă cu călcarea legilor şi sub ochii binevoitori a autorităţilor noastre, iar opiniei publice în loc să i se atragă atenţia asupra nenorocirei abătute, i se cântă imnuri de resursele nelimitate ale acestei bogăţii, când noi suntem poate ajunşi la marginea prăpăstiei».

Cercetând factorii cu caracter temporar, autorul ajunge la concluziunea că problema mânei de lucru este gravă în România — ţară agricolă — căci ţăranul în urma împroprietărirei este legat de pământul său şi nu-l poate părăsi decât pentru un timp scurt, neavând un proletariat industrial cu o pregătire profesională serioasă, randamentul muncii este scăzut şi deşi se plătesc salarii mai mici la lucrători, ca în ţările cu o industrie mai dezvoltată, munca revine industriaşilor noştri mai scumpă.

Capitalul fiind rar şi dobânzile cari se plătesc de industriaşii români fiind aproape duble ca în străinătate (20 % faţă de maximum 12 %, se înţelege, ca preţul de producţiune a produselor noastre industriale este mărit, ceeace face că jocul concurenţei lor cu produsele străine să fie şi mai greu şi chiar imposibil, dacă statul nu ar veni în ajutorul comercianţilor (industriaşilor) noştri prin măsuri de protecţie.

Dacă adăogăm şi transportul greu şi scump pe C. F. R. şi pe căile noastre navigabile, şi lipsa unei politici protecţioniste din partea statului pentru produsele noastre industriale, se va înţelege uşor cât de grea este concurenţa, pe care trebue să o înfrunte produsele noastre şi întreaga noastră activitate industrială.

Ca o consecinţă logică a condiţiunilor puţin prielnice a dezvoltării vieţei noastre industriale şi a greutăţilor de export, autorul trage următoarele concluziuni:

a) Industria ţării noastre nu poate să plaseze mărfurile sale, decât în cadrul îngust al graniţelor noastre; de aceea producţia in dustrială va fi mai scumpă ca cea străină, de unde necesitatea de a o proteja în continuu dacă dorim să o menţinem şi pe viitor.

b) Comerţul mondial, acel aducător de aur, nu poate fi făcut decât cu unele materii prime: lemne, petrol, etc. a căror economie se impune, dar ne rămâne să ne îndreptăm privirea spre agricultură, care bine îndrumată este adevărată sursa de bogăţie naţională.

G. N. D.

Contractele de vânzare

pentru

exploatarea pădurilor faţă de legislaţia agrară şi silvică

de **M. Constantinescu**

Domnul M. Constantinescu este un profund cunoscător al dreptului, în genere, şi în special al legislaţiei agrare. Ne-a arătat aceasta atât din cartea D-sale în

limba franceză, „L'evolution de la propriété rurale et la reforme agraire en Roumanie", cât şi din broşura ce face obiectul acestor rânduri. Pe lângă însuşirea de teoretician, de creator de sisteme juridice, D-sa în calitate de Secretar general al Comitetului agrar a luat parte efectivă la aplicarea legilor din România postbelică.

Cu această ocazie a putut observa mai bine ca oricine altul calităţile şi defectele sau lacunele legislaţiei agrare.

Broşura de 50 pagini „Contractele de vânzare pentru exploatarea pădurilor faţă de legislaţia agrară şi silvică" este rezultatul observaţiunilor D-sale ca aplicator al legei agrare din Ardeal şi ca profesionist în faţa autorităţilor judecătoreşti sau administrative, este pledoaria pentru valabilitatea contractelor de vânzare a pădurilor expropiate pentru pădure sau păşune comunală.

Desigur nu există legiuire perfectă şi aceasta atât din cauza imperfecţiunei autorilor cât şi din cauza extremei variabilităţii a fenomenelor sociale şi economice pe care trebue să le reglementeze, întotdeauna încă dispoziţiile legei trebuesc interpretate după intenţiunea şi scopul urmărit de legiuitor.

Autorul afirmă, dela început, că chestiunea contractelor de vânzare pentru exploatare de păduri, intervenite între proprietarii expropriaţi şi cumpărătorii acestor păduri, nu a fost tranşată prin legea agrară din 1921, fie printr'o scăpare din vedere, fie intenţionat.

In această situaţiune organele de aplicare a legii, imediat după promulgare, au căutat soluţiunea în dispoziţiile art. 87, care spune:

„Orice acţiune de revendicare, urmăriri imobiliare sau de venituri, precum şi orice drepturi reale ca: privilegii, ipoteci legale sau convenţionale, uzufruct, servituţi, embatic sau besman şi orice altele de orice natură chiar cunoscute Statului, nu pot împiedica exproprierea şi rămân desfiinţate de drept asupra porţiunei expropriate din ziua consemnării preţului cuvenit în rentă la Banca Agrară. Judecătoria, prin oficiul cărţii funduare, în urma cererei Casei centrale a împroprietăririi şi sub dovada consemnării preţului, va ordona radierea tuturor acestora deasupra porţiunei expropriate şi închiderea oricăror dosare de acţiuni sau urmăriri.

Deasemenea, până la consemnare, orice cesiune, urmăriri, popriri şi sechestre nu se pot înfiinţa în mâinile Statului, care nu are a ţine seamă de ele, iar cele înfiinţate rămân de drept desfiinţate.

Făcând aplicaţiunea acestui articol, au ajuns la concluziunea că aceste contracte au fost anulate, urmând ca litigiile ce s'ar ivi între proprietarul expropriat şi cumpărător să se tranşeze de instanţele de aplicare a legei fără a le putea opune statului. Aceasta însă, spune D-sa, este greşit, pentrucă deşi este cea mai comodă situaţie pentru Stat, ea nu rezultă însă din dispoziţiile legei. Bazat pe această aderentă impreciziunea legei agrare din Ardeal, formulează cunoscuta teorie a dreptului de proprietate pro diviso, o aplică şi la proprietatea materialului lemnos din păduri şi ajunge la concluziunea că legea de expropriere din Ardeal a vizat numai proprietatea solului nu şi pădurii care este o proprietate cu totul distinctă şi care ar putea avea alt titular. In ţările cu legislaţie neonapoleoniană cu foarte multă greutate s'a putut localiza teoria dreptului de proprietate pro diviso şi atât jurisprudenţa cât şi doctrina nu au căzut de acord. Au fost hotărâri judecătoreşti care şi-au însuşit-o, după umc au fost hotărâri care au respins-o, au fost autori ca Alexandrescu care a fost pentru existenţa dreptului de proprietate pro diviso, după cum au fost autori ca Matei Cantacuzino care a socotit şi aşa numita proprietate a subsolului chiar ca o sarcină a proprietăţii solului, pag. 159, No. 274.

Nici în legislaţia austriacă chestiunea existenţei dreptului de proprietate pro diviso nu este definitiv tranşată şi aceasta rezultă atât din cele afirmate în broşură cât şi din hotărâri judecătoreşti cari au refuzat această teorie.

Pe noi însă nu ne preocupă această teorie, în speţă, pentrucă suntem de părere că chestiunea contractelor de exploatare a pădurilor expropriate pentru pădure sau păşune a fost clar soluţionată de legea agrară din 1921 ca şi de constituţia din 1923 şi legea pentru satisfacerea trebuinţelor normale în lemn de foc şi de lucru din 1924, în partea ei finală.

Exproprierea este o operă socială foarte importantă şi cu ocazia elaborărei legei s'a ţinut seamă de toţi factorii economici, desigur însă după însemnătatea pe care această împrejurare o putea da fiecăruia. A ţinut seama legiuitorul şi de industriile cari sunt un factor important în economia naţională, menţionându-le chiar în articolul prim din lege. Dar această operaţiune se prevedea a fi o lucrare foarte grea de efectuat şi de aceia s'a gândit să o uşureze într'o oarecare măsură, fixând proprietarul şi proprietatea la data de 1 Decembrie 1918. Legiuitorul a înţeles să trateze chestiunea exproprierei cu o singură persoană, aceea care era titularul proprietăţii în anul 1918, independent dacă acesta şi-a înstrăinat o parte din drepturile sale asupra proprietăţii.

In această privinţă este adevărat că «ambele sisteme de coduri, român şi austriac, admit principiul prezumţiunii că arborii pădurilor aparţin proprietarului şi că pe cale de accesiune, proprietarul solului este şi proprietarul arborilor ale căror tulpini se înalţă pe acel sol». Prezumţiunea aceasta nu este de ordine publică şi părţile contractante pot deroga, dar această derogare poate fi opusă şi dovedită prin probe contrarii tuturor, afară de stat, căci legea agrară care a ţinut seamă de această prezumţiune a fost declarată de esenţă constituţională. A prevăzut legiuitorul agrar toată complexitatea actelor juridice existente asupra proprietăţii expropriate, dar a înţeles ca acestea să fie tranşate de proprietar şi terţii contractanţi tocmai pentru a nu incomoda mecanismul exproprierei care şi aşa e destul de complicat.

Prin urmare credem că chestiunea contractelor de exploatare a pădurilor expropriate pentru păşuni sau păduri comunale, a fost tranşată chiar de dispoziţiile art. 3 şi 4 din legea agrară pentru Ardeal. Art. 3. Moşiile şi părţile de moşii expropriabile, potrivit legii de faţă, sunt lovite de indisponibilitate, *în tot ceiace privește aplicarea legii*, din ziua de 1 Decembrie 1918, fără îndeplinirea nici unei alte formalităţi.

Prin aplicarea acestei legi se urmăreşte împroprietărirea comunelor cu pădure sau păşune. In îndeplinirea acestui scop, atunci când va fi vorba de expropriere pentru păşune comunelor, materialul lemnos va rămâne proprietarului sau celui cu drepturi asupra lui, când însă va fi vorba de expropriere pentru pădure comunală, materialul lemnos aparţine comunei împroprietărite, căci moşiile şi părţile de moşii expropriabile sunt lovite de indisponibilitate, *în tot ceeace priveşte aplicarea legii* şi respectându-se contractele de vânzare, s'ar înlătura scopul legiuitorului de a creia pădure comunală, s'ar împroprietări comunele cu teren şi nu cu pădure.

Art. 44 şi 87 din legea de reformă agrară pentru Ardeal nu fac decât să fixeze, să precizeze înţelesul art. 3 şi 4 din lege, evidenţiind intenţiunea şi scopul şi arătând modalitatea de achitare a creanţelor.

Art. 44. Dacă pe pământul expropriat şi dat în folosinţa sătenilor sunt semănături anuale, ele rămân până la recoltă

proprietarilor sau arendaşilor; iar dacă sunt făcute ogoare, arături sau semănături de plante cu durată mai îndelungată, proprietarul sau arendaşul are drept la valoarea lor estimată de organele de aplicare a legii.

Ceiace prevede art. 3, 4, 44 şi 87 din legea agrară din 1921, a fost desvoltat în art. 15, 16 şi 17 din legea agrară din 1924, care precizează mai mult intenţiunea şi scopul legiuitorului din 1921, punând capăt oricărui fel de discuţiune.

Pe cât de clară a fost legea din 1924, pe atât de neclar a fost regulamentul acestei legi. Autorul acestui regulament face impresia, că nu a cunoscut dispoziţiile legii, pe care o desvoltă, inserează în regulament dispoziţii contrarii celor din lege, depăşind cu mult peste ceeace trebuia să prevadă. Observaţiile d-lui M. Constantinescu asupra acestui regulament sunt foarte drepte şi credem că nu a accentuat îndeajuns asupra defectelor lui.

Toată discuţiunea făcută în jurul acestui regulament este foarte interesantă şi din acest punct de vedere broşura este foarte utilă şi poate fi citită cu mult folos de cei cari ar lua o cât de mică parte la explicarea legei de reformă agrară în ceeace priveşte pădurile expropiate.

C. D.

Aspecte din Munţii Apuseni

de Traian Mager

O lucrare de un deosebit interes pentru noi, silvicii, scrisă de un membru al Corpului didactic din Arad,—un pasionat vânător şi turist, care e şi membru coresp. al «Asociaţiunei»,— un îndrăgostit de natură, publică această cărţulie modestă ca formă, dar cu un excepţional conţinut, pe care o recomand cu căldură atenţiunei camarazilor.

E destul să citez numai unele titluri de capitole:

«Civilizaţia noastră şi pădurea», «Ţăranii şi pădurea» (pag. 16—18), «Pe unde a pierit Codrul» (pag 39), «Ultima raţiune» (pag. 42), «Pădurea şi revoluţia Moţilor» (pag. 51), «Colonizările» (pag. 92), «Cale ferată, Instrucţie silvică, Amenajarea păşunilor» (pag. 95), din care voiu şi cita prea puţin despre fiecare:

I. *Colonizările* cu efectul lor deprimant, iată cum sunt zugrăvite:

Să li se dea bună pace Moţilor, acolo unde vieţuesc de veacuri; inadaptabilitatea lor se datoreşte unei structuri psiho-fiziologice speciale, şi codrilor de brad, numai la munte bine le şeade!

Ii va împedica atavismul pădurilor de brad, dragul de codru şi izvoare cristaline, care mult timp vor alimenta nostalgia celor meniţi să se metamorfozeze din şoimi de culmi, fără hotar, în flexibili viermi ai pământului! bine înţeles dacă e de crezut în înfăptuirea şi acestei minuni!

II. *La pag. 95:* O cale ferată pe valea Arieşului, o educare intensivă în direcţia culturei şi exploatărei raţionale a vastelor masive de răşinoase, încurajarea industriei forestiere şi miniere fără concursul obrasnic egoist şi demoralizator al capitalismului, creiarea de cooperative şi oferirea de debuşeuri de lucru acestor oameni, care prea ades cerşesc prin ţară bani pentru vre-o biserică sau agonisirea merindelor, sfâşiaţi lăuntric, prin mândria lor astfel jignită!

III. *Civilizaţia noastră şi pădurea:*

— Ţipă codrul de jale şi nimeni nu-l aude! Se prăbuşeşte la pământ podoaba codrilor, sub securile mercenarilor «Doamnei Mahler», plânge codrul, curg pârae seva lor, şi durerea lor nu ne mai mişcă. Stânca e sufletul nostru rătăcit! Pentru ca barbaria să fie deplină, buştenii se prăvălesc de vale deaberbeleacul, distrugând semiţiş, subetaj

şi însăşi huma, deschid drum ploilor şi în urma exptoatării, ce bruma de lăstari mai ies, sunt roşi complect de vite, fără nici o nădejde de reînviere pe cale naturală, exploatatorii vicleni îşi închid ochii; civilizaţia s'a năpustit cu toată furia asupra codrului. Pe pantă unde odinioară stăpânea falnic fagul, azi afli numai podbalul (Tussi lago farfara).

Unde se petrec oare aceste fapte, ce ne par basm? şi cât de greu cade asupra noastră această acuzare, — «ţipă codrul şi nimeni nu-l aude!...» Cum? nimeni?—şi cine e mai în drept, *dator* să-i audă gemetul,—ce face Casa Pădurilor? —exploatări vandalice, distrugerea lăstarilor, păşunat abuziv, ce e cu mercenarii Doamnei Mahler?—Iată întrebări şi tot odată dureri!—Există şi un *Cod silvic* restrictiv!?

Trecem mai departe:

IV. *Ţăranii şi Pădurea.*

Chiar dacă formează proprietatea lor, a composesoratelor, — pădurea e de fapt tot a celor ce o exploatează, luându-le cu ea şi vlaga braţelor lor istovite, singură păşunea şi viroagele sunt adevărate şi săraca lor bogăţie, iată de ce ţăranul de aici, nu cunoaşte în deajuns importanţa reală a pădurilor!

Şi a cui e oare datoria să-i facă a o cunoaşte, să le explice, înţelegând şi păsurile celor mulţi!? Aceasta întrebăm noi!

Spicuim din:

„Pe unde a pierit codrul".

Odinioară oua găina în butea cu ovăz, spun bătrânii. A fost odată traiu mai bun pe aici, pe când în huma fertilă se răsfăţau spicoasele de primăvară, iar sus pe culmi verdele plin de viaţă, dar s'au trecut şi ele cu huzureala, îndată ce s'au golit şi spălat stâncile.

Prăbuşirea coastelor prin despăduririle continui, iar creşterea populaţiei, izgoneşte treptat pădurile tot mai sus spre creştetul munţilor.

Şcoala mai mult ca ori unde, la munte ar trebui să ia contact viu cu exigenţele de viaţă ale poporului, predând cunoştinţe despre: pomărit, horticultură, stupărit, animale, cultul arborelui, etc.!»

Apostolii corpului didactic, audă glasul camaradului lor, e un întreg program constructiv.

— «Exploatarea mai raţională a răşinoaselor şi tragerea unei şosele peste Găina la Halmaghiu şi C. F. ar fi problemele de îmbunătăţire, nerămânând tot numai *promisiuni* solemne!» Aşa ne spune autorul!

Cu acestea am isprăvit citatele în ce a ce ne interesează în deosebi pe noi silvicii, găsind necesar să mai adaug următoarele:

La pag. 59, va mai afla cititorul de *2 nepoţi ai Marelui Iancu*—Regele Moţilor, *ambii brigadieri silvici*, la pag. 46, că: excursioniştii au poposit la un ospitalier pădurar ce avea şi ospătărie, — fapt ce ne bucură, trebuind chiar generalizat, — la pag. 70, 71, mai vine vorba de defrişeri şi pepiniere silvice, la pag. 74, despre efectul tragic al despăduririlor, şi mai la fie ce pas, găsim însemnări de acestea parcă ar fi opera unuia de ai noştri.

In această carte afla-vor, la pag. 65-67, un fragment din sublimul *discurs al lui Octavian Goga* cu ocazia serbărilor dela Vidra, plin de lirism şi duioşie, trăind tragedia Craiului Iancu, acel ce a dat lui Frantz Iosef mândrul răspuns, — Cât e dela mine la d-ta, tot atât e şi de acolo la Vidra, — sau: Un nebun şi cu un mincinos nu se pot înţelege! Ori Prinţului Schwartzenberg, care-l întreba: «E', ce mai vor Românii? Serenissime, o Academie de drept la Sibiu şi o bae de vapori la Vidra!» — In clipa aceea a înebunit Iancu!

Cum ţi se ogoae sufletul şi te podideşte plânsul fără vrere!! Citiţi măcar acel fragment!

Autorul îţi mai vorbeşte despre minunea naturii, *gheţarul dela Dobşina*, — Scărişoara, cu Tronul lui Odin, precum şi despre legendarul: Târg de fete de pe Găina!

Epilogul, format din o traducere cu titlul sugestiv: Zăpezi şi flori din «La Montagne» a marelui filoromân Jules Michelet, şi în fine: Poveţe pentru excursionişti, atât de nimerite.

Nu se poate să nu citez in extenso, «Prefaţa».

Prefaţă

Am scris cele ce urmează în scopul răspândirii ideii turismului, — idee încă la întâiele faze de împământenire în ţara noastră.

Popor de agricultori şi păstori, până mai ieri, alaltăeri, trăitori numai la sate, în mediul *nefalşificat al naturii* libere, — era firesc, ca sufletul nostru să nu fi simţit înainte necesitatea turismului.

Atari necesităţi se pot naşte numai *ca reacţiune* îndreptată contra mediului străin naturii libere. — Reacţiunea n'a întârziat să se anunţe şi la noi, din momentul ce marea majoritate a intelectualilor români, originari dela ţară, păgânii — au căzut prin surpriză în grădinile de aur ale Hesperidelor.

In faţa zădărniciei realizării pretenţiilor în veci crescânde, ale civilizaţiei, o întoarcere de câteva zile *în primitivismul vieţii patriarhale* se impune ca şi *un nou, regăsit ideal.*

Gânditorii contimporani, îngrozindu-se de aspectul estetic, fizic, etic al omului de mâine, au dat strigătul de alarmă: «*sport*». Şi să ni se dea voe să pledăm pentru întâietatea *turismului*, dintre toate sporturile.

Footbalul, — brutal, aţâţător de ură, ce îndeamnă spre distrugere, — e *o manie* a zilelor noastre *războiul*, să fie el, oare, vecinicul ideal al vieţii sociale?

In sufletul orăşanului intelectual, intoxicat de miasmele culese zi de zi în mucegaiul biurourilor, în praful străzilor şi în fumul cafenelelor, se trezeşte *atavic nostalgia codrului*, a poenelor, a aerului de munte şi a liniştei patriarhale, — pentru ce nu am încuraja această pornire inocentă şi salutară a sufletului nostru?

Religia naturii, trebue să fie *religia viitorului!*

Inchin prinosul meu ‹păgân», *cultului naturii.*

....Iată ce pot conţine cele 130 pagin micuţe ale minunatei cărţi, ce face o atât de frumoasă *propagandă de ajutorare cauzei silvice şi turismului, două chestii vitale*, pentru noi Românii şi închizi cu sufletul frânt de atâtea suspine ale codrului, cartea care o spunem: e tălmăcită *nu de unul de ai noştri*, dar care ca structură psihică şi origine, e desigur Silvic autentic.

Un stil viu, colorat, ce bun descriptiv, naturalistul ‹botanist›, care se iveşte la fiecare pas, mergând alături de artistul literat, în o bună şi rodnică tovărăşie, dând cartea aceasta ce trebue introdusă în întreg corpul nostru.

Astăzi când delegaţii Moţilor cu deputaţi şi primari în frunte sunt tot mai des în audienţe, primiţi de Suveran, iar Casa Pădurilor prinde a se interesa de soarta lor, — când se cere dreptate pentru o viaţă *mai omenească* acestor şoimi, urmaşi ai unuia dintre cei mai tipici ex-

ponenţi ai Românismului, — *Iancu al nostru al tuturor*, — acest *Imn de slavă închinat* frumuseţilor îndoliatei Ţări a Moţilor, trebue ascultat cu evlavie, ca un sol binevenit. Noi nu ne facem decât ecoul acestui cesnădăjduit *cântec de libertate* şi *cult al naturei*, mulţumind autorului.

C. Gr. C.

COMERŢUL LEMNULUI

EXPORTUL ŞI IMPORTUL LEMNĂRIEI

Situaţia anului 1925, care urma să continue şi în anul 1926, a fost schimbată simţitor de un fapt, care a produs mare bucurie industriaşilor români de cherestea: la 10 Martie 1926 s'a pus în aplicare un nou tarif vamal, graţie căruia s'a intensificat încheerea tranzacţiunilor pentru export de lemnărie, în special de brad.

Prin el, pe deoparte taxa pro m. c. cherestea de export s'a redus la 75 de lei pentru piese de peste 3 m. 50 lungime şi la 35 de lei pentru cele mai scurte, — dela 150 de lei pro m. c. cât era prevăzut de vechiul tarif, — iar pe de altă parte, reducându-se taxa vamală de export la cherestea, la doage şi butoaie de stejar a dat posibilitatea valorificărei, mai ales a stocurilor de doage de stejar ce de ani şedeau în depozite, şi în plus s'a dat o îmboldire pentru renaşterea acestei industrii,

Bucuria exploatatorilor de păduri nu a durat multă vreme, căci întrucât tranzacţiunile se încheiau în valută forte, (lire sterlinge sau dolari), la epocile de predare a mărfei, conform primelor contracte, intervin:

1. O depreciere a leului, faţă de leul aur, urmată din jumătatea lunei Mai până în Noembrie, de o urcare continuă (dela 1,60 centime aur, la 2,98 centime) care făcea păgubitoare executările contractelor. (Vezi diagrama No. 1).

Nici o lege specială nu s'a votat pentru a nu se executa aceste contracte şi industriaşii au făcut onorabil faţă angajamentelor luate, cu toate pierderile ce sufereau.

2. Urcarea enormă a tarifelor C. F. R. intervenită la 15 sep-

tembrie, fără ca să se ia în seamă că erau în curs de transport toate materialele a căror vânzare se contractase în primăvară şi vară.

DIAGRAMA No. 1

Variaţiunea cursului leului în anul 1926

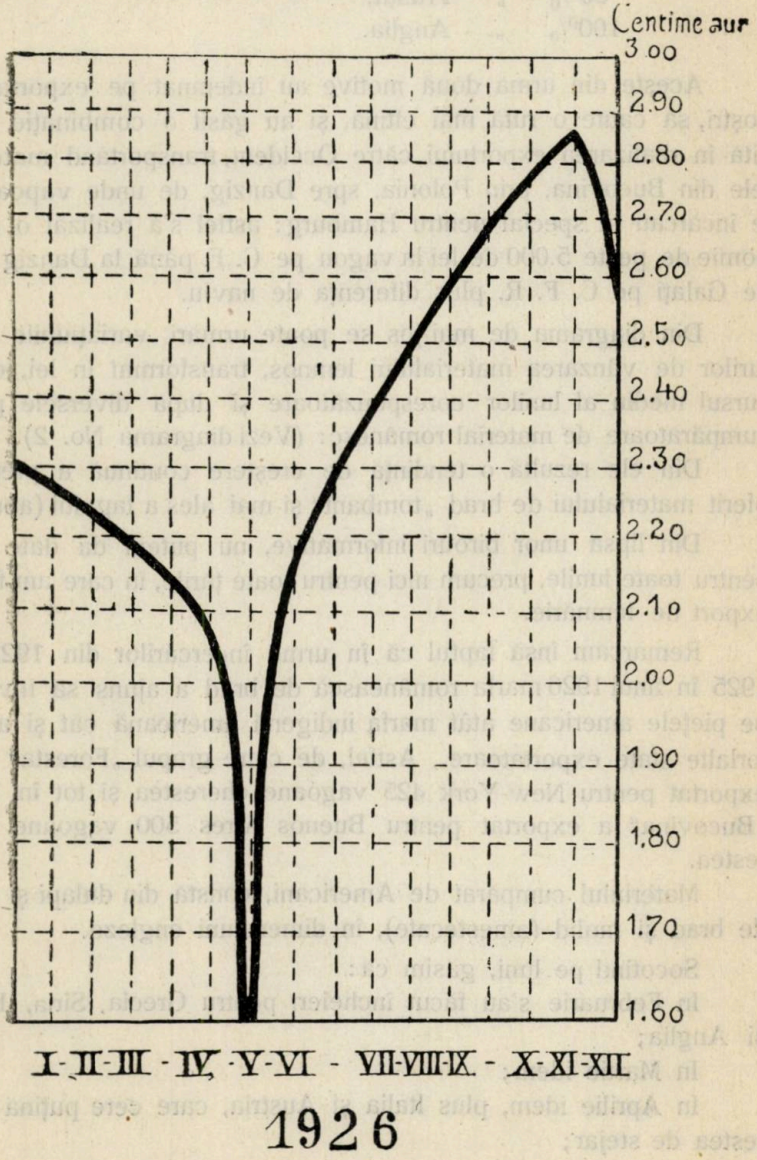

3. Navlul, care s'a ridicat în fiecare lună, din Martie până în Septembrie, şi a ajuns între aceste luni extreme în plus cu:

20% pentru Italia
50% „ Grecia, Egipt şi Olanda
80% „ Franţa,
100% „ Anglia.

Aceste din urmă două motive au îndemnat pe exportatorii noştri, să caute o rută mai eftină, şi au găsit o combinaţie fericită în realizarea exportului către Occident, transportând materialele din Bucovina, prin Polonia, spre Danzig, de unde vapoarele le încărcau în special pentru Hamburg; astfel s'a realizat o economie de peste 5.000 de lei la vagon pe C. F. până la Danzig faţă de Galaţi pe C. F. R. plus diferenţa de navlu.

Din diagrama de mai jos se poate urmări variaţiunile preţurilor de vânzarea materialului lemnos, transformat în lei, după cursul mediu al lunilor corespunzătoare şi după diversele pieţe cumpărătoare de material românesc: (Vezi diagrama No. 2).

Din ele rezultă o tendinţă de creştere continuă a preţului oferit materialului de brad „tombant" şi mai ales a fagului (aburit).

Din lipsa unor birouri informative, nu putem da date nici pentru toate lunile, precum nici pentru toate ţările, în care am făcut export de lemnărie.

Remarcăm însă faptul că în urma încercărilor din 1922 şi 1925 în anul 1926 marfa românească de brad a ajuns să învingă pe pieţele americane atât marfa indigenă americană cât şi a celorlalte state exportatoare. Astfel, de către grupul „Foresta" s'au exportat pentru New-York 425 vagoane cherestea şi tot în 1926 „Bucovina" a exportat pentru Buenos Aires 500 vagoane cherestea.

Materialul cumpărat de Americani, constă din dulapi şi rigle de brad şi molid (amestecate), în dimensiuni engleze.

Socotind pe luni, găsim că:

In Februarie s'au făcut încheieri pentru Grecia, Siria, Egipt şi Anglia;

In Martie idem;

In Aprilie idem, plus Italia şi Austria, care cere puţină cherestea de stejar;

DIAGRAMA No. 2

Reprezentând variațiunea prețurilor oferite de piețele străine pentru materialul lemnos românesc, în cursul anului 1926

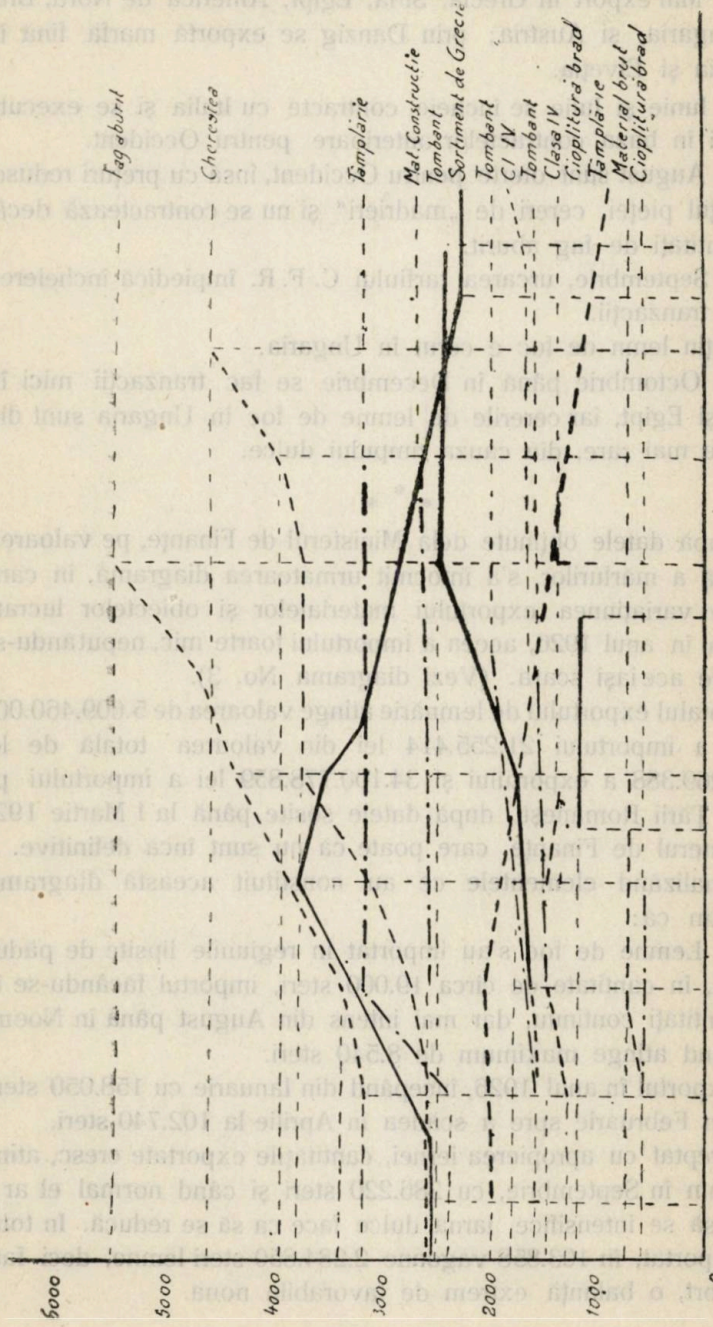

LEGENDA

——— Curba variației prețurilor materialului exportat în Grecia

— — — — » » » » » » Egigt

— · — · — · — · » » » » » » Ungaria

O V Prețul în lei oferit pro m³.

In Mai export în Grecia, Siria, Egipt, America de Nord, Brazilia, Ungaria, şi Austria; prin Danzig se exportă marfă fină în Germania şi Elveţia.

In Iunie şi Iulie se încheie contracte cu Italia şi se execută încărcări în baza contractelor anterioare pentru Occident.

In August sunt oferte pentru Occident, însă cu preţuri reduse, sub preţul pieţei, cereri de „madrieri" şi nu se contractează decât mici cantităţi de fag aburit.

In Septembrie, urcarea tarfiului C. F. R. împiedică încheierea oricărei tranzacţii.

Puţin lemn de foc e cerut în Ungaria.

In Octombrie până în Decembrie se fac tranzacţii mici în Grecia şi Egipt, iar cererile de lemne de foc în Ungaria sunt din ce în ce mai rare, din cauza timpului dulce.

* * *

După datele obţinute dela Ministerul de Finanţe, pe valoarea declarată a mărfurilor, s'a întocmit următoarea diagramă, în care se vede variaţiunea exportului materialelor şi obiectelor lucrate din lemn, în anul 1926, aceea a importului foarte mic, neputându-se figura pe aceiaşi scară. (Vezi diagrama No. 3).

Totalul exportului de lemnărie atinge valoarea de 5.609.460.000 lei, iar a importului 21.255.414 lei din valoarea totală de lei 38.011.269.388 a exportului şi 34.100.778.859 lei a importului pe 1926 a Ţării Româneşti, după datele sosite până la 1 Martie 1927 la Ministerul de Finanţe, care poate că nu sunt încă definitive.

Analizând elementele ce au constituit această diagramă, observăm că:

1. Lemne de foc s'au importat în regiunile lipsite de păduri ale ţării, în cantitate de circa 19.000 steri, importul făcându-se în mici cantităţi continuu, dar mai intens din August până în Noembrie, când atinge maximum de 8.540 steri.

Exportul în anul 1926, începând din Ianuarie cu 158.050 steri, creşte în Februarie spre a scădea în Aprilie la 102.740 steri.

Treptat cu apropierea iernei, cantităţile exportate cresc, ating maximum în Septembrie, cu 286.220 steri şi când normal el ar fi trebuit să se intensifice, iarna dulce face ca să se reducă. In total s'au exportat, în 103.858 vagoane 2.284.850 steri lemne, deci faţă de import, o balanţă extrem de favorabilă nouă.

2. Trunchi de brad s'au exportat numai 33.514 m. c. şi s'au importat 3.890 m. c. pentru motivul că avem fabrici suficiente şi cari pot lucra mai eftin decât cele din străinătate, plus faptul că tariful vamal de 300 lei la m. c. (peste 22 cm. diam şi 3 m. lungime) este încurajator al industriei naţionale.

DIAGRAMA No. 3

Export general de lemnărie pe valoarea declarată

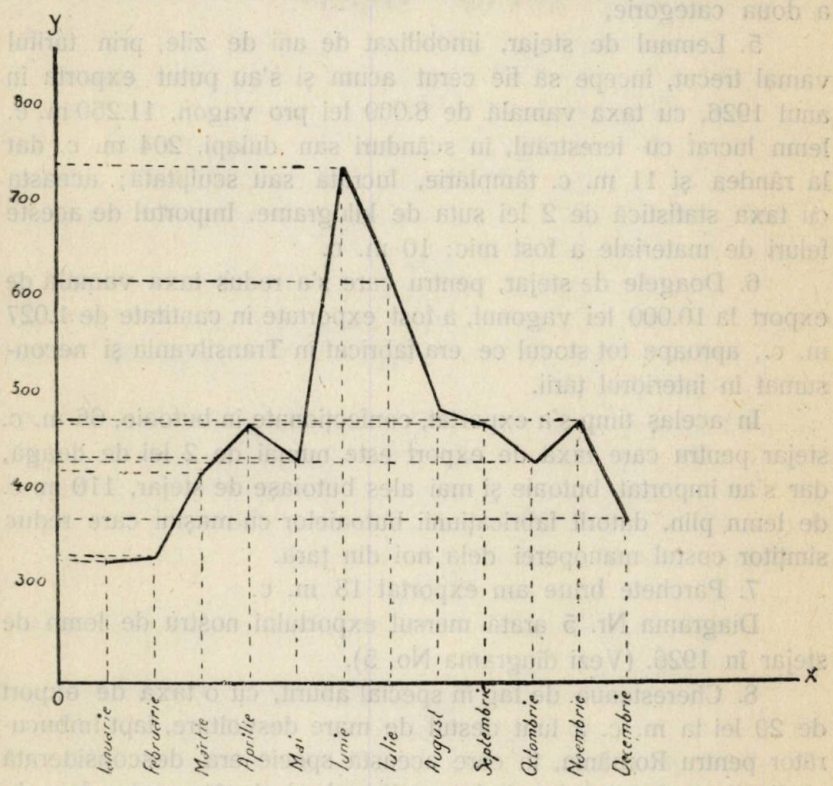

LEGENDA

O X = lunile

O Y = milioane lei, valoarea lemnăriei exportată lunar.

Exportul ca şi importul făcându-se mai ales prin plutire liberă, e mai mic în luna Iulie, când apele sunt scăzute.

3. Scânduri şi lemne de construcţie, de rşinoase, ferestruite, s'au exportat 2.219.500 m. c. şi s'au importat 122 m. c. Exportul

a atins maximum de 323.048 m. c. în Iunie, pe urma tranzacţiilor din primăvară, şi apoi a mers tot descrescând treptat cu livrarea mărfurilor contractate, căci încheieri noui s'au făcut în urmă foarte puţine.

4. D stul de intens a fost în anul 1926 şi exportul de scânduri de reşinoase, cate la rândea (2.187 m. c.) şi mai slabe părţi de mobile sau tâmplărie neîncheiate (37 m. c.); importul lor însă a fost redus la 97 m. c. din prima şi circa 6 m. c. din cea de a doua categorie,

5. Lemnul de stejar, imobilizat de ani de zile, prin tariful vamal trecut, începe să fie cerut acum şi s'au putut exporta în anul 1926, cu taxa vamală de 8.000 lei pro vagon, 11.260 m. c. lemn lucrat cu ferestrăul, în scânduri sau dulapi, 204 m. c. dat la rândea şi 11 m. c. tâmplărie, lucrată sau sculptată; aceasta cu taxa statistică de 2 lei suta de kilograme. Importul de aceste feluri de materiale a fost mic: 10 m. c.

6. Doagele de stejar, pentru care s'a redus taxa vamală de export la 10.000 lei vagonul, a fost exportate în cantitate de 1.027 m. c., aproape tot stocul ce era fabricat în Transilvania şi neconsumat în interiorul ţării.

In acelaş timp s'a exportat, confecţionate în butoaie, 66 m. c. stejar pentru care taxa de export este numai de 2 lei de doagă, dar s'au importat butoaie şi mai ales butoiaşe de stejar, 110 m. c. de lemn plin, datorit fabricaţiunii butoaielor cu maşini care reduc simţitor costul manoperei dela noi din ţară.

7. Parchete brute am exportat 18 m. c.

Diagrama Nr. 5 arată mersul exportului nostru de lemn de stejar în 1926. (Vezi diagrama No. 5).

8. Cheresteaua de fag în special aburit, cu o taxă de export de 20 lei la m. c. a luat destul de mare desvoltare, fapt îmbucurător pentru România, în care această specie era desconsiderată şi din lipsă de altă întrebuinţare (în mare) decât pentru foc, de multe ori nu renta nici a fi scoasă din pădurile în amestec, cu toate că era cumpărată.

O reducere a tarifului C. F. R. pentru distanţele mari, ar da naştere unei industrii de fag şi în centrul ţării, căci acum cele 77.689 m. c. au fost exportate în marea majoritate din pădurile apropiate de frontiera occidentală şi nordică a ţării, de unde, în scurt traseu, puteau intra pe c. f. aparţinând statelor învecinate, în

care tariful pe tona kilometrică este mult mai redus. Import de fag am avut 6 m. c.

9. Doage de fag s'au exportat 320 m. c.

DIAGRAMA No. 5

Export de stejar

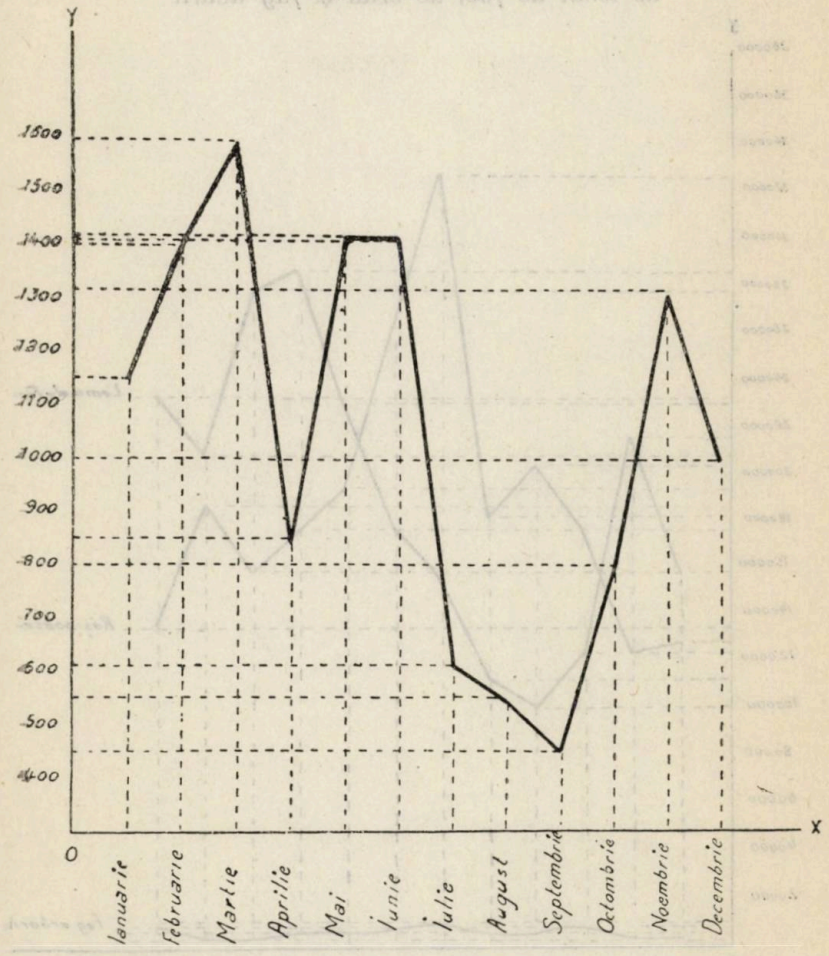

LEGENDA

O X = lunile

O Y = m^3 — 1mm = $10m^3$

Pentru exportul de lemne de foc, cherestea de brad şi fag

aburit diagrama de mai sus e concludentă şi importul făcut fiind neînsemnat, nu s'a putut figura.

10. Doage, butoaie, cutii, casete şi alte obiecte nevopsite.

Diagrama exportului

de lemn de foc, de brad şi fag aburit

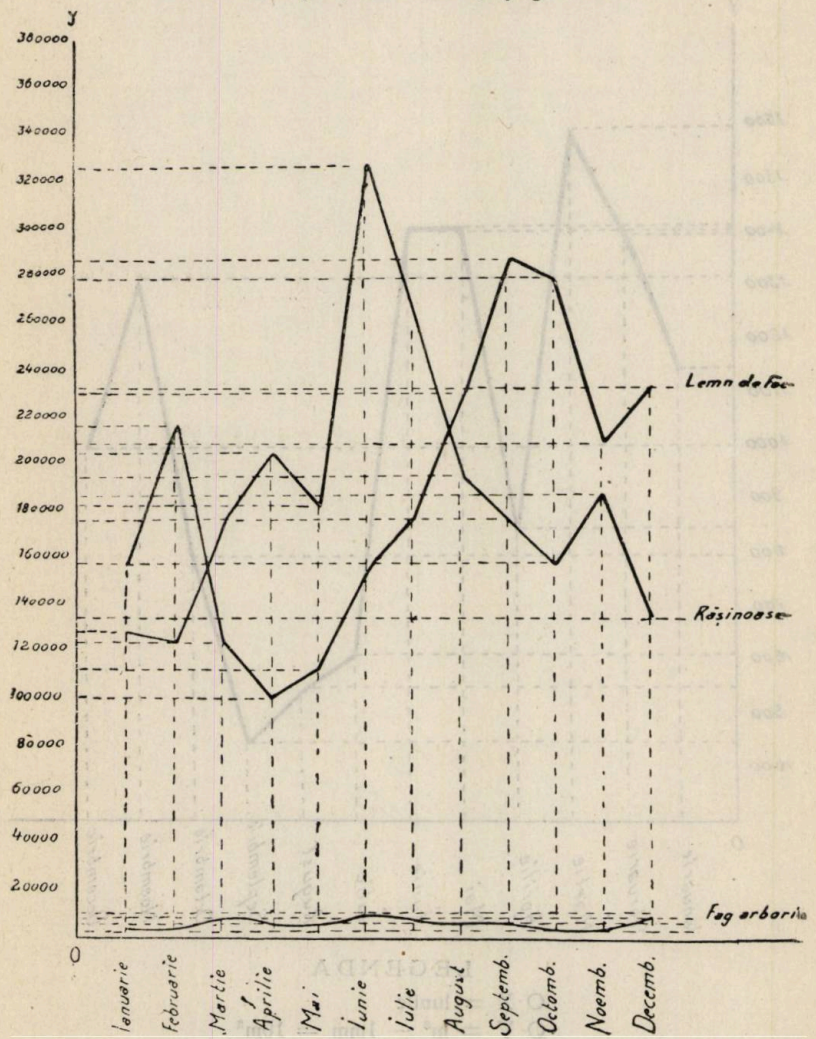

LEGENDA

O X = lunile. Scara 1 mm. = 2000 mc. = 2000 steri
O y = mc. pentru reşinoase şi steri pt. lemn foc.

care şi căruţe de lemn fără arcuri, s'au exportat în volum plin de circa 96 m. c., dar s'a importat în volum de 327 m. c. şi cum în această categorie intră mai ales obiectele de uz casnic, a căror preţuri sunt enorme faţă de volumul lemnos din care sunt lucrate, valoarea lor trimeasă peste frontieră apasă greu asupra balanţei şi influenţează mult asupra schimbului monetar. Şcolile de meserii ar avea o sursă mare de câştig dacă ar înfiinţa ateliere speciale pentru asemenea obiecte.

11. In categoria materialelor care apasă asupra leului nostru, intră şi importul cantităţilor mici (3 m. c. 460) lemn de palisandru, mahon şi cedru, însă a căror valoare e enormă, constituind obiecte de mare lux.

12. Lemne de construcţie, de alte specii decât brad, fag sau stejar, am importat în anul 1926 cu un volum de 27 m. c. câtă vreme exportul a fost aproape nul (0 m. c. 300).

13. Foi de placaj (fournir) am exportat 12 m. c. 138 şi am importat 21. m. c. 300. A se nota că circa 10 m. c. din cantitatea importată sunt foi de stejar.

14. Lemne, coji sau rădăcini pentru tăbăcărie am importat peste 100 m. c. şi am exportat 44 m. c., iar extracte de argăsit am importat 126.775 kgr. şi am exportat 14.280 kgr.

In legătură cu aceasta, suntem informaţi că Laboratorul de chimie technologică din Iaşi studiează prepararea extractului de tanin din coaja de molid, care la noi în ţară nu are mai nici o industrializare. Este o reluare a lucrărilor din timpul războiului (1917—918).

Consumul intern

Graţie sezonului favorabil pentru construcţiuni, care a durat până la jumătatea lunei Decembrie, intensificat în vara anului 1926 : în oraşe prin teama expirărei contractelor de închiriere prelungite prin legile excepţionale, iar în comunele rurale prin producţiunea agricolă abundentă şi fixarea noilor împroprietăriţi în locurile de case, — consumul intern al materialelor de brad a mers din ce în ce crescând. Preţurile începute în Martie şi Aprilie dela 1350—1600 pro m. c. loco fabrici, cresc în Mai, sub pretextul scăderei leului, cu circa 100 de lei la m. c., iar în August sub perspectiva urcărei tarifului c. f. r. cu încă circa 100 lei la

m. c., aşa încât în Septembrie ajung la 1500—1900 lei pro m. c. loco fabrici.

Unii fabricanţi de cherestea au căutat în Noembrie-Decembrie să mai producă o urcare de preţuri, dar nu au reuşit, din cauză că depozitele de desfacere din oraşe sunt bine aprovizionate, iar stagnarea exportului îi silesc să caute plasament mărfurilor deja produse, şi a căror nevânzare le cauzează pagube prin dobânzile mari ce plătesc la capitalurile de rulement.

In ceeace priveşte cantitatea materialului fasonat în cursul anului, în fabrici (fie pentru consumul intern, fie pentru export) nu putem da volumul, căci cea mai mare parte din fabrici nu vor să ne comunice datele exacte.

Lemnul de foc a fost căutat în vară cu multă insistenţă şi a provocat o urcare a preţurilor, loco gara de predare, cu circa 2000 lei pro vagon.

Iarna dulce a împiedicat vânzările stocurilor depozitate în centrele mari de consumaţie, şi la finele lunei Decembrie, el se vindea în Bucureşti, în detaliu, cu preţul mai mic decât în partizi. Pentru depozitari era un minus din câştigurile vizate, dar în nici un caz pierdere, căci depozitele lor erau aprovizionate în deajuns cu lemnele luate pe preţurile anterioare scumpirei tarifului C. F. R. şi restrângerei distanţei pe care ele pot fi transportate.

In rezumat, anul 1926 a fost favorabil exploatatorilor de păduri care-şi puteau plasa mărfurile pentru consumul intern, dar defavorabil fabricilor care lucrează materialele de export.

Odată cu punerea în aplicare a nouei legi de organizare a c. f. r. s'a luat în discuţie şi tarifele de transport. Vor fi ele mai favorabile circulaţiei materialelor, şi în special, vor putea ele ajuta exportul nostru de lemnărie, care în anul 1926 a adus 5.609.460.000 lei în ţară, adică circa 15% din exportul nostru total ?

Rămâne a se vedea.

Horia Lazăr.

Résumé

L'importation et l'exportation du bois. Au cours de l'année 1926, le commerce extérieur roumain du bois de sapin n'a pas été trop favorisé, vu que après la conclusion des contracts en value forte, en mars, avril et mai, sont intervenu la hausse du «leu», le renchérissement du frêt et la montée des tarifs ferroviaires roumaines. Ainsi ces contracts ont été executés même à perte, pourtant le commerce n'a pu être intensifié, comme on l'aurais désiré, ayant en vue les grands dépôts de bois existants.

On a, tout de même, exporté:

Sapins en troncs	33.514 m. c.
» » planches et bois de construction . .	2.219.500 m. c.
Idem rabotés	2.224 m. c.

À la suite des réductions des tarifs douanniers, on a pu aussi exporté 11.260 m. c. chêne en planches et 1.027 m. c. en douves.

Du hêtre, comme bois de chauffage, ont été exporté 2.284.850 stères, l'exportation étant reduite pendant l'hiver qui a été peu rigoureux.

On a exporté, 77.689 m. c. hêtre débité à la scie et cintré.

Le total de l'exportation vaut 5.609.460.000 lei, c'est a dire 15% de la totalité de l'exportation du pays, qui monte a plus de 38 miliardes lei.

L'importation consiste en petites cantités de meubles en bois exotiques (palissandre, mahon), bois de placages de diverses espèces et matières tannantes, totalisant seulement 21.255.400 lei des 34.100.000.000 lei, l'entière importation du pays.

JURIDICE

JURISPRUDENŢA SILVICĂ IN 1926

In cursul anului expirat, Curtea noastră de casaţie a dat următoarele deciziuni în materie silvică:

Delict silvic, amendă: a) *Atunci când o instanţă pedepseşte pe un infractor pe motiv că a păşunat capre într'o pădure de lăstari, constată implicit că aceştia erau mai mici de 10 ani.* b) *In aceste cazuri, în afară de amendă, se pot da şi despăgubiri civile.* (Recurenţi: Slave I., Gh. Chiascana). Curtea, asupra motivului de recurs: „Exces de putere şi violarea legii. Nu se constată dacă puetii din pădure erau mai mici sau mai mari de 10 ani şi chiar dacă se constată că puetii au fost roşi, apoi amenda dată pentru stricarea acestor pueţi exclude orice despăgubiri civile".

Având în vedere sentinţa adusă în recurs din care se constată că Slave Ieliu G. Chioscana, fiul minor al lui Ieliu Gh. Chioscana, fiind prins în pădurea statului Babadag păşunând 100 capre, a fost condamnat în baza art. 64, cod. silvic la 2000 lei amendă, iar părintele său, ca răspunzător de daune, la 3000 lei despăgubiri civile.

Considerând că procesul-verbal constatând că caprele au distrus lăstarii implicit constată că pădurea era mai mică de 10 ani.

Considerând că art. 64 c. silvic declară formal că deliquenţii care introduc vite la păşunat se vor pedepsi osebit de amendă, şi la despăgubiri civile, conform art. 59 acelaş cod.

Că prin urmare ambele părţi ale motivului de casare sunt nefondate şi recursul cată să fie respins,

Pentru aceste motive respinge recursul (Deciziunea No. 3554 din 24 Noembrie 1925).

Observaţie. Această deciziune dă singura şi adevărata interpretare a art. 64 comb. cu art. 59 C. S. A se vedea în acelaş sens jurisp. Cas. II 351/1912, Cas. II 802/1922. Contrar şi greşit a hotărît Trib. Dolj II (19 Septembrie 1918) când a spus că deliquenţii nu pot fi condamnaţi şi la valoare, ci numai la despăgubiri civile pentru că art. 64 nu trimete la art. 59 decât în ce priveşte despăgubirile civile.

Delict silvic. — Supliment de probă cu martori. — Nearătarea motivului pentru care se cere acest supliment şi ce vrea să se dovedească. — Respingere.

Atunci când se cerea un supliment de probă cu martori, instanţa de

fond e în drept să o respingă dacă nu se arată anume ce vrea să se dovedească cu aceşti martori. (Minist. Domeniilor cu Leiba Livschitz).

Curtea: Asupra motivelor de casare:

«Omisiunea esenţială şi violarea art. 777, 339 şi 711 pr. civilă rusă, întrucât deşi am cerut în instanţa de apel un supliment de dovadă în stabilirea delictului comis de contravenientul Leiba Livschitz, aşa cum se constată din jurnalul Curţii de apel Chişinău din 28 Martie 1925, în care s'a înregistrat pe scurt susţinerile noastre, totuşi Curtea nu se pronunţă asupra acestei cereri perfect concludentă în cauză, aşa încât fără a discuta dacă cererea noastră era admisibilă sau concludentă din moment ce ea este formulată, prin neprezentare, Curtea de apel comite o vădită omisiune esenţială şi o violare a art. 777, 339 şi 711 pr. civ. rusă (procedura dreptului comun), care impune în darea unei sentinţe sau deciziuni, instanţei de fond, să ia în consideraţie probele prezentate de părţi, să dea hotărîrea pe baza lor şi să indice temeiurile pentru care înlătură sau admite o dovadă prezentată de părţi.

Exces de putere şi eroare gravă de fapt, întrucât Curtea examinând susţinerile reprezentantului minist. de domenii şi agricultură, şi referindu-se la cererile formulate de minister în parte (căci în parte a comis omisiunea esenţială mai sus indicată), ştiind prin urmare aceste cereri, înregistrează că de noi s'a cerut un termen pentru a se cere relaţii ministerului, fără a se arăta anume ce relaţii, din care cauză o înlătură ca neîntemeiată.

Plecând dela premiza falsă, denaturând şi interpretând greşit susţinerile noastre, comiţând prin urmare o gravă eroare de fapt, Curtea ajunge la concluziuni greşite şi comite un exces de putere prin respingerea cererei noastre.

In adevăr, din jurnalele preparatorii ale Curţii se vede că nefiind vorba de un delict flagrant şi prin urmare procesul-verbal de contravenţie putând fi combătut şi completat cu dovezi, s'au administrat şi de inculpat şi de minister, dovada cu martori asupra faptului material dacă cele relatate şi cuprinse în procesul-verbal, adică dacă Livschitz a făcut sau nu tăeri ilegale conform art 57, 2—6 şi următorii şi art. 158, statutul pedepselor rus, este sau nu exact. Odată această dovadă admisă de Curte ca fiind concludentă şi administrată ca atare, când în urma depoziţiunilor martorilor admişi ca atare reprezentantul ministerului vine şi cere un supliment de dovadă pentru completarea dovezilor deja administrate, este suficient de clar pentru ce se cere această dovadă şi natura dovezii ce se cere.

A spune în cuprinsul deciziunii că cererea făcută de avocatul statului de «a cere relaţiuni ministerului», este neconcludentă în felul cum se face şi a o respinge ca atare, înseamnă a scinda cererea făcută de noi şi anume cererea suplimentului de dovadă în sensul mai sus arătat — pentru care urma să se ceară ministerului relaţiuni, evident asupra martorilor ce urmează a-i propune ca atare, asupra probatorului în sine solicitat, instanţei.

Cu acest sens de judecare instanţa de fond comite o gravă eroare de fapt, în consideraţiunea şi interpretarea susţinerei noastre şi un vădit exces de putere, în respingerea acestei cereri.

Exces de putere şi violarea art. 81 din codul silvic român, aplicabil în

Basarabia, întrucât instanța de fond neținând seama de faptul că nu ne găsim în fața unui flagrant delict silvic, îmi respinge proba cu martori cerută pentru a stabili în sarcina deliquentului existența faptului constatat prin procesul-verbal pe care îl înlătură pe simple motive de forme, înlăturând și existența însăși a delictului.

Având în vedere că prin decizia supusă recursului, cu No. 106/1925 Curtea de apel din Chișinău s. I a achitat pe Leiba Livschitz pentru delict silvic pentru care fusese condamnat la prima instanță.

Având în vedere că din această decizie, precum și din procesul-verbal cu No. 696 din 28 Martie 1925, când au avut loc desbaterile, rezultă că reprezentantul ministerului de domenii a cerut, întrucât depozițiile martorilor nu sunt concludente, un supliment de dovadă, pentru completare și a se fixa un nou termen pentru a putea cere relațiuni ministerului. Că, instanța de fond a respins cererea pe motiv că reprezentantul părții civile nu arată ce anume relațiuni și ce anume voește să stabilească cu aceasta.

Considerând că întrucât reprezentantul recurentului nu a precizat ce anume relațiuni voia să ceară ministerului, nici ceiace își propunea să stabilească atât cu aceste relațiuni cât și cu suplimentul de dovadă cerut, instanța de apel a putut, uzând de dreptul ei de suverană apreciere, să respingă cererea, fără a săvârși exces de putere sau eroare de fapt.

Considerând că, Curtea de fond nu a respins proba cu martori pe motiv că procesul-verbal dresat în cauză ar constata un flagrant delict, așa că nu poate fi vorba în speță, nici de violarea art. 81 din codul silvic.

Că dar recursul devine neîntemeiat și ca atare urmează a fi respins.

Pentru aceste motive respinge recursul. (Deciziunea No. 15 din 8 Ianuarie 1926.

Observație. — Curtea noastră supremă soluționează această speță în deplin acord cu întreaga ei jurisprudență în această materie. Dacă instanța de fond ar fi respins proba cu martori cerută de avocatul statului expres pentru a stabili în sarcina deliquenților existența faptului constatat prin procesul-verbal, numai atunci acea instanță ar fi comis un exces de putere și deci hotărârea ar fi fost casabilă (Cas. II 327/1901, Cas. II 111/1901).

Delict silvic. Competință. Cum are a se regula?

Delictele silvice cari nu atrag o pedeapsă mai mare de 15 zile închisoare și 1500 lei amendă și când restituirile și despăgubirile civile nu trec de această sumă, se judecă în prima și ultima instanță la judecătorul de ocol cu drept de recurs la tribunal.

(Recurent: Primul procuror trib. Iași). Curtea : Asupra admisibilității recursului făcut de d-l prim-procuror al tribunalului Iași, în contra sentinței aceluiaș tribunal s. II-a, cu No. 979 din 1925.

Având în vedere că prin această sentință s'a respins ca inadmisibil apelul făcut de ministerul public și șeful ocolului silvic Ciurea în contra cărței de judecată No. 574/1923 prin care judecătoria ocolului rural Voinești a declarat amnistiați pe inculpații Ion I. Ianoș și alții pentru delictul prevăzut de art. 60 din Codul silvic, pentru care fuseseră trimiși în judecată. Că pentru a da această

soluţiune, tribunalul motivează că amenzile la cari au fost supuşi inculpaţii fiind sub 1500 lei, hotărârea judecătoriei conform art. 53 din legea judecătoriilor de ocol, nu putea fi atacată decât cu recurs la tribunal, iar nu cu apel.

Considerând că după art. 53 din legea judecătoriilor de ocol comb. cu art. 83 din codul silvic, delictele silvice cari nu atrag o pedeapsă mai mare de 15 zile închisoare şi de 1500 lei amendă, şi când restituirile şi despăgubirile civile nu trec de această sumă, se judecă în primă şi ultimă instanţă de judecătorul de ocol, cu drept de recurs la tribunal.

Considerând în speţă că din sentinţa atacată prin recursul de faţă şi din procesul-verbal de trimitere în judecată, rezultă că, pentru delictul silvic imputat lor, inculpaţii, ar fi fost condamnaţi, fiecare în parte, la amendă şi despăgubiri civile mai mici de 1500 lei, întrucât infracţiunea imputată şi prevăzută de art. 60 din codul silvic nu prevede şi pedeapsa închisorii, ci — pe lângă restituirile şi despăgubirile civile — numai pe aceia a amendei, care, în speţă, în conformitate cu concluziunile din procesul-verbal de delict silvic, nu întrece suma de lei 1500.

Că, prin urmare recursul făcut la această Inaltă Curte este inadmisibil, singura instanţă competinte de a statua asupra unei asemenea căi extraordinare de atac fiind, conform celor mai sus expuse, tribunalul.

Pentru aceste motive, respinge recursul.

(Deciziunea No. 488 din 3 Februarie 1926).

Observaţie. Acest regulator de competinţă nu este precis şi în ceeace priveşte quantumul despăgubirilor şi valorilor. Art. 53 al. 2 din legea judecătoriilor de ocoale vorbeşte numai de amendă şi nimic de valori şi despăgubiri. Considerentul Inaltei Curţi că art. 53 din l. j. o. comb. cu art. 83 din c. s. ar preciza competinţa şi în ceeace priveşte restituirile şi valorile, nu-l găsim riguros juridic.

A. I.

DIN JURISPRUDENŢA SILVICA FRANCEZĂ

Construcţiuni la distanţa prohibită, art. 155 c. for. fr. — Fierăstrău. — Aglomeraţiune. — Prescripţiunea acţiunii, delict succesiv. — Servitute legală de ordine publică.

Nu este aglomeraţiune, în sensul art. 156 c. for. când în apropierea unui fierăstrău construit la distanţa prohibită, se găsesc numai două case, din care nu se poate observa aceiace se petrece înaintea acestui fierăstrău şi nici nu se poate da seama de lucrările ce sunt efectuate aci.

Construirea unui fierăstrău la distanţa prohibită, făcută fără autorizaţia guvernului, constitue un delict succesiv, având un caracter permanent care rezultă nu numai din înfiinţarea fierăstrăului, ci din însăşi existenţa lui, delict, ce

nu poate fi stins prin prescripţie de cât dacă s'a scurs mai mult de trei ani dela data ultimului act prin care el s'a manifestat.

Nu se poate invoca prescripţia de 30 ani pentru a obţine menţinerea unui fierăstrău construit la distanţă oprită, de pădure, servitutea instituită prin art. 155 c. for., având caracterul unei servituţi legale de utilitate publică, nefiind susceptibilă de a putea fi stinsă prin această prescripţie.

(Curtea de Apel din Rion, 24 Iunie 1925).

Observaţie. In codul nostru silvic nu avem corespondentul art. 155 din codul silvic francez.

Dispoziţiunile art. 66 din codul silvic român sunt departe de a putea realiza pentru păduri, vreunul din efectele salutare şi de utilitate publică ce se realizează prin dispoziţiunile art. 155 din codul silvic francez.

Accidente de muncă. — Exploatare forestieră. — Tăere în pădurea comunală. — Antreprenor. — Legea din 15 Iulie 1914 neaplicabilă.

Exploatarea unei tăeri în pădurile comunale este în virtutea articolului 2 al. 3 din legea dela 5 Iulie 1914, în afară de sfera de aplicare a acestei legi, fie că locuitorii procedează ei înşăşi la exploatare, fie că însărcinează pe un al treilea de a o executa.

Antreprenorul exploatărei în comptul comunei nu poate fi declarat responsabil în virtutea acestei legi pentru un accident întâmplat unui lucrător întrebuinţat la această muncă.

(Curtea de Casaţie, 27 Iulie 1925).

Accident de muncă. Exploatare forestieră. Contract de antrepriză. Legea din 15 Iulie 1914 neaplicabilă.

Dacă, după termenii art. 3 din legea de la 15 Iulie 1914, proprietarul lemnelor doborâte sau puse în lucrare este considerat ca şef de întreprindere când exploatarea lor n'a fost luată asupră-şi de către un antreprenor în urma unei adjudecaţiuni sau unui contract de antrepriză, responsabilitatea şefului întreprinderei, după prevederile legei mai sus citată şi ale aceleia din 9 Aprilie 1898, nu se întinde decât la lucrătorii şi amploiaţii exploatărei, cu condiţiunea, pentru victimă sau ai săi îndreptăţiţi să facă proba tocmelei la muncă.

Atunci, responsabilitatea proprietarului nu este angajată, în condiţiunile legilor sus citate, faţă de acela care, însărcinându-se cu doborârea arborilor, nu este nici un lucrător, nici un amploiat al exploatărei, ci un antreprenor, bucurându-se de o întreagă independenţă, liber de a-şi alege colaboratorii, şi neputând fi concediat înaintea terminărei exploatărei lotului a cărui antrepriză o are.

(Curtea de Casaţie, 24 Aprilie 1925).

Autorizaţie de transportat lemnele pe proprietăţi streine, art. 24 c. s.

(Zoe Caleya cu Ministerul Domeniilor).

Curtea: Având în vedere că recurenta a atacat ca ilegală autorizaţiunea

dată de Direcţiunea Casei Pădurilor societăţii «Pădurea Muscelului», de a transporta pe proprietatea recurentei lemnele exploatate din pădure şi de a face pe acel teren instalaţiunile necesare pentru transport şi descărcarea la gară.

In susţinerea recursului său recurenta arată că Direcţiunea Casei Pădurilor dând autorizaţiunea de mai sus pe temeiul art. 24 din codul silvic, a depăşit prevederile acestui text de lege, făcându-i o greşită aplicaţiune în cauză.

Având în vedere că, în fapt, se constată din desbaterile urmate între părţi şi actele prezentate, că terenul în cestiune nu este situat în imediata vecinătate a pădurei, ci cu mult mai departe, în apropierea gării Câmpulung unde societatea are interes a descărca lemnele transportate. Considerând că faţă de această situaţiune de fapt, autorizaţia dată de Direcţia Casei Pădurilor, societăţei «Pădurea Muscelului», de a avea loc de trecere pe proprietatea recurentei, nu are nici o bază legală, deoarece art. 24 din codul silvic pe care Direcţiunea se întemeiază, îşi are aplicaţiunea, după expresiunea formală a textului numai în cazul când e vorba de scoaterea lemnelor din pădure pe terenul vecin, iar nu şi în cazul când proprietarul sau exploatatorul pădurei ar avea interes să aservească un teren depărtat ca fiind mai avantajos pentru descărcarea lemnelor la o gară sau alt debuşeu comercial. Că dar autorizaţiunea dată de Direcţia Casei Pădurilor societăţei «Pădurea Muscelului» este ilegală şi deci recursul urmează a se admite.

(Deciziunea No. 200 din 17 Februarie 1926).

Observaţie. Soluţia Inaltei Curţi o găsim perfect justificată. Intr'adevăr, dispoziţiunile art. 24 c. s. au ca bază fundamentală o cauză de utilitate publică şi anume înlesnirea comunicaţiei în cazul exploatărei unei păduri, raporturile de aservire legală privind proprietăţi vecine ce-şi condiţionează reciproc putinţa punerei lor în valoare prin posibilităţile de scoatere a materialului exploatat şi nici de cum satisfacerca intereselor private speciale urmărite de exploatatori în vederea unor depozitări avantatajoase, debuşeuri bănuite sau reale, descărcări în apropierea gărilor, etc. aservirea proprietăţilor depărtate de pădurea exploatată.

INALTA CURTE DE CASAŢIE ŞI JUSTIŢIE

Secţia III-a

Decizia No. 200. Dosar No. 2715/925.

Preşidenţia d-lui *D. Gh. Tăzlăuanu*, prezident.

Membrii prezenţi d-nii consilieri: *C. Botez, Lazăr Munteanu, C. Hamangiu, Eft. Antonescu, Al. Pereiz, C. Romano.*

S'a luat în cercetare recursul făcut de Zoe Caleya Baldovin contra actului administrativ prin care Ministerul de Domenii a autorizat Soc. «Pădurea Muscelului» să scoată materialul lemnos pe locul recurentei de lângă gara Câmpu-Lung.

S'a prezentat recurenta în persoană şi intimatul Ministerul de Domenii prin d-l avocat Munteanu.

S'a citit raportul d-lui consilier C. Botez.

S'a ascultat recurenta prin avocatul său în desvoltarea motivelor de recurs şi d-l Munteanu prin combateri.

Curtea

deliberând,

Având în vedere că recurenta a atacat ca ilegală autorizaţiunea dată de Direcţiunea Casei Pădurilor societăţei «Pădurea Muscelului», de a transporta pe proprietatea recurentei lemnele exploatate din pădure şi de a face pe acel teren instalaţiunile necesare pentru transport şi descărcarea la gară.

In susţinerea recursului său recurenta arată că Direcţiunea Casei Pădurilor dând autorizaţiunea de mai sus pe temeiul art. 24 din codul silvic a depăşit prevederile acestui text de lege făcându-i o greşită aplicaţiune în cauză:

Având în vedere că, în fapt, se constată din desbaterile urmate între părţi şi actele prezentate, că terenul în chestiune nu este situat în *imediata vecinătate* a pădurei societăţii pentru a împiedica scoaterea lemnelor din pădure, ci cu mult mai departe, în apropierea gării Câmpu-Lung, unde societatea *are interes* a descărca lemnele transportate.

Considerând că faţă de această situaţiune de fapt, autorizaţiunea dată de Direcţia Casei Pădurilor societăţei «Pădurea Muscelului», de a avea loc de trecere pe proprietatea recurentei, *nu are nici o bază legală*, de oarece art. 24 din codul silvic pe care Direcţiunea se întemeiază, îşi are aplicaţiunea, după expresiunea formală a textului, numai în cazul când e vorba de *scoaterea lemnelor din pădure, pe terenul vecin*, iar nu şi în cazul când proprietarul sau exploatatorul pădurei ar avea interes să aservească un teren depărtat ca fiind mai *avantajos* pentru *descărcarea lemnelor la o gară sau alt debuşeu comercial;*

Că dar autorizaţiunea dată de Direcţia Casei Pădurilor societăţei «Pădurea Muscelului» este *ilegală* şi deci recursul urmează a se admite.

Pentru aceste motive

Curtea

In numele legei,

Admite recursul făcut de Zoe Caleya Baldovin.

Declară ilegal actul administrativ prin care Ministerul Domeniilor a autorizat societatea «Pădurea Muscelului» să scoată materialul pe proprietatea recurentei.

Invită Ministerul să desfiinţeze acest act:

Dată şi citită în şedinţă publică, astăzi, 17 Februarie 1926.

Urmează iscăliturile d-lor consilieri

p. conformitate, *D. Grozea* Magistrat stagiar (ss) *Petre Popescu*

GREFA

Inaltei Curţii de Casaţie şi Justiţie

Secţia III-a

Prezenta copie fiind conformă cu originalul aflat în dosar No. 2715/925 se legalizează de noi în baza adresei Ministerului de Domenii cu No. 529 din 26/II/926.

Magistrat, *P. Popescu*

A. I.

PĂRERI ŞI IMPRESII

ALTĂ DATĂ ŞI ACUM

«Revista Pădurilor» intră în al 39-lea an de existenţă. In interval de 39 ani, o pădure de salcâmi se tae de două ori! Să ne gândim, deci, că o pădure imaginar plantată cu salcâmi acum 39 ani, e pe cale de a se regenera, pentru a 3-a oară. Aşa dar «Revista» noastră e pe pragul de a intra în a 3-a revoluţie şi sortită — în acelaş timp — să atingă vârsta matusalemică, fiindcă solul — contrar aceluia pe care creşte salcâmul — se amendează în fiecare an, nu ştiu prin acţiunea cărui proces al naturii.

Nu sunt multe publicaţiuni, în ţara noastră cari pot număra anii, aşa cum îi numără «Revista pădurilor».

Pe vremea când abonaţii acestei publicaţiuni erau aşa de mulţi, că ar fi încăput într'o sanie; atunci când nu aveam un corp organizat; în timpul când cursurile şcolii noastre se ţineau în poduri de ministere; în vremea când Atheneul de azi abia îşi săpa temelia; într'un cuvânt, la scurt interval după proclamarea regatului român, «Revista pădurilor» se înfiinţase abia, din iniţiativa câtorva «meseriaşi ai pădurii» plini de speranţe, speranţe însă cari n'au fost înşelătoare, fiindcă abonaţii de azi nu încap într'un tren, necum într'o sanie!

Numele acelora cari s'au străduit şi au veghiat la regulata apariţie a publicaţiunii noastre nu trebue uitat. Deşi recunoştinţa este o floare rară, în zilele noastre, va trebui să dovedim noi — cari ne presupunem că iubim florile — faptul că ştim să fim recunoscători.

Diferitele organizaţiuni din ţară, dovedesc — când prilejul se arată — recunoştinţă înaintaşilor.

Societatea medicinistilor a manifestat, la timp, recunoştinţa ei, pentru «decanii» ştiinţei medicale.

Societatea artiştilor dramatici a manifestat pentru «decanii» ei.

Este datoria noastră să sărbătorim jubileul de 40 de ani al Revistei, la anul viitor când va trebui să manifestăm şi pentru «decanii» ce ne-au mai rămas.

Noua generaţie de pădurari va fi la înălţimea ei.

Horia Manole

O PROPUNERE

Nu ne mai desparte mult timp de începerea campaniei de plantaţiuni. Pe de altă parte, sărbătoarea «sădirii arborilor» prinde teren, deşi cam greu, aşa că nimic n'ar trebui cruţat pentru stimularea acestei opere, ale cărei rezultate sunt nebănuite. In Anglia, dar mai ales în America — ţara tuturor minunilor — s'a ajuns a se cifra la multe mii de hectare, anual plantate, în ziua sădirii pomilor».

Propaganda pe cale de conferinţe, în sprijinul ideii de mai sus, dă rezultate momentane, entuziasmând auditoriul timp de o oră — cât ar ţinea conferinţa — însă cum la noi se uită repede, e de înţeles că eficacitatea străduinţelor cari se depun nu se prea vede, căci — repet — ideia se prinde greu; ogorul — în această direcţie — nu e destul de desţelenit, fiindcă în trecutul apropiat nu s'a prea lucrat în sensul în care se lucrează

acum. Erau multe de făcut în timpul ultimilor 20 de ani şi — evident — toate nu puteau fi deodată înfăptuite.

Propaganda pe calea scrisului, fie prin ziare sau broşuri, fie sub forma publicaţiilor oficiale poate ajuta opera de popularizare, opera de educaţiune în favoarea «sădirii arborilor», mai cu seamă dacă se coordonează cu ciclurile de conferinţe.

Nimic nu poate, însă, influenţa mai mult, nimic nu poate îmboldi o idee în chip favorabil, sprijinind o acţiune pozitivă, decât pe cale de «demonstraţiune vizuală».

Dacă ne gândim că atâtea acţiuni anoste, denumite piese, îşi au plasamentul lor pe ecran, n'ar fi de loc greu să pricepem, că cinematograful ne poate folosi în chip nebănuit. Schiţez mai jos propunerea:

1. Pe comptul soc. «Progresul silvic» sau din fondurile «Casei Pădurilor» se poate filma sărbătoarea «sădirii arborilor»; care, ar avea loc la Băneasa într'una din Duminicile primăverii ce aşteptăm.

a) Formarea cortegiilor, compuse din şcolărime, studenţime, armată, oficialităţi, etc.

b) Serviciul divin.

c) Actul propriu zis al plantaţiei — pe un teren ce ar destina comuna în acest scop — sunt scene, cari nu numai că ar putea figura într'un film oarecare, dar ar da un rezultat măreţ, dacă ne vom gândi că un asemenea film ar rula în întreaga ţară.

Pentruca fastul să impresioneze — şi e nevoe să fie impresionant — filmarea s'ar face după prealabile studii, din toate punctele de vedere.

Cheltuelile ce s'ar ocaziona, s'ar scoate din închirierea filmului aşa că la toată urma, soc. «Progresul silvic» ori «Casa Pădurilor» ar finanţa, sub titlu de împrumut, editarea.

Ca dovadă, că simpatia publicului ar spori pentru ideia «sădirii», iar lumea — în general — s'ar familiariza, e că rularea filmului «Călătoria brikului Mircea» a stârnit un val de simpatie, pentru marina noastră, lăsată uitării — ca şi pădurea — până în ultimul timp. In streinătate se face uz de cinematograf pentru cele mai neînsemnate acte, iar noi nesocotim invenţiile minunate ale secolului XX ca şi cum nici n'ar exista.

Dacă ne grăbim să admitem ideia, că avem a face cu publicul, cu massa, care trebue educată în spiritul forestier, adică în spiritul preocupării a 40% din populaţia ţării, atunci e o datorie elementară de a nu precupeţi sacrificii băneşti, aşa după cum statul nu se precupeţeşte pentru cheltuelile pe cari anual le face, cu construcţia şcolilor.

Dacă statul şi-ar face socoteală de negustor, când afectează credite de sute de milioane lei pentru cultură, pentru lumină — cât mai multă lumină — ar trebui să treacă aceste cheltueli la comptul de profit & pierderi, căci în schimbul averilor cheltuite de el, nu încasează nici măcar anuităţi.

Societatea «Progresul silvic» — una din cele mai vechi din ţară — a făcut lucruri multe şi frumoase, — în timpul deceniilor expirate — are de străbătut cale lungă şi de aci înainte, până ce «locuitorul» va considera arborele ca pe un tovarăş.

Dar ca să ajungă acolo trebuesc mijloace.

Unul din acele mijloace le-am indicat în liniile de mai sus.

Horia Manole.

INTREBĂRI ŞI RĂSPUNSURI

In aspra izolare — cum foarte plastic şi exact spunea d-l d-r Drăcea în primul număr al revistei «Economia forestieră» — în activitatea zilnică a Ocolului ne isbim de multe lipsuri profesionale şi avem nevoe de unele păreri, sau consilii cari nu le putem găsi nici în biblioteca ocolului, nici în cea personală — ambele foarte reduse sau chiar absente din atâtea motive — şi numai atunci apreciem la justa ei valoare avantagiile unei biblioteci, sau concursul unui camarad mai vechi sau mai experimentat.

Chestiuni de ordin juridic — procesele curente ale pădurarilor de delict silvic sau flagrant delict silvic, procesele exproprierii şi judecarea apelurilor, când eşti pus în

faţa avocaţilor profesionişti şi nu mai poţi răzbate decât cu motive de ordin pur technic, contracte de arendări sau vânzări, etc. — chestiuni de ordin technic, silvic, amenajament, plantaţii, exploatări, etc. — ni se pun zilnic şi de multe ori le rezolvăm puţin satisfăcător, căci direcţiunea este prea departe să-ţi dea o părere, iar un alt concurs lipseşte, atunci te duci cu gândul la anii de şcoală şi ai vrea să fii aproape de unul din profesorii sau camarazii cărora să le ceri un sfat şi să-ţi dea o directivă, să le pui chestiunea care-ţi cere o deslegare justă şi să o rezolvi aşa cum trebue.

La Ocol, singurul aviz ce l-ai putea avea, este al brigadierului, pe care din ambiţie nu-l poţi consulta sau nu poate avea o părere, când el aşteaptă dela tine şef de Ocol — totul, pentru a executa ad-literam tot ce ordoni.

Aceste considerente m'au făcut să mă gândesc a propune onor. comitetului de redacţie al Revistei noastre, a înfiinţa o rubrică permanentă în organul ce-l conduc, pentru ca acolo să-şi găsească ecou toate cerinţele sau lipsurile profesionale, acolo să-şi dea întâlnire întrebarea şi răspunsul atâtor chestiuni, cari ni se pun zilnic la Ocol, răspunsuri pe cari membrii comitetului de redacţie — ca specialişti şi profesori — le poate da în perfectă cunoştinţă de cauză.

O asemenea rubrică se găseşte în toate revistele mari ştiinţifice, de pildă revista franceză: La Nature; şi oricine a răsfoit câteva numere din ea, poate vedea importanţa şi folosul acelei rubrici dela sfârşitul ei în care se pun atâtea chestiuni de ordin ştiinţific şi se pot găsi atâtea răspunsuri date de specialişti, din cari tu cel interesat sau simplu cetitor poţi avea o soluţie sau o nouă faţă a unei chestiuni.

Cu atât mai mult la noi asemenea rubrică îşi poate găsi utilitatea, căci ai posibilitatea a şti orcând părerea camarazilor sau a profesorilor, poţi lucra în mai bună cunoştinţă şi te simţi mai sigur în acţiunea ta, iar posibilitatea de a comunica oricând cu un mănuchi de specialişti şi camarazi — comitetul de redacţie — este un imbold pentru toţi a se ocupa, a ceti, a consulta atâtea tratate streine despre care mai uşor pot fi informaţi pe această cale decât prin recenziile ce se fac în revistă.

— Cred că am aprobarea multor camarazi şi sper că se va da o satisfacţie acestui deziderat.

I. Marinescu
Inginer silvic

INFORMAȚIUNI

Al 38-lea Congres al inginerilor silvici

Potrivit art. 19 din statutele societății „Progresul silvic" referitor la ținerea „adunărilor generale ordinare" și în conformitate cu hotărârile exprimate în congresul din anul 1926, consiliul de administrație al societății, a hotărât ca al 38-lea congres silvic, să se țină anul acesta la București, în cursul lunei Mai, odată cu adunarea generală a societății „Progresul silvic".

La timp se va comunica detaliat programul și zilele în care se va ține congresul.

In desbaterile congreselor anterioare, s'au stabilit prin diferite moțiuni principiile și normele, ce trebuesc avute în vedere la alcătuirea legilor și dispozițiunile administrative în vederea fixării unei politici forestiere apropiată nevoilor țărei.

Realizarea multora din aceste norme și principii până astăzi au rămas în suferință.

De aceea s'a hotărât repunerea lor în discuțiune, pentru ca, pe bază de informațiuni mai ample, să se poată afirma încă odată actualitatea lor și preocupările în materie ale unui corp de specialiști, care are îndatorirea să ia parte la desvoltarea economiei generale.

In consecință, se va desvolta anul acesta:

1. Exproprierea pădurilor pentru crearea islazurilor comunale;

2. Diviziunea proprietății forestiere.

Comitetul dorește o desbatere cât mai largă și documentată a acestor chestiuni, cu desvoltarea consecințelor ce decurg și cu fixarea soluțiunilor ce se impun.

In legătură cu prima chestiuue, sânt a se discuta consecințele ei: formarea torenților și perturbările în regimul apelor, ca inundații, etc, și a se fixa soluțiunile, în forma împăduririi coastelor și a terenurilor sterile în general, a islazurilor împădurite și a tuturor celorlalte ameliorări pastorale.

Iar cu privire la a doua chestiune, interesează chestiunile de cultura pădurilor, aplicarea amenajamentelor și influența asupra producțiunei lemnului de lucru.

Comitetul convins de solicitudinea pe care membri o au pentru congresele forestiere, așteaptă contribuțiunea și luminile a cât mai mulți, și roagă pe colegi a trimite comunicările cel mai târziu, până la 10 Mai a. c., ca să se poată tipări.

Comunicările, vor fi însoțite de un rezumat pentru o eventuală traducere în limbile germană și franceză.

Comitetul de organizare al Congresului 1927.

* * *

S'au făcut următoarele înaintări în Corpul Technic silvic al statului, pe ziua de 1 Ianuarie 1927:

La gradul de inginer inspector silvic, domnii ingineri subinspectori: Th. Tămășanu, D. Georgescu, la vechime; iar la alegere d-nii: Tompa Francisc, Gr. Crețescu, I. Zeicu, Gh. Teodorescu, Ilie Dimoftache, Ludovic Gasparetz, C. Marinescu, Gh. Petrescu, Ludovic Băcilă, Gh. Lupașcu, A. Nedelcovici, I. Seceleanu, H. Grumăzescu, I. Botescu, Gombossi I.,

St. Predescu, D. Grozescu, Wilhelm Moldvay şi Emeric Kolony.

La gradul de inginer subinspector, domnii ingineri şefi: G. Teodoreanu, la vechime şi la alegere: Anderco Abel, I. N. Grigoraş, Th. Păiş, N. G. Teodorescu, Schmidt Francisc, Adolf Petricsek, Theofil Plaky, St. Györke, Gh. Fröhlich, Andrei Szabo, Alfred Daum, Felix Seemayer, Arcadie Boca, Al. Cojan, D. Ivancea, Stelian Calotescu, Gh. Luţescu, I. Pruteanu, Al. Reich, Andrei Ivanov, M. Lescov, Victor Horvath, Otto Viting, Valeriu Opriş, Gh. Vasiliu, Aurel Drăghiceanu, Bucur Dionisie, Nic. Nedelcovici, Marin Petcuţ şi Zăvoianu Ion.

La gradul de inginer şef, domnii ingineri silvici: Iosif Faller, Iosif Vasilescu, Eug. Wunder, Victor Mironescu, I. N. Iliescu, Andrei Ionescu, Petre Maior, Iosif Cojocariu, Ioan Moţoc, Mihail Ostian, D. Topor, Pavel Tănăsescu, Aurelian Ionescu, Ludovic Stieber şi Csizek la vechime, iar la alegere d-nii: Emil Palade, C. Vasiliu, I. Dumitrescu, Rotea Abel, Al. Popescu, Traian Ionescu, N. Caliniuc, E. Vâlceanu, A. Aldulescu, I. Dăscălescu, Nicolae C. Ioan, Streza Andrei, Victor Georgescu, Coloman Vilman, I. Popescu, D. Bozdoc, Stelian Stătescu, Narcis Economu, N. Cernescu, Nagy Francisc, Gh. Hurmuzache, Peca Petre, Zoltan Iavorschi, Al. Stefanopol, Tipa Constantin şi Andrei Bittay.

La gradul de inginer, domnii ingineri stagiari: Becheşi Al. şi V. A. Ionescu, onorific pe 1 Decembrie 1926 şi bugetar pe 1 Ianuarie 1927.

* * *

Un coleg al studentului I. Mara, din anul IV-lea al Şcoalei Politechnice, ne informează că numitul a decedat, în ziua de 21 Ianuarie 1926, în comuna Ciuchiciu din jud. Caraş.

Deplângem moartea prematură a acestei energii închinată trebilor pădureşti şi transmitem nemângâiatei sale mame condoleanţele noastre.

* * *

D-l Ministru M. Manoilescu a dispus încadrarea inginerilor silvici, în proectul armonizărei salariilor, la rangul de salarizare pe care îl vor avea şi toate celelalte specialităţi inginereşti.

* * *

Ministerul de Domenii a vândut cantonul dela Teckir-ghiol al Casei Pădurilor. Nădăjduim că acest adăpost va fi, totuşi, de azi înainte de mai mare folos, decât a fost până acum, când înlesnea alinarea suferinţelor celor ce-şi culeg reumatismele, împlinindu-şi datoria în mijlocul pădurei.

* * *

In urma propunerei colegului nostru, d-l deputat Florescu, s'a alcătuit un proect de lege din iniţiativă parlamentară, pentru abrogarea legei din 4 Decembrie 1923. Se ştie că numai datorită acestei legi, sporul de 30% acordat tuturor funcţionarilor publici s'a refuzat inginerilor silvici şi celor câţiva chimişti şi geologi din serviciul Statului.

Nu putem prezice, care va fi soarta proectului de lege mai sus pomenit, dar ne gândim cu amărăciuune şi nu fără tradiţionala noastră resemnare, la şirul de nedreptăţi cari, legiferate sau nu, au constituit, pentru corpul silvic, sistemul după care ce se dădea cu o mână se lua cu amândouă.

* * *

Direcţiunea generală a comptabilităţii din Ministerul de Domenii a dispus să se plătească inginerilor silvici din corpul Statului, pe exerciţiul 1927, sporurile de scumpete cari s'au plătit şi în anul trecut. Ori, se ştie, că anul acesta salariile prevăzute în buget sunt mai ridicate de cât cele ce s'au plătit anul trecut. Atunci după care aritmetică, fiindcă nu

poate fi vorba de socoteli mai grele, se dau sporurile aferente unor salarii inferioare, la retribuţii cu mult mai ridicate?

Societatea «Progresul Silvic» şi-a rezervat dreptul să discute această regulă de trei simplă cu onorata Direcţie a comptabilităţei, dacă va mai găsi că este oportun, faţă cu eventualitatea votărei legei de armonizare a salariilor. Şi cu acel prilej vom reveni şi noi, ca să subliniem arbitrarul acestei noui vexaţiuni.

* * *

D-l inginer inspector silvic Gh. Teodorescu a fost numit Director al Regionalei Iaşi.

D-l inginer inspector silvic I. Cartianu a fost numit Director al Regionalei Bacău.

* * *

Comisiunea care fusese însărcinată cu alcătuirea unui proiect de lege pentru revizuirea exproprierei pădurilor din Basarabia şi-a încetat lucrările. In schimb ministerul a luat măsuri, să se dea iarăşi petice din păduri foştilor lor proprietari.

Evident, dispoziţia este foarte bună deocamdată şi mai ales dacă se găseşte şi mijlocul ca ea să se înfăptuiască fără intervenţia samsarilor.

* * *

Agenda forestieră, al cărei autor este d-l profesor V. Stinghe, se află sub tipar şi va apare în curând. Lucrarea va fi una din cele mai valoroase din câte se cunosc azi de acelaşi fel şi de aceea nu ezităm s'o recomandăm cu cea mai mare căldură lumei noastre silvice.

* * *

Comisiunea însărcinată cu alcătuirea ante-prcectului de lege al corecţiunei torenţilor îşi continuă lucrările peniru stabilirea deocamdată, a principiilor fundamentale ale legei.

Cu privire la organele cari urmează a face aplicarea legei, s'a ivit o vie discuţiune. O parte a membrilor Comisiunei a opinat, ca lucrările corecţiunei torenţilor să fie făcute sub conducerea Ministerului de lucrări publice. O altă parte — şi nădăjduim, că va fi majoritatea — a fost de părere, ca aceste lucrări să se facă de către Casa pădurilor.

Nu cunoaştem temeiurile, pe cari stau acei ce susţin ca aplicarea legei să revie organelor Ministerului de lucrări publice, dar ştim, că nu se poate combate cauza, care dă naştere torenţilor, decât de acei cari au competinţa trebuitoare de a împăduri terenurile erozibile. Dealtfel în ţările cari au torenţi de corectat, în Franţa, Austria, Elveţia şi Spania, acest gen de lucrări sunt încredinţate inginerilor silvici. Şi experienţa acestor ţări ne poate servi nouă!

* * *

In noul proect de lege al Camerilor agricole şi al Consiliului superior al agriculturei, de care Societatea «Progresul Silvic» a luat cunoştinţă datorită numai unei întâmplări, treburile şi interesele pur silvice se dau în îngrijirea unor organe, aproape in unanimitatea lor, incompetente.

Societatea «Progresul Silvic» îşi va face datoria şi va sesiza forurile indicate, asupra greşelilor ce vor izvorî din această aplicare a legii. Este ciudat însă, că se mai aşteaptă un progres dintr'o violare stăruitoare a aptitudinilor, deşi niciodată medicina n'a făcut-o avocaţii, nici agricultura chimiştii, şi nici silvicultura nu va fi făcută de directorul viticulturei sau al serviciului zootechnic.

* * *

Cerem iertare camarazilor noştri, fiindcă, din cauza dificultăţilor de alcătuire, anuarul membrilor societăţei «Progresul Silvic» nu-l putem publica în acest număr. O vom face într'unul apropiat.

* * *

In editura Administrației Casei Pădurilor a apărut o nouă și interesantă lucrare a d-lui profesor N. Iacobescu intitulată: *Instrucțiuni pentru combaterea insectelor și alte organisme vătămătoare.* Publicațiunea, cu tot caracterul său oficial, nu este mai puțin o operă de știință, în care observațiunile numeroase ale autorului aduc o prețioasă contribuție.

Impreună cu d-l C. Opran, Administratorul Casei Pădurilor, care face prefața acestei lucrări, recomandăm camarazilor noștri cartea d-lui profesor Iacobescu.

* * *

Rugăm stăruitor pe abonații noștrii, cari sunt în întârziere cu plata abonamentului, să achite, cât mai curând posibil, sumele ce ne datorează. Cheltuelile ce avem de suportat, sunt atât de ridicate, că fără concursul abonaților noștri, apariția revistei nu ar fi posibilă Și cititorii noștrii vor recunoaște, că nu ne abținem dela nici un sacrificiu, pentru a face publicațiunea noastră cât mai plăcută.

* * *

Colaboratorii noștrii sunt rugați să scrie articolele, ce trimit spre publicare, citeț și pe o singură față a hârtiei.

* * *

Societatea elevilor Școalii politehnice, secția silvică, a organizat în iarna curentă mai multe conferințe. Dintre acestea remarcăm pe acea ținută de d-l Prof. cons. P. Antonescu despre «Pădurile Italiei» și pe aceia a d-lui Dr. ing. silvic C. Georgescu despre «Pădurile Finlandei».

* * *

Consiliul de Ad-ție al Societății a hotărât ca pentru conferințele de primăvară, care urmează să se țină în cursul lunei Martie și Aprilie, subiectele să facă parte din ciclul „Pădurile în viața econmică a țării".

Alegerea subiectului fiecărei conferințe în parte este lăsat la latiudinea conferențiarului și, numai cu titlu de sugestie, se anunță câteva teze „Pădurile ca isvor de venituri pubice"; „Pădurile ca mijlocitor de credit public" ; Pădurile condiționând existența industriilor extractive"; „Pădurile și agricultura" etc.

Domnii membrii, cari vor să desvolte vre'unul din subiectele ciclului sunt rugați să anunțe Comitetul Redacției comunicând și un rezumat al conferinței ce înțelege să țină.

* * *

Consiliul județean al județului Fălciu, a aprobat pentru bugetul anului 1927 suma de 200.000 lei pentru împădurirea terenurilor improductive din județ. Nădăjduim că lucrările se vor face după un plan și după indicațiunile unui specialist.

* * *

Sf. Stareț al mânăstirei Neamțu a dat o sumă de 100.000 lei pentru scopuri silvice.

SOCIETATEA „PROGRESUL SILVIC"

Desbateri. Publicaţiuni

PROCES-VERBAL No. 1

Şedinţa dela 13 Ianuarie 1927

Şedin a se deschide sub preşidenţia D-lui Aureliu M. Eliescu.

Asistă D-nii: M. Drăcea, M. Florescu, C. P. Georgescu, V. Stinghe, Lazăr Horia, C. Sava Goiu, A. Nedelcovici, M. Tănăsescu, Aureliu M. Eliescu, D. Sburlan, M. Stefănescu-Suhăţeanu, I. Petre, Coman Marinescu, Alex. Popescu (Orşova), D. Grozescu şi G. Turneanu.

Domnii M. Boldur şi Andrei Ionescu se scuză telegrafic.

Se citeşte şi se aprobă procesul verbal al şedinţei din 20 Decembrie 1926.

Se intră în ordinea de zi: *Alegerea Consiliului de Ad-ţie pe 1927.*

D-l *M. Tănăsescu*, propune premenirea întregului Consiliu.

D-l *A. Eliescu*, propune ca Vice-preşedinte pe D-l M. Tănăsescu, pentru devotamentul ce l'a depus pentru Soc. „Progresul silvic".

D-l *M. Tănăsescu*, nu acceptă şi propune elemente tinere, cu puteri de muncă noui.

D-l *A. Eliescu*, crede să se ţină consideraţie şi de experienţa bătrânilor.

D-l *C. Sava Goiu* crede necesar a se ţine seama de dorinţa d-lui M. Tănăsescu, căruia i s'ar cuveni poate o situaţie mai importantă.

D-l *M. Tănăsescu* perzistă în propunerea alegerei elementelor tinere, cari au mai multă energie.

Se procedează la alegerea Vicepreşedintelui, conf. statutelor, prin vot secret.

Rezultatul:	C. P. Georgescu	12
	Marin Drăcea	11
	M. Tănăsescu	2
	A. Eliescu	1
	P. Antonescu	1
	C. Sava Goiu	1
	V. Stinghe	1

Consiliul, în urma votului exprimat, declară aleşi ca Vice-preşedinţi, pentru 1927, pe D-nii C. P. Georgescu şi Marin Drăcea.

D-l *Aureliu M. Eliescu* felicită pe cei noi aleşi. O operă serioasă trebue să înceapă de aci în colo, pentru ca Societatea noastră să se aşeze pe baze ştiinţifice, ca şi celelalte, în special acum când am scăpat de grija casei, care ne-a apăsat 40 ani.

Ori şi când noii aleşi vor găsi concursul dezinteresat în membrii Societăţii.

Cedau acest loc cu mare bucurie şi suntem fericiţi, că azi suntem în localul nostru.

Opera de închegare deacum începe. Felicită încă odată pe noii aleşi şi le urează ca speranţele lor să fie realizate.

D-l *C. P. Georgescu* mulţumeşte în numele d-sale şi a d-lui M. Drăcea arătând, că în împrejurări rezultate din lupte începute in cursul anului trecut, astăzi, la un moment destul de important, conducerea Societăţii cade pe umerii noştrii.

Ne copleşeşte încrederea ce ne-o acordaţi.

Credem însă, că nu ne vom putea achita de mandatul ce ni l'aţi încredinţat, decât, cu concursul d-vs, tinerii din Consiliu şi mai cu seamă cu sfaturile bătrânilor noştrii, cari vor forma câte odată, de va fi nevoie, şi frâu elanului nostru.

Se pune în discuţiune alegerea casierului pe 1927.

In unanimitate se alege D-l C. Sava Goiu.

D-l C. Sava Goiu mulţumeşte pentru însărcinarea dată şi promite, că va lucra cu drag pentru prosperitatea Societăţii.

Se pune în discuţiune alegerea Secretarilor pe 1927.

Rezultatul votului: D. Grozescu 13
M. Stefănescu-Suhăţeanu 11
M. P. Florescu 9
Ion Petre 8
D. Sburlan 2
G. Turneanu 1
N. Nedelcovici 1
45

Se proclamă aleşi: D-nii D Grozescu
M. Stefănescu Suhăţeanu şi
M. P. Florescu.

Consiliul hotărăşte în conformitate cu statutele ca:

D-l M. P. Florescu să îndeplinească funcţia de Secretar General
» D. Grozescu » » » » Secretar Casier
» M. Stefănescu-Suhăţeanu » » Secretar al Revistei Pădurilor.

D-l *M. P. Florescu* mulţumeşte Consiliului, atât pentru alegerea d-sale ca secretar-general, cât şi a colegilor Grozescu şi Stefănescu, cu atât mai mult cu cât i-a avut pe vremuri colaboratori la unul din cele mai importante servicii ale Casei Pădurilor. Roagă Consiliul să ia act, că atât pe cât posibil omeneşte, a dus lucrările secretariatului Societăţei aproape singur, dela război încoace, cu drag şi desinteresat şi a lucrat atât cât se poate cere unui om, mai ales având de luptat cu atâtea şi atâtea dificultăţi, unele de ordin intim, cunoscute chiar şi de unii membrii. Totuşi să nu uităm, că în acest timp de greutăţi s'au realizat toate idealurile societăţii Progresul silvic. — Acum încadrat cu 2 ajutoare tinere, cred şi voi putea face şi mai mult pentru binele Societăţei uşurându-mi unele sarcini.

D-l *Aureliu Eliescu*. Asigură conducătorilor de mâine acelaş devotament.

Am ptecat din serviciul statului cu Decret Regal. — Ne-am făcut datoria până în ultimul mâment.

Să aveţi devotament şi să ştiţi că numai unirea; concordia aduce rezultate frumoase şi cu acest cuvânt, părăsind locul meu de vice-preşedinte, urez, noilor aleşi, succes.

Se declară şedinţa închisă.

D-l *C. P. Georgescu*. Ar urma, cât mai curând, să fixăm o zi ca noul Comitet să primească dela vechiul Comitet toată gestiunea.

D-l *P. Ioan*, arată, că d-sa fiind ales în Comitetul de redacţie al «Revistei Pădurilor», în locul d-lui P. Antonescu, demisionat, nu se vede trecut în darea de seamă.

Se nasc discuţiuni între membrii Consiliului, după care se hotăreşte a se întreba d-l P. Antonescu, dacă îşi mai menţine demisiunea din Comitetul de redacţie.

Se mai discută asupra diverselor chestiuni de ad-ţie a societăţii ca local, bibliotecă, cerc, etc. neînscrise în ordinea de zi şi cari urmează a se discuta în una din şedinţele viitoare.

PROCES-VERBAL No. 2

al şedinţei dela 20 Ianuarie 1926.

Şedinţa se deschide la ora 17 jum. după masă.

Prezenţi sunt d-nii: *C. P. Georgescu, M. Drăcea, C. Sava-Goiu, Aureliu Eliescu, G. Turneanu, Horia Lazăr, V. N. Stinghe, M. P. Florescu, A. Nedelcovtci, D. Grozescu, Petre Ioan, M. Şt. Suhăţeanu* şi *D. Sburlan* (total 13).

La ordinea de zi sunt: 1. Chestiunea localului; 2. Intâmpinarea d-lui P. Ioan cu privire la comitetul de redacţie al revistei; 3. Cererea A. G. I. R. de a i se pune la dispoziţie sala de festivităţi a societăţii pentru 2 serate; 4. Chestiunea salariilor; 5. Diverse.

1. In chestiunea localului.

D-l *C. P. Georgescu*, vice-preşedinte, arata că la etagiul VII sunt camerele destinate pentru camarazii, cari vin în Bucureşti cu interes de serviciu. Cinci din aceste camere sunt însă ocupate în mod permanent de unii camarazi, cari sunt chemaţi temporar în Bucureşti

sau de cei întorşi dela studii din străinătate. Cum camerile dela acest etaj trebue să servească drept cămin pentru studenţii fii de silvicultori — conform statutelor societăţii — şi colegilor din exterior, propune să se facă un regulament de funcţionare a acelui cămin.

D-l *V. Stinghe* arată că şi vechiul Consiliu de Ad-ţie s'a ocupat de această chestiune şi că d-l Tănăsescu a întocmit deja un proect de regulament în acest scop.

In ce priveşte camerile ce trebuesc date studenţilor, d-sa a fost însărcinat de Consiliu să pună în vedere studenţilor îndreptăţiţi, că pot locui în casa societăţii, dar aceştia au preferat să stea la căminul şcolii, care este mai convenabil, fiind în chiar localul şcolii Politechnice.

D-l *M. P. Florescu*, citeşte cuprinsul procesului verbal, în care s'a discutat de fostul Consiliu de Ad-ţie chestiunea localului şi regulamentului de funcţionare a acestuia, sprijinind cele arătate de d-l Stinghe.

D-l *Vice-Preşedinte*, arată că a vizitat sala de spectacole şi sălile cercului dela parter. Propune ca sala cea mare să fie închiriată pentru spectacole, iar sălile dela parter, destinate cercului, să fie mobilate şi puse cât mai curând în stare de funcţionare.

D-l *C. Sava-Goiu*, arată că aproape toate societăţile însărcinează parte din membrii din consiliu cu anumite atribuţiuni, în acest sens d-sa propune ca din sânul Consiliului să se desemneze o comisiune a localului, care să întocmească regulamentul necesar şi să facă toate actele de administrare a localului.

D-l *Aureliu Eliescu* e de părere, că atribuţia de a administra localul i se cade Comitetului de direcţie, care este în drept — după statut — a administra averea societăţii şi a face regulamentul de funcţionare a căminului. Propune în acelaş timp, ca d-l Stinghe să fie delegat cu organizarea bibliotecii.

D-l *Petre Ioan* susţine aceeaş părere.

D-l *Grozescu* citează părţi din statute în această chestiune, fiind de părere ca şi d-l Eliescu, că administrarea localului să se facă de Comitetul de direcţie.

Consiliul autorizâ Comitetul de direcţie, să ia măsurile necesare pentru închirierea sălii şi pentru punerea în funcţiune a cercului, în care scop va complecta mobilierul şi va angaja personalul trebuitor.

Deasemenea însărcinează pe d-nii C. Sava-Goiu, Horia Lazăr şi Petre Ioan să întocmească un proiect de regulament pentru funcţionarea căminului şi localului în termen de 2 săptămâni. In fine hotărăşte să se studieze în şedinţa viitoare a Consiliului contractul de închiriere.

Consliliul aprobă ca d-nii colegi ce locuesc permanent în camerile dela etajul VII să-şi caute domiciliu în oraş.

D-l *preşedinte* citeşte adresa Casei Pădurilor, prin care aceasta cere Societăţii să-i predea localul cu inventar.

D-l *C. Sava-Goiu* spune însă, că localul a fost predat Casei Pădurilor la facerea contractului şi că aceasta a şi semnat contractul, care prevede predarea localului în starea în care se găsea.

2. **Intâmpinarea d-lui P. Ioan.**

D-l *Preşedinte* spune Consiliului, că d-l P. Antonescu a declarat că d-sa se consideră demisionat şi că greşit a fost trecut numele d-sale în Comitetul de redacţie al revistei.

Dl- *M. Florescu*, că a făcut publicarea numelui d-lui Antonescu în revistă bazat pe propunerea fostului preşedinte — pe care o citeşte — după minuta şedinţei respective.

D-l *Preşedinte*, propune şi Consiliul aprobă să se introducă în procesul-verbal: «In urma comunicării d-lui Preşedinte, Consiliul ia act cu regret de demisiunea d-lui P. Antonescu din comitetul de redacţie al revistei şi dispune să se rectifice în Revista Pădurilor, că în comitetul de redacţie e ales d-l Petre Ioan.

3. **Cu privire la adresa A. G. I. R.** de a i se pune la dispoziţie pentru două seri sala de festivităţi a societăţii, *D-l Preşedinte* propune şi Consiliul aprobă cu unanimitate să se pună gratuit sala la dispoziţia A. G. I. R. pentru cele două seri.

4. **Chestiunea salariilor.**

D-l *Preşedinte* arată că a pus la ordinea de zi această chestiune ca fiind foarte urgentă şi foarte importantă.

Arată că o comisiune dela A. G. I. R. urma să ia contact în această privinţă cu d-l Manoilescu, dar din cauza plecării d-sale în Italia s'a amânat aceasta până la înapoere. Inginerii ar fi dispuşi să renunţe la diurne, dacă li se face o încadrare avantajoasă. Pro-

pune ca soc. Progresul silvic să ia contact cu A. G. I. R. pentru a face un demers comun.

D-l *Florescu*, arată că renunțând inginerii la diurne s'ar cuveni să renunțăm și noi la terenurile de hrană și că în general parlamentarii sunt în contra diurnelor.

D-l *Grozescu*, împarte această chestiune în două: *salariile actuale*, cari trebue să facă față nevoilor ing. silvic, recurgându-se eventual la indemnizații de felul celor acordate magistraților și militarilor și *salariile de viitor*, cari trebuesc obținute la fel cu ale celorlalți ingineri, conform legii Corpului silvic.

Terenul nostru de hrană nu este în măsură să ne furnizeze venituri fixe, mai ales dacă ing. silvic nu este la Ocol. Ar fi bine deci ca ing. silvici să renunțe la acest teren, rămânând să se dea numai brigadierilor și pădurarilor.

D-l *Sava-Goiu*, arată că și organele superioare din Minister nu privesc bine acordarea de terenuri ing. silvici — deși legea de organizare le dă acest drept; de aceea crede că, dacă s'ar obține un salariu corespunzător situației și drepturilor lor, ing. silvici ar renunța la terenul de hrană.

Mai arată că la salariul pe Ianuarie, nu s'a acordat inginerilor silvici cei 30% din 1924, deși sunt trecuți în budget și cere ca soc. Progresul silvic să intervină pentru aceasta.

D-l *Aureliu Eliescu* propune ca în privința demersurilor ce A. G. I. R. va face pentru obținerea unei mai bune salarizări, membrii din Consiliul Soc. Progresul silvic, cari se găsesc și în Cons. A. G. I. R. să aibă delegația a face orice interveniri va crede de cuviință în această direcțiune.

D-l *C. P. Georgescu* spune că locurile de hrană au fost date ing. silvici în anul 1920 ca o compensație în natură a salariilor foarte mici pe cari aceștia le aveau atunci; legea din 1923 a consfințit dreptul ing. la aceste terenuri.

D-l *M. Șt.-Suhățeanu* cere să se facă intervenții de Progresul silvic mai întâi pentru cei 30% la leafa pe Ianuarie și apoi să se lucreze în scopul armonizării salariilor. Arată că ing. silvici — mai ales cei dela Direcții și Ad-ția Centrală a Casei Pădurilor — ar renunța bucuroși la terenul de hrană în schimbul unei mai bune salarizări.

Pentru obținerea celor 30% ar fi nimerit să se intervină de către Soc. la cei 2 d-ni miniștri: de Agricultură și Finanțe. Pentru armonizare să se facă intervenire simultană cu a A. G. I. R — înștiințată în prealabil — la reîntoarcerea d-lui Manoilescu.

D-l *Aureliu M. Eliescu*. Chestiunea obținerii celor 30% să se încredințeze d-lui Florescu, care în calitatea d-sale de deputat poate mai ușor să ia contact cu d-nii miniștri Garofiid și Lapedatu.

După o scurtă deliberare, *Consiliul deleagă pe d-nii C. P. Georgescu, C. Sava-Goiu și M. P. Florescu să facă toate intervenirile ce vor găsi necesare, pentru rezolvarea favorabilă a acestei chestiuni.*

Deasemenea, Consiliul autorizează Comitetul de direcție a face orice demersuri și lucrări necesare bunului mers al Societății, dând delegațiune Președintelui și Casierului de a semna corespondența privitoare la chestiuni financiare și Președintelui și Secretarului în chestiuni administrative:

5. Chestiuni diverse.

D-l *C. P. Georgescu* propune ca Soc. Progresul silvic să reia ca și în trecut ciclul de conferințe cu scop de a aprofunda chestiunile forestiere. In această privință d-sa e de părere să se organizeze:

a) Conferințe de propagandă, cu invitații din afară de Corp.

b) Conferințe de specialitate, pentru membrii soc. Progresul silvic.

D-l *Aureliu Eliescu* arată că presa, intelectualii români și chiar economiști țării, cunosc puțin sau greșit chestiunea pădurilor și importanța lor în economia națională. Conferințe bine studiate să arate situația gravă a pădurilor și să caute a pune în curent lumea din afară cu adevărata stare și cu nevoile pădurilor.

D-l *M. Drăcea* arată că problema forestieră trebue privită cu multă seriozitate după războiu. Dă câteva sugestii asupra subiectului viitoarelor conferințe, precum: importanța pădurilor în economia națională; «revoluția» forestieră dela începutul României-mari; Pădurile și sănătatea publică, etc.

Aceste conferințe trebue să se prezinte intelectualității noastre sub o formă mai științifică și să fie perfect studiate.

D-l *D. Sburlan* propune ca membri soc. să ţină legături şi cu alte asociaţii unde se discută chestiuni în legătură cu pădurea.

Ne mai fiind nimic la ordinea zilei, şedinţa se ridică la ora 7 jum., anunţându-se viitoarea şedinţă pentru Miercuri 26 Ian. ora 21.

PROCES-VERBAL No. 3.

al şedinţei Consiliului de Administraţie din 26 Ianuarie 1927

Şedinţa se deschide la ora 21,30 sub preşidenţia d-lui *C. P. Georgescu*, vice-preşedinte.

Membrii prezenţi d-nii: *M. Tănăsescu, Aur. Eliescu, M. P. Florescu, M. Ştefănescu-Suhăeanu, D. Grozescu, Gh. Turneanu, P. Ioan, V. Stinghie, A. Ionescu, H. Lazăr, Com. Marinescu.*

1. Se aprobă procesul-verbal al şedinţei precedente, după care se intră în ordinea de zi, al cărui cuprins este următorul: 1. Adresa Casei Pădurilor cu privire la predarea localului închiriat acestei autorităţi; 2. Încălzirea căminului; 3. Demisia din consiliu a d-lui C. Opran; 4.Cererea societăţii studenţilor deia secţia silvică a şcoalei politechnice; 5. Conferinţele din ciclul anului 1927; 6. Chestiunea salariilor; 7. Diverse.

In urma cererii d-lui *M. P. Florescu* se aprobă schimbarea ordinei de zi şi se ia în discuţiune chestia salariilor.

2 D-l *M. P. Florescu* arată că, a întocmit un proect de lege din iniţiativă parlamentară pentru abrogarea art. 3 din legea dela 20 Decembrie 1924, pentru ca astfel să se poată acorda şi inginerilor silvici sporul la salariu de 30%, ce s'a dat tutulor celorlalţi funcţionari, în acel an. D-sa dă citire proectului de lege şi expunerii de motive, în care susţine în mod documentat dreptatea pe care o au Inginerii silvici de a nu fi excluşi dela sporul de 30%.

D-l *C. P. Georgescu* este de părere ca în expunerea de motive, să se evite a se face comparaţia între salariile primite de inginerii silvici şi acele primite de o anumită categorie de slujbaşi.

D-l *Turneanu* crede că, ar fi bine ca expunerea de motive să nu vorbească numai de inginerii silvici, dar şi de celelalte categorii de funcţionari, pe cari eventual legea din 20 Decembrie i-ar fi lovit.

D-l *Suhăţeanu* întreabă dacă sporul de 30%, nu s'ar putea obţine numai întemeiat pe faptul că acest spor este cuprins în bugetul în curs, — şi dacă, în cazul când legea nu ar fi votată, pentru susţinerea acestei chestiuni, ar mai fi vreun apel la un alt for autorizat.

D-l *Florescu* spune că dreptatea cauzei inginerilor silvici nu poate să nu triumfe.

3. Se ia în discuţie adresa Casei Pădurilor, prin care aceasta cere să se predea cu inventar imobilul închiriat dela «Progresul silvic».

D-l *Aurel Eliescu* spune că deşi prezumţiunea de drept, aşa cum reese din contractul de închiriere, este că imobilul a fost predat chiriaşei în perfectă stare, totuşi, pentru păstrarea bunelor relaţiuni cu Casa Pădurilor, se poate face inventarul cerut.

D-l *P. Ioan* prezintă inventarul, după care Casa Pădurilor înţelege să ia în primire imobilul închiriat. D-sa opinieză că se poate face predarea după acest inventar întru cât nu angajează societatea cu nimic.

In urma propunerei d-lui vicepreşedinte *Georgescu*, Consiliul deleagă pe d-l *Sburlan* cu verificarea inventarului, după care va aviza asupra predării.

4. Cu privire la încălzirea «Căminului» şi camerilor rămase în folosinţa Societăţei.

D-l *Eliescu* arată că după art. 4 din contractul de închiriere, Casa Pădurilor este obligată a lumina şi încălzi tot imobiul, deci şi camerele folosite de Societate.

D-l *Tănăsescu* este de părere să nu se avizeze numai decât la litera contractului.

D-l *A. Ionescu* spune că trebue cerut Casei Pădurilor, să împlinească litera categorică a contractului.

Consiliul autorizâ pe d-l vice-preşedinte *Georgescu* să facă interveniri pe lângă Casa Pădurilor, pentru a obţine încălzirea localului noaptea şi în zilele de sărbători, după care Consiliul va aviza, dacă va mai fi cazul.

5 D-l *C. P. Georgescu* citeşte cererea d-lui Opran, prin care îşi dă demisia din Consiliul de administraţie. D-l vice-preşedinte propune şi Consiliul admite în unanimitate,

să nu se admită demisia d-lui Opran şi să se facă intervenţiuni pe lângă d-sa pentru a lua parte la şedinţele Consiliului.

6. D-l *C. P. Georgescu* propune să se dea gratuit sala de festivităţi pentru ţinerea unei conferinţe organizată de Societatea studenţilor secţiei silvice a Şcoalei Politechnice. Conferinţa va fi ţinută de d-l profesor P. Antonescu, în seara de 29 Ianuarie a. c.

Consiliul aprobă această propunere.

7. Cu privire la ţinerea conferinţelor din acest an, d-l *P. Ioan* spune, că este necesar ca pregătirea acestor conferinţe să se facă cât mai din vreme.

D-l *M. P. Florescu* anunţă conferinţa sa «Pădurile şi impreviziunea».

D-l *V. Stinghie* însărcinat de Consiliu să alcătuiască programul conferinţelor, spune că va veni în şedinţa viitoare cu acest program.

D-l *Com. Marinescu* propune ca «Progresul silvic», să se îngrijească de ţinerea conferinţelor cu caracter economic silvic, în toată ţara.

D-l *M. Tănăsescu* spune, că ar fi folositor ca aceste conferinţe să se ţină pe la şcolile normale, pentru ca viitorii dascăli să fie câştigaţi la cauza pădurilor.

D-l *Com. Marinescu* arată că d-sa, în calitate de membru al Camerei agricole din Sibiu, a întocmit un program de conferinţe ce se vor ţine sub auspiciile acestei Camere, care a prevăzut şi fondurile necesare pentru întâmpinarea cheltuelilor. D-sa propune ca «Progresul silvic» să facă un apel şi la celelalte Camere Agricole din ţară pentru organizarea acestor fel de cănferinţe.

D-l *M. Tănăsescu* se asociază la cele spuse de d-l Com. Marinescu şi propune să se facă apel atât la Camerile Agricole cât şi la Ministerul Instrucţiei pentru ţinerea conferinţefor în şcoli.

D-l vice-preşedinte d-r *M. Drăcea*, care urmează a pleca în America a doua zi, soseşte în mijlocul Consiliului, pentru a-şi lua rămas bun dela colegii săi.

D-l *M. P. Florescu* salută emoţionat plecarea d-lui Drăcea. D-sa spune că d-l Drăcea va face cinste Romêniei.

D-l *d-r Drăcea* mulţumeşte pentru cuvintele elogioase ce i s'au adresat. D-sa asigură că plecând va fi totdeauna cu sufletul alături de colegii săi, şi speră că la întoarcerea sa în ţară, va puteaa aprecia roadele nouei mişcări începute. Adaugă că pune la dispoziţia consiliului mandatul său de vice-preşedinte, întrucât până la întoarcerea sa în ţară nu va mai putea să-l exercite.

D-l *A. Eliescu* după ce spune că trecutul d-lui Drăcea este o chezăşie pentru viitor, face urări de bună călătorie şi adaugă că este de părere ca d-l Drăcea să-şi păstreze pe tot timpul misiunei sale şi calitatea de vice-preşedinte al societăţei.

D-l *C. P. Georgescu* se asociază la propunerea d-lui Eliescu.

D-l *Suhăţeanu* aminteşte conţinutul art. . . din statute.

Consiliul, considerând că d-l Drăcea în timpul misiunei sale în America va reprezinta Societatea «Progresul silvic» motivează absenţa sa dela lucrările Consiliului şi îi păstrează calitatea de membru în Consiliu şi mandatul de vice-preşedinte.

8. La întrebarea d-lui *M. Tănăsescu*, cu privire la formalităţiie ce trebuesc împlinite pentru existenţa legală a Societăţii, răspunde d-l *A. Eliescu*, care arată că aceste formalităţi sunt foarte simple pentru Societatea noastră, care avea fiinţă înainte de actuala lege a persoanelor morale şi juridice.

D-l *M. P. Florescu* anunţă, că va ţine o conferinţă la liceul din Suceava şi întreabă Consiliul dacă poate s'o pue sub patronajul «Progresul silvic».

Consiliul, în urma propunerii d-lui *M. Tănăsescu*, este de părere ca aceste conferinţe să se ţină în afară de patronajul societăţii.

Epuizându-se ordinea de zi, şedinţa se ridică la orele 23,15 şi se anunţă cea viitoare pe ziua de 2 Februarie, ora 18.

PROCES-VERBAL No. 4

al şedinţei din 2 Februarie 1927, sub preşidenţia d-lui C. P. Georgescu

Membrii prezenţi: d-nli *C. P. Georgescu, V. N. Stinghie, A. Nedelcovici, P. Ioan, D. Sburlan, Gh. Turneanu, M. St. Suhăţeanu, D. Grozescu, P. Antonescu, M. Tănăsescu, M. P. Florescu.*

1. Se aprobă procesul-verbal al şedinţei precedente.

Se intră în ordinea de zi al cărui cuprins este următorul: 1. Regulamentul de funcţionare al căminului; 2. Chestiunea salariilor; 3. Organizarea ciclului de conferinţe; 4. Cererea d-lui ing. d-r Georgescu; 5. Cererea Direcţiunei Indrumărilor Agricole; 6. Diverse.

2. In chestia regulamentului de funcţionare al căminului, d-l *P. Ioan* arată că, făcând parte din comisiunea însărcinată a întocmi acest regulament, a alcătuit, fără a putea lua şi avizul celorlalţi d-ni membrii, cari mai fac parte din aceeaşi comisiune, – un ante-proiect de regulament. D-sa dă citire acestui ante-proect şi roagă pe d-nii membrii să facă observaţiunile necesare, pentru a se putea da forma definitivă regulamentului de funcţionare al căminului şi al cercului.

D-l *P. Antonescu* este de părere ca acest ante-proect, să se împartă d-lor membrii ai Consiliului, pentru a face fiecare propunerile nimerite.

D-l *Suhăţeanu* este de părere, ca înainte de a-l împărţi d-nilor membrii, să se facă în şedinţă propunerile de principiu pe temeiul cărora să se alcătuiască de către d-l P. Ioan e lucrare mai apropiată de forma definitivă.

D-l *D. Grozescu* este de părere, ca regulamentul să fie mai întâi discutat de comisiunea întocmită în acest scop, care va fi rugată din nou să ia chestiunea aceasta în studiu.

D-l *V. Stinghie* propune ca d-l secretar-general să convoace pe membri comisiunilor delegate de Consiliu a întocmi vreo lucrare.

D-l *C. P. Georgescu* se asociază la părerea d-lui Stinghie. Cu privire la proectul întocmit, d-sa este de părere, ca regulamentul să nu cuprindă decât prevederi pentru funcţionarea căminului, iar funcţionarea cercului să facă obiectul altui regulament.

D-l *Stinghie* este de părere, ca regulamentul să cuprindă mai multe detalii. D-sa se oferă să colaboreze la alcătuirea acestui regulament.

D-l *P. Antonescu* cere, ca să se ia inspiraţii şi din alte regulamente similare.

D-l *C. P. Georgescu*, în chestiunea salariilor, spune că însoţit de d-l senator Manoilescu a cercetat asupra drepturilor pe care le are corpul silvic la sporul de 30%. Dela direcţia generală a Comptabilităţei Statului s'a afirmat că dacă aceste sporuri s'au prevăzut în buget, se pot plăti inginerilor silvici, deşi legea din 20 Decembrie 1921 este încă în vigoare. Aceste sporuri însă nu s'au prevăzut de Casa Pădurilor.

D-l *Suhăţeanu* arată într'o lungă expunere, în mod documentat, că din fondul prevăzut în buget pentru plata sporurilor, nu se pot plăti nici sporurile la cari legea dă drept inginerilor silvici. D-sa arată că pentru plata acestor sporuri este nevoe de o sumă de lei 154.000.000, pe când în buget nu sunt prevăzute decât 121,000.000 lei. Pe de altă parte direcţia generală a Comptabilităţei nu aprobă a da sporurile aferente la salariile prevăzute în bugetul anului în curs, şi aceasta împotriva legilor în vigoare. Potrivit acestor legi la salariile de bază mărite din bugetul 1927, nu se mai pot calcula aceleaşi sporuri ca în anul trecut; şi totuşi comptabilitatea a dispus plata sporurilor din anul trecut. Direcţia Comptabilităţei nu poate refuza plata sporurilor legiuite, pe motivul că fondurile trebuitoare nu s'au prevăzut în buget; fiindcă dacă aceasta nu s'a făcut, vina nu poate s'o aibă decât comptabilitatea. D-sa propune să se facă un demers hotărât, pe lângă Direcţia Comptabilităţei, care trebue să intre în legalitate.

D-l *Grozescu* spune că dela Casa Pădurilor i s'a afirmat că, în bugetul 1927 s'au cerut de către această autoritate fondurile necesare, pentru plata sporurilor legale.

D-l *Turneanu* spune că, acest abuz administrativ se poate soluţiona pe cale de judecată, la Contenciosul administrativ.

D-nii *Grozescu* şi *Suhăţeanu* propune ca, după ce se va face intervenţiunea la comptabilitate, în cazul când nu se va obţine un rezultat favorabil, să se sesizeze şi d-l Ministru de Domenii.

In urma propunerei d-lui *Nedelcovici*, consiliul aprobă, ca să fie ataşat comisiunei

care va face intervenţiunile trebuitoare, şi din care fac parte d-nii Georgescu, Sava-Goiu, Florescu şi Suhăţeanu.

Din cauza orei înaintate se ridică şedinţa, celelalte chestiuni dela ordinea zilei rămânând să fie discutate în şedinţa viitoare.

PROCES-VERBAL No. 5

al şedinţei din 9 Februarie 1927

Prezidează d-l vicepreşedinte *C. P. Georgescu*.

Şedinţa se deschide la ora 19½.

Membrii prezenţi d-nii: *M. Tănăsescu, M. P. Florescu, M. Ştefănescu-Suhăţeanu, D. Grozescu, A. Nedelcovici, C. Sava-Goiu, V. Stinghie, D. Sburlan.*

Sumarul şedinţei precedente nefiind întocmit, se admite să fie citit în şedinţa viitoare.

Se intră în ordinea de zi, al cărui conţinut este următorul: 1. Ciclul conferinţelor; 2. Cererea d-lui ing. Dr. Georgescu,; 3. Cererea d-lui ing. M. Ittu; 4. Adresa Ministerului de Domenii cu privire la conferinţele agricole, 5. Regulamentul căminului, 6. Chestiunea salariilor, 7. Bugetul societăţei pe anul 1927; 8. Cererea d-lui ing. I. Guguianu.

D-l *V. Stinghie*, cu privire la conferinţele ce urmează a se ţine în acest an, propune subiectul ciclului: Pădurile în viaţa economică. In jurul acestui subiect d-sa, enunţă mai multe altele, ca sugestii pentru conferenţiari.

D-l *C. P. Georgescu* spune, că aceste conferinţe, ar trebui împărţite după caracterul lor: de propagandă şi pentru educaţia specialiştilor.

D-l *V. Stinghie* spune, că aceste conferinţe se adresează în primul rând marelui public. D-sa propune ca Societatea să-şi asigure concursul a câţiva conferenţiari în afară de corpul silvic. Intre aceştia d-sa citează pe d-nii: Mihai Manoilescu, Simionescu-Iaşi. Patronajul acestor conferinţe se va solicita d-lui ministru Garoflid.

Consiliul, în unire cu părerile exprimate de d-l Stinghie, admite, să se solicite patronajul conferinţelor d-lui ministru Garoflid. Se fixează numărul acestor conferinţe la 4—5. In acelaş timp se aprobă a se interveni pe lângă d-nii Mihai Manoilescu şi profesor Simionescu, în vederea ţinerei unor conferinţe înăuntru ciclului propus şi admis de Consiliu.

Consiliul decide, ca programul conferinţelor să se publice în Revista Pădurilor şi, la timp, să se facă cea mai largă publicitate.

Dat fiind ora înaintată, Consiliul aprobă, ca ordinea de zi să fie modificată, pentru a se lua în discuţie chestiunea salariilor, care prezintă un caracter foarte urgent.

D-l *C. P. Georgescu* arată, că inginerii din corpul technic au obţinut făgăduiala, de a fi, în proectul de lege al armonizărei, încadraţi între rangurile 11 şi 25 de salarizare.

D-l *Grozescu* propune ca, pe lângă chestiunea armonizărei salariilor, să nu se părăsească nici hotărârea ce s'a luat, de a se cere sporurile aferente la leafa actuală. D-sa cere, în vederea revendicărei acestor drepturi reale, să se facă şi o intervenţiune pe lângă Casa Pădurilor.

D-l *C. P. Georgescu* spune, că pentru a nu uza autoritatea Societăţei cu o intervenţiune de mai mică importanţă, este de părere, să se îndrepte toate stăruinţele, pentru obţinerea încadrărilor cuvenite în legea amornizărei, rămânând ca celelalte intervenţiuni să se facă în urmă.

D-l *Nedelcovici* se asociază la propunerea d-lui Grozescu şi spune că pentru obţinerea unor drepturi incontestabile, se poate face intervenţiuni paralele cu acele ce se vor face în chestia amornizărei.

D-l *Sava Goiu* şi d-l *Stinghie* se asociază la părerea d-lui C. P. Georgescu.

D-l *Suhăţeanu* crede că în chestiunea salariilor este necesar să se depue o mai mare stăruinţă; altfel se va spune că onor. Consiliu nu şi-a făcut datoria. Considerând chestia sporurilor ca imprescriptibilă, d-sa crede că se poate amâna soluţionarea acestei chestiuni până după intervenţiunile ce se vor face la legea amornizărei.

Consiliul deleagă pe d-nii: C. P. Georgescu, Sava Goiu, Florescu, Stinghie şi Suhăţeanu pentru a face intervenirile trebuitoare, în chestia legei pentru armonizarea salariilor.

Orele fiind înaintate, şedinţa se ridică la orele 20,12 m.

PROCES-VERBAL No. 6

Şedinţa Consiliului soc. «Progresul silvic» dela 16 Februarie 1927

Şedinţa se deschide la ora 7 cu 9 membri prezenţi.

1. Se ia în discuţie proectul de regulament pentru administrarea clădirii Societăţii, prezentat de comisiunea numită din sânul Consiliului, făcându-i-se pe alocuri mici modificări.

In urmă proectul este votat de Consiliu, cu mici modificări ce i s'a făcut în şedinţă.

2. Se ia în discuţie cererea d-lui ing. d-r Georgescu de a i se admite să locuiască cu plată în una din camerile dela etajul VII.

In urma propunerilor d-lui P. Ioan, se admite ca d-l Georgescu să locuiască în schimbul plăţii una din camerile căminului. Se decide ca în una din şedinţele viitoare ale Consiliului să se mai discute asupra acordării unui ajutor bănesc acestui meritos membru al Societăţii, spre a-şi plăti datoriile contractate în streinătate cu teza d-sale de doctorat.

Şedinţa s'a închis la ora 9 (21).

PROCES-VERBAL No. 7

Şedinţa se deschide la ora 18,45 sub preşidenţia d-lui vice-preşedinte *C. P. Georgescu.*

Prezenţi d-nii: *M. P. Florescu, D. Grozescu, Ioan Petre, Horia Lazăr, C. Marinescu, A. Nedelcovici, V. Stinghie, M. Ştef.-Suhăţeanu, Sburlan.*

Se aprobă procesul-verbal al şedinţei precedente.

1. Se aprobă, în urma explicaţiunilor d-lui *Stinghie*, a se acorda pentru preîntâmpinarea cheltuelilor de bibliotecă, lei 30.000.

2. Se aprobă încheerea Comitetului de redacţie, ca «Revista Pădurilor» să se tipărească în atelierele «Eminescu».

3. Se ia în discuţie cererea d-lui ing. dr. C. Georgescu, prin care d-sa solicită să fie lăsat a locui în tot cursul anului într'o cameră a căminului.

D-l *Stinghie* este de părere să se aprobe cererea, potrivit regulamentului, adică până ce alţi solicitatori nu se vor fi ivit.

D-l *P. Ioan* este de părere, să se acorde camera cerută petiţionarului, acesta fiind un element merituos şi care face onoare corpului silvic.

D-l *C. Marinescu* se asociază la părerea d-lui P. Ioan, arătând, că în chiar scopurile Societăţii este acela de a ajuta pe membri săi valoroşi.

D-l *Stinghie* arată, că deşi are cele mai bune opinii despre valoarea d-lui Georgescu, totuşi crede că acordarea camerei, în potriva dispoziţiunilor precise ale regulamentului, va crea precedente. D-sa propune, mai de grabă să se acorde solicitatorului o sumă egală cu acea, pe care ar trebui acesta să plătească ca chirie în o aş.

D-l *Grozescu* se asociază la părerea d-lui Stinghie propunând, ca Societatea să îngrijească, pentru cazul când camera ar fi solicitată, ca d-l Georgescu să nu fie evacuat.

D-l *Lazăr* arată, că se poate chiar plăti de către Societate o cameră la hotel pentru cazul când d-l Georgescu ar trebui evacuat.

D-l *Suhăţeanu* se asociază la prima părere emisă de d-l Stinghie.

D-l *C. P. Georgescu* este de părere, să se conexeze cererea asupra camerei cu o alta pe care a făcut-o d-l Georgescu şi prin care cere să i se acorde un ajutor de lei 13.500, pentru tipărirea lucrărei sale de doctorat. D-l preşedinte propune să se acorde d-lui Georgescu suma de lei 13.500, iar camera să i se lase în folosire, contra cost, până ce se vor ivi alţi solicitatori.

Consiliul aprobă, conform art. 4 alin. *s*, să se acorde d-lui Georgescu o subvenţie de lei 13.500, pentru tipărirea tezei sale de doctorat. In ce priveşte folosirea camerei din cămin, aceasta i se va permite, contra cost, până ce alţi solicitatori nu se vor ivi.

4. Se ia în discuţie cererea d-lui ing. M. Ittu prin care acesta cere Societăţei să intervină la Casa Pădurilor, pentru a obţine dintr'una din bibliotecile rămase dela vechea administraţie Austro-ungară cartea lui Karoly Tagany Endészeti Okeévéetár, pentru a fi folosită de solicitator la alcătuirea unui istoric al silviculturei în Transilvania. D-l Ittu mai propune ca una din aceste biblioteci, cari azi se găsesc la Direcţiunile regionale din Transilvania, să se doneze de către Casa Pădurilor, Societăţei «Progresul silvic».

In urma propunerilor d-lui *C. P. Georgescu*, *Stinghie*, *Suhăţeanu* şi *Marinescu*, se aprobă ca Societatea să facă intervenire pe lângă Casa Pădurilor, pentru a obţine cartea cerută de d-l Ittu. In acelaşi timp d-l Ittu va fi rugat să alcătuiască o listă de acele cărţi, cari ar avea interes pentru biblioteca Societăţei.

5. Se ia în discuţie cererea d-lui Suhăţeanu, prin care cere să i se definească atribuţiile sale de secretar al redacţiei Revistei Pădurilor.

D-l *Lazăr* arată, că statutul precizează atribuţiile secretarului de redacţie.

D-l *Stinghie* spune că atribuţiile secretarului ar trebui, să se lase Comitetului de redacţie, să le stabilească.

D-l *C. P. Georgescu* şi *P. Ioan* arată, că secretarul redacţiei are pe lângă însărcinări administrative şi dreptul de a lua parte la lucrările Comitetului de redacţie cu însuşirile membrilor din comitet.

D-nii *Florescu*, *Lazăr*, *Grozescu*, *Nedelcovici* şi *C. Marinescu* sunt de aceiaşi părere.

Consiliul, asupra cererei d-lui Suhăţeanu, având în vedere art. 37 şi 40 din statute, hotărăşte, că membrul delegat de Consiliul de Administraţie intră în Comitetul de redacţie ca secretar şi cu aceleaşi drepturi şi calităţi ca şi ale celorlalţi membrii din comitet.

6. *Consiliul* aprobă cererea d-lui Danielopol, de a se închiria în zilele de 26 şi 27 Februarie a. c. pentru membrii din familia sa, contra cost, 2 camere cu 2 paturi în Căminul Societăţei.

7. D-l *Coman Marinescu* arată, că se întocmeşte un proect de lege modificator al Camerilor agricole, prin care, însărcinări cu caracter silvic sunt date unor elemente, cari nu au nici o competinţă. Citeşte unele dispoziţiuni ale proectului şi arată, că deşi aceste Camere se vor ocupa de chestiuni pure de silvicultură, totuşi inginerii silvici nu sunt reprezentaţi decât într'o infimă minoritate, în sânul lor.

In urma propunerei d-lui *C. P. Georgescu*, *Consiliul* hotăreşte ca o comisiune compusă din d-nii C. Marinescu, A. Nedelcovici şi P. Ioan să studieze proectul şi să întocmească un memoriu pentru a se înainta forurilor competente.

8. *Consiliul*, la cererea soc. studenţilor secţiei silvice a Şcoalei Politechnice, acordă pentru ţinerea conferinţei d lui ing. dr. Georgescu, sala de festivităţi.

Şedinţa se ridică la orele 20,15.

MINISTERUL AGRICULTUREI ŞI DOMENIILOR

Casa Pădurilor

Direcţia amenajerilor

DECIZIUNE

Noi, Ministru Secretar de Stat la Departamentul Agriculturei şi al Domeniilor,

Asupra raportului D lui Administrator al Casei Pădurilor.

Având în vedere art. 2 din Codul silvic,

Având în vedere art. 2 din legea modificatoare la Codul silvic, publicată în Monitorul Oficial No. 131,920,

DECIDEM:

Art I. — Se aprobă de noi:

a) Regulamentul de exploatare a pădurii La Pârâul Crăciunoaei lot. 174, pendinte

de comuna Goioasa, jud. Bacău, proprietatea d-lui Dumitru Matei, în suprafață de 22 ha. 2500 m. p. Regimul codru cu tăieri succesive (ultima tăere) oprindu-se 20 rezerve cu diametru 0.30 din cele mai sănătoase de fiecare hectar. Revoluția normală 80 ani, exploatarea în doi ani și cu garanția de împădurire 1000 lei de fiecare hectar. Revizuirea după 10 ani.

b) Regulamentul de exploatare al pădurii La Plaiul Căruntei, lotul 123, pendinte de comuna Goioasa, jud. Bacău, proprietatea d-lui Gh. Matei, în suprafață de 10 ha. 9917 m. p. Regimul codru cu tăieri succesive (ultima tăere) oprindu-se 20 rezerve cu diametru de 0.30 din cele mai sănătoase de fiecare hectar. Revoluția normală 80 ani, exploatarea într'un an și cu garanția de împădurire 1000 lei de hectar. Revizuirea după 10 ani.

c) Regulamentul de exploatare al pădurii Pe Pârâul Crăciunoaei, lot. 140, pendinte de comuna Goioasa, jud. Bacău, proprietatea d-lui Const. Matei în suprafață de 16 ha. 2400 m. p. Regimul codru cu tăieri succesive (ultima tăere) oprindu-se câte 20 rezerve cu diametru de 0.30 din cele mai sănătoase de fiecare hectar. Revoluția normală 80 ani, exploatarea într'un an și cu garanția de împădurire 1000 lei de hectar. Revizuirea după 10 ani.

d) Regulamentul de exploatare al pădurii La Pârâul Crăciunoaei, lot. 180, pendinte de comuna Goioasa, jud. Bacău, proprietatea d-lui Nic. Matei, în suprafață de 27 ha. 9750 m. p. Regimul codru cu tăieri succesive (ultima tăere) oprindu-se câte 20 rezerve din cele mai sănătoase cu diametru de 0.30 de fiecare hectar. Revoluția normală 80 ani, exploatarea în 2 ani și cu garanția de împădurire 1000 lei de hectar. Revizuirea după 10 ani.

e) Regulamentul de exploatare al pădurii La Pârâul Susăului, pendinte de comuna Goioasa, jud. Bacău, proprietatea d-lui Gh. N. Spoială, în suprafață de 65 ha. 6460 m. p. Regimul Codru cu tăieri succesive (ultima tăere) oprindu-se câte 20 rezerve din cele mai sănătoase cu diametru de 0.30 de fiecare hectar. Revoluția normală 80 ani, exploatarea în 5 ani și cu garanția de împădurire 1000 lei de hectar. Revizuirea după 10 ani.

f) Regulamentul de exploatare al pădurii Dragomirești din deal, pendinte de comuna Dragomirești din deal, jud. Ilfov, proprietatea d-nei Elena Christopol, în suprafață de 110 ha. Regimul crâng simplu. Revoluția normală 12 ani, exploatarea în 3 ani și cu garanția de împădurire 600 lei de fiecare hectar. Revizuirea după 10 ani.

g) Regulamentul de exploatare al pădurii Căpreni, pendinte de comuna Căpreni, jud. Dolj, proprietatea moșt. defunctului Căpreanu, d-nele: Ecat. D. Căpreanu, Angela P. Rusănescu, Elena C. Prejbeanu și Maria D. Oroveanu, în suprafață de 279 ha. 150 m. p. din care de exploatat 206 ha. 0900 m. p. Regimul Crâng simplu. Revoluția normală 30 ani, exploatarea în 5 ani și cu garanția de împădurire 500 de fiecare hectar pentru parc. 2, 3, 4 și 5 și 1000 lei pentru parc. . Revizuirea după 10 ani.

h) Regulamentul de exploatare al pădurii Ciomăgești, pendinte de comuna Ciomăgești, jud. Olt, proprietatea Eforiei Spitalelor Civile din București, în suprafață de 622 ha. 1200 m. p. din care de exploatat 226 ha. 8100 m. p. Regimul crâng cu 80 rezerve la hectar esență stejar și fag cu diametrul maxim. Revoluția normală 30 ani, exploatarea în 11 ani pentru suprafața de exploatat. Garanția de împădurire 500 lei de fiecare hectar. Revizuirea după 10 ani.

i) Regulamentul de exploatare al pădurii Cristești-Unguroaia, pendinte de comuna Cristești, jud. Botoșani, proprietatea d-lor Lupu Nadler și L. H. L. Nadler, în suprafață de 231 ha. 7600 m. p. Regimul Crâng simplu. Revoluția normală 20 ani, exploatarea în 10 ani și cu garanția de împădurire 1000 lei de fiecare hectar. Revizuirea după 10 ani.

j) Regulamentul de exploatare al pădurii Cristești-Unguroaia, pendinte de comuna Cristești, jud. Botoșani, proprietatea d-lui David Nadler, în suprafață de 66 ha. 3800 m. p. din care se exploatează 15 ha. Regimul crâng simplu. Revoluția normală 20 ani, exploatarea într'un an pentru suprafața de exploatat și cu garanția de împădurire 1000 lei de fiecare hectar. Revizuirea după 10 ani.

k) Regulamentul de exploatare a pădurii Lunca Clenciului și Făgețel din comuna Rasnicu, Jud. Dolj, proprietatea d-lui George Săulescu în suprafață de 15 ha. 750 m. p. Regimul crâng simplu. Revoluția normală 30 ani, exploatarea în 3 ani și cu garanția de împădurire 500 lei,de fiecare hectar. Revizuirea după 10 ani.

Art. II. — Toate celelalte dispoziții prevăzute în studiile respective și articolul adițional anexat fiecăruia sunt executorii.

Art. III şi ultimul. — Domnul Administrator ai Casei Pădurilor este însărcinat cu executarea prezentei deciziuni.

Dată astăzi 25 Februarie 1927 în cabinetul nostru.

Ministru, (ss) *C. Garoflid*

p. conformitate, *Indescifrabil.*

No. 9114 927

MINISTERUL AGRICULTUREI ŞI DOMENIILOR

Cassa pădurilor

Direcţia amenajerilor

DECIZIUNE

Noi, Ministru Secretar de Stat la Departamentul Agriculturei şi al Domeniilor,

Asupra raportuiui d-lui administrator al Casei Pădurilor.

Având în vedere art. 2 din Codul silvic,

Având în vedere art. 2 din legea modificatoare la Codul silvic, publicată în «Monitorul Oficial» No. 131 920,

DECIDEM:

Art. 1. — Se aprobă de noi.

a) Regulamentul de exploatare al pădurii Soldăneşti, pendinte de comuna Viforeni, jud. Botoşani, proprietatea moştenitorilor defunct. dr. C. Bucşănescu, în suprafaţă de 232 ha. 2300 m p. pădure curată Regimul crâng simplu. Revoluţia normală 20 ani, exploatarea în 20 ani şi cu garanţia de împădurire 500 lei de fiecare hectar. Revizuirea după 10 ani.

b) Regulamentul de exploatare al pădurii Lehliu, pendinte de com. Lehliu, jud. Ialomiţa, proprietatea d-lui Teodor Lichiardopol, în suprafaţă de 142 ha. 7100 m. p. pădure. — Regimul crâng simplu. Revoluţia normală 20 ani, exploatarea în 10 ani şi cu garanţia de împădurire 600 lei de fiecare hectar. Revizuirea după 10 ani.

c) Amenajamentul pădurii Duşani, pendinte de comuna Letea Veche, jud. Vlaşca, proprietatea Eforiei Spitalelor Civile din Bucureşti, în suprafaţă de 647 ha. 6677 m. p. Regimul crâng simplu. Revoluţia normală 35 ani, exploatarea în 35 ani şi cu garanţia de împădurire 100 lei de fiecare hectar. Revizuirea după 10 ani.

d) Regulamentul de exploatare al pădurii Pupezeni, pendinte de comuna Alexeni, jud. Ialomiţa, proprietatea bisericii Sf. Vineri, în suprafaţă de 202 ha. 4300 m. p. Regimul crâng simplu. Revoluţia normală 10 ani, exploatarea în 10 ani şi cu garanţia de împădurire 500 lei de fiecare hectar. Revizuirea după 10 ani.

e) Regulamentul de exploatare al pădurii Produleasa, pendinte de comuna Gura Nişcov, jud. Buzău, proprietatea d-rei Iulia Alexandrescu, în suprafaţă de 15 ha. Regimul crâng simplu. Revoluţia normală 12 ani, exploatarea în 2 ani şi cu garanţia de împădurire 300 lei de fiecare hectar. Revizuirea după 10 ani.

f) Regulamentul de exploatare al pădurii Muntele Cărunta, pendinte de comuna Goioasa, jud. Bacău, proprietatea obştei Muncelul din comuna Agaş, în suprafaţă de 453 ha. 1200 m. p., din care se pune în exploatare 152 ha. Regimul codru cu 80 arbori de rezervă la hectar. Revoluţia normală 80 ani, exploatarea în 3 ani şi cu garanţia de împădurire 700 lei de fiecare hectar. Revizuirea după 10 ani.

g) Regulamentul de exploatare al pădurii Borleşti Vărzaru, pendinte de comuna Borleşti, jud. Argeş, proprietatea preotului N. I. Popescu din Silişteni în suprafaţă de 2) ha. Regimul crâng simplu. Revoluţia normală 18 ani, exploatarea în 2 ani şi cu garanţia de împădurire 500 lei de fiecare hectar. Revizuirea după 10 ani.

h) Regulamentul de exploatare al pădurii Stânca Sculeni, pendinte de comuna Stânca, jud. Iaşi, proprietatea d-lor H. Haimovici şi S. I. Joină, în suprafaţă de 178 ha.

7800 m. p. Regimul crâng simplu. Revoluţia normală 20 ani, exploatarea în 5 ani şi cu garanţia de împădurire 500 lei de fiecare hectar pentru Seria de crâng simplu şi 300 lei de hectar pentru Seria zăvoi. Revizuirea după 10 ani Seria de crâng şi Seria Zăvoi în 1930.

i) Regulamentul de exploatare al pădurii Valea Sărăcineşti şi Faţa Riglei, pendinte de comuna Călineşti, jud. Vâlcea, proprietatea moşnenilor Sărăcineşti, în suprafaţă de 400 he. Regimul crângul, cu 120 arbori de rezervă la hectar. Revoluţia normală 40 ani, exploatarea în 40 ani şi cu garanţia de împădurire 1000 lei de fiecare hectar. Revizuirea după 10 ani.

j) Regulamentul de exploatare al pădurii Ghirău, pendinte de comuna Condrăcheşti, jud. Tecuciu, proprietatea d-lor Romeo şi Aurel Vidraşcu, în suprafaţă de 37 ha. 8300 m. p. Regimul crângul cu 40 arbori de rezervă la hectar. Revoluţia normală 30 ani, exploatarea într'un an şi cu garanţia de împădurire 600 lei de fiecare hectar. Revizuirea după 10 ani.

k) Regulamentul de exploatare al pădurii Fundul Căruntei lot No. 187, pendinte de comuna Goioasa, jud. Bacău, proprietatea d-lui Ioan Sogasta Bălănescu, în suprafaţă de 67 ha. 6110 m. p. Regimul codru cu 60 arbori de rezervă la hectar cu diametru de 0,30 la 1,30 dela sol. Revoluţia normală 80 ani, exploatarea în 2 ani şi cu garanţia de împădurire 2000 lei de fiecăre hectar. Revizuirea după 10 ani.

Art. 2. — Toate celelalte dispoziţiuni prevăzute în studiile respective şi articolul adiţional anexat fiecăruia, sunt executorii.

Art. 3 şi ultimul. — Domnul Administrator al Casei Pădurilor este însărcinat cu executarea prezentei deciziuni.

Dată astăzi, 25 Febr, 1927 în cabinetul nostru.

Ministru, (ss) *C. Garoflid*

p. conf. *Indescifrabil*

No. 9116/1927

REGULAMENT

PENTRU ADMINISTRAREA CASEI SOC. «PROGRESUL SILVIC» DIN BUCUREŞTI

Bulev. I. C. Brătianu, 57 bis

CAP. I

Art. 1. — Pentru administrarea Casei Soc. «Progresul silvic» din Bucureşti, str. I. C. Brătianu No. 57 bis, conform art. 29 alin a din statute, s'a întocmit prezentul regulament.

Art. 2. — Casa cuprinde subsol, parter şi 7 etaje, împărţite în următoarele 4 secţiuni:

Secţ. I. Apartamentele închiriate până la 1 Iulie 1930, cuprinse din etajul I şi II din dreptul sălei festive, etajul III, IV, V şi VI, podul şi subsolul.

Secţ. II. Parterul cuprins din:

a) 5 încăperi pentru Ad ţia Societăţii.

b) 4 încăperi pentru cercul inginerilor silvici.

Secţ. III. Sala festivă cu vestiarul şi bufetul.

Secţ. IV. Etajul 7 cuprinzând:

a) . . camere pentru personalul de serviciu.

b) . . camere pentru studenţi.

c) . . camere de primire temporară pentru membri din afara Bucureştiului.

CAP. II

Personalul de întreţinere şi supraveghere

Art. 3. — Comitetul de direcţie este ajutat de un intendent, care va fi agentul executor al măsurilor de ordine de conservare şi întreţinere a materialului.

Art. 4. — Intendentul va avea la dispoziţie următorul personal de servicfu:

a) un servitor-garderobier al cercului.

b) un om de serviciu al cercului.

c) un om de serviciu la ad-ţia societăţii.

d) un camerist la mansardă.

e) una lînjereasă-cameristă, la camerile de dormit.

Art. 5. — *Intendentul casei.*

a) Ingrijeşte de curăţenia şi higiena întregului local, de buna funcţionare a luminei, căldurei, apei şi closetelor.

b) Răspunde de toate obiectele din inventar şi raportează asupra nevoilor de reparaţiuni sau completări.

c) In fiecare zi la ora 11 a. m. ia contact cu şecretarul general sau cu membrul delegat pentru a înscri în «Carnetul de raport» ordinele de executat.

d) Plasează membrii solicitatori în camerele libere.

e) Incasează, eliberând chitanţă dintr'un carnet à-souche, plata camerelor locuite şi predă «ia raportul zilei banii şi situaţia casierului».

f) Ţine un anuar al membrilor, pentru verificarea legitimaţiei lor.

g) Supraveghează buna întreţinere a apartamentelor închiriate şi respectarea clauzelor din contract.

h) Supraveghează conduita personalului de serviciu.

i) Alcătueşte tabloul lunar al personalului de serviciu în timpul nopţii.

j) Veghează la respectarea regulamentului prezent.

Art. 6. — Personalul de serviciu, enumerat la art. 4, în general va fi la dispoziţia ntendentului în tot ce priveşte întreţinerea casei şi executarea dispoziţiunilor luate de comitet, iar în special:

a) Portarul-garderobier, funcţionează numai la intrarea principală a cercului, introduce membri şi eventualii vizitatori în cerc şi

ia în primire obiectele lăsate la garderobă, eliberând biletul de control. Orele lui de serviciu sunt dela ora 8 dimineaţa până la ora 10 seara.

In afara orelor acestea, atribuţiunile lui le îndeplineşte personalul de serviciu de noapte.

b) Omul de serviciu al cercului stă la dispoziţia membrilor şi vizitatorilor. El nu nu poate părăsi localul cercului.

c) Omul de serviciu al ad-ţiei societăţii este la dispoziţia Consiliului de ad-ţie şi la Comitetul Revistei, îndeplinind şi funcţia de curier.

La adunările consiliului de ad-ţie şi ale Comitetului revistei face şi pe garderobierul.

d) Cameristul dela etajul 7, face curăţenia camerilor şi sălilor, serveşte pe vizitatori (curăţenia hainelor, ghetelor, adusul apei, etc.) şi numai el se poate deplasa la bufet sau în afara casei, după alte comisioane, după ce şi-a terminat serviciul obligator.

e) Linjereasa, păstrează întreg inventarul rufăriei de paturi şi toaletă, îngrijeşte de perfecta lor curăţenie şi buna stare, făcându-le mici reparaţiuni.

Inlocueşte neapărat rufăria după fiecare schimbare de vizitator, sau în cazuri prelungite de locuire, la fiecare săptămână.

Ea îngrijeşte de aerisirea camerilor şi aranjatul în ordine al paturilor şi lavoarelor, lăsând curăţirea parchetelor pe seama cameristului.

Face în mod special serviciul camerelor ocupate de doamne.

Art. 7. — In general fiecare om de serviciu îngrijeşte de curăţenia camerilor, sălilor respective şi scărilor pe care le deserveşte; totuşi intendentul apreciază şi împarte în mod cât mai egal posibil, munca fiecăruia.

Art. 8. — Fiecare din personalul de serviciu aprinde şi stinge luminile din camerele şi sălile ce-i sunt date spre îngrijire, la venirea şi imediat după plecarea vizitatorilor.

Art. 9. — In sezonul friguros, supraveghează funcţionarea regulată a caloriferului, ca să fie suficient încălzite camerile.

Art. 10. — Ori ce discuţiuni sau certuri între personal, se aduc în primul rând la cunoştinţa intendentului şi numai în caz de necomplectă rezolvare se mai înştiinţează şi secretarul general.

Art. 11. — Plata personalului se face 10 zile după terminarea fiecărei luni.

Părăsirea serviciului se va anunța în prealabil intendentului cu cel puțin 15 zile înainte.

Art. 12. — Servitorii vor circula pe scara de serviciu.

Art. 13. — Ținuta întregului personal va fi mereu curată. Camerista va purta șorțuri, iar restul personalului uniformă și cu toții, încălțăminte fără cue.

SECȚIA I

Art. 14. — In privința apartamentelor închiriate, se procedează conform contractelor în vigoare.

Aceste contracte sunt aduse și la cunoștința intendentului, pentru ca să supravegheze îndeplinirea clauselor ce intră în competința sa.

SECȚIA II

Art. 15. — In camerile din față ale parterului, funcționează «Cercul inginerilor silvici».

Art. 16. — Au dreptul să frequenteze cercul:

a) Toți membri de orice categorie ai soc. «Progresul silvic».

b) Rudele și prietenii acestora introduși pe răspunderea lor.

c) Membri aderenți ai cercului, acceptați de Consiliul de ad-ție.

Art. 17. — Pierderea calității de membru al soc. «Progresul silvic» atrage după sine și pe aceia de beneficiar al cercului.

Art. 18. — Se pretinde tuturor membrilor cercului să fie la curent cu plata cotizațiilor, iar membrii soc. «Progresul silvic» și cu aceia a abonamentului la revistă.

Art. 19. — Membrilor cercului li se dă o carte de membru, cu care sunt obligați a se legitima la cerere.

Pentru membrii Soc. «Progresul silvic» ține loc cartea de membru prevăzută la art. 8 alin. j din statut.

Art. 20. — Membrii pot frequenta cercul în toate zilele între orele 8—3 și pot sta în toate camerele lui, fără nici o restricțiune.

Jocurile pe bani sunt interzise.

Art 21. — Impotriva membrilor cercului ce se abat dela dispozițiunile acestui regulament sau dela regulele de onoare, bună cuviință, urbanitate, demnitate profesională, Consiliul de administrație sesizat de orice membru, ia măsurile de rigoare.

SECȚIA III

Art. 22. — Sala festivă dela etajul I și II servește în primul rând pentru adunările și solemnitățile de orice fel ale Societății și apoi pentru închiriat.

Art. 23. — Se socotește ca anexe ale sălii, bufetul și vestiarul; asemenea cuerele și sălile unde sunt instalate pentru garderobă.

Personalul ce deservește garderoba privește pe chiriaș.

Art. 24. — Inchirierea se face oricui socoate Consiliul de administrație iar în cazuri ce nu suferă amânare, de comitetul de Direcție ori chiar de cei doi membri cărora le este încredințată semnătura socială, după normele stabilite de Consiliu.

Art 25. — Lumina și căldura intră în aceste prețuri, dar se adaugă la ele, orice taxe pe care statul (Ministerul de finanțe), Comuna și poliția Capitalei le-ar percepe în plus.

Plata sălei se va face anticipat folosirei ei.

Art. 26. — Sala se dă curată cu inventar complect și pentru eventualele stricăciuni sau lipsuri se va depune o garanție de 1000 lei care se va restitui a 2-a zi după ce intendentul verifică starea inventarului.

Art. 27. — Subînchirierea sălilor este interzisă.

Art. 28. — La închirierea sălei se preferă membrii Societății pentru serbările lor particulare.

Art. 29. — Consiliul de ad-ție hotărăște asupra cererilor de gratuități sau reduceri asupra tarifului stabilit.

SECŢIA IV

A. **Camerele personalului de serviciu.**

Art. 30. — Aceste camere se predau de intendent cu inventar complect şi se primesc dela personalul schimbat în aceiaşi stare de curăţenie.

Art. 31. — In afară de membrii familiei declaraţi la instalarea în serviciu, nu este îngăduit a se mai introduce şi alte persoane în aceste camere.

Se excepţionează vizitele scurte.

Art. 32. — In camerele de dormit sau pe săli nu este permis a se găti mâncări, a se spăla rufe, a se depozita obiecte ce strică aspectul lor estetic, ci toate acestea se vor face în locuri anume destinate.

Art. 33. — Sgomotele care ar putea turbura liniştea celorlalţi locatari sunt nterzise.

B. **Camerele pentru studenţi.**

Art. 34. — In luna Octombrie al fiecărui an, se vor fixa de Consiliul de ad-traţie numărul camerilor date gratuit studenţilor silvici.

Art. 35. — La intrarea în cameră se va da studentului în primire, inventarul complect, de care răspunde în caz de deteriorare sau lipsă.

Art. 36. — Gratuitatea se întinde asupra camerei, lumină, căldură şi spălatul linjeriei camerilor.

Art. 37. — Serviciul studenţilor se face de camerişti, la rând egal cu al celorlalţi membri.

Art. 38. — Fiecare student este obligat:

a) Să păstreze linişte pe săli şi în camere;

b) Să nu introducă în cameră persoane străine pentru dormit;

c) Să intre în cameră cel mai târziu la ora 24. Excepţiile trebuesc anunţate în prealabil intendentului;

d) Eventuale preparări pentru mâncare să le facă în bucătăriile personalului de serviciu.

Art. 39. — Lipsurile mai mari de zece zile din cameră, vor fi anunţate, pentru a se socoti camera disponibilă închirierii la membri.

In timpul lipsei, studenţii îşi vor ridica bagajele şi da în primire intendentului.

Art. 40. — Bolnavii mai mult de 3 zile urmează a se trata în afară de casa societăţii.

C. **Camerele pentru membrii**

Art. 41. — Orice membru al societăţii are dreptul în limita camerelor disponibile a locui în casa societăţii.

Art. 42. — Inchirierea se face pe maximum 10 zile succesive socotindu-se:

40 lei pe prima zi şi

30 lei pe fiecare din restul zilelor în camerele cu un pat şi respectiv 60 şi 50 lei în camerele cu două paturi. După acest termen maxim societatea are dreptul ori când la evacuare, în favoarea altui membru solicitator nou. Totuşi, dacă asemenea nevoi nu se ivesc şi pentru a nu şedea camerele goale, se îngădue prelungirea termenului.

Art. 43. — In preţurile închirierei se socoteşte camera cu aşternut, lumină, căldură şi serviciu.

Art. 44. — Intendentul localului este autorizat a pune la dispoziţia membrilor societăţii la orice oră din zi sau din noapte, camerele goale.

Art. 45. — Orice închiriere de cameră se trece într'un registru special şi se ţine în evidenţă pe o tablă din peretele dela intrarea în Cerc şi pe alta din sala camerelor de dormit.

Art. 46. — Dispoziţiunile privitoare la linişte şi curăţenia camerelor prevăzute la art. 38 se aplică şi aici.

Bufetul.

Art. 47. Bufetul cuprinzând camera specială şi sala din faţă dela etajul I se închiriază prin bună învoială, conform contractului cu caet de sarcini special.

Art. 48. — Antreprenorul este obligat a-l avea în funcţiune în toate zilele şi serile până la ora 1 noaptea.

Art. 49. — Tariful de consumaţie, trebue să fie aprobat de Comitetul de direcţie.

Art. 50. — Antreprenorul întreţine în stare de perfectă curăţenie, bufetul şi sala din faţă, păstrează linişte şi răspunde de producerea oricăror acte sgomotoase înăuntrul bufetului.

Art. 51. — Chiriaşii sălii festive îşi pot aduce bufet propriu pe timpul cât au închiriat sala, fără însă a beneficia de mobilierul şi personalul antreprenorului.

Dispoziţiuni generale

Art. 52. — Fiecare membru are drept să aducă la cunoştinţa Consiliului de administraţie orice nemulţumire ar întâmpina fie în camerile de dormit, bufet ori cerc şi să propună îmbunătăţirea necesară.

Pentru aceasta, în camerile cercului se va găsi în permanenţă un «Registru de cereri şi observaţiuni».

Săptămânal acest registru va fi prezentat Comitetului de direcţie care va decide în parte asupra fiecărei cereri sau reclamaţiuni.

Art. 53. — Orice stricăciune, produsă casei societăţii, mobilierului, cărţilor, obiectelor de distracţie dela cerc, etc., făcute din neglijenţă sau rea întrebuinţare, se vor imputa celor vinovaţi.

Art. 54. — Consiliul de ad-ţie, cu majoritate de voturi, poate aduce orice fel de modificări orcând, prezentului regulament.

Art. 55. — Acest regulament s'a votat de Consiliul de ad-ţie în şedinţa dela 16 Februarie, 1927.

MEMORIUL

Societăţii „Progresul silvic" cu privire la legea corecţiunei torenţilor

Aspectul aşa de turburător al atâtor catastrofe, provenite din inundaţii şi pe care indiferenţii îl suportă cu uşurinţă, pentru noi silvicultorii cari suntem atenţi asupra efectelor, le prevedem, le anunţăm, le aşteptăm şi adesea le vedem cum vin, ne mai impune datoria de a le accentua în anumite ocazii, căci poate numai aşa să aibă darul de a produce lămurirea multor buni cetăţeni dezorientaţi, ori luminarea factorilor hotărâtori, ce umblă în căutarea adevăratelor soluţii.

Timp de aproape un secol s'a demonstrat până la evidenţă, ceeace Surell la 1840 a spus că:

«Prezenţa pădurii împiedică formarea torenţilor şi distrugerea pădurii, lasă solul «prada torenţilor».

Şi când în sprijinul pădurii avem un argument aşa de puternic — suveran regulator al regimului apelor — este nu numai o greşeală, dar chiar condamnabil când se încearcă a se mai separa aceste două chestii: apele de păduri.

In orice ţară, dar mai ales într'a noastră, în care s'a produs un dezechilibru în repartizarea armonioasă a pădurilor:

a) Problema apelor este inseparabilă de a pădurilor şi

b) Succesul folosirii apelor atârnă de o conlucrare silvico-technică, în întreg basinul unui râu.

Nu se pot imagina certificate mai reale şi mai edificatoare decât constatările ce se fac şi din care noi din ziare nu citim decât relatările incomplecte despre pagubele ce cauzează regulat în fiecare an ploile şi topirile de zăpezi, lucrările ce se execută deacurmezişul torenţilor în activitate.

S'a lucrat până acum şi la noi în ţară — chiar mult socotind după sumele cheltuite — dar numai în canalul de scurgere al apelor, ori în conul de dejecţie şi numai în vederea apărării, iar nu a corectării şi se înţelege că cheltuelile au fost zadarnice, după cum zadarnice rămân orice încercări de îndreptare, care nu acţionează direct asupra cauzelor.

Barajele ridicate în partea inferioară a apelor torenţiale pentru apărarea lucrărilor de artă (păduri, terasamente, etc.), ori cât ar fi de tari şi mari au de scop să oprească ma-

teriale transportate de ape ca să nu meargă mai la vale, dar nu le împiedică să pornească dela origină, ceea ce înseamnă că se lucrează asupra efectelor, nu asupra cauzelor, ci cu forțe moarte, în potriva forțelor mereu vii, ignorându-se principiul că de apărare este atâta timp nevoie, cât durează atacul.

Sunt urgent necesare și lucrările de consolidare, dar nu în cursul inferior ci în cel superior al râului, la origina torentului și numai după ce lucrările de împădurire s'au executat în tot bazinul, pe o zonă de 300—600 m. lățime, deoparte și de alta a ravenei, ca să nu mai fie izvor neterminat de materiale transportabile, numai după ce pantele râului din zona muntoasă s'au îndulcit cu un sistem de baraje de diferite categorii, așa că sursa aluviunilor să fie complect înlăturată, numai atunci se pot începe și lucrările de regulare a cursului inferior, cari în asemenea condiții vor fi durabile și neasemuit mai puțin costisitoare, căci valea râurilor — organismele vii din scoarța pământului — îmbracă în tot lungul lor aspecte deosebite, după cum deosebit este factorul variabil dela obârșia lui — pădurea.

Așa privită chestiunea corecțiunii torenților, impune o serie de concluziuni logice.

1) Lucrările de corecțiunea unui torent și ameliorările ce se fac în tot cursul râului, pentru folosirea unui debit regulat, constituesc un tot inseparabil, un ansamblu de lucrări ce se înlănțuesc și de aci organul de conducere trebue să fie unit și pendinte de un singur minister.

2) Dela primele încercări de legiferare la noi în țară, începute la 1868 și până acum totdeauna inițiativa întocmirei unui proect de lege specială a apelor, în legătură cu corecțiunea torenților, a avut-o M. L. P., deși în toată această îndelungată vreme toate dispozițiunile răzlețe în privința apelor, a corecțiunei, a zonelor de protecție etc. au fost atribuite serviciilor din Ministerul Domeniilor și anume:

a) Serviciului silvic și dela 1910 Casei Pădurilor.

b) Direcțiunei G-rale a Imbunătățirilor Funciare.

c) Direcției Pescăriilor și Serviciului hidrografic și

d) Serviciul meteorologic.

S'a sfârșit prin a avea dela 1924 o lege a apelor pendinte de M. L. P. și se tinde, pe baza acestui precedent creat să se atribue și executarea lucrărilor de corecțiunea torenților tot organelor M. L. P.

Nu cunoaștem motivele ce ar putea să susțină apărătorii acestui principiu, dar noi silvicultorii susținem a se încredința lucrările de corecțiunea torenților organelor silvice ale Casei Pădurilor din Ministerul de Domenii, întemeiat pe următoarele:

1. Domeniul esențial al acestei activități este silvic, căci este vorba de împădurit bazinul de recepție și de împădurit malurile surpătoare ale râului, după prealabile consolidări, adică în general lucrări de natură silvică pură ce se întind pe mai mult de 90% din perimetrul torentului.

Regularea cursului apelor, decurge în mod natural, iar lucrările de repararea rănilor profunde ale coastelor, de îndreptarea malurilor, de grămădirea materialelor transportate în anumite locuri, se reduc simțitor în urma afectării celor dintâi.

Nu este vorba și deci nu pretindeam să se înglobeze ansamblul lucrărilor de corecțiune ale unui curs de apă, executate în lungul ei, lucrările de artă, auxiliarea unui proect de C. F., drum, etc. ce se fac deacurmezișul torenților sau paralel cu ei, căci acestea se leagă de proectul special al acelei lucrări.

2. Inginerul silvic, care pe lângă cunoștințele necesare, unor asemenea construcțiuni are și pregătirea necesară ce i-o dă, în general cursurile de silvicultură și în special cursul de corecțiuni de torenți, predat înainte la Scoala de silvicultură Brănești și acum în secția silvică a Școalei Politechnice și care curs nu se mai predă în nici o altă școală, este sau poate mai ușor să fie singurul inginer care să capete pregătirea complectă, și să asigure succes acestor lucrări speciale.

3. Toate țările bântuite de torenți: Franța, Elveția, Austria, Spania, Italia, Bulgaria, Cehoslovacia, etc. și-au complectat de mult și stărue neclintit în menținerea unei legislații speciale ale apelor și pădurilor, iar serviciul de corecțiuni de torenții, este un auxiliar prețios al lor.

Aplicațiunea legii o face Corpul silvic respectiv al acestei țări.

4. Ministerul nostru de Domenii, preocupat de adevărata punere în valoare a bogă-

ţiilor ţării, de organizarea producţiei şi în general de progresul economic al ţării, a elaborat o serie de proecte de legi, printre cari «legea Camerelor agro-silvice», este cea mai de seamă.

Prin ea, membrii Camerelor, se ocupă fiecare în specialitatea lor, împărţiţi pe secţiuni — şi de proectele de irigaţii, drenaje, canalizări, împăduriri şi corecţiuni de torenţi (art. 2 al. c).

In vedere că aceeaşi lege mai prevede şi mijloacele de realizarea fondurilor, din cari sursa principală o constitue tot pădurile, la cari însă se mai adaugă şi sumele alocate de alte ministere, interesate în lucrările de corecţiuni, înseamnă că se găsesc sub auspiciile Ministerului de Domenii, în acelaşi timp şi organele şi mijloacele de executare.

Când este vorba să se pună bazele unor lucrări ce au de scop să schimbe radical faţa unei apreciabile întinderi a ţării şi să angajeze cheltueli destul de mari, socotim că examinarea amănunţită şi cinstită a tuturor feţelor problemei corecţiunei torenţilor, va duce la soluţiunea de a se executa lucrările toate de organele Casei Pădurilor, înglobându-se acestei autorităţi, întreaga activitate fărămiţită ce este până acum repartizată la diferite alte servicii chiar de la alte ministere.

p. Preşedinte, (ss) *C. P. Georgescu*

p. Secretar General, (ss) *D. Grozescu*

SOCIETATEA
„PROGRESUL S LVIC“

Închiriază pentru conferinţe, adunări, concerte, etc., Sala mare a locaşului său din

B-DUL I. C. BRĂTIANU No. 57 bis

unde doritorii se pot adresa.

Anul XXXIX | Martie – Aprilie 1927 | No. 3—4

REVISTA PĂDURILOR

ORGANUL SOCIETAŢII „PROGRESUL SILVIC"

FONDATĂ IN ANUL 1886

APARE LUNAR

REVISTA PĂDURILOR
Publication mensuelle de la Société forestière roumaine „Progresul Silvic"

SUMARUL:

Studii: Contribuţiuni la studiul nisipurilor sburătoare din România. Urmare şi sfârşit, (avec résumé) . . . . . **P. Ioan**
Asupra procentului de tanin la frunza de scumpie din Cadrilater (avec résumé). **I. Florescu**
Regenerarea stejarului şi păşunatului, (avec résumé) . . . . . **V. Petrescu**
Calculul intersecţiilor prin formule analitice cu ajutorul logaritmilor (avec résumé). . . . . **Gh. Agapie**
Fapte şi însemnări. — Recenzii.
Revista Revistelor. — Juridice.
Propuneri: Necesitatea unui Institut silvic. **T. Porucic**
Vânătoreşti: O duble la mistreţi în pădurea Statului Helteiu jud. Bacău. . . . . **E. Gheorghiu**
Păreri şi impresii: Un strigăt de alarmă . **A. Eliescu**
Informaţiuni.
Soc. „Progresul silvic": Desbaterile Consiliului. Memoriu cu privire la legile Camerilor agricole şi Consil. superior de agricultură. Darea de seamă. Decizii.

Les articles originaux et ceux d'intérêt général sont suivis d'un résumé en langue française ou allemande

REDACŢIA ŞI ADMINISTRAŢIA: B-DUL I. C. BRATIANU No. 57 bis
BUCUREŞTI

REVISTA PĂDURILOR

Comitetul de redacţie:

Drăcea Marin — Stinghe Vintilă
Ioan Petre — Tănăsescu Mihail
Turneanu George

Secretar de redacţie: Ştefănescu-Suhăţeanu M.

SOCIETATEA „PROGRESUL SILVIC"

Persoană morală prin Decretul Regal 1630 din 28 Aprilie 1904

Consiliul de Administraţie:

Vice-Preşedinţi { C. P. Georgescu, M. Drăcea

Secretar general: M. P. Florescu

Casier: C. Sava-Goiu

Secretari { Dem. Grozescu, M. Ştef.-Suhăţeanu

Membrii:

Aleman I. — Marinescu Coman
Antonescu P. — Nedelcovici Ath.
Boldur M. — Popescu Alex.
Eliescu M. Aurel — Stinghe Vintilă
Ioan Petre — Sburlan Dumitru
Ionescu Andrei — Tănăsescu M.
Lazăr Horia — Tomuţa D.
Turneanu G.

Cenzori: Crattero Ovid, Năstăsescu Gh., Sculy Xenofon
Cenzori supleanţi: Anastasescu Dem., Comaniciu I., Fonai I.

Preţul abonamentului:

Pe un an . . . . . 250 lei
» » » pentru membrii Societăţii . . . . . 100 »
» » » pentru conductori şi brigadieri . . . . 70 »
Numărul . . . . . 25 »

Manuscrisele nepublicate se înapoiază

Anul XXXIX Martie—Aprilie 1927 No. 3—4

REVISTA PĂDURILOR

ORGANUL SOCIETĂŢEI „PROGRESUL SILVIC“

STUDII

CONTRIBUŢIUNI
LA
STUDIUL NISIPURILOR SBURĂTOARE IN ROMÂNIA

de P. IOAN

(Urmare şi sfârşit)

Situaţia nisipurilor sburătoare

De nisipuri latente, stăpânite de o umiditate permanentă, de o pădure sau de o vegetaţie erboasă, sunt pline toate luncile râurilor din ţara noastră, în special malurile şi grindurile lor mai înălţate.

Insulele pe cari râurile le diseminează în cursul lor, sunt de natură nisipoasă şi prin tendinţa ce au de a se alipi de maluri, le împrumută acestora proprietăţile lor.

Toate, nu aşteaptă decât o cauză de distrugere a coeziunii lor, ca să fie puse în mişcare.

De nisipuri sburătoare însă se vorbeşte, în mai puţine locuri şi dintre ele numai de acelea cari acoper o suprafaţă mai mare ori sunt mai ameninţătoare.

Siretul, în nordul jud. Tecuciu, prin deplasarea sa considerabilă spre est, din cauza împingerii la care a fost supus de afluenţii săi carpatici şi-a grămădit apele spre malul stâng mult mai înalt, lăsând în urma sa suprafeţe întinse de aluviuni nisipoase.

Toate apele Munteniei estice şi Moldovei sudice, în loc să urmeze direcţia N-S, se îndreaptă, ca şi cum ar fi atrase de o forţă invincibilă spre zona Focşani-Nămoloasa-Galaţi, unde din cauza unei falii produse în această direcţie, relieful solului este mai coborât. Odată cu abaterea apelor din Muntenia estică spre malul lor stâng şi a celor din Moldova sudică spre cel drept, rămân pe celelalte maluri depozite de nisipuri, uneori pe întinderi destul de mari, uşor puse în mişcare de vânturi.

Unde albia râului a fost cu totul părăsită, cum este cazul văii Călmăţuiului, — o veche albie a Buzăului — nisipurile au devenit sburătoare, dealungul fundului albii. — Pe această vale, la Ruşeţu, sunt aproape 1000 ha.

Alte asemenea întinse suprafeţe sunt în luncile Prutului, Nistrului şi pe litoralul mării, în tot sudul Basarabiei.

Dacă este adevărat că întinderea lor este în legătură cu importanţa apei şi lărgimea luncii, atunci în lunca Dunării sunt cele mai multe şi de ele ne vom ocupa mai de aproape.

* * *

De când intră în regiunea inundabilă la Calafat şi până la Sulina, pe o distanţă de 800 km., Dunărea îşi scurge lin apele sale, pe o pantă medie de $0^{m}.045$ pe km., producând între cele 2 puncte extreme, o denivelare de 36 m.

Înălţimea terasei ce o însoţeşte pe tot parcursul este mereu deasupra cotei de 40 m., ajunge în unele puncte 80 m. şi numai în deltă se pierde împreună cu malurile Dunărei, în apele mării.

Din cauza înălţării lente, dar sigure, a malurilor Dunării dela W spre E, prin aşa zisa continuă retragere a golfului Dunării din uscat, se produce în aceeaş direcţie, o trecere treptată a terenurilor din categoria celor inundabile în categoria celor din ce în ce mai puţin inundabile, până ce nici cele mai mari viituri nu le ating.

In general, malurile cele mai înălţate ale fluviului ar trebui să fie la un nivel egal cu al celor mai înălţate viituri, de vreme ce sunt produsul lor. Dela o vreme însă, acţiunii aluvionare îi urmează acţiunea eoliană şi fie nisipuri din albia fluviului ori din maluri, fie residuri de materii organice, vântul le cară şi le grămădeşte în locuri adăpostite, adăogând astfel în mod hotărâtor la scoaterea definitivă a unor terenuri din categoria celor inun-

dabile. Acesta este factorul determinant al începerii valorificării lor prin cultură, dar tot acesta este şi determinantul transformării acestor nisipuri latente, în nisipuri sburătoare.

In epoca dela 1850—1900, nisipuri sburătoare, de oricâţi specialişti au fost cercetate, n'au putut fi extinse dincolo de Olt. Grupele de nisipuri, descrise de unii autori cu lux de amănunţimi, sunt cuprinse numai în judeţele Mehedinţi, Dolj şi Romanaţi.

Douăzeci de ani mai în urmă, datorită aceleaşi repezi evoluţiuni de cultură (păduri, păşuni, arături), alte terenuri din stânga Oltului au devenit sburătoare. D-l Enculescu în „Zonele de vege-

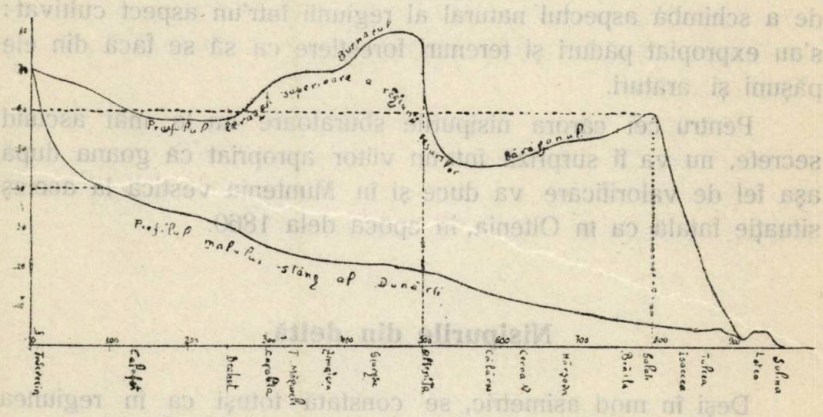

Profilul longitudinal al malului stâng al Dunării.
(Diagrama)

taţie lemnoasă din România" remarcă grupe de nisipuri sburătoare în jud. Teleorman, iar eu, cunosc începuturi în jud. Vlaşca şi Ilfov, până în malurile Argeşului.

Inmulţirea populaţiei şi a animalelor, determină dispariţia pădurii şi pe locurile unde până acum, din cauza unei slabe concurente vitale, ea nu se dispută.

In Oltenia, hotărâtoare pentru pornirea nisipurilor a fost extinderea arăturilor, după 1850, pe toate moşiile şi pe toate suprafeţele, nemai respectându-se nici sfertul de odihnă, conform condiţiunilor contractuale depe atunci, după cum hotărâtoare vor fi pentru regiunea inundabilă a Munteniei vestice, împroprietăririle pentru cultură ori constituire de izlazuri comunale, din zilele noastre.

La 1900, se calculă în Oltenia un total de 25.000 ha. de nisipuri sburătoare. Deşi de atunci încoace, de sigur altele s'au mai adăogat, statistica din 1924 dă ca sumă a plantaţiunilor cu salcâm la stat şi particulari circa 15.000 ha.

Ori cât de activ s'a lucrat, nu s'a putut până acum împăduri perimetrele rezervate şi ce a apucat neîmpădurit epoca aşa zisei reforme agrare dela 1922, s'a expropriat în folosul locuitorilor.

Tocmai în zona — vest de Argeş — pe care şi noi o considerăm evoluată suficient în ce priveşte înălţarea ei ca să poată deveni mobilă, s'au făcut şi se mai fac lucrări cu tendinţa de a schimbă aspectul natural al regiunii într'un aspect cultivat: s'au expropiat păduri şi terenuri forestiere ca să se facă din ele păşuni şi arături.

Pentru cei cărora nisipurile sburătoare nu le mai ascund secrete, nu va fi surpriză într'un viitor apropriat că goana după aşa fel de valorificare va duce şi în Muntenia vestică la aceiaş situaţie fatală ca în Oltenia, în epoca dela 1860.

Nisipurile din deltă

Deşi în mod asimetric, se constată totuşi ca în regiunea inundabilă a Dunării se produce ciclul de evoluare al culturilor, corespunzător diverselor grade de înălţări ale terenurilor, simultan dela ambele ei capete, adică dinspre Oltenia şi din spre deltă.

La marginea mării, unde acţiunii aluvionare a Dunărei se adaogă şi mult mai activa acţiune a valurilor mării, iar variaţiunile de nivel ale apelor Dunării, revărsate pe o suprafaţă de circa 450.000 ha, cât are întreaga deltă, sunt mult mai mici ca în amontele ei, aici orice înălţare a terenurilor peste 2—3 m.—cum este cazul grindurilor Letea şi Caraorman — le permite clasificarea în aceeaş categorie ca terenurile din zona inundabilă cu peste 20 m. altitudine, adică cu a acelora dela Olteniţa în sus.

Nisipurile albe şi sărate din partea dinspre mare a cordoanelor litorale, caracterizate astfel de origina lor marină, sunt sterile. — Cele colorate în galben cenuşiu, din cauza amestecului cu

aluviunile Dunării, sunt apte pentru cultura salcâmului tot aşa de cu succes ca şi cele din Oltenia, întrucât nivelul apelor freatice — singurul element ce-i mai condiţionează desvoltarea — şi într'o parte şi în alta este sub 1 m.

* * *

Regiunea inundabilă, prin înălţarea simultană, lentă dar generală, a terenurilor dela cele 2 extremităţi, lărgeşte neîncetat câmpul de activitate în nisipurile sburătoare, ne atrage luarea aminte că această preocupare nu a aparţinut numai epocii trecute, ci impune mult de lucru generaţiei prezente şi asigură că îi va rezervà destul şi celei viitoare.

Dintr'un total de 1 milion de ha terenuri în regiunea inundabilă a Dunării şi alt milion de ha pe văile celorlalte râuri, ce stăpânim până acum, este nimic, faţă de ceeace trebue pus în valoare, iar valorificarea regiunilor inundabile cu a nisipurilor sburătoare din ele, este o problemă, înainte de toate, silvică.

In loc de concluziuni

Se mişcă ei munţii, dar nisipurile,aşa că asemenea fenomene evoluţioniste, trebuesc urmărite continuu.

Lucrarea aceasta, privind nisipurile sburătoare dintr'un alt punct de vedere decât acela din care au fost considerate până asum, schiţează doar, un nou aspect al lor, căci o problemă de aşa întindere, nu poate fi complect studiată decât prin coordonarea observaţiunilor ce întrec puterea individului şi vin dela o lume specialistă organizată.

Până să eşim din stadiul actual de organizare al administraţiei silvice, până se va înfiinţà staţiunea de cercetări forestiere, cu mijloace largi de acţionare, încercăm, printr'un apel personal la camarazi, să facem un pas mai departe: să întocmim o hartă a ţării—căci actuala nu ne spune nimic—cu indicarea tuturor suprafeţelor de nisipuri latente şi sburătoare. Sunt într'adevăr prea răsleţite în toată ţara, pe văile tuturor apelor, dar oriunde s'ar găsi, trebue să fie cuprinse într'unul din cele 300 ocoale silvice, conduse fiecare de câte un şef, în care noi avem angajate multe speranţe.

Lămuriri scurte dar precise (trimise la ad-ţia revistei) asupra situaţiei, întinderii, stabilităţii ori nestabilităţii lor, cum s'au pus în valoare sau cum s'ar putea pune, însoţite de o sumară schiţă de plan, este deocamdată şi necesarul şi suficientul.

Suntem încredinţaţi că membrii societăţii noastre vor da bucuroşi concursul la lămurirea unei chestiuni de mare însemnătate, în care mulţi au spus de toate (indiguiri, irigaţii, drenaje, comercializări, arendări, sindicalizări, etc.) dar noi până acum n'am spus nimic.

RESUMÉ

Contributions à l'étude des sables mobiles en Roumanie

La question des sables mobiles est toujours d'actualité

Le problème de la fixation des sables mobiles par la plantation des forêts d'acacia, se pose pour la première fois en Roumanie vers 1880, lorsque 25.000 hectares de sable s'arrêtent dans leur mouvement dans le sud de l'Olténie.

A cette occasion s'établit ce principe, d'ordre forestier, suivant lequel de pareils sols mouvants, une foix fixés, se mettent dans leur meilleure valeur possible.

Vers 1906, cependant, il n'est plus du tout question des sables mouvants, comme si ce problème avait été définitivement résolu en Roumanie.

Et, pourtant, la réalité etait toute autre.

On peut observer encore de nos jours que le phénomène des dépôts de sable dans les prairies bordant les rivières se produit assez activement. En effet, les principales rivières de notre pays sont longées, dans la zone inférieure de leur cours, par des prairies d'une largeur de 7—15 km. Dans la région inondable du Danube leur largeur dépasse 20 km. Une bonne partie de la superficie de 2 millions d'hectares, constituée par ces prairies, est formée par les relèvements des berges, dont la zone s'étend jusqu'aux marais, par le lit des rivières et les îles disseminées sur leur cours, le tout recouvert de sables susceptibles de devenir volants.

Les sables mouvants sont une étape du cycle de l'évolution des terrains alluvionnaires

A l'époque actuelle le Danube, par suite des quantités considérables d'alluvion qu'il décharge à son embouchure, hausse continuellement le niveau de son lit à l'extrémité inférieure de son cours; cette élévation se propage aussi dans le cours supérieure du fleuve, dans la région des affluents.

Comme conséquence directe de cette élévation la région inondable est à

l'abri des masses d'eaux les plus considérables, et l'action des vents change définitivement le caractère de cette région.

Si cette masse alluvionnaire, composée de plus de 95% de sable, n'est pas mélangée avec 4% d'argile au 10% d'humus, et que d'autres éléments ne viennent pas non plus la fixer, il suffit de la brise la plus légère pour mettre en mouvement ces sables dont la cohésion est nulle.

La vie des végétaux suit les phases des évolutions et il nous est donné d'assister aux formes d'adaptation les plus étranges, depuis les plantes aquatiques jusqu'aux forêts.

L'accroissement de la population et du cheptel amène la disparition des forêts qui sont remplacées par des pâturages et des terrains labourés.

La disparition des forêts entraîne après elle la destruction du dernier élément de fixation des sables qui deviennent la proie des vents.

Partout où, par suite de l'élévation continue des terrains alluvionnaires, on passe d'une manière évolutive de l'eau à la végétation aquatique à la terre, à la forêt, au pâturage boisé, au pâturage simple, le reboisement suit pour fermer le circuit. Aussi longtemps que l'argile et l'humus n'atteignent pas les proportions respectives de 4 et 10%, l'existence de la forêt dans les sables ne peut être considérée que comme provisoire.

C'est dans la région inondable du Danube qu'on trouve les plus vastes superficies de sables mouvants

Les spécialistes qui ont entrepris des études, de 1850—1900, n'ont constaté l'existence de sables mobiles qu'au sud des trois districts de l'Olténie: Mehedintz, Dolj et Romanatz.

25 ans plus tard, d'autres terrains, situés sur la gauche de l'Olt et s'étendant jusqu'au district d'Argesh, ont commencé à devenir volants. Dans le Delta, les collines sablonneuses de Letea et de Caraorman offrent des conditions de végétation identiques à celles des sables de l'Olténie.

Sans parler des nombreux noyaux de sable que contiennent les prairies de nos rivières principales, la région inondable du Danube, à cause de l'élévation des terrains des deux extrémités, élargit continuellement le champ d'activité des sables mouvants. Ce fait démontre que la fixation des sables volants n'a pas seulement constitué un objet de préoccupation pour les générations du siècle précédent, mais qu'elle continue à absorber l'attention du pays et qu'elle le continuera aussi à l'avenir.

La mise en valeur des terrains aux sables mobiles est avant tout un problème d'ordre forestier

La superficie mise en valeur est tout à fait insignifiante par rapport aux 2 millions d'hectares de terrains improductifs.

Le passé nous fournit des indications précises quant à l'avenir et nous pouvons affirmer en toute certitude que, pendant tout le temps que dure l'évolution, la forêt s'impose comme un facteur précieux de mise en valeur.

Si nous nous éloignons de ces indications catégoriques, nous nous exposons à de tristes mécomptes. Pour le moment il est certain qu'avec les expropriations effectuées dans la région inondable de l'ouest de la Valachie, nous en arriverons à la situation dans laquelle se trouvait le sud de l'Olténie en 1860.

ASUPRA PROCENTULUI DE TANIN LA FRUNZA DE SCUMPIE DIN CADRILATER

de I. FLORESCU

In Revista Pădurilor No. 6–7/926 s'a publicat articolul «Utilizarea bogăţiilor ţărei», în care, tratându-se despre scumpia românească se afirmă: «conţine *în frunză 16—24 % corpi tanici*".

Această chestiune prezentând un deosebit interes pentru industria tăbăcitului şi afirmarea de mai sus neputându-se verifica prin metodele analitice cunoscute, ca unul ce am mai tratat despre această plantă în «Revista Pădurilor» No. 8 şi 10/1924, mă simt dator a stabili următoarele:

* * *

Ce înţelegem prin tanin?

In industria pielăriei sub această numire se grupează *amestecuri vegetale adesea complexe şi relativ puţin cunoscute, capabile a fi fixate de piele.* Natura lor chimică e tot ce poate fi mai variat; unii se apropie de hidraţii de carbon, având proprietăţile vecine cu ale hidrocarburilor alifatice ‹Körner›, alţii reacţionează în sensul terpenelor, alţii ca corpi intermediari între seria alifatică şi seria ciclică ‹în genul celulozei›.

Taninul în interiorul aceluiaş individ vegetal, variază şi după timpul şi locul considerat ‹frunză, coaje, lemn etc.› chiar ca alcătuire moleculară. De aceia interpretarea rezultatului unei analize este gingaş şi a trebuit ca asociaţiunea internaţională a chimiştilor din industria pielei, după lungi desbateri să adopte metoda filtrului, bazată pe absorbţia pulberei de piele a materiilor tăbăcitoare [1]).

Elementele acestei metode sunt:

I. *Recoltarea probelor* astfel ca ceia ce analizăm să fie expresia medie a realităţei.

---

[1]) Americanii singuri fac excepţie căci în urma congresului din 1901 consideră drept oficială metoda prin agitaţie ‹Shake method›.

II. *Prepararea pentru analiză*, cuprinzând fărămiţarea şi eventual pulberizarea.

III. *Prepararea infuziunei*, adică obţinerea unei soluţiuni ce să conţie dela 0.36—0.45 materii asimilabile de piele la 200 cm.^{3} ⟨cca 25 grame frunză de scumpie uscată şi pulberizată⟩.

IV. *Determinările analitice:*

a) totalul materiilor solubile.

b) netaninurile prin metoda filtrului *Procter.*

c) determinarea umidităţei.

V. *Stabilirea rezultatelor:*

1. Materiile tanante absorbite de piele, ⟨greutatea lor se obţine scăzând din greutatea netaninurilor solubile greutatea materiilor solubile⟩.

2. Materii netanante solubile sau .netaninurile.

3. Materii insolubile.

4. Umiditatea.

* * *

Analizând prin metoda de mai sus, am găsit pentru scumpia din jurul oraşului Turtucaia ⟨Turcsmil-Covangilar⟩. *10,5% materii tăbăcitoare* [1]⟩.

adică:

Materii tanante	*10.5*
Netaninuri	16,4
Materii insolubile	58,5
Umiditate.	14,6

Datele de mai sus pot varia după o sumă de factori, dar epoca recoltării probelor are o mare importanţă, căci, în frunza de scumpie ⟨Kraus. Biol. centralbl. IX s. 197⟩ taninul are o geneză

1⟩ După cum am arătat în Revista Pădurilor pagina 726/924 şi următoarele, scumpia la noi atinge limita superioară a ariei de vegetaţie şi procentele în tanin descresc din regiunile calde către cele mai reci. Este deci natural, ca plecând din Dobrogea de sud şi mergând către nord să avem procente tot mai reduse. In sprijinul acestei afirmări pot compara analiza de mai sus cu cea publicată de *Blockey* pentru Rh. cotinus din centrul şi nordul Italiei şi anume:

Materii tanante	16,7
Netanate.	14,4
Insolubile	58,5
Umiditate	11,4

aparte, fiind în relaţiune directă cu asimilarea clorofiliană, care la rândul ei este funcţiune de lumină, clorofilă şi acid carbonic şi acestea nu sunt totdeauna aceleaşi.

Rezultatul de mai sus a fost tras din probe medii la epoca cea mai favorabilă 15 Iulie–25 August cu scopul ca expresiunea analitică obţinută să fie o reproducere fidelă a travaliului industrial şi numai pentru pădurile din jurul oraşului Turtucaia.

Dacă ar fi să ne referim la procentul *scumpiei* în tanin, pentru întreaga ţară Românească *media ar fi sub 8%*, iar rentabilitatea exploatărei, în alte părţi decât sudul Dobrogei, ar fi problematică [1].

* * *

Pentru o mai evidentă documentare a chestiunei, cercetând publicaţiuni streine găsim:.

Referitor speciei *Rhus coriaria* ce creşte în Sicilia *Hanansek* («Sumach» in Realenziklopädie der gesammten Pharmazie Bd. XI. s. 701) 16–24% tanin *Andreasch* (Die gerber) maximum de procentaj 27.5% tanin.

Referitor speciei *Rhus cotinus* din Tirol (*dr. A. Ganswindt* Die gerbeextracte, Leipzig 1916. s. 26) 13.26% tanin. *P. Huc* (Paris 1922), *P. Puget* (Cuir et Peau, Paris 1921, p. 50), *Ferdinand Wiener* (Die Lohgerberei, Leipzig 1920), *L. Jacomet* (Liège 1911). *L. Boyer* (Paris 1900). *F. Blockey* (Bull. Synd. gèn. 1902, pag. 414) au găsit aceleaşi procentaje. *Meunier* (La tannerie, Paris 1903, p. 189) menţionează procentajul 16% în Apenini.

---

1) In articolul *„Utilizarea bogăţiilor ţărei"* se mai pune chestiunea şi pe o altă faţă, afirmându-se: *taninul din frunza de scumpie este de 1.5–3 ori mai mult ca în coaja de stejar.* Făcând abstracţie de procentajul eronat arătat la scumpie, de numeroase alte lucrări printre cari citez şi excelenta conferinţă a regretatului meu profesor Ilie Păunescu Cârcea, publicată în Rev. Pădurilor în anii 1909–1910, presupun că ar fi aşa.

Ce ar însemna aceasta? Că putem arunca coaja şi lemnul de stejar cari au procentaje de tanin mai reduse pentru a le substitui frunza de scumpie? Dacă s'ar crede acest lucru ar fi o fundamentală eroare.

Tăbăcăria de azi este o succesiune de operaţii făcute între corpii aduşi prealabil în stare coloidală, zemurile tanante fiind *hidrozolii*, pielea crescută şi pregătit *hidrogelul.* La o materie tăbăcitoare interesează starea moleculară sub care se prezintă şi mai ales principiile imediat vecine ca materii zaharoase, colorante etc. cari se absorb prin fenomene de peptizaţiune. Or, în frunze de scumpie pro-

Cum vedem, Rhus Cotinus, în arii optime de vegetaţie prezintă 12—16% tanin, procent care se micşorează către limita superioară de vegetaţie cum e la noi. Deci analiza prezentată este în acord şi cu publicaţiunile streine.

Procentajul de 16—24% este exagarat, autorul articolului *„Utilizarea bogăţiilor ţărei"* va fi confundat din întâmplare, — în eprubeta analizei — exemplare de Rh. Coriario rătăcite de pe ţărmii Mediteranei cu Rh. Cotinus ce creşte şi pe meleagurile noastre. Sau — poate — a voit să exprime un desiderat al viitorului. Căci formarea taninului în esenţele forestiere, după toate probabilităţile. este influenţat de aceleaşi condiţiuni de vegetaţie ca şi formarea produselor ternare C. H. O., amidon, feculă, zaharuri etc. Şi prin instalări raţionale, amendamente etc. Cu operaţiuni culturale bine conduse se va ajunge la o ameliorare a bogăţiei în tanin, după cum Englejii au dovedit-o cu speciile de Mimoza în colonii.

RESUMÉ

Sur le pourcentage en tannin de la feuille de sumac dans le Quadrilatère.

On trouve dans les feuilles, les fruits, l'écorce, le bois et les racines de divers végétaux poussant en Roumanie des quantités appréciables de matières tannantes susceptibles d'être industrialisées.

Dans l'étude exposée plus haut, nous avons publié les résultats d'une analyse de la matière tannante contenue par les feuilles sèches du sumac, matière obtenue par la méthode internaticnale du filtre.

---

dusele acidifiabile sunt reduse, iar materia tăbăcitoare nu e suficient saturată şi nici destul de intensă ca fabricatele de pielărie să reziste cu succes umezelei. Sub formă brută scumpia nu poate fi întrebuinţată decât la meşinuri. Făcând o paralelă între materiile tanante sub formă brută constatăm: Cojile sunt bogate în materii zaharoase şi au alcătuiri moleculare intermediare între frunză şi lemn. Lemnul oferă materia tăbăcitoare perfectă cu alcătuiri moleculare superioare şi complexe, este cea mai intensă şi *specifică pentru pătrunderea pieilor grele ca talpă, toval* etc.

Azi tăbăcitul mineral câştigă tot mai multă întrebuinţare, dar în fabricarea pielăriei grele ca talpă, toval etc., tăbăcitul vegetal nu poate fi înlocuit. Prin acest mod de tăbăcire se consumă la noi cca 24.000 tone extract vegetal.

Aceasta nu înseamnă, că recoltarea scumpiei nu are viitor, dar întrebuinţarea ei în viitor va fi cu totul alta, în amestec cu alte extracte va putea servi la determinarea aspectului mai ales în tonajele preparatorii.

Le pourcentage assez élevé de *matière tannante* — 10 % —, obtenue par le filtrage des feuilles du sumac, dans la Dobroudja du sud, dénote le magnifique parti qu'on pourrait tirer de l'industrialisation rationnelle de cette plante pour la fabrication des extraits, ce qui constituerait une source de revenus appréciables pour les cultivateurs.

REGENERAREA STEJARULUI ŞI PĂŞUNATUL

de V. PETRESCU

Pădurile ocolului silvic M-rea Ţigăneşti, odinioară formate numai din stejar, se populează apoi, sub ochii noştri, prin carpin, jugastru, tei, arţar etc.

Se execută clasice tăeri de regenerare, s'au experimentat şi cele mai noi procedee de a se ajuta în mod artificial regenerarea stejarului, s'a oprit cu desăvârşire păşunatul în porţiunile regenerate etc., etc., şi totuşi procentul stejarului se reduce mereu. Chiar acolo unde în primii ani ai însămânţărei avem asigurat un procent însemnat de stejar, ei însă dispar după câţiva ani fiind copleşiţi de celelalte specii cu creştere mai viguroasă în tinereţe.

Ştim, desigur, că această regiune e proprice desvoltărei carpinului, care are sămânţa uşoară şi aripată, fructifică des şi abundent, şi nu are atâţia duşmani ca cea de stejar (insecte, ger, mistreţi etc), puieţii de carpin au creştere repede în tinereţe şi sunt rezistenţi, suportând gerul şi adăpostul. Dar aceste calităţi le avea carpinul şi în trecut, iar stejarul totdeauna a fructificat rar, ghinda mare şi comestibilă a fost distrusă de şoareci, veveriţe, porci mistreţi etc., a suferit de ger şi ghinda şi puieţii, şi totuşi, în trecut, fără ajutorul clasicelor metode, fără regenerare artificială, fără interzicerea păşunatului, aveam păduri de stejar, iar azi carpinul îi ia locul. Care e cauza?

In trecut, vitele satelor păşteau în libertate prin păduri — când pădurea era res-nulius —, şi stejarul prosperă, iar carpenul rămânea ca o specie de subarboret, rol pe care ar trebui să-l aibă şi azi.

Intemeiat pe observaţiunea trecutului încerc să explic fenomenul cu o experienţă a mea:

Intr'o parcelă regenerată natural, şi completat procentul stejarului pe cale artificială, cu puieţii în vârstă de 4 ani, formată dintr'un amestec mai mult sau mai puţin intim, din stejar, carpin,

tei, ulm, jugastru, frasin etc. și unde aceste din urmă esențe, printr'o creștere mai rapidă începuseră deja să ia înainte stejarului, am introdus la ora 6 dimineața — pe flămânde —, un cal, o vacă și cinci oi, cărora le-am limitat — priponindu-le — , zona de înfruptare. Operația a durat o oră.

In acest interval de timp: calul a început a mânca numai iarba — căci era și iarbă printre pueți — , rar atingea câte o frunză de tei sau carpin, dar se vedea că nu o făcea asta bucuros. Vaca savura cu lăcomie frunzele de tei, carpin, mai puțin de ulm, și câtuși de puțin pe cele de stejar, pe care chiar atunci când din nebăgare de seamă, le apuca cu gura, le lepăda imediat. Oile mâncau cu mare poftă frunzele tuturor speciilor fără alegere: carpin, tei, stejar.

Am repetat experiența și cu alte exemplare de vite spre a vedea dacă aceste preferințe sunt un principiu general la aceste vite pentru toate semenele lor și m'am convins că menuul e stabilit în sânge de strămoșii lor.

Concluzie: In arboretele de foioase regenerate, cu pueții între 3—7 ani, când pueții de stejar sunt amenințați a fi copleșiți de pueții altor esențe cu creștere mai repede, în loc de lucrări costisitoare, e recomandabil a se introduce vacile, ‹sau boii› cari mâncând lăstarele tinere și frunzele de carpin și tei, menajează și ca atare degajează pueți de stejar. Se recomandă însă ca operațiunea să nu dureze mai mult de 2—3 zile, vitele să fie incontinuu mânate, pentru ca nu cumva din lipsă de alte esențe, să mânânce și stejar, și e preferabil ca acest sistem să se aplice primăvara, când s'a desvoltat frunza carpinului, și până ce frunza stejarului, care se desvoltă cu câteva zile mai târziu, nu a apărut încă.

Cu multă supraveghere acest sistem dă bune rezultate. Șeful de ocol încercând a-l practica, își ia însă o mare răspundere, ca și medicul ce prescrie otrava pentru curarisirea anumitor boli.

A doua concluzie: E preferabil ca vitele introduse în scopul arătat, să nu fie prea flămânde, iar pe terenul în cauză să se afle pe lângă pueții de stejar ce vrem să-i salvăm, și destui pueți de alte esențe, a căror frunză o preferă vita, înaintea frunzei de stejar.

Toate acestea sub rezerva prejudiciilor ce pot naște din călcarea și frângerea pueților, etc.

RESUMÉ

(La régénération du chêne et les pâturages)

La régénération du chêne dans la plaine ne s'effectue qu'au prix des plus grandes difficultés, à cause du mélange avec d'autres essences dont la pousse est plus vigoureuse dans leur jeunesse.

C'est surtout le charme, avec sa graine ailée et légère, son abondante fructification annuelle et sa résistance supérieure au froid et aux attaques des insectes, qui tend à remplacer le chêne sur de vastes étendues.

Autrefois, paraît-il, le bétail, qui brontait de préférence le charme et le tilleul, avait grandement aidé à la régénération naturelle du chêne.

Des expériences répétées renforcent la conviction qu'il est possible d'introduire dans les ensemencements de chênes du bétail — sauf des moutons — afin qu'il les dégage, en passant et en un temps bref, du voisinage du charme et du tilleul envahisseurs.

CALCULUL INTERSECȚIILOR PRIN FORMULE ANALITICE CU AJUTORUL LOGARITMILOR

de inginer-șef silvic GH. AGAPIE

Formulele analitice, cari dau coordonatele punctului P intersectat din A și B sub orientările α și β sunt următoarele:

$$\langle 1\rangle \qquad y_p = \frac{x_b - x_a + y_a \operatorname{tg}\alpha - y_b \operatorname{tg}\beta}{\operatorname{tg}\alpha - \operatorname{tg}\beta} \text{ și}$$

$$\langle 2\rangle \qquad x_p = x_a + (y - y_a)\operatorname{tg}\alpha = x_b + (y - y_b)\operatorname{tg}\beta$$

sau

$$\langle 3\rangle \qquad x_p = \frac{y_b - y_a + x_a \operatorname{cotg}\alpha - y_b \operatorname{cotg}\beta}{\operatorname{cotg}\alpha - \operatorname{cotg}\beta} \text{ și}$$

$$\langle 4\rangle \qquad y_p = y_a + (x - x_a)\cot\alpha = y_b - (x - x_b)\cot\beta$$

D-l inginer silvic D. Ciurileanu a găsit mijlocul de a calcula cu mașina de calcul coordonatele xp, yp prin însumări automate a valorilor numerice a termenilor acestor formule.

Se utilizează formulele ⟨1⟩ și ⟨2⟩, când una din orientări este aproape de 0^0 sau de 180^0, iar formulele ⟨3⟩ și ⟨4⟩, când una din orientări este aproape de 90^0 sau 270^0. Acestea în scop de a evita calcule cu linii trigonometrice mari precum și cauzele de erori de calcul mari.

Prin metoda «Ciurileanu» un calculator abil calculează ambele coordonate în maximum 3 minute.

Rezultă din cele arătate, că formulele scrise mai sus nu pot fi utilizate, când una din orientări este aproape de 0^0 și cealaltă de 90^0.

Pentru a da o idee de mărimea valorilor numerice, pe care le pot lua în acest caz numărătorii și numitorii formulelor ⟨1⟩ și ⟨3⟩ este de ajuns de a observa, că aceste formule pentru $\alpha = 0^0$ și $\beta = 90^0$ devin $\frac{\infty}{\infty}$.

In acest caz se calculează x_p, y_p prin rezolvarea triunghiului ABP.

Dăm în cele ce urmează o formulă pentru calculul lui xp, yp dedusă din formulele analitice de mai sus, în care am înlocuit tangenta și cotangenta prin valorile lor în funcție de sinus și cosinus.

De oarece sinus și cosinus sunt linii trigonometrice totdeauna subunitare, nu se vor mai ivi cazuri excepționale de a calcula cu numere mari, iar formula va avea aplicațiune generală.

O deducem în felul următor:

Scădem din ambii membri ai formulei ⟨1⟩ pe y_a și obținem:

$$\langle 5\rangle \qquad y_p - y_a = \frac{\langle x_b - x_a\rangle - \langle y_b - y_a\rangle \operatorname{tg}\beta}{\operatorname{tg}\alpha - \operatorname{tg}\beta} =$$

$$\frac{\langle y_b - y_a\rangle \left[\frac{x_b - x_a}{y_b - y_a} - \operatorname{tg}\beta\right]}{\operatorname{tg}\alpha - \operatorname{tg}\beta}$$

Facem înlocuirea:

$$\langle 5\rangle \qquad \frac{x_b - x_a}{y_b - y_a} = \operatorname{tg}\gamma$$

și obținem următoarele formule:

$$\langle 6\rangle \qquad y_p - y_a = \frac{\langle y_b - y_a\rangle \langle \operatorname{tg}\gamma - \operatorname{tg}\beta\rangle}{\operatorname{tg}\alpha - \operatorname{tg}\beta} =$$

$$\frac{\langle y_b - y_a\rangle \sin\langle\gamma - \beta\rangle \cos\alpha}{\sin\langle\alpha - \beta\rangle \cos\gamma}$$

Punem apoi:

$$\langle 7\rangle \qquad \frac{\langle y_b - y_a\rangle \sin\langle\gamma - \beta\rangle}{\sin\langle\alpha - \beta\rangle \cos\gamma} = k$$

și obținem formula:

$$\langle 8 \rangle \qquad y_p = y_a + k \cos \alpha$$

Ținând seamă de relațiunile ⟨6⟩ și ⟨7⟩ formula ⟨2⟩ devine:

$$\langle 9 \rangle \qquad x_p = x_a + k \sin \alpha = x_b + \langle y - y_b \rangle \operatorname{tg} \beta.$$

Formulele ⟨8⟩ și ⟨9⟩ înlesnesc calculul cu logaritmii.

Dăm un exemplu de calcul în tabloul următor, ale cărui coloane au semnificările ușor de descoperit și anume: coloana 1, reprezintă punctele date 6 și 8 precum și punctul intersectat 152; coloana 2 reprezintă x-rile punctelor date precum și x-ul punctului intersectat rezultat din calcul; coloana 3, orientările date α și β precum și orientarea γ calculată; coloana 4, y-rile punctelor date precum și y-ul punctului intersectat rezultat din calcul; coloana 5, reprezintă pe Δ y și calculele pentru obținerea lui γ; coloana 6 pe Δ x și calculele pentru obținerea lui y; coloana 7, pe $\alpha - \beta$ log sin $\langle \alpha - \beta \rangle$, log cos γ, log sin $\langle \alpha - \beta \rangle$ cos γ, precum și calculele pentru obținerea lui x; coloana 8, calcul lui x după a doua formulă a lui din ⟨9⟩, pentru control.

(1)	(2)	(3)	(4)	(5)	(6)	(7)	(8)
▪	x	$\alpha.\beta.\gamma.$	y	γ	y	x	x
				+ 707.88	−1002.69	89° 59′ 5 0″	
6	3246.72	90° 00′ 20″	11259.83	2.8499596	3.0011667	0 00000 00	
				3.0011667	$\bar{1}$.7610685	$\bar{1}$ 91 21 8 47	
					2.7622352		
					$\bar{1}$.9121847	$\bar{1}$ 91 21 8 47	+ 1002.62
152	3954.75	144° 46′ 43	11259.76		2.8500505	2.8500505	3.0011364
		144° 46′ 13			$\bar{5}$.9866049	000 00 00 0	$\bar{4}$.1626961
					$\bar{2}$.8366554	2.8500 505	$\bar{1}$.1638 325
					-07	+708.03	+015
					1.1259.83	3246.72	3954.60
8	3954.60	0° 00′ 30″	10257.14		11259.76	3954.75	3954.75

↑ controlul ↑

A se observa, că k este distanța AP. In consecință semnele factorilor din care se deduce nu ne interesează, dar interesează semnele factorilor Δ x, Δ y, sin α, cos α, tg β, $y - y_b$.

Se însemnează cu β unghiul, a cărui tangentă este mai mică. Drept exemplu am luat, după cum se vede, cazul, care este insolubil prin formula clasică.

Toate calculele durează 5 minute și sunt numai cele din tablou, nimic pe fițuici.

RÉSUMÉ

Le calcul des intersections par des formules analytiques

Les formules analytiques ⟨1⟩ et ⟨3⟩ reproduites ci-dessus pour le calcul des coordonnés du point d'intersection P, de A et B avec les orientations α et β, deviennent $\frac{\infty}{\infty}$, pour $\alpha = 0^0$ et $\beta = 90^0$.

Afin d'éviter ce cas, ou a calculé une formule générale dans laquelle la tangente et la cotangente sont remplacées avec leurs valeurs en fonction de sinus et de cosinus.

Ces formules ont été exposées ci-dessus à ⟨8⟩ et ⟨9⟩, en calculant k par la formule ⟨7⟩ et l'orientation γ par la formule ⟨5⟩.

Etant donné que k représente la distance A P, les signes des facteurs dont elle est déduite n'intéressent pas, mais on tiendra compte des signes des facteurs Δx, Δy, $\sin \alpha$, $\cos \alpha$, $\operatorname{tg} \beta$, $y - y_b$.

FAPTE ŞI INSEMNĂRI

INVĂŢĂMÂNTUL PRACTIC

In «Zeitschrift für Forst-u. Iagdwesen» (No. 1, 1927), d-l dr. Schwappach publică un articol asupra învăţământului şi experimentaţiunei forestiere din Franţa, rezultat al comunicărilor directorului Şcoalei dela Nancy, d-lui Guinier. Acest articol e interesant mai ales din punct de vedere al învăţământului practic. Cred că la noi acestui învăţământ nu i se dă importanţa cuvenită. De când cu transplantarea învăţământului silvic la Şcoala Politechnică, aplicaţiunile practice cu caracter pur silvic întâmpină dificultăţi mari. Cheltuelile de deplasare pentru elevi şi profesori sunt aşa de mari încât, de am vrea să facem operă serioasă, o sumă de multe mii de lei ar trebui înscrisă în budget. Chiar de am admite că un ministru clarvăzător ar face asemenea sacrificii, ar înlătura deci dificultăţile materiale, mai rămâne o altă dificultate, aceea a insuficienţei pădurilor ţării — cu puţine excepţiuni — de a servi ca obiecte de demonstraţiune pentru scopuri didactice. Face o impresie cel puţin ciudată, când, la repetatele cereri ale consiliului profesoral al secţiunei silvice din Politechnică, de a se realiza odată prevederile legale şi a pune la dispoziţia şcoalei una sau mai multe păduri pentru scopuri didactice, i se răspunde că nimeni şi nimic nu împedică descinderea celor doritori în orice pădure a Statului.

Fără îndoială, plimbarea prin orice pădure poate fi utilă din multe puncte de vedere, dar nu e suficientă. Utilitatea toată nu o vom avea decât atunci când în pădure vom avea tradusă în practică totalitatea teoriilor expuse în şcoală, când elevul va avea ocaziune a lucra el însuşi — negreşit sub conducerea personalului didactic — în cele mai diverse domenii ale ştiinţei silvice, când printr'o gestiune technică şi administrativă raţională i se va putea demonstra ce enormă înrâurire a producţiunei silvice este rezervată priceperii şi energiei agentului silvic. Aceasta negreşit nu e posibil în orice pădure, ci numai în păduri cari constitue anexe organice

ale învățământului silvic, cari vor avea același rol pe care-l au atelierele și laboratoarele în alte ramuri ale științei, cari trebuesc administrate de către organe speciale ale învățământului.

La noi există o adevărată aversiune contra unei asemenea alcătuiri, aversiune care n'are nici o explicație și care trebue dârz combătută spre binele învățământului nostru special. Multă vreme s'a obiectat că nu toate școlile și în special nici școala forestieră dela Nancy, unde mulți silvicultori români și-au făcut studiile, nu sunt dotate cu păduri afectate în special învățământului. Pentru a lămuri publicul nostru forestier asupra unor asemenea aserțiuni și pentru a pune în evidență importanța ce se dă învățământului practic în special în Franța, cred util a cita din sus menționatul articol următoarele pasagii.

Privitor la Școala dela Nancy: «Durata studiului e de doi ani, dintre cari semestrul de iarnă este rezervat prelegerilor și *excursiunilor mici*, iar semestrul de vară *exclusiv aplicațiunilor practice în pădure și călătoriilor mari de studii*".

«Dintre mijloacele de studii fac parte *în afară de colecțiunile și pepinierele obicinuite* și *3062 ha. masive păduroase din cari 185 ha crâng compus, 2335 ha. codru de frunzoase în proximitatea Nancyului și 542 ha. codru de rășinoase din Vosgi*, la o depărtare de 80 de km. dela Nancy».

Cu privire la școala secundară dela Les Barres. «Durata învățământului e și aci de doi ani, dintre cari o parte însemnată este consacrată *exercițiilor practice și participării la gestiunea în pădure. Și acești elevi întreprind călătorii de studii în diversele regiuni păduroase ale Franței*".

«Nu departe dela Les Barres se găsește pădurea Statului Montargis, care *este administrată de către funcționarii școalei* și care este *utilizată pentru lucrările practice.*

Privitor la stațiunea de cercetări forestiere.

Stațiunea de cercetări forestiere stă în legătură cu școala forestieră al cărei local și instituțiuni le utilizează..... Ea are 4 secțiuni.

1. Cea silvică ⟨incl. meteorologie forestieră⟩, *ea administrează și pădurile afectate școalei;*

2. Cea de botanică forestieră ⟨incl. examinarea lemnelor⟩;

3. Cea zoologică (incl. piscicultură),
4. Cea referitoare la restaurarea munţilor.

Pentru cercetările forestiere pe lângă pădurile afectate învăţământului silvic mai există 7 staţiuni în diversele părţi ale ţării.

* * *

INTĂRIREA ŞI CONSERVAREA LEMNULUI PRIN SULF TOPIT

In Statele Unite, încercări de impregnarea lemnului cu sulf topit au dat rezultate satisfăcătoare.

Sulful topit prezervă lemnul, ca şi creozotul, în plus îl întăreşte şi-l face resistent, chiar la acizi.

In mod practic, orce lemn poate fi impregnat prin imersiune în sulf topit, cantitatea de sulf absorbită variază după specie. Vidul sau presiunea accelerează tratamentul, dar, adesea, cantitatea de sulf absorbită este puţin superioară prin unul din aceste procedee şi diferenţa n'ar justifica cheltuelile de instalare.

Impregnarea lemnului comportă urmtăorul tratament:

Lemnul este menţinut într'o bae de sulf la o temperatură de $140^0 - 160^0$ primele 5 sau 6 ore, până când toată umezeala a dispărut, apoi între 120^0 şi 125^0 până la sfârşitul operaţiei, în general 4 sau 5 ore.

Gradul de impregnare se poate constata după gradul de plutire a lemnului în baia de sulf.

Se recomandă impregnarea lemnului uscat, deoarece prezenţa umezelii jenează pătrunderea sulfului şi chiar l-ar împiedeca complet dacă ar avea prea multă apă.

Cantitatea de sulf absorbită variază într'o mare proporţie: stejarul (Quercus rubra) absoarbe $40^0/_0$ din greutatea sa, chiparosul $60^0/_0$, pinul $75^0/_0$, plopul $76^0/$.

Lemnul impregnat cu sulf are o rezistenţă mult mai mare, astfel, pentru rezistenţa la compresiune, încărcătura maximă suportată de pin este de 250 – 400 kgr. pe centimetru pătrat şi, din punct de vedere al durităţii, impregnarea cu sulf întreeşte rezistenţa bradului de Canada.

Efectul impregnării cu sulf este diferit de acela obţinut prin impregnarea cu creosot sau cu săruri metalice, deoarece sulful îşi recapătă, în lemn, forma sa cristalizată, închide porii şi nu se poate desprinde la temperaturi obişnuite. Cu toate că nu e toxic, sulful conservă totuşi lemnul, pentrucă el împiedică pătrunderea în lemn şi acţiunea celor mai mulţi agenţi destructivi.

Lemnul impregnat cu sulf este bun pentru multe întrebuinţări, mai ales ca traverse de drum de fer, spiţe de roţi, stâlpi, mânere de unelte, pavaj, într'un cuvânt în toate cazurile cari cer lemne rezistente şi foarte tari.

Capacitatea lemnului de a reţine cuele

Laboratoarele de produse forestiere ale Ministerului de Interne din Canada au întreprins experienţe în vederea determinării puterii de reţinerea cuelor a diferitelor specii lemnoase.

Aceste experienţe prezintă un mare interes din punct de vedere practic ca şi din punct de vedere comercial, pentrucă, comparate între ele, diferite specii au o putere de reţinere foarte variabilă dela una la alta.

Forma şi dimensiunea cuelor joacă un rol important. Cuiul tăiat ţine mai mult decât cuiul din sârmă, dar el nu pătrunde aşa de bine, pe câtă vreme acesta din urmă poate fi cu mult mai solid fixat în lemn aplicându-i un strat de ciment sau dându-i o suprafaţă sgrunţuroasă.

In construcţiile cari necesită mari cantităţi de cue, este important a determina bine dimensiunile pe cari trebuie să le aibă acestea din urmă, căci o diferenţă la fiecare cui realizează asupra ansamblului o economie apreciabilă.

Laboratoarele de produse forestiere din Canada au făcut 600 încercări de acest fel şi ele vor fi continuate până când toate speciile din pădurile Canadiene, vândute în comerţ, vor fi încercate.

Această iniţiativă foarte interesantă este de un real folos în construcţia clădirilor, tâmplărie, dulgherie şi industria mobilelor.

Em. N.

După «La Nature».

RECENZII

LA COOPÉRATION FORESTIÈRE EN ROUMANIE

par **Michel Moşandrei**

Este teza de doctorat în ştiinţele politice şi economice a d-lui Mihail Moşandrei.

Scrisă într'un stil cu deosebire literar, cu multă limpezime şi bogăţie de amănunte, cartea este interesantă şi plăcută.

Judecând însă după faptul, că din cele 150 de pagini, numai o treime tratează despre «Cooperaţia forestieră în România», ni se pare, că ar fi fost mai potrivit, ca titlul cărţii să fie *„Pădurile şi cooperaţia în România"*.

Cartea cuprinde 6 capitole şi anume: 1) *Solul şi rasa;* 2) *Situaţia orografică a României;* 3) *Protejarea pădurilor în decursul timpurilor;* 4) *Industria şi comerţul lemnului în România;* 5) *Mişcarea cooperatistă în România şi* 6) *Cooperaţia forestieră în România,* de unde se vede, că abia în ultimul capitol se vorbeşte despre cooperaţia forestieră. *In introducere,* autorul arată origina ideii de cooperaţie, ca o consecinţă a ideilor de solidaritate socială din secolul al 18-lea şi al 19-lea.

In Franţa şi Anglia, mişcarea cooperatistă se datoreşte înmulţirii claselor uvriere şi condiţiunilor sociale rele, cauzate acestor clase de industrializarea modernă, pe când în Germania, origina cooperaţiei nu mai este proletariană, ci este produsul ideilor economiştilor timpului, cari au determinat pe micii meseriaşi burghezi şi micii proprietari rurali, să se asocieze, spre a-şi procura capitalul necesar rezistenţii împotriva concurenţii străine.

In România ca şi în Germania origina cooperaţiei nu este proletariană, iar cooperaţia forestieră a luat fiinţă, ca o contrapondere a exproprierii latifundiilor, ce nu satisfăcuse şi populaţia munteană.

Cap. I. — Autorul face o incursiune în domeniul istoriei, cu citate din «Histoire des Roumains», de N. Iorga, asupra originei poporului nostru, incursiune cam lungă pentru o carte ce are să trateze despre cooperaţia forestieră şi pe care autorul o justifică prin aceia, că a vrut să pună în lumină viaţa intimă, ce a existat în timpul secolelor între populaţia ţării şi păduri şi să găsească o explicaţie a iubirii tenace, pe care ţăranul român a purtat-o pădurilor şi cooperativelor forestiere (!).

Credem că acest capitol, ca de altfel întreaga lucrare, poate servi mai repede ca un op de propagandă naţională în străinătate, decât ca o nouă contribuţie în literatura cooperaţiei forestiere de la noi.

Cap. II. — In acest capitol se dau date statistice foarte interesante asupra orografiei solului în România, asupra întinderii păduroase pe provincii, pe zone, pe esenţe, pe natură de proprietari şi pe cap de locuitor.

Cap. III. — Autorul pătrunde cu iscusinţă în cele mai vechi timpuri şi aminteşte de protecţia pe care o acordau pădurilor zeii din Olimp, de cultul arborelui la Grecii vechi şi la Gali, de Homer şi Theocrit, cari povestesc, cum Grecii păşunau cu oile şi caprele tinerele lăstare de Cyclopii, cari au defrişat pădurile,

pentru a creia cetăți, ca Ninive și Babylon etc., ajungând apoi la concluzia, că oamenii n'au dobândit solicitudine pentru păduri, decât când acestea au început, să se împuțineze.

In Franța, *Michel et Lelong* în «Précis de législation forestière» arată pentru prima oară nevoia unei legislații speciale în vederea asigurării bogăției forestiere a Franței, chiar cu derogări dela dreptul comun.

Aspra ordonanță a lui Colbert din 1669 reduse dreptul de proprietate al particularilor și dădu agenților forestieri nu numai administrația și conservarea pădurilor dar chiar și judecarea delictelor.

Legea din Decembrie 1791 modifică ordonanța lui Colbert suprimând amestecul administrației în pădurile particulare, pentru a se reintroduce în *codul forestier francez din Iulie 1827.*

La noi, pentru prima oară, pela 1790, *Prințul Al. Moruzi* încercă să dea oarecare reguli de exploatare și să facă împăduriri artificiale.

După *legile dela 1843 în Moldova* și *1847 în Muntenia,* cari au introdus în tăeri metoda *„Tire et aire"*, la 1850 *Prințul Știrbey* înființează și o școală de silvicultură la București, iar 30 de ani mai târziu — la *1881* — apare primul cod silvic român, imagine fidelă a codului francez din 1827, urmat de *codul silvic din 1910* mult mai complect și cu modificările ulterioare ce i s'a făcut până azi.

Se mai ocupă autorul în acest capitol și de *Serviciul Central al Casei Pădurilor,* și în cele din urmă de *decretul lege din 15 Noembrie 1918,* care a înlesnit cooperativelor cumpărarea de păduri ale Statului, prin bună învoială.

Cap. IV. — In comerțul român, lemnul ocupă un loc primordial. Marile societăți, cari alimentează acest comerț, deși cu capital străin, au însă meritul de a fi contribuit la desvoltarea industriei lemnului, într'un timp când lipsea capitalul românesc și nu se dădea nici o atenție acestei bogății.

Cooperativele forestiere au început să se afirme abia după războiu, unele ajungând să se claseze în rândul marei industrii forestiere.

Exportul lemnului, deși oarecum stânjenit din cauza lipsei mijloacelor de transport, a crescut progresiv, ajungând în 1924 $^1/_5$ parte din valoarea totală a exportului român.

In ce privește regimul vamal, înainte de războiu, nu s'a pus nici o restricție exportului de lemn. La 1911 s'a pus numai pentru stejar și nuc taxe mari, ajungându-se la o quasiprohibire.

După războiu regimul vamal al Statului este lipsit de o linie politică bine definită, mai ales în privința lemnului.

Din această cauză cooperativele forestiere n'au fost încurajate și s'au mulțumit cu debușeurile din micile sate de câmpie.

Cap. V. — Deși în secolul al XIX-lea în România nu se putea vorbi de o problemă uvrieră, totuși pentru a preveni mizeriile sociale din Occident P. S. Aurelian constitui primele cooperative de credit, economie și consum în București, care mai târziu — nefiind sprijinite de Stat, — au dispărut.

Adevărata mișcare cooperatistă s'a făcut însă la sate.

Ea s'a 'nceput de Spiru Haret cu băncile populare, după care în 1903 s'a înființat și Casa Centrală, ridicată la rangul de instituție de Stat, cu scop de a controla, finanța și ușura operațiile comerciale ale băncilor și coperativelor rurale.

Casa Centrată, la rândul ei, este finanțată de Banca Națională.

De altfel caracteristica mișcării cooperatiste la noi este tocmai acest ajutor administrativ și financiar, pe care-l primește dela Stat. Alături de băncile populare luă avânt mișcarea cooperatistă a obștiilor de arendare și cumpărare de

moşii, care au dispărut însă odată cu înfăptuirea reformei agrare.

Cap. VI. — Cooperaţia forestieră.

Iniţiativa înfiinţării de cooperative forestiere a pornit în anul 1905 dela d-l I. G. Duca, pe atunci Director General al Casei Centrale a Băncilor populare şi Cooperativelor săteşti, înjghebându-se prima cooperativă forestieră «Norocul», în com. Boroaia, jud. Neamţ.

La 1910 Ministrul Agriculturii, Al. Constantinescu, a dispus să se vândă comunelor rurale şi obştiilor lemne de foc prin bună învoială, până la suma de 10.000 lei.

Cooperaţia forestieră luă însă un avânt mai mare, numai după decretul lege din 15 Noembrie 1918.

Autorul descrie amănunţit modul de constituire al cooperativelor, prerogativele şi obligaţiile membrilor, rolul adunării generale şi al consiliului de administraţie.

Dacă însă cooperativele forestiere pot să cumpere prin bună învoială dela Stat păduri spre exploatare, în schimb sunt supuse unei pronunţate tutele administrative, ceia ce nu corespunde cu spiritul de cooperaţie.

Mai departe autorul observă cu multă dreptate, că art. 22 din statute este anticooperatist, permiţând să se angajeze lucrători şi în afară de membrii cooperativei. In acest chip se sfarmă acel ideal al unei societăţi fără speculatori şi speculaţi.

Antagonismul dintre patroni şi lucrători, grevele, şomajul etc. revin de data aceasta pe calea cooperaţiei.

Faptul că la încheierea bilanţului nu se trece la fondul de rezervă decât 10% din beneficiu, pe când în Anglia se atribue acestui fond $^3/_4$ din beneficiu, este încă o dovadă, că suntem departe de acel spirit de solidaritate în cooporaţie.

Din punct de vedere financiar, cooperativele forestiere se găsesc într'o situaţie inadmisibilă, lucrând cu 80—85% capital, împrumutat dela Centrala şi dând impresia unui *parazitism cooperatist*, cu bilanţuri dezastroase de 6,5% la încasări şi 93,5% la datorii!

Pentru a exemplifica aceste afirmaţii, autorul citează date privitoare la Cooperativa «Albina», din Tarcău-Neamţ, extrase din raportul D-lui Mihail Tănăsescu, din August 1924.

La finele anului 1923, această cooperativă avea o datorie de 66 de milioane, la un capital social de 180.000 lei.

Viciul se găseşte la origină, întrucât această cooperativă a fost creiată de câţiva cetăţeni, cu un *paravan, în spatele căruia să câştige beneficii mari, cu un minim de capital, cei mai mulţi dintre membri nesubscriind decât 5—10 lei. Nu s'au gândit acei câţiva cetăţeni să procure lucru ţăranilor dela munte, să le creieze o situaţie superioară potrivit sacrificiilor făcute de S'at.*

Situaţia precară a Cooperativei «Albina» reprezintă de altfel situaţia generală a mişcării cooperatiste dela noi, cu excepţia lăudabilă a Coperativei «Râul Târgului», din jud. Muscel.

Concluziuni.—Autorul revine la consideraţiunile generale din introducere, asupra originei şi dezvoltării cooperaţiei, în Anglia, Franţa şi Germania. Caută să lămurească precis definiţia cooperaţiei, citând părerile diferiţilor autori, fără a găsi însă o definiţie, care să cuprindă complect caracterizarea ideei de cooperaţie.

Cooperaţia română s'a depărtat dela început de rostul ei, prilejuind intervenţia obligatorie şi directă a Statului, devenind deci o *societate parazitară* şi trăind din dreptul de monopol, pe care Statul i l-a dat.

Ba mai mult, s'a creiat *parazitismul intermediarilor* şi negustorilor speculatori.

Cooperativele forestiere — cu toate defectele cooperaţiei dela noi — au dat dela început rezultate nule sau mediocre, din lipsă de capital propriu, din rea credinţă, lipsă de cunoştinţe economice şi o prea mare poftă de câştig.

Dacă totuşi s'a dat de Stat o mare încurajare materială acestor cooperative, aceasta s'a făcut într'un scop de justiţie şi înaltă politică socială.

Relevând din nou, că lucrarea este scrisă într'un stil limpede şi curgător, repetăm afirmaţia, ce-am făcut mai sus, că autorul nu a reuşit să adauge aproape nimic nou în literatura cooperaţiei forestiere române.

Impresia noastră este, că D-l Moşandrei n'a studiat în ansamblu şi amănunt toată mişcarea cooperatistă dela noi, mărginindu-se să tragă concluzii din situaţia Cooperativei forestiere «Albina».

Oricât de hazardat este să tragi linii generale dintr'un singur caz, suntem în totul de părerea autorului, că la noi mişcarea cooperatistă, în marea majoritate a cazurilor, are un caracter parazitar şi de speculă, fiind departe de frumosul ei rol social şi economic.

Aceasta cel puţin deocamdată, ceia ce nu ne îndreptăţeşte să nu nădăjduim într'un viitor mai frumos.

N. N. Caragea

WALDTYPEN

Klassification und ihre volkswirtschaftl che Bedeutung. Erster Band von Arthur Freiher von Kruedener Verlag von Neuman-Neudsnum.

Rusia, ţară cu păduri întinse, neregulat distribuite, în surplus în unele regiuni şi lipsind aproape cu totul în altele, cu multe din ele încă în stare virgină şi crescute adesea în condiţiuni foarte variate de climă şi sol, a dat posibilitatea învăţaţilor săi în frunte cu profesorul G. Th. Morosoff să gândească la noui metoade de studii pentru cunoaşterea aprofundată a pădurei. Intre acestea găsim pe aceia a *Tipurilor de pădure*, de care se ocupă în lucrarea de mai sus, baronul de Kruedener.

Pădurea se împarte în «părţi tipice» — *tipuri de pădure*, căutându-se să se cunoască pe lângă starea de fapt a arboretelor şi modul *cum* şi *de ce* s'a ajuns la acea stare precum şi *ceia ce ar fi trebuit* să fie arboretul faţă de condiţiile staţionale. In opoziţie cu ideia claselor de fertilitate, cari se ocupă cu principii de estimaţie, privind o singură specie, teoria tipurilor de pădure se referă la o *asociaţie* de specii şi la factorii, cari au cauzat-o.

Tipurile de pădure caracterizează mult mai fin şi mai complet puterea de producţiune a unei staţiuni, căutând ca pe lângă *cantitatea* exprimată în funcţie de specie, vârsta şi clasa de fertilitate, să redea şi împrejurările în care s'a produs acea cantitate.

Prin tip de pădure se înţelege o asociaţie anumită de plante, constituită în mod natural într'o climă, sol şi subsol dat, care fără intervenţia omului îşi păstrează un caracter mai mult sau mai puţin constant.

Din punct de vedere practic teoria tipurilor de pădure va contribui la regularea limitelor între solurile de pădure şi cele agricole, în chestiuni de cadastru de colonizare la problema impunerilor şi mai ales în aplicarea conştientă a măsurilor preconizate de silvicultură etc. Teoria tipurilor de pădure fiind nouă, cu timpul va primi multe schimbări, ceiace e sigur însă, ea va scăpa pe silvicultor de rutină şi mecanizarea biurocratică a gospodăriei silvice, de oarece prin ea se lucrează în sensul legilor naturei şi nu contra lor.

Factorii cari au o importanţă deosebită asupra constituţiei şi caracterului a-

sociaţiilor de plante sunt: clima, solul cu subsolul, la care se adaugă relieful, regimul apelor şi constituţia geologică a stratelor. Cum între plante şi climă, sol şi subsol există o legătură foarte strânsă, prin lipsa sau apariţia unei plante într'o asociaţie putem caracteriza uşor zona climaterică, în care ne găsim. Aceasta nu va fi însă uşor de făcut în ţările cu silvicultură veche, unde omul prin activitatea sa a influenţat asociaţiile naturale de vegetaţie.

Într'o zonă climaterică anumită, ca substrat geologic deosebit, autorul deosebeşte *forme geologice* ale aceluiaş tip, iar în climate deosebite, dar cu substrat geologic mai mult sau mai puţin acelaş, deosibeşte *forme climatice* ale aceluiaş tip.

Bazat pe aceste consideraţiuni autorul împarte Rusia în zone de pădure ţinând seama în primul rând de climă. Cum acest factor e adesea foarte schimbăcios, alege solul cu subsolul ca element ajutător în împărţire.

La sud pădurea se mărgineşte cu *stepe*, determinată de lipsa de apă, iar la nord cu *tundra*, cauzată de lipsa de căldură.

In cuprinsul acestei largi diviziuni deosebim:

Pădurea de *antestepă*, în care evaporaţia apei din sol întrece cantitatea de umiditate primită din precipitaţiuni, iar solul este puţin spălat şi bogat în săruri.

Pădurea pe sol de stepă, cernosiom degradat, unde umezeala evaporată este egală cu ceea ce cade din precipitaţiuni.

Pădurea de pe *soluri cenuşii* (podsol) spălate, împărţită în *zona mijlocie* unde solul în mare parte a anului e desgheţat şi arborii ating dimensiuni mari. Pădurea foloseşte numai o parte din umiditatea căzută. Arbori mici se găsesc numai în locuri cu apă stagnantă. Totuşi multă apă se evaporă sau se scurge în sol.

Zona de nord unde solul se desgheaţă numai pe o anumită adâncime şi numai într'o mică parte a anului. Arborii sunt nevoiţi să-şi desvolte rădăcinile superficial şi nu ating dimensiuni mari. In această zonă apa se evaporă puţin şi se scurge deasemenea puţin în sol. Arbori mari se găsesc numai în locuri cu expoziţie sudică sau pe soluri, cari se încălzesc uşor.

Zona arţiemergătoare tundrei, cu arbori răşinoşi pitici. Intre aceste zone sunt o serie de *zone intermediare* întrucât trecerea de la o zonă la alta se face pe nesimţite. Pe lângă aceasta factorii locali, cum ar fi căldura şi umezeala, influenţează mult asupra vegetaţiei schimbând caracterul general al regiunei, împingând-o într'o zonă de pădure mai de nord ori mai de sud.

In fiecare din cele trei zone principale de pădure considerate (pe sol de stepă şi pe podsol) autorul fixează regiuni cu condiţiuni de vegetaţie mai mult sau mai puţin uniforme folosindu-se de temperatura medie a anotimpurilor, de temperatura medie a timpului de vegetaţie (therma vegetaţiei) temperatura maximă şi minimă absolută, umiditatea din precipitaţiuni, inclusiv apa subterană, vântul şi relieful. Mergând de la W spre E se constată o scădere a cantităţei de umiditate, vântul bate mai cu furie, iar numărul zilelor de îngheţ pe an sporeşte. Ca urmare numărul speciilor din asociaţia de plante scade, iar în regiunile cele mai de E îşi fac apariţia specii asiatice.

După ce expune principiile clasificărei tipurilor de pădure, autorul face o caracterizare scurtă a *grupelor petrografice* şi a *depozitelor de resturi vegetale* ce le acoper, ajungând la concluzia că, în Rusia, grupele petrografice principale sunt două: *nisipurile* şi *lehmul*, iar după conţinutul în depozite organice, mai răspândite sunt *solul negru* de pădure, pe care creşte pădurea de foioase nobile şi *solurile mocirloase* (humus acid turbă, etc.) în diverse stadii de desvoltare

‹Versumpfung›. Ce elalte strate au o importanţă redusă.

Pentru caracterizarea solurilor şi subsolurilor din grupele de mai sus, autorul le descrie pe fiecare atât cât socoteşte necesar pentru înţelegerea teoriei tipurilor de pădure.

Nisipurile acoper suprafeţe întinse având relief diferit, provenienţă geologică şi constituţie chimică variată. — Cele mai fertile sunt cele, cari conţin mai multe substanţe lavigabile. Proprietăţile fizice sunt strâns legate de mărimea grăunţilor. In general sunt permeabile, puţin capabile să imagazineze apa şi cu o putere capilară redusă. Prin întreruperea activităţei capilare păstrează o pânză de apă din care nasc isvoarele. Când apa subterană nu-i departe, arborii pot pătrunde cu rădăcinile până la ea făcându-le fertile. In caz când apa freatică e adâncă nisipurile sunt uscate. Nisipurile absorb repede substanţele fertilizante, dar le şi pierd repede. Ele se încălzesc uşor şi se răcesc deasemenea uşor. Sunt uşor mişcate de vânt.

Lehmul foarte rar se găseşte descoperit la suprafaţa pământului, fiindcă-i acoperit fie de nisipuri, fie de soluri de origină vegetală. Relieful e deosebit de al nisipurilor, fiindcă pentru mişcarea lui cu excepţia *lösului*, e nevoe de un factor mai puternic ca vântul, apa. Provenienţa geologică a lehmului e variată. In compoziţia chimică predomină silicaţii de aluminium şi săruri de Ph. Ca. K. Na, Fe. Mg. etc. Quarţ conţine puţin. Spre deosebire de nisipuri conţine substanţe nutritive în surplus. De unde la nisipuri se cereà un minimum de existenţă în săruri nutritive, la lehm ne interesăm de maximum de sărur, ce poate să suporte planta. Lehmul e permeabil în mică măsură şi posedă o mare capacitate de a imagazina apa. In regiunea de stepă dă posibilitatea creerei unui *horizont mort* în care nu pătrunde nici apa din precipitaţiuni nici cea subterană. — Din cele spuse vedem că lehmul înlesneşte formarea de mocirle şi iarbă. Lehmul în comparaţie cu nisipul e rece, se încălzeşte greu şi se răceşte greu.

Lösul care-i lehm de natură aeoliană se deosebeşte de lehmurile ordinare prin porositate mai accentuată şi prezenţa calcei în cantitate mai mare. De aci marea lor fertilitate.

In depozitele organice se deosebese:

Cernosiomul, humusul carbonat, humusul, mâlul şi turba. — Cernosiomul răspândit în regiunea de stepă, provine din descompunerea în timp îndelungat a resturilor de plante de stepă. Conţine 5—10 % humus şi atinge 60—75 cm. grosime. E carecterizat prin grăunte fin cu capilaritate foarte fină.

E greu permeabil pentru apă şi aer. Elimină foarte multă apă prin evaporaţie şi capilaritate. De regulă ia naştere pe substrate lehmoase.

Când e acoperit de pădure, cernosiomul se degradează căpătând o culoare cenuşie sub influenţa umidităţei şi amestecul cu resturi vegetale din pădure.

In acest mod iau naştere:

1) *Cernosiomul degradat*, cu structura grunjoasă, la care lipseşte un strat de podsol.

2) *Sol de pădure* cu structura grunjoasă, în care a început să se formeze un strat de podsol.

3) *Podsolul* în care a dispărut structura grunjoasă.

Pe toate aceste trei categorii de soluri, pădurea constituită din numeroase esenţe nobile, vegetează admirabil.

Humusul carbonat e puţin răspândit. Se găseşte pe roci calcaroase în Polonia, Letonia şi ţinutul Volgei. Ia naştere pe roci de natură calcaroasă. Are grăunte fin. Procentul de humus e de 2—7 %. Conţine mulţi carbonaţi ai alcalinelor teroase Ca. şi Ph. Sunt fertile. Pe ele creşte pădurea de foioase nobile.

Humusul se găseşte în două forme:

a) **Humus neutru** de regulă în regiuni şese pe substrat de lehm bine aerisit în păduri de foioase nobile cu foaia lată şi cu masive din specii amestecate. In această regiune proprie formării humusului, descompunerea resturilor vegetale se face lesne. In sol se găsesc condiţiuni optimale de viaţă pentru milioanele de râme şi tot felul de larve, cari macină materia organică, amestecând-o cu substanţe minerale şi trecând-o prin tubul lor digestiv. Oxidarea şi nitrificarea se fac uşor. Compuşii anorganici din substrat şi cei din cenuşa părţilor organice, iau o formă mobilă uşor asimilabilă de plante. Descompunerea materiei organice, făcându-se activ, solul nu se răceşte prea mult. Humusul neutru, spre deosebire de Cernosiom e afânat, prezintă spaţii goale în urma activităţii micilor vietăţi ce trăesc în el, circulaţia apei şi a aerului e spo-itită, iar evaporaţia foarte mică. Procentul de humus e de 3—4%. E bine amestecat cu substratul mineral. Disolvat de umiditate e dus în stratul imediat inferior, unde e folosit de perii absorbanţi ai rădăcinelor plantelor mai în vârstă. Se naşte astfel un circuit continuu al materiei. O parte din humus e prins de rădăcinile superficiale ale plantelor la suprafaţă, iar altele prind pe cel ce vreà să treacă în subsol, transformându-l în materie organică şi dându-l apoi sub formă de ramuri moarte, frunze, muguri, etc., înapoi solului.

Substraturi lehmoase grele, reci, cu apă multă şi puţ n aerisite, prin urmare cu o climă nefavorabilă a solului, deşi sunt bogate din punct de vedere chimic, sunt nefavorabile formării humusului şi desvoltării plantelor. Aceste substraturi ne pot dà humusuri neutre numai când se găsesc într'o climă mai uscată sau pe coaste, unde circulaţia apei şi aerisirea sunt mai uşoare. Aceste soluri sunt foarte preţuite de agricultură, din care cauză pădurea a fost în mare măsură îndepărtată de pe ele. Studiind formarea humusului neutru pe diverse substraturi se stabileşte că:

1 Pe *nisipuri* se formează puţin humus, masivele au formă simplă ⟨*pin* cu stejar şi tei în submasiv⟩.

2 Pe *nisipuri lehmoase* se găsesc strate potrivite de humus cu cele mai complicate forme de masiv ⟨pin cu stejarul, teiul, paltinul în primul etaj de vegetaţie şi cu aceleaşi specii în subetaj⟩.

3⟩ Pe *lehm* sunt cele mai groase strate de humus, cu masive foarte variate, din toate speciile, ce cresc în Rusia de Sud ⟨de regulă specii foioase, cu frunza lată⟩.

b⟩ **Humus acid, brut.** Se formează în climă mai rece, pe substrate cu umiditate multă, neaerisite şi cu apa subterană foarte aproape de suprafaţa solului. In stepă se găsesc numai în loguri joase şi pe substrate sărace din punct de vedere chimic. In aceste regiuni, descompunerea materiei organice se face greu, condiţiile pentru viaţa micilor animale e puţin favorabilă. Oxidaţia şi nitrificarea sunt reduse. In schimb procesul putrefacţiei ⟨Fäulnis⟩ şi al denitrificării sunt foarte active. Substanţele organice descompuse, bazele alcaline şi sărurile de fer sunt spălate şi târîte în adâncime, unde se depozitează sub forma unui alios ⟨ortstein⟩. Aşa dar în partea superioară, solul e spălat de sărurile solubile, căpătând din această cauză o culoare cenuşie deschisă **podsol,** pe care apoi le depozitează la oarecare adâncime în subsol.

In loc de humus negru alcalin, obţinem o masă umedă, de culoare deschisă străbătută de o reţea deasă de hiphe şi micelii de ciuperci, aşezată pe un strat de podsol cu un horizont de substanţe humice şi minerale greu solubile, la o adâncime oarecare în subsol.

Procesul formării humusului brut variază cu anotimpul. In anotimpurile calde predomină formarea humusului alcalin,

iar în cele reci humusul brut. Humusul brut se aeriseşte greu şi reţine mult mai multă apă ca cel neutru.

Pe substrat *de nisip* spălarea se face mai repede, fiind însoţită de ortstein în profunzime. Descompunerea materiei organice se face mai repede, totul fiind funcţie de climă, relief şi apă subterană.

Pe substrat de *lehm* solul se spală pe o adâncime mai mică şi de aceea şi stratul de podsol e mai redus. Clima, relieful şi apa subterană influenţează şi mai puternic formarea humusului brut ca la nisip.

Pe substraturi de marnă nu se întâlneşte humus brut, din cauza neutralizării humusului brut prin calce.

Pe solurile cu humus brut regenerarea se face greu, de oarece tinerele plante nu găsesc substanţele nutritive trebuitoare. Singur pinul se poate menţine. — Numai după ce plantele îşi întind rădăcinile în strate mai adânci, se pot hrăni mai bine. Din această cauză, plantele cu înrădăcinarea trasantă rămân în subetaj.

Mâlul este un amestec de resturi organice şi substanţe minerale constituit dintr'un surplus de apă, cu aer puţin, care se depozitează în urma inundaţiilor pe funduri de văi, lunci etc. Această formaţie nu-i specifică unei anumite regiuni, ci e condiţionată de prezenţa inundaţiilor. Se întâlneşte pe orice substrat şi serveşte ca îngrăşământ. Arboretele de pe astfel de soluri au o creştere foarte viguroasă. ⟨stejar şi frasin⟩.

Turba. Humusul brut e primul stadiu de formarea turbei. O găsim numai în cele două zone de pădure de pe podsol. Condiţia esenţială pentru formarea ei este lipsa aerisirei şi a circulaţiei apei. Cu cât stagnarea apei şi lipsa aerisirei e mai pronunţată, cu atât procesul formărei turbei e mai puternic. Singurele specii, cari se pot instalà pe soluri turboase sunt mesteacănul şi pinul. Moliftul se găseşte rar numai în submasiv. Când există un drenaj temporar pentru apă şi aer, se instalează aninul.

In partea finală a lucrărei se întocmeşte o tabelă a tipurilor de pădure ţinând seama de următorii factori: *umezeala* din sol ⟨circulaţia apei în sol⟩, *aerisirea* solului şi *starea* în care se găseşte scoarţa, care acopere substratul mineral, ca indicator al puterei sale de productivitate. Pentru combinaţiuni anumite ale factorilor de mai sus corespund anumite asociaţiuni de arbori şi o floră determinată, deci un tip de pădure anumit.

Lucrarea conţine în afară de acestea o hartă şi 10 tablouri explicative. Pentru silvicultura românească, care în foarte multe privinţe se aseamănă cu cea rusească lucrarea e de foarte mare importanţă.

In al doilea volum, care actualmente este în lucru şi va apare în curând, autorul se va ocupa de biologia fiecărui tip de pădure. ⟨Tipul pe substrate nisipoase, tipul pe substrate nisipo-lehmoase şi tipul pe lehm.

M. Rădulescu

REVISTA REVISTELOR

La revue des Eaux et Forêts. — Februarie 1927.

Relevăm în acest număr al revistei articolele al căror cuprins încercăm să-l rezumăm mai jos:

Vânzarea parchetelor în 1926 (Les ventes de coupes de Bois en 1926).—In acest articol d-l G. Géneau face o serie de constatări foarte interesante şi neaşteptate. D-sa ne spune că lemnul din pădurile bombardate, din regiunile devastate, a fost vândut aproape cu acelaş preţ ca şi lemnul sănătos. Mai ne spune că loturile mari de 100.000 la 150.000 franci francezi sunt în special foarte căutate.

Decretul din 7 August 1926 care prohibea exportul unor categorii de lemne, n'a împiedecat câtuşi de puţin pe negustorii streini să concureze la cumpărarea unor cantităţi importante de lemn, atât din Franţa cât şi din Corsica. Acest lucru foarte curios e interpretat de d-l Géneau în felul următor: D-sa crede că negustorii streini fac aceste cumpărături cu speranţa că această măsură va fi înlăturată, sau cu nădejdea că vor putea obţine permise de export graţie importantelor cantităţi de materiale ce posedă.

Preţurile materialelor lemnoase au crescut în raport cu deprecierea francului care a fost cam de 66%. Sunt totuş unele excepţiuni.

Aşa valoarea pinului silvestru, maritim etc., a crescut cu 100% şi chiar 200% în unele locuri.

Această ridicare se datoreşte numeroaselor cereri de lemn de mină şi de construcţie.

Valoarea lemnului de mari dimensiuni creşte treptat dar continuu. Metrul cub de stejar de diametru mare s a vândut — în conservaţiunea Moulins—cu 1170 franci francezi.

Cercetări retrospective asupra insignelor şi mărcilor distinctive ale administraţiei apelor şi pădurilor în Franţa. (Recherches retrospectives sur les insignes et les marques distinctives de l'administration des Eaux et Forêts en France).

In acest articol d-l L. Lavandin continuă studiul său, început în revista pe lanuar.e, şi ne spune că primele ciocane de marcat au apărut pe la 1376 şi că ele erau încredinţate cumpărătorilor ca să marcheze ei înşişi lemnul ce trebuia tăiat. (Alte timpuri, alte obiceiuri!) D sa ne descrie apoi fazele prin care au trecut aceste ciocane şi ne arată ce marcă purta fiecare din ele la diferite epoci, precum şi modul cum ele au ajuns în posesia administraţiei Apelor şi Pădurilor. Patru planşe cu fotografii ne arată diferite insigne şi cuţite pe cari silvicultorii francezi le-au purtat pe vremuri.

Cultura levănţichii-Lavandula vera D. C.—(La culture de la Lavande).

D-l V. V. Moutte ne arată în câteva pagini importanţa cu turii levănţichii care constitue o bogăţie naţională. Această îndeletnicire are marele avantaj de a reţine populaţia pe pantele aride ale munţilor din Sudul Franţei, populaţie care din cauza sărăciei solului tinde a emigra. Administraţia Apelor şi Pădurilor pune la dispoziţia tuturor amatorilor levandierele naturale de unde cultivatorii pot recolta plantele ce urmează a fi crescute în pepiniere. Un hectar de levănţică — bine cultivat — poate aduce un beneficiu net

anual de 1760 franci francezi. Ca încheiere, autorul dă în acest articol sfaturi preţioase asupra creşterii levănţichii.

G. Moşandrei

Forstwissenschaftliches Centralblatt. ‹Ianuarie şi Februarie›

Die Urproduktion des Waldes in ihren Beziehungen zur Streuzersetzung und Waldmoor von Weinkauff.

Un studiu asupra formării humusului şi turbei din descompunerea pă urei moarte în legătură cu clasa de fertilitate, vârsta şi natura specilor.

Stockü berwallungen von *Fabricius.* O comunicare asupra fenomenului creşterei şi mai departe a lemnului la tulpinele de brad şi molift, fenomen datorit concrescenţei rădăcinilor tulpinei rămase cu rădăcinile arborilor vecini de aceiaş specie rămaşi în picicare.

E ncă de observat: 1› Dacă fenomenul acesta se observă şi a tulpinele de pin, 2› dacă concrescenţa rădăcinilor se observă la două specii diferite şi 3› dacă asimilaţia mai are loc în tulpină ‹la răşinoase› fie cu ajutorul coajei cel puţin în tinereţe când mai conţine clorofilă›, fie cu ajutorul rădăcinilor.

Aus dem forstlichen Versuchswesen Russlands von Prof. *M. Tkatschenko.* O schiţa asupra felului cum este organizată staţiunea de cercetări forestiere din Rusia, cum este împărţită în secţiuni: secţiunea silviculturii, amenajamentului, technologiei, meteorologiei, etc., precum şi o privire asupra cercetărilor făcute de staţiunea rusă în ultimii opt ani.

Englische Forstwirtschaft. O dare de seamă asupra problemelor puse de Institutul silvic englez ‹Imperial Forestry Institute›. Se pune în primul rând chestiunea împăduririlor în Anglia.

In 40 de ani se vor împăduri 1¾ milioane acre ‹1 acre 0,4 ha.›. In legătură cu programul de lucrări silvice, s'a pus şi chestiunea creerei de colonii pentru lucrătorii de pădure, luaţi dintre cei fără de lucru, rezolvându-se într'o oarecare măsură criza de lucru din Anglia.

Problema împăduririlor este pusă şi pentru colonii unde în unele locuri, pentru a se căpăta terenuri arabile, s'au distrus prin incendieri masive forestiere imense. Populaţia însă crescând, lipsa de lucru se resimte tot mai mult, fiind nevoe ca lemnul să fie adus dela depărtări enorme.

Problema împăduririlor în colonii a mai preocupat şi mai înainte pe Englezi, căci au creiat chiar păduri irigate ‹în 1870 în Dalbergia Sissoa›.

Dänische und deutsche Forstwirtschaft von *K. Vanselow.* Un studiu comparativ asupra silviculturei germane şi daneze, în care autorul insistă mai mult asupra celei din urmă, dând-o ca exemplu şi pentru silvicultura germană.

Danemarca posedă 367.335 ha. pădure, numai 8,5% din suprafaţa ţărei. Cea mai răspândită specie e fagul ‹41%›, apoi moliftul şi bradul ‹26,9%›, pinus montana ‹16,5%›, stejarul ‹5%›, etc.

Danemarca având o suprafaţă aşa de mică păduroasă, se dă o grije deosebită pentru a se căpăta cât mai mult lemn, ajungându-se la o producţie medie de 7—7,5 m³ pe an şi pe ha., şi printr'o conducere raţională a arboretelor să se capete trunchiuri cât mai drepte şi lungi ‹cel puţin 15 m. fără crăci›.

Ceeace caracterizează silvicultura daneză, e cultura extrem de intensivă a pădurilor. Danezul nu aşteaptă totul dela natură, ci prin pregătirea solului cu diferite instrumente ca: pluguri forestiere, grape, etc., unită cu tăerele de regenerare se asigură întotdeauna regenerarea arboretelor.

Beobachtungen und Erfahrungen der Spannerbekämpfung mittels Flugzeuges im Jahre 1926 von *Reissig.* Un studiu asupra combaterei omizilor fluturelui Fittonia piniaria în pădurile de pin

din Bavaria cu un compus al arsenicului ‹Esturmit› prin pulverizare din aeroplan. Metoda de combatere constă în a se pulveriza din aeroplan cu acest praf prin zboruri cât mai aproape de vârful arborilor.

Aceasta a avut rezultatele dorite acolo unde terenul era aproape orizontal şi aerul era liniştit, nu însă acolo unde terenul era accidentat şi deci nu se putea zbura aproape de vârfurile arborilor sau unde curenţii de aer erau puternici.

Die Aufgaben der Forstwirtschaft in Bulgarien von Ing. *D. Sagoroff.* Bulgaria are o suprafaţă păduroasă de 2.834.493 ha. ‹30 % din suprafaţa ţării›. Suprafaţa pădurilor ridicate în plan este de 115.000 ha. Prin legea din 1922 atât comunele cât şi particularii au fost obligaţi ca în termen de 3 ani să facă amenajamentele la pădurile lor. Până acum însă s'au amenajat numai 292.000 ha., din cari statul a amenajat 110.000 ha. Starea pădurilor este dintre cele mai rele, căci păşunatul şi devastările pădurilor se fac, după mărturisirea autorului exact ca şi acum 50 ani, când Bulgaria era sub stăpânirea Turcilor.

Consecinţa: influenţa asupra climei şi formării de torenţi, cari în unele locuri au acoperit chiar terenurile agricole.

Beziehungen zwischen Oberwuchs und Unterwuchs in der Waldvegetation von *A. Uchtinger.*

Un referat făcut cu ocazia congresului anual al Societăţii silvice elveţiene din 1926. Referatul este o trecere în revistă a tuturor teoriilor scrise relativ la această chestiune. Foarte importantă este teoria lui Cajander asupra tipurilor de pădure. Cajander şi-a zis: Dacă pătura vegetală crescută în mod natural este expresia tuturor factorilor staţiunei şi ai luptei pentru existenţă, atunci în staţiuni egale din punct de vedere biologic, trebue să aibă loc aceleaşi asociaţiuni de plante în cuprinsul ariei de vegetaţie a plantelor ‹ce compun asociaţia›.

Natural că şi hazardul joacă rol şi acesta e cu atât mai mare, cu cât sunt mai puternice influenţele culturei.

Cajander a găsit după cercetările sale în arboretele exploatabile de răşinoase şi de amestec, că după pătura vie pot fi împărţite în 3 tipuri principale de păduri:

1› Tipul Oxalis cu plante caracteristice: oxalis acetosella.

2› Tipul Myrtillus cu plante caracteristice: Afinul şi smeurul.

3 Tipul Calluna cu planta caracteristică Calluna vulgaris.

Din tipul de pădure Oxalis fac parte toate speciile exceptându-se stejarul şi pinul.

Tipul de pădure Myrtillus este propriu mai mult molidului, iar tipul Calluna e caracteristic pădurilor de pin.

Cajander a constatat, că condiţiile de creştere a arboretelor în acelaş tip de de pădure sunt egale, şi în tipuri de păduri deosebite aceste condiţii de creşteri sunt aşa de deosebite, încât tipurile de pădure ar trebui să fie baza tabelelor de producţie locale. Pe baza acestor constatări, s'au şi făcut în Finlanda tabelele de producţie.

Forstentomologische Fragen auf der Wiener Tagung der Deutschen Gesellschaft für angewandte Entomologie von K. Escherich.

In congresul societăţii de entomologie aplicată de a Viena s'au făcut comunicări asupra menţinerii echilibrului în biologia complexelor păduroase, ca mijloc pentru protecţia pădurilor contra insectelor, asupra importanţei furnicilor roşii de pădure, ca insecte folositoare şi comunicări asupra cercetărilor noi în domeniul terapiei interne a plantelor în luptă contra insectelor.

A. I. P.

Zeitschrift für Forst-und Jagdwesen, herausgegeben von Professor Schilling.

In numărul pe Ianuarie, consacră un articol în onoarea lui *Trebeljahr, Landforstmeister,* care are un mare rol în desvoltarea economiei forestiere a statului prusian. Insărcinat din 1925 cu conducerea amenajerilor pădurilor statului, această însărcinare n'a fost pentru dânsul o simplă funcţiune administrativă, ci s'a afişat ca om de ştiinţă introducând o nouă metoadă ştiinţifică de amenajament.

La capitolul studii se dă continuarea conferinţei ţinută de *D-r Martin* cu titlul *Anwendung der geschichtlichen Methode auf die Forstwirtschaft,* care cuprinde în special consideraţiuni despre creşteri şi mai ales despre influenţa vârstei asupra creşterilor. In două capitole arată cum a fost primită şi studiată chestiunea înainte de înfiinţarea staţiunilor de experimentaţie şi după înfiinţarea acestor staţiuni şi conchide cu indicaţiuni asupra modului cum trebuesc alcătuite în viitor tablele de producţie şi de ce trebue ţinut seama în alcătuirea lor.

Forstmeister Oberdieck dă un articol despre prezenţa materială şi importanţa instalării *fagului* şi *quercus rubra* pe versanţii dunelor înalte, articol, în care, în urma unor observaţiuni importante desvoltă această temă. Sub titlul «*Culturile şi Maşinile*», *Oberförster Bütow* (Neumark) continuă publicarea observaţiunilor sale asupra încercărilor de cultură, întregite cu experienţele unui nou an, arătând rezultatele obţinute cu ajutorul maşinilor în terenuri cu butuguri.

Prof. D-r Ostwald publică un articol sub titlul „*Statul şi renta*" în care insistă asupra rentei pădurei şi modul cum trebue calculată ori când criza actuală cere o intensificare a forţelor disponibile.

Numărul pe Ianuarie al acestei reviste se termină cu un articol de *D-r Kalthenn: „Teoria producţiei nete a solului în lumina socialeconomică"* în care discută conferinţa ţinută de Prof. Dr. Lemmel la intrarea ca docent la şcoala silvică din Eberswalde şi publicată în aceeaşi revistă în Februarie 1925.

In numărul pe Februraie, la capitolul «studii», se publică comunicarea făcută de *D-r R. B. Hilf* la institutul Möller în Eberswalde: Despre experimentaţiile făcute asupra modului cum influenţează epoca recoltării, vârsta semincerilor şi altitudinea asupra bunei calităţi a seminţei de molift. Prin aceste experimentaţii s'a urmărit a se preciza: 1. Cât de timpuriu se pot culege conurile de molift pentruca epoca principală a recoltării să aibă loc înainte de prima zăpadă. 2. Se poate culege şi în arboretele tinere, în care recoltarea e mai uşoară? 3. In ce măsură se schimbă odată cu diferenţa de altitudine la munte calitatea seminţei de molid recoltate.

E. Ostwald publică din constatările făcute asupra valoarei de producţie a solului în raport cu renta pădurei, trăgând oarecari concluzii.

Forstmeister Oberdieck tratând despre *Hylesinus piniperda* şi combaterea sa arată greşelile ce s'au făcut până acum în combatere cu ocazia catastrofei ce a avut loc şi ce este necesar să se facă în viitor pentru a putea fi dominată această insectă.

Ef. Petrescu

JURIDICE

JURISPRUDENȚĂ

1. Ori de câte ori proprietarul locului înfundat are o eşire îndestulătoare la calea publică, pe un drum de orice fel, sau prin îngăduinţa altor vecini, el nu poate pretinde încă o trecere pe proprietatea unui vecin fără a vătăma interesele şi liniştita posesiune a acesteia.

Prin «calea publică» nu se înţelege numai drumurile naţionale, judeţene sau comunale, ci orice drum care poate fi folosit pentru circulaţia publicului, chiar şi o cărare.

Este suficient, ca o proprietate să aibă eşirea la calea publică, fie mai incomodă decât alta, fie laterală pentru ca această proprietate să nu fie socotită, în înţelesul legei ca înfundată. Art. 24. C. S.

Hotărârea Tribunalului Buzău publicată în pandecte. Partea III, No. 5.

2. Orice tranzacţie făcută fără respectarea dispoziţiilor art. 48 şi 51 din Codul Silvic este nulă de drept şi de nul efect.

Decizia Curţii de Casaţie din 1 Februarie 1927 publicată în pandecte săptămânale No. 10 din 20 Martie, pagina 237. Ioan G. Ciorogaru cu D. N. Simian.

C. D.

PROPUNERI

NECESITATEA UNUI INSTITUT SILVIC

de T. PORUCIC

Cine nu știe, că la noi silvicultura, ca și agricultura și pescăritul, formează baza economiei noastre naționale, temelia bogăției ei, și că un sfert din suprafața țării este acoperită de păduri. Se impune deci să se dea studiului pădurilor o însemnătate mai mare, să se facă sacrificii pentru acest studiu, după cum se fac în alte ramuri ale vieții noastre naționale. Pentru studiul țării noastre avem mai multe Institute și anume:

1. Instit. Meteorologic pentru studiul climei și atmosferei.
2. » Botanic » » florei țării.
3. » Zootecnic » » vitelor domestice.
4. » Agronomic » » agriculturei.
5. » Geologic » » scoarței pământului.
6. » Geografic » » orografiei și geografiei.
7. » Speleologic » » peșterilor țării.
8. » Hidrobiologic » » pescărit. și a vieții apelor.
9. » Balneologic » » apelor minerale, etc.

Nu mai vorbesc aci de sumedenia de alte Institute științifice de pe lângă școlile noastre superioare, în cari pe lângă problemele de ordin științific general se cercetează și chestiuni privitoare la studiul țării noatsre.

Dar de un Institut de silvicultură, de vreun Institut special pentru studiul codrilor noștri, la noi încă n'a auzit nimeni. Și doar n'avem un petec de pădure în țara noastră, ci un ocean întreg, un ocean de brazi, molizi, fagi, goruni, carpeni, stejari, tei, frasini, etc. cu o sumedenie de arbuști și subarbuști.

Câte n'ar avea de studiat Institutul silvic?! Clima codrului este deosebită de clima țării.

O climă cu totul originală este în codru, în care iarna este

liniște, adăpost și zăpadă multă, mai mai multă ca în câmpie, iar vara este umbră și răcoare cu lipsă de insolație și de evaporație. Umezeală, zăduf și temperaturi uniforme domnesc în codru vara. Sub pătura groasă de frunziș mort în pădure, ca într'o seră, este cald toată iarna, solul nu sufere de ger și ca în răsadnițele grădinarilor cresc în atmosfera specifică a suprafeței solului o mulțime de ciuperci mici și mari, mușchi și lichene. Se înțelege dela sine că viața micro-faunei și microflorei aci nu încetează iarna din cauza gerurilor și frigului mare spre deosebire de câmpie, unde solul iarna îngheață și unde deci încetează orice semne de viață lăsând crivățul să sufle în toată libertatea și să doboare la pământ resturile jalnice ale florei de vară. Și câte probleme nu s'ar rezolva studiind viața de iarnă a codrului?!

De demult se vorbește de o climă specială, care domină în desișurile vegetale, între pământ și vârfurile vegetației desișurilor. Această climă, numită *fitoclimă*, deși este o variantă a climei atmosferei de deasupra, totuși se deosebește de ea, și cu drept cuvânt merită studii foarte numeroase și foarte atente, mai ales că în legătură cu fitoclima este și regimul recoltelor agricole, ce stau la baza economiei naționale. Și nicăeri această fitoclimă nu este așa de bine dezvoltată, așa de ușor de studiat ca în codrii noștri. Ori numai un Institut de silvicultură ar putea să facă acest studiu.

Regimul udometric al solului din zona codrilor este de asemenea cu totul deosebit de cel din câmpie. Umezeala solului aci nu încetează nici odată, precum nu încetează ea nici din aerul specific al codrului. Acest aer este continuu deosebit de aerul de deasupra codrului, el nu cunoaște temperaturile înalte ale aerului stepelor, nu suferă de uscăciune, razele soarelui ajung la el cu greutate și umiditatea solului este în legătură neîntreruptă cu umiditatea aerului din codru. Și iarăși numai un Institut silvic poate să facă cercetări asupra legăturei dintre umiditatea solului și a atmosferei din pădure.

Nu mai este nevoe de vorbit nici de flora și fauna pădurilor a căror viață și dezvoltare stau în strânsă legătură cu fitoclima pădurilor, nici de regimul izvoarelor, asemenea strâns legat de aceiași fitoclimă, și nici de toată seria condițiunilor fenologice din zona pădurilor. Studiul acestor fenomene deasemenea trebue să facă parte din programul activității Institutului silvic, cât și toate chestiunile

de ordin tecnic, precum: tăerea pădurilor, replantarea lor, lupta cu bolile pădurilor, cu insectele vătămătoare, proteguirea vânatului, etc.

O reţea întreagă de staţiuni, afiliate Institutului silvic, analoage staţiunilor meteorologice, ar trebui să umple zona codrilor noştri din vârfurile munţilor până în bălţile Dunării, a Nistrului şi a Tisei.

Activitatea acestui Institut ar fi una din cele mai frumoase complectări al activităţii Institutelor: meteorologic, botanic, zoologic, hidrografic. Chiar excursiunile s'ar putea organiza în zonele codrilor tot sub auspiciile Institutului silvic.

Studiul solului. O ramură foarte însemnată a activităţii Institutului silvic ar trebui să fie studiul solurilor cu păduri, acelor soluri, cari se numesc ***pământuri trândoase, sau agiagoase*** în Ardeal, «hleiuri» în Moldova, «clise» în părţile muntoase. Şi nu numai din punct de vedere al legăturei genetice ce există între sol şi pădure, ar fi nevoe să se facă acest studiu, ci şi din punct de vedere practic. In adevăr, azi când s'a pus din nou pe tapet chestiunea reîmpădurirei câmpiei şi a plantărei terenurilor neproductive, este necesar a se şti: cari soluri se adaptează uşor la împădurire, cu ce esenţe şi în ce condiţiuni. Ar fi interesant de a vedea dacă nu s'ar putea replanta în delta Dunării marile păduri de pin, cari creşteau în primele secole ale erei noastre [1]), dacă nu s'ar putea replanta şi pâlcurile de păduri din câmpia Basarabiei, pâlcuri de cari vorbesc unele scrisori ale hanilor tătărăşti şi multe hărţi vechi. Dacă plantele stepelor cresc ori unde — numai lumină şi căldură destulă să fie, nu stau tot aşa lucrurile cu pădurea pe care n'o putem planta pe ori ce sol. Nu găsim pădure de carpen pe cernoziomul stepelor, iar dacă am planta-o, inevitabil trebue să piară, cum s'au prăpădit o mulţime de păduri, plantate de ruşi în mijlocul stepelor.

Silvicultura azi se ocupă cu studiul plantaţiunilor, îngrijirea, regenerarea, paza şi utilizarea lor, dar nu se ocupă decât în treacăt incidental, de studiul plantaţiunilor în desvoltarea lor naturală, nu se ocupă nici de legătura completă ce există între sol, specie şi climă. In sfârşit nu se ocupă de ceeace s'ar putea numi trup natural de pădure, după cum acest trup s'ar prezinta ca o unitate

1) In trecut grecii făceau comerţ mare cu aceşti pini, distrugând codrii din delta Dunării, dupe cum au distrus ei şi multe alte lucruri în ţara noastră.

floristică în legătură cauzală cu solul, relieful, clima, hidrografia, etc. Nu se ocupă nici de influenţa pădurei asupra solului şi nici de influenţa inversă.

După cum în agricultură agronomul are grijă de sol, de cultura lui technică, îngrăşarea lui etc., tot aşa ar trebui şi silvicultorul să aibă grijă de sol şi numai pe soluri potrivite să facă şi plantaţiuni respective. Când vedem într'un loc un masiv de tei, în apropiere unul de stejar şi mai încolo unul de carpen — aceasta înseamnă, că natura a făcut o selecţionare de specii după soluri. Aceiaşi selecţiune trebue s'o facă şi silvicultorul, care s'ar vedea obligat, să-şi dea seama de toate influenţele reciproce dintre sol şi diferite specii de arbori. Ceiace se cunoaşte în această privinţă are un caracter cu totul empiric, nu e sistematizat într'o disciplină ştiinţifică cu axiome, postulate, etc. Şi nu numai solul trebue să-l aibă în vedere silvicultorul, dar mai ales subsolul, ⟨căci rădăcinele copacilor se infiltrează adânc în subsol⟩ în legătură cu proprietăţile fizice, cu umiditatea soluiui şi a subsolului, în legătura şi cu compoziţia lor chimică, în legătură însfârşit şi cu specia copacilor.

Ştiinţa solului s'a născut în mediul agronomilor şi după o luptă seculară cu agronomia a rezultat separarea ştiinţei solului ⟨agrogeologiei⟩ de agronomie şi a rămas numai agrologia ca parte practică a agronomiei în ce priveşte solul. La această luptă n'au luat parte silvicultorii, de aceia acea parte a ştiinţei solului, care se interesează de silvicultură, a rămas nedezvoltată, şi n'avem azi o ştiinţă paralelă cu agrogeologia, deşi silvicultorii *Hundeshagen, Gustav Mayer, Graebe, Müller, Ebermayer, Ramann, Visotchi* şi *Merozov* au lucrat destul de sistematic şi intensiv în această direcţie. Agrogeologia agronomică se interesează mai mult de solul arabil, iar subsolul îl studiază numai ca suport sau substrat. Din potrivă agrogeologia silvică se interesează mai mult de subsol, deoarece copacii trimit rădăcinele lor adânc în subsol. *Graebe* chiar specifică că ştiinţa solului ⟨edafologia⟩ a silvicultorilor se împarte în două părţi: ştiinţa ***subsolului*** în primul rând şi a ***solului*** în al doilea rând. Silvicultorul, contrar agronomului, se interesează apoi mai mult de solurile ***nealterate*** de cultură, precum şi de influenţa vegetaţiei lemnoase asupra lor, şi, ceiace este mai remarcabil, silvicultorul se interesează nu atât de influenţa vegetaţiei lemnoase, cât de influenţa ***desişurilor naturale*** alcătuite din această vegetaţie. Aceste desişuri formează un mediu specific, care influenţează asupra solului, partea

principală a acestui mediu este alcătuită de pătura frunzișului mort de pe pământ, învăluită de atmosfera specifică din umbra copacilor. Pădurea și în general desișurile naturale de lemnoase au fost considerate, și cu drept cuvânt, ca factori principali în formarea caracterelor solului, pentru acest motiv se disting soluri de pin, soluri de brad, de fag, de gorun, de stejar, etc., etc. Altfel stau lucrurile în agronomie, unde nu se disting soluri de colelie, de buruene, de trifoi, etc. Dacă știința solului în agronomie s'a desvoltat mai mult în direcția morfologică și chimică, în silvicultură ea se desvoltă ca edofologie propriu zis, adică în sensul studiului subsolului. De aci rezultă și deosebirea între metodele de cercetare ale agronomilor și silvicultorilor: pe când agronomii cercetează solul mai mult din punct de vedere chimic și fizic, silvicultorul se interesează în primul rând de secțiunea ce o prezintă solul ***cu subsolul*** lui, iar la analiza chimică el recurge numai spre a înțelege ceiace nu poate să-și explice prin studiul morfologic al secțiunii naturale.

Este interesant că ***silvicultorul*** Müller, [1] încă înainte de marele întemeetor al agrogeologiei V. V. Docuceaev a înțeles și a definit destul de clar solul. Iată ce scria el în 1876:

«De prima dată s'ar părea că n'ar fi just să se considere un agregat, atât de accidental cum e solul, că un corp întreg indivizibil, organizat, închegat.

Câte și câte puteri variate n'au influențat asupra rocei mume la transformarea ei în sol! Și s'ar putea crede, că desvoltarea puternică a vegetației, acțiunea viețuitoarelor, neîncetata acțiune a forțelor fizice și chimice ar fi trebuit să creeze nu produs atât de pestriț, încât nici vorbă n'ar mai putea să fie să se găsească în natură un sol cu o structură regulată, cu caractere și înfățișări bine definite. Dar cercetările din potrivă au arătat, că toate aceste influențe variate n'au produs un haos, ci forme bine definite și chiar fiecare din diferitele tipuri de soluri de păduri virgine poate să fie considerat ca un tot perfect organizat.

Ca și în toată natura tipurile aci n'au o fixitate de forme, fără să fie forme intermediare, cu toate acestea aceste tipuri pot să fie cercetate și caracterizate printr'o serie de semne caracteristice».

Dacă silvicultorii au fost cei dintâi, cari au observat și notat

---

1) Die natürlichen Humusformen, 1876, p. 3—4.

existența tipurilor naturale de soluri în sensul edafologic apoi tot silvicultorii sunt chemați și azi să cerceteze în amănunțimi acest corp natural, care se numește sol, în legătura lui cu subsolul, cu vegetația de pe el și cu clima specifică, ce domină în păduri. In adevăr agronomul azi nu mai găsește sol natural, de oarece tot ce nu este sub pădure, de mult a fost desfundat, arat, grăpat, supus îngrășămintelor, iar de la vegetația primitivă n'a rămas nici urmă, de cât doar grupulețe izolate de păiuș, colelie, firișor, etc. Altfel este în domeniul silviculturei, unde sub păduri se găsește încă solul primitiv, neatins de instrumentele de cultură, cu toată structura și compoziția lui chimică neschimbată, formată în curs de mii de ani.

In codru găsim solul virgin, și aci el și poate fi încă studiat în toate direcțiile și din toate punctele de vedere.

VÂNĂTOREŞTI

O DUBLE LA MISTREŢI
IN PĂDUREA STATULUI HELTEIU JUD. BACAU

de ERNEST GHEORGHIU

Era în anul 1897, când mă aflam şef de Ocol la Mânăstirea Caşin, jud. Bacău.

După cum am arătat şi în alte părţi, din povestirile amintirilor mele de vânătoare, aveam în acest Ocol, mai multe păduri întinse, cu codri seculari, în cari se găseau numeroase văi adânci şi liniştite, cu tăinişe şi pripoare ascunse, în care fiarele mari îşi găseau un adăpost sigur şi netulburat.

Una din aceste păduri, deşi nu cea mai întinsă, totuşi, bine aşezată spre miază-zi, avea într'o parte retrasă o suprafaţă respectabilă, acoperită cu o desime de nepătruns de lăstar stejăriş în care stejarul bătrân, era mai răspândit, ca celelalte feluri de arbori, aşa că, periodic fructificând îmbelşugat, semăna pământul cu multă ghindă, atrăgând fiarele mari, mai ales mistreţii, din toate împrejurimile.

Sub poalele pădurii, care se întinde la stânga pârâului Trotuşu, pe o coastă largă şi nu prea repede, se găseşte satul Helteiu, dela care-şi ia pădurea numirea şi nu departe de sat, linia ferată Tg.-Ocna-Adjud pe malul drept al Trotuşului.

Locurile de cultură ale ţăranilor, erau aşezate la răsărit de sat, între Trotuş şi pădure, astfel că, toamna mistreţii făceau un adevărat prăpăd în porumbiştele bieţilor săteni, cari în nopţile întunecoase, le păzeau de seara până în zori, făcând focuri în jurul lor şi trăgând salve din pistoale.

De câteva ori veniră mai mulţi locuitori la mine cu jalba în proţap, tânguindu-se de a face o vânătoare, «căci boalele de chiare, le fac mari stricăciuni, bântuindu-le ogoarele cumplit, lăsându-i fără hrana zilnică pe timpul iernei».

M'am înduioşat de necazul lor... şi le-am făgăduit că musai, Duminica viitoare, le voi da o răfuială mistreţilor, de vor ţine minte lungă vreme — dar trebuie ca să am şi din partea oamenilor un ajutor la acea vânătoare.

La această propunere, locuitorii s'au oferit bucuroşi numai să-i poată ajunga şi speria măcar până or culege păpuşoiul.

Intrebându-i dacă bănuiesc, unde ar fi sălaşul porcilor, unul din oameni fost pădurar, sfătos la grai, mai bătrân, uscăţiv şi vorbăreţ, se apropie de mine şi îmi spune cu mult foc «Să trăiţi D-le anginir, să nu mă luaţi în nume de rău şi nici să mă credeţi a fi un mincinos neruşinat, dacă voi spuni ci am văzut cu ochii mii, mare poznă:

«Săptămâna trecută, mă dusăsem cu sloboda, să văd di undi aş putea «aduci acasă, nişti uscătura pentru foc, fiind din cei învoiţi de nevoastră cu «contraft şi m'am înfundat pe nebăgate seama, tocmai la Cracii Ghidulesei, «unde-i ţihla mai deasă, uscătură multă era acolo şi buşteni groşi, zaceau pe «o rălă deavalma, ca în codrii cei pustii. Imi făcui plan şi chibzuială, ca să vin «să iau uscătura tocmai di aici, măcar că iera cam diparte şi locurile cam grele, «niumblate, făr să bănuiesc nimica, ca tocmai ma gaseam în salaşul afurisiţilor «di mistreţi. Stam uiti aşa pi loc şi rostogoleam ochii la dreapta şi la stânga, «mă aşez ghinişor pi o ciotă putredă lângă un sipot şi mă găteam să îmbuc «ceva, căci începuse pârdalnica di foame să ma împunga în pântece, domol scot «din desaguţa, câteva merinde, tot uitându-mă cătră fundul văiei undi să videa «negreala mare, în spre Ghiduleasa, dam cu gândul, frământându-mi mintea, cam «uni ar putea să fie aciuate chiarele spurcate, pi cari aveam grozav năcaz, căci «îmi stricase 2 prăjini şi jumate de popuşoi.

«Nu trecuse câteva clipeli din ochi, când numai ci aud în stânga me, «spri fundul unui pripor ascuns un grohăit amarnic di mi se sburlise părul mă- «ciucă, căci n'aveam la mini dicât briceagul şi mă gândiam afurisându-mă, di ci «n'am luat şi puşculiţa di acasă!..

«Văd nu mai diparti di o sută de paşi cum să scoală un cârd întreg di «porci, grohăind unul mai tari ca altu, si o rupi di fuga spre fundul Ghiculesei!.. «Rămăsesem ca di chiatră trăsnit pi loc, cu îmbucatura nimestecata în gură şi «mă uitam cum chiarele o luase la papuc.

«Ni-am şi făcut plan, ca la vânătoarea ce veţi face nevoastră, să ţinem «tot fundul văiei în Cracii Ghiculesei, pi unde se vedi ca afurisiţii aveau tre- «cătoarea lor obişnuită şi socotesc c'avem să-i înfundăm amarnic şi au să tras- «nească pustile ca la Pleavna — socot aşa prubuluind, că n'au sa ni scape «blastamaţii şi avem să-i tocăm di ari sa hie mai mari dragu — dar să nu luăm «norod mult la bătaie, căci chiara simte di diparte primejdia când e tambalau «mare şi o tiuleşte la sanatoasa».

Ispitit şi de povestirea lui Moş Taşulă, care era un vânător cunoscut prin isprăvile lui din tinereţe, hotărăsc ca Duminica ce vine să le dau goană, orice timp ar fi.

Pentru Duminica fixată, am luat dispoziţiuni, să am 20 bătăiaşi şi vreo 10 vânători ţărani din cei mai buni puşcaşi.

In adevăr, la ziua hotărâtă, ne-am înfiinţat în păr toţi, ca la comandă, adăugându-se şi câţiva surtucari din T.-Ocna şi din vecinătăţi.

Eram favorizaţi de o vreme mândră, un soare strălucitor de toamnă, în- văluia în raze căldicele, ca într'o purpură de aur, toată întinderea văzută până la orizont.

Linişte complectă domnea în văzduhul adormit. Toţi aşteptam cu înfrigu- rare prilejul de a da piept cu colţaţii, făurind în minte, felurite planuri strategice, cum să facă şi cum să dreagă, ca să nu scape nimic, fiindcă aveam nădejde mare, dela pădurarii vânători ce înconjurase desimile, din pădurea Heltei şi mai ales Cracii Ghidulesei, unde'şi aveau obicinuit straturile mistreţii, că se găsise urmele a două cârduri intrate în pripoarele văiei, la mijlocul desimei, aşa că eram aproape sigur de isbândă.

Pornim vânătorii, înainte cu un ceas, lăsând bătăiaşii la marginea pădurei, pentru ca să nu se facă cel mai mic sgomot, pe cărări întortochiate, haide hai, a gale, înşiraţi ca indienii, unul în urma altuia, păşim în complectă amuţire, făcând un ocol mare pentru a prinde fundul văiei pe creasta unde erau trecătorile porcilor.

Ajunşi după nesfârşite coborâri şi urcuşuri, la punctul hotărât suntem aşezaţi la poziţiile bune de către un pădurar, care cunoştea bine localitatea, şi anume, trăgacii mai buni şi surtucarii la ţiitorile mai sigure.

Mie, îmi căzuse punctul strategic mai de seamă, cât şi fratelui meu, vânător care rar scăpa ceva, eram aşezaţi chiar pe vâlcelele dealului pe unde trecuse cele două turme de mistreţi, la culcare, se vedeau numeroase urme de copite, între care câteva, grozav de mari — fiind şi proaspete de tot — ceeace ne bucura mult, dându-ne nădejde.

După ce ne aranjarăm fiecare bine în ţiitoare, curăţând-o de frunze şi vreascuri, cu puşca încărcată, cu posturi mari în dreapta, iar în stânga cu glonţ rotund, calibru 16, drillingul având acest calibru, aşteptam în neastâmpărări, începerea goanei.

Domnea o linişte mormântală. Nici o adiere în aer, nici un sgomot în pădure, decât ţăcănitul unor ciocănitori, cari spărgeau găuri în arbori deperisanţi, în căutare de viermi, ici, colea, din când în când, cădea câte o ramură uscată, tulburând pacea sfintei şi măreţei catedrale a naturei, care este pădurea.

Frunzele îngălbenite, începeau să cadă, prevestind sfârşitul vieţii lor.

Trecuse ca un cias de lungă aşteptare, în cea mai desăvârşită linişte şi nemişcare, cu ochii larg căscaţi spre vale în jos şi cu auzul încordat!... numai ce auzim focurile de pistoale în bătaie şi gura bătăiaşilor abia prinsă de ureche — fiindcă erau prea depărtaţi, inima începu să se sbată, şi acea sublimă emoţiune cu neputinţă de descris, care apucă pe vânător la răsunetul focurilor de armă, ne îneca răsuflarea.

Nici o mişcare în faţa noastră, câteva momente totul pare adormit în somn de moarte, dar nu mult după începerea bătăei, se aude desluşit în fund sub noi, un ropot de frunze şi de crăci rupte, atunci începu orga cea mare în biserica Naturei cântând simfonia vânătorului, pe coardele codrului înfiorat!!!

Cei câţiva copoi aduşi anume pe ales, începură muzica sublimă a marelui concert silvatec făcând să vibreze codrul, până în adâncul măruntaielor, spintecând văzduhul în mii de acorduri mai armonioase şi mai plăcute ca cele ale lui Strauss.

Privind cu încordare spre locul unde s'a auzit sgomotul produs de cârdul mistreţilor în desimea de sub ţiitori, zăresc cum apucă direcţia mea.

Cu inima bătând ca limba unui clopot, aştept să se apropie, aleg din ochi pe unul din cei dela frunte care era mai mare şi când ajunse la 10 — 15 paşi îi trosnesc focul cu poşte la căpăţână, iar cu al 2-lea foc iau în ochire pe un altul tot mare care trecea linia ţiitorilor şi-i trag glonţul calibru 16 rotund la spata stânga, amândouă loviturile au fost mortale! De bucurie, uitasem că mai am cel al 3-lea foc a expresului dela drilling şi n'am mai tras deşi turma întreagă împinzise dealu jur împrejurul meu.

Fratele meu, ucise şi el unul voinic, iar ţăranii un grăsun.

Am mai făcut până seara 2 bătăi, în care n'a căzut decât o vulpe şi câţiva iepuri..

Ne-am reîntors cu mare alai la vale găsind jumătate satul adunat în calea noastră mulţumindu-ne cu căldură, că i-am scăpat de prăpădul holdelor de porumb. Mulţumiţi de isbândă ne-am reîntors la căminurile noastre.

PARERI ŞI IMPRESII

UN STRIGĂT DE ALARMĂ

De multă vreme mă gândiam să scriu acest articol. De ce nu l'am scris, nu aş şti să spui. Dar ştiu de ce'l scriu acum.

Luna trecută m'am dus la Societate, era ziua consiliului. Am găsit lume adunată, se inaugura cercul.

Pe tăcute, aşa cum se cuvine unor oameni serioşi şi doritori de muncă, se deschideau saloanele bibliotecii şi ale cercului. Era o bucurie generală, adumbrită numai de regretul că cei bătrâni lipseau; numai moş Vasile şi cu mine, dintre cei dela roată. Probabil au lipsit fiindcă nu s'a anunţat, fiindcă s'a vrut intimitatea de familie.

Dar în fine, cu acea ocaziune mi s'a dat numărul 1 şi 2 din Revista Pădurilor pe Ianuarie şi Februarie 1927, anul 39.

Ce duioase amintiri privind această copertă verde; un trecut plin de greutăţi, de umilinţe, de sărăcie, dar plin şi de iluzii şi de speranţe.

Şi când noi la început, ne gândeam la o revistă, la un locaş, la oarecare drepturi, ca la un ideal îndepărtat, aproape un vis; să ne adunăm în Palatul nostru, să avem mijloace cu care să putem realiza şi muzeu şi bibliotecă şi staţiuni de experiementare; să facem ştiinţă în adevărata accepţie a cuvântului; când trăesc toate acestea îmi vine greu să cred.

Scumpă şi neuitată fie memoria lui Alecu Constantinescu, fostul nostru preşedinte, cu ajutorul căruia ne este dat nouă, celor dela «Progresul silvic», să trăim ceasurile de acum, ceasuri în care opera de închegare a societăţii noastre este terminată şi ne dă putinţa să invităm pe tineri la muncă pentru opera de elaborare ştiinţifică.

Toate aceste gânduri mi-au venit năvală privind coperta verde; revista broşată, cu foile tăiate, tiparul frumos, totul îngrijit.

Desigur într'o revistă şi mai ales într'o revistă ştiinţifică, ideia este totul. Un fapt nou plin de consecinţe, o lege descoperită formează fondul. Şi ori cum ar fi prezintat, este indiferent, fiindcă faptul, legea ştiinţifică interesează. Totuşi forma plăcută, grija cu care se prezintă revista te îndeamnă la muncă.

Pe mine m'a hotărât să scriu articolul pe care'l tot amân de aproape un an.

Şi acum iată despre ce este vorba:

La Septembrie anul trecut am fost cu automobilul dela Severin la Mehadia. Ne apropiam de Gura Văii, un cătun înainte de Orşova, când pe şosea vedem venind în goană, înaintea noastră, un om care striga şi gesticula.

Miraţi ne-am oprit; şi nu a trecut câteva minute, o explozie grozavă şi din coasta pe lângă care mergeam, blocuri de piatră rupte din stâncă şi care au fost aruncate peste şosea şi peste drumul de fier.

Am rămas uimit, nu de pericolul la care sunt expuşi călătorii, dar de inconştienţa administraţiunei generale a statului român.

Anul trecut chiar a fost un an de dezastru pentru acea regiune. Râurile au deborddat, terasamentul drumului de fer luat, poduri stricate, iar şoseaua naţională distrusă complet pe o distanţă de trei sute de metri. S'au cheltuit zeci de milioane pentru restabilirea circulaţiunei.

Si toate acestea din cauza torenţilor.

Astăzi nu numai specialiştii, dar şi profanii cari citesc cât de puţin, ştiu că torenţii se pot corecta; ravagiile pe care le produc torenţii se pot reduce considerabil.

Iar această corecţiune se face, în principal, prin împădurirea coastelor din preajma torenţilor. Este drept că pe lângă aceste împăduriri, mai este nevoe şi de unele lucrări de artă; dar principalul rămâne tot împădurirea.

Şi când acesta este adevărul elementar, când între coastă şi Dunăre ai şi şoseaua naţională şi drumul de fier de cel mai mare trafic al ţării, să autorizi nu numai defrişarea, dar şi fărimiţarea stâncii prin dinamită, — când le vezi acestea, nu ştii ce să mai crezi.

Am întrebat la serviciul silvic şi mi s'a spus, că sunt lucrări în curs pentru care s'au cheltuit şi se cheltuesc sume importante, dar că nu au ce face.

Serviciul minelor dă concesiuni.

De altmintrelea am văzut spiritul de care sunt animate autorităţile noastre, chiar atunci la faţa locului.

Drumul de fier şi şoseaua se întretaie în mai multe puncte şi când drumul de fier a despotmolit linia, bolovanii i-a aruncat pe şosea şi a făcut-o impracticabilă.

Este un spirit primejdios şi care trebue să dispară, pentru bunul mers al treburilor publice.

Rivalităţi între servicii, rivalităţi între ministere: oare nu asistăm foarte des la procese între două autorităţi de stat?

Asta trebue să înceteze.

Toţi funcţionarii statului trebue să muncească în acelaş gând, propăşirea statului. Între ei nu pot fi interese opuse.

Şi m'am bucurat când am auzit că se creiază un oficiu la Preşedinţia Consiliului de Miniştri.

Preşedintele consiliului ar trebui să reprezinte această unitate a Statului; acolo ar trebui rezolvite conflictele ce se ivesc între diverse autorităţi.

Dacă am avea un asemenea oficiu, cazul special care ne preocupă s'ar rezolvi uşor. Pădurile ar veni şi ar demostra necesitatea menţinerii pădurii pe coastele din preajma torenţilor; ar arăta cheltuelile care se fac pentru stavilirea curenţilor; minele ar arăta veniturile care le încasează din exploatarea unor astfel de cariere şi sunt sigur că cifrele ar fi aşa de elocuente în cât asemenea exploatări ar fi oprite.

Desigur antreprenorii au interes ca să facă exploatări în imediata apropiere a şoselelor şi a drumurilor de fier — *dar nu să dărâme casa pentru ca să-i scoţi cărămizile pe cari să le vinzi ca material brut.*

Mi-am făcut datoria, cei în drept să şi-o facă pe a lor.

Aureliu M. Eliescu
Fost silvicultor, deputat şi senator

INFORMAŢIUNI

Societatea centrală Agricolă a propietarilor şi cultivatorilor din România, ca şi în anii trecuţi, a oferit şi în acest an 12.000 lei, spre a se împărţi premii primilor trei clasificaţi dintre absolvenţii secţiei silvice a Şcoalei Politechnice.

Interesul pe care numita Societate îl poartă învăţământului nostru silvic, constitue, pentru tineretul închinat grijei pădurilor, o încurajare, pe care noi o apreciem în modul cel mai elogios.

* * *

In ziua de 17 Martie a. c. s'a stins, subit, din viaţă excelentul nostru camarad Inginer Inspector silvic Mihail Popescu.

Slujitor harnic, conştiincios şi priceput Mihail Popescu a fost, pentru toţi colegii lui, un prieten foarte apreciat.

Alături de familia sa, căreia îi transmitem condoleanţele noastre, deplângem moartea prematură a acestui vrednic camarad.

* * *

Societatea „Moldova" din Piatra-Neamţ a donat 10.000 lei pentru laboratorul botanic al Şcoalei Politechnice.

Am vrea, să considerăm donaţiunea Societăţei «Moldova» ca începutul unei mişcări pentru înzestrarea laboratoriilor silvice, cari, în urma războiului au suferit mari pagube.

Societăţile noastre de exploatări forestiere pot şi au datoria, să imite pilda societăţei dela Piatra-Neamţ.

* * *

Societatea Elevilor secţiei silvice dela Şcoala Politechnică şi-a alcătuit, pe anul în curs, următorul comitet: Preşedinte, Aurel Chibeleanu, Vicepreşedinte Traian Pop, Secretar general Radu Munteanu, Casier C. Ştefănescu-Merei, Secretar de şedinţă I. Costăchescu. Membrii: P. Voiculescu, T. Georgian, V. Ursu, H. Trandafirescu.

Urăm tinerilor noştri camarazi o activitate rodnică.

* * *

Aducem la cunoştinţa domnilor membri ai Societăţii „Progresul Silvic", că Biblioteca şi „Cercul Inginerilor silvici" sunt deschise în fiecare zi dela orele 9–13 şi 15–3.

Sfătuim pe camarazii noştri, să folosească acest nou prilej de instruire profesională şi pentru strângerea legăturilor de solidaritate.

Cu această ocazie atragem atenţia d-lor membrii, că în afară de domniile-lor, sunt admişi să frequenteze «Cercul», potrivit art. 15 din Regulamentul pentru administrarea Casei Soc. «Progresul Silvic», — rudele şi prietenii d-lor membrii şi membrii aderenţi acceptaţi de Consiliul de Administraţie.

* * *

Chestiunea practicei elevilor secţiei silvice dela Şcoala Politechnică, luându-se în discuţia Consiliului profesoral, s'a stabilit, în principiu, ca timpul de practică să fie redus astfel, ca să se dea posibilitate elevilor secţiei silvice, să termine cursurile odată cu elevii celorlalte secţiuni.

* * *

D-l Inginer inspector general silvic Horia Lazăr, asistent la catedra de Sil-

vicultură dela Şcoala Politehnică, a demisionat din acest post.

* * *

Societatea Elevilor secţiei silvice dela Şcoala Politehnică a donat laboratorului botanic al acestei şcoli, un microscop în valoare de lei 20.000.

Înţeleapta întrebuinţare, pe care elevii şcoalei noastre o dă fondurilor societăţii lor, ne face să privim cu încredere la viitorul acestor generaţiuni de ingineri silvici.

* * *

Domnii membrii ai societăţii „Progresul Silvic" sunt rugaţi, — ca în trecerea lor prin Capitală — să folosească, pentru găzduire, camerile amenajate în acest scop ale Căminului Societăţii. Potrivit art. 42 din regulamentul pentru administrarea casei soc. «Progresul silvic», preţul închirierii este de lei 40 pentru prima zi şi 30 lei pentru celelalte în camerile cu un pat şi respectiv 60 lei şi 50 lei în camerile cu 2 paturi.

Consiliul de ad-ţie al societăţii asigură camarazilor noştri o bună primire.

* * *

Societatea de vânătoare «*Codrul*» a elevilor secţiei silvice dela Şcoala Politehnică şi-a ales, pentru anul curent, următorul comitet: Preşedinte de onoare prof. Dr. Gh. Nedici. Preşedinte Munteanu D. Vicepreşedinte, Mezinca C. Secretar: Konrad Iosef. Casier: Munteanu V. Membru: Vendel A. Censori: Marcu Iosif, Ştefănescu C. şi Frăţilă V. Maeştrii de vânătoare Marcu I. şi Munteanu V.

* * *

D-l Inginer silvic Ştefănescu-Gună a scos de sub tipar o nouă ediţie a tratatului său de *Topografie.*

* * *

Societatea elevilor secţiei silvice dela Şcoala Politechnică în colaborare cu d-l Inginer N. Codru, şeful Ocolului silvic Brăneşti, a organizat în ziua de 10 Aprilie a. c., la Brăneşti, o foarte tinerească şi reuşită serbare a *sădirii arborilor.*

Suntem convinşi, că propaganda pentru lărgirea «conştiinţei forestiere», pe care asemenea serbări o urmăreşte, va fi mai puternic făcută, cu deosebire, de elevii noştri, cărora nu le lipseşte bucolicul entuziasm, cu care trebue să se însoţească primele raze ale soarelui primăvăratec. Şi nu ne îndoim că, în ziua de 10 Aprilie, mulţi noi iubitori de pădure *s'au întors* la Bucureşti, deşi iniţiatorii, în elanul lor tineresc, n'au precizat, în invitaţii, pe lângă ora plecării, ora şi data *întoarcerii* dela Brăneşti!

* * *

Sâmbătă 16 Aprilie a. c., un grup de ingineri silvici, sub conducerea d-lui Profesor V. Stinghe, au plecat din ţară, pentru 3 săptămâni, spre a face o excursiune de agrement şi studii la Viena şi în pădurile din munţii Tirolului.

Autorităţile austriace au făgăduit cel mai larg concurs excursioniştilor români. Deasemeni Casa Pădurilor a contribuit cu multă bunăvoinţă la reuşita acestei interesante excursiuni.

* * *

De curând, din iniţiativa unui grup de studenţi ai secţii silvice dela Şcoala Politehnică, a luat fiinţă «Cercul studenţesc de studii forestiere», al cărui scop, potrivit art. 4 din statute, este, să creeze *„un mediu prielnic pentru studiul problemelor de specialitate, urmărind formarea de silvicultori convinşi, activi şi bine pregătiţi în cariera silvică".*

La şedinţa inaugurală, care a avut loc Miercuri 6 Aprilie a. c., ora 21, au luat parte pe lângă membrii activi ai Cercului şi d-nii profesori: Antonescu, care a prezidat şedinţa, Grunau, Stinghe, Protopopescu, d-nii ingineri: H. Lazăr, P. Ioan, Em. Niculescu, Ef. Petrescu, dr. C. Georgescu, Iliescu, Ştefănescu-Suhăţeanu, etc.

D-l C. Chiriţă, preşedintele C. S. S. F., a ţinut cuvântul de deschidere al activităţii, din care spicuim, fără comentar, fiindcă nu vrem să producem zâzanii, următoarele:

«Studenţii de faţă sunt dintre puţinii cari îmbrăţişează, astăzi, cariera silvică *din convingere*».

«De ce mai sunt necesare atâtea studii? de ce să mai pierdem atâţia ani, pentru ca apoi să practici silvicultura în felul cum se practică».

«..... Iată de ce din Şcoala Politechnică asistăm la tristul spectacol al încercării unora dintre elevii buni de a evada dela secţiunea silvică, şi unii pleacă, — iar parte din cei ce rămân, sunt depe acum nişte blazaţi».

«Dintr'un început, ţin să spun tuturor celor chemaţi aci, că nu se găsesc în faţa unei societăţi ca multe altele, că *puţinii* studenţi de aici, cari reprezintă ceeace secţiunea silvică are mai bun.....».

Din statute culegem:

„Cap. 3, art. 7, alin. c: Membrii activi sunt aleşi printr'o serioasă selecţiune dintre studenţii secţiei silvice. Cercul va delega o comisiune de trei membrii, cari vor studia (!) şi referi asupra celor propuşi spre a fi admişi în cerc».

Nu facem citatele de mai sus, decât pentru a atrage atenţiunea iniţiatorilor C. S. S. F. asupra acuzaţiunei, pe care *ceilalţi* — sperăm să fie cei mai puţini, cei foarte puţini — rămaşi în afara Cercului, le-ar putea aduce. Şi noi nu credem pe unii prezumţioşi, după cum nu socotim pe cei oropsiţi de C. S. S. F. ca reprezintând în mod absolut, ceeace are secţiunea silvică mai puţin bun (ca să nu ne exprimăm mai categoric).

Recomandăm tinerilor noştri camarazi, să nu prilejească, cu o iniţiativă lăudabilă de activitate, deslănţuirea, prea timpurie, a unei discordii vătămătoare pentru toţi. In mintea omului cumpănit se pot găsi formule, cari să nu rănească sufletele, celor ce au nevoe de lumină şi trebue sfătuiţi a o căuta.

După cuvântarea d-lui Chiriţă, d-l profesor Antonescu face o lungă şi interesantă expunere asupra câtorva evenimente din viaţa sa de silvicultor şi îşi exprimă unele din părerile pe cari le-a căpătat într'o atât de îndelungată şi frumoasă carieră. In treacăt, d-l prof. Antonescu s'a plâns şi în potriva ingratitudinei, celor cari vor să uite activitatea sa de 4 ani la Revista Pădurilor precum şi în potriva celor cari vor să se dispenseze de luminile bătrânilor.

Dacă este pricină s'o aibă, împărtăşim în totul amărăciunea d-lui prof. Antonescu, deşi o considerăm provocată de elemente, pe eari nu le cunoaştem, — fiindcă nu există unul, din cei ştiuţi de noi, care să fie atât de orb şi să ignoreze activitatea aceluia, care poate fi numit, cu laudă *„Decanul silviculturei române“*.

La urmă, d-l dr. C. Georgescu a făcut o scurtă şi foarte ascultată expunere asupra «studiului fasciaţiunei», subiectul excelentei sale lucrări de doctorat.

Interesul, cu care a fost primită iniţiativa celor dela C. S. S. F. atât de d-nii profesori, cât şi de d-nii ingineri şi membrii ai Cercului, ne face să augurăm acestei grupări un viitor plin de foloase morale şi ştiinţifice.

Revista Pădurilor, vroind să dea cel mai larg concurs acestei vrednice şi lăudabile iniţiative, pune la dispoziţia co-

mitetului C. S. S. F., paginile trebuitoare pentru publicarea lucrărilor originale, cele mai interesante.

* * *

Amintim camarazilor noştrii că la 29 Mai a. c. are loc, la Bucureşti, adunarea generală a Societăţii «Progresul Silvic» din acest an.

Importanţa chestiunilor ce se vor desbate va atrage, desigur, un număr însemnat de membri la această reuniune. După închiderea adunării va urma o foarte pitorească şi splendidă excursiune pe valea Argeşului, către Cumpăna.

Domnii membri, cari vor să locuiască, pe timpul şederei lor în Bucureşti, în Căminul Societăţii, sunt rugaţi să facă, din vreme, reţinerea camerilor de cari au nevoe, întru cât numărul locurilor este limitat.

* * *

Suntem informaţi, că în ziua de 24 Martie a. c. a murit la Cernăuţi un vechiu slujitor al pădurilor, inginerul Inspector silvic FRANZ PATAC, fost 31 ani în serviciul Fondului regionar din Bucovina. La înmormântarea acestui cinstit, priceput şi sârguitor slujbaş au asistat toţi camarazii noştri din Cernăuţi, iar d-l inginer Inspector general M. Boldur a vorbit în numele Societăţii „Progresul Silvic".

Plângem din inimă moartea vrednicului camarad.

* * *

Primim următoarele:

Din cauza scumpirei mânei de lucru în România,—Cehoslovacia—în care tarifele de transport pe c. f. pentru export sunt foarte reduse—a reuşit să'şi plaseze, la fabricile române din Maramureş, lemn brut de brad.

* * *

Aflăm că în America de Nord, din cauza prejudiciilor pe cari le cauzează vâscul ‹Loranthus şi Viscum›, s'a luat dispoziţiunea, ca în termen de 10 ani să fie distrus tot acest parazit din pădurile aparţinând Statelor Unite.

* * *

Pe ziua de 1 Mai a. c. s'a făcut în corpul silvic al Statului, următoarea mişcare:

D. Ing. Insp. silvic St. Predescu dela Oc. silvic Peşteana la Dir. regională silv. Orşova.

D. Ing. Insp. silvic N. Mateescu dela Oc. silvic Vâlsan la Dir. reg. silvică Piteşti.

D. Ing. sub Insp. silvic Gh. Condrea dela Oc. silvic Enişenlia la Dir. reg. silvică Constanţa.

D. Ing. sub Insp. silvic V. Priboianu dela Oc. silvic Lucieni la Dir. reg. silvică Piteşti.

D. Ing. sub Insp. silvic M. Drăgan dela Oc. silvic V. Mare la Dir. reg. silvică Arad.

D. Ing. sub Insp. silvic V. Horvath dela Oc. silvic Aiud la Dir. reg. silvică Cluj.

D. Ing. sub Insp. silvic Andrei Szabo dela Oc. silvic Baia Sprie la Dir. reg. silvică Sighet.

D. Ing. sub Insp. silvic Al. Reich dela Oc. silvic Holercani la Dir. reg. silvică Chişinău.

D. Ing. sub Insp. silvic Th. Păiş dela Oc. silvic Focşani la Dir. reg. silvică Bacău.

D. Ing. sub Insp. silvic V. Opriş dela Oc. silvic Cârţişoara la Dir. reg. silvică Arad.

D. Ing. sub Insp. silvic Alfred Daum

dela Oc. silvic Tg. Mureş la Dir. reg. silvică Cluj.

D. Ing. sub Insp. silvic D. Luţescu dela Oc. silvic Horez la Dir. reg. silvică Orşova.

D. Ing. sub Insp. silvic N. Nedelcovici dela Oc. silvic Ineu în Adm. Centrală a Casei Pădurilor.

D. Ing. Şef silvic Iosif Vasilescu de la Oc. silvic Floreşti la Dir. reg. silvică Bacău.

D. Ing. Şef silvic C. N. Vasiliu de la Oc. silvic Răchitoasa la Dir. reg. silvică Iaşi.

D. Ing. Şef silvic Al. Stefanopol de la Oc. silvic Căscioare la Dir. reg. silvică Mercurea-Ciuc.

D. Ing, silvic C. Creiţaru dela Dir. reg. silvică Cernăuţi la Oc. silvic Leova

D. Ing. silvic Eugen Soos, Ajutor Oc. silvic Soveja la Oc. silvic Dalboşeţ.

D. Ing. silvic Th. Nahaiciuc, Ajutor Oc. silvic Tomeşti la Oc. silvic Holercani.

D. Ing. Subinsp. silv. P. Ion dela Dir. reg. silvică Buzău în Adm. Centrală a Casei Pădurilor.

D. Ing. Subinsp. silv. St. Calotescu dela Dir. reg. silv. Constanţa la Dir. reg. silv. Buzău.

D. Inginer silv. D. Anghelescu dela Dir. reg. silvică Piteşti la Ocolul silvic Bozovici.

D. Inginer silv. Traian Stan din Adm. Centr. a Casei Pădurilor la Ocolul silv. Horez.

D. Inginer silv. C. Georgescu dela Ocolul silvic Buhalniţa la Ocolul silvic Focşani.

D. Inginer silvic Cezar Cristea dela Ocolul silvic Arpaş la Dir. Iaşi.

D. Ing. silvic Traian Roşu din Adm. Centr. a C. P. la Oc. silv. Baia Sprie.

D. Ing. silvic E. Niculescu din Adm. Centr. a C. P. la Oc. silv. Valea Mare.

D. Ing. silvic I. Dumitrescu din Scoala Cassa Verde la Oc. silvic Vâlsan.

D. Ing. silvic C. T. Constantinescu din Adm. C. a C. P. la Oc. silv. Enişenlia.

D. Ing. silvic Dan Teodor din Adm. C. a C. P. la Oc. silv. Ineu.

D. Ing. silvic Gh. Sandulache dela Ocol silv. Albac la Ocol. silv. Vintilă-Vodă.

D. Ing. silvic Gh. V. Gâlcă dela Ocol silv. Leova la Ocol. silv. Floreşti.

D. Ing. stag. Mircea Popescu dela Dir. reg. silv. Bacău ajut. Carol I.

D. Ing. silv. V. Malarski dela Ocol. silv. Vânju M. la Ocol. silv. Nocrich.

D. Ing. silv. I. Andrei dela Ocol. silv. Ileanda-M. la Ocol silv. Aiud.

D. Ing. silv. I. Zelesniak dela Ocol. silvic Caransebeş la Ocol. silvic Peşteana.

D. Ing. silv. I. Urban dela Ocol silv Strehaia la Ocol. silv. Caransebeş.

D. Ing. silv. V. Georgescu dela Ocol. Silv. Bozovici la Ocol. silv. Strehaia.

D. Ing. silv. M. Mateescu dela Dir. reg. silv. Piteşti la Ocol. silv. Rachitoasa.

D. Ing. silv. C. Diaconescu dela Dir. reg. silvică Sighet la Ocol. silvic Cârţişoara.

D. Ing. silv. A. Becheş dela Dir. reg. silv. Arad la Ocol. silv. Tg. Mureş.

D. Ing. silv. Sextil Tişcă dela Dir. reg. silv. Arad la Ocol. silv. Sibiu.

D. Ing. silv. C. Gerecze ajut. dela Ocol. silv. Nistru la Ocol. silv. Budureasa.

D. Ing. silv. Varnava Uttö dela Ocol. silv. V. Vodă la Ocol. silv. Agnita.

D. Ing. silv. St. Ţurţuman dela Ocol. reg. silvică Sebeş la Ocol. silvic Buhalniţa.

D. Ing. silv. F. Stoica dela Ocol. silv. Caracal la Ocol. silv. Tugureşti.

D. Ing. silv. Ruse Popescu dela Ocol. silv. Ţugureşti la Ocol. silv. Arpaş.

D. Ing. silv. Gh. Petrescu dela Ocol.

silvic B. Herculane la Ocol. silvic Caracal.

D. Ing. silv. I. Constantinescu dela Dir. reg. silv. Orşova la Ocol. silv. Vânju Mare.

D. Ing. silv. Gr. Marinescu dela Ocol. silv. Orăştie la Ocol. silv. Albac.

D. Ing. silv. Petre Cafegiu dela Dir. reg. silv. Cluj la Ocol. silv. Ileanda-M.

D. Ing. stag. C. Cartaş din Adm. Centr. a C. P. ca ajut. la Ocol. silv. Răchitoasa.

D. Ing. silv. Eft. Petrescu din Adm. Centrală a C. P. la Ocol. silv. Lucieni.

* * *

Primăria Oraşului Baia Mare conform Art. 76 şi 78. din Regulamentul Statutului Funcţionarilor Publici, publică concurs pentru complectarea următoarele posturi:

1 post de Inginer silvic.

1 post de Inginer technic.

Doritorii de a obţine acest post, cari întrunesc condiţiunile prescrise de art. 7, din Statutul funcţionarilor vor înainta cererea Primăriei până la data de 20 Mai a, c. însoţită de următoarele acte:

1. Extract de naştere.
2. Certificat medical.
3. Certificat de studiu.
4. Dovada satisfacerii serviciului militar.
5. Declaraţia limbilor ce cunoaşte.
6. Certificat de naţionalitate.
7. Dovada primirei în Corpul technic a inginerilor. Postulanţii cari ocupă vreo funcţiune publică vor indica aceasta înaintând cererea prin autoritatea la care funcţionează. Retribuţiile sunt cele prevăzute în buget.

Cererile incomplecte nu se iau în considerare.

SOCIETATEA „PROGRESUL SILVIC"

Dezbateri. Publicațiuni

PROCES-VERBAL No. 8

Ședința din 2 Martie 1927 a Consiliului de Ad-ție

Ședința se deschide la ora 18½ sub președenția d-lui C. P. Georgescu, vice-președinte.

Prezenți d-nii: Eliescu A., Florescu M. P., Grozescu D., Ioan P., Ionescu Andrei, Lăzăr Horia, Sburlan D., Stinghe V. și M. Ștefănescu-Suhățeanu.

Se aprobă procesul-verbal al ședinței precedente.

1. Se ia în discuție întâmpinarea ce urmează a face «Progresul silvic» la legea Camerilor agricole.

D-l *Petre Ioan* citește prima redactare a acestei întâmpinări.

D-l *A. Eliescu* găsește bine întocmit memoriul numai tonul ar fi de dorit să fie mai puțin agresiv.

D-l *C. P. Georgescu* este de părere că memoriul, în redactarea lui definitivă, să se dea publicității.

D-l *A. Eliescu* nu se asociază la această părere. D-sa se oferă să înmâneze un exemplar și d-lui Lucasievici unul din autorii legii Camerilor agricole.

D-l *Suhățeanu și D. Grozescu* sunt de părere ca memoriul să discute în mod amănunțit dispozițiile conținute în lege și să nu se menție numai la principii.

D-l *A. Ionescu* recomandă ca intervenția la cei în drept să se facă fără întârziere, fiindcă proectul de lege a trecut și prin Consiliul legislativ.

D-l *C. P. Georgescu* spune că modificarea proectului trebue obținută cu orice preț prin intervenții la ministru sau chiar pe cale de amendamente cu concursul parlamentarilor ingineri silvici.

Consiliul hotărăște ca o comisiune compusă din d-nii C. P. Georgescu, A. Eliescu și V. N. Stinghe, după ce va redacta memoriul în forma sa definitivă să-l prezinte d-lui Ministru de agricultură.

2. Asupra organizării congresului din 1927, *Consiliul* hotărăște ca d-nii Antonescu, Grozescu și Stinghe să întocmească programul și lucrările preliminare și într'o ședință apropiată să le supue consiliului.

3. Asupra ciclului de conferințe se stabilește că d-nii Ioan Petre și V. Stinghe în urma propunerii d-lor, să țină câte o conferință, iar într'o ședință viitoare să se fixeze zilele și ordinea acestor conferințe.

4. Asupra propunerilor făcute de d-l A. Ionescu în scrisoarea sa din 22 Februarie 1927 cu privire la aplicarea legii de organizare a Corpului silvic, apărarea intereselor profesionale de către Societate și difuzarea cărților dela biblioteca Societății, *Consiliul*, în urma propunerilor d-lor C. P. Georgescu și Ștefănescu Suhățeanu, hotărăște ca să avizeze asupra acestor chestiuni după ce d-l A. Ionescu va face pentru fiecare în parte propuneri concrete cari să formeze baze de discuțiune.

5. La adresa Uniunei Camerilor agricole, *Consiliul* hotărăște să se înștiințeze această instituțiune că delegatul «Progresului silvic» în Uniunea Camerilor agricole este d-l vice-președinte C. P. Georgescu.

6. Asupra cererei Uniunei Camerilor Agricole prin care se solicită sala Societății pentru zilele de 9 și 10 Martie, Consiliul hotărăște să acorde această sală cu prețul de lei 2000 pe zi, costul luminei, încălzitului și al curățeniei.

7. In chestiunea memoriului întocmit de d-l P. Ioan, cu privire la întâmpinarea ce trebue să se facă asupra proectului de lege al corecțiunei torenților, *Consiliul* hotărăște ca d-l C. P. Georgescu să prezinte acest memoriu Comisiunei însărcinată cu alcătuirea anteproectului de lege al corecțiunei torenților, la cea mai apropiată ședință.

PROCES-VERBAL No. 9

Şedinţa din 21 Martie 1927 a Consiliului de Ad-ţie

Prezenţi d-nii: Eliescu A., Georgescu C. P., Ioan P., Marinescu C., Sburlan D., Suhăţeanu S. M., Stinghe V. şi Tănăsescu M.

Prezidează d-l C. P. Georgescu vice-preşedinte.

1. D-l *M. Tănăsescu* în chestiunea plăcilor comemorative care urmează a se pune în sala de festivităţi împreună cu o candelă ce va arde continuu, prezintă 2 oferte, din care Consiliul aprobă pe aceia a casei Tomat, ca fiind mai avantajoasă

D-sa arată, că bustul regretatului Al. Constantinescu urmează să fie terminat de d-l Măţăuanu şi va fi aşezat în sala de festivităţi.

2. Se aprobă a se plăti, pentru lucrări executate la clădirea societăţii, d-lui N. Popescu lei 11.000.

3. D-l *C. P. Georgescu* arată că Direcţia generală a Cadastrului, în camerile ocupate de serviciile ei la etajul al V-lea, a luat măsuri să aşeze peste duşumeaua de mozaic, scânduri.

De oarece societatea n'a fost anunţată cu privire la această lucrare, d-sa a oprit-o, sub rezerva ratificărei de către consiliu.

Consiliul, având în vedere stricăciunile ce se pot aduce duşumelei de mozaic, hotăreşte să se oprească lucrările începute, de către Direcţia Cadastrului care va fi invitată să-şi ridice scândurile bătute.

4. D-l *Grozescu* prezintă o ofertă pentru confecţionare de saltele şi perne în camerile căminului.

Consiliul urmează a decide după ce se va mai aduce, de către d-l Grozescu şi alte oferte.

5. Se aprobă cu majoritate instalarea unui post telefonic cu 2 derivaţii.

6. *Consiliul*, în urma discuţiunilor la care au luat parte d-nii C. P. Georgescu, M. Tănăsescu, V. Stinghe, P. Ioan şi D. Grozescu, decide ca pe anul curent să se perceapă o cotizaţie de lei 240, iar abonamentul la Revista Pădurilor să fie de lei 200 pentru abonaţii care nu sunt ingineri silvici, 100 lei pentru inginerii silvici şi 70 lei pentru conductori şi brigadieri.

7. Se decide ca d-l subsecretar de stat Manoilescu şi profesor I. Simionescu să fie rugaţi a ţine câte o conferinţă.

8. In locul d-lui P. Antonescu, care demisionează din comisiunea pentru organizarea congresului din anul curent, consiliul cooptează pe d-nii Horia Lazăr şi Anastase Nedelcovici.

D-l *V. Stinghe* propune ca subiecte de desbătut în congresul anului curent:

1. Exproprierea pentru islazuri şi
2. Divizarea proprietăţei forestiere.

Sedinţa se ridică la ora 20.

PROCES-VERBAL No. 10

Şedinţa Consiliului de Ad-ţie dela 28 Martie 1927

Prezenţi, D-nii C. P. Georgescu, C. Sava-Goiu, C. Marinescu, M. P. Florescu, Al. Popescu, V. Stinghe, D. Grozescu, P. Ioan, Andrei Ionescu, D. Sburlan.

Şedinţa se deschide la ora 6.30 sub preşedinţia D-lui C. P. Georgescu.

1. D-l *Preşedinte C. P. Georgescu*, expune Consiliului modul cum a apărat interesele Corpului silvic în Comisiunea AGIR, pentru armonizarea salariilor şi arată că în urma intervenţiilor făcute s'a admis ca ing. silvici să fie trecuţi exact în aceleaşi clase de salarizare ca şi colegii lor din Corpul technic.

2. D-l *Coman Marinescu* desvoltă întâmpinarea D-sale privitoare la chestiunea păşunatului alpin. Arată că Ministerul Agriculturii şi Domeniilor în dorinţa de a reglementa acest păşunat a numit o comisiune compusă dintr'un insp. g-ral agronom, directorul

islazurilor şi un reprezentant al Casei Pădurilor, care să descindă în diverse localităţi şi — faţă de situaţia ce se prezintă — să facă propuneri Ministerului. Comisiunea s'a întrunit, dar delegatul Casei Pădurilor nu a putut lua parte. Ceilalţi 2 membri ai comisiunii au descins în jud. Sibiu şi au dresat un proces-verbal în care propun ca odată cu arendarea golului de munte să se arendeze şi «adăpostul» şi dreptul de trecere prin pădure şi chiar păşunatul în porţiunile de pădure de lângă gol. Supravegherea să o facă organele silvice ale Statului, iar arendarea să aparţină Direcţiei Islazurilor.

Cum prin amestecul acesta de atribuţii vor rezulta desigur multe neajunsuri pentru serviciu, D-l C. Marinescu propune:

a) Serv. silvic să nu aibă alt amestec în privinţa păşunatului alpin, decât să predea golul muntelui; paza şi controlul să se facă de organele Direcţiei islazurilor, nu de pădurari.

b) Din sumele ce se vor realiza ca arendă a acestor goluri, să se afecteze o parte pentru refacerea eventualelor pagube aduse pădurilor din vecinătatea golului (incendii, păşunări, etc.).

c) Să se dea învoire Serv. silvic, ca pentru lucrările necesare la cultura şi exploatarea pădurilor (barăci, staţi de funicular, etc.) să folosească întinderile de teren gol, de care va fi trebuinţă.

D-l *M. Florescu* şi D-l *C. Sava-Goiu* cer ca acestă chestiune să se pună în legătură cu aceea a reglementări păşunatului, de care se ocupă proectul de lege al corecţiunii torenţilor, mai ales că e vorba să se permită păşunatul în pădurile de protecţie din jurul golului de munte.

D-l *Preşedinte* propune ca înainte de a se fi dat forma definitivă regulamentului în chestiune să se facă de către Societate două memorii: unul D-lui Ministru şi altul Comisiunii însărcinate cu redactarea proectului de lege al torenţilor, în cari să se stăruie ca păşunatul în golurile munţilor, întrucât are directă legătură cu pădurile, să fie lăsat în administraţia Casei Pădurilor, şi în orice caz să nu se ia măsuri cari ar împiedica buna gospodărie forestieră.

Consiliul aprobă propunerile D-lui Preşedinte.

3. D-l Preşedinte expune chestiunea permisului revistei pe C. F. R. Actualmente îl deţine D-l Aurel Eliescu, fiindu-i trecut D-sale de către fostul redactor al revistei, D-l M. P. Florescu. Cere consiliului să decidă asupra utilizării ce i se va da în viitor.

In urma discuţiunii angajate între membrii Consiliului, în vedere că D-l Aurel Eliescu a adus în trecut importante servicii Societăţii şi revistei şi ţinând seama de dispoziţiile legii şi statutului soc., care dă dreptul de folosinţă a acestui carnet numai membrilor comitetului de redacţie.

In urma propunerii D-lui Preşedinte, se cooptează D-l A. Eliescu în comitet pe timpul absenţii D-lui M. Drăcea, şi se va cere să depună carnetul la redacţie, urmând să fie folosit şi de D-sa ori de câte ori va avea nevoe.

4. Consiliul aprobă să se facă intervenţie la Ministerul Instrucţiunii, în vederea autorizării excursiei a 30 ing. silvici în Austria în timpul sărbătorilor Paştelui.

5. Se aprobă deasemenea cererea D-lui secretar de redacţie de a se da gratuit circa 30 numere, spre a fi trimise revistelor străine şi persoanelor marcante din practica şi ştiinţa forestieră străină.

6. Consiliul autorizâ Comitetul de direcţie să angajeze un secretar-contabil, care să ţie corespondenţa cu membrii şi să pună contabilitatea la curent.

7. D-l Preşedinte arată că în baza autorizaţiei date de Consiliu, a comandat cuiere, pentru suma de lei 70.000; din acestea deja a început să se monteze câteva.

8. Se aprobă cumpărarea a 14 saltele de lână şi perine de puf pentru camerele dela etajul VII.

Şedinţa se ridică la ora 20 jum.

MEMORIUL

adresat d-lui Ministru de Domenii şi Agricultură de către Societatea „Progresul Silvic", cu privire la legile Camerilor Agricole şi Consiliului superior de agricultură.

Domnule Ministru,

In anul 1925 s'a votat, legea pentru înfiinţarea „Camerilor de agricultură".

Intrucât acum se proectează modificarea acelei legi, Soc. „Progresul Silvic" organul reprezentativ al unui corp de 1000 specialişti, are onoarea a vă prezenta următoarele doleanţe:

Se înfiinţează aceste organe, „Camerile de agricultură", ca să reprezinte şi să ocrotească interesele a trei ramuri de activitate gospodărească rurală: *agricultura, zootechnia* şi *silvicultura*, şi li s'a zis pe scurt „*Camere agricole*".

Totuşi aceste camere „sunt instituţiuni publice, creiate cu scopul de a reprezenta «şi ocroti interesele agriculturii, zootechniei şi silviculturii cu toate ramurile lor, precum «şi de a contribui prin toate mijloacele la sporirea producţiunii tuturor ramurilor agricole, «zootechnice şi silvice (art. 1)».

Ori, dacă la această concentrare a tuturor forţelor productive ale economiei rurale, trebue să răspundă toţi cunoscătorii în materie, credem că este dela sine indicat, ca oamenii de specialitate să reprezinte şi să ocrotească interesele silvice.

In definitiv dacă s'a hotărât «creiarea unor asemenea organe consultative şi ad«ministrative, ajutătoare ale Ministerului de Agricultură», atunci e drept ca să dea consultaţiunile silvice acelora cari, întemeiaţi pe un îndelung trecut de experienţă, pot asigura progresul economic şi a-l pune în armonie cu interesele silvice.

Din aproximativ:

29.000.000 ha. cât este suprafaţa totală a ţării
7.000.000 „ sunt păduri
2.000.000 „ terenuri neproductive, cari se pot valorifica în cea mai mare parte prin cultura forestieră.
17.000.000 „ totalul celorlalte culturi şi
3.000.000 „ clădiri, drumuri, ape, etc. adică 31% interese silvice, 58% interese agronomice sau rotund 30% interese silvice şi 60% interese agronomice.

Fiindcă se introduce în preocupările Camerilor de agricultură şi pădurile, este necesar să se asigure apărarea lor printr'o reprezentare echitabilă de competinţe, adică 1/3 silvică, faţă de 2/3 agronomică şi zootechnică.

Prin proectul de lege de curând elaborat ca şi prin legea anterioară, activitatea silvică este neglijată, căci se prevede reprezentarea silvică 1/47 în camerile agricole regionale (art. 6 şi 13) şi 1/42 în uniunea camerilor agricole (art. 15).

Noi credem că dacă se tinde la stimularea armonioasă a întregei vieţi economice rurale, silvicultura n'ar trebui să fie reprezentată aşa de disproporţional, căci altfel ni se pare că interesele pădurilor ar fi mai apărate dacă chestiunile silvice n'ar mai face obiectul preocupărilor Camerilor agricole.

Importanţa vieţii silvice şi interesul pe care trebue să-l deştepte, se poate vedea şi din proporţia în care pădurile contribuesc la susţinerea bănească a camerilor agricole.

Aşa dar precizând, am dori ca, faţă de treimea silvică a întregului câmp de activitate şi pentru care corpul silvic nu are să aştepte ajutor dela alte corpuri, ele înşi-le aglomerate de prea multe lucrări şi răspunderi, şi faţă de multiplele atribuţiuni silvice, pe larg enumerate în proect, să nu se mai hotărască de acum înainte de soarta pădurilor fără de pădurari.

Pentru aceasta rugăm să binevoiţi a lua în considerare şi a face să se introducă în proect următoarele doleanţe:

1. Intre membrii de drept, să figureze în camerile regionale câte 1—2 şefi de ocoale din fiecare judeţ şi 2 reprezentanţi silvici ai Direcţiei silvice din oraşele de reşedinţă ale camerilor regionale, iar printre membrii aleşi (3 de judeţ) să se rezerve numărul cuvenit proporţiei păduroase din judeţ pentru proprietarii de păduri.

2. Intre membrii Uniunii camerilor agricole alături de toţi Directorii instituţiunilor cu legături cu vreo ramură agricolă, introduşi prin lege pentru ocrotirea complexului de interese, ce formează vasta funcţionare a Casei Pădurilor, să ia parte nu numai Admi-

nistratorul ei, care s'a întâmplat acum să fie „silvic", ci un număr suficient de Directori din Casa Pădurilor, aleşi dintre:

a. Directorul amenajerii pădurilor statului şi al particularilor.
b. „ exploatării pădurilor.
c. „ arendărilor şi expropriérilor.
d. „ împăduririlor,
e. „ corecţiunii torenţilor şi încă un delegat al Soc. „Progresul Silvic" care dealtfel figurează în legea încă în vigoare.

3. Directivele lucrărilor să nu vie numai dela Consiliul superior al agriculturii ci şi dela Consiliul technic al pădurilor, în ramura de specialitate silvică.

Profităm de ocazie ca să semnalăm d-lui Ministru conflictul de atribuţiuni care în mod fatal se va naşte, dacă se menţine în proectata lege, referitoare la Consiliul superior al agriculturii, dispoziţia care pune pe inginerii silvici la dispoziţia comisarului agricol al guvernului.

* * *

Credem domnule ministru, că aceste camere sunt un prilej foarte fericit nu numai de armonizare al intereselor silvice cu cele agronomice, dar şi de cultivare a bunelor relaţii între reprezentanţii acestor interese, atât de strâns legate, şi am fi foarte mulţumiţi dacă prin luarea în considerare a acestor propuneri am vedea că se începe era de conlucrare agro-silvică, menită să contribue la progresul economic al ţării.

Primiţi, vă rugăm, domnule ministru, asigurarea distinsei noastre consideraţiuni.

p. Preşedinte,
(ss) *C. P. Georgescu*

p. Secretar general,
(ss) *M. Suhăţeanu*

DAREA DE SEAMA

PE EXERCIŢIUL 1926

a

CONSILIULUI DE ADMINISTRAŢIE

şi

RAPORTUL CENZORILOR

către

ADUNAREA GENERALA ORDINARA A ACŢIONARILOR DIN 22 MAI 1927

CONVOCARE

In conformitate cu art. 19 şi 20 din statute, d-nii membrii ai Societăţii «Progresul Silvic» sunt rugaţi a lua parte la adunarea ordinară, care se va ţine Duminică 22 Mai 1927, ora 10 dimineaţa, la sediul societăţii din Bulevardul I. C. Brătianu No. 57 bis.

Ordinea de zi:

1. Darea de seamă a Consiliului de Ad-ţie şi raportul cenzorilor pe anul 1926.
2. Aprobarea bilanţului şi descărcarea Consiliului de Ad-ţie de gestiunea pe anul 1926.
3. Alegerea preşedintelui.
4. Alegerea a 5 membri de administraţie în locul celor eşiţi la sorţi.
5. Alegerea a 3 cenzori şi 3 cenzori supleanţi pentru verificarea gestiunei pe 1927.
6. Aprobarea bugetului pe 1927.

In caz când la această adunare nu vor fi prezenţi numărul de membrii cerut de art. 18 din statute, adunarea se amână irevocabil pentru a 8-a zi, adică în ziua de 29 Mai 1927, când se va ţine cu ori ce număr de membrii prezenţi.

p. Preşedinte, *C. P. Georgescu*

Domnilor Acţionari,

Din bilanţul ce vă depunem spre aprobare, se vede clar situaţiunea soc. «Progresul silvic» la 31 Decembrie 1926. Pentru o mai bună edificare a d-voastră asupra mersului societăţii, expunem în rezumat principalele conturi:

C-t Capital.—Capitalul societăţii «Progresul silvic» pentru construirea Căminului inginerilor silvici subscris şi vărsat de d-v. până la 31 Decembrie 1926 conf. registrului de acţionari şi cum se vede la pasiv în bilanţ este de lei 3.569,505,25

Fond de rezervă statutar. — Fond de rezervă statutar care s'a format în fiecare an din dobânzile la banii depuşi la Bănci şi din venitul efectelor publice, din care s'a dedus cheltuelile conf. conturilor de profit şi perdere întocmite, este în total la 31 Decembrie 1926 în sumă de lei 413.685.55

Fond donaţiuni. — Acest fond s'a format astfel:

Subvenţii acordate de Ministerul de Domenii . 4.900.000,—
Donaţiuni diferite societăţi conf. specific. . . . 4.001.644,—
Din chirii pe 1925 şi 1926 . . . . . 2.700.000,—
In total fond donaţiuni şi chirii până la 31 Decembrie 1926 lei . . . 11.601.644,—

Cu capitalul depus de d-v. şi cu fondurile de mai sus s'a putut termina clădirea Soc. «Progresul silvic».

Imobil.—Costul clădirii Soc. «Progresul silvic» până la 31 Decembrie 1926 cum se vede în bilanţ este de Lei 15.413.729,15

In această sumă nu intră lemnăria furnizată de Casa Pădurilor.

Efecte publice. — Val. efectelor publice adică Imprumutul Naţional in 1916 şi Impr.-Intern din 1920 în total Val. nom. 170.000 a 60% v. reală. 102.000,—

Cassa. — Numerar în casă la 31 Decemb. 1926 şi care s'a depus la Bancă în 1927 a fost de Lei . . . . . 14.857,—

Revista Soc. «Progresul silvic».—Apare la bilanţ debitoare cu suma de lei 77.031,—

In 1926 s'a acordat o subvenţie de Minist. de Domenii de lei 100.000, care sumă s'a trecut la Soc. «Progresul silvic», căminul Ing. silvici, rămânând ca în 1927 revista să se acopere din această sumă, rămânând a se mai rambursa revistei diferenţa de lei 22.969 pentru complectarea sumei de lei 100.000.

BILANŢUL

Soc. «Progresul Silvic» încheiat la 31 Decembrie 1926

Activ			Pasiv		
Efecte publice	102.000	–	Capitalul	3.569.505	25
Cupoane de încasat pe 1925	8.500	–	Fond rezervă statutar	413.685	55
Banca Românească	8.740	–	Fond donaţiuni	11.601.644	–
Imobil	15.413.729	15	Banca Poporului	56.250	–
Cassa	14.857	–	Diverse cheltueli	6.390	–
Diverse conturi	22.617	65			
Revista «Progresul Silvic»	77.031	–			
Totalul activului lei	15.647.474	80	Totalul pasivului	15.647.474	80

p. Preşedintele Consiliului de Ad=ţie
Aurel Eliescu

Contabil Casier
N. N. Elefteresçu

Cenzori: *C. P. Georgescu, Ovid Cratero şi X. Sculy.*

PROCES-VERBAL

Subsemnaţii cenzori întrunindu-ne astăzi 17 Aprilie 1927, am procedat la verificarea şi controlarea operaţiunilor de vărsăminte plăţi, restituiri, cheltueli, etc. pe care le-am găsit regulat justificate.

Verificând bilanţul şi contul de profit şi pierdere, le găsim întocmai real şi exacte conform actelor justificative.

Aceasta fiind situaţia reală a societăţei noastre la 31 Decembrie 1926, cu onoare vă rugăm să binevoiţi a da descărcare Consiliului de Administraţie de gestiunea sa pe anul expirat.

Cenzori: **X. K. Sculy, O. D. Cratero, C. P. Georgescu.**

MINISTERUL AGRICULTUREI ŞI DOMENIILOR

Casa Pădurilor

Direcţia amenajerilor

DECIZIUNE

Noi, Ministru Secretar de Stat la Departamentul Agriculturei şi al Domeniilor,

Asupra raportului d-lui Administrator al Casei Pădurilor,

Având în vedere art. 2 din Codul silvic,

Având în vedere art. 2 din legea modificatoare la Codul silvic, publicată în «Monitorul Oficial» No. 131,920,

DECIDEM:

Art. 1. — Se aprobă de noi:

a) Regulamentul de exploatare al pădurii Gruia-Mărgineni, pendinte de comunele Frasin, Ghirdoveni şi Mărgineni, jud. Prahova, proprietatea statului cedată spre folosinţă Sf. Mitropolii a Ungro-Vlahiei, în suprafaţă de 607 ha. 5000 m. p. Regimul Codru cu tăieri succesive. Revoluţia normală 80 ani, exploatarea în 80 ani şi cu garanţia de împădurire 800 lei de fiecare hectar. Revizuirea după 10 ani.

b) Regulamentul de exploatare al pădurii Albeni, pendinte de comuna Albeni, jud. Gorj, proprietatea d-lui Virgil Bejan, în suprafaţă de 35 ha. Regimul Crâng simplu. Revoluţia normală 30 ani, exploatarea în 2 ani şi cu garanţia de împădurire 500 lei de hectar. Revizuirea după 10 ani.

c) Regulamentul de exploatare al pădurii Vărzăriş şi Căliniş, pendinte de comuna Enăcheşti, jud. Bacău, proprietatea moşt. Dumitru Rafael, în suprafaţă de 15 ha. 9100 m. p. Regimul Crâng simplu. Revoluţia normală 30 ani, exploatarea în 2 ani şi cu garanţia de împădurire 0000 lei de fiecare hectar. Revizuirea după 10 ani.

d) Regulamentul de exploatare al pădurii Şerbăneasca, pendinte de comuna Onceşti, jud. Vlaşca, proprietatea d-lor Ioan şi Iosif Răcăşan şi Ion şi Petru M. Brătan, în suprafaţă de 924 h. 0500 m. p. din care se exploatează 55 ha. 2300 m. p. Regimul Crâng simplu. Revoluţia normală 20 ani, exploatarea în 3 ani pentru suprafaţa de exploatat şi cu garanţia de împădurire 500 lei de hectar. Revizuirea în anul 1929.

e) Regulamentul de exploatare al pădurii Piteasca Pasărea lot. No. 3 pendinte de comuna Piteasca, jud. Ilfov, proprietatea d-lui căpitan G. I. D. Podgoreanu, în suprafaţă de 31 ha. 2699 m. p. Regimul crâng simplu. Revoluţia normală 10 ani, exploatarea în 3 ani şi cu garanţia de împădurire 500 lei de hectar. Revizuirea la finele perioadei de exploatare.

f) Amenajamentul pădurii Licurici, pendinte de comunele Antoneşti şi Călineşti, jud. Teleorman, proprietatea Eforiei Spitalelor Civile din Bucureşti, în suprafată de 365 ha. 2400 m. p. pădure, din care de exploatat 91 ha. 3500 m. p. Regimul crângul cu 80 rezerve la hectar de esenţă stejar, frasin, ulm. Revoluţia normală 30 ani, exploatarea în 8 ani pentru suprafaţa de exploatat şi cu garanţia de împădurire 500 lei de fiecare hectar. Revizuirea după 10 ani.

g) Studiul sumar al pădurii Hogea, pendinte de comuna Broşteni, jud. Putna, proprietatea d-lui D-tru V. Ioniţă, în suprafaţă de 11 ha. Regimul crâng simplu. Revoluţia normală 30 ani, exploatarea într'un an şi cu garanţia de împădurire 500 lei de fiecare hectar. Revizuirea după 10 ani.

h) Regulamentul de exploatare al pădurii Pogana-Scringhita, pendinte de comuna Pogan, jud. Tutova, proprietatea d-rel Marie-Jeane Ventura, în suprafaţă de 285 ha. 3500 m. p. Regimul crâng simplu. Revoluţia normală 20 ani, exploatarea în 10 ani şi cu garanţia de împădurire 500 lei de fiecare hectar. Revizuirea după 10 ani.

i) Regulamentul de exploatare al pădurii Sotrile, pendinte de com. Sotrile, jud. Prahova, proprietatea locuit. din com. Cornu, în suprafaţă de 258 ha. 9500 m. p. Regimul crâng simplu pentru arboretele în vârstă dela 18—23 ani şi codru cu tăeri succesive pentru arboretele 63—83 ani. Revoluţia normală 20 ani, exploatarea în 10 ani pentrn crâng şi tot 10 pentru Codru la interval de 6 ani. Garanţia de împădurire 1000 lei de fiecare hectar. Revizuirea după 10 ani.

Art. 2. — Toate celelalte dispoziţiuui prevăzute în studiile respective şi articolul adiţional anexat fiecăruia sunt executorii.

Art. 3 şi ultimul. — Domnul Administrator al Casei Pădurilor este însărcinat cu executarea prezentei Deciziuni.

Dată astăzi 5 Aprilie 1927 în cabinetul nostru.

Ministru, Subsecretar de Stat (ss) *D. Busuiocescu.*

No. 16.840,927.

MINISTERUL AGRICULTUREI ŞI DOMENIILOR

Casa Pădurilor

Direcţia amenajerilor

DECIZIUNE

Noi, Ministru Secretar de Stat la Departamentul Agriculturei şi Domeniilor,

Asupra raportului D-lui Administrator al Casei Pădurilor,

Având în vedere art. 2 din Codul silvic,

Având în vedere art. 2 din legea modificatoare la Codul silvic publicată în «Monitorul Oficial» No. 131,920,

DECIDEM:

Art. 1. — Se aprobă de noi:

a) Regulamentul de exploatare al pădurii Măcreşti, pendinte de comuna Căpreşti, jud. Cahul, proprietatea locuitorilor din Căpreşti, în suprafaţă de 127 ha. 6600 m. p. Regimul Crângul cu 50 rezerve cu stejar pedunculat în parchetul 1 până la 14 inclusiv. Revoluţia normală 20 ani, exploatarea în 20 ani, şi cu garanţia de împădurire 600 lei de fiecare hectar. Revizuirea după 10 ani.

b) Regulamentul de exploatare al pădurii Tomeşti, pendinte de comuna Tomeşti, jud. Lugoj, proprietatea D-lor Robert Winkler Losch, în suprafaţa de 1576 ha. 2700 m. p. din care se pune în exploatare 337 ha. 5200 m. p. Regimul Codrul cu tăeri rase. Revoluţia normală 80 ani, exploatarea în 7 ani pentru suprafaţa ce se eploatează şi cu garanţia de împădurire 3000 lei de fiecare hectar. Revizuirea după 10 ani.

c) Regulamentul de exploatare al pădurii Pensionului de călugăriţe româno-catolic din Gheorghieni, pendinte de comuna Gheorghieni, jud. Ciuc, proprietatea Pensionului de Călugăriţe din Gheorghieni, în suprafaţă de 43 ha. 7500 m. p. Regimul Codru cu tăeri rase. Revoluţia normală 80 ani, exploatarea în 3 ani şi cu garanţia de împădurire 3000 lei de fie care hectar. Revizuirea după 10 ani.

d) Regulamentul de exploatare al pădurii Oşorhei, pendinte de comuna Oşorhei, jud. Bihor, proprietatea D-lor Ştefan Berches şt Ernest Friedlander, în suprafaţă de 29 ha. 6332 m. p. din care de exploatat 16 ha. 8139 m. p. Regimul Crâng cu 60 rezerve de fiecare hectar. Revoluţia normală 25 ani, exploatarea într'un an şi cu garanţia de împădurire 600 lei de fiecare hectar. Revizuirea după 10 ani.

e) Regulamentul de exploatare al pădurii Buccoşel, pendinte de comuna Hoghiz, jud. Târnava-Mare, proprietatea composesoratului Hoghiz în suprafaţă de 18 ha. 4000 m. p. Regimul Crâng simplu. Revoluţia normală 40 ani, exploatarea în 3 ani cu începere din anul 1927 şi cu garanţia de împădurire 500 lei de fiecare hectar. Revizuirea după 10 ani.

f) Regulamentul de exploatare al pădurii Dumbrava, Citerea şi Peste-Vale, pendinte de comuna Greaca, jud. Sălaj, proprietatea Baron Ştefan şi Maria Wesselenyi, în suprafaţă de 613 ha. 1600 m. p. din care se pune în exploatare 499 ha. 2900 m. p. în două serii. Regimul Crâng cu 120 arbori de rezervă la hectar cu etatea de peste 40 ani şi Codru cu tăeri rase, seria II-a de 88 ha., 25 arii.

Revoluţia normală seria I 30 ani, exploatarea în 16 ani şi
» » » II 80 » » » 3 » şi cu garanţia de împădurire 1000 lei de hectar seria I-a şi 3000 lei de ha. seria II-a. Revizuirea după 10 ani.

g) Regulamentul de exploatare al pădurii Helgea, pendinte de comuna Baniţa Moldovenească, jud. Strojineţ, proprietatea fraţilor Mihail şi Felix Adlersberg, în suprafaţă de 2557 ha., din care în prima sub-perioadă se exploatează 652 ha. Regimul Codru cu tăeri succesive. Revoluţia normală 80 ani, exploatarea în 80 ani şi cu garanţia de împădurire 1000 lei de fiecare hectar. Revizuirea după 10 ani.

h) Amenajamentul pădurii Anina, pendinte de comunele Caraşova şi Steierdorf-Anina, jud. Caraş, proprietatea Soc. Uzinele de fier şi Domeniile din Reşiţa, în suprafaţă de 13.305 ha. 7000 m. p. pădure. Regimul Codru cu tăeri succesive, secţia A în suprafaţă de 13.216 ha. 3800 m. m. p. şi Codru grădinărit secţia B. în suprafaţă de 89 ha. 4100 m. p. Revoluţia normală 100 ani, exploatarea conform planurilor speciale din amenajament. Garanţia de împădurire 1000 lei de fiecare hectar. Revizuirea după 10 ani.

i) Regulamentul de exploatare al pădurii Torzuc, pendinte de comuna Olteni, jud. Trei Scaune, proprietatea D-nei Margareta Snatha măritată Zathureczky, în suprafaţă de 169 ha. 8117 m. p. Regimul Crâng simplu. Revoluţia normală 30 ani, exploatarea in 5 ani şi cu garanţia de împădurire 600 lei de fiecare hectar. Revizuirea după 10 ani.

j) Regulamentul de exploatare al pădurii Malnaş, pendinte de comuna Ghelinţa, jud. Trei Scaune, proprietatea Bisericii româno-catolice din Imeni, în suprafaţă de 16 ha. 2291 m. p. Regimul Codru cu tăeri rase. Revoluţia normală 80 ani, exploatarea într'un an şi cu garanţia de împădurire 3000 lei de fiecare hectar. Revizuirea după 10 ani.

Art. 2. — Aceste regulamente de exploatare se aprobă numai din punct de vedere technic silvic, luându-se drept definitivă situaţia comunicată de organele de aplicare a legii pentru reforma agrară.

Constatându-se însă în urmă că arătările din aceste regulamente referitoare la suprafaţa pădurii, la numele proprietarului, etc., au fost date eronat sau între timp au suferit schimbări din cauza reformei agrare sau orice alte cauze, regulamentul se va revizui imediat, fie din punct de vedere technic silvic, fie asupra proprietăţii, suprafeţei, etc.

Art. 3. — Toate celelalte dispoziţiuni prevăzute în studiile respective şi articolul adiţional anexat fiecăruia sunt executorii.

Art. 4. şi ultimul. — Domnul Administrator al Casei Pădurilor este însărcinat cu executarea prezentei deciziuni.

Dată astăzi, 5 Aprilie 1927, în cabinetul nostru.

p. Ministru, Subsecretar de Stat (ss) *D. Busoicescu.*

No. 16842/927.

MINISTERUL AGRICULTUREI ŞI DOMENIILOR

Casa Pădurilor

Direcţia amenajerilor

DECIZIUNE

Noi, Ministru Secretar de Stat la Departamentul Agriculturei şi Domeniilor,
Asupra raportului d-lui Administrator al Casei Pădurilor,
Având în vedere art. 2 din Codul silvic,
Având în vedere art. 2 din legea modificatoare la Codul silvic, publicată în «Monitorul Oficial» No. 131,920,

DECIDEM:

Art. 1. - Se aprobă de noi:

a) Studiul sumar de exploatare al pădurii Zăvoiul Mănăşeşti-Marcea, pendinte de comuna Galicea, jud. Argeş, proprietatea moştenitorilor I. T. Culescu, în suprafaţă de 17 ha. 7100 m. p. Regimul Crâng simpla. Revoluţia normală 24 ani, exploatarea în 2 ani şi cu garanţia de împădurire 800 lei de fiecare hectar. Revizuirea după 10 ani.

b) Regulamentul de exploatare al pădurii Mişina, pendinte de comuna Herăstrău, jud. Putna, proprietatea d-lui T. Ursu, în suprafaţă de 125 ha. Regimul codru cu tăeri rase. Revoluţia normală 90 ani, exploatarea în 6 ani şi cu garanţia de împădurire 2500 lei de fiecare hectar. Revizuirea după 10 ani.

c) Studiul sumar de exploatare al pădurii Marcea, pendinte de comuna Marcea, jud. Vâlcea, proprietatea d-lui Nestor Marinescu, în suprafaţă de 18 ha. 6250 m. p. Regimul crâng simplu. Revoluţia normală 12 ani, exploatarea în 2 ani şi cu garanţia de împădurire 600 lei de fiecare hectar. Revizuirea după 10 ani.

d) Amenajamentul pădurii Zăvoaele Domneasca, pendinte de comuna Slatina, Olt şi Slătioara, jud. Romanaţi, proprietatea comunei Slatina, în suprafaţă de 109 ha. 4600 m. p. pădure. Regimul Crâng simplu. Revoluţia normală 5 ani, exploatarea în 5 ani şi cu garanţia de împădurire 300 lei de fiecare hectar. Revizuirea la finele revoluţiei.

e) Regulamnntul de exploatare al pădurii Mălureni-Brediceni, jud. Argeş, proprietatea bisericii Sf. Vineri din Piteşti, în suprafaţă de 265 ha. 8660 m. p. Regimul Crâng simplu. Revoluţia normală 25 ani, exploatarea în 25 ani şi cu garanţia de împădurire 500 lei de fiecare hectar. Revizuirea după 10 ani.

f) Regulamentul de exploatare al pădurii Sărăcineşti, pendinte de comuna Cheia, jud. Vâlcea, proprietatea d-lui Gh. Derusi, în suprafaţă de 16 ha. 2000 m. p. Regimul Crâng simplu. Revoluţia normală 25 ani, exploatarea în 2 ani şi cu garanţia de împădurire 800 lei de fiecare hectar. Revizuirea după 10 ani.

g) Regulamentul de exploatare al pădurii Medeleni, pendinte de comuna Golăeşti, jud. Iaşi, proprietatea Obştei Desrobirea, în suprafaţă de 184 ha. 9750 m. p. din care se exploatează 115 ha. 5800 m. p. Regimul Crâng simplu cu o perioadă de exploatare de 4 ani şi cu garanţia de împădurire 500 lei de fiecare hectar. Revizuirea după 10 ani.

h) Studiul sumar de exploatare al pădurii Cureaua dela hotarul Corcovei, pendinte de comuna Văgiuleşti, jud. Mehedinţi, proprietatea d-nei Arety Ed. Giroveanu, în suprafaţă de 20 ha. 0500 m. p. Regimul Crâng simplu. Revoluţia normală 20 ani, exploatarea în 2 ani şi cu garanţia de împădurire 600 lei de hectar. Revizuirea după 10 ani.

i) Studiul sumar de exploatare al pădurii Ciortolan-Boişte, pendinte de comuna Jevreni, jud. Bacău, proprietatea preotului Dumitru Popovici, în suprafaţă de 21 ha 1762 m. p. Regimul Crâng simplu. Revoluţia normală 30 ani, exploatarea în 2 ani şi cu garanţia de împădurire 500 lei de fiecare hectar. Revizuirea după 10 ani.

j) Regulamentul de exploatare al pădurii Hârsa lot. II, pendinte de comuna Hârsa, jud. Prahova, proprietatea d-nei Lucreţia Th. Eftimiu, în suprafaţă de 92 ha. 0979 m. p. Regimul Crâng simplu. Revoluţia normală 15 ani, exploatarea în 3 ani şi cu garanţia de împădurire 500 lei de fiecare hectar. Revizuirea după 10 ani.

k) Regulamentul de exploatare al pădurii Scheia Vârâţi, pendinte de comuna Lunca Banului, judeţul Fălciu, proprietatea d-lui Ştefan Gheorghiu, în suprafaţă de 29 ha. 2400

m. p Regimul crâng simplu. Revoluţia normală 8 ani, exploatarea în 2 ani şi cu garanţia de împădurirea 200 lei de fiecare hectar. Revizuirea după 8 ani.

Art. 2. — Toate celelalte dispoziţiuni prevăzute în studiile respective şi articolul adiţional anexat fiecăruia sunt executorii.

Art. 3 şi ultimul. — Domnul Administrator al Casei Pădurilor este însărcinat cu executarea prezentei deciziuni.

Dată astăzi, 5 Aprilie 1927, în cabinetul nostru.

Ministru, subsecretar de Stat, (ss) *D. Busuiocescu*

No. 16.838/927

MINISTERUL AGRICULTUREI ŞI DOMENIILOR

Casa Pădurilor

Direcţia amenajerilor

DECIZIUNE

Noi, Ministru Secretar de Stat la Departamentul Agriculturei şi Domeniilor,

Asupra raportului d-lui administrator al Casei Pădurilor,

Având în vedere art. 2 din Codul silvic,

Având în vedere art. 2 din legea modificatoare la Codul silvic publicată în «Monitorul Oficial» No. 131,920,

DECIDEM:

Art. 1. — Se aprobă de noi:

a) Amenajamentul pădurii Ilva, pendinte de comunele Ilva Mare şi Leşu, jud. Năsăud, proprietatea a 44 comune din fostul regiment 2 românesc dela graniţa Năsăud, în suprafaţă de 8114 ha. 7859 m. p. Regimul Codru cu tăeri rase Secţia A şi Codru grădinărit secţia B. Revoluţia normală 100 ani cu cinci perioade de exploatarea 20 ani. Revizuirea după 10 ani.

b) Regulamentul de exploatare al pădurii Mirceşti, pendinte de comuna Mirceşti, jud. Bălţi, proprietatea d-lui Pavel Vlasov, în suprafaţă de 37 ha. 2900 m. p. pădure. Regimul crângul simplu, lăsându-se netăiate rezervele existente. Revoluţia normală 12 ani, exploatarea în 12 ani şi cu garanţia de împădurire 500 lei de fiecare hectar. Revizuirea în anul 1930.

c) Regulamentul de exploatare al pădurii Neagu, pendinte de comuna Adâncata-Hliboca, jud. Storojineţ, proprietatea d lui Carol Porosteu, în suprafaţă de 32 ha. 5500 m. p. Regimul Crângul cu 80 rezerve la hectar. Revoluţia normală 30 ani, exploatarea într'un an şi cu garanţia de împădurire 1000 lei de fiecare hectar. Revizuirea după 5 ani dela exploatare.

d) Studiul sumar de exploatare al pădurii Cierchat, pendinte de comuna Inlăceni, jud. Odorhei, proprietatea bisericii Unitare din Inlăceni, în suprafaţă de 6 ha. 9000 m. p. Regimul Codru cu 2 tăeri succesive. Revoluţia normală 60 ani, exploatare din studiu. Garanţia de împădurire 1000 lei de fiecare hectar. Revizuirea în anul 1935.

e) Regulamentul de exploatare al pădurii Fundătura, pendinte de comuna Feleag, jud. Odorhei, proprietatea d-lui dr. Paul Gyarfos, în suprafaţă de 53 ha. 5000 m. p. Regimul Codru cu 2 tăeri succesive, lăsându-se la prima tăere de însămânţare toţi arborii de rezervă groşi. Revoluţia normală 60 ani, exploatarea în 10 ani. A doua tăere la 5 ani nu se va face decât când regenerarea va fi asigurată. Garanţia de împădurire 1000 lei de fiecare hectar. Revizuirea în anul 1936.

f) Regulamentul de exploatare al pădurii Dealul de mijloc-Bendorf, pendinte de oraşul Sighişoara, jud. Târnava-Mare, proprietatea Statului, uzufructuară biserica ortodoxă română din Sighişoara, în suprafaţă de 172 ha. 6500 m. p. Regimul Codru cu tăeri rase. Revoluţia normală 80 ani, exploatarea în 5 ani şi cu garanţia de împădurire 3000 lei de fiecare hectar. Revizuirea după 10 ani.

g) Regulamentul de exploatare al pădurii Ciocaş-Ciuchia-Macicacol-Cesmasege-Cierecoize, pendinte de comuna Inlăceni, jud. Odorhei, proprietatea composesoratului din

Inlăceni, în suprafaţă de 358 ha. 0300 m. p. Regimul Codru cu tăeri succesive. Revoluţia normală 80 ani, exploatarea conform planului special din regulament. Garanţia de împădurire 1000 lei de fiecare hectar. Revizuirea după 10 ani.

h) Regulamentul de exploatare al pădurii Dorna Condrenilor, pendinte de comuna Dorna Condrenilor, jud. Câmpulung, proprietatea comunei Dorna Condrenilor, în suprafaţă de 3754 ha. 0300 m. p. Regimul Codru cu tăeri rase. Revoluţia normală 80 ani, exploatarea conform planului special din regulament întocmit pe 10 ani şi cu garanţia de împădurire 3000 lei de fiecare hectar. Revizuirea după 10 ani.

i) Regulamentul de exploatare al pădurii Hijeu, pendinte de oraşul Toplita, jud. Mureş, proprietatea Oficiului parohial greco-catolic din Toplita, în suprafaţă de 23 ha. 0200 m. p. din care se taie 17,2600 ha. Regimul Codru cu tăeri rase. Revoluţia normală 80 ani, exploatarea într'un an şi cu garanţia de împădurire 3000 lei de fiecare hectar. Revizuirea după 10 ani.

j) Regulamentul de exploatare al pădurii Nodos şi Rici, pendinte de comuna Dolnic, jud. Trei Scaune, proprietatea d-nei Vilma Barabas şi Emilia Bakesy, în suprafaţă de 26 ha. 9900 m. p. Regimul Crângul cu 30 rezerve de fiecare hectar. Revoluţia normal 30 ani; exploatarea într'un an şi cu garanţia de împădurire 600 lei de fiecare hectar. Revizuirea după 10 ani.

k) Regulamentul de exploatare al pădurii Vârful Pietrei, pendinte de comuna Suseni, jud. Ciuc, proprietatea d-lui Molnar Ionaş şi tovarăsii, în suprafaţă de 47 ha. 2730 m. p. Regimul Codru cu tăeri rase. Revoluţia normală 70 ani, exploatarea în 10 ani şi cu garanţia de împădurire 3000 lei de fiecare hectar. Revizuirea după 10 ani.

Art. 2. — Aceste regulamente de exploatare se aprobă numai din punct de vedere technic silvic, luându-se drept definitivă situaţia comunicată de organele de aplicare a legei pentru reforma agrară.

Constatându-se însă în urmă, că arătările din aceste regulamente referitoare la suprafaţa pădurii, la numele proprietarului, etc., au fost date eronat sau între timp au suferit schimbări din cauza reformei agrare sau orice alte cauze, regulamentul se va revizui imediat, fie din punct de vedere technic silvic, fie asupra proprietăţii, suprafeţei, etc.

Art. 3. — Toate celelalte dispoziţiuni prevăzute în studiile respective şi articolul adiţional anexat fiecăruia sunt executorii.

Art. 4 şi ultimul. — Domnul Administrator al Casei Pădurilor este însărcinat cu executarea prezentei deciziuni.

Dată astăzi, 5 Aprilie 1927, în cabinetul nostru.

Ministru Subsecretar de Stat, (ss) *D. Busuiocescu*

No. 16844 927

MINISTERUL AGRICULTURII ŞI DOMENIILOR

Casa Pădurilor

Direcţia amenajerilor

DECIZIUNE

Noi, Ministru Secretar de Stat la Departamentul Agriculturii şi Domeniilor,

Asupra raportului Domnului Administrator al Casei Pădurilor,

Având în vedere articolul 2 din Codul silvic,

Având în vedere articolul 2 din legea modificatoare la Codul silvic, publicată în «Monitorul Oficial» No. 131,920,

DECIDEM:

Art. 1. — Se aprobă de noi.

a) Regulamentul de exploatare al pădurii Ţibăneşti, pendinte de comuna Ţibăneşti, judeţul Vaslui, proprietatea d-lui Grigorie P. P. Carp, în suprafaţă de 254 ha. 7300 m. p. din care se pune în exploatare 106 ha. 7700 m. p. Revoluţia normală 30 ani, exploatarea în 6 ani pentru suprafaţa de exploatat. Garanţia de împădurire 500 lei de fiecare hectar şi obligaţiunea ca proprietarul să regenereze artificial suprafaţa de circa 14 ha. 5400 m. p.

pădure bătrână. Revizuirea după 10 ani. Vechiul amenajament aprobat prin decizia No. 10487 922 publicat în Monitorul Oficial» No. 73 922 se anulează.

b) Regulamentul de exploatare al pădurii Ţibăneşti, pendinte de comuna Ţibăneşti, judeţul Vaslui, proprietatea d-şoarei Olga P. P. Carp, în suprafaţă de 454 ha. 9400 m. p. Regimul codru cu tăeri succesive seria II-a la interval de 9 ani şi crâng simplu seria I-a. Revoluţia normală 80 ani seria de codru şi 30 ani seria de crâng Exploatarea conform planului special din regulament. Garanţia de împădurire 500 lei de fiecare hectar pentru seria de crâng şi 1500 lei la hectar seria de codru. Regenerarea parcelelor D. şi I. să se facă artificial cu stejar. Revizuirea după 10 ani.

Art. 2. Toate celelalte dispoziţiuni prevăzute în studiile respective şi articolul adiţional anexat fiecăruia sunt ex cutorii.

Art. 3 şi ultimul. — Domnul Administrator al Casei Pădurilor este însărcinat cu executarea prezentei deciziuni.

Dată astăzi, 5 Aprilie 1927, în cabinetul nostru.

p. Ministru, Subsecretar de Stat (ss.) *D. Busuiocescu.*

No. 16850 927.

MINISTERUL AGRICULTUREI ŞI DOMENIILOR

Casa Pădurilor

Direcţia amenajerilor

DECIZIUNE

Noi, Ministru Secretar la Departamentul Agriculturei şi Domeniilor,

Asupra raportului d-lui Administrator al Casei Pădurilor,

Având în vedere art. 2 din. odul silvic,

Având în vedere art. 2 d n legea modificatoare la Codul silvic publicată în «Monitorul Oficial» No. 131 920,

DECIDEM:

Art. 2. — Se aprobă de noi:

a) Regulamentul de exploatare al pădurii Nişcovul-Cârlovoaia lot. VII', pendinte de comuna Gura Nişcovului, jud. Buzău, proprietatea d nei Aretia Maior Procopiescu, în suprafaţă de 59 ha 4000 m. p. pădure. Regimul Crâng simplu. Revoluţia normală 12 ani, exploatarea în 12 ani şi cu garanţia de împădurire 500 lei de fiecare hectar; vechiul regulament de exploatare revizuit prin Decizia No. 34242 9 0 se anulează. Revizuirea după 10 ani.

b) Regulamentul de exploatare al pădurii Gârceni, pendinte de comuna Gârcina jud. Vaslui, proprietatea d-lui Aristide G. Sariyani, în suprafaţă de 480 ha. 6000 m. p. din care se pune în exploatare 191 ha. 6000 m. p. Reg mul Codru cu 100 rezerve la hectar. Revoluţia normală 40 ani, exploatarea în 5 ani pentru suprafaţa ce se exploatează şi cu garanţia de împădurire 100 lei de fiecare hectar. Revizuirea după 10 ani.

c) Regulamentul de exploatare al pădurii Gârbov, pendinte de comuna Gârbov, jud. Gorj, proprietatea d-lui Ion I. Călniceanu, în suprafaţă de 72 ha. Regimul Crâng simplu. Revoluţia normală 30 ani, exploatarea în 2 ani şi cu garanţia de împădurire 600 lei de fiecare ha. Revizuirea după 11 ani.

d) Regulamentul de exploatare al pădurii Isvoarele turzeanca pendinte de comuna Isvoarele, jud Dâmboviţa, proprietatea fraţilor Georgescu Fuerea, în suprafaţeă de 57 ha. 6000 m p. Regimul Crâng simplu. Revoluţia normală 20 ani, exploatarea în 2 ani şi cu garanţia de împădurire 500 lei de fiecare hectar. Revizuirea după 10 ani.

e) Regulamentul de exploatare al pădurii Stesul Prigoria, pendinte de comuna Zorleşti, jud. Gorj, proprietatea d-lui G. Pociovălişteanu, în suprafaţă de 238 ha. 3900 m. p. Regimul Codru cu tăeri succesive la 7 ani şi numai când regenerarea va fi asigurată pentru sub-parcelele C. D. şi E. Revoluţia normală la Codru 80 ani şi la Crâng 30 ani. Garanţia

de împădurire seria Codru 800 lei de hectar şi seria Crâng 300 lei de hectar. Exploatarea conform planurilor speciale din regulament. Revizuirea după 10 ani.

f) Regulamentul de exploatare al Zăvoiului Cârnuleasa, pendinte de comuna Adâncata, jud. Prahova, proprietatea Obştei Răşani, în suprafaţă de 45 ha. 4577 m. p. Regimul Crâng simplu. Revoluţia normală 20 ani, exploatarea în 2 ani şi cu garanţia de împădurire 500 lei de fiecare hectar. Revizuirea după 5 ani.

g) Regulamentul de exploatare al pădurii Mangalaria lot. II şi Oancea lot. I, pendinte de comuna Măscurci, jud. Tutova, proprietatea d-nei Virginia H. Dinopol, în suprafaţă de 141 ha. 0439 m. p. pădure. Regimul Crâng simplu. Revoluţia normală 30 ani exploatarea în 5 ani şi cu garanţia de împădurire 500 lei de fiecare hectar. Revizuirea după 10 ani.

h) Regulameutul de exploatare al pădurii Măşcăteni, pendinte de comuna Albeşti, jud. Botoşani, proprietatea d-nei Maria Ghica, în suprafaţă de 375 ha 2969 m. p. din care se pune în exploatare 221 ha. 215 m. p. Regimul Crâng simplu. Revoluţia normală 30 ani, exploatarea în 20 ani şi cu garanţia de împădurire 500 lei de fiecare hectar. Revizuirea după 10 ani. In parc. 12—20 câte 50 arbori rezerve la ha

i) Studiul sumar de exploatare al pădurii Boiştea Goluri, pendinte de comuna Jevreni, jud. Bacău, proprietatea d-lui G. Dumitrescu, în suprafaţă de 27 ha 3593 m. p. Regimul Crâng simplu. Revoluţia normală 30 ani, exploatarea în 2 ani şi cu garanţia de împădurire 500 lei de fiecare hectar. Revizuirea după 10 ani.

j) Regulamentul de exploatare al pădurii Brădeşti, pendinte de comuna Brădeşti, jud. Dolj, proprietatea bisericii Sf. Spiridon din Craiova, în suprafaţă de 7 ha. 5700 m. p. Regimul Crâng simplu. Revoluţia normală 25 ani, exploatarea în 3 ani şi cu garanţia de împădurire 500 lei de fiecare hectar. Revizuirea după 10 ani.

Art. 2. — Toate celelalt dispoziţiuni prevăzute în studiile respective şi articolul adiţional anexat fiecăruia, sunt executorii.

Art. 3 şi ultimul. — Domnul administrator al Casei Pădurilor este însărcinat cu executarea prezentei Deciziuni.

Dată astăzi, 5 Aprilie 1927, în cabinetul nostru.

Ministru, Secretar de Stat, (ss) D. Busuiocescu.

No. 16.848 927.

MINISTERUL AGRICULTUREI ŞI DOMENIILOR

Casa Pădurilor

Direcţia amenajerilor

DECIZIUNE

No., Ministru Secretar de Stat la Departamentul Agriculiurei şi Domeniilor,

Asupra raportului d-lui Administrator al Casei Pădurilor,

Având în vedere art 2 din Codu silvic,

Având în vedere art 2 din legea modificatoare la Codul silvic publicată în «Monitorul Oficial» No. 131,920,

DECIDEM:

Art. 1. — Se aprobă de noi:

a) Regulamentul de exploatare al pădurii Hidişeul de Sus, pendinte de comuna Hidişeul de Sus, jud. Bihor, proprietatea dr. Iacob Kaczian Coloman şi Somogyi Edmund, în suprafaţă de 561 ha 8500 m. p. din care se pune în exploatare 205 ha 9200 m. p. Regimul Crâng simplu. Revoluţia normală 25 ani, exploatarea în 4 ani şi cu garanţia de împădurire 500 lei de fiecare hectar. Revizuirea după 10 ani.

b) Regulamentul de exploatare al pădurii bisericii evanghelice luterană din Sighişoara, pendinte de comuna Sighişoara, jud. Târnava Mare, proprietatea bisericii evanghelice luterane din Sighişoara, în suprafaţă de 514 ha. 5600 m. p. – Regim I Codru cu 2 tăeri succesive seria I, Codru cu 4 tăeri succesive seria II-a, iar în seria III-a se vor face

numai extracţiuni de arbori uscaţi vicioşi sau rău conformaţi. Revoluţia normală 80 ani, exploatarea conform planului special din regulamentul de exploatare. Garanţia de împădurire 1000 lei de fiecare hectar. Revizuirea după 10 ani.

c) Regulamentul de exploatare al pădurilor oraşului Cluj, pendinte de comunele Cluj, Coruş, etc., jud. Cluj, proprietatea oraşului Cluj, în suprafaţă de 753 ha. 7600 m. p. Regimul Crâng cu 30 arbori de rezervă la hectar. Revoluţia normală 40 ani, exploatarea în 40 ani şi cu garanţia de împădurire 500 lei de fiecare hectar. Revizuirea după 10 ani.

d) Regulamentul de exploatare al pădurii Birchiş, pendinte de comuna Birchiş, jud. Severin, proprietatea d-nei Livia Bethlen, în suprafaţă de 903 ha. 7100 m. p. pădure. Regimul crâng simplu. In parch. 1 şi 2 se vor lăsa câte 120 seminceri la hectar din specia gorun; în parchetul 3 se vor lăsa netăiaţi toţi arborii sănătoşi şi bine conformaţi de esenţă stejar (gorun), iar în parchetul 4 câte 80 seminceri la hectar esenţă gorun şi din cei mai bine conformaţi şi uniform repartizaţi Revoluţia normală 40 ani, exploatarea în 40 ani şi cu garanţia de împădurire 1000 lei de fiecare hectar. Revizuirea după 10 ani.

e) Regulamentul de exploatare al pădurii Ketag, pendinte de comuna Covasna, jud. Trei Scaune, proprietatea bisericii reformate din comuna Tomasfalău, în suprafaţă de 2 ha. 1218 m. p. Regimul Codru cu tăeri rase. Revoluţia normală 80 ani, exploatarea într'un an şi cu garanţia de împădurire 3000 lei de fiecare hectar. Revizuirea după 10 ani.

f) Regulamentul de exploatare al pădurii Bert II, pendinte de comuna Certeze, jud. Satu-Mare, proprietatea composesoratului Jojil, în suprafaţă de 308 ha. 1227 m. p. Regimul Codru cu 50 seminceri la hectar aleşi de serviciul silvic. Revoluţia normală 60 ani, exploatarea conform regulamentului cu garanţia de împădurire 800 lei de fiecare hectar. Revizuirea după tăerea afectaţiei I.

g) Regulamentul de exploatare al pădurii Mihovu, pendinte de comuna Mihovu, jud. Vijniţa, proprietatea d-lui d r Martin Keller în suprafaţă de 744 ha. 3900 m. p. din care se exploatează 251 ha. 3600 m. p. Regimul Codru cu tăeri succesive. Revoluţia normală 75 ani, exploatarea conform planului special de exploatare şi garanţia de împădurire 1500 lei de fiecare hectar. Revizuirea după 10 ani.

h) Regulamentul de exploatare al pădurii Meşesul, pendinte de comuna Ortelec, jud. Sălaj, proprietatea d-lui Fechete Vasiliu şi soţii Fechete, în suprafaţă de 73 ha. 6600 m. p. Regimul crâng cu 80 rezerve la hectar. Revoluţia normală 40 ani, exploatarea în 3 ani şi cu garanţia de împădurire 1000 lei de fiecare hectar Revizuirea după 10 ani.

i) Regulamentul de exploatare al pădurii Poeniţa Prislop, pendinte de comuna Cuciulata, jud. Târnava Mare, proprietatea soţilor Alexandru şi Ioana Bereczky, în suprafaţă de 93 ha. 3748 m. p. Regimul crâng cu rezerve. Revoluţia normală 40 ani, exploatarea în 2 ani şi cu garanţia de împădurire 4000 lei de fiecare hectar la suprafaţă de 19 ha. 4315 m. p., iar pentru restul pădurei 1000 lei de hectar. Revizuirea după 10 ani. Nu se admite crearea de păşune în parchetul II.

Art. 2. — Aceste regulamente de exploatare se aprobă numai din punct de vedere technic silvic, luându-se drept definitivă situaţia comunicată de organele de aplicare a legii pentru reforma agrară.

Constatându-se însă în urmă, că arătările din aceste regulamente referitoare la suprafaţa pădurii, la numele proprietarului, etc., au fost date eronat sau între timp au suferit schimbări din cauza reformei agrare sau orice alte cauze, regulamentul se va revizui imediat, fie din punct de vedere technic silvic, fie asupra proprietăţii, suprafeţei, etc.

Art 3. — Toate celelalte dispoziţiuni prevăzute în studiile respective şi articolul adiţional anexat fiecăruia, sunt executorii.

Art. 4 şi ultimul. — Domnul Administrator al Casei Pădurilor este însărcinat cu executarea prezentei deciziuni.

Dată astăzi, 5 Aprilie 1927, în cabinetul nostru.

Ministru, Subsecretar de Stat (ss) *Busuiocescu*

No. 16.846/927.

Anul XXXIX | Mai—Iunie 1927 | No. 5—6

REVISTA PĂDURILOR

ORGANUL SOCIETAŢII „PROGRESUL SILVIC"

FONDATĂ IN ANUL 1886

APARE LUNAR

REVISTA PĂDURILOR
Publication mensuelle de la Société forestière roumaine „Progresul Silvic"

SUMARUL:

Studii: Şesul dintre Dunăre şi Tisa si cel dintre Tisa şi ramificaţiunile Carpaţilor. Formaţiunile de plante şi factorii principali cari influenţează vegetaţia (va urma). **Prof. I. Prodan**
Contribuţiuni la întocmirea unor tarife româneşti de cubaj (avec résumé). . . . **Emil Niculescu**
Cronica forestieră: Finlanda forestieră . **Dr. C. Georgescu**
Caprele . . . . . **Horia Lazăr**
Ailanthus glandulosa . . . . . * * *
Lupta contra despăduririlor mondiale . . **V. Petrescu**
Fapte şi însemnări: Metodă practică pentru parcelări . . . . . **Ing. A. Şt. Tocuşew**
Constatări privitoare la un studiu . . . **H. Manole**
Ne trebue o lege pentru protecţia naturii. **Dr. Al. Borza**
Recenzii. — Revista Revistelor.
Comerţul lemnelor: Congresul reprezentanţilor industriei forestiere din România. **G. Minescu**
Informaţiuni. — Necrolog.
Societ. „Progresul silvic": Desbaterile Consiliului. — Decizii.

Les articles originaux et ceux d'intérêt général sont suivis d'un résumé en langue française ou allemande

REDACŢIA ŞI ADMINISTRAŢIA: B-DUL I. C. BRATIANU No. 57 bis
BUCUREŞTI

REVISTA PĂDURILOR

Comitetul de redacţie:

Drăcea Marin — Stinghe Vintilă
Ioan Petre — Tănăsescu Mihail
Turneanu George
Secretar de redacţie: Ştefănescu-Suhăţeanu M.

SOCIETATEA „PROGRESUL SILVIC"

Persoană morală prin Decretul Regal 1630 din 28 Aprilie 1904

Consiliul de Administraţie:

Vice-Preşedinţi: C. P. Georgescu, M. Drăcea
Secretar general: M. P. Florescu
Casier: C. Sava-Golu
Secretari: Dem. Grozescu, M. Ştef.-Suhăţeanu

Membrii:

Aleman I. — Marinescu Coman
Antonescu P. — Nedelcovici Ath.
Boldur M. — Popescu Alex.
Eliescu M. Aurel — Stinghe Vintilă
Ioan Petre — Sburlan Dumitru
Ionescu Andrei — Tănăsescu M.
Lazăr Horia — Tomuţa D.
Turneanu G.

Cenzori: Cratero Ovid, Năstăsescu Gh., Sculy Xenofon,
Cenzori supleanţi: Anastasescu Dem., Comaniciu I., Fonai I.

Preţul abonamentului:

Pe un an . . . . . 250 lei
» » » pentru membrii Societăţii . . . . 100 »
» » » pentru conductori şi brigadieri . . . . 70 »
Numărul . . . . . 25 »

Manuscrisele nepublicate se înapoiază

Anul XXXIX Mai—Iunie 1927 No. 5—6

REVISTA PĂDURILOR

ORGANUL SOCIETĂŢEI „PROGRESUL SILVIC“

STUDII

I

ŞESUL DINTRE DUNĂRE ŞI TISA ŞI CEL DINTRE TISA ŞI RAMIFICAŢIUNILE CARPAŢILOR.

FORMAŢIUNILE DE PLANTE ŞI FACTORII PRINCIPALI CARI INFLUENŢEAZĂ VEGETAŢIA

de Prof. I. PRODAN ⟨Cluj⟩

Introducere

Lucrarea de faţă, la început a voit a servi numai ca un supliment la «Flora comitatului ⟨judeţului⟩ Bács-Bodrog» ⟨astăzi voivodina Bacica⟩ compusă de mine. Mai târziu, făcând observări şi în alte părţi ale şesului sus amintit, am compus această lucrare.

Lucrarea, în forma de astăzi, tratează şesul dinte Dunăre şi Tisa, precum şi acela dintre Tisa şi ramificaţiunile Carpaţilor, ca atare cuprinde voivodina Bacica ⟨fostul comitat Bács-Bodrog⟩, judeţele Timiş-Torontal, Arad, Bihor, precum şi o parte însemnată din judeţele Ungariei: Pest-Pilis-Solt-Kis-Kun, Bichis şi Ciongrad.

Cu această ocazie, ţin să mulţumesc Societăţii «Progresul Silvic» şi comitetului ei de redacţie, pentru sprijinul ce mi-a acordat, exoperând ca să apară această lucrare în condiţiunile grele de astăzi.

Aspectul florei şesului după anotimpuri.

Primăvara de timpuriu, şesul descris, este copleşit de coloarea verde, care e întreruptă doar ici, colo, de pâlcuri brune sau pământii. Pe măsură însă ce ne apropiem de luna Iunie, această coloare verde cedează şi pierde din teren, făcând loc imenselor suprafeţe blonde, cauzate de spicele gramineelor şi numai păşunele şi fâneţele mai păstrează încă ceva din verdele dela începutul primăverii. Spre sfârşitul lunei Iunie şi începutul lui Iulie, armata aceasta de spice cade sub lovitura ingrată a coasei.

In timpul verii, jocul colorilor se inversează şi anume, locurile mai joase şi mai umede rămân verzi, iar cele plane şi mai ridicate, îmbracă o coloare palidă-uscată. Pe măsură însă ce se apropie toamna şi se usucă mocirlele, întreaga pustă primeşte această coloare a morţii şi viaţa se retrage sfios pe cursul pârâiaşelor şi al vinelor de apă. Pe livezile arse de soare, înfloreşte *Colchicum autumnale*, iar faţa şesului devine tot mai uniformă.

Cu timpul, miriştele se răresc şi locul lor îl iau arăturile, cari dau şesului o notă de monotonie în plus. Monotonia aceasta o fac şi mai apăsătoare vânturile puternice, cari suflă zile întregi fără întrerupere. Unicul spectacol de viaţă în mijlocul acestei monotonii generale, îl oferă roiurile imense de musculiţe, cari desfăşoară jocul lor aerian în bătaia razelor solare. Toamna, este urmată de o iarnă scurtă, în timpul căreia viforniţele şi vânturile cauzează uneori daune enorme.

O scurtă privire asupra principalelor schimbări pe care le suferă flora şesului.

Flora şesului a avut de suportat în veacul din urmă multe schimbări. Aceste schimbări sunt în strânsă legătură cu transformările technice ale şesului. Pădurile au fost defrişate pe întinderi mari, păşunile comune parcelate, trestişurile au fost drenate, iar cele 2 ape mari ale şesului, Dunărea şi Tisa, indiguite şi prevăzute cu canale multe. In genere, arătura a câştigat teren, ceeace a avut drept urmare o sporire considerabilă a producţiei agricole. Pentru transportul acestui belşug de producţie, a trebuit să fie mărită însă reţeaua căilor de transport. Toţi aceşti factori au adus cu sine schimbări esenţiale în lumea vegetală a şesului studiat.

Flora şesului, se menţtne pe locul ei natural de existenţă,

numai acolo unde schimbările de structură nu sunt posibile, fie din cauza naturii însăș a solului, cum e cazul sărăturilor, fie din cauză că acest proces de transformare este foarte lent, cum se întâmplă la terenurile nisipoase, fie în urma drenărilor neglijate, când plantele acvatice ajung iarăș în preponderență.

Aceste terenuri se repartizează diferit pe cuprinsul șesului: în Bacica și Torontal predomină terenurile mlăștinoase, în Ciongrad, Bichiș, jud. Pest și o parte din Timiș Torontal, predomină din contră terenurile alcalino-sărate, iar o parte a jud. Pest, S. K. K., în special granița dintre Bacica și județul Pest S. K. K., precum și Timișul sudic (Deliblat) este ocupat de nisipuri. Pe când însă mlaștinile și nisipurile sunt de origină veche, sărăturile șesului trebuesc considerate ca formațiuni de origină recentă.

Există totuși în șes, pe lângă sărături și nisipuri de origină recentă (în Bacica între Novisad și Futak, între Baja și Bezdan) ba unele dintre ele sunt chiar în formație (pe valea Dunării și a Tisei). In ce privește origina sărăturilor (excepționând lacurile) părerea mea este că acestea iau naștere aproape întotdeauna pe locul ocupat de mlaștini. Intinderi mari ocupă sărăturile în special în terenurile argiloase, cu deosebire acolo unde subsolul este bogat în săruri; din contră pe nisipuri și loessuri, sărăturile sunt mai rari și reduse la mici bălți mocirloase și sporadice.

Odinioară, pădurile ocupau întinderi mari pe șes; astăzi ele sunt mult mai reduse, predominând în afară de pădurile de salcâmi, pometurile și viile, iar dealungul drumurilor duzii, cari se cultivă în vederea sericiculturii. Arborii cei mai obișnuiți ai curților și ai drumurilor de câmp sunt salcâmul și uneori plopul și frasinul. Toate aceste păduri, livezi de pomi, vii, împreună cu plantațiile cimitirelor, alcătuesc un scut sigur pentru floră, de oarece prin frunzele lor acopăr diferitele semințe și le adăpostesc atât contra frigului, cât și a căldurii caniculare din timpul verii.

Flora originală a avut de îndurat multe schimbări: așa d. ex. asociatul trestișurilor — *Chrysanthemum serotinum* — a dispărut aproape în întregime, deodată cu construirea canalurilor și a șanțurilor de scurgere. Dintre reprezentanții florei acvatice s'a rărit foarte mult *Hottonia palustris*. In genere, luarea în cultură a acestor terenuri (fixarea nisipurilor, sau irigarea sărăturilor), a adus cu sine, concomitent cu schimbarea structurei solului și o schimbare a elementelor floristice, făcând posibilă existența unor plante, cari în

condițiile inițiale de teren și de climă, nu ar fi putut să apară niciodată. Desfundarea sărăturilor, a asociat elemente, cari nu se găsesc niciodată împreună, așa d. ex. în Bichiș *Suaeda*, se poate vedea alături de *Setaria*, sau în sărături cultivate, *Heliotropium europaeum*, care apare în societatea altor plante de sărături. Pășunatul locurilor sărate, prin gunoirea lor naturală, are ca efect apariția gramineelor, ale căror semințe căzute, cu timpul se adaptează noilor condițiuni de existență. Pe drumurile de câmp cari se construesc prin terenurile sărate, în urma luării în cultură a acestora, apare *Thlaspi (Th. arvense*, etc.), care nu este o plantă de sărături, iar dealungul drumurilor de fer, cari străbat sărăturile, plantele de sărături se mențin pe lângă umplutura trasamentului și contribue și ele la amestecul florei. Pe de altă parte, gramineele acestor umpluturi își răspândesc adeseori semințele departe, până în pășunile sărate vecine și alcătuesc acolo formațiuni mai mari sau mai mici.

A. FORMAȚIUNILE DE PLANTE

Schimbarea florei acvatice. Descrierea detailată a formațiunilor caracteristice, precum și schimbarea lor treptată

Seceta excesivă, care se repetă din an în an, aduce cu sine schimbarea florei acvatiee. Această schimbare se resimte asupra zsombecurilor, a trestișurilor, a pipirigului și a rogozișurilor (formațiunilor de rogoz=Carex). Pârlirea și cosirea acestor formațiuni, contribue și mai mult la mărirea secetei. La nimicirea și la schimbarea compoziției florei acvatice, mai contribue construcția șanțurilor și a canalelor. In urma acestor schimbări, elementele principale ale formațiunilor acvatice, *Thypha, Phragmites*, pierd din teren, an de an. In genere, aceste elemente sunt mai robuste în formațiunile din cursul văilor și al râurilor și mai pipernicite în nisipuri sau în sărături.

Compoziția formațiunilor variază după sol. Pe valea Dunării și a Tisei, formațiunile de trestie sunt acompaniate de *Eupatorium cannabium, Glyceria, Typha latifolia* și *T. angustifolia, Rumex hydrolapathum, Carex Pseudocyperus, C. vulpina, C. riparia, Mentha aquatica, Butomus umbellatus, Typhoides arundinacea* etc. etc. In sărături, din contră, trestișurile sunt întovărășite de *Cirsium brachycephalum* și *Aster pannonicus*.

Elementele, cari înconjoară oglinda apelor sunt în genere mai puțin sensibile la schimbări, decât acele cari se găsesc chiar în mijlocul acelor oglinzi și cari în majoritatea cazurilor sunt reprezentanții cei mai vechi ai florei acvatice. *Aldrovandia vesiculosa*, *Hottonia palustris*, și *Ranunculus polyhyllus*, d. ex., au o sensibilitate atât de pronunțată, încât cea mai mică schimbare poate să provoace dispariția lor. Nu mai puțin sensibil, în unele cazuri, este tot *Ranunculus-ul* acvatic, pe care îl poate influența chiar și apariția unui tovarăș nou prin apropiere, așa e cazul cu *R. polyphillus* și *R. ophioglossifolius*. Proprietățile fizice și chimice ale apei influențează deasemenea flora oglinzii apelor. Unele dintre plantele acvatice preferă apele curate, altele din contră numai pe cele murdare ‹Lemna›, altele, iarăș pot să trăiască în ape curate, dar nu se sporesc, decât în ape murdare; acestei din urmă categorii aparțin: *Wolfia arrhiza* și uneori *Salvinia natans*. Cu vechiule de transport pe apă, se răspândesc foarte mult *Vallisneria spiralis* și *Elodea canadensis*, totuși nu în măsură așa de mare încât să împiedece comunicația, cum e cazul în unele regiuni ale Europei.

Șesul descris, prezintă exemple foarte frumoase de succesiune a florei acvatice. Așa d. ex. locul elementelor vechi, exigente, ca: *Aldrovandia vesiculosa*, *Hydrocharis morsus ranae*, *Stratiotes aloides*, *Salvinia natans*, *Hottonia palustris*, *Castalia (Nymphaea) alba*, *Nuphar*, cu schimbarea condițiilor locale, îl ocupă elemente cosmopolite ca, *Myriophyllum*, *Potamogeton*, *Polygonum amphybium*, *Lemna* etc.

Succesiunea florei palustre este următoarea: formațiile de păpuriș și de *Glyceria* sunt înlocuite de trestișuri, acestea cedează terenul Cyperaceelor. Ciperaceele la rândul lor fac loc, după împrejurări, sau speciilor *Glyceria spectalilis*, *G. fluitans*, *Alopecurus fulvus*, *A. geniculatus* și în fine lui *Alopecurus pratensis* care, împreună cu *Agrostis*, contribue la formația livezilor umede.

După cele expuse, vom descrie formațiunile caracteristice florei acvatice, precum și schimbările ce a încercat, succedându-se.

Stufăriile (Trestișurile)

Sunt niște formațiuni de graminee impozante, durabile și vechi. Aceste formațiuni sunt foarte puțin exigente în alegerea solului, de aceia le întâlnim pretutindeni, unde se găsește apă suficientă

pentru a nu seca în cursul anului. Durata lor e în strânsă legătură cu cantitatea de apă, dar ele sunt stânjenite în desvoltarea lor şi adesea chiar nimicite, de către animale, vânt şi de către om.

Stufăriile se întâlnesc de obiceiu pe ţărmii râurilor, ai văilor şi prin păraie, dealungul canalurilor, pe lângă lacuri, mocirle etc. Dacă ţărmii râurilor sunt foarte ridicaţi sau stâncoşi, atunci şi stufăriile sunt mai mici şi mai puţin răspândite ca întindere, o predilecţie deosebită au aceste formaţiuni pentru râurile cu ţărmii puţini ridicaţi. Curentul apelor şi vapoarelor, cari comunică pe fluviile noastre, rup porţiuni din aceste formaţiuni şi formează aşa numitele «insule plutitoare». Uneori aceste insule se asociază şi alcătuesc formaţiuni asemănătoare cu plaurul, groase de $^1/_2$ m. In constituţia acestei formaţiuni intră, în afară de trestie şi papură, rogozul, pipirigul şi tot felul de plante acvatice.

Printre plantele cari domină în stufăriile din şes, amintim înainte de toate pe *Senecio paludosus, Nephrodium thelypteris* şi *Carex Pseudocyperus.* In această privinţă nu există aproape nici o deosebire între porţiunea danubiană a şesului unguresc, jugoslav şi între regiunea Deltei Dunării. Totuşi în Deltă, întâlnim în număr mai mare, următoarele plante: *Stratiotes aloides, Trapa natans* şi *Elodea canadensis.*

Pe măsură ce ne îndepărtăm de cele două fluvii mari (Dunărea şi Tisa) ale şesului studiat, aspectul stufăriilor se schimbă. Aşa, stufăriile regiunilor alcaline şi arenoase, au ca reprezentant tipic al lor pe *Cirsium brachycephalum,* iar plantele de intercalaţie cari umplu golurile de printre stuhuri, devin mai rari şi mai puţine ca speţe. Astfel, prin stuhăriile nisipurilor se menţine genul *Carex,* cu diferiţi reprezentanţi, iar prin acelea ale terenurilor alcaline, abia de mai întâlnim pe *Carex secalina* şi *C. nutans,* ba uneori chiar numai pe *C. divisa.* Prin unele sărături, genul *Carex* e înlocuit prin *Beckmannia erucaeformis* şi spre toamnă prin *Aster pannonicus,* iar prin stuhăriile râurilor întâlnim mai des genul *Juncus.* In stuhăriile apelor stagnante, predomneşte *Scirpus lacustris,*

Prin locuri prea sărate, trestia nu creşte, ci întâmpinând în cale un astfel de loc sărat, dă naştere de obiceiu unor stoloni, cari desvoltă apoi rădăcini cu cari se fixează în pământ, iar în partea superioară a stolonilor îşi desvoltă tulpina cu florile. Asemenea stoloni, întâlnim la toate fragmentele de trestişuri uscate şi

călcate în picioare de animale, sau rupte prin păşunat şi cari înainte de a pieri cu desăvârşire, se întind la suprafaţa solului, încercând prin aceasta să-şi prelungească încă viaţa.

Stufăriile nu sunt formate niciodată exclusiv din reprezentanţi ai genului *Phragmites;* de multe ori această plantă cedează terenul în întregime altora, cum e genul *Typha, Carex, Glyceria, Juncus,* în special *Juncus glaucus* etc. Adevărata luptă se dă însă întotdeauna între *Phragmites* şi *Typha* şi victoria face, de obiceiu, cauză comună cu *Phragmites,* din cauză că condiţiunile dela ses, favorizează mai mult acest gen, decât genul *Typha. Phragmites* e mai rezistent la secetă şi rădăcinele ei pătrund mult mai adânc în sol, decât acelea ale papurei.

Stufăriile cuceresc teren, acolo unde sunt favorizate de natură, în cursul râurilor şi al apelor stătătoare. Anume, părţile de tulpini uscate şi de fragmente de plante, ajunse în urma iernii la mijlocul curentului, sunt luate de vânt şi de acest curent şi aruncate la mal, unde se adună în straturi din ce în ce mai groase, formând un fel de masă compactă, care prinde teren tot mai mult şi avansează înspre partea centrală a râului, formând adeseori nişte adevărate peninsule. Cele mai felurite plante acuatice — Glyceria, Carex, Typha — afară de trestie — se asociază pentru a-şi da concursul lor la această câştigare de teren. Această nouă formaţiune, slabă şi puţin stabilă la început, se întăreşte cu timpul, cu deosebire dacă rămăşiţele care o alcătuesc ajung printre trestii sau printre *Glycerii,* cari o înţepenesc şi mai bine. Pe măsură ce-şi asigură stabilitatea, întâlnim pe ele cele mai diferite plante, cari se stabilesc în ordinea următoare: la început *Lemna,* pe urmă *Myriophyllum* şi *Ceratophyllum,* apoi o serie întreagă de noi veniţi, ca: *Sium latifolium, Polygonum, Stachys palustris, Lycopus europaeus, Bidens cernuus, Rumex lapathifolium, Mentha aquatica, Galium palustre, Veronica, Roripa.* Efectul acestui concurs este că râurile şi canalurile se îngustează cu timpul, iar mocirlele se usucă.

Formaţiunile plantei Glyceria aquatica.

Glyceria este o plantă, pe care o găsim foarte adeseori în societatea trestiei şi anume prin apele mai puţin adânci înaintea ei, iar prin cele mai adânci, în urmă. Am văzut, într'alt capitol, că prin sărături, trestia dă naştere la stoloni. *Glyceria* se com-

portă la fel. Exemplarele, cari sunt înrădăcinate pe malul apelor, desvoltă din porţiunea inferioară a tulpinei stoloni şi anume în partea dinspre apă, iar celelalte părţi ale plantei se leagănă la suprafaţa apei, dând naştere, pe internozi, la rădăcini şi la frunze. La exemplarele, cari cresc în apă, frunzele inferioare ale extremităţii tulpinei sunt de obiceiu mai scurte şi mai late, iar la tulpinile natante unele frunze au forma unor luntriţe şi au rolul de a susţine planta la suprafaţă. De îndată ce aceste frunze pierd forma aceasta, rolul şi forma lor e reluată imediat de către altele. Pe stolonii desvoltaţi din porţiunea inferioară a tulpinii, apar frunze şi rădăcini; stolonii de I-iul ordin, desvoltă la rândul lor şi ei alţi stoloni, şi aşa, planta înaintează, ocupând mereu teren. Indată ce, din anumite cauze, apa scade, plantele se înfig în solul rămas gol, cu ajutorul acestor stoloni.

Un fenomen interesant la *Glyceria* şi demn de remarcat este că, pe când exemplarele de ţărm nu au rădăcini acvatice decât la nodurile cufundate sub apă, cele natante îşi desvoltă rădăcini pe fiecare articol. Puterea de regenerare a acestei plante e foarte mare. Dacă rupem un singur nod şi-l aruncăm la suprafaţa apei, el dă naştere unei noi plante. Seminţele ajunse în ape adânci, germinează şi desvoltă frunze, cari se aseamănă foarte mult cu cele ale plantei *Wallisneria epiralis*.

La exemplarele natante de *Glyceria*, această putere de regenerare o au chiar şi frunzele. Dacă o asemenea frunză se deslipeşte şi se rupe în mai multe părţi, fiecare porţiune dă naştere la rădăcini. Acest fenomen — într'o măsură mai redusă, — se observă şi la *Poa trivialis*, în timpul primăverii, când şanţurile au fost inundate de o ploaie mai durabilă.

Popândici (Formaţiunile de zsombec)

Să dă numirea aceasta, unor formaţiuni catacteristice de plante, pe cari le întâlnim prin locuri mocirloase şi cari se ridică din fundul acestor mocirle sub forma unor coloane înalte până la 1 m. şi largi de 30—50 cm. la extremitatea lor superioară. Aceste coloane sunt alcătuite din resturi de plante şi au un aspect caracteristic, porţiunea lor inferioară este de o coloare verde, care formează un fel de coroană. Frunzele, cari înconjoară din toate părţile aceste coloane, au un rol multiplu — ele le înţepenesc pe deoparte,

iar pe de altă parte, prin țesuturile lor capilare, dispuse adeseori în straturi, transportă apa necesară la porțiunea superioară, adică la partea vie a formațiunilor. — Se știe, că toate plantele acuatice, cari sunt caracterizate prin tulpini moi, pregătesc terenul pentru *Phragmites* și *Typha*. Cu timpul, aceste două plante cedează și ele mocirlele, trecându-le în posesiunea formațiunilor de popândici; aceasta, din motivul că plantele, cari intră în compoziția botanică a popândicilor, au nevoe de un sol turbos, care e format din rizomii și rădăcinile plantelor *Typha și Phragmites*. Numai pe organele acestor plante, mai mult sau mai puțin descompuse și în ape scunde, se pot forma zsombecuri sau popândici.

Să cercetăm mai deaproape modul de formare al zsombecurilor în șes și anume în voivodina Bacica ‹fost comit Bács-Bodrog›. Ocazia o întâlnim nu departe de orașul *Sombor*, de ambele părți ale canalului Francisc. Paralel cu acest canal, între cele două poduri, — podul de fer și podul Szonta, — se găsesc mai multe trestișuri și păpurișuri, cari se alimentează cu apă, atât din canal, cât și din pârâiașul, numit Mosztonga. Rogozul cel mai frecvent al trestișurilor acestora este *Carex riparia*; în părțile mai profunde și mai liniștite, se trage *C. pseudocyperus*, iar pe margin *C. vulpina, C. tomentosa, C. hirta* și în afară de tot *C. distans*. Trestișurile acestea sunt străbătute de mai multe drumuri, cari conduc la hodăi, ale căror margini sunt ocupate de *C. stricta, C. accutiformis* și *C. gracilis*.

Pe măsură ce crește numărul drumurilor, crește și acela al rogozurilor.

Interesant este faptul că, pe când *C. stricta* și *C. gracilis* tind să formeze zsombecuri în locurile libere ale trestișurilor, celelalte specii de rogozuri nu se arată de loc dispuse să alcătuiască asemenea formațiuni. Aceste zsombecuri sunt mici și neînsemnate în anul dintâi, dar ele câștigă în anii următori, tot mai mult teren. Un fenomen remarcabil este că, *C. pseudocyperus*, care în pustele de nisip ale Deliblatului formează zsombecuri întinse, aici nu formează asemenea asociații. E de însemnat că în Bacica și anume în jurul Somborului, în partea opusă ‹sudică› a canalului Francisc se observă că, *Carex acutiformis* și *C. gracilis*, sunt aceia cari au mai mult tendința de a forma zsombecuri.

Intr'un alt sector al canalului Francisc, tot lângă orașul Sombor, și anume în valea dintre podul de fer și pădurea Sikara,

zsombecurile sunt formate mai mult din *C. riparia*. Zsombecurile de *C. stricta*, cari se găsesc în dosul casei păzitorului canalului ‹așezată între podul de fer numit Apatin și hodaia lui Wamoscher›, ofereau următorul aspect: până când erau bogate în apă și în trestie, *Ranunculus linqua* era o plantă foarte frequentă a lor, pe măsură însă ce se schimba zsombecul, *R. linqua* perdea din teren și de prezent formațiunea însăș se găsește în stare de uscare.

Ca zsombecuri veritabile, se pot considera acelea, cari se găsesc în fânațele și pășunile pădurii Bezda. Dar nici acestea nu se găsesc în forma lor originală, căci deși pădurea aceasta este populată cu zsombecuri, cari dispun de apă suficientă, totuși, majoritatea lor sunt în uscare din lipsă de apă, iar o parte este amenințată de plantele, cari se stabilesc în golurile dintre snopii zsombecurilor, sau de gramineele cari se încuibă la început pe vârful zsombecurilor, în special acolo unde acestea sunt păscute și în fine, de o mulțime de alte plante streine, cari contribuesc ca zsombecurile să-și piarză cu timpul din importanță. Intre toate aceste zsombecuri atât de variate, nu am putut întâlni decât două cazuri de zsombecuri originale și anume, ambele în apropierea gării Monostorszeg. Iată cum dăm peste aceste zsombecuri. Dacă din gara Monostorszeg, apucăm înspre pădure și nu înspre sat și înaintăm, aproximativ 200 de pași, dăm momentan, lângă calea ferată, de întâiul zsombec original. Primele plante, cari le întâlnim sunt *Alopecurus pratensis*, apoi *Glyceria aquatica*, cari sunt întrerupte ici, colo de câte un mănunchiu de zsombec și numai după aceste plante ni se arată zsombecul în toată splendoarea lui. Apropierea și studiul acestor zsombecuri depinde de mersul vremii. Dacă timpul este ploios, zsombecul nu se poate studia în condițiuni avantajoase, ca atunci când timpul este secetos, încât se poate trece ușor dela un snop la altul. Să vedem însă mai de aproape, cum a luat naștere această formațiune de zsombec. La cea dintâi privire, se vede că, bazenul în care se găsește acest zsombec, nu este în legătură cu nici un fel de rezervoriu de apă, așa că el este avizat numai la sursele proprii. Aceste surse și le asigură în urma formei avantajoase a bazenului, care permite captarea tuturor apelor dinprejur, rezultate în urma ploilor și a topirei zăpezilor. Studiind plantele, cari se găsesc pe marginea bazenului, ajungem la concluzia că, la început, bazenul a fost dominat de trestie și într'o mică proporție și de *Typha* și numai după dispariția acestor plante a luat naștere zsombecul.

Avansând până la capătul opus al acestui zsombec şi traversând linia ferată, de partea opusă, dăm peste un alt bazen, care se întinde dealungul căii ferate, între această linie şi marginea pădurii. Aici, găsim un al doilea zsombec tipic, având o lungime de aproape 1 m. Acest zsombec, diferă în alcătuirea lui ca vârstă, căci pe marginele bazenului, el este format pe deplin; în centru, din contră, abia acum se formează sub scutul tufişului de trestie, întocmai precum în păduri se desvoltă arboraşii, sub protecţta arborilor mai mari. Cu toate acestea, are plante comune cu formaţiunile tipice de zsombec.

Părerea mea este că, apa care formează conţinutul lagunelor dintre coloanele de zsombec, este mult mai caldă, decât a celorlalte ape stătătoare. Explicaţia poate fi următoarea: turfa zsombecului, precum şi porţiunea din sol, care zace subt ea, este într'un continuu proces de descompunere, în urma căruia rezultă o degajare de căldură. Aceasta contribue ca, evaporarea apei din lagune să fie mai puternică, iar atmosfera de deasupra lor să fie deci încărcată cu vapori de apă, cari sunt în stare să capteze şi să reţină căldura solară, datorită faptului că sunt închise de jur împrejur. Aşa ne putem explica, cum în aceste lagune găsim plante înflorite în luna lui Aprilie încă, atunci când în alte ape stătătoare nici vorbă nu poate fi despre deşteptarea vegetaţiei la viaţă. Printre primele plante cari apar în lagune, întâlnim pe *Ranunculus polyphyllus* care, după uscarea lagunelor, trece la marginea zsombecului, probând prin aceasta că se poate adapta uşor acestor condiţiuni variate de existenţă. O a doua plantă este *Stratiotes aloides*, pe care am găsit-o în floare la 30 Mai. La suprafaţa apei, înnoată *Aldrovandia vesiculosa*, care e foarte bine reprezentată şi în celalt zsombec, apoi *Salvia natans*, *Utricularia vulgaris*, *Limosella aquatica*, *Ranunculus ophioglossifolius*, *Hidrocharis morsus ranae*, *Potamogeton natans*. In albia lărgită în formă de lac, a celor 2 zsombecuri, creşte *Nuphar luteum*, *Myriophyllum verticillatum* şi *Castalia alba*.

Pe terenul de inundaţie al Dunării, întâlnim zsombecuri în păşunile pădurii Bogyám, în apropierea gării Gombos. Acestea sunt alcătuite mai cu seamă din *C. stricta* şi *C. gracilis*.

O altă parte a zsombecurilor se găseşte în regiunea nisipoasă şi anume în pădurea Körös, nu departe de Palics, mai departe între Iánoshalma ‹Iankovac› şi Bácsalmás. Aceste zsombecuri sunt for-

mate în mare parte din *C. acutiformis*. Elementele lor floristice, cari sunt enumerate în flora jud. Bács-Bodrog p. 11, nu arată nici o asemănare cu acelea cari se găsesc pe terenul inundabil al Dunării şi mai cu seamă cu zsombecurile tipice. Pe marginea acestor zsombecuri, creşte în deosebi *C. flacca*, *Iris sibirica* şi *Veratrum album*, iar în zsombecurile dela Palics, la 2 Iunie 1912, am întâlnit *Caltha cornuta*, *Ranunculus repens*, *R. polyanthemos f. angustisectus* şi *Orchis paluster*. In jurul zsombecului se grupau gramineele ca: *Festuca arundinacea*, *Carex distans*, *C. flava* şi *C. hirta*. Formaţiuni asemănătoare zsombecurilor, mai alcătueşte în regiunea Bacica, genul *luncus (I. glaucus* etc.) uneori chiar trestia. Borbás citează un asemenea caz în flora jud. Vas. Aici se găsesc zsombecuri chiar şi în pădurile de frasin, în cari predomină *Salix cinerea*.

După ce am studiat în felul acesta zsombecurile reg. Bacica, vom complecta aceste studii cu câteva observaţiuni asupra zsombecurilor şesului studiat. *Borbás* citează în flora jud. Bichiş, cazul unui zsombec, al cărui conţinut este păscut şi nu se mai vede din el altă plantă, decât *Nephrodium thelypteris*, *iar Wagner*, aminteşte despre un zsombec din nisipurile Deliblatului, alcătuit din *Carex pseudocyperus*.

Zsombecul din Deliblat, compus din *Careux pseudocyperus*, aflător în apă stagnantă ⟨bara⟩ numită Constantinova bara după *Wagner* ⟨Deliblati kincstári homokpuszta növényvilága, 1914, p. 25⟩ are următoarele plante: *Roripa amphibia*, *Ranunculus lingua*, *Alisma plantago*, *Scirpus lacustris*, *S. maritimus*, *Peucedamum palustre*, *Phragmites communis*, *Iris pseudacorus*, *Typha latifolia*, *T. angustifolia*, *Galium palustre* etc.

In apa stagnantă din Constantinova bara, precum şi între tufele de zsombecuri aflăm: *Castalia albă* şi *Nuphar luteum*.

Borbàs, consideră 3 plante, ca elemente caracteristice ale zsombecurilor, bine înţeles afară de rogozurile cari alcătuesc zsombecurile din şesul ungurese şi cel studiat şi anume: *Chrysanthemum (Tanacetum) serotinum*, *Cardamine parviflora* şi *Stellaria Laxmanni*.

Rezumând toate aceste consideraţiuni, ajungem la următoarele: Din Cyperaceaele, cari alcătuesc zsombecurile şesului tratat, pentru zsombecurile tipice, cel mai caracteristic e *C. stricta*.

Pentru zsombecuri, mai puţin tipice caracteristice, este: *C.*

acutiformis. Plantele zsombecurilor tipice, coincid cu acelea ale zsombecurilor din Bezdan. Asemenea plante sunt, în afară de cele înşirate aici, cele 3 plante tipice ale lui Borbás din zsombecurile şesului unguresc, exceptând *Chr. santhemum* sau *Tanacetum serotinum,* care se întâlneşte prin trestişuri.

Cu schimbarea condiţiunilor naturale, în special a celor de umezeală, formaţiunile acestea, adică zsombecurile, sufăr şi ele anumite schimbări şi transformări. Se întâmplă anume, adeseori, ca popândicii să treacă pe neobservate în lăcovişti sau chiar în livezi. Indată ce, din vreo cauză oarecare, cantitatea de apă a acestor formaţiuni se reduce în mod simţitor, ele suferă o transformare. Iată cum se petrece această transformare. Seminţele diferitelor specii de *Carex,* cari formează popândicii, îşi scutură seminţele an de an, în golurile destul de întinse şi adânci dintre tufele de popândici. Aici germinează şi dau naştere unor popândici de o întindere mai mică, pe cari-i invadează apoi fel de fel de graminee, cari prind teren şi înaintează înspre interiorul formaţiunilor, în special prin golurile destul de adânci (de $^1/_2-1$ m.) ce s'au format între tufele de popândici. Aşa, prin goluri mai umede, se înrădăcinează *Alopecuros fulvus,* iar prin cele mai adânci *Glyceria aquatica.* Pe urma acestora, vin alte graminee, ca: *Agrostis alba, Alopecurus, Poa (P. trivialis, P. palustris)* şi în urmă Dicotiledonatele, ocupând fiecare punctele cari le convin mai bine. De o parte şi de alta a formaţiunilor intrate în acest proces de schimbare, întâlnim pe *Scirpus lacustris* şi pe *Roripa amphybia,* apoi *Oenanthe aquatica* şi abia pe urma acestora vine *Euphorbia palustris.* Ici-colo, apar exemplare de *Malachium, Iris, Ranunculus sceleratus, Galium palustre, Lysimachia vulgaris, Butomus umbellatus, Alisma plantago, Juncus glaucus, Stachys palustris* şi numeroase exemplare de *Salix cinerea.* Prin punctele în cari apele au secat, prin luna Iunie, întâlnim: *Lythrum bibracteatum, Elatine alsinastrum hungarica Moesz, Roripa austriaca, Lindernia, Scirpus supinus* şi *Veronica anagallioides.* Unele graminee, nu se mulţumesc numai cu atât, ci pătrund şi ocupă chiar partea superioară verde a popândicilor, printre acestea, cea mai frecventă e *Calagmastrostis.* Acelaş rol îl joacă uneori şi *Ranunculus polyphyllus.*

In fazele, cari urmează în cursul acestui proces de transformare, intervine adeseori şi omul, care toamna dă foc de obiceiu popândicilor şi în terenul astfel pregătit şi îngrăşat cu cenuşa acestor

formaţiuni, apar plantele anuale, —muşchii— iar cu timpul popândicii se transformă în livezi, în cari predomină de obiceiu *Alopecurus pratensis.* La început, mai reapar ici colo, din tapetul uniform al livezilor, tufele de *Carex*, deosebindu-se prin culoarea lor mai surie de celelalte plante. Acolo unde formaţiunile de popândici sunt întoarse sub brazdă, în anul al doilea, mai apare încă *Glyceria;* pe urmă însă, începând cu anul al 3-lea, dispar toate plantele, cari ne-ar putea da indicii, că acolo au existat cândva formaţiuni de popândici.

Dacă popândicii se găsesc împrăştiaţi printre păşuni, atunci transformarea lor urmează altă cale. In urma deselor păşuni şi a călcării plantelor de către animale, apar muşchii şi plantele anuale: *Draba verna* şi *Sagina procumbens,* cari afânează formaţiunile de popândici şi înmagazinează mai bine apa de ploaie. Urmarea, este un proces de putrezire grăbit. Când pe urmă se stabileşte un timp călduros, toate aceste rămăşiţe şi foi putrede se usucă şi se fărămiţează, alcătuind un teren pulverulent, care se varsă adeseori în brazde deoparte şi de alta a formaţiunilor de popândici, lăsând doar ici colo glii verzi între cari se postează *Glyceria fluitans* şi *Agrostis alba.* Cu timpul *Glyceria fluitans,* cedează locul lui *Alopecurus pratensis* cu care se asociază apoi *Carex vulpina* şi *Rumex crispus.* Locurile acestea ocupate odinioară de zsombecuri, treptat se alcalinizează. Ca urmare acestei alcalinizări, se aşează diferite plante, cari cresc în locuri alcaline.

Vegetaţiunea arborescentă a zsombecurilor

Deşi umiditatea excesivă a zsombecurilor, cu greu permite aşezarea elementelor lemnoase, cu toate acestea, găsim câţiva arbori şi arboraşi cari se împacă şi cu condiţiunile acestea, mai puţin prielnice. Dintre arborii şi arboraşii cari intră în zsombecuri şi sub a căror protecţiune se pot desvolta zsombecurile, amintim cea mai comună dintre sălcii, *Salix cinerea,* aflată în mai multe zsombecuri din şesul studiat. Acest arboraş, îl întâlnim la început pe vârful snopilor de zsombec. Cât e tânăr, ornează vârful acestor snopi, iar mai târziu, îşi cufundă rădăcinile în spaţiurile dintre snopi. Dintre sălcii mai amintim: *Salix caprea, S. purpurea, S. triandra.* In părţile nordice ⟨Bacica: pădurea Körözs=pădurea de frasin⟩ şi estice ⟨Timiş-Torontal⟩ cu deosebire în solurile nisi-

poase şi mai afânate, cel mai comun arbore al zsombecurilor e *Fraxinus excelsior.*

* * *

După depresiunile mocirloase, până aici tratate, cari, precum am amintit, ocupă întinderi destul de însemnate în şes, teritoriile cari şi-au păstrat mai bine flora originală sunt sărăturile, nisipurile şi în măsură mai mică terenurile loessoase. Aceste terenuri suferă variaţiuni paralele, cu variaţiile proprietăţilor fizice şi chimice ale solului.

Variaţiile florei de sărături

Aceste variaţii pot fi naturale sau artificiale. Variaţiile naturale implică un proces lent de transformare şi sunt în funcţiune de mersul timpului şi de natura plantelor. Anotimpul ploios diluiază în mod simţitor soluţiile concentrate de săruri ale solului şi face posibilă germinarea multor plante, ale căror seminţe au fost aduse de vânt în sărături. Repetarea prea deasă a anotimpurilor ploioase aduce, în felul acesta, cu sine, o schimbare importantă în compoziţia botanică a florei; aşa de ex. *Statice Ginelini* începe a se rări şi golurile se umplu cu *Plantago maritima;* aceasta la rândul ei face loc speciei *Camphorosma ovata,* după care urmează genul *Crypsis* şi în genere plante mai puţin caracteristice sărăturilor. Păşunatul, după cum am amintit şi mai sus, promovează foarte mult apariţia gramineelor.

Dacă însă umezeala favorizează în genere plantele sărăturilor, seceta din contră poate să le pericliteze foarte mult. In special, când se repetă ani dearândul, se răresc chiar elementele cele mai nobile ale sărăturilor, ca *Trifolium ornithopodioides, T. parviflorum, T. angulatum,* etc. In locul acestor elemente mai gingaşe, apar în anii secetoşi, elemente xerofile ca *T. striatum, T. laevigatum.*

Transformarea artificială a florei sărăturilor are loc în urma irigaţiilor, indiguirilor, gunoirilor etc. Prin irigări, rezultatele cele mai favorabile s'au obţinut în Békéscsaba. Iată observaţiile, cari rezultă din aceste operaţii: *Trifolium striatum* şi *T. strictum* suportă numai irigări de durată scurtă; irigări de durată mai lungă suportă: *T. repens, T. augulatum, T. parviflorum, T. procumbens, T. minus, T. filiforme.* Cel mai mult profită pe urma irigaţiilor: *T. repens* şi *T. asgulatum,* după cari urmează *T. minus, T. fili-*

forme, Medicago lupulina, nu mai puțin *T. procumbens* și *Lotus tenuifolius.* In asemenea terenuri irigate, s'au obținut rezultate satisfăcătoare cu sămânță ‹împrăștiată la suprafață› de *T. repens, T. hybridum, Lotus corniculatus* și *Medicago sativa.* Dintre graminee, acelea cari profită de irigații mai mult sunt: *Alopecurus pratensis* și *Atropis.* Cu avansarea irigațiilor dispare tot mai mult *Camphorosma ovata,* cedând terenul genului *Atropis* și *Trifolium.* Irigațiile repetate an de an, sporesc foarte mult păpădia, *(Taraxacum officinale* și *T. bessarabicum)* care ajunge să predomine cu vremea terenurile irigate aproape în mod despotic.

Plantarea terenurilor alcaline cu arbori și pomi

In terenurile alcaline, grija cea mai de căpetenie trebue îndreptată asupra transpirațiunii. Efectele acestui fenomen fizic sunt două: prin transpirațiune se sustrage terenului alcalin, care și așa e sărac în apă, o însemnată cantitate de apă, pe de altă parte se aduc la suprafață deodată cu apa și soluțiile sărate din straturile mai inferioare, consecința e că stratul superior crapă cu ușurință. Apărarea contra unei transpirațiuni prea intense se face prin umbrirea solului ‹lucerniere›, iar păstrarea umezelii în sol se realizează prin săpatul terenurilor alcaline arate, iar în cele nearate prin tapetul de pajiște.

Un excelent mod de apărare, ar fi plantarea terenurilor alcaline cu arbori. Incercările de până acum nu au dat însă rezultate satisfăcătoare, căci rădăcinile tinere ale arborilor sunt foarte sensibile față de sărurile toxice din sol. Unde aceste săruri se găsesc în cantitate mai mică și solul e mai afânat, intervine un alt inconvenient, anume că, asemenea soluri au de obiceiu un substrat petros foarte cu greu penetrabil de rădăcini. Vegetația încetează deci îndată ce rădăcinile au dat peste acest strat.

Se recomandă pentru încercări de asemenea natură, următorii arbori și arborași:

In locurile sărate umede, dintre speciile de sălcii, mai bine merge: *Salix alba, S. fragilis,* mai departe *Populus alba* ‹plop alb›. *Fraxinus excelsior* ‹frasin›, *Tamarix gallica* ‹catina roșie›, *Amorpha fruticosa.*

In locurile mai uscate din sărături: *Ulmus glabra, Ainlanthus glandulosa* ‹cenușer›, care se desvoltă repede și devine un

arbore robust, precum și *Sophora japonica.* Tot în astfel de locuri se mai pot planta: *Koelrenteria paniculata, Elaeagnus angustifolius, Paulownia imperialis, Gleditschia triachantos* ⟨plătică⟩, *Syringa vulgaris* ⟨liliac⟩, *Sambucus nigra* ⟨soc⟩, *Lycium* ⟨cătină⟩, și *Ribes aureum.*

Dintre pomi, în locuri puțin umede, merg destul de bine: *Pirus communis* ⟨părul⟩, foarte bine *Cydonia vulgaris* ⟨gutuiul⟩, *Amygdalus communis* ⟨migdalul⟩ și *Prunus armeniaca* ⟨caisul⟩. Se poate încerca și plantarea cu nuci *(Juglans regia)* și vișini *(Prunus cerasus),* în cazuri excepționale chiar și cu *duzi,* cari în unele regiuni reușesc destul de bine.

In vederea bunei reușite a plantării arborilor și pomilor în șes, se fac anumite preparațiuni. Așa la *Suboticia* ⟨Jugoslavia⟩ se plantează atât arborii, cât și pomii, în paturi preparate din pământ ceva mai afânat. Aceste paturi rotunde sunt de un metru în diametru și înalte de 30—40 ⟨—50⟩ cm. Paturile mai vechi se făceau de 60—70 cm. înalte. Scopul ambelor preparațiuni e că primele rădăcini se află într'un pământ mai puțin sărat, în care se pot desvolta bine, fiind ferite de sare. Mai târziu, acest pat ⟨cu deosebire dacă e încunjurat cu gard⟩, apără planta contra vânturilor.

Flora dunelor de nisip și a colinelor de loess.

Părțile mai ridicate ale șesului, le ocupă dunele de nisip și grămezile de loess. Aspectul acestor ridicături este foarte trist la început, deoarece abia dacă sunt populate de câteva ierburi. Pe măsură însă ce sunt fixate prin plantații de: *salcâmi, Pinus nigra* și *Festuca vaginata,* apar plante din ce în ce mai numeroase și mai variate, cari pregătesc încet terenul, atât pentru plantele de cultură, cât și pentru plantații de pomi și de arbori. Aspectul nisipurilor se schimbă astfel, după proprietățile lor, îmbrăcând când haina blondă a spicelor de graminee, când pe aceea verde a pădurilor. Movilele de loess au fost date culturii încă cu mult timp înainte, asupra florei lor originale, astăzi ne mai dau unele indicii doar coastele abrupte ale lor, unde găsim atât plante ierboase și koros, cât și arbuști ca: *Crataegus,* vișinul, trandafirul, *Viburnum tantana,* și mai arareori *Cotinus coggygria.*

Pădurile.

Arborii originari sau de baştină, ai şesului dintre Dunăre şi Tisa, au fost esenţele moi şi anume în inima şesului *Populus alba*, iar dealungul râurilor *Populus* şi *Salix*. Aceste două genuri domină şi astăzi toată regiunea inundabilă a râurilor. Printre plantaţiile de plopi şi de sălcii, s'au strecurat mai târziu: *Alnus glutinosa*, *Ulmus campestris* şi ici, colo *Quercus*, părul şi mărul. Pe măsură însă ce regiunile inundabile ale râurilor au pierdut din teren şi s'au mai uscat, esenţele moi au fost treptat înlocuite cu esenţe tari ca: *Quercus pedunculata*, *Carpinus betulus*, *Ulmus*, iar mai târziu *Crataegus*, vişinul, etc. Procesul acesta de transformare trebuie să fi fost identic şi pentru regiunile mai îndepărtate de râuri, afară de nisipuri, unde a intervenit foarte mult omul, plantându-le şi fixându-le cu salcâmi. Transformările pădurilor de salcâmi şi amestecul lor cu alte esenţe, se întâmplă în modul descris mai sus. Acelaş lucru se poate spune şi despre pădurile de *Populus alba*. Unii susţin că, pădurile străvechi ale şesului au fost compuse din *Quercus pedunculata*.

După generalităţile amintite, să vedem cari din pădurile şesului, prezintă mai mult interes. Merită o deosebită atenţiune din partea noastră pădurile din cursul rîurilor mai mari, cum sunt cele din cursul Dunării, Mureşului, precum şi câteva păduri răsleţe din partea estică a şesului. Pentru a completa acest tablou interesant al pădurilor din şes, vom trata în treacăt şi câteva păduri din regiunea nisipoasă.

1. Pădurile din cursul rîurilor

a) *Pădurile din cursul Dunării.*

Păduri mai extinse aflăm în cursul Dunării, în voivodina Bacica, între Covilul inferior şi Apatin. *Pădurile umede* din regiunea inundabilă a acestei regiuni, se compun din următoarele esenţe: *Populus nigra*, *P. alba*, *Salix alba*, *S. triondra*, *S. fragilis*. Sporadic cresc aici *Ulmus glabra*, *Quercus peaunculata*. Din tufele şi arboraşii acestor păduri amintim: *Rubus caesius* — care creşte aşa de deasă, că abia poţi străbate printr'însa —, *Evonymus europaeus*, *Rhamnus frangula* şi o specie interesantă acestei regiuni *Crataegus nigra*, cu fructele sale negre. Un deosebit aspect,

împrumută acestor păduri prin fructele sale roșii, foarte numeroase, așezate într'un fel de buchet pendul, *Viburnum opulus.*

Pădurile umede din regiunea inundabilă, sunt înconjurate în partea externă de *pădurile uscate,* cari cresc în afară de regiunea inundabilă. Aceste două feluri de păduri, la limita de întâlnire, cu greu se pot separa, fiind dată împrejurarea de a trece una în cea-laltă. Pădurile uscate, cari cresc înafară de regiunea inundabilă, au următoarele esențe principale ‹pădurea dela Bezdan›: *Quercus pedunculata* și *Carpinus betulus,* ici colea în locurile mai ridicate găsim pe *Quercus cerris.* In societatea esențelor principale, sporadic cresc următoarele: *Quercus conferta, Q. pubescens, Q. Kanitziana* Borb, *Q. diversifrons* Borb, *Q. pedunculata* Ehrh. var. *tardiflora* Tschern. *Acer campestre, A. tataricum, Ulmus glabra, U. laevis,* salcâmul, *Cornus mas, C. sanguinea, Corylus avellana;* mai rar găsim meri și peri sălbatici, uneori și *Tilia tomentosa,* despre care se crede că este plantată. Dintre tufele și arboraşii mai comuni, cari fac parte din compoziția acestor păduri, amintim: *Ligustrum vulgare, Sambucus nigra, Evonymus europaeus, Prunus spinosa, Rhamnus frangula, Viburnum opulus, Crataegus monogyna* și *C. oxiacantha;* în locurile mai joase și umede aflăm: *Salix cinerea.* Pe arbori se urcă *Vitis silvestris, Clematis vitalba, Hedera helix, Lonicera caprifolium;* în această categorie a tufelor intră și bărbănocul ‹Vinca minor›.

Prima vegetațiune erboasă de primăvară se compune din următoarele: *Ranunculus Ficaria, Muscari transsylvanicum, Viola odorata, V. alba, V. silvestris, Corydalis cava, C. solida, C. pumila, Helleborus odorus, Veronica hederaefolia* etc.

In luna Mai, vegetațiunea variază. Pe când locurile umbroase și umblate de animale sunt năpădite de *Parietaria officinalis* și *Alliaria officinalis,* în locurile nepăscute, din păduri, găsim următoarele: *Pulmonaria mollissima, Lithospermum purpureo-coeruleum, L. officinale, Anthriscus trichospermus, Geum urbanum, Agrimonia Eupatoria, Geranium Robertianum, G. pusillum, Polygonatum multiflorum, Archis purpurea, Epipactis latifolia, Cephalanthera alba, C. longifolia. Carex divulsa, Circaea lutetiana, Veronica serpyllifolia, V. Chamaedrys, Stellaria neglecta, Lapsana communis, Doronicum hungaricum, Ajuga reptans, Arum maculatum.*

La finea lunei Mai, în pădurile rărite cresc: *Calamintha in-*

termedia, Cynanchum Vincetoxicum. Gallium Mollugo, G. Cruciata, Ranunculus polyanthemus, Lychnis coronaria, Brunella vulgaris, Stachys silvestris, Fragaria vesca, Rubus leucophaeus, Poa angustifolia, Bromus sterilis, Dactylis glomerata, f. *pendula, Brachypodium silvaticum, Neottia Nidus avis, Campanula Trachelium, C. rapunculoides, C. bononiensis, C. cervicaria,* specii de *Euphorbia,* diferite specii de *Hieracium, Salvia glutinosa, Digitalis ambigua,* iar pe marginea pădurilor *Genista elatior* și *Arabis hirsuta.* Toamna, în aceste păduri, se sporește *Torilis Aushriscus* în o măsură așa de mare, încât cu greu le putem străbate. Lui *Torilis* se asociază o mulțime de indivizi înalți și uscați de *Dactylis glomerata.* Prin desișul acesta cresc resfirate încă următoarele: *Urtica dioica, Leonurus Cardiaca, Stellaria graminea, Inula Conyza, Campanula persifolia* f. alba, *Origanum vulgare, Centaurea micranthos, C. pannonica* și *Genista elatior.*

Pe tufișuri se acață: *Polygonum dumetorum.*

Drumurile umede ale pădurilor le ocupă: *Polygonum Persicaria, Plantago maior.* și *Brunella vulgaris.*

Poienile pădurilor sunt populate primăvara de *Ranunculus Ficaria, Adonis vernalis, Draba verna, Veronica acinifolia.* La finea lui Mai, în poienile pădurilor se postează: *Salvia pratensis, S. austriaca, Carex praecax, C. caryophyllea, Fragaria vesca, Hieracium Pilosella, Verbascum phoeniceum, Ranunculus polyanthemus, Plantago lanceolata, Potentilla opaca, P. argentea, Thymus Marschallianus, Festuca valesiaca, Euphorbia Cyparissias, Poa augustifolia, Filipendula hexapetala, Alopecurus pratensis, Nonnea pulla, Thalictrum collinum, Dactylis glomerata, Veronica prostrata, Lotus corniculatus, Linum austriacum, Chrysanthemum Leucanthemum.*

In luna Iunie predomină speciile de *Potentilla.*

Vegetațiunea poienilor și fânețelor din cursul Dunării, variază după felul solului și gradul lui de umiditate. Așa, în locurile alcaline, spre sfârșitul primăverii, în Mai, predomină speciile de trifoi (vezi: Variațiile florei de sărături) al căror loc îl ocupă toamna *Artemisia monogyna* și *Aster canus.* In locurile umede de aici găsim: *Centaurea panonica* și *Inula britannica.* Mocirlele mai mari, aflătoare în păduri, se mândresc cu următoarele plante: *Iris Pseudacorus, Carex vulpina, Typha latifolia, T. angustifolia*

și *Salix cinerea.* Societatea aceasta de plante, o împrejmuesc: *Cirsium brachycephalum, Aster canus* și *Chrysanthemum vulgare.* In mocirlele mai mici cresc: *Carex riparia, Juncus glaucus, Lychnis flos-cuculi* și *Glyceria aquatica,* pe marginea acestora aflăm: *Ranunculus ophioglossifolius, R. polyphyllus, R. lateriflorus* și *Myosurus minimus;* iar ceva mai departe, *Scutellaria galericulata, Galium palustre, Euphorbia palustris, Ranunculus sardous* var. *meditterraneus, Berula, Sium* și *Myosotis palustris.*

Fânețele uscate din păduri, în luna Mai au următoarea vegetațiune: *Venteneta dubia, Festuca pseudovina, Bromus hordacens, Verbascum phaeniceum, Salvia silvestris, Achillea collina, Vicia pannonica, V. sordida, Galium verum, G. retrorsum, Myosotis intermedia, Senecio tenuifolius, Erigeron annuus, Chrysanthemum Leucanthemum, Bellis perennis, Genista elatior.* Toamna găsim aici: *Aster canus, Peucedanum officinale* și *Serratula tinctoria.*

Locurile mai umede ale fânațelor alimentează următoarele plante: *Viola stagnina, Saxifraga bulbifera, Briza media, Odontites rubra, Scutellaria galericulata, Myosotis stricta, M. sparsiflora, Potentilla Tormentilla, Centaurium minus, Gypsophila muralis, Hieracium pilosella.* O vegetațiune particulară prezintă poienile pădurilor dela Tutac: *Anemone ranunculoides, Bromus subsquarrosus Borb, Thalictrum aquilegifolium, Oxalis stricta, Galeobdolon luteum, Symphytum tuberosum, Potentilla alba, Dictamnus albus, Sagina procumbens, Alchemilla vulgaris, Pulmonaria mollissima, Stellaria Holostea, Scilla bifolia, Gagea pusilla* și *Convallaria majalis.*

Pădurile mai depărtate de Dunăre, cum este pădurea orașului Sombor se compune din *Quercus penduculata, Ulmus campestris,* salcâm, frasin și castan *(Castanea vesca).* Plantați pe marginea acestei păduri, găsim: *Melica ciliata* v. *transsylvanica* f. *Hoiubyana.*

In pădurea dela Doroslo scresc: *Anemone ranunculoides, Orobus vernus, Carpesium cernuum, Melittis Melissophyllum* și *Asperula odorata.*

b) *Pădurile din cursul Mureşului*

In partea estică a şesului, la Arad, aflăm mai multe păduri în cursul Mureşului. Dintre acestea, cea mai tipică e pădurea *Ciala.*

In părţile mai joase acestei păduri, s'au postat următoarele esenţe : *Salix alba, S. excelsior, S. triandra, S. elatior, S. caprea, S. cinerea, Populus alba, P. nigra, Fraxinus excelsior, Alnus glutinosa;* cu ridicarea nivelului solului apar: *Quercus pedunculata, Q. cerris, Ulmus campestris, U. glabra, U. laevis.* In asociaţia acestor păduri intră următorii arbori şi arboraşi : *Cornus mas, C. sanguinea, Rhammus frangula, Rh. cathartica, Acer tataricum, A. campestre, Coryllus avellana, Viburnum opulus, Crataegus monogyna, C. oxyacantha, Ligustrum vulgare, Evomynus europaeus, Sambucus nigra, Prunus spinosa, Rosa canina, R. dumetorum* cu diferitele lor forme. *Rubus caesius* formează desişuri cu greu de străbătut.

Dintre plantele urcătoare, în aceste păduri, amintim : *Vitis silvestris,* cu boabele sale negre, *Clematis vitalba, Humulus lupulus.* Un aspect tropical, împrumută pădurilor de aici, cu frunzele sale pinate *Glycirrhiza echinata.*

Vegetaţiunea erboasă se compune în locurile virgine, din pâlcuri de *Echinochloa crusgalli* (costrea), *Rumex conglomeratus, R. crispus,* diferite specii de *Polygonum* ca *P. persicaria, P. lapathifolium, Bidens tripartita, Inula britannica, Chrysanthemum vulgare, Malachium aquaticum, Ranunculus sceleratus, Galium palustre, Roripa palustris, Valleriana officinalis* etc.

Din plantele cari se strecoară din munţi în pădurea Ciala — după Simonkai (l. c. XXIII) — sunt următoarele: *Carpesium cernuum, Calamintha intermedia, Carex leporina, Potentilla crysantha, Cynosurus cristatus, Gagea silvatica, Verbascum nigrum, Lilium martagon, Festuca myuros, Epilobium montanum, Isopyrum thalictroides, Achillea crithmifolia, Anemone nemorosa, Caltha laeta, Oenanthe banatica, Campanula trachelium, Cardamine impatiens, C. pratensis, Galanthus nivalis, Crocus Heuffelianus, Hypericum hirsutum, Listera ovata, Paris quadrifolia, Stachys silvatica, Sagina procumbens, Veronica orchidea, Aspidium filixmas.*

Plantele cari au ajuns în poienile și pășunile pădurei *Ciala*, din partea vestică a șesului, sunt — după Simonkai — ⟨l. c. XXIV⟩: *Aster punctatus*, *Artemisia pontica*, *Bupleurum tenuissimum*, *Glycyrrhiza echinata*, *Lotus gracilis*, *Peucedanum officinale*, *Trifolium filiforme*, *T. angulatum*, *T. parviflorum*, *T. pallidum*, *Trinia Kitaibelii*.

⟨Va urma⟩

CONTRIBUȚIUNI
LA
INTOCMIREA UNOR TARIFE ROMÂNEȘTI DE CUBAJ

de EMIL NICULESCU
Ing. silvic

Materialul pe care îl prezint ca o contribuție la alcătuirea unor tarife românești de cubaj, nu a fost adunat propriu zis pentru acest scop. El a fost folosit numai pentru tarife locale, ca anexă la un amenajament pe care l'am întocmit.

Fiindcă metodele după cari s'au luat și s'au calculat datele sunt acelea întrebuințate de toate comisiunile de amenajament ale Statului și urmează în definitiv normele clasice ale dendrometriei, cred că s'ar găsi și la alte comisiuni de amenajament material bogat și comparabil cu cel pe care îl prezint aci.

Așa fiind, îmi închipui că dacă s'ar hotărî vreodată adunarea și sistematizarea acelui material, încercarea de față poate să constitue în adevăr o contribuțiune.

* * *

Inainte de a arăta modul alcătuirii acestui tarif, voiu face o scurtă expunere asupra condițiunilor de vegetație ale pădurii în care s'au culeș datele și pentru care s'a întocmit tariful.

* * *

Pădurea Tazlău are o suprafață de 17.150 ha. Până la 1843, exploatările s'au făcut fără nici o regulă, după trebuințe, sub formă de grădinărit concentrat în apropierea satelor, de unde transportul materialului era mai lesnicios și prin extracțiuni izolate în locurile îndepărtate.

Dela 1849 până la 1872, pe temeiul unui studiu sumar de exploatare, se fac recoltări de material provenit din arbori uscați, căzuți, rupți de vânt etc.

După 1898, interesele exploatatorilor supun pădurea la tăeri

intensive, cari produc, pe alocuri, oarecari perturbări în condițiunile de vegetație ale arboretelor.

Din fericire, suprafețele parcurse cu acest fel de tăeri nu au fost prea mari, cea mai mare parte din întinderea pădurii, — acolo de unde s'au cubat arborii folosiți pentru tariful de mai jos — a rămas neatinsă de exploatare și s'a desvoltat în condițiunile de vegetație ale pădurii naturale.

Pădurea Tazlău, cu o expoziție generală nordică și nordvestică, se găsește în regiunea munților de altitudine mijlocie, din catena Carpaților Moldovei și este populată cu specii cuprinse între zona superioară a stejarului și zona molidului.

Solul de natură argilo-nisipoasă, este profund, pe creste și piscuri superficial și în genere fertil. La obârșia isvoarelor, roca iese la suprafață, constituind blocuri de stânci destul de mari. Pătura moartă este abundentă și se transformă într'un humus fertil, apt să întreție o vegetație luxuriantă. Fertilitatea solului se poate distribui în două clase — I și II — cari însă sunt stabilite cu oarecare relativitate și pentru această regiune.

Din punct de vedere al constituirii și aspectului arboretelor, în pădurea Tazlău se disting două grupe principale:

1) «Tazlăul propriu zis» constituind un codru virgin de brad predominant și fag. 2) «Frumoasa» cu arborete mai tinere și mult fag, mai puțin brad și stejar. Bradul populează cu un procent de 50% cea mai mare parte a masivului, iar fagul în amestec cu un procent de 41%, molid 5% și diverse 4% (gorun, mesteacăn, pin, tisă, paltin, ulm, carpin etc.).

Starea de desvoltare a arboretelor este acea a unui codru virgin, cu vârste medii cari depășesc 150 ani.

Creșterea arborilor în diametru și înălțime este din cele mai frumoase. Trunchiurile arborilor, datorită creșterilor în masiv strâns, prezintă fusuri drepte, rotunde, pe lungimi cari ating 25 — 35 m. la brad și 20 — 25 m. la fag. Datorită fertilității solului, se găsesc arbori de înălțimi mari și nu puțini sunt brazii cari au 40 m. până în vârf. Consistența în genere 0,7 — 0,8 în masivele neexploatate.

Cu prilejul amenajării acestei păduri, pentru a se cunoaște volumul materialului, care urmează a fi realizat prin tăerile de regenerare, am alcătuit tarifele de cubaj. Cele ce se publică mai jos, sunt o redare în altă formă a acelora.

Arborii cubați, au servit ca arbori de probă pentru 1300 locuri de încercare.

In cele ce urmează, voi arăta cum s'au întocmit aceste tarife.

* * *

Tariful de cubaj s'a întocmit pentru principalele specii aflate în pădurea Tazlău și anume: brad, molid și fag.

La alcătuirea acestor tarife am plecat dela ipoteza că arborii de aceiaș origine, specie, diametru și înălțime au și acelaș volum, sau cel puțin un volum care nu se depărtează mult de o medie determinată.

Metoda de amenajament adoptată pentru această pădure, comportând numai cubajul arboretelor bătrâne, aceste tarife sunt stabilite pentru acest caz.

Tarifele dau volumul total cu crăci în funcție de diametru la 1.30 m. și de înălțime.

Pentru construirea acestui tarif s'au doborât câte 4—8 arbori de fiecare categorie de diametre, rotunjite din 5 în 5 cm., în diferite puncte ale pădurii, din speciile considerate. S'a admis rotunjirea de 5 cm., deoarece acest tarif s'a alcătuit pentru arborete bătrâne cu diametre mari.

Volumul arborilor doborâți s'a calculat după metoda exactă a secționării, împărțind trunchiul până la 14 cm. diametru în bucăți de 2 m. și cubându-se fiecare bucată în funcție de diametrul la mijloc. Bucata dela 14 cm. diametru la vârf, s'a cubat separat și s'a adăugat la crăci. Arborii, s'a căutat a fi perfect rotunzi, luându-se media celor două diametre perpendiculare. S'au calculat volumele cu coaje și fără coaje. Media aritmetică a volumelor fiecărui arbore dintr'o categorie de diametric, a dat volumul mediu înscris în tarif.

Totdeodată s'a stabilit și înălțimea medie a fiecărei categorii de diametre.

Datele referitoare la fiecare diametru, pe specii, s'au trecut într'un tablou după modelul următor:

TARIF DE CUBAJ

Pentru categoria de 25 cm. brad

No. curent	Vârsta	LUNGIMEA				VOLUMUL														Observaţiuni
						Cu coaje						Fără coaje								
		Lemn rotund	Lemn plin	Vârf	Total	Lemn rotund		Lemn plin		Vârf crăci		Total		Lemn rotund		Lemn plin		Vârf crăci		Total		
		m	m	m	m	m³	dm³	m³	dm³	m³	dm³	m³	dm³	m³	dm³	m³	dm³	m³	dm³	m³	dm³	
1	110	13,50	4,—	1,50	19,—	0	437	0	025	0	002	0	464	0	378	0	020	0	001	0	399	
2	170	16,—	3,—	2,—	21,—	0	517	0	019	0	003	0	539	0	428	0	015	0	002	0	445	
3	140	10,—	3,50	1,50	15,—	0	359	0	029	0	003	0	391	0	314	0	024	0	002	0	340	
4	100	10,—	3,50	2,—	15,50	0	399	0	029	0	003	0	431	0	350	0	024	0	002	0	376	
5	133	14,—	3,—	1,—	18,—	0	389	0	029	0	002	0	420	0	326	0	024	0	001	0	351	
6	142	13,—	2,50	1,50	17,—	0	456	0	016	0	003	0	475	0	377	0	012	0	002	0	391	
7	166	11,—	3,—	3,—	17,—	0	380	0	029	0	004	0	413	0	323	0	024	0	003	0	350	
Media aritmetică	137	12,64	3,20	1,80	17,64	0	420	0	025	0	003	0	448	0	366	0	020	0	002	0	388	

In total s'au cubat exact pentru brad 116 arbori, pentru molift 70 şi pentru fag 181.

Spre a face rotunjirile necesare, atât pentru volume cât şi pentru înălţimi, s'a recurs la procedeul grafic, trasând pentru fiecare categorie de diametre o curbă medie a volumelor în funcţie de diferitele înălţimi. Odată curba trasată, s'a trecut la tariful numeric, măsurând cu compasul de pe grafic, volumele corespunzătoare înălţimilor măsurate. Nu s'a dat volumul de cât pentru înălţimile la cari am avut arbori doboraţi. ‹A se vedea tablourile din pag. următoare›.

Trebue să remarc că, cubajul cu aceste tarife, ar putea da diferenţe mari, dacă s'ar aplica în arborete tinere.

Intr'un arboret tânăr, un arbore de 20 cm. poate fi predominant şi să aibă o creştere în înălţime mare şi acelaş arbore de 20 cm. într'un arboret bătrân poate fi dominat, înălţimea mai mică şi coeficientul de formă mai ridicat. Deci, aceste tarife, în funcţie de diametru şi înălţime sunt aplicabile în arborete bătrâne. De altfel în table se găsesc numai înălţimile cari caracterizează arboretele bătrâne.

Comparând volumele date prin aceste table, cu cele din ta-

Pădurea Statului
Tazlău

TARIF DE CUBAJ

Molid cu coaje

Înălțimea în m.	Molid exploatabil în vârstă de peste 100 ani									
	Când diametrul terier în cm. este de:									
	10	15	20	25	30	35	40	45	50	55
	Volumul în dm.³ cu crăci									
7	020									
8	026									
9	033									
10	—	098								
11	—	108	128							
12	—	119	149							
13	—	—	168							
14	—	—	178	316						
15	—	—	210	332	490					
16	—	—	233	348	503					
17	—	—	252	364	520					
18	—	—	272	380	535					
19	—	—	293	398	550					
20	—	—	316	416	567	780				
21	—	—	—	432	581	800				
22	—	—	—	—	600	822		1,320		
23	—	—	—	—	620	841		1,400		
24	—	—	—	—	638	867		1,480		
25	—	—	—	—	655	890	1,130	1,550		
26	—	—	—	—	675	916	1,245	1,630		
27	—	—	—	—	692	—	1,365	1,700	1,900	2,200
28	—	—	—	—	711	—	1,540	—	2,100	2,360
29	—	—	—	—	732	—	1,700	—	2,350	2,500
30	—	—	—	—	745	—	—	—	2,600	2,670
31	—	—	—	—	—	—	—	—	2,820	2,815
32	—	—	—	—	—	—	—	—	3,090	2,950
33	—	—	—	—	—	—	—	—	3,280	3,150
34	—	—	—	—	—	—	—	—	3,550	3,300
35										
36										
37										
38										
39										
40										
41										

Pădurea Stalului
Tazlău

TARIF DE CUBAJ

Molid cu coaje

Înălțimea în m	Molid exploatabil în vârstă de peste 100 ani								
	Când diametrul terier în cm. este de:								
	60	65	70	75	80	85	90	95	100
	Volumul în dm.³ cu crăci								
30	2,700								
31	3,050								
32	3,400	4,500		4,810					
33	3,750	4,660		5,120					
34	4,100	4,800		5,400					
35	4,500	4,920	5,020	5,680	6,250	6,680			
36	—	5,090	5,210	6,010	6,710	7,030	8,230		10,435
37	—	5,230	5,320	6,325	7,200	7,390	8,520		
38	—	5,420	5,550	6,670	7,505	7,740	8,800		
39	—	5,610	5,710	6,950	8,010	8,200	9,140	10,050	
40	—	—	5,900	7,300	8,250	8,430	9,450		
41	—	—	6.100	7,650	8,560	8,790	9,770		
42	—	—	6,230	—	—	—	10,050		
43							10,410		
44									
45									
46									
47									
48									
49									
50									

Pădurea Stat. Tazlău

Jud. Neamț

TARIF DE CUBAJ

Brad cu coaje

Înălțimea în m.	Brad exploatabil în vârstă de peste 100 ani									
	Când diametrul terier în cm. este de:									
	10	15	20	25	30	35	40	45	50	55
	Volumul în dm.³ cu crăci									
7	029									
8	035									
9	042									
10	051	098	170							
11	061	108	188							
12	072	123	204							
13	–	140	221	346						
14	–	154	238	369	464					
15	–	170	254	393	497					
16	–	–	270	416	524					
17	–	–	288	440	560					
18	–	–	304	464	582					
19	–	–	321	484	620	987				
20	–	–	340	510	648	1,036				
21	–	–	–	539	680	1,064				
22	–	–	–	560	712	1,112				
23	–	–	–	–	738	1,172				
24	–	–	–	–	768	1,218	1,464			
25	–	–	–	–	800	1,266	1,524			
26	–	–	–	–	824	1,300	1,589			
27	–	–	–	–	848	1,356	1,649	2,040		
28	–	–	–	–	910	1,398	1,699	2'120		
29	–	–	–	–	–	1,452	1,767	2,230	2,320	
30	–	–	–	–	–	1,506	1,817	2,325	2,480	
31	–	–	–	–	–	–	1,859	2,395	2,623	
32	–	–	–	–	–	–	1,973	2,470	2,785	3,220
33	–	–	–	–	–	–	2,020	2,550	2,950	3,480
34	–	–	–	–	–	–	–	2,640	3,110	3,650
35	–	–	–	–	–	–	–	2.700	3,290	3,880
36	–	–	–	–	–	–	–	–	3,405	4,050
37	–	–	–	–	–	–	–	–	–	4,250
38										

Pădurea Stat. Tazlău
Jud. Neamț

TARIF DE CUBAJ

Brad cu coaje

Înălțimea în m.	Brad exploatabil în vârstă de peste 100 ani								
	Când diametrul terier în cm. este de:								
	60	65	70	75	80	85	90	95	100
	Volumul în dm.³ cu crăci								
30									
31									
32									
33									
34	3,928	4,800	5,600						
35	4,200	4,960	5,800						
36	4,520	5,020	5,950						
37	4,720	5,270	6,180						
38	4,940	5,580	6,320	7,100	8,050				
39	5,180	5,700	6,500	7,240	8,280				
40	5,230	5,960	6,720	7,430	8,450	9,600	10,250		
41	—	—	6,900	7,550	8,820	9,900	10,530	11,920	
42	—	—	7,120	7,900	9,050	10,080	10,900	12,440	
43	—	—	7,300	8,020	9,500	10,310	11,100	13,100	13,800
44	—	—	—	8,310	9,850	10,530	11,450	13,620	14,050
45	—	—	—	8,520	10,070	10,900	11,750	14,010	14,700
46	—	—	—	—	—	11,040	12,020	14,300	14,950
47	—	—	—	—	—	11,350	—	—	15,030
48	—	—	—	—	—	—	—	—	15.260
49	—	—	—	—	—	—	—	—	15,800
50									

Pădurea Stat. Tazlău

Jud. Neamț

TARIF DE CUBAJ

Fag cu coaje

Înălțimea în m.	Fag exploatabil în vârstă de peste 100 ani									
	Când diametrul terier în cm. este de:									
	10	15	20	25	30	35	40	45	50	55
	Volumul în dm.^{3} cu crăci									
7	020									
8	028									
9	036									
10	040									
11	044									
12	048									
13	054									
14	060	110								
15	065	122								
16	072	139	180							
17		152	200	418						
18		164	210	440						
19		173	284	480						
20			328	525	720		1,270			
21			368	563	750		1,321			
22			400	583	801		1,381		2,294	
23	–	–	–	600	825	900	1,420	1,799	2,409	
24	–	–	–	612	858	1,000	1,472	1,896	2,509	
25	–	–	–	626	906	1,100	1,503	2,006	2,610	
26	–	–	–	640	955	1,198	1,555	2,080	2,712	
27	–	–	–	–	990	1,302	1,601	2,180	2,828	2,990
28	–	–	–	–	1,010	1,381	1,640	2,285	2,937	3,145
29	–	–	–	–	1,097	1,502	1,688	2,365	3,023	3,396
30	–	–	–	–	1,110	1,522	1,720	2,448	3,147	3,583
31	–	–	–	–	1,143	–	1,780	2,547	3,215	3,742
32	–	–	–	–	1,170	–	–	2,632	3,321	4,008
33	–	–	–	–	–	–	–	2,711	3,439	4,166
34	–	–	–	–	–	–	–	–	3,519	4,411
35										
36										
37										
38										
49										
30										
41										

Pădurea Stat. Tazlău
Jud. Neamț

TARIF DE CUBAJ

Fag cu coaje

Înălțimea în m.	Fag exploatabil în vârstă de peste 100 ani								
	Când diametrul terier în cm. este de:								
	60	65	70	75	80	85	90	95	100
	Volumul în dm.³ cu crăci								
20									
21									
22									
23									
24									
25									
26				6,419					
27			5,202	6,802	7,200				
28		4,303	5,483	7,050	7,503	9,209			
29	4,150	4,719	5,773	7,250	7.790	9,375			
30	4,390	5,008	6,023	7,581	8,050	9,650			
31	4,615	5,204	6,313	7,707	8,362	10,048			
32	4,813	5,515	6,475	7,857	8,672	10,150			
33	5,054	5,695	6,656	8,108	8,904	10,320			
34	5,290	6,012	6,823	8,250	9,273	10,575			
35	5,502	6,301	7,012	8,417	9,579	10,780	11,800		
36	–	6,523	7,217	8,580	9,710	11,123	12,080	12,565	12,650
37	–	–	7,350	8,818	10,015	11,414	12,350	12,781	13,029
38	–	–	7,558	–	10,223	11,651	12,580	13,047	13,350
39	–	–	–	–	10,405	11,906	–	13,208	13,557
40	–	–	–	–	10,727	–	–	13,350	13,828
41									14,017
42									14,253
43									14,372
44									14,559
45									14,810
46									

blele bavareze, constatăm că pentru brad primele dau volume mai mici, în mediu cu 4%. La diametre mai mici, adică la arborii în stare dominată, volumele sunt mai reduse comparativ, de cât la diametre mai mari.

Molidul are deasemenea volume mai mici, şi anume cu 6% mai reduse decât cele din tablele bavareze.

(Vol. arborelui cu crăci, din pădurea Taslău, este mai mic de cât acela al arborelui fără crăci din tablele bavareze). Cât priveşte fagul, el are volume mai reduse de cât cele din tabel (în mediu cu 6%).

Résumé

Contributions à la confection d'une table de cubage roumaine

On avait remarqué, depuis longtemps, que les calculs de cubages effectués d'après les tables de production étrangères ne donnent pas — chez nous — des résultats suffisamment précis. L'auteur publie, dans l'article qui précède, les données cueillies dans la forêt de «Tarcau» à l'occasion des travaux d'amenagement faits dans cette forêt et il nous montre en même temps la manière dont il a agi pour obtenir les tables.

Il espère que ses camarads, suivront son exemple et publieront à leurs tour le résultat de leurs recherches, contribuant ainsi à la confection d'une table roumaine de cubage.

CRONICA FORESTIERA

FINLANDA FORESTIERĂ

de Ing. Dr. CONST. C. GEORGESCU [1]

Urmărind literatura silvică din ultimul timp, constatăm că Finlanda aduce silviculturii contribuţiuni importante pe tărâmul ştiinţific şi practic.

Atenţiunea Europei occidentale se îndreaptă în spre această ţară nouă şi în revistele de specialitate se găsesc tot mai des studii asupra silviculturii Finlandei. Starea actuală destul de înaintată a silviculturii din Finlanda este în mare măsură datorită sforţărilor generaţiei actuale de silvicultori, cari au fost ajutaţi în opera lor şi de existenţa unei tradiţii culturale, destul de înaintată. Deşi poporul finlandez nu a cunoscut până la pacea dela Dorpat din 1920 soarele libertăţii, totuşi el are o civilizaţie veche. Primele începuturi ale civilizaţiei sale, Finlanda şi le datoreşte Suediei, sub a cărei dominaţie a stat vreme îndelungată până în vremea napoleoniană. Această civilizaţie a fost mai departe dusă către propăşire chiar sub dominaţia rusească, în timpul căreia s'a căutat prin toate mijloacele desnaţionalizarea acestui popor.

* * *

In cursul vremurilor, pădurile Finlandei nu au fost cruţate. Ţăranii locali, întocmai tutulor ţăranilor din orice continent şi ţară, nu au înţeles rostul pădurilor.

Pădurea era condiţionată nevoilor agricole. Pământul ţării este aci extrem de sărac şi nu permite decât cu mare greutate cultura agricolă. In tot sudul Finlandei, unde este concentrată majoritatea populaţiei ţării, se dădea chiar până acum zece ani foc masivelor, pentru ca pe solul rezultat să se poată cultiva 2—3 ani singurele plante agricole — secara, cartofii şi ovăzul — ce mai dau aci recolte. După acest interval, locul era lăsat în voia soartei şi la discreţia vitelor, spre a reîncepe cu acelaş procedeu la arboretele vecine. Acest mod de cultură, căruia în limba germană i se zice cu drept cuvânt Brandkultur (cultura focului), a fost aplicat rând pe rând tuturor masivelor din Sud.

Chiar după războiu, relele nu au încetat să se abată asupra pădurilor. O lege nouă a împroprietărit pe ţărani cu 25 ha. pădure şi câmp, contra unei plăţi de-

1) Extras din o conferinţă ţinută la Soc. stud. în silvicultură în localul Societăţei «Progresul silvic».

rizorii. Pădurile au fost în acest mod îmbucătățite și de aci rezultă o serie întreagă de neajunsuri, cari împiedică bunul mers al silviculturii naționale.

Administrațiunea silvică a urmărit în continuu răscumpărarea domeniilor păduroase, încă din sec. al 16-lea, când s'a făcut secularizarea averilor bisericești. In sec. al 17, statul a luat înapoi toate pădurile date de regii suedezi, nobililor, ca uzufruct, contra unei despăgubiri importante. Dela anul 1851 se fac mari sacrificii anuale bănești pentru cumpărarea de păduri dela particulari. Astăzi, statul are cam 40% din totalul pădurilor țărei (14 mil. ha). In acelaș timp, s'a luat o bună parte din pădurile micilor proprietari, comunelor etc. sub administrațiunea statului, așa în cât serviciul silvic poate să-și impună măsurile sale culturale asupra unui procent și mai mare din suprafața păduroasă a țării.

Administrațiunea nu a putut să împiedice obiceiul local de cultură al focului, decât abia după războiu. Toate sforțările ei și ale generației actuale ar fi dat aceleași roade, dacă natura nu ar fi acoperit cu generozitate greșelile făptuite, ceeace nu s'a întâmplat aiurea de ex. în sudul Europei. Cu toată acțiunea distrugătoare a focului, pădurile nu au suferit prea mult. Acolo unde pe cimitirul pădurii se așează agricultura, acum pădurea și-a recâștigat locul, cu tot pășunatul excesiv.

Cajander, renumitul cercetător silvic finlandez, sintetizează în o formulă lapidară deosebirea dintre posibilitățile de regenerare ale pădurii în diversele regiuni ale Europei: «La Sud nu există regenerare, în Europa de mijloc o fac oamenii, iar la Nord o face natura».

Furia cu care țăranul Finlandei își distrugea pădurea nu trebue luată în nume de rău: toți țăranii, din toate părțile lumii, fac la fel. Acest popor, după spusele călătorilor, are calități remarcabile: o mare putere de muncă, o dragoste nesfârșită de natură și o curățenie desăvârșită. In fiecare casă de țară se găsește o cameră specială, unde familia își face baia de aburi. In toată țara se spune că domnește o bună ordine, iar poporul se arată a fi foarte disciplinat. Locuințele omenești nu lasă întru nimic de dorit, satele și orașele lor strălucesc prin îngrijirea dată curților și grădinilor.

* * *

Finlanda este actualmente acea țară din Europa a cărei viață economică este bazată în special pe pădurea sa. Din totalul exportului său, 85—90% este reprezentat numai de produsele lemnoase (înțelese în sensul larg). Prin vânzarea acestor produse, poporul își furnizează hrana din streinătate, în special pâinea de care e lipsită. Populația rurală își câștigă existența numai grație muncei în pădure, astfel pot ei să-și valorifice munca în timpul lungilor erni, cari durează în mediu 200 zile, când orice altă activitate este imposibilă.

Pădurile acopăr aproape toată suprafața țării, procentul de împădurire este de 73.50% restul de 15% este reprezentat de terenurile absolut improductive ca lacuri, munți și în fine numai 11,5% se poate întrebuința pentru cultura agricolă. Din 38,7 mil. ha., cât este suprafața Finlandei, 25,3 mil. ha. sunt acoperite de păduri. Ea stă în fruntea tutulor Statelor, în ceea ce privește procentul de împădurire, după care vine Suedia cu 56% păduri. Din aceste păduri numai aproape 58% sunt situate pe locuri bune și au o producție lemnoasă, pe care se poate conta, restul sunt situate pe turbării și sunt aproape improductive.

Cifrele cari ne dau suprafaţa împădurită nu ne îndrituesc însă să spunem că Finlanda este ţara cea mai bogată în păduri, căci se ştie că pădurea nu este alcătuită numai de suprafaţă păduroasă. Astfel, făcând o comparaţie între Germania, care are 14 mil. ha. pădure şi Finlanda cu o suprafaţă păduroasă dublă, constatăm că prima are un material lemnos apreciat la aprox. 2500—3000 mil. m^3, pe când a doua are în pădurile ei numai 1620 mil. m^3, — deci aproape jumătate mai puţin ca Germania. Volumul lemnos mediu de pe ha. e socotit la aprox. 64 m^3, iar creşterea anuală în pădurile statului, cari sunt situate mai ales în nordul ţărei, este de aprox. $^1/_3$ m^3 la ha. Din cifrele date, rezultă că un mare inconvenient al pădurilor în Finlanda, faţă de cele din Europa de mijloc sau sud, este că la o aceiaş cantitate de material lemnos, ele se întind pe suprafeţe de 2—4 ori mai mari.

* * *

Birourile administraţiunii centrale silvice se prezintă călătorului în un mod deosebit, după cum ni le descrie un călător:

«Birourile sunt mari, spaţioase, bine aerisite, în cari munca trebue să fie o plăcere. Că aşa trebue să fie, o dovedeşte faptul că pe mesele de lucru nu se observă acele maldăre de dosare (!?)

Administraţiunea a fost cătăva vreme colegială, când toate chestiunile mari silvice se discutau de toţii inginerii din Centrală şi se luau hotărâri de comun acord. Actualmente este directorială, totuşi se mai păstrează un colegiu de consilieri silvici, ce sunt în acelaş timp activi în serviciu, unde de asemenea se discută şi se hotărăsc, împreună cu directorul general, principalele chestiuni silvice.

Administraţiunea are o organizare tehnică şi comercială. Un serviciu special de casierie, cu ramificaţiuni la toate ocoalele, o ajută în operaţiunile băneşti. Serviciul comercial cuprinde în centrală 4 secţiuni: I. Industria lemnului, II. Livrarea lemnului, III. Vânzarea produselor lemnoase şi IV. Vânzările de arborete.

Suprafeţele ocoalelor variază dela câteva mii de ha. în sud, la zeci de mii de ha. în partea de mijloc a ţărei şi mil. de ha. în nord. Tot în atribuţiunile serviciului silvic cade şi administrarea numeroaselor turbării, unde se fac intense drenaje pentru uscarea şi împădurirea lor. Conform legilor ţării, femeilor nu li se refuză nici un serviciu public, aşa încât *ele pot fi şi şefe de ocol*, funcţie, pe care şi-o pot păstra chiar dacă se mărită. La cel mai îndepărtat ocol silvic al Finnlandei, situat la extremitatea nordică a C. F., cu o suprafaţă de câteva sute de mii de ha., se află ca şef în anul 1926 «o şefă». Chiar serviciul de brigadier este din punct de vedere legal, liber femeilor, Ele însă nu pot răuşi nici când la concursul cerut, neputând satisface cerinţele probei practice.

* * *

Pădurile statului sunt îngrămădite mai ales spre nordul ţărei, în locurile cele mai puţin fertile şi mai lipsite de populaţie. Locurile cele mai bune au fost luate în stăpânire de colonişti sau localnici, cari s'au îngrămădit exclusiv în sud, unde se află cam 86% din populaţia Finlandei. — In aceste păduri, administraţiunea a introdus, peste tot unde rentabilitatea permite, o cultură raţională silvică. Pentru a se asigura acelaş lucru şi în pădurile particulare, cari se urcă la 53% din pădurile ţării, s'a organizat un serviciu special de control, ajutat de un per-

sonal inferior numeros, care sfătueşte şi cercetează aplicarea dispoziţiunilor legale. Micii proprietari de păduri sunt grupaţi tot prin concursul administraţiunei în cooperative, a căror existenţă este asigurată nu numai prin legi, ci şi prin deşteptarea interesului în vederea unei folosinţe cât mai rentabile a proprietăţei comune. In acţiunea sa, administraţiunea este ajutată şi de iniţiativa privată, anume în special de Reuniunea societăţilor proprietarilor de păduri (care are grupată în jurul ei cam 400 de societăţi) şi care face sacrificii mari pe tărâmul cultural, întreţinând chiar o şcoală technică silvică pentru formarea lucrătorilor de ferăstrae şi încurajând cercetările ştiinţifice de interes practic.

Societăţile de exploatare ale lemnului, sau fabricele de celuloză sunt şi ele mari proprietare de păduri, deţinând cam 8 % din pădurile ţării. Aceste păduri sunt administrate de un mare stat major de silvicultori, cari conduc administraţiile silvice în mod exemplar. Nu rareori, în lungul şoselelor, ele instalează arborete de experienţă, unde se urmăresc anumite probleme şi în dreptul cărora se găsesc afişate mici descrieri ale arboretelor şi instrucţiuni asupra cercetărilor ce se întreprind.

* * *

Pădurile Finlandei constau numai din 3 esenţe: pinul, molidul şi mesteaeănul, cari se găsesc în cele mai diverse amestecuri şi prezintă un aspect foarte variat, un rol de mai puţină însemnătate joacă aninul şi sălciile. Aci lipsesc cele 2 esenţe principale, fagul şi bradul, fără de care în restul Europei nu s'ar putea concepe posibilă o silvicultură. Stejarul şi teiul, se găsesc în mod sporadic în unele locuri din sudul ţării. Modul actual de distribuţie al esenţelor, precum şi sărăcia în specii a pădurilor Finlandei, este explicată nu atât prin climă, cât prin istoricul geologic al solurilor locale.

Asupra solului ţării, deci şi asupra vegetaţiunii, a avut un rol hotărâtor epoca quaternară. Atunci, în mai multe reprize, nordul Europei a fost acoperit de marii gheţari, cari au invadat aci venind din munţii Scandinavici. Ei au cărat pe fundul lor mari cantităţi de materiale, pe cari le-au depus pe toată suprafaţa invadată, în grosimi apreciabile. Materialul cărat constă în mare parte din pietrişuri, amestecate cu argilă. Ca în toate terenurile provenite din morenele gheţarilor şi în Finlanda se găsesc numeroase lacuri, al căror număr se cifrează la 40.000 şi cari în suprafaţă reprezintă 11% din sudul şi mijlocul ţării.

Prin invazia gheţarilor se distruge toată flora tertiară a Fenoscandinaviei, care era destul de bogată, după cum ne-o dovedesc urmele de fag, stejar, castan etc. ce s'au găsit. După retragerea lor, plantele refugiate mai către sud au reapărut. Cercetătorii finlandezi au stabilit mersul revenirei vegetaţiei pe teritoriile complectamente goale, lăsate de gheţari şi au alcătuit hărţi pline de interes silvic şi geologic.

Drumul, pe care l-au urmat esenţele forestiere, pentru a recâştiga teritoriul actual al Finlandei, a putut fi găsit graţie unei metoade foarte ingenioase. Astfel, examinându-se stratele de pământ ale numeroaselor turbării, s'a putut distinge cu înlesnire la microscop grăunţii de polen a e unor serii întregi de plante. Prin examinarea grăunţelor de polen din diversele strate depuse în cursul vremurilor, din quaternar şi până astăzi, s'a stabilit esenţele ce au predominat în timpul formărei stratelor în chestiune. In acest mod, s'a stabilit de ex. că molidul a revenit în

Finlanda destul de târziu, data revenirii lui se cifrează chiar că ar fi foarte recentă—aprox. 6000 ani.—

Solul rezultat pe rămăşiţele gheţarilor, lipsit de substanţe minerale, în general bogat în apă — chiar mlăştinos, — format din părticele mici de pământ argilos, deci foarte compact, este prin natura lui destinat să fie folosit exclusiv de cultura forestieră, singura, care îl poate pune în valoare. Pe acest sol, după retragerea definitivă a gheţarilor, nu s'a putut instala decât numărul foarte restrâns de specii pe cari astăzi le întâlnim. Nu de puţină importanţă a fost desigur şi schimbarea de climă faţă de terţiar. Desigur că lipsa fagului şi a bradului, cari apar numai în puţine locuri adăpostite şi cari au aci o formă pipernicită, se datoreşte lipsei de căldură suficientă. In adevăr, aceasta face ca aci să se recolteze numai o singură coasă de fân şi ca plantele de primăvară, să înceapă a înflori atunci când, în Europa de mijloc, se seceră.

Asupra climei Finlandei se găsesc date foarte minuţios culese. Ea corespunde de ex. în Tirol cu aceea care domneşte la o altidutine de 1000 m., în Elveţia (Engadin) la 1200 m., în Carpaţii Nordici pe la 700 m., în munţii Caucaz cam pela 1750—2100 m. etc. Clima este foarte nestabilă şi cu variaţiuni brusce, mediile lunare sau anuale nu pot să oglindească clima Finlandei, ale cărei schimbări sunt cu totul neregulate şi la intervale foarte scurte. Ea are când un caracter tipic oceanic, când este continentală. Plantele au aci, în primul rând, de luptat cu lungimea sezonului mort. In mod normal, sezonul de vegetaţie durează cam $4^1/_2$ luni, în timp ce sezonul mort este de $7^1/_2$ luni. Cantitatea de apă, ce cade anual este destul de scăzută, cam de 700 mm., totuşi atmosfera este foarte încărcată în vapori, iar umiditatea abundă peste tot. Primăvara arborii sufăr de un mare rău: căldura atmosferică forţează părţile aeriene ale esenţelor să revină la viaţă, în timp ce pământul este încă îngheţat. Arborii transpiră în acest caz intens prin părţile lor aeriene, fără ca rădăcinile să poată lua apă din sol şi deci să acopere pierderea în apă a trunchiului şi frunzelor şi din această cauză ei se usucă în masă.

Lumina redusă, face ca vegetaţia să aibă aci. un aspect cu totul diferit decât acel al pădurilor noastre. Frunzele la foioase sunt cu mult mai mari, iar faţa lor superioară este strălucitoare. Molidul îşi păstrează crăcile până jos şi are un aspect foarte svelt. Pinul capătă aspectul molidului, devenind piramidal. Pădurile normale au o consistenţă mai mică decât cele dela noi, iar solul este verde, fiind acoperit complectamente de muschi, licheni şi plante erbacee. Ele au în general aspect de parc, ceeace le dă un farmec deosebit. Plantele erbacee înfloresc abundent, iar florile pajiştelor durează timp îndelungat.

Distribuţia esenţelor este bine studiată. Finlandezii au o deosebită predilecţie pentru cercetările de geografie botanică, pe cari le conduc cu asiduitate încă de prin sec. al XVIII.

Din punct de vedere practic distingem 4 regiuni:

1. nordul lipsit de păduri, 2. regiunea mesteacănului pur, care constitue limita extremă a pădurilor, 3. regiunea unde pinul vegetează în condiţiunile cele mai bune, iar mesteacănul şi moliftul sunt esenţe secundare, şi 4. în sudul Finlandei se găseşte molidul la optimul său de reproducţie, invadează orice loc liber şi constitue o adevărată buruiană. Cultura focului, a făcut ca aspectul aces-

tor regiuni distincte să se schimbe, pe suprafeţele libere s'a instalat pinul, mesteacănul şi aninul. In a doua generaţie însă, molidul îşi reia locul preponderent.

Agricultura nu se poate face decât în lungul golfului Botnic şi în colţul sudvestic al ţării, unde se găsesc solurile cele mai bogate.

Asupra pădurii Finlandei şi factorilor de producţiune, climă şi sol, găsim publicate în Buletinul Soc. forestiere finlandeze, ca şi în Buletinul soc. geografice din Helsingfors, o sumedenie de studii minuţioase, din cari s'au extras în cele de mai sus, tot ce s'a crezut a fi mai de importanţă.

In afara lucrărilor menţionate, silvicultorii finlandezi urmăresc o serie întreagă de probleme ştiinţifice şi practice, asupra cărora vom da o privire fugară în cele ce urmează. Un studiu de mare importanţă pentru silvicultura modernă, este desigur acela al tipurilor de pădure, cari au fost formulate şi adaptate nevoilor practice de Cajander. El a creat o şcoală întreagă, formată din elevii săi, cari au adus la iveală, în decursul anilor de după războiu, nenumărate studii asupra cărora astăzi cu greu se mai poate aruncă o privire generală.

(Va urma)

CAPRELE

Pentru oricare dintre silvicultori, este o chestiune prea cunoscută paguba mensă ce caprele, introduse la păşune în păduri, cauzează prin mijdrirea arborilor, ale căror ramuri, sau mai ales vârfuri, sunt sub 2 m. înălţime, deci, plantaţiunilor, însămânţişurilor şi lăstarilor tineri.

In special după războiul mondial, numărul vitelor a crescut considerabil, din cauza toleranţei generale a administraţiilor silvice, cari căutau a remedia, în parte cel puţin, dezastrul economic provocat de consumaţia enormă de vite şi a contribui la refacerea stocului de vite necesar culturii pământului şi a produselor animale.

De această toleranţă a beneficiat mai ales populaţia săracă, spre a-şi creşte caprele, al căror cost iniţial şi întreţinere erau mai eftine, şi acestui fapt se datoreşte înmulţirea lor peste măsură.

In România, arendările forţate,—aplicate de organele agricole din Ardeal şi exercitate fără nici un menajament pentru viitorul pădurilor, mai cu seamă în lăstari tineri şi în plantaţiuni, — au oferit un prielnic motiv de înmulţire a caprelor. Numărul lor s'a mai redus puţin după 1923, când în urma intervenţiei Casei Pădurilor s'au putut opri în unele păduri arendările forţate, dar când totuşi aceste animale găseau hrană suficientă în islazurile create prin defrişarea pădurilor, chiar când pe acele islazuri nu era posibilă păşunarea altor specii de animale, din cauze cari evidenţiază interpretarea specială post-belică ce s'a dat diverselor cazuri, cu ocaziunea aplicărei legilor agrare.

Spre a evidenția numărul mare de capre existent actualmente, dăm următoarele statistice obținute dela Direcțiunea Zootechnică din Ministerul de Domenii.

	1920	1923	1924	1925	1926
Vechiul Regat . .	256.261	274.459	204.814	250.359	214.324
Basarabia . . . ,	18.421	31.866	23.888	15.660	24.692
Bucovina	9.252	9.425	10.736	6.973	8.158
Transilvania . . .	235.988	268.897	291.798	220.591	229.586
Total	499.922	584.647	531.236	493.583	476.760

Problema caprelor a pus pe gânduri pe specialiștii și economiștii diferitelor țări, dar singura țară din Europa în care se pot lua măsuri drastice fără ca demagogii și comuniștii să alarmeze publicul, sau să reclame la Liga Națiunilor, *Italia, „observând necesitatea urgentă și absolută de a salva patrimoniul „păduros național, reduce creșterea caprelor deosebit de periculoase patri- „moniului însuși"*,—și a putut trece legea din 16 Ianuarie 1927, cu No. 100, prin care, pentru a restrânge abuzul pășunatului caprelor, *chiar pe teritoriile aparținând proprietarilor lor, împădurite sau cu lăstari*, autorizează comunele a percepe următoarele taxe:

10 lire de cap, până la 3 capete;
15 » » » dela 3 la 10 capete;
20 » » » peste 10 capete.

Această taxă nu se plătește pentru caprele de lapte.

Din aceste taxe, statul percepe 3 părți, iar comuna una parte (Art. 2 din lege).

Spre a împedica declarațiunile false, plusul caprelor, ce se vor dovedi că păsunează, peste cele arătate de proprietari, se vor taxa *cu dublu* la prima constatare și *cu triplul* taxelor la a 2-a constatare în acelaș an, iar din aceste taxe majorate, *denunțătorul sau constatatorul, primește* $^1/_4$, iar restul se împarte între stat și comună după normele arătate în aliniatul precedent (Art. 4 din lege).

Când vedem această problemă pusă la punct, în țări cari, în urma dezastrelor, își dau perfect de bine socoteala că răul trebue curmat, ne-am întrebat adesea, pentru cari motive în codul nostru silvic din 1910, s'a scăzut amenda susținută de vechiul cod pentru capre și bivoli, și s'a trecut cu vederea asupra importanței ce ele prezintă pentru viitorul pădurilor țărei noastre prin pășunatul de care nu putem scăpa din păduri, cu toate islazurile date prin sacrificarea până acuma a peste 1.000.000 hectare din patrimoniul forestier?

Putem însă anunța amicii pădurilor, că în comisiunea numită pentru redactarea unui proect de lege al asigurării împăduririlor și corecțiunii torenților, s'a propus un articol prin care se caută a se complecta acea lacună și avem speranța că cei chemați a legifera, nu vor împedecà aducerea la îndeplinire și a acestui deziderat al nostru.

Horia Lazăr

AILANTHUS GLANDULOSA

Intr'un articol din «Allgemeine Forst u. Iagd-Zeitung» (Apr. 1927), semnat Ing. I. Podhorsky, se discută însemnătatea forestieră a lui Ailanthus glandulosa, mai ales pentru împădurirea locurilor neproductive. Ca punct de plecare se ia o lucrare apărută în «Revue des Eaux et Forêts» şi datorită unui proprietar din sudul Franţei, D-lui P. Gony. D-sa ne spune că, în ţinutul lui, Ailanthus glandulosa e considerat ca un fel de buruiană forestieră şi ca atare a fost sistematic distrus de către populaţiune. Valoarea tehnică a arborelui, bun pentru tâmplărie şi rotărie, după autorul citat, s'ar fi descoperit deabia în cursul războiului mondial. D-sa se înşală. E interesant însă ce ne spune asupra altor calităţi şi viţii ale lemnului în chestiune. El crapă uşor şi e puţin rezistent la flexiune şi la presiune. Pe de altă parte, se poate lucrà uşor, prinde lustrul şi nu este expus nici atacurilor de insecte, nici înrâuririlor atmosferice vătămătoare. D-nul Gony se felicită că în anul 1922 a obţinut pentru un metru cub lemn rotund de Ailanthus glandulosa, 130 fr.

Cele ce preced sunt mai mult ori mai puţin cunoscute. Ceeace m'a determinat a face această comunicare sunt alte calităţi ale lui Ailanthus glandulosa, pe cari ni le face cunoscute D-nul Gony şi cari contribue ca această specie să ne apară sub o lumină cu totul nouă.

După experienţele făcute în Franţa, lemnul s'ar potrivi bine pentru fabricaţiunea pastei de celuloză (pâte à papier) şi, carbonizat, ar servi excelent pentru facerea prafului de puşcă (lemnul foarte uşor şi foarte poros s'ar transforma într'un cărbune foarte apreciat). Apoi încă din anul 1860, frunzişul lui Ailanthus glandulosa s'ar fi căutat foarte mult, de oarece pe acea vreme, Bombyx Saturnia Cynthia a fost introdus din Orient (China de Sud, ţinutul Himalaei, Japonia) şi supus culturii sistematice. D-nul Gony e de părere că creşterea acestui «vierme de mătase», abandonată din cauza condiţiunilor economice schimbate, astăzi ar fi iarăşi rentabilă.

Alăturând calităţile din urmă, necunoscute până azi, de calitatea culturală a lui Ailanthus glandulosa de a creşte pretutindeni, cu excepţiunea (după Gony) a locurilor prea umede, ţinând seamă de creşterile rapide ale arborelui, de multe ori chiar miraculoase, apreciind mai ales proprietatea negativă a lui de a nu fi atacat de vite, credem că Ailanthus glandulosa merită a fi studiat mai de aproape, ca o specie care poate e predestinată pentru împădurirea locurilor neproductive, mai ales a celor sărăcăcioase şi stâncoase. Dacă lemnul lui în adevăr poate fi întrebuinţat pentru fabricaţiunea pastei de celuloză, atunci Ailanthus glandulosa întocmai ca salcâmul, ar prezinta un dublu interes: ar servi ca element valoros pentru împădurirea mai ales acelor terenuri cari până acum s'au arătat refractare încercărilor de împădurire şi pe deasupra ar acoperi cu prisos toate cheltuelile ce s'ar face cu cultura lui, prin rentabilitatea asigurată. Experimentaţiunea lui de către fabricile de celuloză este cu totul indicată, precum şi experimentaţiunea lui din punctul de vedere silvic. Până azi. mi se pare că nicăeri în ţară, Ailanthus glandulosa nu a fost întrebuinţat ca element de reconstituire a pădurilor.

LUPTA CONTRA DESPĂDURIRILOR MONDIALE

Americanii, cu toate rezervele lor forestiere, alarmaţi de consumaţia lemnului peste limita permisă, au pornit lupta contra despăduririlor, nu însă prin legiuiri şi propagande, ci prin studiul celor mai economice metoade, de a transforma arborii vii, în produse industrializate, evitând risipa şi căutând «noi întrebuinţări pentru materiale vechi şi materiale noi pentru întrebuinţări vechi».

In acest scop, au înfiinţat, încă din 1910, Laboratorul Produselor Forestiere din Madison în Statele-Unite, ataşat Oficiului de cercetări al Serviciului forestier american şi D-l L. Morvers, într'un articol din «Sciences et Voyages» pe care îl rezumăm mai jos, arată rostul important al acestui laborator şi rezultatele obţinute până astăzi.

«Scopul său oficial este studiul proprietăţilor fizice, chimice şi mecanice ale lemnului, cunoaşterea patologiei sale, punerea în valoare, transformaţiunile şi întrebuinţările lui. Pentru asemenea program considerabil a fost nevoe de o organizaţie metodică.

E în special important a se cunoaşte, relaţiunile de creştere ale arborelui şi rezistenţa lemnului. Laboratorul îşi procură mostre, venite din regiuni cari realizează condiţiunile de creştere cele mai diferite şi asupra acestor mostre de lemn îşi îndreaptă experienţele. Posedă în acest scop, o întreagă serie de maşini de încercare, dela acele cari experiementează asupra unei mase lemnoase în volum de un centimetru cub, până la presa, — fără îndoială unică în felul ei —, care permite a se exercita o sforţare de 450.000 kg asupra unui trunchi de 30 cm diametru şi 9 m lungime.

Numărul încercărilor de acest gen — număr care creşte desigur zilnic —, a trecut deja o jumătate milion, asupra a 126 specii lemnoase ce se găsesc în Statele-Unite.

In afară de aceasta, experienţe ale căror rezultate nu au fost încă publicate, au fost făcute cu specii exotice, provenite din America de sud şi Filipine.

Cu ocazia acestor experienţe, s'au aflat şi date preţioase asupra influenţei nodurilor şi asupra tuturor defectelor de creştere.

De asemenea, s'au construit maşini speciale spre a proba efectele tratamentului pentru conservarea şi uscarea lemnului.

Se poate spune că timpul este cel mai mare consumator de lemn, în sensul că el face să putrezească fibra lemnoasă şi ca atare, necesită înlocuirea piesei.

In acest laborator, un al 2-lea rang, din punct de vedere al importanţei, îl are serviciul care studiază procedeele de conservare. Serviciul e înzestrat cu vase pentru inpregnarea lichidelor speciale, cilindri pentru tratamentul sub presiune, care asigură o inpregnare mai repede şi mai completă, cu desinfectante ca: clorura de zinc, creozotul, etc.

Problemele cele mai complexe se prezintă uneori, când e de studiat rezistenţa lemnului, faţă de agenţii biologici de distrugere, cum ar fi microorganismele

de apă şi terestre. Aceste cercetări se urmăresc, studiind efectul diferitelor soluţii întrebuinţate, pe culturi de microorganisme, produse în laborator.

* * *

In industrie, spre a se câştiga timp, se renunţă la uscarea lemnului pe cale naturală, în aer liber, care cere luni şi chiar ani, şi se produce artificial. — Prin acest procedeu însă, 10% din material suferă distrugeri sau îşi pierde din calităţile primitive.

Graţie cercetărilor laboratorului, se poate evita aceste inconveniente, printr'un control riguros al temperaturii, cunoaşterea variaţiunilor de umiditate şi sforţările exercitate asupra fibrelor în timpul uscării.

In urma cercetărilor făcute, s'au imaginat un număr de cuptoare-tip, destinate diverselor specii de lemn supuse uscării, dela lemnul cel mai ordinar, până la acela care e destinat construcţiunilor aeronautice.

Pe lângă acste laboratorii, se găsesc altele, destinate cercetărilor industriale, adică studiului condiţiilor optime de întrebuinţare ale lemnului, fie după calitatea sa, fie după dimensiuni, în aşa fel ca să reducă pierderile în lemn, printr'o mai bună utilizare directă, sau prin întrebuinţarea deşeurilor de fabricaţie, prin înfiinţare de noi industrii conexe (de ex.: ataşarea pe lângă o fabrică de cherestea şi o fabrică de alcool etilic în care se utilizează rumeguşul).

Intrebuinţarea chimică a lemnului, e cea mai importantă problemă pentru laborator, întru cât, vede prin asta un debuşeu de primul ordin, pentru deşeuri. Progrese însemnate s'au făcut în privinţa transformărei rumeguşului de lemn şi surcelelor, în alcol etilic. Ameliorăţiunea procedeelor de distilare ale lemnului a mărit rendementul cu 50%. — Preparaţia pastei de hârtie interesează de asemenea mult laboratorul, în special cercetările au permis fabricaţia unei bune hârtii din lemnul de ailanthus, specie ce se bucură până în prezent de o slabă reputaţie.

In fine, examenul microscopic al lemnului este cel mai bun mijloc de identificare, fiind superior examenului botanic. El permite a se recunoaşte influenţa structurei fibroase asupra calităţilor fizice şi mecanice ale lemnului, de a distinge cauzele de ruptură şi încă, a afla cele mai bune condiţii de producere a sevei, pentru esenţe cum ar fi pinul, în vederea producerei terebentinei.

* * *

Bilanţul lucrărilor acestui laborator e destul de încurajant şi importanţa lucrărilor sale e capitală. Consumaţia lemnului a devenit atât de mare, încât în scurt timp, de se va continua tot astfel, pădurile nu vor mai putea face faţă cerinţelor consumaţiei.

Trebue dar făcute economii, nu prin reducerea întrebuinţării lemnului, ci micşorând risipa sub nenumăratele sale forme: o mai bună utilizare a lemnului, întrebuinţarea speciilor până aci neglijate, utilizarea deşeurilor, micşorarea pierderilor datorite putrezirei lemnului, insuficient apărat contra agenţilor de distrugere, etc., etc.

Când oare asemenea institute de cercetări se vor crea şi la noi?

V. Petrescu
Ing. şef-silvic

FAPTE ŞI INSEMNARI

METODĂ PRACTICĂ
ŞI
EXPEDITIVĂ PENTRU PARCELAREA ŞI COMASAREA SUPRAFEŢELOR

Intrebuinţarea metodelor analitice sau geometrice, necesită un timp îndelungat.

Metoda ce preconizez, este din toate punctele de vedere simplă şi expeditivă. Fără a necesita nici un fel de calcule, ea se poate întrebuinţa de ori şi cine şi în timp scurt, — aplicându-se la cele mai variabile figuri cu aliniamente frânte sau curbe. — Principiul pe care m'am bazat este următorul :

Ori ce suprafaţă se poate considera egală cu suma unui număr infinit de cercuri egale între ele şi tangente.

Când aceste cercuri au un diametru apreciabil, numărul lor desigur nu mai este infinit şi atunci, natural, suprafaţa pe care s'ar desena acele mici cercuri nu va mai fi *egală* cu suma cercurilor, de oare ce între ele rămân mici spaţii. Notând cu S o suprafaţă oarecare luată pe un plan, cu S' o altă suprafaţă luată pe alt plan, desenat pe aceeaş scară, cu s suprafaţa unui cerc din cele mici, cu n numărul cercurilor mici tangente acoperind suprafaţa S şi cu n' numărul cercurilor mici de acelaş diametru, acoperind suprafaţa S', putem scrie că :

$$\frac{S}{S'} = \frac{ns}{n's} = \frac{n}{n'}$$

Cele n sau n' cercuri mici desenate cu balustrul pe un plan, se pot considera ca proecţiunile unui număr n sau n' de mici sfere, al căror diametru ar fi egal cu al cercurilor s adică :

$$s = 2\sqrt{\frac{s}{\pi}}$$

Plecând dela cele de mai sus, dacă am desena pe o scară oarecare o figură simplă ⟨dreptunghi⟩ cu suprafaţa de un hectar şi am acoperi-o cu numărul necesar de *alice de vânat* de un anumit calibru, oriunde pe un plan desenat pe aceaş scară, am aşeza acel număr de alice tangente ⟨presupuse că toate au exact acelaş diametru⟩ ele vor acoperi desigur suprafaţa de un hectar, indiferent de conturul suprafeţei.

Aplicarea metodei

Aplicarea metodei nu necesită un aparat special, totuşi, dacă ni l-am putea procura sau construi, ne-ar fi desigur de mult folos. Principiul pe care s'ar baza ar fi următorul:

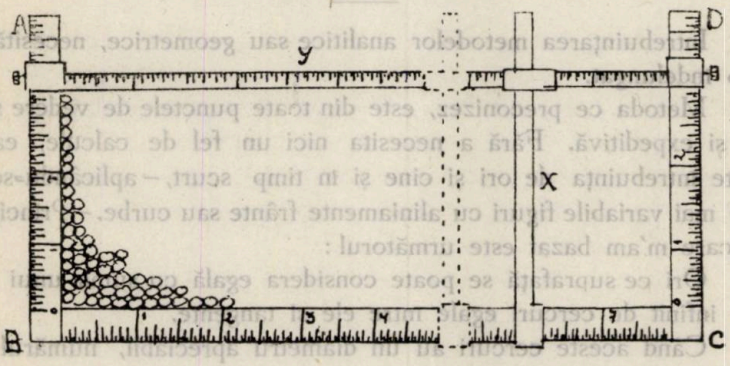

Fig. 1

Intre braţele AB şi BC ⟨la care s'ar adăoga pentru soliditate un al 3-lea braţ CD⟩ ⟨fig. 1⟩ şi braţele mobile x şi y, perfect aşezate ca să formeze între ele unghiuri de 90° şi gradate în centimetri, milimetri şi chiar jumătăţi de milimetri ⟨braţele mobile x şi y putând avea adaptate chiar verniere şi şuruburi pentru fixat⟩ putem închide exact, la scara planului cu care lucrăm, suprafaţa care trebue defalcată.

Aşezăm aparatul pe o planşetă orizontală, vărsăm în interiorul lui alice *mărunte* îmbrăcate în cămaşă de oţel ⟨cele de plumb ar murdări planul⟩ în aşa fel ca în dreptunghiul cuprins între braţele aparatului, să nu rămână nici un loc gol, toate alicele fiind aşezate în acelaş plan orizontal ⟨nu unele peste altele⟩. Trecem apoi toate acele alice într'un păhărel şi ne servim de ele pen-

tru a defalca, de pe planul pădurii sau moşiei, suprafaţa ce ne-am propus, după cum vom vedea mai departe. Este locul aci să arătăm cum procedăm fără aparat.

Desenăm la un colţ al planşetei, pe scara planului, un dreptunghiu care să închidă exact suprafaţa ce trebue defalcată. Cu fâşii de carton prinse în piuneze, formăm un cadru împrejurul acelui dreptunghiu, aşa că, acoperindu-l, ca şi mai sus, cu alice, ele să nu poată eşi în afară.

Când suprafaţa s'a acoperit complect, înclinăm puţin planşeta şi dându-le drumul printre cartoane pela un colţ prindem alicele în păhărel.

Dimensiunile alicelor, pentru precizie, vor trebui să fie invers proporţionale cu numitorul scării — astfel :

La scară	$\frac{1}{500}$	alice No.	7
	$\frac{1}{1000}$	» »	8
	$\frac{1}{5000}$	» »	9
	$\frac{1}{10000}$	» »	10
	$\frac{1}{20000}$	» »	11
	$\frac{1}{100000}$	» »	12

Pentru mai bună lămurire, să luăm câteva cazuri concrete :

1. Să se defalcheze pe un plan desenat la scară 1/5000, un lot de 9 ha, linia de defalcare având o direcţiune dată.

Cu aparatul descris — sau desenând şi limitând cadrul cu cartoane — formăm de exemplu un patrat cu laturile de 300 m./300 m. la scară 1/5000 $\langle 6^{cm.}/6^{cm.}\rangle = 9$ ha şi punem în păhărel cantitatea de alice, necesară acoperirii acestui patrat.

Intindem planul pe o planşetă, limităm prin fâşii de carton, prinse în piuneze, perimetrul în porţiunea unde voim a face defalcarea, apoi turnăm între limitelea celui perimetru alicele din sticluţă.

Cu ajutorul echerelor, dăm marginei suprafeţei acoperită de alice direcţiunea necesară. (Fig. 2). Spre a nu răsturna alicele este practic a aşeza peste ele o sticlă plată sub care manipulăm echerele.

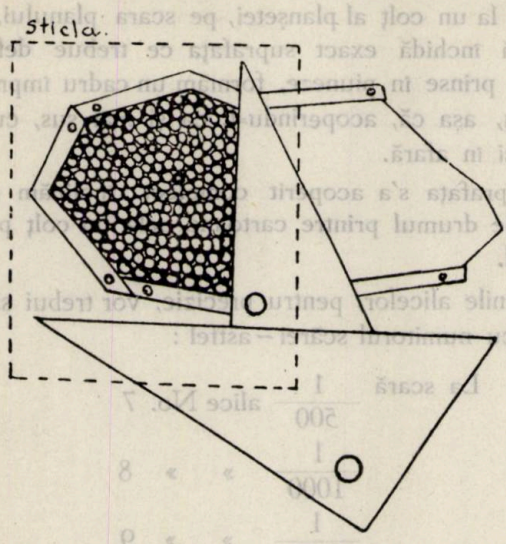

Fig. 2

2. Când este nevoe a se defalca mai multe porţiuni egale (loturi, parchete etc.) (Fig. 3) procedeul de mai sus se repetă de

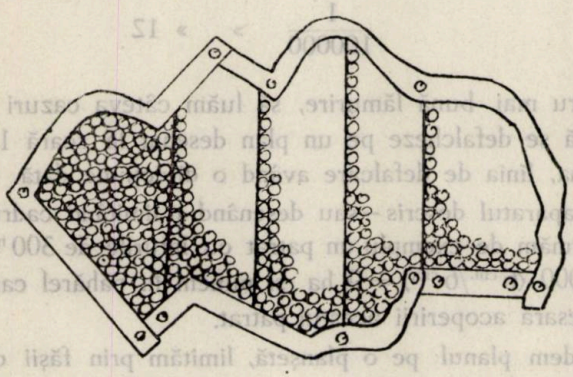

Fig. 3

câte ori va fi necesar, limitând prin fâşii de carton parcela precedentă.

3. Când linia de defalcare trebuie neapărat să fie curbă sau frântă (pentru ocolirea unui obstacol de pe teren sau din altă cauză), (Fig. 4) îi dăm pe plan prin aranjarea alicelor forma necesară, desenăm acea linie pe plan și apoi luând elementele (distante și orientări) grafic de pe plan, o putem aplica ușor pe teren.

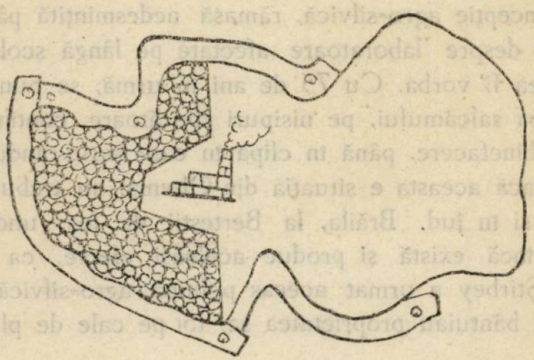

Fig. 4

Rezultatele obținute prin metoda indicată, se pot lesne verifica cu planimetrul sau prin metode geometrice.

Nu am pretenția prin cele de mai sus să răstorn metodele clasice și bazate pe calcule complicate, cari desigur dau rezultate mai precise.

Metoda aceasta, am pus-o în practică la împărțirea unei serii în parchete egale și mi-a dat, *lucrând foarte repede* (ceeace este important), rezultate tot așa de bune ca ori și care metodă grafică.

Ea poate fi aplicată la orice fel de parcelări sau comasări.

Inginer **Anghel St. Tocușew**
Constanța

CONSTATĂRI PRIVITOARE LA UN STUDIU

D-l Petre Ioan, în expunerea d-sale, foarte interesantă: «Contribuțiuni la studiul nisipurilor sburătoare în România» face un istoric — în prima parte — pe care vrem să-l sesizăm, fiindcă interesează unele concluzii.

Primele începuturi, în materie de fixarea nisipurilor sburătoare, au fost — arată d-sa — trasate de doi mari proprietari: Principii Ştirbey şi Obrenovici.

La data când se punea problema împăduririi nisipurilor, de către aceşti proprietari, unirea principatelor nu era încă făcută (1852). Acum trei sferturi de veac, prin urmare, erau oameni cari aveau o concepţie agro-silvică, rămasă nedesmințită până în zilele noastre, iar despre laboratoare afectate pe lângă şcolile agricole, nici nu putea fi vorba. Cu 75 de ani în urmă, se punea în practică plantarea salcâmului, pe nisipuri sburătoare, continuând an de an această binefacere, până în clipa în care scriu rândurile de faţă.

Dar dacă aceasta e situaţia din Oltenia, nu trebue scăpat din vedere, că şi în jud. Brăila, la Berteştii de jos, unde nisipurile sburătoare încă există şi produc aceleaşi efecte, ca la Băileşti, Principele Ştirbey a urmat aceeaş politică agro-silvică, fixând nisipurile cari bântuiau proprietatea sa, tot pe cale de plantaţiuni cu salcâmi.

Acea parte a jud. Brăila este invadată de nisipuri, dar nu şi-a luat nimeni altul sarcina de a stăvili răul, cunoscut de toţi câţi au avut ocazia să-l simtă.

In jud. Brăila nu poate fi vorba de păduri, căci statisticile îl numără aproape de coadă.

La Berteşti, însă, pădurea de salcâm se ridică, suprafeţele de nisip micşorându-se pe fiece an.

Şi dacă aceste fapte sunt constatate, o întrebare nevinovată se desprinde de pe buzele analistului: «ce a făcut Statul pentru acei proprietari, cari din proprie iniţiativă şi pe cheltuială personală, au stârpit — în cuprinsul moşiilor lor — neajunsul aşa de mare al nisipurilor?»

Incontestabil, că acei proprietari nu au limitat un rău constatat, n'au început o acţiune meritorie, cu gândul de a primi vreo răsplată şi ca dovadă avem plantaţiunile din Dolj, executate la o epocă în care ideia de stat românesc poate nici nu exista.

Dar recunoştinţa Statului faţă de acei proprietari, ar fi putut să se producă. A fost un moment, în istoria agrară a ţării româneşti, când Statul ar fi trebuit să arate gratitudinea lui, posesorilor de moşii sau păduri, cari au înţeles de mult efectele unei racile, începând lucrări de stârpire, pentru binele obştesc. In ca-

zanul exproprierilor au fost introduşi deavalma, toţi proprietarii, fără să existe un pic de discernământ.

Ideia de democraţie, schiop interpretată, a ofilit unul din cele mai nobile sentimente: «recunoştinţa». Floarea atât de rară, ce Statul era dator s'o ofere proprietarilor conştienţi, a fost strivită, luându-i-se, petală cu petală, în ordinea de succesiune a exproprierilor.

«Nu învie morţii» — o ştim cu toţii, dar pentru viitor, cel puţin, lumea să se gândească la strădania — din tată 'n fiu — în timpul a celor 7 decenii neîntrerupte, a proprietarilor cari dacă n'ar fi existat, ei ar fi trebuit inventaţi.

Horia Manole

NE TREBUE O LEGE PENTRU PROTECŢIA NATURII [1]

de d-r ALEXANDRU BORZA
Profesor la Universitatea din Cluj

Oamenii de pretutindeni şi ai tuturor veacurilor s'au purtat duşmănos faţă de comorile estetice şi ştiinţifice ale naturii, gândindu-se numai la exploatarea bunurilor oferite de natură.

Specii de animale şi plante, rare sau interesante, au căzut jertfă acestei neînţelegătoare lăcomii. Vegetaţia străbună a fost aproape cu desăvârşire înlocuită prin culturi umane, sau a fost adânc modificată prin amestecul omului (defrişări de păduri, păscut, cosit, irigat), aşa că abia mai găseşti un colţ de natură cu vegetaţia nealterată, unde să mai poţi desluşi legile naturale ale convieţuirii plantelor şi tainele distribuţiei lor.

Deci, tot atâtea pagube ireparabile pentru ştiinţă!

Câte monumente naturale de un deosebit interes estetic, n'au căzut jertfă «progresului economic şi pseudocultural!

Dar nemăsurate sunt chiar pagubele economice p^ care şi le-a pricinuit omenirea prin exploatarea neprevăzătoare, necruţătoare, neraţională a naturii! Să ne gândim la urmările dezastruoase ale

1) Reprodus după «Natura» din Iunie 1927.

tăierii pădurilor, ale păscutului prea intensiv, ale vânatului sau pescuitului nesăbuit, prin care s'a luat pânea din gura urmașilor și posibilitatea de existență a generațiilor viitoare!...

La noi în țară, mai ales după război, s'au accentuat mai izbitor pericolele multiple, cari amenință comorile noastre naturale științifice, estetice și economice, pe urma schimbărilor radicale introduse în gospodăria noastră.

Oamenii noștri de știință, recunoscând primejdia ce pândește «Monumentele Naturale» mai de seamă din România, au pornit o vie campanie de protecție a naturii, după pilda națiilor mai luminate.

Mișcarea aceasta, pornită după război de naturaliștii noștri, cu scopul de a crea rezervațiuni sau parcuri pentru protecțiunea mediilor speciale de viață. pentru ocrotirea speciilor rare sau importante de plante și animale, a dat și până acum rezultate neașteptat de importante.

* * *

In Transilvania, a făcut la început intervenții Consiliul Facultății de Științe dela Cluj, cerând o serie de terene la munte și șes, pentru păstrarea unor adevărate monumente ale naturii, în baza legii pentru reforma agrară, în care Marele Sfat Național dela Sibiu introdusese un aliniat special, la propunerea deputatului Stanciu, pentru crearea de rezervațiuni științifice. După ce în frământările politice și sociale, prin cari am trecut în prima epocă după unire, această chestie a fost dată uitării, scriitorul acestor notițe a luat în mână întreaga acțiune pentru protecțiunea naturii, alcătuind înainte de toate un program de activitate și stabilind, în înțelegere cu Cercul botanic dinCluj și cu Cercul naturaliștilor din București, proximele scopuri de realizat, catastiful rezervațiunilor de înfăptuit.

Prin numeroase memorii a arătat, care sunt terenurile deosebit de interesante, încă puțin influențate de cultura umană, cari ar putea fi separate ca rezervațiuni științifice și păstrate pentru totdeauna în stare naturală, ca un mare laborator științific, teren de studii și observații, în acelaș timp și un sanctuar al prietenilor naturii, al turiștilor și oamenilor de bine.

Din norocire, s'a întâlnit cea mai largă înțelegere și bunăvoință la Ministerul de Domenii și Agricultură. D-nii Cipăianu, Petrini, Sachelaride, Manoliu au îndatorat mult știința, dând ordine categorice consilieratelor agricole, conduse și ele de oameni înțele-

gători, pentru înfăptuirea desideratelor noastre. S'au creat până acum următoarele rezervaţiuni mai mici, sau parcuri naturale mai mari, luate în primire de Grădina botanică din Cluj.

1. Parcul din Pietrosul mare al Maramureşului, cu o întindere de 300 ha, cuprinzând două văi circulare cu iezere de munte — relicte glaciare — şi stâncării de o sălbăticie fantastică. Capre negre, vulturi şi o sumedenie de plante rare sau chiar endemice ⟨proprii numai acestor locuri⟩ caracterizează acest parc, în care există încă grupe mari de zimbru, acest conifer tot mai rar în munţii noştri.

2. O parte din Piatra *Craiului*, cu frumoasa garoafă endemică Dianthus calizonus. In prăpastiile şi crăpătura de alături vegetaţia saxicolă va găsi un bun adăpost împotriva animalelor păscătoare, dăinuind mai departe neturburate.

3. Lacul dela Băile Episcopeşti de lângă Oradea-Mare, împreună cu pârâul cald ce pleacă dela izvoarele termale de aci, vor adăposti pentru totdeauna, nufărul Nymphaea Lotus şi o întreagă pleiadă de plante şi animale unice la noi, dând caracterul de insulă subtropică acestui loc fermecat.

4. Dealul surpat de lângă Cluj, numit «Copârşae», cu vegetaţie de adevărată stepă ierboasă şi cu rare elemente pontice ⟨Nepeta ucranica, etc.⟩ împreună cu 8 hectare de fânaţ de munte tipic.

5. «Pietrele roşii» dela Tulgheş, care găzduesc speciile rare ca Hieracium pojoritense, Astragalus Roemeri, alcătuind o frumoasă grădină de observaţii fitosociologice.

6. Hăgimaşul mare, găzdueşte câteva specii rare în vegetaţia-i de altfel tipică, a clinelor calcare est-carpatice.

Afară de aceste rezervaţiuni, mai avem siguranţa, că în scurt timp vor fi definitiv expropriate şi delimitate câteva porţiuni de teren în Cheia Turzii, Şesul Craiului la Belioare în Munţii Apuseni, de importanţă deosebită fitogeografică, în acelaş timp însă şi de o frumuseţe peisageră deosebită.

Parcul natural din Retezat va fi cea mai întinsă rezervaţiune ştiinţifică din Romăuia ⟨circa 600 ha⟩, cu un complex admirabil de toate zonele de vegetaţie şi felurite asociaţii vegetale, cuprinzând şi numeroase vechi plante dacico-balcanice şi endemite ⟨Hieracii !⟩.

Parcul viitor din Munţii Făgăraşului, vale a Bălii, de o întindere de circa 300 ha, prezintă numeroase fenomene de glaciaţiune,

este însă și un focar remarcabil, care a dat naștere la specii endemice, ca Aquilegia transilvanica, etc.

Rezervațiuni de întindere mai mică vom avea în Munții Parângul, unde o vale alpină asigură păstrarea speciilor rare: Potentilla, Haynaldiana, Draba Simonkaiana, Silene Lerchenfeldiana și altele.

* * *

In vechiul regat, d. M. Haret, a înființat primul parc natural în Bucegi. Societatea Naturaliștilor de sub prezidența profesorului neobosit A. Popovici-Bâznoșanu, încă se ocupă intensiv de protecțiunea naturii, izbutind să asigure păstrarea pădurii Letea din Delta Dunărei, vestită prin frasinii ei și prin numeroasele liane, care-i dau un aspect cu totul meridional. Curând va mai da indicațiile cuvenite serviciilor Ministerului de agricultură pentru păstrarea unor ochiuri de stepă, în completă dispariție la noi, pe urma extinderii mari ce a luat agricultura. Va lua măsuri pentru păstrarea unor terenuri cu vegetație particulară, bogată, multicoloră din: Dobrogea, Oltenia, Moldova și Basarabia. In această provincie, dealtfel a asigurat deja, conducerea Muzeului Național din Chișinău și distinsul cunoscător al vegetației Basarabiei, Profesorul Tr. Săvulescu, păstrarea unor ochiuri de stepă și porțiuni de păduri ca rezerve, scutite de expropriere.

* * *

In Bucovina a intervenit distinsul nostru botanist, profesorul dr. M. Gușuleac dela Universitatea din Cernăuți, ca în baza legii pentru reforma agrară, să se exproprieze și să se atribue Grădinii botanice din Cernăuți, câteva terenuri cu o vegetație și floră de un deosebit interes științific. A reușit să obțină vreo 60 hectare de fânețe «seculare», cu elemente pontice și podolice rare, cu specii gipso-file ca Gipsophila altissima, Poa podolica, etc. O altă rezervațiune dobândită este la Bosanci: fânațe multicolore și un lac cu o vegetație bogată.

* * *

Inceputurile protecțiunii naturii la noi sunt deci făcute și au dat primele rezultate cât se poate mai mulțumitoare. Personalitatea promotorilor acestei acțiuni este o garanție, că ea va fi dusă la bun sfârșit.

Dar toate înfăptuirile acestea protecționiste, făcute cu multă bunăvoință, înțelegere și jertfă personală, nu au un temeiu drept prea solid.

Noua distribuție a terenurilor în baza legii agrare se tot face și desface adesea din interese politice. Parcurile noastre naționale și rezervațiunile științifice trebue să fie însă croite pe o veșnicie, ca să-și poată împlini marea misiune științifică culturală, națională și economică. Trebue să fie puse la adăpost de fluctuațiile intereselor vremelnice.

Ne trebue deci înainte de toate o lege specială pentru protecțiunea naturii, care să consolideze rezultatele dobândite, care să permită și de aci înainte, ca ființe rari, specii vegetale și animale amenințate cu distrugerea, să fie protejate cât mai efectiv. Floarea reginii (Edelweis, siminic) ori și unde s'ar găsi, va trebui ocrotită împotriva negustorilor lacomi; sângele voinicului (Nigritella rubra și suaveolens), tisa (Taxus baccata) și alte câteva specii vegetale, cad în aceeaș categorie, ca să numai amintim de paseri și mamifere rare, care au nevoe de aceeaș ocrotire.

Naturaliștii vor mai găsi și de aci înainte medii și tovărășii de viață interesantă, poate speciale și proprii țării sau unor regiuni anumite, cari vor trebui păstrate pentru cercetări și observații științifice, pentru învățătura celor mulți, pentru educația patriotică a tinerimii, pentru viitorimea care altfel numai din descrieri vechi va mai afla, cum era natura primitivă în țara noastră.

Toate acestea vor putea fi asigurate pe temeiul legii așteptate, studiată și pregătită de mine și depusă ca proiect la Ministerul de Domenii.

Această lege va înființa o Comisie a Monumentelor Naturii, alcătuită din câțiva specialiști (zoolog, geolog, botanist, geograf, turist, silvicultor), buni cunoscători ai acestei probleme. Va înființa și un oficiu, care se va ocupa de tehnica și executarea protecțiunii efective.

Preocuparea cea mai mare a viitorului apropiat, trebue să fie însă studiul științific al teritoriilor rezervate. Pe lângă studiul exact al condițiilor fizice, meteorologice-climatologice din parcuri și rezervațiuni, flora și fauna, dar mai ales complexul vegetației și al vieții animale, trebue supusă observațiilor continue, permanente, de lungă durată, pentru a surprinde legile de organizare ale tovărășiilor vege-

tale, lupta între competenţii tapetului vegetal, succesiunile vegetale, deci tot ce poate interesa pe un fitosociolog.

Studiile de această natură au o importanţă ştiinţifică profundă, căci dincolo de listele florale, statisticile sistematice obişnuite, desvălue un câmp nou imens de fapte abia bănuite: deslușind esenţa adaptărilor sau neadaptărilor organismelor la mediul fizic şi biotic dat, dar în acelaş timp şi adaptările cari pot duce la modificări noi fiziologice şi pe urmă morfologice, care devenind ereditare dau fiinţă la spite noui, diferenţiate în anumit sens, numite «specii». Ne aduc deci lămuriri pentru deslegarea tainei supreme din natură: naşterea speciilor.

De încheiere, este indicat să arăt şi importanţa internaţională a acţiunii noastre protecţioniste.

Având rezervaţiunile ştiinţifice proectate, ne vom putea înrola şi noi la opera fitosociologică internaţională, care va studia pe rând toate asociaţiile vegetale în mod comparat, începând cu făgetul.

Vom putea organiza studiul complex modern al câmpiei noastre şi al tuturor bărăganelor din ţară, spre nemăsuratul folos al ştiinţei universale şi al economiei noastre naţionale.

Vom putea sta cu fruntea ridicată în faţa naturaliştilor din toată lumea, care se întreabă acum, dacă pe urma reformei agrare, a metodelor de gospodărie schimbate, pe urma schimbărilor de stăpâni politici, se mai găsesc oare comorile naturii în siguranţă şi la dispoziţia cercetărilor de pretutindeni şi a timpurilor viitoare.

Asigurările pe care le-am dat în faţa congresului internaţional de Botanică, ţinut în August 1926, la Ithaca în Statele-Unite, că în această privinţă stăpânirea şi naţia românească a înţeles glasul ştiinţei şi porunca culturii şi îşi va face datoria pe deplin, au fost bine apreciate.

Sunt sigur că guvernanţii noştri nu mă vor desminţi.

RECENZII

LES LACS

par **L. W. Collet**
— **Gaston Doin**

Paris, 1925

După apariţia lucrărilor lui Surell şi Demontzei, constatarea că pădurile din bazinele de recepţiune ale râurilor joacă un rol important în distribuirea regulată a apelor, a ajuns un fapt prea cunoscut.

Dar pentrucă specialiştii s'au obicinuit să considere acest fenomen ca o axiomă, iar spiritul oricât de critic al vremurilor, nu scosese încă la iveală scepticii cari să ne ceară precizarea efectelor cu date, s'a perpetuat atâta timp recunoaşterea fenomenului, bazat numai pe observaţiuni şi argumentare logică.

Acest gol a fost umplut de A. Engler Profesor la Şcoala Politechnică din Zürich şi Director la Staţiunea de experienţe forestiere.

Ideia însă, de a compara efectele precipitaţiunilor atmosferice în 2 bazine de alimentare, divers împădurite, se datoreşte forestierului Zurcher.

El a ales 2 torenţi — Sperbelgraben şi Rappengraben — afluenţi ai pârâului Grünen şi acesta al râului Emm, — identici din punct de vedere orografic, geologic şi al orientării şi asupra lor a făcut observaţiuni dela 1903—1917, obţinând rezultatele următoare:

	Sperbelgraben	Rappengraben
Suprafaţa bazinului de alimentare . . .	56 ha.	70 ha.
Procentul împădurit	97 %	35 %
Maximum-ul scurgerii pe secundă, . . .	817 l/s	3100 l/s
In timpul ploii torenţiale, la 2 Iunie 1915, procentul scurgerii din precipitaţiuni, în 21 ore	4.7 %	12.3 %
La 3 Iunie 1915 în 12 ore.	9.7 %	27.5 %
» » » » 18 »	13.9 %	46.7 %
» » » » 24 »	16.7 %	62.1 %
Scurgerea în timpul topirilor repezi de zăpadă — 23 Maiu 1906	252 l/s	532 l/s adică 211 %
21 Martie 1916	116 l/s	240 » » 207 %
2 Maiu 1917	260 l/s	487 » » 177 %
Debit total zilnic, socotit la 100 hectare:		
23 Maiu 1906	16.879 m³	25.327 m³ adică 150 %
21 Martie 1916	7.073 »	12.437 » » 176 %
2 Maiu 1917	19.344 »	25.866 » » 134 %
Curgerea în timp de secetă la 100 ha, după 1½—3 luni de secetă	16.4 l/s	0.—
Transport de aluviuni, calculat din media pe ani 1905—1915	0.m³850 pe ha.	2.m³220 pe ha

Şi după această documentare precisă, cu puţin calcul şi deducţie, ajungem uşor la disproporţia ce există între un bazin complet împădurit — cum sunt prea rari cazurile la noi — şi între altul complet despădurit — cum sunt prea dese cazurile la noi.

Cifrele de mai sus, — negreşit în rezumat şi fără nici un comentariu redate — constituesc numai un mic capitol — 10 pagini din 300 — din cartea «Les lacs» a D-lui Leon W. Collet, Decanul facultăţii de ştiinţe dela Universitatea din Geneva, Profesor de geologie şi Director al serviciului hidrografic elveţian.

Am socotit necesar ca, întâi să relev legătura ce face această carte cu ştiinţa silvică şi apoi, să accentuez preţioasele contribuţiuni ce aduce într'o chestie de presantă actualitate.

Dar cartea este tot atât de interesantă prin întregul ei conţinut.

Modul formării lacurilor, redus de autor la 7 tipuri:

1) lacuri datorite eroziunii gheţarilor,
2) lacuri de baraje,
3) lacuri de cratere vulcanice,
4) lacuri de origină techtonică,
5) lacuri datorite disolvărilor calcare,
6) lacuri de gheţari şi
7) lacuri de depresiuni, constitue scheletul primei părţi, iar în a II-a parte analizează apele acestor diverse tipuri de lacuri şi se ocupă de rolul şi utilitatea lor, în cea de-a treia şi ultima parte.

Autorul expune, în formule concise, toată doctrina hidro-geologiei lacurilor, urmăreşte pe clasicii ştiinţei limnologice şi-i îmbogăţeşte cu interesante observaţiuni şi studii personale, pe cari le adună în acest volum, din publicaţiile sale în această materie, începute de pe la 1908.

Cartea nu se adresează începătorilor, deci n'are nimic elementar, dar cum este perfect de sistematizată, ilustrată cu 63 figuri în text şi 28 planşe în afară de text, face din ea o lectură interesantă, atât pentru specialişti (ingineri, geologi, geografi), cât şi pentru ori ce alt public cultivat.

P. J.

ANDRÉ TEIKMAUS

Docent à la Section forestière de l'Université de Lettonie, Membre du Conseil forestier du Departement des Forêts

Statistique forestière de la Lettonie

(Resumé)

Riga, 1926

Suprafaţa pădurilor Letoniei este de 1.442.159 ha, la care se adaugă 70.512 ha. teren de cultură şi 331.867 ha, teren neproductiv, sau în total *1.844.538* ha.

Esenţele, ce populează pădurile Letoniei sunt:

a) **Conifere** { 1. pin .. 48,5% ; 2. molift. 29,8% } **total** 78,3%

b) **Foioase** { 3. mesteacăn 11,9% ; 4. plop. trem. 4,9% ; 5. **anin negru.** 4,4% ; 6. stejar . . 0,1% ; 7. frasin . . 0,1% ; 8. diverse . 0,3% } **total** 21,7%

Departamentul pădurilor Letoniei a fost constituit la 20 Martie 1919 şi e condus de un director şi doi subdirectori.

Direcţiunea centrală se subdivide în servicii de: *administraţie, amenajament, economie forestieră* şi *ţinerea registrelor.*

In 1925, personalul departamentului era de 97 persoane.

Pe lângă departament, funcţionează un *consiliu forestier*, care rezolvă principial chestiunile importante şi o *comisiune permanentă de cercetări forestiere.*

Administraţia locală se face prin 85 ocoale, divizate în 370 districte şi 3073 cantoane de pădurar.

Suprafaţa mijlocie a unui ocol e de 22.162 ha., — iar a unui district de 5.194 ha.

Un ocol are 4—5 districte, iar un district 8—9 cantoane de pădurar.

Un ocol e condus de un inspector silvic (inginer-silvicultor), iar un district de un forestier. Inspecţia se face de 17 inspectori silvici.

Învăţământul silvic superior se face la facultatea de agricultură (secţia silvică) dela Universitate, durata studiilor fiind de 4 ani. La eşirea din şcoală inginerul-silvicultor, conduce un district, iar după câţiva ani de practică, devine inspector silvic şi conduce un ocol sau o grupă de amenajament.

Învăţământul silvic elementar se predă în două şcoli speciale. Durata studiilor e de 2 ani, elevii trebuind să aibe la admitere, cursul primar complect. Pe lângă aceste şcoli speciale, există cursuri silvice particalare, la Universitatea populară, unde după absolvire, în urma unui examen în faţa unei comisiuni, absolvenţii pot căpăta locuri în serviciu. Durata acestor cursuri e de 2 ani. Departamentul are fonduri speciale pentru editarea de cărţi de silvicultură. Din 1921 până la 1927 au apărut deja 7 cărţi. Personalul superior silvic are o bibliotecă cu 1054 volume de specialitate.

Intru cât pădurile Letoniei au suferit mult de pe urma războiului şi amenajamentele existente din timpul dominaţiunei ruseşti s'au pierdut, a trebuit ca deocamdată pădurile să fie *amenajate* provizoriu şi după ce această lucrare va fi gata, se vor întocmi amenajamente definitive. Până în prezent, s'au amenajat 839.435 ha, sau 46.5 din suprafaţa totală păduroasă.

Exploatarea se face de regulă prin antrepriză, vânzarea făcându-se pe arbori în picioare.

Din cauza numeroaselor gospodării distruse de războiu şi din cauza creerei de noui ferme, statul a fost nevoit să elibereze anual foarte mari cantităţi de lemne gratuit, sau să vândă cu preţ redus.

Regenerarea pădurilor se face de regulă pe cale naturală şi numai atunci când întâmpină dificultăţi, se intervine pe cale artificială, prin însămânţări. Sămânţa se recoltează în ţară. Pentru uscat şi desaripat să găsesc 47 de uscătorii. In 1924/925 s'au recoltat 39.910 kg seminţe. Aproape toate cheltuelile de împădurire sunt acoperite dintr'un fond special, alimentat din vânzarea materialului lemnos.

Pădurile sunt apărate printr'o lege specială publicată în 1923.

Bucureşti, 16. V. 927.

M. Rădulescu

HÜTTE, DES INGENIEURS TASCHENBUCH

25 Auflage, Wilhelm Ernst & Sohn. Berlin 1926/1927.

Cunoscuta publicaţie a Uniunii academice «Hütte» a inginerilor germani, şi-a serbat anul trecut apariţia celei de-a 25-a ediţiune, cu care ocazie a apărut o ediţie jubiliară, complectă şi foarte îngrijit tipărită.

Marea desvoltare pe care au luat-o chestiunile technice de tot felul, amănunţimea cu care ele sunt studiate şi în fine varietatea lor pun în imposibilitate pe inginer de a reţine şi utiliza în practică cunoştinţele ce dobândeşte în şcoli sau academii. Agenda îi este în acest caz un auxiliar nu numai preţios, dar cu totul indispensabil în practica de toate zilele a meseriei sale.

Dealtfel, toate profesiunile cu caracter aplicativ au ajuns, mai curând sau mai târziu, la această convingere şi astăzi: medicii, avocaţii, farmaciştii, inginerii, etc. folosesc deopotrivă agende, călăuze şi formule ce conţin reţetele, datele practice şi tabelele necesare ocupaţiunii lor cotidiane.

Publicaţia Uniunii inginerilor germani, veche astăzi de o jumătate de veac, a ajuns acum atât de răspândită, că nu se

mai poate concepe o exercitare efectivă a meseriei de inginer, fără acest manual pe masa de lucru, sau pe şantier. El este deopotrivă accesibil inginerilor cunoscători ai limbii germane, ca şi acelora ce cunosc limba franceză, fiind publicat în ambele limbi.

Cea de a 25-a ediţie germană cuprinde 4 volume mari din cari ultimul, apare acum pentru prima oară. Gruparea materiei este în general aceea din ediţiile anterioare, introducându-se bineînţeles capitole noui în părţile ce-au căpătat o desvoltare însemnată în ultimul timp, cum sunt de ex. chestiunile privitoare la *radio, aviaţie, automobilism, tracţiune electrică,* etc.

Din punctul de vedere al preocupărilor noastre forestiere, ultima ediţie a manualului Hütte, aduce câteva lucruri noui şi anume:

In **vol. II**, la cap. «*Arbeitsmaschinen*», se dau note foarte interesante asupra maşinilor de prelucrat lemnul. Chestiunea fusese redată şi în ediţiunile anterioare, însă în mod cu totul sumar şi empiric. De data aceasta, Ing. *F. Voigt* folosind recenta lucrare a Ing. O. Beck: Die *Stückzeitberechnung für Holzbearbeitungsmaschinen*, apărută în 1926, face, în 16 pagini, o foarte preţioasă expunere a chestiunilor principale ce interesează această industrie şi anume: studiul uneltelor şi al acţiunii lor tăietoare, al maşinilor de debitat şi de prelucrat, cu modul de lucru, etc.

Studiul acestor diverse chestiuni este bazat de data aceasta pe cercetări riguros ştiinţifice şi condus în acelaş mod ca şi pentru maşinile de prelucrat metale. Atâta cât permite materia ce se prelucrează — lemnul, aşa de variat în forme şi calităţi — normele şi formulele stabilite sunt de o aplicaţie generală şi pot fi utilizate cu bune rezultate pentru practică.

Volumul IV, apărut în anul 1927, pentru prima oară, aşează printre cunoştinţele technice şi pe cele privitoare la cultura şi exploatarea pădurilor. In partea V intitulată *„Forstwirtschaftstechnik"*, D-l *Kottmeier*, silvicultor şi docent la şcoala superioară de economie agricolă din Berlin, studiază următoarele chestiuni: tratamentele ce se aplică masivelor (codru, crâng simplu, crâng compus); revoluţii şi producţia la hectar a diverselor specii; regenerarea arboretelor: regen-naturală, artificială (semănături şi plantaţiuni), modul de executare şi conducere al lucrărilor de regenerare (prepararea terenului: unelte, maşini), educarea şi îngrijirea arboretelor, exploatarea pădurilor, tăieri principale, unelte, scoaterea buturugilor, produse secundare şi accesorii (coaje, răşină), produse de distilare (coks de lemn, gudroane), hârtie şi pastă, protecţia pădurii: pagube aduse de animale şi plante (parazitare) mijloacele de apărare şi combatere.

Desigur, în cadrul unei agende inginereşti, chestiunile privitoare la technica silvică, nu puteau fi expuse pe larg — toată partea V are abia 10 pagini —, pe de altă parte, autorul pare a fi privit chestiunea numai din partea ei pur technică, de conducere şi execuţie a lucrărilor. Aşa se explică pentru ce, notiţele acestea sunt în general lipsite de date privitoare la producţia diferitelor masive (de anumite specii şi vârste), de cuantumul produselor secundare şi accesorii cari desigur că ar fi interesat pe orice technician.

Nici chestiunile privitoare la amenajarea pădurilor nu ar fi fost lipsite de interes pentru ingineri, mai ales că în calculul posibilităţii intervin adeseori consideraţiuni de ordin economic şi financiar.

Desigur ediţiile viitoare vor fi complectate şi amplificate cu toate aceste chestiuni. Ceeace vrem să relevăm aci, este faptul că pentru prima dată se cuprinde într'o agendă inginerească, date privitoare la technica forestieră şi că se stabileşte nu numai nevoia de a fi cunoscute de ingineri, dar şi o corelaţie între aceste ramuri de activitate technică.

D. A. S.

LA GRANDE ROUMANIE

par **C. G. Rommenhoeller**
Consul général de Roumanie

Este un volum de 634 pagini, tipărit în franţuzeşte, în editura «Martinus Nijhoff, din Haga, anul 1926, costă 500 de lei broşat şi 600 lei, elegant legat. Pe coperta din faţă este imprimată marca României Mari, dându-se cărţii — dela început — un aer de distincţie şi însemnătate.

Autorul acestui volum, D-l C. G. Rommenhoeller, consul general al României la Haga, a mai scris despre România, încă în anul 1898, pe când era consul la Rotterdam, publicând în limba franceză şi olandeză «Rumenie, Handelspoliticke Studie».

Este deci un vechi cunoscător al stării de lucruri din România.

«La grande Roumanie» este însă un studiu, cu mult prea mult peste cele mai pretenţioase aşteptări.

Este cea mai complectă lucrare, apărută până astăzi, în străinătate asupra României Mari.

Că ne găsim în faţa unei cărţi de propagandă, o recunoaşte chiar autorul, când spune, că ţinta sa este de a face ca România să fie mai bine cunoscută, de a da comercianţilor şi industriaşilor o ideie asupra comorilor, ce se găsesc în această ţară.

De bună seamă că, autorului i s'a pus la dispoziţie de oficialitatea noastră, toate datele şi documentele necesare, ba poate chiar şi subsidii băneşti, pentru a se putea da publicităţii o carte de asemenea valoare.

D-l Rommenhoeller e însă modest, când spune în prefaţă, că s'a adresat în lucrarea sa mai mult comercianţilor şi industriaşilor, căci deşi în două treimi din volum se ocupă de: industrie, organizaţia ei, nouile legi economice, legea încurajării industrii, politica economică a României, drumurile de fier şi navigaţia, comerţul exterior, politica comercială a României dela 1875 la 1925, tariful vamal din 1924, moneda română, băncile româneşti, finanţele şi bugetul, în schimb în primele 200 de pagini, ce-ar putea forma un volum aparte şi destul de respectabil, autorul scrie despre: Ţara şi locuitorii ei, istoria Românilor, constituţia şi administraţia României Mari, structura naţională a populaţii, agricultura, pădurile, reforma agrară şi asociaţii.

Este aşa de complectă această carte, că nu numai poate să dea unui străin ideia clară şi justă, oglinda întregii stări de lucruri din România Mare, dar este extrem de utilă oricărui Român.

Până să ne cunoască bine străinii, nu ne cunoaştem noi înşi-ne şi trebue să roşim puţin, că atâtea lucruri interesante din viaţa poporului şi statului nostru, le aflăm dela un străin, ce ne-a observat ani de-arândul cu tenacitate, competinţă şi bunăvoinţă.

A putut să se inspire D-l Rommenhoeller din publicaţiile diferitelor ministere şi altor administraţii, din anuare şi statistici, dar opera sa e mult prea complectă, prea frumoasă, prea mult cunoscătoare a întregii manifestări a vieţii româneşti, ca să nu fie rezultatul unei munci, a unor studii şi observaţii personale, demne de tot respectul şi lauda.

Am căutat dela început să extrag din volum părţi mai interesante, pe cari să le menţionez în recenzia mea, dar m'am pomenit scriind pagini întregi şi... am renunţat.

Cartea D-lui Rommenhoeller nu se poate rezuma, ci trebue numai decât citită. In ea nu se face vorbărie, nu se găsesc labirinturi de teorii şi controverse, ci se expun numai fapte şi date. Chiar atunci, când autorul face istoricul chestiunii ce-i preocupă, când e nevoe de reflecţii şi consideraţii generale, citează din autorii cei mai de seamă ai ţării, în materie de

storie, sociologie, economie politică, finanţe şi politică de stat.

„La grande Roumanie" este quintesenţa a tot ce trebue să ştie cineva—fie el străin sau român, — despre ţara noastră de azi.

D-l Rommenhoeller se ocupă — bineînţeles—şi de pădurile noastre.

«Celui, qui voit une fois les sombres forêts des Karpliates avec leurs peuplements millénaires, est facilement ébloui par la magnificence et l'étendue de ces masses d'arbres gigantesques».

Autorul reduce problema forestieră dela noi la adaptarea exploatării anuale, creşterii arboretelor.

Citează dintr'o conferinţă a *D-lui Vintilă Brătianu*, publicată în «Economia Forestieră» din Iunie—Septembrie 1921, unde se afirmă că în România condiţiile de exploatarea pădurilor sunt aceleaşi, ca la exploatarea minelor în general şi a petrolului în particular; că în ce priveşte politica de Stat a pădurilor trebue să se urmeze patru direcţii:

1) „introducerea unui regim, care să asigure producţia şi conservarea pădurilor, avându-se totuşi în vedere interesele generale;

2) politica de protecţie a statului, pentru a împiedica acapararea şi devastarea pădurilor, pe cari trusturile o încearcă în România;

3) politica de asigurare a unei producţii permanente, uşor de scurs atât în interior cât şi în străinătate;

4) în fine, creiarea unei organizaţii financiare şi technice, cu centrul în Casa Pădurilor, pentru a se putea ajunge la colaborarea tuturor factorilor economico-naţionali, cari lucrează în domeniul pădurilor şi al lemnului".

Mai citează autorul din Economia Forestieră—din Martie 1920, pe D-nul—profesor Vintilă Stinghe, care dă relaţiuni de ordin technic-silvic, asupra creşterii arborilor — respectiv cercurile anuale—, asupra capitalului forestier, ca generator al producţiei anuale, asupra producţiei în m^3 la ha. etc. etc., date şi idei, pe cari D-l Rommenhoeller le găseşte *„cu mult prea interesante"*.

Conchide—după d. V.Stinghe—,că «România neavând statistici sigure asupra producţiei şi consumaţiei lemnului, nu există o bază pentru o bună gestiune forestieră».

Mai departe, autorul menţionează că, despăduririle şi exploatările abuzive au fost împiedicate de legea silvică, opera corpului silvic român, format în cea mai mare parte la şcoala dela Brăneşti, ai cărei profesori au fost pionierii silviculturii române şi pregătitorii unei gestiuni raţionale a pădurilor.

N. N. Caragea

REVISTA REVISTELOR

REVUE DES EAUX ET FORÊTS

Martie 1927, Paris

«La fidonie du pin combattue à l'aide de l'avion». — *A. Barbey.*

Acest articol a fost tradus de D-l Ing. Fiera şi publicat în Revista pădurilor No. 12 din 1926.

Articolul **«Le torrent du Bourget.»** — *V. de Larminat.*

Sub acest titlu, a cărui răceală are ceva dintr'o lucrare ştiinţifică, se ascunde o minunată descriere. Autorul ne spune câtă jale şi pustietate îi sădeau în suflet văile acestor torenţi, ale căror maluri arse de soare se surpau tot mai mult şi câtă bucurie simte astăzi — după 40 de ani — când vede în acele locuri verdeaţa răcoritoare a pădurii care a pus stăpânire pe malurile abrupte. Ameninţătorul torent de altă dată nu mai este decât un pârâu de munte ce curge liniştit pe valea întretăiată de baraje, ce de abea se mai zăresc. Cine ar crede astăzi, că primul om care a început să planteze acele locuri a fost primit cu pietre?

Aprilie 1927. — **«Reboisement en pays Basque Espagnol»** — de *Corney şi G. Roux.*

Autorii ne fac o expunere asupra sistemelor întrebuinţate de serviciul forestier spaniol pentru plantarea terenurilor improductive ce în Navara reprezintă 43% din suprafaţa totală a provinciei. Deocamdată s'a întocmit un plan de împădurire pentru 60.000 ha, ce urmează a fi executat în 30 de ani. Preţul mediu de reîmpădurire la ha este de 350 pesetas şi suprafaţa de plantat anual ‹2.000 ha› necesită 7 la 8 milioane de puieţi.

Esenţele întrebuinţate sunt: *Pinus insignis, Laricio, Corsica, Calabrica şi Austriaca,* P. sylvestris ‹de Scoţia şi Valsain›, maritima ‹d'Hamilton›, strobus, excelsa, Canariensis, *Abies pectinata, Douglasii, concolor, Picea excelsa — Cupresus macrocarpa et lawsoniana — Larix europea şi japonica* etc. Ca foioase: *Quercus rubra şi palustris; Fagus sylvatica şi alba; Castanea japonica* etc. Apoi plopi ca: *P. Canadensis, lombardensis, carolina.*

In provincia Guipuzcoa, ce are 65% *teren improductiv,* pentru comunele ce nu pot să suporte cheltuelile de plantare, provincia furnizează fondurile necesare. Ea se va despăgubi luând 30—40% din produsele realizate în prima perioadă de existenţă a arboretului. Particularilor li se fac de asemenea înlesniri. Două mari pepiniere sunt în Guipuzcoa, una de 13 ha, alta de 5 ha. In afară de acestea sunt numeroase pepiniere volante. Mia de puieţi de răşinoase costă 12 pesetas nerepicaţi şi 15 pesetas repicaţi.

Plantaţia se face din Decembrie în Martie. Sistemul întrebuinţat este al cuiburilor de 80 cm. 60 cm. 40 cm., ‹profunzime› depărtate între ele de 2 m. în toate sensurile. Autorii termină articolul

aducând elogii serviciului forestier spaniol, graţie activităţii căruia suprafeţe însemnate sunt acoperite astăzi de arborete ce nu aşteaptă decât să fie rărite,

Moş.

Centralblatt für das gesamte Forstwesen. Wien.

Heft $^1/_2$ si $^3/_4$ 1927

1. **Untersuchungen über den Zuwachsgang der Stockansschläge bezw. Ausschlagwälder.** — *von d-r Christos Mulopulos.* — (Cercetări relativ la mersul creşterilor lăstarilor din tulpină şi a crângurilor).

In urma a numeroase cercetări, autorul stabileşte că spre deosebire de arborii din sămânţă, lăstarii din tulpină prezintă în cursul desvoltărei lor două maxime de creştere, atât în înălţime cât şi în diametru. — Primul maximum are loc în primi 2—3 ani după tăere, până ce lăstarul consumă substanţele de rezervă acumulate în tulpină, iar al doilea, după ce arborii şi-au desvoltat coronament propriu (10—15 ani).

Această constatare permite: 1. să cunoaştem precis dacă un arboret provine din sămânţă sau din lăstari, în cazuri greu de precizat cu ochiul liber (procese).

2. să stabilim revoluţia cea mai potrivită, în raport cu esenţa şi puterea de producţiune a staţiunei.

2. **Die Fichtenwirtschaft auf ebenen Lehmgebieten der Oststeiermark** *von Forstrat Ing. D-r Franz Hartmann.* (Cultura moliftului pe terenuri şese lehmoase în Stiria de Est).

Stiria de Est se caracterizează prin: altitudine mijlocie de 250—350 m.; climă temperată cu 800—900 mm. umiditate din precipitaţiuni atmosferice şi prin terenuri mai mult sau mai puţin şese, formate din lehm în straturi groase de peste 100 m.

Lehmul fiind greu permeabil, apa pătrunde cu mare anevoinţă în profunzime. De aceia solul se acoperă cu muschi (sphagnum, hipnum, polytrichum), iar humusul, ce se formează din descompunerea litierei (în special la molift), are caracter acid, culoare de cărbune şi e fără aderenţă de substratul de lehm. Viaţa micilor organisme, cari contribuese la prelucrarea solului (râme, larve, bacterii, etc.) nu-i posibilă. Rădăciniile arborilor (mai ales de molift) se desvoltă numai în stratul spuerficial de 10—12 cm. Cele ce pătrund mai adânc, mor prin asfixiere (se înnegresc), paralizând prin aceasta creşterea arborilor.

In culturi tinere de molift, din plantaţiuni «pe movile», în primii 8—9 ani, muschii dispar şi în locul lor apare o vegetaţie luxuriantă de *calamagrostis*, care evaporând surplusul de umiditate din sol, ajută la neutralizarea humusului şi la crearea de condiţiuni prielnice vieţei micilor animale. Creşterea moliftului e foarte viguroasă (30—40 cm. în înălţime).

Dela această dată masivul începe a se închide, vegetaţia erbacee dispare şi ca urmare apar muşchii (spagmun etc.), humusul acid şi cu ele creşterea lâncedă a arboretului.

Sub stejar şi pin, a căror litieră se descompune uşor, nu se formează humus acid, iar creşterea moliftului din amestecul lor e normală. Acelaş lucru se observă şi la populus nigra. Aceste specii, având înrădăcinarea pivotantă, trimit o parte din rădăcini în subsol, de unde extrag apa, pe care o evaporă prin fenomenul transpiraţiei, înlesnind astfel aerisirea.

Pe versanţi, unde apa în surplus se scurge şi solul se aeriseşte, creşterea masivelor e de asemenea normală.

Humusul acid din Stiria de Est se formează dar din cauza surplusului de umidtitate, în opoziţie cu cel din Saxonia, care ia naştere din cauza lipsei de umiditate

Pentru îndepărtarea acestei stări de lucruri, autorul propune crearea de masive amestecate din stejar şi pin cu maximum 30% molift. Plopul negru e binevenit când se prezintă în masiv; trebue extras însă treptat, după ce a atins starea de prăjiniş, de oarece având longevitate scurtă, se elimină şi lasă masivul întrerupt, expus să fie doborît de vânt.

In cultura pădurilor, atât de variată în aplicaţiunile sale, să studiem aprofundat condiţiunile naturale de vegetaţie ale masivelor şi să evităm întrebuinţarea de procedee stereotipe.

3. **Einfluss der Schneitelung der Fichte auf Bodengüte und Zuvachs**, *von Dr. Ing. Karl Mattl.* — ‹Influenţa ciolpănirei moliftului asupra fertilităţei solului şi creşterei›.

In Munţii Alpi, creşterea vitelor, formează ocupaţiunea cea mai de seamă a populaţiei rurale.

Intrucât puţina cultură agricolă ce exercită, nu le pune la îndemână cantitatea de pae trebuitoare, pentru aşternutul în grajduri, se utilizează litiera din pădure. De regulă nici litiera nu le este îndestulătoare şi atunci ultimul refugiu este la ciolpănirea pădurilor de molift. Ramurile subţiri se tae la 0,30—0.50 m. depărtare de trunchiu, din vârfurile cărora se obţine material bun de aşternut.

Ca rezultat al acestei practici, solul se tasează, şi se acoperă cu afiniş ‹Vaccinium mirtilus şi V. vitisidaea› şi alte vegetale, iar creşterea în înălţime, în diametru şi în volum a arborilor, scade. Lemnul pierde şi în calitate, fiind atacat de ciuperci ‹se găunoşează›.

Moliftul, având o slabă putere de cicatrizare a rănilor, e tot timpul expus la atac de ciuperci şi insecte. Se propune întrebuinţarea rumeguşului de fierăstrău, a turbei şi a frunzişului din subarboret la aşternutul în grajduri, iar pădurile cu arbori ciolpăniţi să fie refăcute.

Această problemă e de actualitate şi la noi în ţară, întrucât pe o bună parte a suprafeţei sale se aplică ciolpănitul pentru obţinut frunzare pentru hrana vitelor.

4. **Bericht über den derzeitigen Stand der Reform der österreichischer Bundesforste** —‹Dare de seamă relativ la starea în care se găseşte actualmente reforma serviciului silvic austriacă›.

Prin numirea directorului comercial, la 24. III. 1926, legea reformei serviciului silvic austriac din 5. XII. 1925 a început a fi aplicată în întregime. Conform prevederile sale, Direcţiunile regionale au fost desfiinţate, iar ocoalelor li s'au dat atribuţiuni mai largi. Prin aceasta s'a câştigat timp în rezolvarea diverselor probleme şi s'au evitat în mare parte greşelile de interpretarea ordinelor. Şeful de ocol a devenit mai puţin legat de cancelarie şi-şi poate folosi mai mare parte din timp pentru lucrările pe teren. Serviciul comercial s'a unificat în întreaga ţară, venind în largă măsură în sprijinul comercianţilor de lemn şi a industriei lemnului.

Totuşi, preţul obţinut pe materialele lemnoase a fost cu mult mai favorabil ca în trecut

Cu introducerea contabilităţii comerciale se poate şti în orice moment starea veniturilor, a cheltuelilor, evidenţa materialelor etc. şi se pot întocmi în orice moment statistici de orice fel, numai cu jumătate din personalul din trecut. Acest lucru nu era posibil cu vechea organizare.

Aplicarea legei a corespuns aşteptărilor şi prin învingerea a încă multor piedici ce aşteaptă rezolvarea, se speră să se obţină şi mai mult.

M. Rădulescu

FORSTWISSENSCHAFTLICHES CENTRALBLATT

Berlin, Martie, 1927

Forstentomologische Fragen auf der Wiener Tagung der Deutschen Gesellschaft für angewandte Entomologie. *Proj. M. Seitner* face o comunicare asupra încetărei atacului de Fidonia piniaria într'un arboret de 30 ani de pin, datorită paraziţilor ca: Tetrastichus xanthopus, tachine etc., cari îşi depun ouăle, fie în nimfe, fie în omizi.

Dr. F. Zweigelt face de asemenea o comunicare asupra cărăbuşului în Austria, în urma cercetărilor făcute asupra acestei insecte în ultimii 15 ani.

Bedeckungstiefe, und Keimung des Fichtensamens *von Dr. K. Rubner.*

O dare de seamă asupra încercărilor făcute de D-sa relativ la germinaţia seminţelor de molift în diferite condiţiuni. In mai multe glastre cu diferite pământuri: humos, pământ de grădină, nisip quarţos etc. cu grade de afânare şi umiditate deosebite, a semănat molift la adâncimi variate ⟨½, 1, 2 şi 3 cm.⟩, ca să determine procentele şi durata de germinaţie, precum şi modul de vegetaţie al tinerelor plante, în condiţiuni diferite.

Die forstlich - planzengeographichen Verhältnisse des nördlichen Fenoskandiens von *K. Rubner.*

Un studiu amănunţit al D-lui Dr. K. Rubner, făcut cu ocazia excursiunei D-sale din vara trecută în Finlanda, nordul Norvegiei şi Suediei, asupra condiţiunilor de vegetaţie în special a pădurilor din acea regiune.

Zur Frage der wissenschaftlichen Untersuchung der Umstände, die auf den Erfolg der Holzaufbereitungen von Einfluss sind von *Prof. M. Tkatschenko.*

Un studiu asupra condiţiunilor cari, influenţează exploatările, ca: climă, forma locală a terenului, specia, felul arboretelor, pregătirea şi interesul lucrătorului, etc. **A. I. P.**

Aprilie 1927. — Un foarte interesant articol în continuare este al Dr. K. Rubner asupra caracterelor botanice şi silvice din nordul scandinavic şi finic.

Vorbind despre păduri în acest număr, se ocupă pe larg de pădurile de pin, de molid, de mesteacăn, etc. Foarte interesante observaţiuni asupra portului, fenomenelor vegetative şi categoriilor de arborete făcute de un excelent observator în excursiunile sale.

In descrierile sale, flora forestieră a nordului scandinavic apare sub un aspect deosebit, cu atât mai mult cu cât pentru noi, românii, asemenea studii lipsesc.

Studiul acesta merită să fie citit cu luare aminte de cei cari se dedică silviculturii pure.

Un alt studiu foarte interesant este al Profesorului M. Tcacenco, dela Institutul forestier din Leningrad ⟨Rusia⟩ asupra «Influenţelor generale la pregătirea, exploatarea şi fasonarea lemnului».

Se vorbeşte în numărul acesta de: specia lemnoasă, volumul arborilor şi categoriile de sortare, durata transportului aerian, forma pădurii ⟨cu o definiţie specială⟩, pregătirea lucrătorilor, interesul mai mare sau mai mic al muncitorilor.

In aceiaş revistă, No. 8 din 15 Aprilie 1927 se vorbeşte de acelaş autor rus despre îngrijirea şi alimentarea lucrătorilor în rezultatele nnei exploatări ⟨cu interesante date statistice⟩, apoi despre modalitatea şi calitatea tăierii, despre organizarea exploatării, continuând bogate observaţiuni asupra stării pădurilor şi condiţiunilor sociale din Rusia sovietică.

Un articol interesant este al Inspectorului silvic Dr. Fr. Harrer din Etzenricht

D-l V. Filip, student, a expus apoi studiul original al D-sale, asupra «Soiurilor forestiere din regiunea Babadagului.

In urmă, D-l Prof. Protopopescu Pache a făcut câteva consideraţiuni asupra celor expuse de D-l Filip, promiţând că va studia şi D-sa deaproape această chestie.

La această şedinţă, în afară de membri activi, au asistat şi parte din D-nii profesori şi ingineri silvici, membrii corespondenţi ai Cercului.

Studenţii silvici ţin să mulţumească şi pe această cale D-lor membri onorifici şi corespondenţi, pentru încrederea şi interesul ce poartă Cercului studenţesc de studii forestiere.

* * *

Primim următoarele:

«In numărul trecut al Revistei Pădurilor, anunţându-se formarea C. S. S. F., se fac câteva observaţiuni asupra caracterului acestei asociaţii.

Redacţia, neposedând statutele în forma lor definitivă, este îngrijorată de restricţiunile statutare, cu privire la recrutarea membrilor activi.

Fiind o asociaţie bazată pe spiritul de muncă, în slujba ştiinţei, C. S. S. F. nu se va închide într'o crustă dăunătoare vieţii lui, ci va deschide porţile tuturor celor ce vor dori să-i fie tovarăşi de muncă serioasă şi perseverentă, în domeniul studiilor de silvicultură.

După statutele definitive, orice student silvic poate deveni membru asistent al cercului, după frecventarea regulată a şedinţelor şi susţinerea unei lucrări, este declarat membru activ.

Am dori să vedem toată studenţimea silvică în C. S. S. F., cuprinsă de acelaş elan tineresc, dar şi de aceiaş perseverenţă, ce ne ţine legaţi pe cei strânşi azi, în acest cerc.

C. Ch.

Luăm act de spiritul larg şi împăciuitor, care însufleţeşte întâmpinarea de mai sus şi ne felicităm, că n'am cuvântat în pustiu.

Pusă de acord ideia din scrisoarea d-lui Chiriţă, cu bunăvoinţa şi ponderenţa tuturor, va folosi luminei care se caută.

Şi cu aceasta, considerăm chestiunea ridicată de noi, închisă.

* * *

In ziua de 16 Iunie a. c., soseşte în ţară un grup de 2 profesori, 4 asistenţi şi 30 studenţi silvici polonezi, ca să viziteze—în timp de 15 zile—pădurile, industria forestieră şi principalele oraşe din România.

D. Profesor P. Antonescu, delegat al secţiei silvice dela Şcoala Politehnică şi d-nii Profesor V. N. Stinghe şi Ing. Insp. general silvic M. Boldur, din partea Ad-ţiei Casei pădurilor, îi va însoţi în tot timpul acestei excursii.

Vor vizita Bucureştii în zilele de 23 şi 24 Iunie a. c. şi cu această ocazie vor fi primiţi de Societatea „Progresul silvic».

* * *

Guvernul nou, prezidat scurt timp de d-l B. Ştirbei, şi acum de D-l I. I. C. Brătianu, aduce în fruntea departamentului Agriculturii şi Domeniilor pe **D-l C. Argetoianu,** — un distins economist al ţării româneşti — la Subsecretariatul de Stat al agriculturii pe d-l **G. Cipăianu** — vechiu şi încercat specialist — iar — ca priceput colaborator — la secretariatul general al ministerului pe d-l **N. Ottescu.**

Nădăjduim că la gruparea de energie, pricepere şi muncă încordată, pentru ordine şi binele public, se va adăuga dragostea şi pornirea hotărîtă pentru prosperitatea cauzei pădurilor.

Şi oricât de scurtă se zice că ar fi şi

durata acestui guvern, cu o largă şi folositoare bunăvoinţă, ar fi posibile înfăptuiri apreciabile.

* * *

Ca o consacrare a activităţii intense şi foarte bine apreciată, pe care D-l Ing. consilier silvic şi Profesor P. Antonescu a desfăşurat-o în expozeurile prezentate a Merano (1925), Budapesta (1926) şi Bucureşti (1927), privitoare la regimul apelor Dunării, D-sa a primit din partea preşedintelui «Comisiunii regimului apelor Dunări» — C. R. E. D. — următoarea adresă:

Merano, 11 Iunie 1927.

Domnule,

Am onoarea a vă încunoştiinţa că, Comisiunea Regimului apelor Dunării, sigură mai dinainte, de amabila D-v. acceptare, v'a înscris cu titlul de «Ex-«pert Conseil de la Commission du Ré-«gim des Eaux de Danube» *pe lista persoanelor cari pot, în caz necesar, să asiste pe preşedinte în studiile privitoare la regimul apelor Dunării, conf. art. 9 din regulamentul comisiunii noastre.*

Felicitându-mă de a fi asigurat astfel comisiunii, pe care am onoarea s'o prezidez, concursul înaltei D-v. competinţe, îmi fac o datorie de a vă pune la dispoziţie lista completă a expertilor consilieri ai comisiunii noastre, precum şi o copie de pe regulament.

Binevoiţi a primi, D-le, asigurarea înaltei mele consideraţiuni.

Carlo Rosseti.

Mai suntem informaţi că, viitoarea reuniune a comisiunii regimului apelor Dunării, se va întruni la Viena, în Mai 1928.

De pe acum, urăm D-lui P. Antonescu — ca în dubla sa calitate de delegat al României şi expert al comisiunii — să asigure ţării noastre, acelaş apreciabil succes, pe care l-a avut în acest an la Bucureşti.

D-sa — viu felicitat de delegaţii experţi silvici ai celorlalte ţări — a fost invitat, atât de delegatul principal al Ungariei — amiralul Dietrich de Sacksenfeld, — cât şi de delegatul Jugoslaviei, să le viziteze lucrările forestiere din ţările respective.

NECROLOG

† AL. IVAŞCO

Sâmbătă 21 Maiu 1927, a fost înmormântat la Sighet, fostul Inginer inspector silvic Alexandru Ivaşco.

Născut la 3 XII 1874, în com. Strâmtura, jud. Maramureş, şi-a luat bacalaureatul la liceul de stat din Baia Mare în 1892.

A terminat şcoala superioară de silvicultură la Şemnitz în 1895 şi a luat diploma de inginer silvic la Budapesta în 1897.

Intrat în serviciul Statului ca inginer stagiar în 1895, a fost repartizat la Direcţiunea silvică din Bistriţa.

A servit la stat timp de 32 ani, fără întrerupere şi fatalitatea a făcut ca să-şi încheie cariera la aceeaş direcţie, în funcţie de subdirector şi la vârsta de 53 ani.

In numele Casei Pădurilor, a Societăţii «Progresul Silvic» şi a A. G. I. R. D-l Ing. Insp. Fonai a deplâns moartea fostului nostru camarad, printru'un discurs din care rezumăm :

«Rămân nedumerit în faţa sicriului, revol«tat în conştiinţă şi fire, când mă gândesc «că acela, care mai eri, alaltăeri era întreg «cu trup şi suflet, un bărbat desăvârşit de carieră, cap de familie şi prieten iu«bitor, de acum înainte numai ca amintire va fi între noi.

«Nu mă simt destul de tare şi nici nu este locul să analizez calităţile sale «multiple, caracterul de cristal şi nobleţa sufletului său, care l-a întovărăşit până «şi la cele mai grele încercări din viaţă. Moartea lui lasă un gol, care se va «resimţi mult timp pe terenul silviculturii, la închegarea căreia a fost un cola«borator preţios, alături de cei mai destoinici fruntaşi, cari ne părăsesc rând «pe rând.

«Dormi în pace somnul eternităţii; plâng eu şi prietenii mei pe cel mai «sincer şi iubit tovarăş. Sufletul tău nobil, să vegheze şi pe mai departe bine«voitor printre noi, precum şi noi vom păstra cu sfinţenie amintirea ta. In veci «să-ţi fie pomenirea».

După dânsul, în numele colegilor dela Direcţia silvică din localitate, D-l director Munteanu, adresează ultimul adio.

SOC. „PROGRESUL SILVIC"

PROCES-VERBAL No. 11

Al şedinţei Consiliului de Administraţie dela 4 Aprilie 1927

Prezident d-l C. P. Georgescu, vice-preşedintele Societăţii.

Prezenţi d-nii: C. P. Georgescu, C. Sava Goiu, Horia Lazăr, V. N. Stinghe, P. Ioan; M. Ştefănescu-Suhăţeanu, D. Grozescu, D. Sburlan şi M. P. Florescu.

Se citeşte şi se aprobă procesul-verbal al şedinţei dela 26 Martie.

1. In urma propunerii d-lui Preşedinte, Consiliul aprobă cumpărarea mai multor obiecte şi rechizite necesare Cercului şi Secretariatului Societăţii.

2. Consiliul deleagă pe d-l M. Şt. Suhăţeanu să lichideze contul cu Tipografia Ionescu.

3. Se aprobă înscrierea d-lui Iuliu Albricht în Societatea «Progresul Silvic».

4. Consiliul nu aprobă cererea d-lui Guguianu de a i se reduce cotizaţia anuală la 100 lei, găsind că cererea nu este motivată.

5. In chestia ciclului de conferinţe pe anul curent, Consiliul decide să facă cuvenitele demersuri pe lângă d-nii M. Manoilescu şi I. Simionescu să binevoiască a ţine câte o conferinţă, în cadrul fixat de Societate. Deasemenea roagă pe d-nii P. Ioan şi V. N. Stinghe să fixeze data conferinţelor ce d lor s'au oferit a ţine.

6. Se fixează adunarea generală a societăţii pentru zilele de 29, 30 şi 31 Mai. Locul unde se va face excursia, urmează a se fixa ulterior.

Şedinţa se ridică la ora 20.

p. Preşedinte,
(ss) *C. P. Georgescu.*

p. Secretar general,
(ss) *M. Şt. Suhăţeanu*

PPOCES-VERBAL No. 12

Al şedinţei Consiliului de Administraţie din 15 Aprilie 1927.

Prezenţi d-nii: M. Boldur, C. P. Georgescu, D. Grozescu, P. Ioan, H. Lazăr, A. Nedelcovici, D. Sburlan, V. N. Stinghe şi M. Ştefănescu-Suhăţeanu.

Şedinţa se deschide la ora 21 20 sub preşedenţia d-lui C. P. Georgescu, vice-preşedinte.

1. Se ia în discuţie bugetul pe anul 1927 şi în urma propunerilor d-lui C. P. Georgescu se aprobă ca anul acesta să se tragă la sorţi acţiuni pentru construirea Casei de Credit, în valoare de lei 200.000.

D-l *M. Ştefănescu Suhăţeanu* propune ca fondul pentru tipărirea Revistei să fie majorat cu 80.000 lei.

Consiliul aprobă.

Consiliul aprobă numirea D-lui Ioan Manea ca intendent al localului societăţii, cu salariu de lei 2000 (două mii) lunar.

2) Consiliul luând în discuţie reînoirea demisiunei d-lui C. Opran din Consiliul de Administraţie, cu regret o acceptă.

In locul domniei sale este cooptat, potrivit art. 26 din statute, d-l Dem. Tomuţa cu 5 voturi din 9 exprimate.

3. Se ia în discuţie tragerea la sorţi a mandatelor, cari urmează. potrivit art. 24 din statute, a fi declarate vacante.

D-nii *P. Ioan şi Suhăţeanu* susţin că tragerea la sorţi urmează să se facă în această şedinţă, pentruca numele membrilor eşiţi la sorţi să poată fi comunicat din vreme domnilor membri.

Punându-se la vot propunerea d-lor P. Ioan şi Suhăţeanu, ca tragerea la sorţi să se facă în această şedinţă, este admisă cu 5 voturi contra 4.

Se fac formalităţile obicinuite pentru tragerea la sorţi şi ies d-nii:

Antonescu P., Boldur M., Eliescu A., Suhăţeanu Ştefănescu M. şi Tomuţa D.

4) Sunt admişi membrii în urma cererilor făcute, d-nii: Rădulescu I., Dobrescu P., Domusci Gh., Călinescu C., Cartaş Const., Cara Nicolae şi Traian Stan.

5) Se ia în discuţie oferta făcută de Şcoala de Meserii pentru mobilier şi alte complectări la sala de festivităţi şi Comitetul decide ca să se mai culeagă şi alte oferte.

6) Consiliul aprobă programul Adunării generale din a. c.

Se hotărăşte ca excursia anuală să se facă la Cumpăna.

p. Preşedinte,
(ss) *C. P. Georgescu*

p. Secretar general,
(ss) *M. Şt. Suhăţeanu*

PROCES-VERBAL No. 13

al şedinţei Consiliului de Administraţie dela 9 Mai 1927

Prezenţi d-nii: C. P. Georgescu, M. Tănăsescu, A. Eliescu, C. Sava-Goiu, V. N. Stinghe, A. Nedelcovici, D. Grozescu, M. P. Florescu, P. Ioan, M. Ştefănescu-Suhăţeanu şi D. Sburlan.

Şedinţa se deschide la ora $18^1/_2$ sub preşedenţia d-lui C. P. Georgescu, vice-preşedinte.

Se citeşte procesul-verbal al şedinţei dela 2 Martie. La discuţia asupra lui, d-nii M. Tănăsescu şi A. Eliescu observă că tragerea la sorţi a celor 5 membri ce urmează a ieşi din Consiliu, nu a fost conformă statutelor, de oarece acestea prevăd că tragerea la sorţi să se facă în şedinţa penultimă dinaintea Congresului.

Hotărârea fiind luată de unanimitatea membrilor prezenţi la acea şedinţă, procesul verbal se aprobă aşa cum a fost dresat.

1. *Organizarea adunării generale:* Se iau în discuţie cele cuprinse în apelul-program către camarazi. In privinţa programului de detaliu, acesta urmează a se fixa după ce se vor obţine adeziunile.

2. *In chestiunea conferinţelor*, d-l preşedinte arată că s'a intervenit pe lângă d-l Profesor I. Simionescu din Iaşi pentru ţinerea unei conferinţe. D-sa a promis că va ţine o conferinţă după 25 Mai.

D-l M. Manoilescu ne-a comunicat deasemenea că va ţine o conferinţă într'una din serile Congresului.

Se decide ca Societatea să facă la timp invitaţiuni şi publicări la ziare.

3. Asupra mutării biurourilor A. G. I. R-lui în Palatul Societăţii noastre, în urma explicaţiunii date de d-l preşedinte, Consiliul acceptă ca A. G. I. R. să fie primită în camerele de cari dispunem, atâta timp cât această societate va avea nevoie.

4. In privinţa numirii unui secretar-contabil.

D-l *M. Tănăsescu* e de părere să se numească un contabil cu experienţă, Societatea având acum afaceri băneşti foarte importante. Corespondenţa şi celelalte lucrări de biurou să le facă un secretar ce urmează a fi angajat în acest scop.

D-l *Suhăţeanu* arată că la Societate e foarte mult de lucru şi e de părere să se angajeze un funcţionar pentru ţinerea corespondenţei, deosebit de contabil:

D-l *Ioan P.* crede că toată treaba o poate face un singur om: secretar-contabil.

După o desbatere îndelungată, Consiliul hotărăşte să se angajeze un contabil în persoana d-lui Niţescu, care a cerut acest lucru Soc., dacă d-sa acceptă condiţiunile noastre şi dacă se mulţumeşte cu 2000 lei lunar. Deasemenea hotărăşte angajarea unui secretar, care să ţină corespondenţa la curent.

5. Consiliul aprobă să se plătească contabilului Niţescu suma de lei 15.000 pentru lucrările de contabilitate făcute în anul 1926 la societate: ţinerea şi încheerea registrelor, a bilanţului etc.

Şedinţa se ridică la ora 20.

p. Preşedinte,
(ss) *C. P. Georgescu*

p. Secretar general,
(ss) *D. Grozescu*

PROCES-VERBAL No. 14

al şedinţei dela 16 Mai 1927.

Prezenţi d-nii C. P. Georgescu, P. Antonescu, A. Eliescu, G. Turneanu, D. Tomuţa, V. N. Stinghe, M. P. Florescu, D. Grozescu, A. Nedelcovici, P. Ioan, M. Ştefănescu-Suhăţeanu şi D. Sburlan.

Şedinţa se deschide la ora 18 sub preşedinţia d-lui C. P. Georgescu, vice-preşedinte.

Se citeşte procesul-verbal al şedinţei dela 9 Mai, care se aprobă.

1) Inainte de a intra în ordinea de zi, d l Preşedinte dă cuvântul d-lui Prof. *Petre Antonescu*, ca să expună rezultatele desbaterilor din recenta conferinţă a regimului apelor Dunării centrale.

D-l **Prof. P. Antonescu,** arată că succesul obţinut în această conferinţă de delegaţia română se datoreşte în mare parte inginerilor silvici din Ardeal, pionieri ai culturii noastre forestiere în acele regiuni, cari au depus mult devotament cu ocazia strângerii datelor necesare pentru alcătuirea expozeului prezintat Conferinţii.

Anul trecut, la conferinţa aceleiaşi comisiuni de la Buda-Pesta, delegaţia ungară şi cea sârbă aduseseră acuzaţii României, pentru gospodăria rea ce aceasta o face în domeniul forestier şi al apelor şi care are serioase repercusiuni asupra gospodăriei lor.

Pentru acest an, delegaţia română voia să prezinte studii serioase, cu care să spulbere acuzaţiile nedrepte ce se aduceau ţării noastre.

In acest scop, d-l Prof. Antonescu a făcut o vizitare amănunţită a bazinelor de recepţie ale tuturor râurilor ce trec în Ungaria şi în Serbia, luând dispoziţiuni să se strângă o mulţime de date necesare pentru a dovedi netemeinicia acuzaţiilor ce ne aduceau vecinii.

Expozeul alcătuit de d-l Antonescu pentru chestiunile în legătură cu pădurile a fost expus cu multă competinţă de d-l Gh. Popescu, delegatul principal al României şi a fost primit de Conferinţă cu o vie satisfacţie. Chiar delegaţii Ungariei şi Serbiei s'au aliat la mulţumirile aduse delegaţilor României de către preşedintele conferinţii d-l Carlo Rosetti.

2. D-l *C. P. Georgescu*, după ce aduce mulţumiri d-lui Prof. Antonescu pentru succesul, pe care îl consideră ca personal al d-sale, expune ultimele realizări ale Comisiunii însărcinate de A. G. I. R. în chestiunea salariilor. D-sa arată că s'a obţinut pentru toţi inginerii o încadrare mai bună şi promisiunea de a avea şi diurnele fixe trecute în proect.

3. In chestiunea conferinţelor, d-l *Preşedinte* arată că d-l *Profesor I. Simionescu* a comunicat Societăţii că va ţine conferinţa d-sale între 25 şi 30 Mai, iar d-l ministru M.

Manoilescu în seara Congresului. D-sa propune şi Consiliul aprobă ca zile în care se vor ţine aceste conferinţe să fie 29 Mai pentru aceea a d-lui Manoilescu şi 31 Mai pentru aceea a d-lui I. Simionescu. Conferinţele se vor ţine seara, în asistenţa colegilor congresişti.

4. In chestiunea păşunatului în golurile de munte, asupra căruia referise d-l Coman Marinescu într'una din şedinţele trecute, *d-l Preşedinte* arată că în urma întrevederilor avute cu d-l Ministru, s'au luat dispoziţiuni ca el să se lase tot în ad-ţia serv. silvic.

D-l Grozescu a cerut să nu se retragă întâmpinarea făcută în acest sens de societate, deoarece păşunatul în chestiune nu a fost încă reglementat şi că lucrările comisiunilor însărcinate în acest scop sunt încă în curs.

In aceiaşi ordine de idei *d-l Prof. P. Antonescu* arată că a înaintat şi memorii Ministerului de Domenii, în legătură cu regimul apelor şi că unul din aceste memorii tratează tocmai despre chestiunea păşunatului în golurile de munte.

5. Consiliul aprobă cererea d-lui *Ing. stagiar silvic Haralamb Atanasie* de a fi admis ca membru al societăţii.

6. Consiliul surprins de cererea de a se primi demisiunea din Societate a d-lui *Insp. g-ral silvic Ioan Simionescu*, hotărăşte în unanimitate respingerea demisiunii.

7. Asupra cererii d-lui Ing. silvic *Cezar Cristea* de a vorbi la congres despre Beethoven, cu ocazia centenarului acestuia, Consiliul găseşte că programul este prea încărcat şi că nu mai poate ţine încă o conferinţă, fiind deja anunţate două pentru serile congresului.

8. Se hotăreşte cumpărarea a 10 c. p. în folosul şcoalei comerciale române din Dej, cu preţul de 100 lei.

9. Asupra cererii d-lui Ing. silvic *Virgil Ionescu* de a i se restitui sumele depuse pentru clădirea Societăţii, Consiliul hotărăşte că nu se poate restitui suma ca atare, dar că d-l Ionescu poate vinde titlul provizoriu ce posedă, unui alt membru al societăţii.

10. Deasemenea se autorizează vânzarea titlului provizoriu ce posedă d-l Inginer silvic *Koman*, către ing.-silvic *Constantinescu C. T.*

11. Se hotărăşte ca la adresa Uniunii Camerelor de comerţ de a ne abona la buletinul său, să i se comunice că acceptăm să dăm revista noastră în schimbul acelui buletin.

12. Se citesc 3 scrisori adresate d-lui Preşedinte de către d-l *Andrei Ionescu*, membru al Cons. de Ad-ţie, în care d-sa arată că fiind departe nu poate veni regulat la şedinţe, dar că stă la dispoziţia Consiliului pentru orice însărcinări. Deasemenea D-sa arată că nu e de părere să se majoreze cotizaţia la societate şi costul revistei. In fine propune ca Societatea să facă toate sforţările spre a ţine un contact mai strâns cu marele public, făcând publicaţiuni la ziare, etc.

D-l *A. Eliescu* arată că râvna colegului A. Ionescu este lăudabilă şi că e bine ca în Revista Pădurilor să se facă nu numai doctrină ci şi critică.

D-l *P. Antonescu* crede, din contră că nu e bine să se schimbe caracterul pur ştiinţific pe care revista îl are de aproape 40 ani.

D-l *Turneanu* spune că se păstrează un contact destul de strâns cu membrii soc. prin publicarea proceselor verbale ale şedinţelor Consiliului de Administraţie.

D-nii *Stinghe* şi *Sburlan* arată că şi în trecut Soc. a făcut repetate apeluri la colegii din afară să trimeată articole şi comunicări la revistă, dar aceste apeluri au rămas în general fără rezultat.

D-l *P. Ioan* constată că propunerea d-lui Andrei Ionescu este în cadrul prevederilor Statutului Societăţii şi crede că dacă fiecare coleg în parte ar fi solicitat să dea concursul revistei, ar face-o bucuros.

După o discuţie generală, d-l Preşedinte propune şi Consiliul aprobă ca atunci când la Consiliul de administraţie al Societăţii se discută chestiuni importante să se dea ca informaţiuni şi la gazete.

D-l *Stinghe* arată că în această ordine de idei va prezenta un referat Societăţii pentru încurajarea ing. silvici ce publică articole de popularizare în ziare. Citează cazul d-lui *Ing. Şt. Demetrescu-Gârbovi*, care a publicat câteva articole foarte apreciate în ziarul «Universul» şi cere Societăţii să fie premiat pentru aceasta.

Consiliul, în urma propunerii d-lui *Prof. Antonescu*, aprobă să se plătească d-lui Şt. Dem. Gârbovi un premiu de 1000 lei.

De asemenea se hotărăşte publicarea la revistă a unui apel către colegi, ca să ne trimeată articole de popularizare, din care cele mai bune să se premieze.

In privinţa articolelor şi studiilor de la revistă, d-l Stinghe arată că va prezinta un referat complect Consiliului de Administraţie.

Şedinţa se ridică la ora 20.

p. Preşedinte,
(ss) *C. P Georgescu*

Secretar general,
(ss) *M. Suhăţeanu*

PROCES-VERBAL No. 15

al şedinţei Consiliului de Ad-ţie dela 27 Mai 1927

Şedinţa se deschide la ora 18 sub preşidenţia D-lui C. P. Georgescu, viee-preşedinte.

Prezenţi D-nii: C. P. Georgescu, M. Tănăsescu, P. Antonescu, D. Tomuţa, P. Ioan, V. Stinghe, H. Lazăr, M. Ştefănescu-Suhăţeanu, D. Grozescu, G. Turneanu şi D. Sburlan.

Se citeşte şi se aprobă procesul-verbal al şedinţei dela 16 Mai.

1. Se ia în discuţie regulamentul congresului. D-l Preşedinte arată că acest regulament a fost discutat numai de o parte a membrilor Consiliului de Ad-ţie, Luni, şi că s'a dispus tipărirea lui, din cauza timpului scurt până la congres.

Se citeşte regulamentul pe articole.

La art. 2 d-l M. Tănăsescu arată că la orice Societate hotărârile adunărei generale nu se pot lua de cât cu membri cari sunt la curent cu plata cotizaţiilor.

D-l Antonescu arată că nu se poate lua această măsură acum, în ultimul timp, lipsind pe membrii societăţii de acest drept conferit de statute, — mai ales că nu au fost înştiinţaţi la timp.

D-l Preşedtnte spune că majoritatea membrilor Societăţii au depus sume importante de bani pentru construcţia palatului Societăţii; a lua măsuri aşa de aspre contra lor, numai pentru că nu au depus la timp cotizaţiile, care nici nu li s'au cerut de către casier, n'ar fi drept.

In urmă se aprobă art. 1, 2, 3, 4 şi 5 în forma în care au fost redactate.

La art. 6, se desbate dacă vorba «referend» înţelege pe cel ce face comunicarea sau pe cel ce conduce discuţiunile. In urma desbaterilor la care iau parte D-nii M. Tănăsescu, P. Antonescu, V. Stinghe şi P. Ioan, se aprobă şi acest art. aşa cum e redactat.

Se aprobă apoi art. 7 şi 8.

La art. 9. D l *Tănăsescu* găseşte că nu e bine ca d-nii candidaţi să fie propuşi de grupuri prea mici de membri, întrucât s'ar produce prea multe candidaturi.

D-l *Turneanu* cere ca propunerea să se facă de cel puţin 10 membri.

D-l *Grozescu:* Nu toţi candidaţii propuşi vor primi să candideze şi prin aceasta s'ar micşora numărul candidaţilor.

Dupa discuţiuni îndelungate, la cari iau parte d-nii Tomuţa, Tănăsescu C. P. Georgescu, se votează şi art. 9 aşa cum e redactat.

D-l *Tănăsescu* propune ca şi anul acesta să se lase vacant locul de preşedinte ca omagiu pentru marele binefăcător şi fost preşedinte al Societăţii noastre, Al Constantinescu.

Se votează apoi art. 10 şi 11

La art. 12, d-l Tănăsescu arată că nu e de părers să se voteze cu numere ci nominal.

Se votează apoi art. 12 şi 13 (ultimul).

2. In altă ordine de idei, d-l Preşedinte arată în ce stadiu s'a ajuns cu chestia salariilor. Diurnele nu ni s'au dat; altfel am obţinut încadrarea în aceleaşi clase ca ingineri i din corpul technic.

D-l Grozescu crede că nu e bine să renunţăm aşa de uşor la drepturile acordate prin legea de organizare a corpului silvic art... respectiv, diurna acordată corpului technic. Societatea «Progresul silvic» să protesteze pentru aceasta.

Şedinţa se ridică la ora 18.

Preşedinte,
(ss). *C P. Georgescu*

Secretar general,
(ss) *M. Suhăţeanu*

DECIZIUNI

MINISTERUL AGRICULTURII ŞI DOMENIILOR

Casa pădurilor

Direcţia amenajerilor

DECIZIUNE

Noi, Ministru de Stat la Departamentul Agriculturei şi Domeniilor,

Asupra raportului d-lui Administrator al Cassei Pădurilor,

Având în vedere art. 2 din Codul silvic.

Având în vedere art. 2 din legea modificatoare la Codul silvic publicată în «Monitorul Oficial No. 131,926.

DECIDEM:

Art. 1. — Se aprobă de noi:

a) Regulamentul de exploatare al pădurii Furciturile, pendinte de comuna Secăria, jud. Prahova, proprietatea d-lui Florian Manolescu, în suprafaţă de 140 ha, 2000 m². Regimul codru cu tăeri succesive. Revoluţia normală 80 ani, exploatarea în 10 ani şi cu garanţia de împădurire 1000 lei de fiecare hectar. Revizuirea după 10 ani.

b) Regulamentul de exploatare al pădurii Ludeşti-Bărbăteasca, pendinte de comuna Ludeşti, jud. Dâmboviţa, proprietatea d-lui Fl. Negreţ şi a d-relor Aneta şi Elena Negreţ, în suprafaţă de 157 ha. 5000 m², din care se exploatează 130 ha. Regimul crâng simplu. Revoluţia normală 16 ani, exploatarea în 3 ani pentru suprafaţa ce se exploatează şi cu garanţia de împădurire 500 lei de fiecare hectar. Revizuirea după 10 ani.

c) Regulamentul de exploatare al pădurii Panaiteasca, pendinte de comuna Tătărani, jud. Dâmboviţa, proprietatea moştenitorilor def. I. Panaitescu, în suprafaţă de 62 ha. 0500 m², din care se exploatează 35 ha. 4.300 m² Regimul crâng simplu. Revoluţia normală 25 ani, exploatarea în 2 ani pentru suprafaţa ce se exploatează şi cu garanţia de împădurire 500 lei de fiecare hectar. Revizuirea după 10 ani.

d) Regulamentul de exploatare al pădurii Piscul Curci, pendinte de comuna Rucăr. jud. Muscel, proprietatea moşt. Moisă Cotârleţ şi alţii, în suprafaţă de 78 ha pădure. Regimul codru cu tăeri succesive. Revoluţia normală 60 ani, exploatarea în 8 ani la intervale de cel puţin 5 ani şi cu garanţia de împădurire 1000 lei de fiecare hectar. Revizuirea după 10 ani.

e) Regulamentul de exploatare al pădurii Dolătăul Ciutelor Lot. 186 pendinte de comuna Goioasa, jud. Bacău, proprietatea d-lui Grigorie Mârza în suprafaţă de 65 ha. 3780 m². Regimul codru cu tăeri succesive cu 20 arbori de rezervă la hectar cu diametru de 0,30 m. la 1,30 dela sol. Revoluţia normală 80 ani, exploatarea în 4 ani şi cu garanţia de împădurire 1000 lei de fiecare hectar. Revizuirea după 10 ani.

f) Regulamentul de exploatare al pădurii Muşunoiul pendinte de comuna Bălăneşti, jud. Neamţ, proprietatea d-lui Ioan Vasiliu, în suprafaţă de 18 ha. 9720 m². Regimul crângul cu 60 arbori de rezervă la ha. Revoluţia normală 30 ani, exploatarea în 5 ani şi cu garanţia de împădurire 600 lei de fiecare hectar. Revizuirea după 10 ani.

g) Regulamentul de exploatare al pădurii Zăvoiul Lunca Berezeni, pendinte de comuna Berezeni, jud. Fălciu, proprietatea d-lui I. Borceanu şi alţi 15 locuitori din comuna Berezeni, în suprafaţă de 24 ha. 7000 m². Regimul crâng simplu. Revoluţia normală 5 ani, exploatarea într'un an, iar păşunatul vitelor absolut interzis şi cu garanţia de împădurire 400 lei de fiecare hectar. Revizuirea după 5 ani.

h) Regulamentul de exploatare al pădurii Corbu Săltăneşti, pendinte de comuna Oporelu, jud. Olt, proprietatea d-lui N. D. Protopopescu, în suprafaţă de 57 ha. 3500 m². Regimul crâng simplu. Revoluţia normală 20 ani, exploatarea în 3 ani şi cu garanţia de împădurire 600 lei de fiecare hectar. Revizuirea după 10 ani.

i) Regulamentul de exploatare al pădurii Zăvoiul Emil Lăzărescu, pendinte de comuna Mărunţiş, jud. Dâmboviţa, proprietatea d-lui Emil Al. Lăzărescu, în suprafaţă de 23 ha. 7600 m². Regimul crâng simplu. Revoluţia normală 7 ani, exploatarea într'un an şi cu garanţia de împădurire 300 lei de fiecare hectar. Revizuirea după 5 ani.

j) Regulamentul de exploatare al pădurii Zăvoiul Băleni lot. 3, pendinte de comuna Băleni, jud. Dâmboviţa, proprietatea d-lui Gr. Niţescu, în suprafaţă de 59 ha. 8300 m². Regimul crâng simplu. Revoluţia normală 10 ani, exploatarea în 3 ani şi cu garanţia de împădurire 500 lei de fiecare hectar. Revizuirea după ani.

k) Regulamentul de exploatare al pădurii Băleni lot. 3, pendinte de comuna Băleni-Români, jud. Dâmboviţa, proprietatea d-lui Gh. Niţescu, în suprafaţă de 145 ha. 6800 m², din care de exploatat 72 ha. 9500 m². Regimul crâng simplu, iar în porţiunea de 3 ha, unde se găseşte stejar de 50—60 ani, să se oprească 100 rezerve la hectar. Revoluţia normală 20 ani, exploatarea în 2 ani şi cu garanţia de împădurire 500 lei de fiecare hectar. Revizuirea după 10 ani.

Art. 2. — Toate celelalte dispoziţiuni prevăzute în studiile respective şi articolul adiţional anexat fiecăruia, sunt executorii.

Art. 3. şi ultimul. — Domnul administrator al Casei Pădurilor este însărcinat cu executarea prezentei deciziuni.

Dată astăzi 28 Aprilie 1927 în cabinetul nostru.

Ministru, subsecretar de Stat, (ss) *D. Busuiocescu*

No 20.367.

Art. 1. — Se aprobă de noi:

Amenajamentul pădurii Reşiţa de Jos, pendinte de comunele Reşiţa Română, Doman, Clocotici, Monianu, Câlnic şi Lupoc, Jud. Caraş, proprietatea Soc. An. Uzinele de fier şi Domeniile din Reşiţa, în suprafaţă de 3268 ha. 3700 m² Regimul codru cu tăeri succesive în 4 serii. Revoluţia normală 100 ani, exploatarea în 100 ani şi cu garanţie de împădurire 1000 lei de fiecare hectar. Revizuirea după 10 ani.

b) Amenajamentul pădurii oraşului Sighişoara, pendinte de comuna Sighişoara, Jud. Târnava Mare, proprietatea oraşului Sighişoara, în suprafaţă de 2857 ha., 0100 m² Regimul codru cu tăeri succesive seria I şi crângul cu 40 rezerve la ha. seriile 2—6. Revoluţia normală 80 ani seria I şi 40 ani seriile 2—6. Exploatarea conform planului special din amenajament. Garanţia de împădurire 1000 lei de ha. seria I de codru şi 500 lei de ha. seriile 2—6 de crâng. Revizuirea după 10 ani.

c) Regulamentul de exploatare al pădurii Rugi, pendinte de comuna Rugi, Judeţul Severin, proprietatea d-lui Albert Klein, în suprafaţă de 691 ha. 9400 m² din care de exploatat 439 ha. 5800 m². Regimul crângul simplu seria I şi codru cu tăeri rase seria II-a. Revoluţia normală 30 ani, seria I, exploatarea în 7 ani şi pentru seria II revoluţia normală 80 ani, exploatarea în 10 ani pentru suprafaţa de exploatat. Garanţia de împădurire 500 lei de ha. pentru seria de crâng şi 3000 lei de ha. seria de codru. Revizuirea după 10 ani.

d) Regulamentul de exploatare al pădurii Rezu Mare, pendinte de comuna Voivozul, Judeţul Bihor, proprietatea Abaţiei de Melk, în suprafaţă de 436 ha., din care se exploatează 340 ha., 2000 m². Regimul codru cu tăeri rase, cu oprirea de arbori de sămânţă şi adăpost. Revoluţia normală 80 ani, exploatarea în 7 ani şi cu garanţia de împădurire 2000 lei de fiecare hectar. Revizuirea după 10 ani.

e) Regulamentul de exploatare al pădurii Curătura şi Lorantha, pendinte de comuna Ţigăneşti, Judeţul Bihor, proprietatea d-lui Rafail Zichy, în suprafaţă de 339 ha., 0693 m² în două serii. Regimul codru cu tăeri rase extrăgându-se fagul şi cerul, gornul rămânând netăiat. Revoluţia normală 80 ani, exploatarea în 4 ani seria I şi 3 ani seria II-a. Garanţia de împădurire 3000 lei de fiecare hectar. Revizuirea după 10 ani.

f) Regulamentul de exploatare al pădurii Dealul Crişului, pendinte de comuna Sighişoara, Judeţul Târnava Mare, proprietatea comunei Daneş, în suprafaţă de 287 ha. 7500 m². Regimul codru cu tăeri succesive. Revoluţia normală 80 ani, exploatarea în 80 ani şi cu garanţie de împădurire 800 lei de hectar. Revizuirea după 10 ani.

Art. II.— Aceste regulamente de expioatare se aprobă numai din punct de vedere technic silvic, luându-se drept definitivă situaţia comunicată de organele de aplicarea legii pentru reforma agrară.

Constatându se însă în urmă că arătările din aceste regulamente, referitoare la suprafaţa pădurii, la numele proprietarului, etc., au fost date eronat sau între timp au suferit schimbări din cauza reformei agrare sau orice alte cauze, regulamentul se va revizui imediat, fie din punct de vedere technic silvic, fie asupra proprietăţii, suprafeţei etc.

Art. III.— Toate celelalte dispoziţiuni prevăzute în studiile respective şi articolul adiţional anexat fiecăruia sunt executorii.

Art. IV şi ultimul.— Domnul Administrator al Casei Pădurilor este însărcinat cu executarea prezentei Deciziuni.

Dată astăzi 23 Aprilie 1927 în cabinetul nostru.

Ministru Subsecretar de Stat, (ss) *D. Busuiocescu*

p. conformitate, *Indescifrabil*

No. 20365

Art. I.— Se aprobă de noi;

a) Regulamentnl de exploatare al pădurii Muncelul, pendinte de comuna Lăleşti, jud. Tutova, proprietatea d-nei şi d-lui Dimitrie Gr. Carp, în suprafaţă de 57 ha. 2,200 m² pădure curată. Regimul codru cu tăeri rase. Revoluţia normală 80 ani, exploatarea în 4 ani şi cu garanţia de împădurire 4000 lei de fiecare hectar. Revizuirea după 10 ani.

b) Regulamentul de exploatare al pădurii Lunca Scheia Pojorani, pendinte de comuna Lunca Banului, Jud. Fălciu proprietatea d-lui Lascăr Stoianovici, în suprafaţă de 25 ha. 7060 m² pădure. Regimul crâng simplu. Revoluţia normală 5 ani, exploatarea în 5 ani şi cu garanţia de împădurire 250 lei de fiecare hectar. Revizuirea după 10 ani.

c) Regulamentul de exploatare al pădurii Iveşti Torceşti, pendinte de comuna Iveşti şi Torceşti, Jud. Tecuci, proprietatea moşt. H. D. Economos, în suprafaţă de 1446 ha. 1758 m² din care se pun în exploatare 50 ha. 1501 m². Regimul crâng simplu. Revoiuţia normală 30 ani, exploatarea în 2 ani pentru suprafaţa ce se exploateaza şi cu garanţia de împădurire 600 lei de fiecare hectar. Revizuirea după 10 ani.

d) Regulamentul de exploatare al pădurii Popeni, pendinte de comuna Fruntişeni, Jud. Tutova, proprietatea d-lor L. Zisu şi Adolf Brandes, în suprafaţă de 60 ha. Regimul crâng simplu. Revoluţia normală 30 ani, exploatarea în 3 ani şi cu garanţia de împădurire 500 lei de fiecare hectar. Revizuirea după 10 ani.

e) Amenajamentul pădurii Maghernita, pendinte de comuna Vânătorii Neamţ, Jud. Neamţ, proprietatea Statului, uzufructuar Episcopia Hotin, în suprafaţă de 100 ha. Regimul codru cu tăeri succesive. Revoluţia normală 90 ani, exploatarea conform planului special.

f) Amenajamentul pădurii Bogdan, pendinte de comuna Bogdan, Jud. Bacău proprietatea Statului, uzufructuar Episcopia Dunărea de Jos, în suprafaţă de 300 ha. Regimul codru regulat. Revoluţia normală 80 ani, exploatarea conform planului special de exploatare din amenajament. Revizuirea după 10 ani.

g) Regulamentul de exploatare al pădurii Oropteanca Frunză, pendinte de comuna Lunca, Jud. Dorohoi, proprietatea d-lui Lupu Solomon şi tovarăşii, în suprafaţă de 65 ha. din care se exploatează 32 ha. Regimul crâng cu 100 arbori de rezervă la hectar. Revoluţia normală 30 ani, exploatarea în 2 ani pentru porţiunea ce se exploatează şi cu garanţia de împădurire 1000 lei de fiecare hectar. Revizuirea după 10 ani.

h) Regulamentul de exploatare al pădurii Pungeşti, pendinte de comuna Pungeşti, Jud. Vaslui, proprietatea d-lui Jacques Marco-Pollo, în suprafaţă de 153 ha. 2600 m². din care se exploateaxă 16 ha. 3000 m². Regimul crâng simplu. Revoluţia normală 30 ani, exploatarea într'un an pentru suprafaţa ce se exploatează şi cu garanţia de împădurire 600 lei de fiecare hectar. Revizuirea în anul 1942.

i) Studiul sumar al pădurii Burdeanca, pendinte de comuna Hinţeşti, Jud. Argeş, proprietatea d-lui Colonel Dr. N. Constantinescu, în suprafaţa de 15 ha. 0651 m². Regimul crâng simplu. Revoluţia normală 15 ani, exploatarea în 5 ani şi cu garanţia de împădurire 500 lei de fiecare hectar. Revizuirea după 10 ani.

Art. II. – Toate celelalte dispoziţiuni prevăzute în studiile respective şi articolul adiţional anexat fiecăruia sunt executorii.

Art III şi ultimul.— Domnul Administrator al Casei Pădurilor este însărcinat cu executarea prezentei Deciziuni.

Dată astăzi 30 Aprilie 1927 în cabinetul nostru.

Ministru Subsecretar de Stat, (ss) *D. Busuiocescu*

p. conformitate, *Indescifrabil*

No 20489

Art. I. — Se aprobă de noi:

a) Regulamentul de exploatare al pădurii Topoloveanca, pendinte de comuna Budişteni, Jud. Muscel, proprietatea Obştei de cumpărare Topoloveanca, în suprafaţă de 25 ha. Regimul crâng simplu. Revoluţia normală 18 ani, exploatarea în 2 ani şi cu garanţia de împădurire 1000 lei de fiecare hectar. Revizuirea după 10 ani.

b) Regulamentul de exploatare al pădurii Dealul Baia, pendinte de comuna Pârâul Baia Jud. Gorj, proprietatea d-lui Ştefan Constantinescu, în suprafaţă de 27 ha. 7760 m². Regimul crâng simplu. Revoluţia normală 25 ani, exploatarea într'un an şi cu garanţia de împădurire 500 lei de fiecare hectar. Revizuirea după 10 ani.

c) Regulamentul de exploatare al pădurii Basarabi, pendinte de comuna Preoţeşti, Jud. Fălticeni, proprietatea d-nei Adina Colonel Alex. Călinescu, în suprafaţă de 289 ha. 6684 m². Regimul crâng simplu. Revoluţia normală 20 ani, exploatarea în 4 ani cu începere din anul 1927/28 şi cu garanţia de împădurire 600 lei de fiecare hectar. Revizuirea după 10 ani.

d) Regulamentul de exploatare al pădurii Buciumul, pendinte de comuna Muereasca, Jud. Vâlcea, proprietatea d-lui Gh. P. Seltea, în suprafaţă de 129 ha. 7500 m². Regimul Crângul cu 80 rezerve la hectar. Revoluţia normală 30 ani, exploatarea în 3 ani şi cu garanţia de împădurire 600 lei de fiecare hectar. Revizuirea după 10 ani.

e) Regulamentul de exploatare al pădurii Bolboaca Oharei, pendinte de comuna Rucăr, Jud. Muscel, proprietatea moşt. defunct. Gh. Gh. Mazărei, în suprafaţă de 19 ha. 6000 m². Regimul codru cu tăeri rase. Revoluţia normală 60 ani, exploatarea în 2 ani şi cu garanţia de împădurire 3000 lei de fiecare hectar. Revizuirea după 10 ani.

f) Revizuirea amenajamentului pădurti Căiuţi-Pralea, pendinte de comuna Căiuţi, Jud. Bacău, proprietatea statului, în suprafaţă de 4515 ha. 9650 m² din care de exploatat 2778 ha. 5870 m². Regimul Codrului cu caracter de tăeri definitive. Revoluţia normală 120 ani, exploatarea conform planului special de exploatare din amenjament.

Art. II. — Toate celelalte dispoziţiuni prevăzute în studiile respective şi articolul adiţional anexat fiecăruia sunt executorii.

Art. III şi ultimul. — Domnul Administrator al Casei Pădurilor este însărcinat cu executarea prezentei deciziuni.

Dată astăzi 30 Aprilie 927 în cabinetul nostru.

p. Ministru, (ss) *D. Busuiocescu*

p. conformitate *Indiscifrabil*

No. 20847

Art. I.— Se aprobă de noi :

a) Regulamentul de exploatare al pădurii Zăvoiul Bilciureşti, pendinte de comuna Bilciureşti, Judeţul Dâmboviţa, proprietatea d-lui N. N. Ghiţă, în suprafaţă de 13 ha. 8350 m². Regimul crâng simplu. Revoluţia normală 8 ani, exploatarea într'un an şi cu garanţia de împădurire 500 lei de fiecare hectar. Revizuirea în anul 1934.

b) Regulamentul de exploatare al pădurii Băsceanca, pendinte de comuna Calvini Judeţul Buzău, proprietatea d-nei Atina Drăgulinescu, în suprafaţă de 75 ha., 2579 m². din care se pune în exploatare 41 ha. 8191 m². Regimul crâng simplu. Revoluţia normală 20 ani, exploatarea în 4 ani pentru suprafaţa ce se exploatează şi cu garanţie de împădurire 600 lei de fiecare hectar. Revizuirea după 10 ani.

c) Regulamentul de exploatare al pădurii Zahareni, pendinte de comuna Boroleu, Judeţul Dorohoiu, proprietatea d-lui Const. I. Mavrocordat, în suprafaţă de 84 ha., 3000 m². Regimul crâng simplu. Revoluţia normală 12 ani, exploatarea în 3 ani şi cu garanţia de împădurire 500 lei de fiecare hectar. Revizuirea după 10 ani.

d) Studiul sumar de exploatare al pădurii Seaca, Lotul 137, pendinte de comuna Goioasa, Judeţul Bacău, proprietatea d-lui Al. Ionescu, în suprafaţă de 14 ha., 2875 m². Regimul codru cu 60 arbori de rezervă la hectar. Revoluţia normală 80 ani, exploatarea într'un an şi cu garanţia de împădurire 2000 lei de fiecare hectar. Revizuirea după 10 ani.

e) Regulamentul de exploatare al pădurii Nişcovul Cârlovoaia Lot. III, pendinte de comuna Gura Nişcovului. Judeţul Buzău, proprietatea d-nei Alice Chiliman, în suprafaţă de 66 ha., 9100 m². Regimul crâng simplu. Revoluţia normală 12 ani, exploatarea în 10 ani şi cu garanţia de împădurire 500 lei de fiecare hectar. Revizuirea după 10 ani.

f) Regulamentul de exploatare al pădurii Murta, pendinte de comuna Dobreşti, Judeţul Dolj, proprietatea Epitropiei bisericii Madona Dudu din Craiova, în suprafaţă de 25 ha., 1021 m². Regimul crâng simplu. Revoluţia normală 30 ani, exploatarea într'un an şi cu garanţia de împădurire 500 lei de fiecare hectar. Revizuirea după 10 ani.

g) Regulamentul de exploatare al pădurii Coasta Pietrei, pendinte de comuna Slănic, Judeţul Bacău, proprietatea moşt. defunctului C. Nasopol, în suprafaţă de 28 ha. Revoluţia normală 30 ani, exploatarea în 2 ani, şi cu garanţia de împădurire 500 lei de fiecare hectar. Revizuirea după 10 ani.

h) Regulamentul de exploatare al pădurii Marmora-Poşta, pendinte de comuna Bohotin şi Răducancu, Judeţul Fălciu, proprietatea D-lui A. Rosman şi tovarăşii, în suprafaţă de 147 ha. 1395 m². Regimul crâng simplu. Revoluţia normală 20 ani, exploatarea în 4 ani şi cu garanţie de împădurire 600 lei de fiecare hectar. Revizuirea după 10 ani.

i) Regulamentul de exploatare al pădurii Pe Pârâul lui Tuluc, Lot. 151, pendinte de comuna Goioasa, Judeţul Bacău, proprietatea d-lui G. V. Pintilie, în suprafaţă de 15 ha., 0585 m². Regimul codru cu tăeri succesive. Revoluţia normală 80 ani, exploatarea într'un an şi cu garanţie de împădurire 2000 lei de fiecare hectar. Revizuirea după 10 ani.

j) Amenajamentul pădurii Ursoaia Ţigăneşti, pendinte de comuna Ruşavăţ, Judeţul Buzău, proprietatea Statului, uzufructuară Episcopia Buzăului, în suprafaţă de 300 ha. Regimul codru cu tăeri succesive. Revoluţia normală 80 ani, exploatarea conform planului special din amenajament. Revizuirea după 10 ani.

Art. II.— Toate celelalte dispoziţiuni prevăzute în studiile respective şi articolul adiţional anexat fiecăruia, sunt executorii.

Art. III şi ultimul.— Domnul Administrator al Casei Pădurilor este însărcinat cu executarea prezentei Deciziuni.

Dată astăzi 30 Aprilie 1927 în cabinetul nostru

p. Ministru Subsecretar de Stat, (ss) *D. Busuiocescu*

p. conformitate, *ing. Scrabil,*

No. 20843

Art. I. — Se aprobă de noi:

a) Regulamentul de exploatare al pădurii Mihova, pendinte de comuna Mihova, Jud. Storojineţ, proprietatea Wilhelm Kindler, în suprafaţă de 1087 ha. 1200 m². Regimul codru cu tăeri succesive. Revoluţia normală 80 ani, exploatarea în 80 ani şi cu garanţia de împădurire 1500 lei de fiecare hectar. Revizuirea după 10 ani.

b) Regulamentul de exploatare al pădurii Dealul Mariei, pendinte de comunele Pătrăuţi şi Suceava, jud. Suceava, proprietatea Obştei Pătrăuţi pe Suceava, în suprafaţă de 161 ha. 1320 m². Regimul codru cu tăieri succesive cu obligaţia ca la fiecare tăere să nu se ia mai mult de 1/4 din material. Revoluţia normală 80 ani, exploatarea în 80 ani şi cu garanţia de împădurire 1000 lei de fiecare hectar. Revizuirea după 10 ani.

c) Amenajamentul pădurii Deasupra Satului, pendinte de comuna Mesendorf, jud. Târnava Mare, proprietatea bisericii evanghelice luterane din Mesendorf, în suprafaţă de 16 ha. 5744 m². Regimul Crângul cu 25 arbori de rezervă la hectar. Revoluţia normală 40 ani, exploatarea în 40 ani şi cu garanţia de împădurire 600 lei de fiecare hectar. Revizuirea după 10 ani.

d) Regulamentul de exploatare al pădurii Sâncrai Suga, pendinte de comuna Sâncrai, jud. Ciuc, proprietatea bisericii româno-catolică din Sâncrai, în suprafaţă de 13 ha. 8932 m². Regimul codru cu tăeri rase. Revoluţia normală 80 ani, exploatarea într'un an şi cu garanţia de împădurire 3000 lei de fiecare hectar. Revizuirea după 10 ani.

e) Studiul sumar de exploatare al pădurii Szelypessi Turia Hagaria, pendinte de comuna Turia, jud. Trei Scaune, proprietatea d-lui Benedec Morton în suprafaţă de 15 ha 8250 m². Regimul crângul cu 40 rezerve la hectar. Revoluţia normală 35 ani, exploatarea în 12 ani şi cu garanţia de împădurire 600 lei de fiecare hectar. Revizuirea după 10 ani.

f) Regulamentul de exploatare al pădurii Capus, pendinte de comuna Mociu, jud. Cojocna, proprietatea d-lui Leoco Ioan, în suprafaţă de 29 ha. 8700 m². Regimul crâng simplu Revoluţia normală 15 ani, exploatarea în 10 ani şi cu garanţia de împădurire 3000 lei de hectar. Revizuirea după 10 ani.

g) Amenajamentul pădurii Făget, pendinte de comuna Cluj, jud. Cluj proprietatea Statului destinată Episcopiei ort. rom. din Cluj, în suprafaţă de 345 ha. 3000 m². Regimul Codru cu tăeri succesive. Revoluţia normală 80 ani, exploatarea în 80 ani. Revizuirea după 10 ani.

h) Regulamentul de exploatare al pădurii Smida Mică, pendinte de comuna Cujir jud. Hunedoara, proprietatea d-lui Simion Ianculescu şi alţi 25 ortaci din comuna Sugag, în suprafaţă de 359 ha. 7590 m² din care se exploatează 62 ha. 9290 m². Regimul codru cu tăeri rase. Revoluţia normală 60 ani, exploatarea în 2 ani pentru suprafaţa de exploatat şi cu garanţia de împădurire 3000 lei de fiecare hectar. Revizuirea după 10 ani.

Art. II. — Aceste regulamente de exploatare se aprobă numai din punct de vedere technic silvic, luându-se drept definitivă situaţia comunicată de organele de aplicare a legii pentru reforma agrară.

Constatându-se însă în urmă că arătările din aceste regulamente, referitoare la suprafaţa pădurii, la numele proprietarului, etc. au fost date eronat sau între timp au suferit schimbări din cauza reformei agrare sau orice alte cauze, regulamentul se va revizui imediat, fie din punct de vedere technic silvic, fie asupra proprietăţii, suprafeţei, etc.

Art. III. — Toate celelalte dispoziţiuni prevăzute în studiile respective articolul adiţional anexat fiecăruia, sunt executorii.

Art. IV şi ultimul. — Domnul Administrator al Casei Pădurilor este însărcinat cu executarea prezentei Deciziuni.

Dată astăzi 30 Aprilie 927 în cabinetul nostru.

p. Ministru Subsecretar de Stat, (ss) *D. Busuiocescu*

p. conformitate, *Indescifrabil*

No. 20845

Art. I.— Se aprobă de noi;

a) Regulamentul de exploatare al pădurii Volodeni, pendinte de comuna Volodeni, Jud. Bălţi, proprietatea d-lui Stanislau Dudeovschi în suprafaţă de 42 ha. 1200 m². Regimul crâng simplu. Revoluţia normală 14 ani, exploatarea în 10 ani şi cu garanţia de împădurire 300 lei de fiecare hectar. Revizuirea în anul 1936.

b) Regulamentul de exploatare al pădurii Ivăniţa, pendinte de comuna Tăut, Jud. Arad, proprietatea Soc. Pancota, în suprafaţă de 416 ha. 5300 m² din care se pun în exploatare 350 ha. Regimul codru cu 50 arbori de rezervă la hectar, esenţă gorun, paltin, ulm şi în lipsă fag cu diametru peste 30 cm. la 1.30 m. dela sol. Revoluţia normală 90 ani, exploatarea în 7 ani pentru suprafaţa de 350 ha., începând din anul 1926. Garanţia de împădurire 2500 lei de fiecare hectar.

Aprobarea acestui regulament de exploatare se dă din punct de vedere technic silvic. Ravizuirea după 10 ani. Rezervele se vor marca de serviciul silvic înainte de începerea exploatării, iar tăerea lor nu se va face decât după cel puţin 5 ani şi numai în urma constatărei regenerărei în parchetul respectiv.

c) Amenajamentul pădurii Frasin, Jud. Câmpulung, proprietatea Fondului bisericesc ort. român din Bucovioa, în suprafaţă de 9243 ha. 0800 m. p. Regimul codru cu tăeri succesive. Revoluţia normală 120 ani, exploatarea 120 ani şi cu garanţia de împădurire 300 lei de fiecare hectar, în cazul când exploatarea se va face prin antrepriză. Revizuirea după 10 ani.

d) Regulamentul de exploatare al pădurii Iacobeni, pendinte de comuna Iacobeni, Jud. Târnava Mare, proprietatea comunei Iacobeni, în suprafaţă de 798 ha. 6100 m². Regimul codru cu tăeri rase seria I şi codru cu tăeri succesive seria II silvico-pastoral, seria III-a se taie un arboret de consistenţă 0,3. Revoluţia normală 80 ani, exploatarea în 80 ani seria I şi II şi 10 ani seria III-a. Garanţia de împădurire 2000 lei de hectar seria I şi 500 lei de hectar pentru seriile II III. Revizuirea după 10 ani.

e) Amenajamentul pădurii Archita, pendinte de comuna Archita, Jud. Târnava Mare, proprietatea comunei Archita, în suprafaţă de 1805 ha. 2753 m². Regimul codru cu tăeri succesive. Revoluţia normală 80 ani, exploatarea în 80 ani şi cu garanţia de împădurire 1000 lei de fiecare hectar. Revizuirea după 10 ani.

f) Regulamentul de exploatare al pădurii Bana, pendinte de comuna Zutor, Jud. Cluj, proprietatea d-lui Ludovic Löb, în suprafaţă de 133 ha. 2372 m² din care se exploatează 90 ha. Regimul crângul cu 40 rezerve la hectar. Revoluţia normală 40 ani, exploatarea în 2 ani pentru suprafaţa ce se exploatează şi cu garanţia de împădurire 600 lei de fiecare hectar. Revizuirea după 10 ani.

g) Regulamentul de exploatare al pădurii Cucoana, pendinte de comuna Tigheciu, Jud. Cahul, proprietatea locuitorilor din comuna Cociuba, în suprafaţă de 145 ha. 0323 m². Regimul crâng simplu. Revoluţia normală 20 ani, exploatarea în 20 ani şi cu garanţia de împădurire 500 lei de fiecare hectar. Revizuirea după 10 ani.

h) Amenajamentul pădurilor ocolului Siştarovăţ, pendinte de comunele Siştarovăţ, Labasinţi şi Cuveşdia, Jud. Timiş Torontal, proprietatea Statului, în suprafaţă de 6617 ha 7200 m². Regimul codru cu tăeri succesive. Revoluţia normală 100 ani cu cinci perioade de exploatare.

i) Studiul sumar de exploatare al pădurii Dosul Benai, pendinte de comuna Bierţa Judeţul Cluj, proprietatea d-lui Ştefan Varga Mikok, în suprafaţă de 20 hectare 9239 m². Regimul crângul cu 60 arbori de rezervă de esenţă stejar la hectar. Revoluţia normală 40 ani, exploatarea într'un an şi cu garanţia de împădurire 600 lei de fiecare hectar. Revizuirea după 10 ani.

Art. II.— Aceste regulamente de exploatare se aprobă numai din punct de vedere technic silvic, luându-se drept definitivă situaţia comunicată de organele de aplicare a legii pentru reforma agrară.

Constatându-se însă în urmă că arătările din aceste regulamente referitoare la suprafaţa pădurii, la numele proprietarului, etc., au fost date eronat sau între timp au suferit schimbări din cauza reformei agrare sau orice alte cauze, regulamentul se va revizui imediat, fie din punct de vedere technic silvic, fie asupra proprietăţii, suprafeţii, etc.

Art. III.— Toate celelalte dispoziţiuni prevăzute în studiile respective şi articolul adiţional anexat fiecăruia sunt executorii.

Art. IV şi ultimul.— Domnul Administrator al Casei Pădurilor este însărcinat cu executarea prezentei Deciziuni.

Dată astăzi 30 Aprilie 1927 în cabinetul nostru.

p. Ministru Secretar de Stat, (ss) *D. Busuiocescu*

p. conformitate, *Indescifrabil*

No. 20851

Art. 1. — Se aprobă de noi:

a) Regulamentul de exploatare al pădurii Cuzap, pendinte de comuna Cuzap, jud. Bihor proprietatea d-lui d-r Ioan Iacob, în suprafaţă de 874 ha. 3100 m². Regimul crângul cu 40 rezerve la hectar, seria I-a şi codru cu 60 rezerve la ha. seria II-a parcelele 20—24. Revoluţia normală 30 ani, seria I şi 80 ani, seria II-a. Exploatarea în 15 ani seria I-a

şi 5 ani seria II-a. Garanţia de împădurire 2000 lei de fiecare hectar pentru codru şi 500 e pentru crâng. Revizuirea după 10 ani.

b) Regulamentul de exploatare al pădurii Valea, pendinte de comuna Valea, jud. Someş, proprietatea d-lui Vasile Iuliu Teleky, în suprafaţă de 273 ha. 3600 m² din care se exploatează 216 ha. 1000 m². Regimul crângul simplu. Revoluţia normală 25 ani, exploatarea în 5 ani pentru suprafaţa ce se exploatează şi cu garanţia de împădurire 1000 lei de fiecare hectar. Revizuirea după 10 ani.

c) Regulamentul de exploatare al pădurii Valea Bogreştilor, pendinte de comuna Bogeşti, jud. Arad, proprietatea d-lui Oliver Almy, în suprafaţă de 999 ha. 0.700 m² din care se exploatează 238 ha. 2600 m². în două serii. Regimul codru cu tăeri rase. Revoluţia normală 80 ani, exploatarea în 2 ani seria I şi 4 ani seria II-a şi cu garanţia de împădurire 3000 lei de fiecare hectar. Revizuirea după 10 ani.

d) Regulamentul de exploatare al pădurii Teiuş, pendinte de comuna Clopodia, jud. Timiş Torontal, proprietatea d-lui Iuliu Manassy, în suprafaţă de 219 ha. 2400 m² din care în prima perioadă 1927,926 se exploatează 55 ha. 6100 m² Regimul crângul cu 60 arbori de rezervă la hectar esenţă gorun din cei mai groşi. Revoluţia normală 40 ani, exploatarea în 10 ani pentru suprafaţa de 55 ha. 6100 m² şi cu garanţia de împădurire 500 lei de fiecare hectar. Revizuirea după 10 ani.

e) Amenajamentul pădurii Mânăstirea Humorului, jud. Câmpulung, proprietatea Fondului Religionar bis. ort. română din Bucovina, în suprafaţă de 5271 ha. 1700 m². Regimul codru cu tăeri succesive. Revoluţia normală 120 ani, exploatarea în 120 ani şi cu garanţia de împădurire 800 lei de fiecare hectar, dacă pădurea se va exploata de alte persoane străine Fondului. Revizuirea după 10 ani.

f) Amenajamentul pădurii Ostra, jud. Câmpulung, proprietatea Fondului Religionar ortodox român din Bucovina, în suprafaţă de 11.631 ha. 3400 m² Regimul codru cu tăeri succesive în arboretele amestecate şi codru cu tăeri rase în arboretele pure de molid. Revoluţia normală 120 ani, exploatarea în 120 ani şi cu garanţia de împădurire 3000 lei de fiecare hectar pentru codru cu tăeri rase şi 800 lei de ha. pentru codru cu tăeri succesive, dacă pădurea se va exploata de alte persoane străine Fondului. Revizuirea după 10 ani.

g) Amenajamentul pădurii Gura Humorului, jud. Câmpulung, proprietatea Fondului Religionar ort. român din Bucovina, în suprafaţă de 6846 ha. 5500 m². Regimul codru cu tăeri succesive. Revoluţia normală 120 ani, exploatarea în 120 ani şi cu garanţia de împădurire 800 lei de fiecare hectar, dacă pădurea se va exploata de alte persoane străine Fondului. Revizuirea după 10 ani.

h) Regulamentul de exploatare al pădurii Silos, pendinte de comuna Micfalău, jud. Trei Scaune, proprietatea d-lui Al. Pollak, în suprafaţă de 89 ha. 5830 m². Regimul crâng cu 60 arbori de rezervă la hectar. Revoluţia normală 40 ani, exploatarea în 2 ani şi cu garanţia de împădurire 2000 lei de fiecare hectar. Revizuirea după 10 ani.

Art. 2. — Aceste regulamente de exploatare şi amenajamente se aprobă numai din punct de vedere technic silvic, luându-se drept definitivă situaţia comunicată de organele de aplicare a legii pentru reforma agrară.

Constatându-se în urmă că arătările din aceste regulamente şi amenajamente referitoare la suprafaţa pădurii, la numele proprietarului, etc. au fost date eronat, sau între timp au suferit schimbări din cauza reformei agrare sau orice alte cauze, regulamentul se va revizui imediat, fie din punct de vedere technic silvic, fie asupra proprietăţii, suprafeţei, etc.

Art. 3. — Toate celelalte dispoziţiuni prevăzute în studiile respective şi articolul adiţional anexat fiecăruia sunt executorii.

Art. 4 şi ultimul. — Domnul Administraior al Casei Pădurilor este însărcinat cu executarea prezentei deciziuni.

Dată astăzi 23 Mai 1927 în cabinetul nostru.

Ministru subsecretar de Stat (ss) *D. Busuiocescu*

p. conformitate, *Indescifrabil*

No. 24.333

INVITAȚIUNE

In vederea alcătuirii unui anuar exact, ca să corespundă într'adevăr scopului pentru care se întocmește, toți d-nii membri ai Societății „Progresul silvic". sunt cu insistență rugați să ne trimită complectat formularul de mai jos:

Numele și pronumele întreg și citeț scris

.....

Anul înscrierii ca membru în societate .....

Școala sau școlile ce a absolvit .....

..... **anul absolvirii** .....

Gradul în corpul silvic .....

Funcțiunea ce îndeplinește [1] .....

Adresa exactă .....

.....

Semnătura .....

[1] Eventual liber profesionist.

RECLAME

SOCIETATEA

„PROGRESUL SILVIC“

Inchiriază pentru conferințe, adunări, concerte, etc., Sala festivă a Palatului său din B-dul I. C. BRĂTIANU, 57 bis, unde doritorii se pot adresa.

Este

în interesul Societăților forestiere și tuturor așezămintelor industriale să facă reclamă prin REVISTA PĂDURILOR

Onor.

Societatea «Progresul silvic»

BUCUREȘTI

B-dul I. C. Brătianu, 57 bis

‹Oberpfalz›. Asupra speciilor de *Tsuga*, ‹Date foarte importante asupra creşterii şi producţiunii speciilor de Tsuga în Himalaia şi America de Nord›. Un studiu de botanică mai este al lui Franz Pohl asupra legăturii dintre vasele şi structura rădăcinilor la speciile forestiere şi factorii externi.

S'au făcut experienţe cu rădăcinile speciei *Salix caprea* şi s'au găsit diferenţe în creşteri şi aspecte după sol şi umiditate. Acestea s'au făcut de Institutul Botanic al Universităţii Germane din Praga în Ianuarie a. c.

Aur. I.

Forstliche Wochenschrift „Silva"-Tubingen

Aprilie, 1927

Ca prim articol găsim un studiu amănunţit şi o replică a lui V. Dietrich, asupra aplicării ştiinţifice şi din ce în ce mai largi a sistemului de exploatare în bande înguste, un sistem specific german, cu foarte multe modalităţi

Sistemul acesta al lui Wagner a suferit diferite modificări şi este studiat de editorul revistei din toate punctele de vedere: administrativ, silvic, cultural şi technic.

Principiul general este asigurarea regenerărilor naturale, prin cea mai bună utilizare a terenului şi arboretelor.

Silvicultura intensivă, bazată pe puterea de refacere a naturii, se crede că va fi cuvântul de ordine al viitorului.

Un alt articol important al silviculturului *Mende*, se ocupă de chestiunea procurării de către particulari a pueţilor buni, necesari împăduririlor. El propune ca seminţele culese de particulari să se dea în formă de dijmă pepinierelor silvice bine conduse şi acestea să servească în schimbul seminţelor o cantitate anumită de pueţi. Aceasta ar fi pentru Germania cel mai recomandabil sistem.

In No. 12 din. 25 Martie a. c. al aceleiaşi reviste, avem tratate câteva chestiuni asupra exploatărilor forestiere, de Inspectorul Eberbach.

Chestiunea rentabilităţii pădurilor este văzută prim prisma diferitelor sisteme, din cari cele mai de seamă sunt renta fonciară şi renta forestieră. Rentabilitatea pădurii pentru plasarea capitalurilor disponibile fiind aşa de capricioasă şi de slabă este un subiect de discuţie între personalităţile silvice şi economice din Germania.

In acelaş număr găsim reguli culturale asupra culturii şi exploatării unor anumite păduri din Baden, situate pe terenuri improprii, de către Consilierul superior silvic Dr. Eichhorn din Karlsruhe.

Aceste instrucţiuni, referitoare la amestecul speciilor, la educarea arboretelor şi la împădurirea naturală prin fâşii înguste, îndreptate dela Nord spre Sud, au fost împiedicate de a se aplica de războiul trecut. Autorul inzistă asupra personalităţii şi încrederii depline a unui personal silvic executiv, luminat şi cu vederi largi.

Aur. I.

SUMARSKI LIST — ZAGREB

Februarie, Martie, Aprilie, Mai 1927

Sumarski List, organul uniunii forestiere iugoslave, care apare la *Zagreb* în al 51-lea an, sub conducerea D-lui *Prof. D-r Al. Ugrenovici*, conţine în ultimele sale 4 numere din 1927 un sumar foarte bogat, din care se poate vedea că activitatea forestieră în regatul vecin este foarte vie.

Moştenind o practică vastă şi însemnate cercetări întreprinse din cele mai vechi timpuri, de silvicultorii germani şi croaţii, silvicultura jugoslavă continuă tradiţia aceasta de muncă şi realizări şi poate privi cu mândrie rezultatele obţinute.

Februarie, D-l *Prof. D-r Ugrenovici* examinează starea actuală a exploatorilor, adeptiei şi politicii forestiere în Jugoslavia, arătând că faţă de problemele agrare şi sociale la ordinea zilei ⟨expropieri, colonizări⟩, silvicultura trebuie să fie foarte grijuelnică şi atentă, spre a nu fi surprinsă de evenimente neprvăzute. *Ing. Drag. Petrovici,* profesor de Dendrometrie, expune metodele actuale întrebuinţate pentru determinarea creşterii masivelor în picioare. *Ing. A. Sivici:* Studiu asupra creşterii şi exploatării pădurilor din Slovenia. *Ing. L Golubovici:* Exploatarea pădurilor în Serbia şi Muntenegru.

Martie. *Prof. D-r Ugrenovici* expune pericolele ⟨şi chiar consecinţele⟩ unei insuficiente colaborări între legiuitori şi specialiştii în materie agrosilvică şi studiază mijloacele cele mai indicate prin cari s'ar putea introduce în corpul legislativ reprezentanţi ai corporaţiilor profesionale şi economice. *Prof. D-r. Pera Georgevici:* Cauzele depericiunii stejarului în Slavonia: Armillaria mellea, Wahl. *D-r Iosip Balen* : Chestiunea reîmpăduririi terenurilor sterile din Karst prin semănături directe. Autorul expune rezultatele îndelungatelor sale cercetări în această direcţie. *F. Radcenko:* Raport ⟨la congresul din Roma⟩ asupra biologiei insectei Cnetocampa pityocampa şi ravagiile cauzate de omida acesteia în arboretele de pin din Muntenegru. *Ing. Anton Sivici:* tratează în continuare chestiunea culturei şi exploatării pădurilor din Slovenia.

Aprilie. *Prof. A. Ugrenovici:* Desvoltarea şi bilanţul politicii forsteriere în Jugoslavia *Prof. D-r Ing. Rudolf Hasa* dela Academia forestieră din Brno ⟨Brünn⟩ dă o privire generală asupra ultimelor curente şi cercetări în domeniul amenajării pădurilor, insistând în special asupra metodei lui Biolley ⟨bazată pe puterea de producţie a pădurii⟩. *Ing. Liub. Markovici* arată că pădurile Slavoniei vegetează astăzi în condiţiuni nu tocmai bune, de oarece sunt constituite din stejar pur, aceasta, consecinţă a modului de conducere a tăierilor şi de efectuare a regenerărilor ⟨artificiale⟩. Pentru îmbunătăţirea stării lor, autorul recomandă schimbarea tratamentului, revenindu-se la regenerările naturale. In masivele tinere, rezultate din regenerări artificiale, să se facă rărituri, cu scopul de a introduce în masivele pure de stejar şi alte esenţe sociabile: frasin, ulm, carpin, paltin. Să se menajeze subarboretul format din alte esenţe — acolo unde el există — lucrând în masivul dominant.

Problema aceasta—luată în generalitate cazurilor—se va pune desigur şi silviculturii noastre, la pădurile de molift pe cari le-a întemeiat. In ce priveşte pădurile de stejar, problema pare a se pune la noi în mod cu totul opus şi anume : găsirea mijloacelor pentru sporirea procentuală a stejarului, ce tinde a fi copleşit de esenţele «sociabile». Starea de la noi se datoreşte în mare parte faptului că nu s'a pus destulă grijă pentru a împiedeca năvala carpinului, altfel, regenerarea naturală ar fi conjurat starea rea în care se află pădurile din Slavonia. *Ing. Anton Sivici* : Sfârşitul art. său asupra pădurilor din Slovenia. *Ing. D-r. Petrovici*: Pădurile şi colonizarea în Jugoslavia.

Mai. *Prof. R. Hasa* sfârşeşte art privitor la amenajamentele moderne. *Drag. Milanovici:* Studiul typologiei în lucrările de amenajament din Rusia. Autorul a lucrat vreme îndelungată în comisiunile de amenajare din Siberia, unde s'au stabilit mai multe tipuri de păduri ⟨de categoria Pinetum⟩. Pentru cazul pădurilor de stejar, descrie 3 tipuri: *Tip. I. — Quercetum corylosum,* cu arbori ca: Q. pedunculata, A. platanoides şi A. campestre, U. effasa, C. avellana, Lonicera. Evonymus, iar ca ierburi: Asarum, Asperula, Mercurialis, etc. *Tip. II.— Quercetum moliniosum,* cu aceleaşi specii lemnoase şi cu Molinia caerulea, Callamagrostis arundinacea şi C. epigeios ca ierburi.

Tip. III. — Tilio-qurceto-galeobdoloni, cu Galeobdolon luteum, Aegopodium podagraria, Aspidium, etc.

Ing. Peter Manojlovici, discută în replică studiul D-lui Prof. P. Georgevici, asupra cauzelor degenerării stejarului din Slavonia.

E. Radcenko: Starea actuală a protecției pădurilor în Muntenegru. Cauzele relei vegetații a pădurilor de pin (atacul Cnetocampei), remedii.

Spațiul restrâns nu ne permite să insistăm mai pe larg asupra tuturor articolelor din revistă. Ea mai conține în fiecare număr date asupra preței lemnului la Zagreb, chestiuni juridice, literatură, informațiuni, reclame, etc.

In câmpul literaturii, menționăm apariția în limba sârbă a unui tratat de *Dendrometrie,* datorit Prof. Drag. Petrovici.

D. A. S.

COMERȚUL LEMNULUI

CONGRESUL
REPREZENTANȚILOR INDUSTRIEI FORESTIERE DIN ROMANIA

București, 8 Mai 1927

Redând desbaterile acestui congres, complectate cu datele provizorii ce ne-am putut procura, cercetătorul va putea să-și dea seama de dificultățile prin care trece industria forestieră.

Congresul ținut sub auspiciile *„Uniunei Industriei forestiere din România"* a avut loc în ziua de 8 Mai a. c., în sala Camerei de Comerț din București și la el au participat în afară de reprezentanții autorizați ai unui număr însemnat de firme forestiere și d-nii: Anastasescu, subadministrator al Casei Pădurilor, V. N. Stinghe, profesor, Cerchez, președintele Uniunei Camerilor de Comerț, etc.

Chestiunile cari au preocupat în special congresul au fost:

1. *scumpetea tarifelor pe C. F. R. pentru produsele forestiere;*

2. *taxele fiscale cari apasă* greu asupra acestei industrii;

3. *nestabilitatea valutei și efectele ei.*

Prin referatul prezentat de d-l H. Brauner, s'a arătat că industria mare forestieră din România se compune astăzi din 749 stabilimente industriale cu o forță motrice de 75.000 cai putere, furnizată de 950 motoare și în cari s'au investit 95 milioane lei *aur.*

Circa $^1/_5$ din totalul forței motrice utilizate în industria mare, o alcătuește forța întrebuințată de industria forestieră.

Din industria forestieră, cheresteaua, formează baza celorlalte industrii cari întrebuințează lemnul ca materie primă.

Industria cherestelei din România, cuprinde 435 stabilimente cu 37.000 cai putere, acţionând 1352 gatere, cu o investiţiune în aur de 75 milioane lei aur, întrebuinţând numai în fabrici 450.000 lucrători, fără ca acest număr să cuprindă lucrătorii din păduri, unde cel puţin un milion de locuitori îşi găsesc existenţa.

Rezultă deci că industria cherestelei reprezintă jumătate din numărul total al industriei forestiere şi $^3/_4$ din forţa motrice întrebuinţată de întreaga această industrie, precum şi 80 % din totalul capitalurilor investite.

Dintr'un total de 4.614.000 tone de diferite mărfuri exportate în anul 1925, lemnul a participat cu 2.465.000 tone, adică 50%, iar toate celelalte produse ale ţării, împreună, (cereale şi derivatele lor, animale petrol şi derivate) reprezintă cealaltă jumătate.

Din valoarea totală a exportului de 29 miliarde lei, produsele lemnoase au participat cu lei 240 milioane, adică cu 21,5 % din total, clasându-se după cereale cari au participat cu 7.319 milioane, adică cu 25,22 % şi înaintea petrolului care a participat cu 19,85%, în sumă de 5.752 miliarde lei.

Preţul cherestelei, datorită numărului producătorilor, este fixat de paritatea mondială, pe baza valorei aur şi în ultimii ani a avut neînsemnate variaţiuni în jurul cifrelor de:

46, sh. m.^{3} pentru marfa de Alexandria şi 54, sh., pentru marfa de Grecia, fob. Galaţi.

Leul nostru însă care în anul 1926 a avut cel mai scăzut curs – 1,60-3 la Zurich, – în anul 1927 se menţine la 3,40 franci, elveţieni.

Prin urmare, faţă de cursul mediu din anul trecut, leul este mai urcat cu 25 % minimum.

Preţurile în valută străină rămânând aceleaşi, rezultă că pentru aceiaş marfă se primeşte 5—600 lei la m^3 mai puţin, diferenţă ce nu poate fi suportată de industria forestieră, dacă se ţine seamă că în acest timp preţul muncei şi al materiei prime n'a scăzut, ci din contra s'a urcat simţitor.

Analizându-se bilanţurile a 1014 soc. anonime, publicate până în anul 1925, rezultă că dintr'un capital de: 15.632 milioane lei, plasat în totalul industriilor din ţară, industria forestieră participă cu 975 milioane lei, adică cu 6 %; din totalul de 15.735 milioane lei plasat în investiţiuni de teren, clădiri, etc., cu 1.359 milioane, adică cu 10 %; din totalul debitorilor de 10.835 milioane cu 2.152 mi-

lioane, adică cu 20 %, iar din totalul creditorilor de 20.366 milioane, cu 4.600 milioane, adică cu 23%.

Cu alte cuvinte, industria forestieră este datoare 23% din totalul datoriei ce o au toate societăţile anonime din ţară către creditorii lor, pe când capitalul cu care participă la totalul capitalului plasat în industrie, este numai de 6,5 %, deci industria forestieră întrebuinţează cel mai mare credit şi aceasta din cauza duratei lungi a procesului în fabricaţie şi a perioadei reclamate pentru, desfacerea produselor, plătind astfel cel mai mare quantum de dobânzi.

Datorită situaţiei mai sus expusă, preţul cherestelei produsă în ţară, este superior celui ce se oferă la export.

Statul însă, după cum se va vedea mai jos, în loc să vină în ajutorul acestei industrii, care luptă cu dificultăţi mari, a împovărat-o şi mai mult.

După cum s'a arătat de d-l inginer şef silvic I. Dumitrescu, inspector în centrala Cooperativelor, prin tarifele C. F. R. în vigoare industria forestieră care investeşte sume mari şi pe termen lung în exploatarea regulată a lemnului, este pusă în stare de inferioritate faţă de industriile similare din străinătate şi faţă de restul industriilor din ţară.

Astfel, pentru 10 tone cherestea şi o distanţă de 250 km se plăteşte în România 5.800 lei, iar în:

Cehoslovacia	752 kor. cehe	a 5 lei	= 3960 lei	sau 68%	din tariful nostru
Polonia	70 zloţi	a 20 lei	= 1409	» » 25%	»	»
Austria	172 schilingi	a 23 lei	= 3956	» » 68%	»	»
Jugoslavia	1060 dinari	a 3 lei	= 3180	» » 55%	»	»

In Austria, Polonia şi Germania se acordă avantaje speciale pentru export şi transportul în porturi.

Toate ţările concurente din jurul nostru au deci un tarif simţitor mai redus ca al nostru, pentru transportul cherestelei, culminând în tariful Poloniei, care este de 4 ori mai mic ca al nostru.

Aci este de remarcat că valoarea transportului pe C. F. R. pentru distanţele mai lungi ‹P.-Neamţ – Constanţa› ia peste 30% din costul mărfei.

Faţă de tarifele de dinainte de război, tarifele pentru cherestea, sfeclă şi lemne de foc se prezintă astfel pentru 10 tone pe 250 km distanţă.

	Anul 1914		Anul 1927	
Cherestea . .	85 lei	față de	5.600 lei	sau de *61 ori mai mult*
Sfecla . . .	95 »	» »	3.200 »	» » *32* » » »
Lemnele de foc	90 »	» »	2.800 »	» » *31* » » »

Prin urmare, chiar față de industria zahărului, care are suficiente debușeuri în țară și este îngrădită de concurența importului, industria forestieră este desavantajată, plătind de 61 ori tariful din 1914, în timp ce pentru *sfeclă* tariful s'a majorat numai de 32 ori.

Cerealele, cari întrebuințează vagoane închise, plătesc pentru același tonaj și distanță numai 4900 lei sau cu 16% mai puțin, deși valoarea unui vagon de cereale este dublă și întreită decât a unui vagon de cherestea.

S'a arătat documentat, de d-l Butculescu, că impozitele și taxele comunale, județene, ale serviciului apelor etc., socotind prețul de cumpărare al lemnului în picioare la 200 lei m³ se urcă la 180 lei, sau aproape egale cu prețul de cumpărare. Când prețul de vânzare al cherestelei la export, pentru marfa de Alexandria este de 46 schilingi fob, adică *1850 lei* m³, iar prețul de cost al unui m³ este de 2000 lei, după cum se vede mai jos, industriașii forestieri nu pot vinde decât în pagubă.

In adevăr, socotind că în mediu prețul unui m.³ lemn exploatat, scos și adus la fabrică la P. Neamț, Bucovina sau Valea Mureșului, este de 550 lei și contând pe o proporție mijlocie de 55% cherestea, rezultă că prețul lemnului necesar unui m.³ cherestea este de :

1000	lei,	la care se adaogă
400	»	costul fasonatului unui m³ cherestea
20	»	încărcatul în vagon
400	»	transportul în mediu pe C. F. R. până la Galați
70	»	descărcatul din vagon și încărcatul în vagon
75	»	taxa de export
20	»	taxa de 1% cifra de afaceri la export
15	»	diverse
2000	lei	

Socotind însă că dintr'un m³ cherestea, în mediu, nu rezultă decât 50% material de export de 4 m. lungime, pentru care se poate obține prețul de mai sus, iar restul reprezintă cl. IV, scurtături, etc. pentru care nu se poate obține decât maximum 1100 lei m³ franco vagon gara de încărcare, rezultă că pentru $^1/_2$ dintr'o

marfă care costă 2000 lei m^3 nu se obţine decât 1850 lei, iar pentru restul de $^1/_3$ care costă 1420 lei, nu se obţine decât 1100 lei de m^3.

Comercializarea produselor industriei forestiere, bazându-se numai pe export, întrucât consumul intern absoarbe maximum $^1/_4$ din producţie, iar exportul fiind literalmente imposibil la preţurile ce se oferă, această industrie este ameninţată — fără nici o exagerare — să se prăbuşească.

In anul trecut, când industriaşii se bucurau de un tarif pe C. F. R. simţitor mai redus decât cel actual, lira sterlină cota 1400 lei, iar astăzi când aceasta a scăzut la 800 lei, Casa Pădurilor a majorat tarifele pentru toate materialele lemnoase cu 60%, căile ferate şi-au dublat aproape tarifele, iar statul menţine taxa de export la 75 lei de m^3.

Consecinţele au început a se vedea :

a) pentru pădurile Statului se ţin numeroase licitaţii, fără însă a se ivi amatorii necesari ;

b) exportul cherestelei în comparaţie cu lunile respective din anul 1927, s'a redus cu 40% după cum reese din următoarele date :

Cantitatea de cherestea exportată în	anii 1926 t	1927 t
Ianuarie	**55.224**	**36.395**
Februarie	**45.851**	**49.481**
Martie	**71.114**	**49.874**

Este de menţionat că şi acest export diminuat se datoreşte angajamentelor anterioare, şi el scade din ce în ce ;

c) portul Galaţi se resimte greu şi datele de mai jos sunt concludente în această privinţă.

Cantităţile de cherestea aduse în docuri în a. c., reprezintă aproape $^1/_2$ din cele corespunzătoare din anul trecut.

Intrări în 1926	în anul 1927
Martie 53.550 tone	26.190 tone
Aprilie 60.570 »	21.090 »

d) importante firme forestiere, dintre cari unele îşi au co m-

plet amortizate instalaţiunile, au încheiat bilanţurile cu pagube însemnate pe anul 1926.

Astfel:

1. Soc. anonimă «Goetz», la un capital de 96.000.000 lei are o piedere de 10.520.248 lei.

2. Soc. an. «Eichler», P. Neamţ, la un capital de 20.000.000 lei are o pierdere de 3.447.130 lei.

3. «Industria forestieră», Bucureşti, la un capital de 5.000.000 lei cu o pierdere de 350.329 lei

4. Soc. «Putna», Bucureşti, la un capital de 1.400.000 lei cu o pierdere de 383.764 lei.

5. «Zăbala», Braşov, la un capital de 25.000.000 lei cu o **pierdere** de **11.714.543,15** lei.

6. «Răşina», la un capital de 3.000.000 lei cu o **pierdere** de **937.104,93** lei.

7. «Naruja», Focşani, la un capital de 5.000.000 lei cu o **pierdere** de **640.948,70** lei etc. etc. Toate aceste bilanţuri sunt publicate în «Monitorul Oficial» şi ele desigur reprezintă realitatea.

După cum s'a arătat de D-l ing. şef. silvic I. Dumitrescu, manopera în industria forestieră se urcă la 50% din valoaraa cherestelei, dacă se ia de bază preţul de 1850 lei m^3 (46 schilingi) fob Galaţi.

Contând pe o tăiere anuală de 110.000 vag. cherestea de brad şi fag sau circa 2.200.000 m^3 şi socotind valoarea manoperei cu 900 lei de m^3 (tăere, corhănire, transport cu carele, c. f. înguste, scocuri, fabricaţie etc. până la încărcarea în vag. C. F. R. inclusiv) rezultă că industria şi exploatarea lemnului plăteşte anual circa 2 miliarde lei pentru mâna de lucru.

Aceste 2 miliarde lei constituesc existenţa a unei însemnate păturі din populaţia muncitoare a ţării, asupra căreia criza din industria forestieră a început a avea repercursiuni. Pe valea Bistriţei în special, cererile de lucru ale muncitorilor sunt foarte mari, iar posibilităţile de plasare nule, din cauza abţinerei industriaşilor de a face noui tăieri în păduri.

Dacă în a. c. fabricile de cherestea vor funcţiona, aceasta se datoreşte faptului că trebue să-şi lichideze stocurile de lemne pe cari le-au exploatat în păduri în ani 1925/1926.

In anul viitor însă, în afară de şomajul lucrătorilor de pădure, vom avea neapărat şi pe acela al muncitorilor din fabrici, căci orice

măsură s'ar lua de acum înainte, fabricile nu vor avea lemnul necesar, care nu s'a exploatat la timp în păduri.

In afară de stabilizarea monetară, atacată puţin de congresişti şi asupra căreia dată fiind importanţa ei pentru întreaga economie a ţărei, urmează a se studia în mod amplu înainte de a trece la înfăptuire, moţiunea congresului, în cuprinsul următor, este necesar a fi îndeplinită:

1. reducerea tarifelor C. F. R. pentru cherestea cu cel puţin 50% şi tarif special şi mai redus pentru export;

2. abrogarea complectă a tarifelor de export;

3. suprimarea tuturor taxelor adăogate de Ministerul Comunicaţiilor, de judeţe şi comune;

4. calcularea cifrei de afaceri la valorile reale vândute, după facturi;

5. reducerea succesivă a preţului de cost al producţiunei;

6. stabilizarea monetară.

Delegaţia economică a guvernului, căreia i s'a prezintat această moţiune, nu s'a pronunţat încă.

Ing. **George Minescu**

Résumé

Le 8 Mai 1927, sous l'hospice de «l'Union de l'industrie forestière de Roumanie» a été tenu le congrès des représentants de l'industrie forestière, qui s'est occupé de:

1. *La chereté des tarifs sur C. F. R. pour les produits forestiers.*

Quoique l'industrie forestière use de grandes sommes et de termes prolongés pour les exploitations régulières, en ce qui concerne le transport sur C. F. R., elle est mise en inferiorité aux industries semblables de l'étranger (Autriche et Tchécoslovaquie qui transportent avec 68% du tarif Roumain, la Yougoslavie 55% et la Pologne seulement avec 25%) et vis-à-vis du reste des industries du pays (la canne à sucre a un tarif 32 fois plus grand que celui d'avant guerre, tandis que le bois équarris a un tarif de 61 fois plus grand).

2. Les taxes du fisc pèsent trop sur l'industrie forestière, puisqu'elles montent à 180 lei le m³, ce qui les rend à peu près égales au prix d'achat de 200 lei le m³.

3. L'instabilité de la value pour les produits commerciaux à l'export ainsi que le bois equarris, rend l'export impossible, et l'industrie forestière est mennacée de ruine.

La délégation économique du gouvernement, à qui l'on a présenté la motion de ce qui a été discuté plus haut, doit se prononcer.

G. M.

INFORMAȚIUNI

Numărul pe Iulie al acestei reviste, va fi consacrat pentru publicarea dării de seamă asupra lucrărilor congresului, desbaterilor adunării generale a Soc. «Progresul silvic» și a excursiei dela Curtea de Argeș — Cumpăna.

* * *

Guvernul francez, cu ocazia centenarului școalei de ape și păduri dela Nancy, a decorat pe membrii delegațiunii române la acele serbări și anume:

D-l C. Opran, administratorul Casei Pădurilor, cavaler al Legiunii de onoare; consilieri silvici onorari: M. Tănăsescu Moșandrei și N. G. Popovici, comandori ai Meritului agricol; d-nii inspectori gnerali silvici: Dem. Anastasescu, I. Comaniciu, C. Sava Goiu și P. Antonescu, prof. la școala politehnică, ofițeri ai Meritului agricol.

* * *

Poiana din pădurea de lângă soseaua Niculițel-Maidanchioi (Tulcea), dela întorsătura Dealului Cerbului, ca o amintire a vizitei făcută de Majestățile Lor în această localitate, în anul trecut, precum și a bogăției de plante, printre cari se remarcă cel mai bătrân, frumos și rar păr cu foi argintii —„Pirus eleagnifolius“,—va purta numele de „Poiana Regele Ferdinand I“ cu „Părul Regina Maria“.

Această poiană cu părul său, cât și vârful muntelui Cinel, au fost declarate monument al naturii, rezervațiune pusă la dispoziția naturaliștilor și sub protecția Casei Pădurilor.

* * *

Administrația A. G. I. R., s'a instalat de curând în biurourile pe cari Societatea «Progresul Silvic» cu bucurie i le-a pus la dispoziție în localul său din B-dul I. C. Brătianu, 57 bis. Prin aceasta, Consiliul de administrație,—care a fost în sentimentul general al membrilor Soc. Progresul Silvic—, apreciind importanța legăturilor tot mai cordiale cu A. G. I. R., i-a dat o dovadă de intențiunile cu care dorește să cultive cele mai curate simțiminte camaradерești.

Spicuim din scrisoarea răspuns a A. G. I. R.:

«Ne facem o plăcută datorie de a vă «exprima și pe această cale mulțumirile «noastre cele mai profunde pentru deli-«catul D-v. gest, asigurându-vă că el «este pentru noi nu numai un semn de «solidaritate între societățile noastre, ci «și o mărturisire a solidelor legături ce «inginerii au cu AGIR și de sigur și o «recunoaștere a deosebitului interes ce «AGIR-ul a acordat problemelor silvice.

«Prin aceasta, cimentarea legăturilor «din întreg corpul technic se va desă-«vârși, spre a asigura o forță puternică «de manifestare, în rezolvarea problemelor ce interesează acest corp».

* * *

In frumosul pavilion dela intrarea în «Târgul Moșilor», pe frontispiciul căruia încă stă scris cu litere mari «CASA PĂDURILOR» și în care anul trecut a

fost o expoziţie silvică, mult vizitată şi mai ales mult apreciată, anul acesta s'a instalat,.... o bererie.

Când ne găsim încă la începutul măsurilor noastre de propagandă silvică, când «Târgul Moşilor» este vizitat de o populaţie atât de numeroasă şi variată, iar nimerita alegere a plasărei acestui pavilion, impunea oricărui vizitator trecerea prin el, socoteam că cheltuelile făcute cu ridicarea şi înzestrarea lui, ne va obliga la o permanentizare a expoziţiei silvice.

Dar dacă aceasta nu s'a realizat, nu i se putea da o altă întrebuinţare, care să justifice măcar în parte gratuitatea cedării şi oportunitatea schimbării de destinaţie?

Şi dacă în definitiv s'a instalat în pavilionul Casei Pădurilor şi împotriva voinţei administraţiei ei, o berărie, nu ar fi fost corect ca ea—conform invitaţiunilor ce i s'a făcut—să poarte firma localului existent, iar nu a celui ce... a fost odată ? !

* * *

Consiliul de administraţie al Societăţii Progresul silvic, în urma propunerii Comitetului de redacţie al „Revistei Pădurilor", a acordat un premiu de 1000 lei D-lui Inginer silvic Dumitrescu-Gârbovi, pentru interesantele articole de popularizare silvică, pe cari D-sa le-a publicat la „Pagina agricolă" din ziarul „Universul".

Este cel dintâi pas pe care Soc. „Progresul silvic" îl face în această direcţie, pentru stimularea membrilor săi.

In curând vom veni cu un program mai larg de premieri şi pentru articolele meritoase ce se vor publica anual în revistă.

Avem credinţa fermă că printre membrii Soc. „Progresul silvic" sunt multe energii latente. A le descoperi, iată în serioasa noastră preocupare, iar premierea articolelor, nu este decât una din măsurile ce intenţionăm a lua.

* * *

Cercul studenţesc de studii forestiere, despre a cărui recentă întemeiere s'a scris în numărul trecut al Revistei Pădurilor, şi-a continuat activitatea, ţinând şedinţe în zilele de 15 April şi 11 Maiu a. c. în biblioteca Soc. Progresul Silvic.

In şedinţa din 15 Aprilie, prezidată de D-l Ing. Petcuţ şi în urmă de D-l Prof. Protopopescu Pache, D-l Chiriţă C., student, a citit un studiu intitulat «Regenerarea stejarului în pădurile ocolului silvic M-rea Ţigăneşti, în care, după o descriere a stării actuale a pădurilor de stejar din câmpia română, a insistat asupra regenerării artificiale a stejarului prin însămânţare, în ochiuri deschise, în masivul de regenerat—metodă ce se aplică la Ţigăneşti, cu frumoase garanţii de bună reuşită. —

După citirea acestei lucrări, D-nii Ing. Petcuţ, M. Rădulescu şi V. Petrescu au făcut preţioase precizări în chestiunea atât de importantă a regenerării pădurilor de stejar, iar D-l Prof. Protopopescu Pache a descris probele de sol aduse dela Ţigăneşti, insistând asupra proprietăţilor caracteristice ale solului pădurii de stejar.

D-l A. Chibeleanu — student — a citit apoi lucrarea D-sale, intitulată «Distribuţia procentuală a grosimilor într'un masiv de molid".

In şedinţa din 11 Mai a. c. ţinută sub preşedinţia D-lui Ing. Insp. G-ral Năstăsescu, D-l D-r Const. Georgescu. a desvoltat un foarte interesant referat asupra lucrării «Metodele de cercetare ale Geografiei Botanice pentru stabilirea tipurilor de vegetaţie». — La discuţie au luat parte D-nii Nedelcovici, Grozescu şi M. Rădulescu, subliniind importanţa chestiunii tipurilor de vegetaţii.

Anul XXXIX | Iulie 1927 | No. 7

REVISTA PĂDURILOR

ORGANUL SOCIETAŢII „PROGRESUL SILVIC“

FONDATĂ IN ANUL 1886

APARE LUNAR

REVISTA PĂDURILOR
Publication mensuelle de la Société forestière roumaine „Progresul Silvic“

SUMARUL:

REGELE FERDINAND I

DAREA DE SEAMĂ
ASUPRA
CELUI DE AL 38-lea CONGRES
Al Societăţii «PROGRESUL SILVIC»

SOMMAIRE:

LE ROI FERDINAND I

Compte rendu sur le 38-me Congrès des Ingénieurs forestiers (avec résumé)

Les articles originaux et ceux d'intérêt général sont suivis d'un résumé en langue française ou allemande

REDACŢIA ŞI ADMINISTRAŢIA: B-DUL I. C. BRATIANU No. 57 bis
BUCUREŞTI

REVISTA PĂDURILOR

Comitetul de redacţie:

Drăcea Marin — Stinghe Vintilă
Ioan Petre — Tănăsescu Mihail
Turneanu George
Secretar de redacţie: Ştefănescu-Suhăţeanu M.

SOCIETATEA „PROGRESUL SILVIC"

Persoană morală prin Decretul Regal 1630 din 28 Aprilie 1904

Consiliul de Administraţie:

Vice-Preşedinţi { C. P. Georgescu / M. Drăcea
Secretar general: M. P. Florescu
Casier: C. Sava-Goiu
Secretari: { Dem. Grozescu / M. Ştef.-Suhăţeanu

Membrii:

Aleman I. — Marinescu Coman
Antonescu P. — Nedelcovici Ath.
Boldur M. — Popescu Alex.
Eliescu M. Aurel — Stinghe Vintilă
Ioan Petre — Sburlan Dumitru
Ionescu Andrei — Tănăsescu M.
Lazăr Horia — Tomuţa D.
Turneanu G.

Cenzori: Cratero Ovid, Năstăsescu Gh., Sculy Xenofon,
Cenzori supleanţi: Anastasescu Dem., Comaniciu I., Fonai I.

Preţul abonamentului:

Pe un an . . . . . 250 lei
» » » pentru membrii Societăţii . . . . . 100 »
» » » pentru conductori şi brigadieri . . . . 70 »
Numărul . . . . . 25 »

Manuscrisele nepublicate se înapoiază

REGELE FERDINAND I

Istoria, înregistrând că în ziua Sfântului Ilie a anului 1927, a murit Regele Ferdinand I, va profila desigur cu proporţii gigantice, culmea scurtei Sale Domnii.

Trimis de Pronie, El a venit să hotărască destinele neamului românesc, în epoca sa de cea mai grea cumpănă.

Ar fi o zădărnicie, o profanare dacă pentru dreapta preţuire a marilor Lui fapte, am aştepta îndepărtarea evenimentelor şi perspectiva istoriei.

In 13 ani de înţeleaptă domnie a dat tinerei noastre ţări atâta consolidare înăuntru şi atâta putere de rezistenţă în afară, că i-a asigurat paşnica desvoltare şi în viitorul cel mai depărtat.

Dacă — deschizător de cale — a răzbătut prin atâtea greutăţi, aceasta se datoreşte nu numai minţii Sale isteţe, în stare să descurce toate problemele ce I s'au pus, ci şi unei mândrii deosebite şi munci fără preget, ca să înalţe cât mai sus prestigiul naţiei de care Se legase.

La 1890, când a fost trimis în sânul Academiei Române, bătrânul Cogălniceanu, pe atunci preşedinte, a spus profeticile cuvinte:

«Noi bătrânii ne ducem, dar salutăm pe junele Principe, ale cărui forţe ne vor întineri şi în restul zilelor noastre şi vor îmbărbăta la muncă pe cei cari rămân în urma noastră».

Cât adevăr a grăit atunci înţeleptul şi adânc cu-

noscătorul de suflete om de Stat, putem vedea noi după 37 ani.

Justiția superioară, imanentă, răzbind pe deasupra multor veacuri de primejdii și de vicisitudini, sprijinită pe o nouă strălucită întruchipare a vitejiei strămoșești, a făcut ca destinele istorice ale neamului nostru să se împlinească integral, tocmai în timpul domniei Sale și I-a fost hărăzit Lui să fie *Regele mare și viteaz.*

Nedreptățiții cari apelând la El, cu ultima nădejde, au găsit dreptatea cuvenită și întârziată și au profitat de sfaturile acestui energic îndrumător de întocmiri sociale, au făcut din El un *Rege bun și drept.*

Prin înfrângerea de Sine însuș, prin eroica Sa identificare cu sufletul neamului românesc, în cele mai tragice momente ale vieții noastre politice și prin disprețuirea fără seamăn a durerii Sale, a umbrit multe figuri de viteji Voevozi și a făcut din El un *Rege nobil și leal.*

Pentru toate acestea, personalitatea Lui mare, luminoasa Lui figură, va străluci în secoli cât timp va fi istorie românească și se va putea spune cu cel mai îndreptățit cuvânt: «A făcut țării Sale cel mai mult bine, în timpul cel mai scurt».

Dar, comemorând aici, în Revista Pădurilor, binecuvântata Lui domnie, se cuvine să reamintim printre vrednicile Lui fapte și de acelea, prin cari a strălucit ca sprijinitor al pădurilor, căci socotim că mijlocul cel mai bun, nu numai de a-L înțelege, dar și de a-L glorifica, este de a-L restitui preocupărilor Sale de predilecție.

Câți vor fi știind că Regele Ferdinand era un profund cunoscător botanist-silvic și că în pătrunderea amănuntelor acestor vaste științe se întrecea cu profesorii eruditi?

La Congresul silvic din 1926, ne-a mărturisit origina acestei afecțiuni:

„Ca unul care m'am născut într'un ţinut acoperit în mare parte de codrii, era firesc ca inima mea să fi fost totdeauna atrasă spre partea aceasta frumoasă cu care bunul Dumnezeu a îmbogăţit şi ţara noastră şi să simt o mare bucurie când mă găsesc în mijlocul d-v.".

In două rânduri, venind în mijlocul membrilor Societăţii Progresului Silvic, ne-a spus cuvântul Lui regesc.

La fiecare dată, pătrunzătorul largilor întinderi ale dramei pădurilor, găseşte accente de sublimă învăţătură, de superioară politică silvică.

De fiece dată, limpede şi impresionant, a aruncat în mijlocul umbrei, lumini din cari să se adape silvicultura încă mult timp şi sentimentelor noastre de profundă şi legitimă revoltă, pentru distrugerea pădurilor, Le-a dat totala îndreptăţire.

A trăit între noi, a lucrat cu noi şi ne-a pus înainte ca exemplu uriaş, însăş mucenicia Lui: — din tot ce facem este aşa de puţin al nostru şi aşa de mult al viitorimii.

De-ar mai fi trăit şi-ar fi pus desigur şi mai departe o părticică din marea Sa putere în serviciul cauzei pădurăreşti şi ar fi ajuns poate la rezultatul atât de măgulitor pentru o ambiţie omenească, să facă pădurile ţării româneşti, asemenea celora ce-I vrăjiseră tinereţea.

* * *

Din cuprinsul de munţi şi de râuri, de pe binecuvântatele plaiuri, pe cari din vară în vară firea le îmbogăţeşte ca pe nici unele altele,

ca arborii ce-şi înalţă frunzele lor spre soare,

aşa, rugători, înălţăm braţele deschise spre ceruri, în semn de închinare, Ţie, Rege.

Către Tine se îndreaptă, din murmurul pâraelor de munte, ce curg pe lângă slăvitul Tău mormânt, glasul celor ce slujesc codrului Tău drag.

IV

Copacii din pădure se întrec în înălțime, se saltă năvalnic din umbră, pentru ca în sunetul clopotelor din liniștita Mânăstire a Curței domnești din Argeș, ei să asculte întâi pomenirea Ta;

iar arborii cei subțiri, drepți ca lumânările în fața iconostaselor, își ridică trupurile lor tinere, copilărești, să vadă legendara Ta față.

«Și copacii și ierburile Îți aprind focuri de închinare. «Sunt florile lor: corolele — luminițe cari ard —; par«fumul lor, — fum de tămâie ce se urcă spre Tine» —.

Redacția

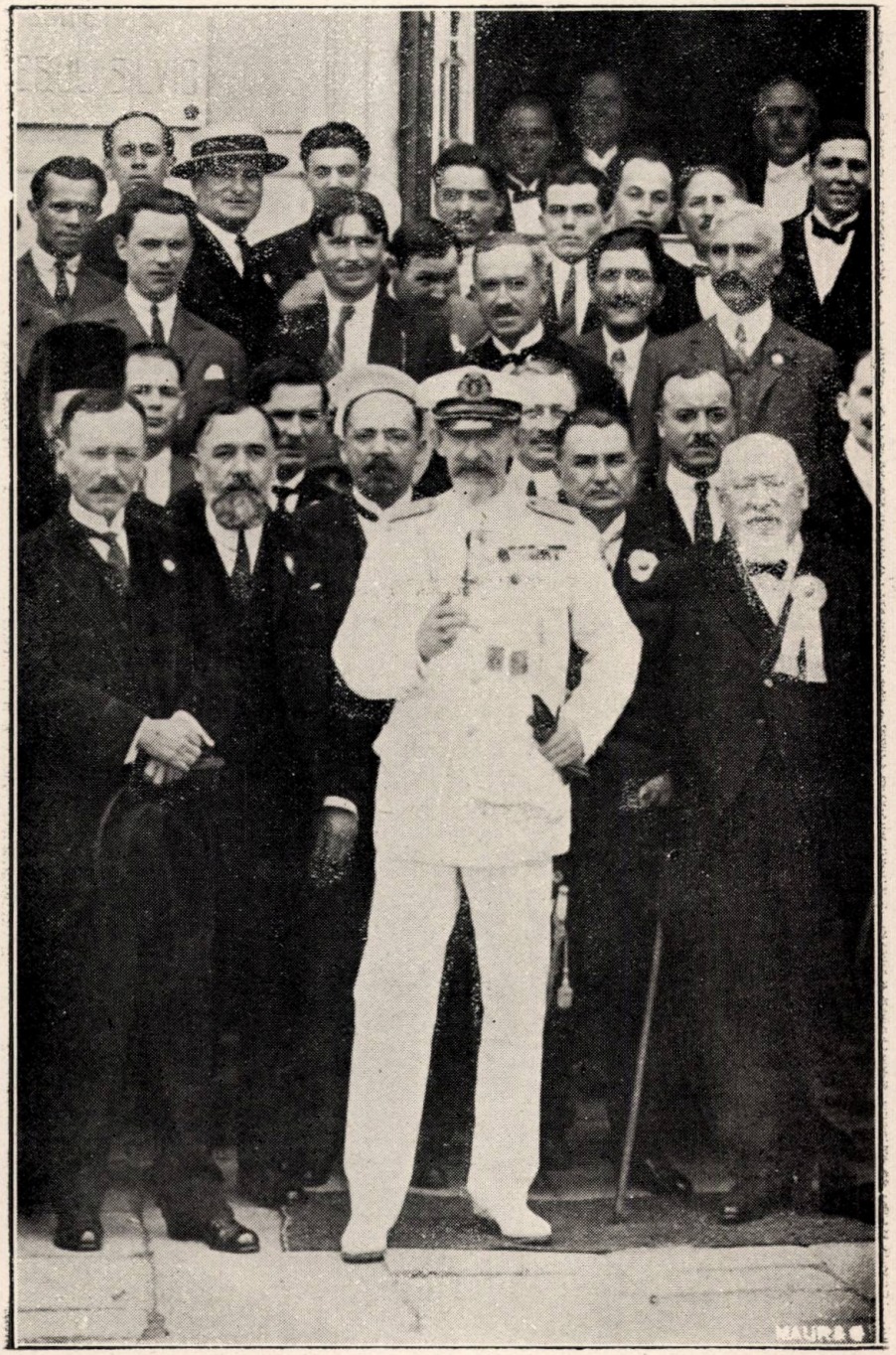

REGELE FERDINAND I

Fotografiat la eşirea din Palatul Societăţii «Progresul silvic», cu ocazia inaugurării lui în 1926.

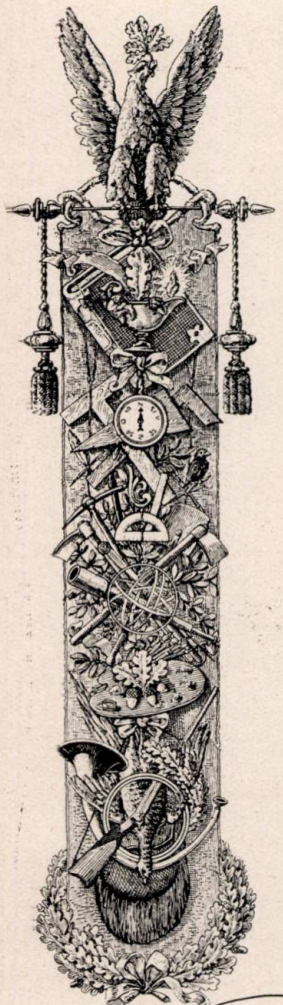

In zilele Majestăței Sale Regele Tutulor Românilor

FERDINAND I-iu

Și în al 40-lea an de existență al societăței «Progresul Silvic» fiind Președinte D-nul Alexandru Constantinescu, ministru al agriculturei și domeniilor, s'a desăvârșit clădirea «Cercului Inginerilor Silvici din România»

Această clădire măreață care s'a început în luna martie 1924 și s'a terminat în luna martie 1926 sub conducerea unui comitet de direcție compus din inginerii silvici: Const. Sava-Goiu, Const. P. Georgescu și Mihail Tănăsescu, secretar dem. Robănescu, casier Nic. Cleftérescu, planurile fiind întocmite de arhitect profesor Cracle Lăzărescu, – are o suprafață clădită de 540 m.p., situată în bulevardul Brătianu № 57 bis.

Ideia clădirei unui cerc propriu este veche, și se pierde cu zecimi de ani în urmă în vremurile cînd silvicultorii 'și țineau congresele și conferințele prin buna voința unei sau altei administrațiuni, – dar concretizarea ei s'a făcut la 9 decembre 1913, cînd din inițiativa unui grup de silvicultori entusiasti s'a pus bazele unui statut publicat în monitorul oficial № 265 din 26 februar 1914 creindu-se societatea «Cercul Silvicultorilor» al cărui scop principal era de a și clădi o casă proprie

În adunarea de la Cluj din August 1921 această societate s'a contopit în societatea «Progresul Silvic» ce patronează astăzi această mare serbătoare

Casa noastră s'a săvârșit, cu banul adunat de la fiecare inginer silvic, din micul lui salariu, și pe niște vremuri grele de trai, cu banii de la ministerul agriculturei și domeniilor, cu banii de la instituțiuni și cu un ajutor de neprețuit al președintelui societăței «Progresul Silvic» D-nul Alexandru Constantinescu –

Instituțiunile cari au ajutat cu obolul lor la această clădire sunt:

Fondul religionar din Bucovina
Fondul grănițăresc din Năsăud
Societatea «Reșița» proprietara unui imens domeniu forestier în Banat –

Locul pe cari s'a clădit această măreață casă este dat de primăria capitalei, în schimbul unui alt loc, ce se dăruise societăței «Cercul Silvicultorilor de către ministerul agriculturei și domeniilor în str. Schitul Maicelor № din locurile statului aflate în București cu actul autentificat la № al tribunalul Ilfov sect notariat –

Acest lăcaș, va adăposti de a pururea, toate mișcările mari pornite pentru apărarea și conservarea mîndrilor noști codri, leagăn al neamului românesc, și va contribui la strângerea rîndurilor inginerilor silvici din toate ungherele țărei în toate acele porniri laudabile –

Fie ca această măreață clădire cari reprezintă sforțarea și munca generațiunei silvicultorilor de azi, să servească de pildă generațiunilor viitoare și să le fie un îndemn mai mare la muncă pe calea propășirei silvicultureі românești

Amin –

Serbarea inaugurărei s'a desăvârșit în ziua de

Ferdinand

Constantinescu
Presedintele Societatei

Ionel Jarofid
Ministrul Agriculturii

Mirovici
pătrarh

Busuioc

Regele Ferdinand I, semnat pe «Actul comemorativ».

REGELE FERDINAND

— PROTECTORUL PĂDURILOR —

Durerea mare, care a cuprins ţara dela un cap la altul, prin moartea *Marelui Nostru Rege Ferdinand I*, s'a abătut mai ales asupra Corpului silvicultorilor, cari aveau un cult pentru Regele Lor, cult pornit din aceiaş iubire profundă, pentru pădure.

In adevăr, Regele Ferdinand, născut la Sigmaringen, în meleagurile adumbrite ale Pădurei Negre şi-a petrecut copilăria acolo, legând cu pădurea o dragoste pe care nu a uitat-o nici odată şi pe care a manifestat-o făţiş ori de câte ori ocaziunea se ivea.

Vânătoarea, această nobilă îndeletnicire, a contribuit mult, ca *Regele Ferdinand*, să cunoască mai bine decât oricine altul, pădurile ţărei noastre în complexul lor general, nu din auzite, nu din citite.... ci călcând cu piciorul lui *Regesc* pădurile din munţi, colinele ca şi câmpiile ţărei noastre, după cum singur o mărturiseşte în discursul ţinut nu mai departe, — acum un an, — cu ocaziunea inaugurărei Casei silvicultorilor, când a spus:

„Cred că sunt unul din acei cari cunoaşte mai bine întreaga noastră ţară. M'am bucurat ori unde am văzut o pădure bine îngrijită, dar inima Mea a plâns, când am văzut că prin neîngrijire, s'a adus nu numai pierderea codrului, dar s'a pricinuit şi agriculturei o pagubă imensă, pentrucă nu mai există stăvilarul, care să oprească potopul care se revarsă asupra ţarinei lui".

Regele Ferdinand proteja cu adevărat pădurea, şi totdeauna îndemna la ocrotirea ei; astfel cu ocaziunea unei conferinţe de propagandă forestieră ţinută în saloanele Domeniului Coroanei la 5 Martie 1905, pe atunci *Prinţ moştenitor*, între altele a spus:

„Acel care pune toporul la tulpina unui arbore, nu trebue să uite că prepară sicriul agriculturei".

Ce profund adevăr! Câtă înţelepciune regească!!

Regele Ferdinand iubea codrul şi manifesta această dragoste,

după cum se poate vedea și din cuvintele rostite la primul Congres al Inginerilor silvici din România întregită în 1919, ținut la București în sala Senatului, când a spus, adresându-se silvicultorilor:

„Frumoasă este menirea voastră, fiindcă este strâns legată cu natura. Codrul este patria voastră, codrul cu toată poezia lui, cu toata istoria lui, căci și codrul are o istorie a lui ca și o țară, și codrii Carpaților noștri, sunt o parte a istoriei chiar a țării noastre.

Mi se pare că trăind în natură și inima silvicultorului trebue să răsufle într'un mod cu totul special.

O mare comoară stă în mâinile voastre, sunt sigur că veți ști să o păstrați pentru binele țării întregite.

Cuvinte mari și multe de laudă, s'au adus prea slăvitului nostru Domnitor, nu numai de supușii lui, dar de toată lumea, căci cu adevărat el a fost un Rege Mare al Românilor, așa de mare cum cu greu va mai putea fi altul.

Noi, modești silvicultori, am pierdut un sprijinitor puternic, atât de necesar în greaua noastă sarcină, de a conserva și a proteja pădurile în contra unei înclinări rele din ce în ce mai accentuate a omului.

Noi, vom păstra în adâncul sufletului nostru totdeauna acea amintire profundă care leagă pe omul cu conștiința curată de binefăcătorul său; — și vom aduce în toate împrejurările, prinos de recunoștință, aceluia care a fost *Marele Rege Ferdinand I*, — protectorul și iubitorul codrilor.

M. T.

Ne împlinim o pioasă datorie adunând laolaltă cuvântările pe cari Regele Ferdinand le-a rostit față de membrii societății «Progresul silvic», în diferite ocaziuni.

I

Cuvântul fostului Principe Moștenitor Ferdinand din ziua de 5 Martie 1905, rostit la conferința Soc. „Progresul silvic" sub președinția lui I. Kalinderu:

«Mă simt cu atât mai vesel găsindu-mă în mijlocul «d-v., cu cât sunt sigur că Societatea «Progresul silvic» «are un rol foarte mare de îndeplinit, contribuind la vul«garizarea cunoștințelor sănătoase privitoare la îmbunătățirea «condițiunilor forestiere ale României.

«S'a păcătuit mult prin exploatarea puțin chibzuită a «pădurilor, cu toate că fondul nostru forestier reprezintă o «mare bogăție națională. O îndrumare spre bine prin măsuri «judicioase este cu atât mai necesară, cu cât pădurile trebue «considerate ca adevărații plămâni ai agriculturii.

«O agricultură prosperă, fără o proporție îndestulătoare «de păduri, nu este cu putință și așa fiind, *acel care pune «toporul la tulpina unui arbore, nu trebue să uite că el «pregătește sicriul agriculturii».*

II

Discursul rostit de Regele Ferdinand I, cu ocazia inaugurării primului congres al inginerilor silvici din România întregită, în Maiu 1919:

«Am venit cu o mare plăcere în mijlocul d=v., pentru «a prezida întâiul congres, care întruneşte sub acelaş aco= «periş pe silvicultorii României întregite.

«O frumoasă menire are în viaţa şi în economia unui «stat serviciul silvic. El este şi păzitorul unei comori fru= «moase, este şi regulatorul unei ramuri a bogăţiei naţionale.

«Frumoasă este menirea voastră, fiindcă este strâns «legată cu natura. Codrul este patria voastră, codrul cu «toată poezia lui, cu toată istoria lui, căci şi codrul are o «istorie a lui ca şi o ţară. Şi codrii Carpaţilor noştri sunt «chiar o parte a istoriei ţărei noastre. Nu numai că au «fost adăpost în vremuri de restrişte, dar acolo unde stân= «cile ne=au despărţit, prin codrii, fraţii de dincolo şi de «dincoace şi=au întins mâna! In timpurile războaielor, codrii «au fost un mare prieten al soldaţilor noştri. Chiar dacă «mulţi din uriaşii codrii au trebuit să cadă sub toporul «nemilos, tot ei au dat tărie lucrărilor de apărare, prin cari «au mijlocit bravilor noştri ostaşi să se opue cu toată vitejia «avântului unui inamic neîmpăcat. Codrii au trebuit să fie «adăpostul acelora, cari înapoia frontului au fost îngrijiţi «în spitale.

«Dar ni se pare ciudat, a vorbi de victimele toporului. «Ce poate să fie mai frumos pentru o inimă tânără, care «intră în viaţa sănătoasă a naturii, decât să privească cum «creşte codrul, cum cresc, ca să zic aşa, copiii lui sădiţi de «mâna lui în pământul fertil?

«Mi se pare că, trăind în natură şi inima silvicultorului «trebue să răsufle într'un mod cu totul special, să simtă

«mai sănătos, cu mai mare dreptate, în mod mai moral, «decât acela care este silit să-și ducă viața înconjurat de «zidurile orașelor!

«Cu mare încredere aștept rezultatele congresului acesta, «unde pentru întâiași dată silvicultorii din Regat cu cei din «Țările alipite își pot schimba într'un mod liber și conștienți «de menirea lor comună, vorbe și sfaturi, pentru a da ser- «viciului forestier o întindere cât mai mare și cât mai «frumoasă.

«O mare comoară stă în mâinile d-v., sunt sigur că «veți ști să o păstrați pentru binele țărei întregite».

III

Discursul Regelui Ferdinand I, din 30 Martie 1924, cu ocazia desvelirii plăcii comemorative a eroilor silvici, aşezată în palatul Ministerului de Domenii.

«Am crezut o datorie din parte-Mi să vin azi aci «ca să aducem cu toţii împreună prinosul nostru de recu-«noştinţă, acelora cari departe de ocupaţia lor zilnică, au «arătat contimporanilor lor şi acelor cari le vor urmà în «frumoasa misiune de a îngriji de una din cele mai mari «bogăţii ale ţării, calităţile de suflet, calităţile de curaj, «cari în totdeauna au distins corpul nostru silvic.

„Ei au cimentat, prin sângele care l'au vărsat pe câm-«pul de luptă, unirea veşnică cu fraţii de dincolo de «Carpaţi, peste cari desigur adese ori am privit cu dorul «ce şi l-au împlinit prin jertfa fiinţei lor.

«Numele lor unite sunt înscrise aci pe piatra dură şi «rece, dar numele lor sunt săpate şi mai adânc în inimele «noastre calde. Sunt sigur că pilda de curaj, de abnega-«ţiune şi de îndepjinire a datoriei ce ei au dat, va rămâne «neştearsă în inimile d-voastre a tuturor.

«Când treceţi pe aci gândiţi-vă la camarazii voştri, «închinaţi-vă la dânşii şi luaţi pildă dela ei, dragostea de «muncă şi iubirea de neam.

«Iar voi, a căror nume sunt scrise aci, daţi acelora «ce vă urmează — de sus din cer — bine cuvântarea voastră «pentru o muncă cinstită şi spornică.

«Aşa să fie!»

IV

Cuvântarea Regelui Ferdinand I, la Congresul inginerilor silvici din anul 1926, primul ținut în palatul propriu din B-dul I. C. Brătianu No. 57 bis:

«Simt o mare bucurie de a mă găsi aci în mijlocul «D-voastră, la societatea «Progresul silvic,» care reprezintă «aproape unitatea, pot spune, a celor cari sunt chemați a «se ocupa nu numai cu mintea, dar și cu inima, de pădu-«rile noastre.

«Vă pot spune că am urmat cu mare plăcere invita-«țiunea ce am primit. Ca unul care s'a născut într'un ți-«nut acoperit în mare parte de codrii, era firesc ca inima «mea să fi fost totdeauna atrasă spre partea această fru-«moasă cu care bunul Dumnezeu a îmbogățit țara noastră. «In diferitele escursiuni pe cari le-am făcut — și cred că «sunt unul din acei cari, poate, cunoaște mai bine întreaga «noastră țară — m'am bucurat ori unde am văzut o pădure «bine îngrijită, dar inima mea a plâns acolo unde am vă-«zut că, prin neîngrijire, s'a adus nu numai perderea co-«drului, dar s'a pricinuit și agricultorului o pagubă imensă «pentru că nu mai există stăvilarul care să oprească poto-«pul care se revarsă asupra țarinei lui.

«Este adevărat că Dumnezeu ne-a dăruit o bogăție «mare și frumoasă care trebue să ne fie scumpă și pe care «trebue să o păstrăm ca o moștenire frumoasă ce am «căpătat-o dela strămoșii noștrii, căci trebuie să ne spu-«nem totdeauna că, ceea ce dela strămoși am moștenit, «trebuie să păstrăm ca orbita ochiului nostru; dar aceasta «nu înseamnă că nu trebuie să ne folosim cât mai mult «de bogăția aceasta și în toate direcțiunile.

«A dat Dumnezeu lemnul, ca să se folosească locui-«torii acestei țări de bogăția această dumnezeiască, dar ceea

«ce odată s'a tăiat, trebuie să se răsădească imediat. Asu=
«pra acestui punct aș dori să atrag atențiunea serviciului
«nostru silvic: ca totdeauna să se gândească la raportul
«care trebuie să existe între tăiere și răsădire, căci dacă
«tăiem prea mult, mergem la sărăcirea frumoasei noastre țări.

«Sunt sigur că în inima și a silvicultorilor noștrii, ca și
«în inima mea, există iubirea pentru codru, căci eu nu pot
«să=mi închipui să fie cineva silvicultor și să aibă numai
«pofta de tăiere, iar nu și trebuința de a admira și iubi
«elementul în care e menit să trăiască.

«Cultivați în inimile voastre și mai ales în ale tinere=
«tului iubirea aceasta pentru frumusețile naturei și veți ve=
«dea cât de drag vă va ajunge fiecare copac și cât de
«mare interes veți pune la o exploatare sistematică a bo=
«găției acesteia date de Dumnezeu și cu cât mai mult drag
«veți sădi plantațiuni noi, ca să refaceți cele pe care nevoia
«ne=a impus să le sacrificăm pentru binele obștesc.

«Incă odată vă pot spune, cu câtă plăcere mă găsesc
«astăzi în mijlocul D=voastră și văzând programul intere=
«sant pe care vreți să=l discutați, vă spun din toată inima:
«Bine v'am găsit și vă urez spor bun la muncă».

Anul XXXIX Iulie 1927 No. 7

REVISTA PĂDURILOR

ORGANUL SOCIETĂŢII „PROGRESUL SILVIC“

PALATUL SOC. «PROGRESUL SILVIC»
Bucureşti—B-dul I. C. Brătianu, 57 bis

DAREA DE SEAMĂ

ASUPRA CELUI DE AL
38-lea CONGRES
AL
SOCIETĂŢII
„PROGRESUL SILVIC“

LUCRĂRILE IN BUCUREŞTI

29—31 Mai 1927

Excursia la Curtea-de-Argeş şi Cumpăna

1—2 Iunie 1927

Anul XXXIX Iulie 1927 No. 7

REVISTA PĂDURILOR

ORGANUL SOCIETĂȚII „PROGRESUL SILVIC"

DAREA DE SEAMĂ

ASUPRA CELUI DE AL

38-lea CONGRES

AL

SOCIETĂȚII

„PROGRESUL SILVIC"

LUCRĂRILE IN BUCUREȘTI

29—31 Mai 1927

Excursia la Curtea-de-Argeș

și Cumpăna

1—2 Iunie 1927

PALATUL SOC. «PROGRESUL SILVIC»
Bucuresti—B-dul I. C. Brătianu, 57 bis

DAREA DE SEAMĂ

ASUPRA

CELUI DE-AL 38-lea CONGRES

AL

SOCIETĂŢII „PROGRESUL SILVIC"

ZIUA I

Duminică, 29 Mai 1927

Dimineaţa

Deschiderea congresului

In ziua de 29 Maiu 1927, ora 11, a avut loc în sala festivă a Casei Societăţii «Progresul Silvic» din B-dul I. C. Brătianu, 57 bis, şedinţa de deschidere a Congresului, în prezenţa a circa 250 congresişti—din cari unii cu doamnele—şi a următoarei asistenţe:

D. Busuiocescu, Subsecretar de stat la Minist. Agriculturii şi Domeniilor,
Gh. Stratilescu, Ing. Insp. general,
D. Ionescu, Profesor la Şcoala Politechnică,
Gh. Nicolau, Subdirector la Şcoala Politechnică şi vice-preşedinte al A. G. I. R.,
I. Bungheţeanu, Prof. la Academia de Inalte studii comerciale şi industriale,
D. Căruntu, D. Zlătescu şi *Komârzan*, Directori generali Minist. Domenii,
Gr. Grinţescu, Colonel farmacist,
M. Manoilescu, senator,
M. P. Florescu, Laurenţiu Oanea, Holca, deputaţi,

D-l **Aurel Eliescu:** Deschid congresul pe anul 1927 şi propun ca Preşedinte pe eminentul nostru confrate, D-l Ing. Consilier silvic C. P. Georgescu.

D-l **C. P. Georgescu,** Vice-președintele Soc. Progresul silvic.

Domnule Ministru,
Doamnelor și Domnilor,
Iubiți camarazi,

Societatea noastră a luat ființă la 16 Ianuarie 1886, din inițiativa unui grup de silvicultori entuziaști. A început numai cu 43 membri, din cari numai câțiva mai sunt în mijlocul nostru și pun și astăzi aceeaș râvnă pentru prosperitatea Societății, ca și odinioară când i-au dat ființă, creind un organ social pentru apărarea pădurilor.

Societatea noastră a intrat deci în al 41-lea an de existență. Dela modestul număr de 43 membri, astăzi am ajuns la peste 800, număr ce sporește anual cu tinerii ingineri silvici, absolvenți ai Școlii Politechnice din București, și—cu regret trebue s'o spunem—cu prea puțini proprietari de păduri și economiști, cari să aprecieze la justa ei valoare, importanța acestui negrăit de frumos patrimoniu național: *pădurea.*

Privind activitatea Societății în acest lung parcurs de 41 ani, avem satisfacția de a aprecia cu mândrie și recunoștință activitatea predecesorilor noștri.

Domnilor,

S'a spus și încă se mai spune, că: «*România este o țară bogată în păduri*», dicton și credință foarte veche, care de mult nu mai corespunde cu realitatea.

Incă dela 1881, în România veche, s'a simțit nevoia votărei primului Codice silvic, care a oprit defrișerile în regiunile de coline și munte, lăsând libere pe cele dela câmpie.

In intervalul 1881—1910, s'a defrișat atât de mult la câmpie, că regiuni întregi s'au despădurit. Sub impulsiunea Societății noastre și cu colaborarea membrilor ei, s'a alcătuit și votat un nou codice silvic, în 1910, prin care s'au reglementat exploatările și s'au oprit în mod formal defrișerile în orice regiune.

N'apucase bine ca această lege să intre în moravurile noastre și să înceapă a-și produce efectele, *căci în materie de păduri se pot vedea abia după zeci de ani*, că omenirea întreagă, printre care și poporul nostru, în 1916, a intrat în vâltoarea marelui război.

Am trecut—după cum știți—prin o sguduire socială năprasnică, din care poporul românesc, grație înțeleptei conduceri a marelui nostru Rege Ferdinand I, grație vitejiei neamului nostru, ce-a sacrificat pe altarul patriei 800.000 din fii săi cei mai buni, *s'a înfăptuit în fine visul nostru milenar: România a românilor, între hotarele ei etnice și naturale: Tisa, Dunărea, Nistrul și Marea Neagră.*

Dacă războiul cere cetățeanului eroism până la sacrificiul vieții pentru binele patriei, Codrul frate cu românul, pădurile, s'au sacrificat și ele alăturea de soldații noștri pentru mărirea patriei.

De furia acestui cataclism social n'au scăpat decât pădurile prea izolate, depărtate de frontul de luptă și de centrele omenești.

Dar furtuna a trecut, a revenit pacea şi cu ea o grea, foarte grea problemă: *refacerea.*

Domnilor,

Pentru silvicultori, rolul şi importanţa pădurilor, evident nu este o chestiune de discutat, alături de toate ramurile de specialişti ce au pornit cu frenezie la repararea dezastrelor produse de război, am pornit şi noi, *inginerii silvici.*

— Societatea noastră, într'un gând cu toţi economiştii ţării, prin organul ei «Revista Pădurilor», prin conferinţe, congrese şi publicaţiuni, a dat alarma, a arătat tuturor jalea codrilor noştri şi a indicat măsurile grabnice ce trebuiau luate pentru replantare, pentru refacerea codrilor distruşi de marele războiu.

Prin unirea tuturor provinciilor româneşti sub un singur sceptru, ţara s'a mărit, iar suprafaţa pădurilor s'a întreit, căci la pădurile vechiului regat s'au adăogat pădurile Transilvaniei, Bucovinei şi Basarabiei.

Problema silvică în România Mare lua deci un alt aspect, de o importanţă considerabilă: cele 7 milioane hectare păduri trebuiau pe viitor ocrotite printr'o legislaţie unică, o administraţie unică, în locul celor 4 sisteme diferite, sub cari trăiseră până atunci.

Încă din 1922, în urma Congresului nostru dela Cernăuţi, Societatea noastră a elaborat în acest scop un ciclu de 4 legi şi anume:

1) un nou codice silvic,
2) legea învăţământului silvic,
3) o nouă lege de organizare a corpului silvic,
4) o nouă lege a Casei Pădurilor.

Această din urmă era considerată ca o *axă* a întregului ciclu de legi.

Graţie faptului că fostul nostru Preşedinte, regretatul Al. Constantinescu, era şi Ministrul de resort al Agriculturii şi Domeniilor, două din aceste legi: *învăţământul* şi *legea de organizare a Corpului silvic*, au devenit realitate.

Noul Codice silvic şi *Noua lege a Casei Pădurilor*, ambele foarte necesare, au rămas mai departe *desiderate de realizat.* Ne-am bucura mult, dacă Domnul Ministru al Domeniilor, un strălucit economist şi iubitor al pădurilor şi le va însuşi, ele fiind alcătuite de cunoscători profunzi ai chestiunii silvice la noi şi având la bază o nepărmurită iubire de păduri şi o neprihănită dragoste de ţară.

Domnilor,

«*Cel ce pune toporul la tulpina unui arbore, pregăteşte o scândură pentru sicriul agriculturii*».

Această axiomă, ce ar trebui să fie săpată în inima fiecărui român, sunt cuvinte grăite de Marele nostru Rege pe când era Prinţ moştenitor, cu mult înainte de război, la una din conferinţele societăţei noastre.

Trebuinţele omeneşti, evident trebuesc satisfăcute, şi nu la exploatările normale face aluzie cuvântul Majestăţei Sale.

El se referă la abuzul doritorilor de câştig rapid, cari sacrifică într'un timp scurt o pădure, pentru meschina trebuinţă de a fructifica un capital, fără

să se gândească că jupoaie de lemnul trebuincios generaţiile ce vin, că în locul munţilor împăduriţi, lasă munţi pleşuvi.

An de an, Societatea noastră, prin congrese, prin conferinţe, prin organul ei de publicitate «Revista Pădurilor» a semnalat răul, desideratele noastre au rămas fără ecou.

Marea reformă ce a urmat războiului, expropriérile şi împroprietărirea ţăranilor, au cerut pădurilor un imens sacrificiu. Numai pentru constituirea de izlazuri comunale, până la 1 Ianuarie 1927, s'au expropriat pentru a fi defrişate şi transformate în izlazuri 985.000 ha, adică a 7-a parte din pădurile ţării, păduri din regiunea de coline şi munte, din cari mai bine de jumătate sunt coaste repezi, fugitive, cari au început deja să se surpe, să se brăzdeze de ravene şi torenţi, cari prin depozitele ce lasă în drumul lor, strică enorm satelor şi terenurilor cultivabile de pe fundul văilor.

In locul pădurilor frumoase, s'au creiat în jurul celor mai multe sate nişte ponoare urâte numite *izlazuri comunale*, pe care nici caprele n'au ce păşuna.

Ne grăbim a semnala greşeala ce s'a făcut, căci răul se poate repara *azi* mai uşor decât *mâine*.

Societatea «Progresul silvic» a găsit de cuviinţă deci, să pună în discuţia adunării sale din 1927 această chestiune, în dorinţa de a atrage din timp atenţiunea factorilor competenţi, a se repara răul, cât el n'a luat încă proporţiile uriaşe ce ameninţă să ia, pentru a salva agricultura ţării, pentru a salva de prăpăd pe isteţii şi inimoşii noştri ţărani, cei dintâi ce vor suferi de viitorii torenţi.

Această chestiune de altfel este strâns legată: de împăduririle în restanţă ale suprafeţelor exploatate, de creieri de păduri în zonele despădurite, de stingerea torenţilor deja destul de numeroşi ce brăzdează munţii şi colinele noastre şi cari ne-au creiat un regim defavorabil de navigaţie la gurile Dunării, problemă, ce nu-şi va găsi rezolvarea, decât reparând greşelile trecutului, la origina lor, în munţii şi colinele noastre, unde am defrişat şi transformat pădurile în izlazuri, ca să ne sporim numărul vitelor. Rezultatul este că ne-am îngreuiat siguranţa navigaţiei la gurile Dunărei şi ne-a stricat bunul regim al apelor.

Domnilor,

O altă problemă capitală, cari împiedică pădurile noastre să producă material lemnos în mod normal, dată fiind calitatea superioară a solului nostru, este şi fărămiţarea marilor păduri, între moştenitorii diferitelor generaţii şi prin vânzări în parcele mici.

Dacă locurile cultivabile care dau recolte anuale, când ating suprafeţe prea mici, îşi pierd din producţiune, căci nu pot fi cultivate în mod raţional, technica agricolă ne mai putându-li-se aplica, apoi *pădurea* care prin natura ei dă recolte periodice la zeci de ani, 30, 40, 60 şi chiar peste 100 ani, în mica proprietate, ajunge absolut neproductivă din punct de vedere economic. Miile de petice de păduri răzăşeşti şi ţărăneşti, nu sunt acoperite decât cu huceaguri şi mărăcini, terenuri absolut pierdute pentru recolte silvice importante şi pentru lemnul de lucru, care odinioară a făcut fală codrilor noştri.

Dacă am şti că lemnul de toate categoriile, ce ne va fi necesar în viitor,

îl vom putea aduce dela vecini, ar fi o soluţie mai rentabilă, ca peticele de păduri ce nu sunt situate pe terenuri erozibile, să le dăm o altă întrebuinţare în agricultură.

Vecinii noştri însă, ca şi noi, exploatează cu aceeaşi frenezie, şi ne fac concurenţă la export.

Atunci ce e de făcut?

Societatea noastră, chiar în desbaterile actualului congres este chemată să discute şi această chestiune şi evident că va găsi soluţiunea, care să satisfacă nu numai interesele generale ale statului, dar şi interesele micilor proprietari de păduri, prin exploatări comune, socotindu-se pădurea de petece ca un singur bloc, cum a fost odinioară.

La această operă de refacere a domeniului nostru forestier, Societatea Progresul silvic cheamă a conlucra nu numai pe inginerii silvici, ci pe toţi cetăţenii conştienţi ai ţării, ca cu toţi într'un singur gând, cu răbdare şi perseverenţă, generaţii după generaţii, să ne străduim a ne reface pădurile, acolo unde sunt indispensabile. Dacă această colaborare s'ar realiza, nu vor trece 50 de ani şi România Mare va fi din nou cea mai frumoasă ţară cum a fost acum 1800 de ani, când marele Traian atras de pajiştile şi pădurile dela gurile Dunărei şi-a trimis legiunile într'aci, să pună temelia poporului nostru.

Domnilor,

A dori ca ţara noastră să fie o grădină, este uşor şi cred că această dorinţă o avem cu toţii; dar a o face grădină, adică ce a fost, este foarte greu. Această grandioasă operă nu se poate realiza decât de un popor conştient, care râvneşte la strălucirea ţării sale.

Popoarele însă lucrează, prin exponenţii lor, factorii politici, *guvernele de ieri, de azi şi de mâine.*

Prin urmare, *pădurile nu vor fi efectiv ocrotite*, dacă toate partidele politice, *în unanimitatea lor*, nu se vor hotărâ la aceasta, căci până astăzi nu cunosc nici un partid, care să nu fi cerut continue sacrificii pădurilor.

Deci toate partidele politice, au datoria să înceapă, cu un moment mai înainte, a da o mare atenţiune chestiunilor silvice, rezolvându-le de comun acord cu chestiunile agricole, zootechnice şi ale apelor, prin specialiştii lor, cari pot colabora frăţeşte, spre binele scumpei noastre Patrii.

Prezenţa în mijlocul nostru a atâtor personalităţi ştiinţifice, economice şi politice, este o chezăşie că suntem pe drum bun. Prezenţa D-lui Sub-secretar de Stat Busuiocescu, ca reprezentant al D-lui C. Garoflid, Ministrul Domeniilor, este o garanţie că desbaterile ce vor urma, vor stârni interesul D-lor, iar dezideratele D-v. vor căpăta soluţiuni satisfăcătoare.

D-voastră doamnelor şi domnilor care ne onoraţi cu prezenţa la deschiderea Congresului nostru, vă rugăm să primiţi viile noastre mulţumiri.

Iar vouă, iubiţi camarazi, cari în număr aşa de mare aţi venit să luaţi parte la lucrările adunării noastre, vă zic: «Bine aţi venit», ca unind ştiinţa, experienţa şi munca tuturora, să contribuim atât la sporirea acestui patrimoniu nepreţuit, pădurea, cât şi la îngrijirea şi exploatarea lui raţională.

Şi acum, din simţimântul de adânc devotament şi de neclintită iubire şi

recunoştinţă ce păstrăm Tronului şi Dinastiei, urăm cu toţii în acelaş gând şi din acelaşi inimă:

Trăiască viteazul, vrednicul şi înţeleptul Ferdinand I, iubitul nostru Rege, căruia îi dorim sănătate deplină, pentru binele şi fericirea Patriei noastre mult iubite.

Trăiască Majestatea Sa Regina, slăvita şi graţioasa noastră Doamnă.

Trăiască şi înflorească Augustele vlăstare ale Dinastiei române.

D-l **Busuiocescu**, Subsecretar de Stat la Ministerul Agriculturii şi Domeniilor.

Domnilor congresişti,

Pătruns de importanţa pe care pădurile o au în viaţa noastră, precum şi de rolul deosebit de însemnat pe care d-v. silvicultorii îl aveţi în această ramură de producţiune, d-l Garoflid, ministrul agriculturii şi domeniilor, ar fi voit să fie prezent astăzi la deschiderea celui de al 38-lea congres al Societăţii «Progresul silvic», în care are să se discute probleme de cea mai mare însemnătate pentru economia noastră forestieră şi de cel mai mare folos pentru economia noastră naţională.

D-sa însă, din împrejurări neprevăzute, regretă că nu poate fi astăzi prezent şi m'a însărcinat a-l reprezenta.

Cu deosebită plăcere îmi îndeplinesc această însărcinare şi în numele d-sale vă aduc salutul său cordial.

Insufleţit de aceleaşi sentimente ca şi d-sa, vă aduc şi salutul meu personal şi mă simt fericit că mă găsesc astăzi în mijlocul d-v., cari, întruniţi în acest congres, sunteţi chemaţi să daţi deslegare unora din cele mai însemnate probleme din domeniul silviculturii noastre şi la care toţi privim cu încrederea nestrămutată şi cu speranţa că prin munca d-v., veţi putea face ca silvicultura noastră, să se desvolte şi să dea toate roadele la care este menită.

Domnilor congresişti,

Insemnătatea pădurilor în viaţa unui popor este un adevăr, care se verifică şi se confirmă cu cât ne apropiem de timpurile în care trăim.

Acest adevăr este pus în evidenţă de numeroasele foloase, pe cari pădurile le aduc societăţii omeneşti.

Dacă din aceste foloase am menţiona pe cele mai însemnate, şi anume: că pădurile procură societăţii omeneşti bunuri economice de absolută necesitate, că ele dau posibilitatea unui număr însemnat de braţe să fie valorificate, că ele exercită o influenţă binefăcătoare asupra climei, asupra isvoarelor şi căderilor de apă, asupra fixării terenurilor—şi prin aceasta asupra agriculturii,—că ele exercită o asemenea influenţă şi asupra sănătăţii omului, este de ajuns pentru a se vedea necesitatea şi însemnătatea pădurilor.

In ţările culte, s'a înţeles de mult acest adevăr şi în consecinţă s'au luat numeroase măsuri de politică forestieră pentru apărarea, desvoltarea şi valorificarea pădurilor.

Ţara noastră, astăzi întregită prin cumînţenia şi vitejia poporului nostru

sub conducerea înţeleptului şi marelui nostru Suveran, este înzestrată de natură cu numeroase şi felurite bogăţii.

Intre aceste bogăţii, pădurile ocupă un loc de căpetenie.

In adevăr, din cele 29.000.000 ha, suprafaţa totală a României întregite, 7.248.000 ha formează domeniul forestier al ţării, ceeace reprezintă un procent de aproape 25 %.

După valuta de astăzi, domeniul nostru forestier reprezintă o valoare de peste 200 de miliarde lei.

Dacă ne gândim la imensele foloase pe cari ţara le-a avut şi le are mai cu seamă astăzi din această bogăţie naţională, ne putem da seama de însemnătatea ei în viaţa noastră naţională, economică şi socială.

Dar această însemnată bogăţie a fost supusă unor grele încercări în timpul războiului, când trupele inamice s'au năpustit cu o nemaipomenită furie asupra pădurilor noastre, devastându-le şi transportând sute de mii de m^3 de material lemnos în Germania, Austria, Ungaria, Turcia şi Bulgaria.

In perioada de după război, sdruncinarea economică survenită, nevoile de ordin social, revoluţia paşnică săvârşită în domeniul agrar, lipsa de mijloace băneşti şi de personal technic necesar, au făcut ca pădurile să sufere în o anumită măsură din punct de vedere al exploatării, conservării şi desvoltării lor.

Această stare de lucruri a adus cu sine nu numai o însemnată micşorare a domeniului nostru silvic, dar a dat naştere la o serie de urmări păgubitoare economiei noastre silvice şi naţionale, urmări cari se simt chiar în timpul de faţă, şi cari se vor resimţi încă mult timp, ştiut fiind că domeniul forestier prin natura lui nu se poate reface aşa de uşor şi în scurt timp, ca cel agricol.

Faţă cu acestea, este absolut necesar să se cunoască de aproape, toate suferinţele şi lipsurile silviculturii noastre, să se cerceteze cauzele lor şi în consecinţă să se arate mijloacele de împiedicat răul, de împlinit lipsurile şi de vindecat suferinţele, dintre care unele destul de mari.

In acest scop, este nevoe de o muncă inteligentă, metodică şi continuă, de o muncă ce necesită o cultură de specialitate. Această muncă cade însă în sarcina d-v., d-lor silvicultori.

Este o sarcină grea, căci în câmpul vast de activitate la care sunteţi chemaţi, un număr însemnat de probleme silvice şi economice aşteaptă o deslegare fericită spre binele silviculturii şi al economiei noastre naţionale.

Dacă am cita spre exemplificare:

a) Problema ocrotirii şi regenerării pădurilor;

b) Problema replantării terenurilor neproductive;

c) Problema fixării terenurilor fugitive şi a nisipurilor sburătoare;

d) Problema corectării torenţilor;

e) Problema fărămiţirii proprietăţii forestiere;

f) Problema păşunatului în păduri, a înfiinţării şi supravegherii păşunelor artificiale în regiunea munţilor;

g) Problema exploatărilor forestiere şi a controlului lor;

h) Problema comercializării produselor forestiere;

i) Problema creditului forestier;

j) Problema organizării ştiinţifice a cercetărilor forestiere, precum şi a or-

ganizării administrative forestiere, ne putem da seama cât de grea este sarcina d=voastră.

Numai d=v., d-lor silvicultori, puteţi să îndepliniţi această sarcină, numai d=v. puteţi soluţiona cu succes problemele silvice. Şi cu drept cuvânt, căci nimeni nu poate cunoaşte mai bine relele şi lipsurile gospodăriei noastre forestiere ca d=v., care aveţi pregătirea necesară, cari, mai mult de cât oricine, simţiţi bucuria codrilor falnici sau suferiţi durerea codrilor devastaţi.

Cine mai bine ca d=v. ar putea reda frumuseţea pădurilor noastre de odinioară?

De sigur, nimeni nu râvneşte şi nu trebue să râvnească mai mult ca d=v., ca o operă aşa de frumoasă şi de un aşa de mare interes naţional, economic şi social să fie înfăptuită cât mai bine şi cât mai curând.

Sunteţi chemaţi a fi depozitarii uneia din cele mai frumoase şi însemnate ramuri ale bogăţiei noastre naţionale.

Talantul ce vi s'a încredinţat, nu trebueşte ascuns în pământ, ci trebueşte înmulţit.

Sunteţi chemaţi a fi îndrumători pricepuţi în domeniul forestier. Este deci necesar ca prin sfaturi, prin conferinţe ştiinţifice şi populare, prin publicaţiuni scrise pe înţelesul tuturor, prin expoziţii, acordări de premii, prin înfiinţare de pepiniere silvice numeroase, să deşteptaţi un interes viu pentru păstrarea şi desvoltarea pădurilor.

Atunci şi săteanul nostru, care din nefericire astăzi înţelege prea puţin rostul şi însemnătatea pădurilor, vă va asculta şi va înceta a mai cere continuu defrişări de păduri. Mai mult, vor cere ei înşişi sprijinul d=v. în plantare de păduri pe terenurile lor inproductive, sau puţin productive.

Nu văd pentru ce săteanul nostru n'ar înţelege această utilitate, după cum o înţeleg sătenii din ţările culte ale occidentului, după cum o înţeleg mulţi dintre sătenii moşneni din regiunea noastră muntoasă.

In chipul acesta, opinia publică va fi luminată şi vă va înţelege mai bine iar multele greutăţi, pe care d=v. le întâmpinaţi în îndeplinirea datoriei d=v., nu vor mai exista, în tot cazul vor fi simţitor împuţinate. Munca d=v. va fi mult mai spornică. Aşa dar, grea este munca d=v, dar frumoasă este misiunea d=v.

Prin îndeplinirea ei, silvicultura se va desvolta, va înflori.

In chipul acesta veţi contribui la întărirea şi înălţarea poporului nostru care astăzi, graţie bunului Dumnezeu, graţie bravurei sale, graţie înţelepciunii, pătrunderii şi caracterului hotărît al Majestăţii Sale Regelui Ferdinand I, trăeşte cea mai frumoasă epocă din istoria noastră.

Pătruns de importanţa frumoasei misiuni, ce vă este încredinţată, am convingerea că în urma desbaterilor ce vor avea loc în congresul d=v., veţi arăta drumul şi mijloacele pentru înaintarea şi întărirea silviculturii noastre.

Desideratele d=v. vor găsi un ecou puternic în sufletul d=lui ministru Garoflid. Ele vor fi ascultate cu toată bunăvoinţa, căci d=sa poartă propăşirii silviculturii noastre un interes tot aşa de viu ca şi agriculturii.

In numele d=sale, precum şi al meu, vă asigur de tot sprijinul în îndeplinirea frumoasei d=v. misiuni.

Urându=vă o muncă rodnică, vă spun din toată inima:

Trăiască corpul silvic!

D-l **I. Ionescu,** Profesor la şcoala Politechnică.

La amabila invitaţiune ce s'a făcut Societăţii politechnice de a lua parte la acest congres, D-l Nicolae Stefănescu, Preşedintele acelei societăţi lipsind din Capitală, a binevoit a-mi da delegaţiunea de a-l reprezenta la această şedinţă de deschidere.

Inginerii constructori şi cei de căi de comunicaţiune, urmăresc şi apreciază progresele făcute în domeniul ingineriei silvice, căci lemnul este şi va fi totdeauna unul din materialele cu cari se ocupă ştiinţa şi arta construcţiilor. Din podurile noastre, 90% sunt din lemn şi numai restul 10% din beton, fer. Dacă economia naţională cere sporirea cantităţilor de acest material, technica cere şi îmbunătăţirea continuă a calităţilor, căci numai astfel lemnul va putea lupta cu materialele mai noi, ca de exemplu betonul armat. La 12 Decembre al anului trecut, a apărut pentru prima oară, şi anume în Germania, o ordonanţă generală pentru construcţiunile de lemn, prin care se cer condiţiuni severe pentru a se asigura rezistenţa şi durata lemnului. Satisfacerea unor asemenea condiţiuni cere ca ştiinţa silvică să îndrumeze şi să ajute natura, pentru obţinerea calităţilor necesare. Lemnul din ţara noastră, întruneşte puţine din aceste calităţi.

Societatea politechnică, interesată dar de aproape de progresele silviculturii, aduce colegei sale: «*Societatea Progresul silvic*» salutările sale amicale şi urările cele mai sincere pentru progresul ştiinţei silvice române şi pentru prosperitatea corpului silvic naţional.

D-l **Ing. Nicolau Gh.**

Domnule Ministru,
Onoraţi congresişti,

Asociaţia generală a inginerilor, care a îmbrăţişat în congresele sale cu toată atenţia problemele silvice, nu poate rămâne indiferentă faţă de nişte desbateri, în care competinţa se va întrece cu importanţa problemelor.

Scoala politechnică, la rândul ei, ca instituţie de pregătire a inginerilor silvici, nu poate rămâne străină faţă de asemenea manifestare publică.

In dubla calitate de reprezentant al acestor două instituţii şi fără a mă socoti specialist în materie, îmi voiu permite o mică incursiune economico-socială, în domeniul problemelor forestiere.

* * *

In timpurile vechi, pădurile acopereau de sigur aproape întreg pământul. In aceste condiţiuni, omul nemulţumit numai cu fructele spontane ale solului şi cu produsele nesigure ale vânatului şi pescuitului, şi-a făurit o glorie cucerând terenuri de cultură pe seama defrişării pădurilor.

Despădurirea, era pe atunci o condiţie de existenţă pentru populaţiile sedentare, în cât nu-i de loc surprinzător că pădurile au dat pas cu pas înapoi, făcând loc păşunilor şi câmpurilor de cultură.

Această concepţie, prin care defrişarea era considerată ca o condiţie şi ca un mijloc de progres, s'a perpetuat până la enciclopediştii francezi din secolul al 18-lea, cari credeau că secetele periodice au drept cauză insuficienţa în-

sămânţărilor. După concepţia lor, terenurile împădurite trebuiau puse în valoare prin defrişare şi cultură agricolă.

Economiştii timpului susţineau aceiaş teză şi în ignoranţa lor, erau duşmani neîmpăcaţi ai proprietăţii forestiere. Lucrurile au ajuns până acolo în cât în 1761, se anunţau încurajări în bani şi în natură, pentru proprietarii cari îşi desfrişau pădurile. După cum se vede, sporirea producţiei agricole era urmărită în întinderea suprafeţii, fără a se întrezări sporirea rendementului solului prin cultură intensă.

Această concepţie nu putea să întârzie prea mult, fără să se vadă că nici un progres n'ar putea fi atins pe această cale.

Deja în anul al 11-lea al revoluţiei franceze, legiuitorul a intervenit, dând puteri depline administraţiei, pentru a interzice devastarea pădurilor.

Deabia atunci s'a înţeles că suprafeţele împădurite sunt indispensabile pentru echilibrul condiţiunilor climaterice şi hidrologice, de care depinde proprietatea agricolă.

Apa de ploae, care cade asupra pădurilor, impregnează foile şi resturile vegetale cari acopăr solul şi se scurge apoi încet prin pătura permeabilă până la isvoare.

Pe un teren neîmpădurit, apa se rostogoleşte la suprafaţă sfâşiind solul şi formând torenţi neregulaţi şi periculoşi.

Deasemenea terenurile împădurite absorb mai multă cantitate şi îngăduе o evaporare mai redusă, de cât terenurile de cultură agricolă. Astfel, pădurile asigură ploi mai frecvente şi un climat mai regulat.

* * *

Influenţa pădurilor asupra prosperităţii agriculturii a legitimat în mai toate ţările intervenţia guvernelor, cu privire la exploatarea pădurilor.

Cu durere trebue să constatăm că, noi nu ne-am oprit pe calea devastărilor, ceiace a îndreptăţit pe profesorul de la Collège de France, Georges Renard, să citeze ţara noastră, printre cele socotite ca devastate.

Sunt unele regiuni în cari s'a mers aşa departe cu devastările pădurilor, în cât torenţii au transformat terenurile mănoase de altă dată, în terenuri sterile gonind populaţia spre alte locuri mai fertile.

Desigur nu pot afirma că s'a urmărit cu intenţie o politică de devastare. Am lăsat însă la o parte orice intervenţie administrativă în vederea reglementării exploatării şi a protecţiii pădurilor, fiind târâţi de faimoasa formulă a individualismului economic «laisser faire, laisser passer» şi îngăduind un abuz de folosire al dreptului de proprietate forestieră individuală. Exemplul cu pădurea e clasic; proprietarul are interes s'o tae, în timp ce naţiunea are interes s'o conserve.

Din cauza despăduririlor, caracterul apelor noastre a devenit torenţial, debitul lor neregulat. Regimul apelor fiind compromis, soluţionarea problemelor de navigaţie, canalizare, irigaţie, captare de energie hidraulică, va întâmpina grave dificultăţi.

Cred că nu mergem prea departe, dacă spunem că împotmolirea gurilor Dunării, ca şi nenorocirile inundaţiilor sunt în bună parte răsplata devastării pădurilor noastre.

O altă consecinţă a individualismului exclusiv este şi pulverizarea proprietăţii forestiere, care ridică şi va ridica dificultăţi de neînvins exploatării ştiinţifice a pădurilor.

Să-mi fie ertată cruzimea unei comparaţii.

Am citit că Michel Angelo, după ce a lucrat 22 luni în şir la bolta capelei Sixtine, căpătase infirmitatea de a ţine privirea în sus, aşa că nu se mai putea uita drept înaintea lui, nici la stânga, nici la dreapta.

Acelaş lucru ni s'a întâmplat şi nouă tot privind către individualismul economic, fără să băgăm de seamă că ne-am abătut pe marginea unei prăpastii, în care am putea cădea la fiece moment.

* * *

D-lor, a sosit de mult momentul ca să nu mai privim domeniul forestier al ţării din punct de vedere al nevoilor actuale de material lemnos.

Domeniul forestier trebue privit mai ales din punct de vedere al *funcţiunii sale sociale*, în legătură cu prosperitatea şi cu posibilitatea navigaţiei, a irigaţiei şi a captarii isvoarelor de energie. Exploatarea masivului forestier nu poate avea un caracter pur comercial şi de rentabilitate.

Punctul de vedere just, trezeşte în mintea noastră o mulţime de probleme silvice: împădurirea terenurilor necultivabile, stingerea torenţilor, fixarea solului pe coaste, reducerea consumului de lemn, comasarea proprietăţii forestiere pentru o raţională exploatare şi în fine alcătuirea cadastrului. Fără o imagine reală a domeniului forestier, nu se poate păşi cu succes la rezolvarea acestor numeroase probleme.

Dreptul de proprietate nu poate sta în calea realizărilor sociale, după cum acest drept nu îngădue proprietarului să-şi dea foc casei, fiindcă pune în pericol viaţa vecinilor, tot astfel el nu poate îngădui devastarea, fiind că duce la dezastru o ţară întreagă.

N'am pretenţiunea de a fi epuizat enumărarea tuturor problemelor forestiere, cele semnalate sunt în măsură să arate locul de primul ordin, pe care ele îl ocupă în viaţa economică şi socială a poporului român.

Rezolvarea lor reclamă, pe lângă intervenţia hotărâtă a guvernului şi o mare doză de competenţă.

Din acest punct de vedere, cred că stăm bine.

Şcoala politechnică a făcut deja un mare pas pe această cale, organizând învăţământul secţiei silvice, aşa că pregătirea elementelor technice să aibă la bază, atât cultura biologică reclamată de creşterea pădurii, unde este o luptă crâncenă între speţele forestiere, cât şi o cultură mecanică reclamată de industrializarea produselor lemnoase.

Acum de curând, şcoala a anticipat şi pe calea cadastrului, introducând în învăţământ materia acestui domeniu.

Nu pot încheia, fără să observ că în faţa unui asemenea program de activitate, munca d-v. se aseamănă cu o ascensiune penibilă, vă aşteaptă însă bucuria înălţimilor şi a luminii, care va scălda frunţile tuturor acelora cari au avut curajul şi perseverenţa să îndeplinească ascensiunea până la capăt.

Convins că tot ce=i drept şi bun va prevala, în numele Asociaţiei generale a inginerilor şi a Şcoalei politechnice, vă doresc ca ascensiunea să vă fie cât mai uşoară şi cât mai de scurtă durată.

D=l **D. Căruntu** — în numele Asociaţiei agronomilor.

Domnilor,

Situaţia mea e foarte delicată. In calitate de agronomi, am avut veşnic delicată situaţia noastră faţă de ingineri şi de d=v. Acum e şi mai delicată. In faţa argumentelor, aşa de solide, ale colegului nostru Nicolau, Societatea agronomilor, sora d=v. mai mare şi care vă cere voe de a o socoti ca sora d=v., vine — prin mine — să vă aducă îndemnurile ei, ca una care cunoaşte mai de multă vreme, de pe când şcoala silvică era o codiţă a şcoalei dela Herăstrău, şi am să vă urez în numele ei curaj la luptă, fiindcă din o căsuţă modestă de unde aţi pornit, aţi ajuns să vă vorbim din palatul d=v. Aceasta însemnează pentru noi agronomii o pildă. Pilda d=v. constă într'o organizaţie de camarazi buni. Aţi ajuns şi în parlamentul ţării. Să ne serviţi această pildă şi nouă agronomilor, cari am luptat şi luptăm pe cât putem până când vom vedea o formă de progres şi în agricultură după cum d=v. aţi început să vedeţi în silvicultură. Nu pot să descriu mai bine decât cei dinaintea mea, mai mari vorbitori. Să nu vă uitaţi nici la încercarea noastră de a ciupi din păduri, nici la lăcomia agricultorului, care sacrifică jumătate din moşie despădurind=o, fără să=şi dea seamă că=şi sacrifică toată moşia: satele se scoboară devale, ponoarele fug. Deci, Societatea agronomilor, aduce Societăţii «Progresul silvic» amănunte din suferinţa agronomiei şi vă aducem şi aerul de sănătate al nostru, fiindcă nu vă mai trebue altceva, ca să puteţi duce la bun sfârşit lupta d=v. de rezistenţă. Noi ne unim la părerea d=v. şi vrem ca măcar în parte să se păstreze un colţ de pădure aşa cum doriţi şi d=v. Noi, când ne vedem în palatul d=v. vă invidiem o leacă, fiindcă n'am ajuns în palat şi noi, deşi suntem sora d=v. mai mare. Luăm pildă dela d=v. şi vă mărturisim că vom sta alături de d=v. în luptă şi vă vom pofti la noi în palatul pe care ni=l vom face şi care va fi al nostru, al tuturora căci oricât aţi voi d=v. să vă daţi de o parte, tot cu noi trebue să trăiţi: agronomii şi silvicultorii sunt fraţi de luptă.

D=l **Bungeţeanu**, profesor la Academia comercială.

Domnule Ministru,
Domnule Preşedinte,
Doamnelor şi Domnilor,

Să=mi daţi voe să vă prezint salutul meu, în calitate de dascăl al comerţului şi industriei lemnului la Academia de înalte studii comerciale şi industriale din Bucureşti, şi mai ales să vă adresez acest salut, în numele isprăvii pe care am putut=o face în această instituţie. Eu nu păşesc în casa d=v. ca un străin, în chip accidental sau decorativ, nu vin nici la zile mari ca să mă împărtăşesc din rodul muncei d=v. şi nu vă cad nici peste cap fără rost. Sunt legat de d=v.

sufleteşte de peste 20 de ani, de când vă urmăresc în toată activitatea d=v., şi am plăcerea să văd în sala congresului pe cei pe care=i putem numi dascălii ştiinţei silvice în ţara noastră. Domnilor, eu am învăţat să am o conştiinţă silvică din exemplul lor şi eu mi=am pus datoria sfântă de a transmite această conştiinţă şi celor pe care=i îndrumez. Prin urmare, atunci când profesez din materia industrializării şi comercializării lemnului, porneşti dela permanenţa acestei materii primitive, care nu poate să devină o realitate, decât cu concursul păzitorilor, cari fac parte din corpul silvic. Sunt păzitori, fiindcă lucrează în condiţii foarte grele. Este o jertfă ceiace fac ei. După ce am sădit în sufletul studenţilor conştiinţa silvică şi de jertfă, n'am uitat să le arăt şi cel mai mare bine pe care îl aduc pădurile. Pădurile aduc umbră fizică, dar aduc şi lumină, civilizaţie. Ele ne dau ramuri din care facem celuloză şi pastă mecanică, din care facem hârtia de scris şi de tipar cu care luminăm lumea. Dacă este o criză de care trebue să ne temem este criza bradului, care înseamnă lipsa de lumină. Produsele pădurii sunt atât de importante. Celuloza devine nitrocelulóză. Nu putem să facem un gest pentru apărarea noastră fără armament, care este tot în funcţiune de lemn. Toată apărarea noastră este în funcţiune de lemn, de celuloză, de păduri. Iată prin urmare această contribuţie considerabilă, pe care o aduc pădurile în viaţa unui popor: lumină, linişte, formarea unei conştiinţe publice în interior, iar în afară rezistenţă, în caz de războiu. De celelalte lucruri nu=mi permit să vă mai amintesc, căci s'a vorbit strălucit înaintea mea. Nu uit un lucru, fără care aşi considera o crimă din partea mea, faţă de dorinţa d=v. de a mă asculta că, tot la această instituţie lucrez ca să pot introduce în viaţa noastră elementul românesc.

Când asistam zilele trecute la congresul marilor industriaşi şi comercianţi de materiale lemnoase, m'a durut sufletul când am văzut că nu este condus decât de cei cari dau aur, nu pâine, şi cari revendicau uşurarea sau scăderea de taxe de export, uşurarea sau scăderea de taxe de transport. Cu alte cuvinte, *vorbeau în numele lor, nu în numele ţării!* Căci în numele ţării ar fi vorbit atunci când ar fi fost români. M'a durut când am văzut oameni, profesori cari n'au scris un rând în viaţa lor despre păduri şi cari vorbesc de ele fără să le cunoască şi cu atâta uşurinţă şi tocmai ei conduc aceste revendicări, le transportă la diferite autorităţi, fac caz de persoana lor. Corpul silvic să spună cât poate să dea din aurul ţării, acelora cari exploatează pădurile. Ţinând seama de aceasta, vom aveà cadrul economiei naţionale precizat, iar nu vom ţine seamă de interesele personale ale cuiva. Cu ocazia acelui congres am voit să socotesc elementul românesc de acolo, care însă era foarte puţin faţă de ceilalţi, cari erau zgomotoşi, voiau să se afirme în situaţia lor de a pune la cale exploatarea abuzivă a pădurilor româneşti şi să isprăvească cu ele. De aceia am cerut totdeauna oamenilor de Stat, cari au fost la putere, să binevoiască a=şi aminti de păduri, nu numai cum e obiceiul, la ocaziuni. M'a durut sufletul, am sângerat atunci când am vrut ca să se dea dreptul şi românilor; au uitat cele mai înalte din îndatoririle pe care trebue să le îndeplinească, să aibă grije de elementul românesc. Dacă un ministru s'ar hotărî ca să respecte legile ajutorării elementului românesc, ar fi nemuritor pentru toate generaţiile. Avem o lege pentru încurajarea industriei străine, nu naţionale! Cu ea în mână, ducându=ne la un ministru binevoitor, în 24 de

ore, cel mai redutabil financiar străin cedează: să i se retragă avantajele transportului redus şi în 24 de ore vei găsi un loc şi pentru câteva elemente româneşti, pe care le-am format la Academia de comerţ sau dela şcoala silvică. Eu mă duc să cerşesc, cerşesc nobil — se înţelege, — dar cerşesc, am însă defectul că nu pot intimida de loc, nici pe marii industriaşi, nici pe oamenii politici, pentru a primi elementele cari au muncit ani de zile pe băncile şcoalii. E un drept a lor ca să trăiască. Când s'au format în şcoală nu pot fi lăsaţi pe drum. Prin cele ce am arătat, n'am vrut să-mi spun decât o mică parte din durerea sufletului meu. Trăiesc în foarte apropiat contact cu aceste industrii mari şi îmi place să am grije de elementul pe care l-am format în şcoli cu atâta trudă. Cum, nu poate el să înveţe 30 de lucruri pe care-l le ştie Sielbermann? Eu doresc din tot sufletul, să fim mereu conduşi de cei cari au fost conducători, cari ne-au ajutat. Eu scriu în reviste de specialitate ce ne aşteaptă. Omul de stat trebue să pună pieptul fără transacţiuni, fără complicitate cu oamenii necinstiţi. Acelaş respect pe care-l am pentru oamenii cari rup din sufletul lor ceva pentru ţara lor, îl am şi pentru d-v. şi vă doresc să aveţi norocul de a fi ascultaţi şi urmaţi cu tot devotamentul de oamenii de stat. Să vă mai dea Dumnezeu noroc să aveţi în Parlament mulţi reprezentanţi să vă arate durerile şi să vă vorbească aşa cum vorbeşte Mişu Florescu, pentru ca să se audă toate durerile d-v., pentru ca această gospodărie să progreseze şi cu ea naţiunea. Să trăiţi!

D-l **Chibelean**, Preşedintele Societăţii studenţilor dela secţia silvică a Şcoalei Politehnice—Bucureşti:

Domnule Ministru,
Domnule Preşedinte,
Domnilor Congresişti,

Din partea societăţii elevilor dela şcoala Politechnică, vă aduc asigurarea că studenţii urmăresc toate manifestările Corpului inginerilor silvici şi sunt alături de d-v. în toate încercările ce le faceţi pentru prosperarea silviculturii româneşti. Tineretul silvic, plin de entuziasm, îşi îndreaptă privirea către d-v. pentru a se orienta asupra rezolvării practice a diverselor probleme din silvicultura românească.

El vă urmăreşte pentru a-şi putea formula idealul silvic şi pentru a-şi coordona cu d-v. toate forţele producătoare care există în noi în stare latentă.

Tinerii studenţi, participatori ai congresului, şi viitorii d-v. camarazi, îşi exprimă prin mine dorinţa ca desbaterile acestui congres să ducă la un rezultat care să fie un pas înainte în silvicultura românească.

D=l **Aureliu M. Eliescu:**

Domnule Ministru,
Distinşi oaspeţi,

Aţi venit în mijlocul nostru, pentru ca, prin prezenţa d=v., să înălţaţi autoritatea desbaterilor acestui congres; prin prezenţa şi sfaturile d=v. să daţi mai multă putere morală rezoluţiunilor pe cari le vom lua.

Societatea «Progresul silvic» vă mulţumeşte.

D=v., domnule ministru, nu numai că aţi venit, dar ne=aţi adus şi preţiosul d=v. cuvânt; foarte preţios, fiindcă d=v. sunteţi, azi, cel mai înalt exponent al agriculturei; iar agricultura trăeşte într'o strânsă legătură cu pădurea.

Enumerarea problemelor cari interesează pădurea, după cum aţi făcut azi, ne arată că d=v. aţi intrat în adâncul chestiunei şi că pricepeţi sforţările societăţii «Progresul Silvic». Asigurarea pe care ne=aţi dat'o că, în toată activitatea noastră, vom fi sprijiniţi de d=v., nu este vorbă pe care s'o uitaţi. Aţi spus'o nu numai din convingere, dar şi din cunoaşterea adâncă a chestiunii.

D=v., domnule ministru, doritor de progresul general al ţării, doritor deci de propăşirea agriculturii, aţi afirmat un mare adevăr.

Propăşirea agriculturii este în strânsă legătură cu propăşirea pădurilor.

Cu această convingere, suntem siguri de sprijinul d=v.; vă mulţumim.

Domnul Ionescu, reprezentant al Politechnicei, ne=a indicat primejdiile cari ameninţă progresul general al ţărei, dacă ţara nu va şti să dea toată atenţia la îngrijirea şi cultura pădurilor.

D=v., domnule Inginer Ionescu şi d=v., domnule Inginer Nicolau faceţi parte dintr'un corp distins care, prin reprezentanţi ca d=v., a ştiut să aducă reale servicii ţărei, care prin reprezentanţi ca d=v., a dat totdeauna dovadă, de înalta lui cultură technică şi aţi silit lumea să transforme porecla de «Inginer», în renume.

Toată lumea doreşte azi să fie inginer; toată lumea umblă azi după acest titlu de inginer pe care d=v. l'aţi ridicat aşa de sus.

Noi cei dela «Progesul silvic», vă suntem mult datori; ne=aţi dat mâna frăţeşte şi ne=aţi ridicat până la d=voastră. Iar ultimele realizări,—învăţământul pe care l=aţi primit la politechnică,—este o dovadă sigură pentru noi că vă daţi seama de importanţa chestiunii care preocupă «Progresul silvic».

Fără îndoială domnilor ingineri, d=voastre ştiţi că ţara noastră a trebuit să facă sforţări uriaşe pentru a=şi desăvârşi organizarea politică.

Şi fiindcă şi=a cheltuit toată energia în această organizare politică, a fost nevoită să=şi neglijeze complect gospodăria.

Până azi, rolul important, aşi putea zice capital, a fost al omului politic. Să ne plecăm capul cu smerenie şi să slăvim memoria acelora cari, prin munca, sacrificiile, entuziasmul lor, ne=au făcut să realizăm transformările politice, pe care ţara şi neamul le=au realizat în ultimii 70 ani.

Dar dacă, oamenilor politici, le datorăm totul pentru tot ce au realizat, astăzi a venit timpul să le spunem că prin închegarea României Mari, rolul omului politic a scăzut mult în importanţă.

Am rămas cu gospodăria, cu cel puţin 100 ani îndărătul Europei şi deci toată grija noastră trebueşte să fie această gospodărie.

Am devenit o ţară mare, trebue să devenim şi o ţară tare şi nu putem realiza acest ideal decât perfecţionând mijloacele de producţie. Rolul de căpetenie, pentru adevăratul progres al ţării, este rolul specialistului, este rolul inginerului.

Trebuesc îmbunătăţite căile noastre ferate, trebueşte completat sistemul nostru de drumuri, prin organizarea căilor de comunicaţie pe apă.

Să transportăm pe drumul de fier piatră, nisip, lemn de foc şi chiar grâne, este o sălbătăcie.

Trăim o viaţă foarte scumpă, fiindcă cheltuim oţel lucrat, benzină şi lemne tăiate, ca să transportăm materiale brute.

Drumurile de fier sunt făcute, ca să transporte materiale scumpe, pentru ca transportul să nu influenţeze prea mult valoarea lor. *Canalul* este făcut să transporte materialele brute.

Pentru a asigura această cale pe apă, trebueşte însă să avem grijă, ca munţii să nu se despădurească. Descoperirea munţilor formează torenţi, descoperirea munţilor desfiinţează căile de comunicaţiune pe apă.

Dar calea pe apă, deci reglementarea regimului apelor, este asigurarea agriculturii.

Prin reglementarea acestui regim, agricultura ar păşi sigur pe calea progresului. N'ar mai aştepta totul dela natură, prin irigaţiile cari s'ar face s'ar asigura o cultură sistematică, o rentabilitate mai sigură şi mai ridicată.

In această direcţiune, adică în asigurarea regimului apelor, dacă n'ar fi d-le Ministru, decât o ultimă împrejurare şi totuşi ar trebui să muncim serios.

Tratatul de pace ne-a impus obligaţiuni internaţionale. Şi au venit comisiuni cari să ne ceară ce am făcut cu aceste obligaţiuni internaţionale.

Şi au plecat în mijlocul inginerilor silvici veteranul, dar neobositul nostru Antonescu şi le-a spus: «Trebueşte să-mi daţi studii, lucrări». I s'a răspuns ceeace este adevărul: «N'avem bani». A insistat Antonescu, «faceţi pentru ţară». Şi atunci, n'a fost unul care să ezite.

I s'a dat elementele necesare şi cei cari veniseră să ne acuze, nu numai că ne-a aprobat, dar au plecat capul. Au constatat că am făcut mai mult decât se cădea, şi ţara a putut să fie mândră, graţie patriotismului şi sacrificiilor pe cari au ştiut să le facă inginerii silvici.

Acestea au fost totdeauna şi sunt şi azi sentimentele cari au animat «Progresul silvic».

Când d-l Căruntu a venit şi ne-a spus o vorbă mare, noi am fost adânc impresionaţi.

Ai venit d-le Căruntu, în numele societăţii agronomilor şi ne-ai spus că ne eşti frate.

Ne-ai întins o mână de frate, pentru binele şi pentru propăşirea acestei ţări să nu uitaţi: «Noi avem convingerea că agricultura şi silvicultura nu pot să meargă decât mână în mână».

Ne-ai felicitat pentru acest palat. Desigur că el a costat multe suferinţe, multe lacrimi, dar toate ar fi fost pierdute, dacă noi n'am fi avut norocul să ştim pe cine să punem în capul nostru.

Fostul nostru preşedinte, fie-i memoria slăvită, a făcut aproape totul din ceea ce avem bucuria să constatăm acuma, pierderea lui pentru noi este ireparabilă.

D-nu Bungheţeanu ne-a vorbit de învăţămintele pe care d-sa le-a adunat, studiind comerţul de lemne şi ne-a spus unele adevăruri pe cari toată lumea le cunoaşte, dar nimeni nu are curajul să le proclame.

Pe lângă cele spuse de domnia-sa am să adaog şi eu ceva.

Se luptau soldaţii noştri în câmpia Şelinbergului şi de odată s'au pomenit cu linia de retragere spre Câineni, tăiată de bavarezi. Acest fapt, ar trebui să ne lumineze mintea pentru viitor.

Inainte de marele războiu, toţi munţii noştri erau în mâna străinilor. Inginerii lor au tras drumurile cele mai lăuntrice ale pădurii, iar apoi aceşti ingineri au venit, ca ofiţeri, să conducă batalioanele inamice.

Astăzi, mai mult decât ori când, avem o sfântă datorie, aceia de a ne îngriji de viitorul ţărei. Până acuma ne-am obişnuit cu ideea că avem noroc. Norocul nostru era echilibrul între forţele acelora cari vroiau să ne cotropească, eram stat unitar din punct de vedere al conştiinţei naţionale şi vecinii noştri, cari vroiau să ne distrugă, se neutralizau reciproc. Astăzi, România e formată din provincii cari au trăit veacuri sub alte împărăţii, cu alte civilizaţii. Şi revenind la matca acestei provincii, ne-au adus 3 milioane de cetăţeni români, dar care au conştiinţă străină.

Să nu le facem o vină din această conştiinţă străină, sufletele se schimbă cu greu, trebueşte timp — mult timp. Şi dacă noi, până eri, ne bucuram că românii subjugaţi îşi păstrează conştiinţa naţională, nu putem pretinde altora să se schimbe dintr'o zi pe alta. Să lăsăm timpului să facă această operă, puterea de asimilare a poporului românesc este constatată de toţi istoricii. Cu timp şi linişte înăuntru, vor desăvârşi opera, conştiinţele străine se vor topi în conştiinţa naţională.

Timp şi linişte, dar să nu uităm nici odată primejdia care ne ameninţă în fiece moment. Să lucrăm deci cu sârguinţă pentru întărirea conştiinţei naţionale.

Muncit de aceeaşi grijă, domnule Bungeţianu, ai pronunţat un nume, era un simbol.

D-v. ca om luminat, aveţi dreptul şi datoria, ca în mijlocul tinerimii să lămuriţi acest simbol.

Să spuneţi tinerilor că transformarea bruscă a statului român, de la un stat patriarhal, la unul civilizat şi cu organizaţie europeană, a pompat în politică toate energiile naţionale.

Dar a venit timpul să spunem acestor tineri: idealul politic s'a realizat, organizarea statului s'a încheiat. Nu mai aveţi ce căuta în politică, nu mai aveţi ce căuta în slujbe. Duceţi-vă la industrie, la comerţ, luaţi locul străinilor din munca productivă.

Spuneţi-le acestor tineri că, isvoarele de bogăţie ale acestor ţări în mâna streinilor, constitue o primejdie permanentă pentru această ţară.

Iar, d-tale, tinere viitor inginer silvic, care ai venit la noi bătrânii ca să

ne încălzeşti cu entuziasmul tinereţei, eu, unul din reprezentanţii bătrânilor, îţi spui:

Priveşte, ai în faţă pe unul din acei carî au pus umărul la închegarea acestei societăţi. De 42 ani am mers tot înainte, şi gândiţi-vă că sunt mulţi ca mine. Ceea ce ne-a făcut să mergem tot înainte şi să suportăm toate greutăţile drumului a fost idealul nostru curat.

Şi desigur dacă noi am putut păstra acest ideal, este fiindcă greutăţile n'au fost prea mari. Dela voi, cari sunteţi viitorul, se cere şi mai multă muncă şi mai multă putere de sacrificiu.

Până eri, am putut merge înainte graţie entuziasmului şi credinţei ce aveam în viitorul ţării. Astăzi, pe lângă entuziasm, se cere multă ştiinţă, se cere muncă sârguitoare pe fiecare secundă, pentrucă problemele cari interesează ţara sunt mult mai complicate.

Domnule Ministru,
Domnilor oaspeţi,

Când asemenea sentimente răscolesc sufletul, când d-stră cu cuvântările d-stre, m'aţi făcut să văd ce legătură strânsă este între toate interesele acestei ţări, când mă gândesc că adevăratul progres nu poate să rezulte decât dintr'o solidaritate bine înţeleasă, dintr'o muncă coordonată, când mă gândesc că nu avem încă o conştiinţă unitară şi la toate primejdiile care ne ameninţă din această cauză, nu pot să nu mă gândesc că pentru această operă de închegare trebueşte timp, liniştе internă şi muncă coordonată.

Cred că sunt în sufletul d-stră, mulţumindu-vă pentru încurajarea care ne-aţi adus-o, să citesc în acest suflet că d-stră vedeţi ca şi mine că timpul, liniştea internă, munca intensă, sunt personificate printr'un simbol care reprezintă interesele mari şi permanente ale ţărei şi neamului. Acest simbol este în sufletul meu, desigur este şi în al d-v., de aceia cred că vă veţi uni cu toţii, ca împreună să strigăm «*Trăiască M. S. Regele*».

Se propune trimiterea unei telegrame omagiale către M. S. Regele. In numele congresului, d. preşedinte Georgescu citeşte următoarea telegramă adresată:

M. S. REGELUI

Scrobiştea

Membrii Societăţii «Progresul silvic», adunaţi în congres, pentru a discuta soluţiunile cele mai nimerite, pentru propăşirea economiei generale a ţării, prin ocrotirea pădurilor, îşi îndreaptă gândul către Majestatea Voastră, simbolul unităţii de credinţă al propăşirii neamului şi al întăririi Patriei şi să roagă la Cel prea înalt, ca să dea sănătate deplină şi viaţă lungă Majestăţii Voastre.

Preşedintele Congresului 1927
⟨ss⟩ *C. P. Georgescu*

Secretar general,
⟨ss⟩ *M. P. Florescu*

S'a primit următorul răspuns:

Casa M. S. Regelui

Domnule Preşedinte,

Majestatea Sa Regele a primit cu o vie satisfacţiune telegrama ce l=aţi adresat în numele congresului Societăţii «Progresul silvic» şi a binevoit a mă însărcina să vă arăt tuturor Inaltele sale mulţumiri, pentru bunele d=v. urări.

Primiţi, vă rog, Domnule Preşedinte, încredinţarea distinsei mele consideraţiuni.

Ministru ‹ss› *C. Hiotu*

Domniei=sale
Domnului C. P. Georgescu, Preşedintele Congresului silvic Bucureşti

Şedinţa se ridică la orele 12.20.

ZIUA I

După amiază

Şedinţa se deschide la orele 16, sub preşedenţia d=lui C. P. Georgescu.

D=l **C. P. Georgescu,** D=lor, înainte de a intra în ordinea de zi, am plă=cerea a vă aduce la cunoştinţă o serie de adeziuni ce am primit şi vă cer per=misiunea de a vi le ceti.

Adeziuni la congres.

Mulţumesc călduros pentru onoarea ce mi=aţi făcut, invitându=mă la des=chiderea Congresului Societăţii «Progresul Silvic» de astazi. Regret însă că — din împrejurări neprevăzute — nu pot fi faţă, pentru care fapt vă cer scuzele mele.

Doresc deplin succes acestui important congres.

Cu deosebită consideraţie
Ing. Ilie Radu
Preşedintele Consiliului technic superior

Vă mulţumesc foarte mult pentru amabila invitaţiune ce mi=aţi făcut, pentru cel de al 38=lea congres al inginerilor silvici din România şi am regretul a nu putea lua parte, de oarece sunt nevoit a lipsi din Bucureşti.

Am apreciat în totdeauna rolul important ce corpul silvic are în propăşirea economiei naţionale şi am avut ocaziunea a=mi da seama de munca depusă de camarazii silvici.

De aceia, îmi permit a transmite Congresului d=v. spor la munca ce o depuneţi, pentru folosul general.

Primiţi vă rog, Domnule Preşedinte, salutările mele distinse.

Ing. Buşilă

Cu părere de rău, nu voiu putea lua parte la congresul din anul acesta. Urez spor la muncă rodnică, spre binele țării.

Vâlcovici
Rectorul Școlii Politechnice-Timișoara

Reținuți de lucrări, regretăm de a nu putea participa la congres. Omagiile noastre președintelui și călduroase salutări colegilor.

Inginerii dela Domeniul Coroanei Mălin
Olimpiu Boiu, N. Popescu, Al. Cristescu, I. Bănulescu

Salutând congresul, doresc rod bogat desbaterilor și isbândă cauzei codrului, silvicilor și progresului nostru real.

Ing. C. Cristea

Se intră în ordinea de zi.

1. **Darea de seamă** a Consiliului de administrație pe 1926.

D-l **Aurel Eliescu**—ca membru și al fostului Consiliu, citește darea de seamă a Consiliului de administrație a Societății «Progresul silvic» pe anul 1926.

Domnilor membri,

Anul 1926 a fost pentru «Progresul silvic» un an de mare bucurie și an de întristare în acelaș timp.

Pentru acei cari au urmărit activitatea societății dela formarea ei și până acum, nu s'a șters încă memoria timpurilor în cari cu hârtiuțele la subsuoară. pribegiam, când la Domeniul Coroanei, când la Ministerul de domenii, abia toleraţi.

Pe atunci era mult entuziasm, multe speranțe, dar nici un mijloc de realizare.

La fiecare congres, membrii mai îndrăsneți ai Progresului silvic, propuneau rezoluțiuni, dar de cari nimeni nu vrea să țină seamă.

Organizarea corpului, învățământul silvic, asimilarea cu ceilalți ingineri, erau veșnicele deziderate ale Progresului silvic.

Și a trebuit să vină la Președinție regretatul nostru fost Președinte, ca aceste deziderate să se împlinească și mai mult decât atât, ca visul urmărit, Casa noastră și mijloace materiale pentru a întreprinde o activitate științifică, să se îndeplinească.

Cu câtă mândrie, cu ce bucurie, în 1926, în prezența M. S. Regelui, a I. P. S. S. Mitropolitului Primat, a înaltului guvern, ne-am inaugurat noi Palatul nostru.

Dar bucuria a fost de scurtă durată, nu mult timp după inaugurare, am avut durerea să pierdem pe Președintele nostru, pe regretatul fost ministru Alexandru Constantinescu.

Legea pentru organizarea Casei pădurilor, Codicele silvic, organizarea corpului silvic și mai ales Legea de organizare a învățământului silvic, le datorim regretatului fost Președinte, dar închegarea definitivă a Societății noastre prin construirea Palatului nostru, le datorim tot lui în cea mai mare parte.

De aceia, pe lângă marea bucurie pe care am resimțit-o cu toții, eșind din faza de nebuloasă în care am trăit până în 1926, în acelaș an, sufletele noastre au fost cernite, fiindcă am pierdut pe iubitul Președinte.

Dânsul nu a fost numai conducătorul nostru, nu a fost numai realizatorul visurilor noastre cele mai sfinte, dar a fost prietenul, părintele nostru.

Desigur, Domnilor membri, activitatea lui ca om de stat poate fi discutată, deși prea aproape de noi, mi se pare că o discuțiune acum, nu ar putea lămuri definitiv caracterul operei sale de guvernământ. Ca președinte al nostru, ca conducător al nostru, activitatea lui este mai presus de orice laudă, fiindcă dacă alții au creiat societatea, el i-a asigurat existența.

De aceia nu pot vorbi de activitatea societății noastre pe 1926, fără ca să plâng moartea lui, și fără să aduc piosul omagiu și regret al Societății, pentru memoria ilustrului dispărut.

Am avut norocul ca vara trecută să fiu la Vichy în Franța, pe când se găsea acolo și iubitul nostru Rege. Și foarte adesea i-am văzut împreună, Președintele nostru foarte îngrijat de sănătatea scumpului Suveran.

Și moartea îl pândea pe el, care părea așa sigur de viață.

La București, trântit la pat, l-am văzut cu aceiași luciditate până aproape de ultimele minute, dând soluțiuni la chestiunile cari i se supuneau. Și nu odată mi-a spus:

„Dacă mă ocup de silvicultori și de soarta lor, nu o fac pentru ei ca „oameni, dar ca slujitori ai unei cauze mari. Dânșii au să lupte cu atâtea „greutăți, cu atâtea prevențiuni, pentru a putea munci cu folos pentru binele ge„neral, că ar trebui să priceapă că au nevoie de toată energia. Pentru asta, „trebue să se iubească între ei, să fie solidari. Să evite toate certurile cari ar „putea să-i desbine. Și asta nu în interesul lor, dar în interesul superior al „cauzei pe care o servesc".

Așa 'mi vorbia ilustrul dispărut și făcând această dare de seamă, prima după moartea lui, nu mă pot opri, de a ruga pe Dumnezeu ca gândul lui să fie înțeles de toți membrii societății și cu toții uniți să intrăm în această a doua fază a existenții noastre.

Activitatea noastră științifică abia începe și de această activitate depinde mult progresul țării noastre.

In cursul anului trecut, Revista noastră a continuat să apară nu numai cu mare regularitate, dar și cu îmbunătățiri technice.

Sârguitorul nostru secretar general, d-l Florescu, ca totdeauna a întreținut vie atențiunea publică prin conferințe ținute atât în București, cât și în alte orașe ale țării.

Pe lângă ireparabila pierdere a Președintelui nostru, am avut, în cursul anului 1926, să plângem pierderea colegilor noștri: Virgil Boeru, G. Gogulescu, M. Popescu, An. Dumbrăveanu, I. D. Ivănescu și Aug. Câmpianu.

Incheiând această scurtă dare de seamă, care închide prima epocă în viața «Progresului silvic», astăzi când intrăm în *era nouă*, când grija existenții care ne muncea adesea a dispărut, astăzi când se deschid larg porțile pentru activitatea științifică a Societății, eu unul dintre fondatori și unul care

am urmărit cu drag şi interes activitatea societăţii, vă spun d=v.,—mai ales celor tineri,—la muncă, solidari, spre binele ţării şi al neamului românesc.

2. **Raportul cenzorilor pe exerciţiul 1926.**

D=l **C. P. Georgescu.** In locul d-lui X. Sculy şi ca cenzor al gestiunii anului financiar 1926, citeşte raportul şi procesul verbal al cenzorilor, care s'a publicat în numărul 3—4 anul 1927, al Revistei Pădurilor.

Pusă la vot, adunarea generală aprobă cu unanimitate, descărcarea vechei gestiuni.

3. **Raportul casierului asupra situaţiei financiare a Societăţii.**

D=l **Const. Sava Goiu,** casier al Societăţii «Progresul silvic».

Domnilor membri,

Potrivit dispoziţiunilor art. 42 din statut, s'a întocmit bugetul societăţii, ce=l depunem spre aprobarea D=voastră.

In alcătuirea acestui buget, s'a urmărit realizarea veniturilor potrivit dispoziţiunilor art. 15 din statut.

Venituri

Principalul venit îl formează chiriile imobilului societăţii, al cărui rezultat material, va constitui punctul de sprijin, în urmărirea realizării programului societăţii.

Conform contractelor de închiriere cu Administraţia Casei Pădurilor, pentru etajele I—IV şi $^1/_2$ din etajul V şi cu Cadastrul pentru $^1/_2$ al V=lea şi etajul VI, încheiate pentru timp de cinci ani, se realizează anual o chirie de . . . . . 1.800.000 lei

Ultimul etaj VII, format din 14 camere, se întrebuinţează pentru locuinţa temporară a d=lor membrii.

Inchirierea se face cu 30 şi 40 lei pe zi, conform dispoziţiunilor art. 41, 42 etc. din Regulamentul pentru administrarea Casei Societăţii, publicat în Revista Pădurilor No. 1—2, din a. c.

Intru cât, în primele luni, ale anului, nu s'a putut complecta tot mobilierul necesar, s'a prevăzut în buget, ca venit din închirierea camerilor suma de . . . . . 60.000 »

Amenajarea camerilor cu tot confortul necesar care în mare parte s'a complectat, va permite societăţii, să aibă în permanenţă aceste camere ocupate, depăşindu=se prevederile bugetare.

Două din aceste camere dela etajul VII, s'au dat gratuit, la 2 d=ni studenţi, iar una, este ocupată de personalul de serviciu.

La art. 3 din buget, s'a prevăzut ca venit din închirierea sălii de spectacol, suma de . . . . . 60.000 »

La art. 4 s'a prevăzut ca venituri din abonamentul la Revista Pădurilor pe anul 1927, în baza abonamentelor anuale fixate de Consiliul de administraţie prin procesul-verbal din 2 Martie 1927 . . . . . 80.000 lei

La art. 5, care prevede venitul abonamentelor la Revista Pădurilor, rămase în restanţă, s'a prevăzut suma de . . . . 200.000 »

Cheltuielile cu publicarea Revistei, rămase în restanţă, cari trebuesc acoperite din bugetul anului curent, precum şi îmbunătăţirea apariţiei acestui organ de publicitate, ne sileşte a insista asupra încasărei acestei sume, care de fapt este mult mai mare decât aceea prevăzută mai sus.

Măsura luată, ca aceste sume să se realizeze, pentru d-nii membri din serviciul Statului, pe cale administrativă, s'a făcut în vederea unei înlesniri a plăţii, pentru d-nii membri.

La art. 6 s'a prevăzut suma de . . . . . 80.000 »
ce va rezulta din diferite publicaţii ce se fac în Revista Pădurilor, în special a Regulamentelor de exploatarea pădurilor particulare şi ale persoanelor morale, etc.

La art. 7 s'a prevăzut suma de . . . . . 300.000 »
ce se acordă ca subvenţie Societăţii din partea Ministerului de domenii.

La art. 8 s'au prevăzut cotizaţiile fixate conform art. 10 din statut, în raport cu numărul de membri ingineri silvici la Stat şi particulari, evaluate la . . . . . 140.000 »

In fine la art. 9 s'a prevăzut suma de lei . . . . . 5.000 »
taxa de înscriere, avându-se în vedere şi înscrierile a o parte din d-nii ingineri silvici aflaţi, în serviciul Statului.

In total bugetul însumează la venituri suma de . . . . 2.729.000 lei

Cheltueli

In ce priveşte cheltuelile, s'a avut în vedere la întocmirea bugetului, în primul rând achitarea cheltuelilor construcţiei rămase din anii precedenţi.

In al doilea rând, s'a urmărit o complectare a mobilierului necesar instalării cercului, apoi publicarea şi îmbunătăţirea Revistei.

O chestiune destul de importantă pentru buna regulă în administrarea fondurilor societăţii, este ţinerea la curent a scriptelor gestiunii financiare şi deci, s'a simţit nevoia angajărei unui personal special.

Potrivit acestor norme:

S'a prevăzut la art. 1 pentru personalul necesar funcţionării societăţii, suma de . . . . . 222.000 lei

Secretar-contabil lunar	6000 lei.	anual . . .	72.000
Intendentul »	2000 »	» . . .	24.000

Portarul-garderobier lunar 4500 » . anual . . 54.000
Curierul ad=ţiei societ. » 3000 » . . » . . . 36.000
Lingereasa=cameristă » 3000 » . . » . . . 36.000

La art. 2 s'a prevăzut suma de . . . . . 1.017.771 lei
pentru achitarea soldului debitor provenit din construcţia imobi=lului, sold care nu s'a putut acoperi anul trecut.

Pentru complectarea mobilierului necesar funcţionării Cer=cului şi pentru întreţinerea imobilului, s'a prevăzut suma de . . 580.000 »
cu specificările dela art. 3, 4 şi 5.

Pentru imprimarea Revistei în condiţiuni technice mai bune, s'a necesitat cheltueli mai mari ca anul trecut, în care scop s'a prevăzut la buget suma de . . . . . 200.000 »

La art. 7 s'a prevăzut pentru bibliotecă şi diferite abona=mente la ziare şi reviste suma de . . . . . 150.000 »

Pentru înfăptuirea unui început din scopurile Societăţii ‹propagandă forestieră, conferinţe, subvenţiuni, premii pentru lu=crări şi ajutoare› suma de . . . . . 110.000 »

La art. 11 s'a prevăzut pentru cheltueli de cancelarie, iluminat şi cheltueli de administraţie, având în vedere ţinerea unei comptabilităţi conform dispoziţiunilor în vigoare suma de 50.000 »

Pentru taxele către comună s'a prevăzut la art. 12 suma de 20.000 »

In vederea aplicărei art. 14 din statut, referitor la restitui=rea sumelor vărsate de d=nii membri pentru imobilul societăţii, s'a prevăzut la art. 13 din buget suma de . . . . . 200.000 »
ce se va avansa ca prim fond la constituirea Casei de credit şi ajutor.

Dobânda de 5% ce se va plăti în conformitate cu dispo=ziţiunile art. 14 în sumă de . . . . . 10.000 »

La art. 15 s'a prevăzut ca fond social suma de. . . . 149.000 »
provenită din cotizaţii şi taxe de înscriere conform art. 12 din statut al. b.

In fine la art. 16 din buget s'a înscris la neprevăzute suma de . . . . . 20.229 »

In total se însumează la cheltueli conform arătărilor de mai sus suma de . . . . . 2.729.000 lei
corespunzătoare venitului.

Nevoia de a face faţă multora din cheltuelile specificate, în special a=chitarea soldului debitor la construcţie, pentru a se evita plata dobânzilor, pre=cum şi pentru imprimarea Revistei, complectarea mobilierului, etc. ne=a determi=nat să prevedem sume mai importante la aceste capitole.

Astfel alcătuit bugetul, cu 2.729.000 lei venituri şi 2.729.000 cheltueli, avem onoare a=l propune onoratei adunări spre aprobare.

TABLOU

De veniturile Societăţii „Progresul silvic“ pe exerciţ. 1927

1 Ianuarie 1927 — 31 Decembrie 1927

No. corent	Natura veniturilor	Lei	B.
1	Chiria imobilului conform contractului	1.800.000	—
2	Chiria camerilor mobilate	60.000	—
3	Chiria sălii de spectacol	60.000	—
4	Abonamentul la «Revista Pădurilor» pe anul 1927.	80.000	—
5	Idem, abonamentele rămase în restanţă pe anii 1923—1926	200.000	—
6	Publicaţii în «Revista Pădurilor»	80.000	—
7	Subvenţii	300.000	—
8	Cotizaţii.	144.000	—
9	Taxe de înscriere.	5.000	—
	Total . .	2.729.000	—

TABLOU

De cheltuelile Societ. „Progresul silvic“ pe exerciţ. 1927

1 Ianuarie 1927 — 31 Decembrie 1927

No. corent	Natura cheltuelilor	Lei	B.
	A. PERSONAL		
1	Salarii	222.000	—
	B. MATERIALE		
2	Sold debitor din anul 1926 pentru construcţia imobilului	1.017.771	—
3	Mobilier	500.000	—
4	Instalarea telefonului şi plata abonamentului. Sonerii etajul VII	30.000	—
5	Curăţitul şi întreţinerea imobilului.	50.000	—
6	Imprimarea «Revistei Pădurilor»	200.000	—
7	Biblioteca şi abonamente la ziare şi reviste . . .	150.000	—
8	Propagandă forestieră, conferinţe, publicaţii . . .	30.000	—
9	Premii pentru lucrări şi ajutoare	30.000	—
10	Subvenţii	50.000	—
11	Cheltueli de cancelarie şi administraţie.	50.000	—
12	Taxe comunale	20.000	—
13	Restituiri	200.000	—
14	Dobânda 5% pe anul 1927 la suma de 200.000. .	10.000	—
15	Fond social	14.900	—
16	Neprevăzute	20.229	—
	Total . . .	2.729.000	—

Acest buget în total cuprinde suma de lei două milioane şeapte sute două zeci şi nouă de mii şi s'a aprobat de Consiliul de administraţie în şedinţa dela 15 Aprilie 1927.

p. Preşedinte,
⟨ss⟩ *C. P. Georgescu*

Casier,
⟨ss⟩ *C. Sava Goiu*

Secretar general,
⟨ss⟩ *M. P. Florescu*

STAT DESVOLTĂTOR

No. corent	Numirea funcţiunilor	RETRIBUŢIUNI			
		Unitar lunar		Total	
		Lei	B.	Lei	B.
1	Secretar-contabil	6.000	—	72.000	—
2	Intendentul	2.000	—	24.000	—
3	Portarul-garderobier	4.500	—	54.000	—
4	Curierul Ad-ţiei Societăţei.	3.000	—	36.000	—
5	Lingereasa-cameristă	3.000	—	36.000	—
	Total . .			222.000	—

D-l **Preşedinte.** Puternicele dv. aplauze mă fac să cred că bugetul anului 1927, a fost aprobat cu unanimitate.

4. **Alegerea Preşedintelui societăţii.**

D-l **Preşedinte:** «Trecem la chestiunea alegerii preşedintelui. Inainte de a proceda la această alegere, vă rugăm să vă ridicaţi cu toţi un minut în memoria fostului nostru preşedinte».

Adunarea se ridică pioasă, un minut, în picioare.

D-l **Preşedinte:** Societatea, de astăzi înainte, recunoscând meritele preşedinţilor străini de corpul nostru, crede că este demnă de a avea un preşedinte din sânul ei, din sânul pădurarilor români. Numai preşedintele ales din sânul societăţii, poate fi preocupat de toate chestiile celor de meserie, va putea cunoaşte mai în amănunţime rezultatul distrugerii pădurilor şi căile de luptă contra dezastrului. El le va apăra fie prin economie, fie prin politică, fie prin critică. Această politică nu o poate face însă de cât societatea «Progresul silvic», care după 42 ani de plămădeală, prin cuvântul ei, va trebui să indice liniile mari de urmat în politica forestieră a ţării româneşti. Dar această politică nu se va putea face de cât dacă societatea este a pădurarilor, iar nu a unui partid politic.

Colaborând cu toate partidele politice, societatea noastră va trebui să-şi ajungă scopul, însă va rămâne un colţ independent de techniciani, care va lucra numai în interesul silviculturii româneşti, în interesul pădurii.

După aceste lămuriri date în spiritul art. 22 din statute, cine are propuneri pentru alegerea viitorului preşedinte, îl rog să poftească la tribună.

D-l **Coman Marinescu**: «Având în vedere că alegerea unui preşedinte este chestiune mult mai grea, propun ca punctele 7 şi 8 din ordinea de zi, pe care le putem trece mai uşor, să le intervertim, lăsând alegerea preşedintelui la urmă. Să suspendăm şedinţa pentru oarecare consultare şi să trecem la vot. E mai raţional să procedăm în felul acesta».

D-l **Boldescu:** D-lor colegi, este mult mai gravă problema alegerii unui preşedinte într'un corp de specialişti. Când este vorba de alegerea unui preşedinte pentru orice massă de oameni, acest fapt e o chestiune destul de gravă. Carlyle, are într'o lucrare a lui «Eroii», un capitol special unde se referă la alegerea eroului, la alegerea celui mai capabil. Cel mai capabil din o massă socială de oameni este greu de găsit. Este o datorie pentru massa oamenilor din societate să-l aleagă. Intr'o astfel de societate, care a reuşit să-şi aleagă pe regele ei, pe cel mai capabil dintre ei, pe cel care să domine, acea ţară, e o ţară ideală. Totuşi — zice Carlyle — ne găsim în unele situaţii, că nu avem talentul să-l alegem, nu avem încrederea în noi că o putem face, e foarte greu să-l alegi pe cel mai energic, pe cel mai capabil, pe cel care să ştie să-şi impue voinţa lui cu greutatea destinului».

Bine a făcut d-l Aurel Eliescu, când prin cuvinte elogioase, a slăvit memoria celui care prea curând a dispărut dintre noi. Aţi văzut cum d-l Georgescu a invitat această sală să-i aducă omagiu cu un minut de reculegere. Eu, care sunt o fire şi mai religioasă, găseam că nu trebuia să începem de cât cu o slujbă religioasă, cu un parastas la mormântul aceluia care însemnează o pagubă pentru ţara noastră. El a dispărut de curând. Am încercat să protestez, că nu e nici oportun şi nici aşa de necesar să avem un preşedinte pe scaun, ca un omagiu pentru memoria acestui mare dispărut. Să trăim un an fără preşedinte.

Voci. — Nu se poate.

D-l **Boldescu:** Nu se poate întâmpla ca acest apel al meu care izvoreşte din consideraţii de adâncă morală religioasă şi din convingere, să nu aibă ecou printre d-v. Noi nu trăim aci, noi trăim în păduri.

Noi trăim acolo la munte şi ştim ce ne trebue. Pădurea aceasta e în seama noastră. Trăim pentru ca să apărăm munţii. Şi când amintim de acestea, noi spunem cuvinte din viaţa noastră de silvicultori, cari sângerează, căci sânge ar curge din fiecare cuvânt dacă l'am tăia cu foarfeca. Ei bine, d-lor, astăzi s'a pus o problemă grea pentru noi. Această problemă nu poate să şi-o însuşească oricine. Valorile nu se socotesc numai după calitatea intrinsecă la noi, ci după numărul de care dispun. Este o nefericire, dar este aşa. De aceea în alegerea unui preşedinte, eu socotesc că altele ar trebui să fie consideraţiile. Peste tot azi este ştiut că un inginer silvic este un inginer enciclopedist. El are o calitate imensă, este moral aşa cum a spus'o marele nostru Voevod la congresul din 1919: «Trăiţi în mijlocul pădurilor şi d-v. gândiţi mai moral». Aceşti ingi-

neri silvici toţi sunt enciclopedişti, sunt morali. Ei bine d-lor, din acest punct de vedere moral şi etic eu vă zic: nu vă grăbiţi.

Ni se cere un preşedinte care să nu fie din afară ci din năuntrul corpului nostru. Trăim în realitate şi să nu ne despărţim de ea. Să nu trăim în lumea lui Spinoza sau a enciclopediştilor din sec. al 18-lea. Este o lume nereală, imaginară. Nu trăim într'o operă de valori, de competenţă.

Dar încă odată vă rog, amânaţi, în cinstea răposatului, un an de zile. Altfel din catedrala sublimă a pădurii, faceţi o sumă de bisericuţe.

D-l **Aurel Eliescu**: D-lor, la spusele savanţilor care desigur că sunt foarte interesante, nu mă voi referi. Dar spusele savanţilor sunt cum este şi doctrina, din cartea jurisconsulţilor, din cartea savanţilor de drept. Nu e de ajuns să cunoşti toate problemele juridice. Ca să rezolvi probleme, trebue să cunoşti şi viaţa, să vezi la care anume problemă juridică se încadrează speţa pe care ai s'o judeci. Aşa şi la noi, avem speţa: s'a propus amânarea. In acelaş timp, preşedintele nostru a propus să se aleagă un preşedinte. Sunt de părere d-lor să ţinem socoteală de amândouă. Am ieşit din faza nebuloasă, intrăm în faza de activitate ştiinţifică şi de aceea este bine ca preşedintele să fie un om de specialitate, fiindcă problemele pe cari avem să le rezolvăm de aci înainte în mod practic nu numai teoretic, reclamă omul de specialitate. «Mâine», îl veţi face din «astăzi» şi «astăzi» avem posibilitate de realizare. Am şi început să ajutăm pe acei cari în opera noastră de propagandă, ridică prestigiul societăţei noastre. Să organizăm bibliotecă, laborator stiinţific. Această parte de realizare practică cere specialistul, cere pe lângă cunoştinţele speciale, şi perspicacitatea. Dacă noi l-am avea, am putea face multe. Dovada este trecutul nostru. Cel mai straşnic microscop, care s'ar aplica asupra conştiinţei silvicultorului în ţara noastră, urmărind mersul de 42 de ani, nu va găsi nici o vină, ci numai străduinţa de a face să propăşească pădurea în toate domeniile. E partea a doua atunci. Vrei, dar nu poţi. Şi atunci gândiţi-vă: Specialist? — Da! — Dar specialist, decât care, să nu fie nimeni mai mare. Ori unde ar intra să fie primit. Câte contacte trebue să aibă preşedintele societăţii noastre pentru realizările la cari tindem. Să nu găsească superior. Să fie egal peste tot. Prin urmare, gândiţi-vă, când avem să facem o asemenea alegere, veţi privi acele două feţe pe care să le reprezinte această personalitate, omul de ştiinţă şi omul de autoritate morală care să se prezinte ca un egal în orice cabinet ar intra.

Mai e domnilor, după cum spunea foarte bine d-l Boldescu şi o altă latură a problemei care ne-ar ridica foarte mult. Omenirea trăeşte din iluzii. Pentru acei cari îşi tocesc mintea căutând să pătrundă acest mister al vieţii, efortul lor poate să-i ducă la discutarea imensităţii acesteia a infinitului. Dar, omul apare ca ceva mic, supus la împrejurări atât de potrivnice, încât fiinţa lui nu înseamnă nimic. Iar ceea ce ridică pe om e sufletul. Ridicarea lui înseamnă omul. Ridicarea lui se dovedeşte întâi prin pietate, prin vrednicie, prin smerenie şi prin obligaţiile ce şi le respectă faţă de morţi, cărora le poartă recunoştinţa. Atâta vreme cât o naţiune îşi respectă morţii ei şi cât un corp se pleacă înaintea memoriei celuia ce i-a dat viaţă, cu atât acea naţiune, cu atât acel corp, domină materia. Noi, d-lor membri, suntem nişte entităţi trecătoare. Ce înseamnă viaţa unui om? Nimic. Priviţi în jurul d-v. şi aduceţi-vă aminte. Moartea este

egală pentru toți. Ceea ce ne ridică e viața. Cu cât vom fi mai folositori țării, cu cât noi vom da dovadă că suntem la înălțimea situației, cu atât noi vom fi mai sus.

Și când d-nul Boldescu v'a adus în fața d-v. omagiul său pentru fostul nostru președinte, tabloul acesta v'a fost făcut cu destulă pietate. E grea primejdie, care ne amenință, ca să alegem numai decât un președinte? Și, dacă n'am avea pe Făt Frumos cu sabia în mână, care să străpungă cu sabia lui, pe balaurul care vine? Față de această datorie sfântă, față de omul care ne-a ridicat, d-v. nu vă puteți da seama, tinerii, fiindcă n'ați respirat atmosfera noastră. Noi, silvicultorii, cari n'am fi fost nimic fără el, trebue să-i aducem acest omagiu. Inainte vreme, când un tânăr ofițer ne făcea onoarea să ne primească la un colț de masă, era mare lucru. Astăzi, avem posibilitatea să trăim cu toată această lume științifică, care a venit să ne asculte. Fostul nostru președinte este acela care ni-a dat posibilitatea să trăim aceste ceasuri. Nu este nici o primejdie în această amânare, care ne va face să ne ridicăm sus, să se știe că noi am fost la înălțimea împrejurărilor, că am avut pe lângă știință și un suflet, care a putut să aprecieze sacrificiile și munca ce s'a depus în folosul societății. Se vor găsi oameni, cari vor fi demni și vor duce înainte aceasta. Poate că piedicele unora, sau ale altora, sunt plecate din alte considerații. Pentru mine, care nu trăesc în atmosfera d-v., și care mai de departe, pot să vă privesc, vă spun: sunt între noi oameni cari să se sue cu demnitate și să continue grija aceasta de a conduce, dar să aibă grija de a-și înălța sufletul la momentul oportun, ca să slujească drept exemplu pentru cei ce au să vină dupe noi. Imprejurarea a dat ocazia să se facă ceva, dar va trebui să se facă ceva mai mult decât s'a făcut până acum. Să arăți că ai un suflet și să spui celor ce vin după tine: *știință, devotament, conștiință,* dar înainte de toate acestea, e ceva mai important, să ai un **suflet.** Vă rog să aprobați cererea de amânare. Sunt în Consiliul de administrație și văd că se lucrează cu cea mai mare sârguință. Mersul societății material, este foarte bine asigurat și sigur că la ceasul când va fi momentul alegerii, vom veni și noi. Lucrul acesta însă îl vom face la vremea lui. Dar un lucru vreau să vă rog: «Să discutăm dacă vroiți, chiar cu violență, această chestiune, cu o condiție: când unul va fi exponentul majorității, cei cari l'au combătut mai tare să se ducă cel dintâi să-l sărute și să-i spue: «Tu ești al nostru, suflet din sufletul nostru, trup din trupul nostru».

Nu bisericuțe, nu planuri, nu războaie între noi, nu ceartă.

Și toate acestea domnilor, vi le vorbește un bătrân, un om, care are contact numai sufletesc cu d-v., nici un fel de contact interesat, un om care ar fi avut și el drept să pretindă multe dela organizația silvică. Am lucrat la toate proectele de lege dela minister, nu mi s'a dat diurnă. S'au trimis misiuni în străinătate,—n'am participat.—A fost o catedră de drept silvic care nu se puteà da decât unui specialist și în drept și în silvicultură și nimeni în țara noastră nu era în situația aceasta și... nu mi s'a dat catedra. Și totuși, dacă personal am avut momente de nemulțumire,—iubitor al pădurii, al progresului pădurilor noastre, al progresului general al acestei țări,—am avut totdeauna tăria de am trecut peste ele. Ridicați-vă sufletul! Nu bisericuțe de interese! Luptă, dar numai cu gândul de a face ca pădurea să fie din ce în ce mai corespunzătoare scopului pentru

care natura a creat=o. Cu gândul la ea şi numai la ea, vă rog să rezolviţi această problemă şi propunerea mea e să amânaţi alegerea, ca un omagiu pentru memoria ilustrului dispărut. In al doilea rând, dacă voiţi să ne lăsaţi această pildă de gratitudine pe care aveţi ocazia să o daţi generaţiei viitoare, ori cum se va face alegerea, toţi să ne ducem şi să=l îmbrăţişem pe cel ales, fiindcă aci facem luptă pentru un bine obiectiv, nu pentru interese egoiste.

Vă rog votaţi amânarea. Este o ocazie unică pe care o avem pentru a dovedi că sufletul nostru ştie să se înalţe.

D=l **Nedelcovici**: Domnule Preşedinte, a vorbit d=l Boldescu şi ne=a făcut teoria eroilor. Eroii nu se aleg, ci se impun şi noi vom da votul aceluia care s'a impus până acum.

A venit d=l Eliescu şi ne=a cerut amânarea ca un omagiu. Cel mai mare omagiu pe care putem noi să=l facem preşedintelui nostru este să alegem unul imediat, care să fie pe cât posibil, la înălţimea lui. Cu negaţii, nu se face nimic. Dacă îl alegem dintre noi şi nu va corespunde misiunei pe care o va avea este foarte uşor să=l facem să renunţe la acest lucru. Nu sunt pentru tergiversări. Cel mai mare omagiu care=l faci faţă de un preşedinte este ca cei care îl vor urma să meargă pe drumul lui.

Punctul nostru al treilea de acum este să trecem dela gospodăria extensivă silvică la gospodăria intesivă. Pentru acest lucru, preşedintele trebue să fie specialist, indiferent dacă va fi un ministru căruia să i se deschidă uşa sau poate un simplu inginer silvic care prin calităţile lui să se impună. De multe ori unul din cei mici ajunge la soluţii şi le aplică cu un curaj pe care nu cutează cel mare să=l aibă.

Cer să se aleagă imediat preşedinte. Să votăm chiar acum. Nu va fi bun, el îşi va depune mandatul, iar când se va prezenta eroul, îl vom îmbrăţişa.

Sperăm însă că şi până atunci, societatea va merge bine.

D=l **Rădescu**: «Mi se pare curios, că după treizeci de ani de minorat, ni se mai spune că suntem încă minori, că nu avem unul care să ocupe scaunul de prezident. Nimeni nu e între noi ca să nu păstreze cea mai pioasă amintire a lui Constantinescu. Dacă ar mai trăi azi, cu dragostea pe care o purta pentru Societate şi cu spiritul lui practic ne=ar fi spus: «Procedaţi imediat la alegere».

Nu e timpul să mai tărăgănim lucrul. Dacă se menţine părerea ca să se amâne, să se voteze. Mai avem şi alte lucruri şi ziua se pierde degeaba.

D=l **Ştefănescu Suhăţeanu**: «S'a vorbit mult înaintea d=v. Eu am să vă expun numai o chestie de logică elementară. Se pune chestia dacă preşedintele să fie al nostru sau altul. Am avut un prezident din afară de corp. Astăzi vom avea preşedintele care îl vom lua dintre noi şi se înţelege că va fi de măsura noastră. Nu este societate aceea care să nu aibă unul, care să o prezideze, fiind din acea specialitate, când este o societate de specialişti.

Domnilor, se mai pune altă chestie: dacă să alegem preşedintele acum, sau mai târziu. Toată lumea are în suflet şi în minte, vecinic memoria lui Constantinescu şi d=v. toţi, care sunteţi membri ai societăţii, nu puteţi uita acest lucru aşa de uşor, văzând acest palat. Societatea însă este un organism viu şi ca şi statul, când unul din demnitari dispare, fiindcă aşa a fost voia lui D=zeu,

nu s'a gândit nimeni la anul de văduvie pentru motivul că, omagiul nostru este aşa de mare, că nu mai putem să avem un alt preşedinte un an de zile. Aceasta este iarăş o chestiune care se pune în mod logic. Statutele pe care le-am votat anul trecut şi pe cari nu le-am votat cu gândul la eventualitatea de a nu avea preşedinte, spun că se va alege un preşedinte de adunarea generală. Din această cauză s'a ivit această lungă discuţie, căci nu există statut în care preşedintele să nu fie emanaţia consiliului de administraţie. Totuşi s'a hotărât altfel. Şi atunci este bine ca odată adunaţi cu toţii aci, să ne gândim să ne alegem pe acela dintre noi, care este cel mai reprezentativ. Dacă nu vom găsi pe unul care să reprezinte — cum spunea d-l Boldescu — eroul lui Carlyle, va fi acela pe care-l merităm noi, pe care îl avem noi. In ceiace priveşte ameninţarea, că am înfăptui bisericuţe, eu nu sunt prea optimist, dar refuz să mă gândesc, că ar mai putea să existe bisericuţe, refuz să cred că ar mai fi cineva care ar face conspiraţii în contra societăţii.

D-l **Andrei Ionescu:** «D-lor, un mare general al Franţei, conducător de armată, tocmai în momentul când trebuia să dea soluţie celei mai grele probleme de război, a primit o telegramă care îi anunţa moartea feciorului său. Generalul a stat un minut într'o pioasă rugăciune,—a cerut cerului să-i întărească inima şi după aceasta a spus ofiţerilor săi: «Inainte!»

D-lor, nu negaţia ar fi servit Franţa. Franţa nu a ajuns glorioasă decât prin aceste gesturi extraordinare şi supraomeneşti când conducătorul a ştiut să se ridice asupra eului său şi să strige: «Inainte!» Franţa, numai Franţa, nu eu!

D-lor, eu cred că cea mai pioasă admiraţie, creştinească dacă vreţi să spun, cea mai frumoasă atitudine a noastră faţă de veneratul nostru Preşedinte ar fi tocmai această atitudine eroică, atitudinea generalului francez.

Să ne ridicăm deasupra noastră!

Eu ştiu, ca şi d-v. toţi, că acest preşedinte, care era un exemplu de activitate, nu ni-ar fi cerut nici odată, dacă ar fi prevăzut acest cataclism al pierderei persoanei sale, să întrerupem activitatea. Intrebat de cineva, care ar fi atitudinea noastră după moartea sa, eu vă asigur că preşedintele nostru care era cel mai grozav exemplu al acţiunii, ni-ar fi spus: «Să staţi un minut în reculegere şi apoi să mergeţi înainte». Această soluţie, v'o propun domniilor-voastre pentru respectul preşedintelui. Nu vă cer să amânaţi alegerea, ci din contra să faceţi alegerea şi cea mai pioasă admiraţie a noastră pentru el, o vom dovedi prin această alegere, — care va duce mai departe opera, dacă nu aşa cum a făcut el, dar cel puţin cu mijloacele noastre. Să căutăm prin aceasta să-i respectăm numele.

«Să ne alegem preşedinte!»

D-l **Boldur:** «N'aşi mai avea nimic de spus în chestia alegerii prreşedintelui. Nu ştiu nici măcar cum s'a mai pus chestia amânării şi omagiului în forma în care s'a pus. In toate organizaţiile de state auzi: «Le roi est mort!» «Vive le roi!».

Indată ce moare un conducător îi urmează un altul.

Cum am putea să rezistăm noi? Nu se poate spune că sacrificând obligaţiile statutare noi vom face un lucru pios. Cum să se prezinte Societatea noastră gnumai cu vice-preşedinţi?

In caz că nu ar fi nici unul dintre noi care să poată fi ales preşedinte, atunci propun închiderea discuţiei».

D=l **Eugeniu Răuţ**: «Suntem veniţi fiecare din câte un colţ al ţării, aşa că nu am vrea să pierdem zadarnic timpul nostru. Se faee o întrebare de alegere de preşedinte şi de schimbarea normei de conducere a Societăţei noastre şi anume, dacă alegem preşedinte din afară de corp sau din corp. Trebue şi eu, care nu cunosc chestia, trebue să mă hotărăsc într'o parte. M'aşi întrebà, care ar fi termenul de comparaţie între preşedintele din corp şi cel din afară de corp? Eu înţeleg un singur lucru: să luptăm pentru revendicarea pădurilor. Societatea luptă pentru aceasta, însă trebue să lase la o parte duşmanii pădurii, cari sunt politicianii. Averile statului au fost irosite de oamenii politici, deci ei nu ne pot ajuta nouă. Totuşi cine ne poate ajuta? Toţi spun: «Prin noi înşi=ne». Ne zbuciumăm, dar la urmă cine vine să dea soluţie adevărată cererilor noastre? Tot politicianii. Politicianismul este o armă cu două tăişuri. Şi atunci cel puţin părerea mea este, că unul din aceste tăişuri să fie de partea noastră».

D=l **Preşedinte**: Nu sunteţi în chestie şi vă rog deci să vă ocupaţi de preşedinte: îl alegem sau nu.

D=l **Eugeniu Răuţ**: «Eu d=le preşedinte am cerut lucrul acesta ca să se vază că nu sunt hotărât să se aleagă preşedintele, eu sunt pentru amânare.

D=l **Preşedinte**: «D=lor, s'a propus închiderea discuţiei».

D=l **Comanici**: «Eu aş vorbi după ce însă veţi hotărâ dacă alegem sau nu un preşedinte».

D=l **Sava Goiu**: D=lor, credeam că alegerea preşedintelui nu va da loc la atâtea discuţii. Negreşit că respectăm părerile tuturor, chestia e prea importantă ca să poată trece cu uşurinţa cu care se propune să se treacă. Chestia aceasta nu a fost desbătută încă în sânul consiliului d=v. Consiliul d=v. nu este deci încă edificat dacă doreşte să aibă un preşedinte din corpul nostru, sau un preşedinte din afara noastră.

«Aveţi d-v. în gând să alegeţi un preşedinte din sânul d=v. sau din afară, fiindcă avem şi membri din sânul Societăţii cari pot să=şi pună candidatura fără ca să fie ingineri. D=lor, eu o spun lămurit şi fără nici un înconjur şi vă rog şi pe d=v. la rândul d=v. să o faceţi la fel, cu aceiaşi sinceritate, cum o fac eu. Când, în momente foarte grele prin care trece corpul, s'a întrebat din partea unora dintre noi dacă să se aleagă administratorul Casei Pădurilor din corpul nostru silvic, eu am fost singurul care m'am opus. «Dacă d=v. vreţi să se aleagă «administratorul din corpul nostru eu sunt contra, însă iscălesc alături de d=v. «pentru ca să dăm dovadă de solidaritate: Să dea D=zeu să nu regretaţi ceea ce «faceţi». Astăzi se pune aceiaşi problemă. Propuneţi d=v. un membru dela noi. Sunt atâţia membri distinşi, printre cei mai vechi şi chiar printre cei tineri, cari cu tot sufletul, cu toată capacitatea, cu toate cunoştinţele lor, ar putea să răspundă aşteptărilor d=v., ar putea să reprezinte Societatea. Vă fac o profesiune de credinţă. Voiu merge alături de d=v. ca în întreaga mea viaţă, însă vă spun! faceţi o enormă greşeală de a alege dintre d=v. preşedintele. Alegeţi însă un specialist care să susţină păsurile d=v., să aibă cine să ne sprijinească, căci pentru partea tehnică, vom fi noi, consiliul de administraţie, emanaţia d=v. Cei tineri, cari m'au cunoscut, ştiu dragostea ce o păstrez corpului. Niciodată în viaţa mea

nu i-am trădat. Când a fost să treacă şcoala la politehnică, m'am sacrificat pe mine însumi, ca să se îndeplinească aceasta. Astăzi d-lor, când noi în consiliu nu suntem hotărâţi asupra persoanei preşedintelui, putem să procedăm la alegerea lui? Nu se va şti cine va avea majoritatea. Poate va avea o mică majoritate şi atunci nu va mai fi emanaţia noastră a tuturor.

Am încă un cuvânt ca să vă spun. Vă rog să mă credeţi că nu vorbesc din sentiment de servilism, ori câte nenorociri au venit asupra mea, am stat totdeauna drept şi grav înaintea ori cărei întâmplări şi atunci vă rog să alegeţi o personalitate care să poată sprijini interesele d-v. Eu aş propune şi sunt sigur că ar avea unanimitatea, aş propune preşedenţia Societăţii d-lui Garoflid».

D-l **Coman Marinescu**: «D-le preşedinte, iubiţi colegi,

Suntem un corp de specialişti şi prin urmare trebue să ne comparaţi cu celelate corpuri de specialişti ale ţării. Să vedem dacă mai există un corp de specialişti, care ţine la demnitatea lui, care să fie condus de un nespecialist. Aş vrea să văd, dacă cei dela şcoala politechnică se vor simţi mulţumiţi să fie conduşi de un avocat».

«Nu există în ţara românească corp de specialişti condus de nespecialişti Eu vă rog să nu vă faceţi această ruşine, pentru că nu va putea să meargă Societatea, când nu va fi condusă de un specialist. Intre noi se găsesc ingineri silvici cari ar putea să ne reprezinte cu destulă demnitate. Prin urmare d-lor propun: 1) să se aleagă un preşedinte din corpul nostru. 2) cred că nu veţi mai face greşeala de atâţia ani. Eu am fost membru al Societăţii sub răposatul Kalinderu şi n'am fost deloc mulţumit de preşedenţia lui, deşi a stat 25 ani în capul nostru. Şi nu puteam fi mulţumit când preşedintele spunea părerea lui şi nimeni nu avea curajul să spună altă părere. Când am cerut cuvântul, mi s'a refuzat şi m'a forţat să ies afară din şedinţă şi să demisionez. Nu vreau să mai fim puşi în această situaţie. N'avem nevoe de oameni prea puternici. Feriţi-vă de oamenii prea puternici. Ei vă pot face bine când vor, dar şi rău, pe care nu-l veţi mai putea repara niciodată. Să nu alegeţi preşedinte dintre oamenii politici. Să alegeţi numai specialişti, dintre bătrânii noştri din corp.

D-l **Eliescu Aurel**: «Vedeţi d-v. cum din discuţie se nasc unele lucruri cari pot să aducă mai mult rău decât bine. Fără îndoială apreciez sentimentul de care este animat d-l Sava Goiu. Sunt sigur că d-sa a vorbit din convingere că aşa e bine. Şi sigur că este bine ca să mergem mai departe, ca Societatea să înainteze, însă trebue să vă gândiţi că nu se poate pune în discuţie personalitatea ministrului care este şeful unei părţi din noi. Ministrul nu a fost solicitat, nu şi-a dat adeziunea şi vă rog să consideraţi această propunere ca neavenită, căci discuţii pe tema personală pot fi foarte jicnitoare şi nu a fost în intenţiunea nimănui să jicnească pe cineva. Nu numai dragoste, fiindcă este ministrul nostru, dar avem şi foarte mare respect, fiindeă este unul din cei mai de seamă economişti ai acestei ţări, în momente când economia generală a ţării, depinde numai de politicianii noştri. Prin urmare, vă rog să consideraţi ca neavenită această propunere. Nici un fel de discuţie nu se poate face, până nu s'a căpătat mai înainte adeziunea d-lui ministru, pentru că altfel s'ar putea ca această discuţie să fie rău interpretată şi rog pe d-l preşedinte să ia act de această declaraţie care socotesc că este unanimă.

Noi vom alege președinte pe acela care s'a ridicat prin muncă, pe eare sforțările lui l'au ridicat și care să se fi impus.

D=l **Sava Goiu:** «Numai în cazul când nu se aleg specialiști, numai în acest caz îl propun pe d=l Garoflid. Nu am propus pe ministrul, ci pe econo=nomistul Garoflid».

D=l **Petre Ioan:** «Așa cum s'a început ar putea să dureze discuția aceasta încă multă vreme. Vă rog să luați în considerare propunerea d=lui Bol=dur la care mă raliez. Să intrați în ordinea de zi și să procedați la alegerea pre=ședintelui».

D=l **George Clime:** «O să cer binevoitoarea d=v. atenție câteva minute. Discuțiile sunt aproape aprinse și este natural să fie așa, căci se discută cel mai însemnat act al Societății, în acest congres. E bine așa, căci înseamnă că fiecare ne dăm seama de însemnătate acestui act. Suntem conștienți d=lor, însă trebue să mergem mai departe, să trecem la o parte practică. Partea cea mai critică este aceasta că noi ne încrucișem credințele noastre de așa fel încât se pare că sunt mai multe tabere. In acest caz, cred, că mai bine să se ridice chestia la înălțimea unui principiu față de care nimeni să nu fie în contradictoriu. Incepe din ce în ce să se afirme cu mai multă putere în inima cataclismului universal, că o societate trăește mai ales prin conducătorii ei. Până acum câtăva vreme, înainte de război, se credea că o societate se putea conduce prin ea în=săș, acum nu se crede decât că se poate conduce numai atunci când are un conducător. Acel conducător trebue să aibă anume calități. Ce fel de calități? Aci se împarte părerile. Cred însă că nimeni nu e în contra faptului că acel conducător trebue să reprezinte într'adevăr capul și legătura directă între cap și trup. Ori aceasta nu o poate face de cât unul care este strâns alături de soeie=tatea care o conduce, nu numai din punct de vedere al capacității, dar chiar din punct de vedere al instinctului. Din acest punct de vedere vedeți d=v. eă toate societățile omenești nu se conduc decât de indivizi aleși din societatea respectivă. In țara românească nu veți găsi o societate care să fie condusă de un străin, totdeauna trebue să fie conducător elementul cel mai ales, cel mai capabil dintre ceilalți, omul de cea mai mare activitate. Este natural că asemenea conducător, ales din sânul societății, să cunoască în mod instinctiv nevoile ei. De foarte multe ori el le simte, chiar fără a=i fi aduse la cunoștință, căci face parte din trupul societății.

A doua chestie. Se alege președinte din mijlocul nostru sau se amână. Eu sunt de părere ca organizația noastră să=și aleagă președinte din sânul ei, iar în al doilea rând, că omagiul de care s'a vorbit, nu=și poate avea loc mai bine decât societatea să meargă înainte. După teoria susținută de antevorbitorii mei, ar însemna că cu cât acel conducător a avut suprafață mai mare, cu atât să se raporteze la un timp mai mare de lipsă de conducere. Dar nenorocirea cea mai mare într'un stat este moartea suveranului și atunci ar însemna că cu cât suve=ranul este iubit, cu atât societatea aceea să trăiască o perioadă mai lungă lipsită de conducător?

D=l **Comanici:** Cel mai bun lucru pe care îl putem face este să ne ra=

liem la propunerea d-lui Eliescu să amânăm. Aceasta este cea mai bună soluţie, mai ales după ce s'au amintit aci şi nume.

D-l **Boldescu:** «N'am fost înţeles. Ertaţi-mă că n'am ştiut să vorbesc mai desluşit. Am vrut să vă cânt o arie cu un flaut frumos şi fermecat. Am vrut să vă sugerez adevărul. Alegerea unui preşedinte din corpul nostru trebue să se facă prin aclamaţiuni, să vină în mod spontan. Vedeţi unde duce numai sugestia, ideia şi vedeţi ce discuţii au urmat. Frumuseţea am vrut s'o păstrez în acest corp. Când cercetăm mai de aproape, vom vedea că sunt şi părţi mai urâte, aşa că eu am vrut să privim numai dela înălţime, ca să nu vedem defectele. Aceasta a fost dorinţa mea.

D-l **I. Dumitrescu:** «Suntem puşi într'o situaţie care nu este tocmai bună pentru noi. Am admis anul trecut, cu excepţie, ca preşedintele să fie ales din adunarea generală. Era o excepţie, cerută chiar de preşedintele nostru. El era eroul care se impunea în consiliul de administraţie şi nimeni nu ar fi spus altă părere. In toate societăţile pe care le-am arătat, preşedintele este ales de consiliul de administraţie, nu de adunarea generală. Consiliul să-şi aleagă preşedintele, căci consiliul lucrează cu preşedintele, nu adunarea generală. Consiliul îşi schimbă câte o treime în fiecare an. Se poate întâmpla ca cel ales de adunarea generală să fie în dezacord cu ceilalţi aleşi înainte de adunarea generală. Se poate întâmpla atunci ca membri din consiliu să fie în disensiune cu preşedintele. Ar trebui deci să se modifice statutele.

Trebue să venim la normal. Trebue să revenim la ceeace toată lumea face în materie de gospodărie a societăţilor. Preşedintele nostru se alege pentru 4 ani. Pot să se impună condiţii noi acum la alegerea unui nou preşedinte. Anul trecut am ridicat eu chestia şi preşedintele de atunci a spus: «Eu sunt Alexandru Constantinescu şi vreau să fiu ales de adunarea generală iar nu de consiliu». Cu dispariţia lui trebue să dispară şi aceasta. Imi pare foarte rău că sunt în dezacord cu colegii mei şi am să fac această propunere foarte serios. Fac propunerea să amânăm alegerea preşedintelui pe timp de un an şi să se prevadă ca preşedintele să fie ales de consiliul de administraţie, nu de Adunarea generală. Noi ne alegem membri în consiliul general. La părerea d-lui Boldescu, spun ,că, fiecare ţară îşi are guvernul pe care îl merită şi fiecare societate îşi are conducătorul pe care îl merită. Rămâne ca d-v. să vă hotărâţi preşedintele.

D-l **Preşedinte C. P. Georgescu:** Cred că s'a discutat destul în chestia preşedintelui. D-lor, dacă trebue sau nu să alegem preşedinte, vom vedea maitârziu. Eu constat numai că nu este unanimitate nici pentru cei cari cer amânarea, nici pentru cei cari cer alegerea şi nefiind unanimitatea celor cari cer amânare, trebue să respectăm statutele cari stau sub raporturile legii persoanelor morale. Statutul nostru spune că adunarea generală este obligată să aleagă un preşedtnte pe 4 ani. Constantinescu a decedat în Noembrie şi acum s'a pus chestia alegerei unui nou preşedinte. S'a mai pus chestia dacă trebue să fie din afară de corp sau nu sau dacă poate să fie din afară de societate sau nu. Unele persoane cari s'au propus pentru preşedinţie, nu fac parte din societate, deci sunt propuneri în afară de statut. Noi trebue să respectăm statutul, să propunem pe unul dintre ai noştri. A doua chestie, dacă trebue să alegem din sânul nostru şi dacă trebue să alegem dintre cei cari nu sunt silvici. Cred că este o discuţie de prisos. Când

am propus ca să alegem pe unul din sânul nostru, ne=am dat seama că nu avem printre noi personalităţi care să atingă valoarea politică a fostului nostru preşedinte. Luaţi cunoştinţă că sunteţi o mână de silvicultori, care ne iubim patria. Suntem convinşi că vom impune mai mult guvernului şi partidelor politice prin sinceritatea noastră, dacă vom alege ca preşedinte pe unul din societatea noastră. Pentru aceasta statutul prevede secretul votului, ca manifestările D=v. să fie lăsate libere, independente de orice influenţă. Nenorocirea noastră a fost politica făcută în societate. Ca societatea noastră să progreseze va trebui devotamentul nostru, va trebui unirea puterilor noastre. Ca să se uşureze această sarcină a preşedintelui fără care societatea nu poate merge de cât artificial, trebue să colaborăm cu toţii. Artificiul cu omagiul este un artificiu electoral. Toată chestia este că nu ne=am fixat asupra alegerei preşedintelui. Noi consiliul de administraţie suntem emanaţia d=v.

Noi n'am reuşit încă să vedem care este cel mai priceput dintre noi. Noi n'am vroit să anticipăm asupra voinţei D=v. Meritul actualului consiliu este de a vă lăsa libertatea de a alege pe cine vreţi. Interesele vor fi salvate nu prin valoarea preşedintelui, ci prin ajutorul ce i=l veţi da D-v. Amânarea care s'a propus nu mai poate avea loc, când aveţi votul secret. S'ar putea amâna numai eând unanimitatea congresiştilor ar cere=o. Pentru respectul drepturilor D=v. propun să pun la vot secret amânarea alegerilor de preşedinte sau votarea preşedintelui.

Se procede la votare.

Votează 124, din cari 37 sunt pentru alegerea preşedintelui şi 87 pentru amân are.

D=l **Preşedinte C. P. Georgescu** : «In urma votului d=v. se amână ale=gerea preşedintelui pentru altă dată.

Trecem la punctul următor din ordinea de zi:

5.— **Alegerea a cinci membri în Consiliul de administraţie** *în locul d-lor Antonescu P., Boldur M., Eliescu A., Ştefănescu-Suhăţeanu M. şi Tomuţa D.*

Congresul alege prin aclamaţie aceiaşi membri în Consiliul de administraţie.

6.— **Alegerea a trei cenzori şi trei cenzori supleanţi pentru verificarea gestiunei anului 1928.**

D=l **Aurel Eliescu:** «Consiliul de administraţie şi=a avut cenzorii săi. Nu s'au plâns nici unii, nici alţii şi vă rog pe D=v. ca să fie tot ei».

(D=l Comanici şi D=l Anăstăsescu refuză). D=le Comanici, îmi daţi voie să vă spun că această demisiune a D=v. în momentul când o solidaritate se în=cheagă, arată că ar fi o oarecare nemulţumire în sufletul D=v. Vă rugasem ca sufletele noastre să nu se despartă. Nu ne lăsaţi să plecăm cu credinţa că sunteţi supărat pe societate. Veţi fi supărat ca om, dar nu puteţi fi ca membru în socie=tate. Aştept gestul D=v. de solidaritate.

D=l **Comanici** : «Eu mi=am dat demisia înainte».

Voci: «Adunarea generală respinge».

D=l **Dumitrescu:** «Eu propun să se aleagă censori cei cari au fost supleanţi, şi cei cari au fost supleanţi, cenzori».

Adunarea generală realege în unanimitate pe cenzorii şi cenzorii supleanţi vechi.

D=l **Preşedinte:** «Inainte de a ridica şedinţa, vă mulţumesc pentru voturile D=v.

Vă rog, pentru ca desbaterile acestui congres să fie luate în cât mai comun acord, să luaţi parte la şedinţe în cât mai mare număr.

Şedinţa se suspendă la orele 18,45.

SEARA

Ora 21

Conferinţa d=lui Subsecretar de Stat la Finanţe **M. Manoilescu,** despre *„Pădurile şi Finanţele ţării"*.

Facem recenzia acestei conferinţe la finele lucrărilor.

ZIUA II

Luni, 30 Maiu, 1927

Dimineaţa

Şedinţa se deschide la ora 9,45.

Prezidează d=l Profesor Petre Antonescu.

Se intră în ordinea de zi.

Exproprierea pădurilor pentru creerea de izlazuri comunale

D=l Profesor **Petre Antonescu,** referend.

Din lucrările ce s'au prezintat pentru congres şi cari vor fi desvoltate în faţa d=v., se va vedea că de mult timp este o mare lipsă de îngrijire a pădurilor.

Din timpuri imemorabile, ori decâte ori statul, comunele şi judeţele au avut nevoe de material lemnos, pentru trebuinţe extraordinare, totdeauna au recurs la rezervele mult puţine ce au mai rămas în pădurile statului. Când e secetă, se trimit vitele — sub cuvânt că mor de foame — în aceste păduri; când e inundaţie de asemenea, aşa încât nu este an dela Dumnezeu, fie el secetos sau ploios, ca vitele să nu cutreere masivele şi de multe ori chiar plantaţiunile tinere, unde de regulă se găseşte iarbă mai multă.

Din cauza aceasta, ele nu prezintă astăzi aspectul unor păduri în plină forţă de producţie, ci de multe ori nu se recoltează dintr'însele decât 1 m^3 ca creştere anuală pe hectar şi chiar mai puţin. Multele locuri goale, poenile cu contururi foarte capricioase şi cu suprafaţă din ce în ce mărită, prin cari s'ar putea plimba cineva cu poştalionul cu patru cai înaintaşi, explică această precară stare de lucruri.

Casă poţi avea însă păduri capabile de venituri mari, trebue să le îngrijeşti, să le aperi, să le păzeşti de tot ce poate contribui la micşorarea creşterii lor normale. Trebue să le înzestrezi cu mijloace de transport, căci altfel cheltuelile pot să absoarbă valoarea materialului lemnos. Şi aceasta nu numai în regiunea de munte, unde terenul este accidentat, ci chiar în cea dela câmpie. Dacă pădurea nu este înzestrată cu o şosea, cu un drum pentru scosul lemnelor, când plouă se fac în pădure, — la coline mai ales, — făgaşe adânci, aşa încât exploatatorul adeseori trebue să plătească mult pentru a-şi putea transportà produsele sale lemnoase şi în majoritatea cazurilor, nu-i mai rămâne decât un profit minim, la care întreprinderea se lichidează cu pagubă.

Dacă comparaţi felul acesta de gospodărie cu cele din alte state, deosebirea este mare. Dintr'o comunicare prezintată la congresul internaţional de silvicultură, ţinut anul trecut la Roma, unde am luat şi eu parte, rezultă că venitul actual al pădurilor statului francez este de 500 franci la ha, în termen mediu, pe când la noi, abea ajung la 70 lei hârtie. Starea pădurilor statului francez, precum şi cele administrate de stat este înfloritoare. Nu acelaş lucru se poate spune de păşunele alpine, mai toate aparţinând comunelor, cari—în general — se găsesc într'o stare puţin satisfăcătoare.

Dacă în Franţa, pădurile procură statului venituri însemnate, aceasta se explică prin faptul că în această ţară există mai pretutindeni drumuri şi şosele forestiere, ceiace permite ca exploatarea produselor lemnoase principale şi transportul lor, precum şi al produselor intermediare rezultate din tăeri de amelioraţie, să se facă cu cea mai mare uşurinţă în tot timpul anului. Dacă ne-am prezenta şi noi cu asemenea cereri d-lui ministru al finanţelor, ne-ar răspunde desigur: «D-voastră ne cereţi pentru păduri să vă facem şosele, când noi nu putem să avem pavaje şi trotuare bune în mijlocul Bucureştiului». Şi cu toate acestea, tocmai pentru sporirea veniturilor statului, ar trebui să se facă atari cheltueli productive.

In adevăr, dacă se poate proba cu cifre că în cazul când statul ar cheltui astăzi cu asemenea ameliorăţiuni, de pildă 5 sau 10 milioane lei, el va încasa după 5—10 ani un venit care va amortizà capitalul învestit şi pădurea va rămâne înzestrată cu mijloace de transport durabile, întreb: Nu este cea mai mare greşeală, că nu se pune la dispoziţia pădurilor mijloacele băneşti necesare?

Aeest lucru foarte simplu este însă aşa greu de înţeles!

Toţi miniştri de finanţe n'au altă grije, de cât a cere bani şi iar bani de la păduri, fără nici o preocupare, dacă prin aceasta se istovesc sau nu isvoarele de producţiune. Eu am dreptul să spun adevărul, fiind aceasta în interesul ţărei.

Aseară, d-l subsecretar de stat Manoilescu, în conferinţa ţinută, a crezut necesar să se întrebe pentru ce pădurile raportează aşa de puţin bugetului Statului, comparativ cu terenurile agricole, în special. L'am rugat să binevoiască, să poftească astăzi, ca să-i dau toate lămuririle, să-i explic această problemă, această ecuaţie cu atâtea necunoscute. D-sa mi-a promis că va veni. Imprejurările politice se vede, l-au împiedecat dela aceasta. Nici eu nu voi discuta mai mult această chestiune, căci ar fi să se schimbe ordinea de zi, care are de obiect defrişările de păduri făcute în vederea întemeerii de islazuri.

Domnilor,

Ni s'a pus încă dela început chestiunea că, datoria noastră a tuturor, este ca să venim în ajutorul păturii celei mai interesante din țara noastră, care este țărănimea. Să facem tot posibilul ca să i se creeze o situație mai bună, spre a se putea ridica deasupra nevoilor materiale, de a nu mai fi pusă la discreția proprietarilor latifundiari, cari pentru acordarea de islaz pentru vite, le puneau condițiuni grele, cu ocaziunea învoelilor agricole.

In urma războiului mondial, la care am luat și noi parte, guvernul, în urma făgăduelii Majestății Sale, a hotărât să se exproprieze până la o cotă intangibilă, toate terenurile cultivabile și să se împroprietărească toți muncitorii de pământ. Și bine s'a făcut, căci numai astfel ei vor putea să trăiască mai omenește. Legile de reformă agrară au dispus ca în afară de pământ cultivabil, să li se distribue țăranilor și terenuri pentru crearea de islazuri. Acestea însă, în loc să fie semănate cu plante furagere, au fost arate cele mai multe și cultivate cu cereale astfel că vitele au rămas din nou fără locuri de pășune.

Și atunci țăranii, cu drept cuvânt, au cerut și li s'a destinat în 1920 noui islazuri, de astă dată la coline și la munte, în detrimentul pădurilor.

In adevăr, pentru înființarea de pășuni comunale, s'a defrișat, sau se va defrișa în curând, după cum a spus d-l Președinte, 900.000 ha. de păduri, care este o suprafață importantă.

N'ar fi fost răul prea mare, dacă această suprafață s'ar fi dat din locurile cu pante puțin repezi și dacă s'ar fi respectat avizele personalului silvic, direct interesat în aceste defalcări de terenuri forestiere.

In legiuirile noastre agrare se hotărăște că, pentru crearea de izlazuri, nu se pot defrișa pădurile decât cu avizul Consiliului technic. După ce acest aviz a fost dat, Comitetul agrar este liber să-l respecte sau nu, după simpla sa apreciere, căci legea nu precizează dacă are caracter obligatoriu.

In unele părți—dece să nu mărturisim?—s'au făcut greșeli, destinându-se pentru înființare de pășuni comunale, păduri aflătoare pe coaste repezi, ba chiar foarte repezi, ceeace poate avea consecințe rele pentru regimul apelor.

Sper însă că se vor revizui lucrările de asemenea natură, mai cu seamă în regiunile din Ardeal, vizate de art. 292 și 293 din Tratatul dela Trianon, prin care suntem îndatorați a face o bună gospodărie forestieră.

Nici desgolirea coastelor—din care cauză când plouă torențial, cantități enorme de pietriș și bolovani descind la vale, acoperind liniile C. F. și întrerupând orice comunicare—nu se datorește administrației noastre, ci celei ungare, care n'a luat din timp măsuri corespunzătoare pentru prevenirea viroagelor și torenților. Exemplu Valea Arieșului, a Vișcăului, a Crișului Alb etc.

In această privință, în urma unei călătorii de studii în Ardeal, în cursul verii anului expirat, am făcut mai multe rapoarte detaliate despre starea reală în regiunea mai sus menționată și am întocmit tablouri statistice, spre a se cunoaște răul și a se lua măsuri de îndreptare. In acest scop, Consiliul de miniștri a hotărât a se pune la dispoziția Casei Pădurilor o sumă de 4.000.000 lei deocamdată, iar Direcțiunii g-rale a apelor, depe lângă M. L. P., 6.000.000 lei. După datele statistice primite dela diferitele direcțiuni regionale silvice și după

devizele alcătuite, costul împăduririi terenurilor improductive şi al corecţiunii ravenelor şi torenţilor din bazinele râurilor, cari se varsă în Tisa şi în Dunărea centrală, trecând peste teritoriul ungar şi jugoslav, va depăşi suma de 100 milioane lei. Şi pentru că vorbim despre aceste lucrări, să-mi daţi voe să aduc elogii personalului silvic respectiv şi în special Direcţiunilor regionale silvice din Bistriţa-Năsăud, Cluj, Arad, Sighetul Marmaţiei, Orşova şi Braşov, cari au trimis Casei Pădurilor planuri complecte, devize bine întocmite, studii speciale, în care se arată situaţia concretă şi ce va trebui să facem în timpul cel mai scurt posibil, pentru evitarea dezastrelor, datorite torenţilor şi ravenelor, când sunt în plină activitate.

Dovadă că guvernul este pătruns de importanţa acestei chestiuni, este faptul că, D-l C. Garoflid, ministrul agriculturei şi domeniilor, a instituit o comisiune care să redacteze un anteproect de lege pentru corecţiunea torenţilor şi restaurarea păşunilor alpine degradate, încă din luna Decembrie 1926. Noi, trebue să cruţăm pădurile, căci nu suntem o ţară prea bogată în această privinţă, cu atât mai mult cu cât elementul suprafaţă—cele peste 7 milioane ha. păduri ce statistica recentă ne spune că posedăm, — nu ne dă o idee precisă de cantitatea materialului lemnos de care dispunem.

Să nu uităm că, pădurile noastre au format obiectul unei exploatări ruinătoare, din timpurile cele mai vechi. Istoria ne spune că eram datori, să punem la dispoziţia Ţarigradului, cantităţi enorme de material lemnos, pentru construiri de locuinţe. Turcii nu au luat numai grâul, ci şi lemnul nostru. Pe de altă parte, inamicii noştri din ultimul războiu,—germanii, austriacii, turcii şi bulgarii—au luat şi transportat în ţările lor mari cantităţi de material lemnos, propriu pentru lucru, fasonat şi nefasonat, astfel că pădurile noastre accesibile, aflătoare în apropierea şoselelor şi căilor ferate, au fost sărăcite cu desăvârşire de asemenea material.

Se explică dar, pentru ce veniturile, ce ne dau astăzi pădurile sunt relativ mici şi vor fi încă multă vreme, până la reconstituirea lor. In regiunea de câmpie, până mai acum 20—30 ani, toate pădurile tinere, aşa zisele tufărişiuri, erau păşunate în baza contractelor de arendarea moşiilor statului, deci erau de fapt nişte islazuri.

Ţăranii, pentru îmbunătăţirea calităţii ierbei, primăvara îi dădea foc, pârjolind odată cu iarba uscată şi baza tulpinelor arborilor, ceea ce a dat naştere la scorburile şi nodozităţile ce observăm astăzi.

Ce viitor şi ce proporţie de material lemnos propriu pentru lucru poţi avea din asemenea păduri ? Trebue o muncă chibzuită şi continuă, ca să putem repară greşelile din trecut. Ultimile dispoziţiuni legale, nu ne dovedesc că politica noastră forestieră corespunde acestei imperioase necesităţi. In adevăr, în legea pentru înfiinţarea de păşuni comunale din 1920, s'a dispus exproprierea poenilor mai mici de 10 şi 20 ha din pădurile din regiunea de coline şi de munte, indiferent de natura proprietarului respectiv, creindu-se astfel o mulţime de anclave. Şi vă întreb: este aceasta o măsură raţională? In alte ţări civilizate, toate asemenea servituţi creiate în cursul vremurilor, au căutat să fie desfiinţate, dându-se în schimb locuitorilor alte terenuri, sau porţiuni de păduri la margini, sau răscumpărându-se prin acordarea unei sume de bani echivalente. Şi noi, din potrivă, am înfiinţat astăzi ceia ce o experienţă seculară dovedise aiurea că este

cu desăvârşire eronat. In asemenea împrejurări, cum vom putea noi îmbunătăţi starea pădurilor, când nu suntem stăpâni pe tot cuprinsul lor. Astăzi, dacă întâlneşti vite în pădure, ţi se răspunde că le duc spre a păşuna în poenile cari aparţin proprietarilor respectivi, sau din potrivă, că au pornit din aceste poeni spre a le duce la adăpat. Dacă îi obiectezi că nu pe acolo este drumul la adăpat, ţi se spune că n'a fost ascultat de vite, cari au luat-o rasna. Spre a împiedica păşunatul clandestin, va trebui deci un personal de pază extrem de numeros, ceea ce astăzi, cu spiritul de economie ce domneşte, nu este cu putinţă. La alcătuirea acestei legi, corpul silvic n'a fost câtuşi de puţin consultat. El ar fi putut desigur găsi mijlocul de a se satisface dorinţa locuitorilor, de a li se creia izlazuri în păduri, fără prea mari prejudicii.

La aceasta se mai adaugă şi anomalia din Ardeal, unde aşa numitul consiliu diriginte, imediat după alipirea acestei provincii la patria mumă, a dispus ca până la înfăptuirea legii de reformă agrară, locuitorii să aibă dreptul pe baza arenzilor forţate, să păşuneze vitele lor în pădure.

Cel care a luat această dispoziţie nu s'a gândit probabil că ţăranul va introduce vitele şi în plantaţii. Şi atunci, exploatatorul, pe care legea îl obligă ca să planteze suprafeţele tăiate, în perspectiva că vitele vor distruge plantaţiile ce va executa, nu face nici o lucrare. Banii depuşi de el, ca garanţie de împădurire, se înmulţesc din ce în ce. Să nu credeţi că este aşa de mică suma aceasta. O singură societate mare—„Foresta"—are depusă ca garanţie de împădurire 15.000.000 lei, fără ca să fi plantat ceva până acum.

Trebue să se ia măsuri urgente ca să înceteze o asemenea stare de lucruri. D-l Subsecretar de Stat D. Busuiocescu, dela Ministerul Domeniilor, care este de faţă, mi-a declarat că a dat deja ordin consilierilor agricoli ca să nu permită păşunatul decât în pădurile bătrâne, iar nu în cele exploatate, destinate a fi împădurite şi aceasta chiar înainte de a se desăvârşi aplicarea legii de reformă agrară în Ardeal, care se află în această privinţă în întârziere.

Părerea mea este că a sosit timpul de a se da mai multă însemnătate împăduririlor terenurilor degradate, în special provenite din cauza abuzului păşunatului. Până şi în Valea Prahovei, pe unde trec cei mai de seamă din bărbaţii noştri de Stat, se văd la stânga şi la dreapta drumului de fer, terenuri pleşuvite, lipsite de iarbă, cum treci de Câmpina şi Comarnic.

Şi din punctul de vedere al păstrării peisagiului, trebue regulamentat păşunatul vitelor, căci în multe locuri a produs efecte desagreabile pentru ori şi ce amator al frumosului. In afară de transformarea terenurilor, odinioară fertile, în locuri improductive, de unde îşi iau de regulă obârşia ravenele şi torenţii lor, se mai prejudiciază încă bunul regim al apelor şi se desfigurează cele mai încântătoare regiuni ale ţării.

In genere, chestiunea împăduririlor şi a restaurării păşunilor alpine, prin ameliorăţiuni pastorale, este de cea mai mare importanţă în ţara noastră, mai cu seamă unde creşterea vitelor şi îmbunătăţirea rasei lor, trebue să constitue una din principalele preocupaţiuni ale guvernului, pentrucă alcătueşte mijlocul de trai al majorităţii populaţiunii noastre rurale din regiunea muntoasă şi un izvor de venituri însemnate pentru stat.

Aceste două ramuri de producţiune: agricultura şi silvicultura, sunt so-

lidare, se ajută reciproc, trebue numai să se stabilească raportul adequat sub care un just echilibru să fie păstrat între dânsele, potrivit condiţiunilor de sol şi climă, cari variază dela un loc la altul.

Vaporii de apă, cari se varsă în atmosferă într'o cătăţime însemnată, apa pompată dela mari adâncimi, graţie fenomenului transpiraţiunii frunzelor, serveşte a înlesni creşterea ierbei din vecinătatea imediată a arborilor şi a menţine vegetaţiunea luxuriantă, chiar în timpurile secetoase, când în lipsa lor, pajiştea munţilor uscându-se, sileşte ciobanul să coboare turmele de vite dela munte, la vale —la ţară, cum zic ei,—nu atât din cauza apropierii toamnei, cu ploile sale reci şi cu fulgi de zăpadă, de multe ori în luna Septembrie şi câteodată pe la sfârşitul lui August, în regiunile munţilor înalţi,—cât lipsei aproape totale de hrană, din cauza uscăciunei.

In aceste împrejurări, el aleargă tot la sprijinul pădurii din apropiere, care a mai rezistat bineînţeles atacului secular al ignoranţei omului, care în toate timpurile şi mai în toate ţările i-a făcut un război de exterminare, neştiind că prin aceasta nimiceşte singur factorul cel mai determinant al vieţei regnului vegetal şi animal.

Pădurea este rezervorul natural, în care se înmagazinează mari proviziuni de apă, care prin ajutorul arborilor este pusă la dispoziţiunea vegetaţiunei ierbacee, a păşunilor.

Fără umiditate, rămân inerte toate substanţele minerale nutritive din pământ, căci numai în stare de soluţiune apoasă pot fi utilizate de rădăcinile plantelor.

Cine n'a observat cât de verde şi suculentă este iarba dinprejurul buchetelor de arbori din unele poeni, pline de specii bune furagere şi cât de trist este aspectul izlazurlor lipsite de orice umbră răcoritoare, arse de arşiţa soarelelui în timpurile caniculare ale verii?

Silvicultorul care n'are numai cultul arborelui, ci îşi dă seama că pădurea este ameninţată în existenţa ei, dacă vitele sunt lăsate flămânde în anumite epoci ale anului, pentru că conducătorul lor, ciobanul, îi dă foc pentru a mări suprafaţa păşunilor, crezând că prin aceasta şi cantitatea de iarbă se va spori, are tot interesul de a studia cari sunt mijloacele raţionale pentru a mări productivitatea păşunilor, pentru a îmbunătăţi flora, astfel ca pe aceiaş suprafaţă să poată creşte un număr îndoit şi întreit de vite.

Astfel se explică pentru ce administrarea păşunilor din regiunile alpine este încredinţată în Franţa, Elveţia, Austria, etc. şi până la alipirea Transilvaniei la patria mumă, în Ungaria, corpului technic silvic respectiv.

Pentru aceasta cerem noi cu insistenţă, ca să se lase îngrijirea lor în seama inginerilor silvici, cărora li se predă de un timp îndelungat un curs de ameliorăţiuni pastorale şi altul de corecţiunea torenţilor, fiind deci prea bine pregătiţi în acest gen de lucrări technice.

Stând odată de vorbă cu un distins bărbat de stat, îmi spunea următoarele:

«Ce vă tot văicăriţi voi silvicultorii? Dacă sub vechiul Regat am avut «păduri pe cari le-am ruinat — după cum spuneţi voi — prin exploatări excesive, «graţie intervenţiunilor politicianilor cari nu vor să ştie de amenajamente, de li«mitarea tăerilor în măsura producţiei normale a pădurilor, graţie bravurii ostaşului

«român, vi s'a mărit suprafaţa domeniului forestier dela 2 milioane la peste 7 «milioane ha».

Este foarte adevărat aceasta. Nu este însă un cuvânt ca să se întindă şi peste Carpaţi opera de destrucţiune a pădurilor, care şi aici a luat o mare desvoltare, mai cu seamă în urma vânzărilor în masă a pădurilor particulare în ultimul timp, de către administraţia ungară.

Cu ocazia congresului forestier internaţional din Roma (1926), am văzut munţi desgoliţi pe suprafeţe imense, rămânând la suprafaţă numai stânca goală, unde astăzi oricâte eforturi s'ar face, pădurea nu mai poate fi instalată. Nu trebue să ajungem şi noi în această situaţiune, datorită unor împrejurări vitregi, cari datează de câteva secole.

Astăzi domneşte altă mentalitate în Italia. Toată lumea se ocupă de modul cum să se mărească cât mai mult domeniul forestier al statului, care singurul este indicat a pune baza unei exploataţiuni sistematice de păduri. Aceiaş conştiinţă forestieră care a pătruns în păturile cele mai largi ale populaţiunii, am constatat în Franţa în anul 1925, când am făcut parte din delegaţia care a reprezentat România la serbarea centenarului şcoalei naţionale de ape şi păduri din Nancy, unde mi-am făcut studiile.

Opera de restaurare a pădurilor, din zona de război, se urmează cu stăruinţă, necruţând cele mai mari sacrificii. Şi nimeni nu face obiecţiune că s'a cheltuit prea mult în acest scop. Ba din potrivă.

Ar fi de dorit să luăm exemplu de la alte state, cari au făcut deja experienţe şi ştiu la ce grozave consecinţe poate duce distrugerea pădurilor, fie aceasta făcută chiar în vederea creerii de păşuni comunale.

Cele de pe pante repezi, pentru evitarea locurilor improductive, a surpăturilor, a ravenelor şi torenţilor, trebue excluse neapărat de la expropriere. Şi ori unde s'ar fi făcut asemenea expropriere, trebue procedat cât mai neîntârziat la revizuirea aplicărei legei de reformă agrară respectivă.

Erorile cari s'au strecurat pe alocurea au fost inerente împrejurărilor, dată fiind imensitatea operei şi timpul foarte scurt în care ea s'a realizat.

Asemenea erori trebuesc însă îndreptate, aceasta fiind atât în interesul general al ţării, cât şi al ţărănimei, care nu numai că nu se va putea folos decât câţiva ani de păşunile creiate pe coaste repezi, stâncoase etc., dar va blestema pe cei cari le-au dat, după ce vor vedea că s'au transformat în sterile, în grohotişuri, fără de nici un folos pentru ei şi nici pentru copiii lor, ba din contra devenind nişte răni ale pământului, greu sau cu neputinţă de vindecat. Este de datoria noastră ca, oameni cari prevedem răul ce poate surveni, să atragem atenţiunea celor în măsură de a-l opri, înainte de a fi cu desăvârşire consumat, spre a nu se zice că am rămas indiferenţi, atunci când a fost vorba de nimicirea unei averi naţionale, cum este aceia a pădurilor, fără un profit pentru populaţiunea noastră rurală, care în curând îşi va da seama că a rămas şi fără păduri şi fără păşuni, ci numai cu locuri sterpe, absolut improductive.

Noi ne dăm seama de concepţia care a prezidat la întocmirea legilor de reformă agrară din vechiul regat şi ţările alipite, al cărui scop imediat a fost îmbunătăţirea traiului ţăranului român, punerea lui în situaţiune de a beneficia de rodnicia pământului, pe care cu sudoarea frunţii sale l-a cultivat de secole,

dar nu înţelegem ca să contribuim noi înşine la o stare precară pentru viitor, de care va suferi ţara întreagă, prin defrişarea pădurilor de pe locurile unde existenţa lor este o necesitate inexorabilă din punctul de vedere al consolidării solului, cât şi al bunului regim al apelor.

In tot cazul, pentru luminarea opiniei publice, ar trebui să desvoltăm o acţiune cât mai energică, fiindcă mai târziu putem fi făcuţi răspunzători, că nu am făcut o propagandă destul de activă în sensul apărării cauzei pădurilor.

Aceasta este părerea mea.

Termin şi rog în calitate de preşedinte al acestui congres pe d-l inspector silvic D. Grozescu să binevoiască a da citire comunicărei sale.

D-l **Aureliu Eliescu.** Orele fiind înaintate, cred că ar fi mai bine să ascultăm comunicarea d-lui Grozescu după prânz. Propunerea fiind aprobată, şedinţa se ridică.

ZIUA II-a

După amiază

Şedinţa se deschide la orele 16.

Prezidează D-l Prof. P. Antonescu.

D-l D. Grozescu, desvoltă comunicarea:

Exproprierea pădurilor pentru creearea de islazuri comunale

Chestiunea islazurilor comunale, face parte din cadrul problemelor agrare, cari au frământat pe conducătorii ţării, încă dela începutul existenţei statului nostru, când chestiunea creşterei vitelor, era una din principalele menifestări ale vieţei noastre economice.

Caracterul agricol al ţării a menţinut întotdeauna la suprafaţă problema păşunatului, care prin legătura strânsă, ce a căpătat din ce în ce mai mult — înaintând spre timpurile de astăzi — cu desvoltarea şi îmbunătăţirea economică a clasei ţărăneşti, o repune în discuţie ori de câte ori factorii hotărâtori în treburile ţării, călăuziţi, fie de ideia unei bune gospodării, fie împinşi de anumite împrejurări, s'au ocupat de soluţionarea chestiunei ţărăneşti, în vederea desvoltării economice şi sociale a poporului nostru.

Paralel cu evoluţia vieţei noastre politice şi sociale, de care se află strâns legată şi chestiunea islazurilor, au evoluat şi măsurile de crearea lor.

Fără a ne opri prea mult asupra începuturilor acestor manifestări, unde găsim chestiunea ţărănească începând cu regularea dreptului de păşunat şi cercetând timpurile mai apropiate de noi, constatăm că prin reforma agrară dela 1864, chestiunea islazurilor se rezolvă prin recunoaşterea drepturilor clasei ţărăneşti asupra terenurilor folosite în acest scop până atunci, fără să se prevadă vreo dispoziţiune asupra folosirii şi conservării lor.

Prin legiuirile din 1881, 1884 şi 1889 de vânzarea bunurilor, nu se uită nici creearea de noui islazuri în jurul satelor folosite în devălmăşie.

Prin reforma agrară din 1907, s'a urmărit soluţionarea chestiunei păşunelor mai larg, în vederea îmbunătăţirei economice a clasei ţărăneşti, fără atingerea însă a scopului urmărit.

Prefacerile ce au urmat războiului de întregirea neamului, au repus mai accentuat ca ori când, rezolvarea chestiunei agrare la noi şi alături de marea împroprietărire înfăptuită prin legiuirile dela 1918—1922, s'a urmărit şi soluţionarea chestiunei păşunatului, atât prin reforma agrară din provinciile alăturate, cât şi prin legea pentru înfiinţarea păşunelor comunale, în vechiul Regat, prin care legiuiri se tinde să se asigure populaţiei rurale, păşunatul în cât mai mare măsură şi cât se poate mai lesnicios.

Printre mijloacele menite a satisface nevoia generalizării şi complectării păşunelor s'a prevăzut creearea islazurilor şi din păduri:

Art. 24 din Reforma agrară pentru Transilvania, Banat, Crişana şi Maramureş; — Art. 14 de Reformă agrară pentru Bucovina; Art. 12 din Legea pentru înfiinţarea păşunelor comunale prin care se specifică «în toate cazurile acolo unde pe calea arătată până aci nu se poate constitui islaz, se va expropria în acest scop şi din păduri», cu îngrădirea «că această expropriere se va face acolo, unde schimbarea destinaţiei nu vatămă un interes general după avizul regiunei silvice.

Aplicarea dispoziţiunilor acestor legi, se continuă şi astăzi.

Deşi timpul, decând datează aceste reforme, nu ne poate da o perspectivă suficientă, pentru a privi în ansamblu rezultatele, totuşi în cazul care ne interesează pe noi de aproape — pădurile, — rezultatele despăduririlor din trecut şi chiar ale unora din cele prezente, ne pot da indicaţiuni suficiente, dacă aceste despăduriri şi mai ales acolo unde s'au făcut, vor conduce la atingerea scopului propus.

Intre alte preocupări ale legiuitorului, prin dispoziţiunile prevăzute în reformele menţionate, nu a lipsit nici grija de a da fiecărui teren destinaţiunea lui naturală, avându-se în vedere regiunile de deal şi de munte, unde aveau să se aplice.

In ce priveşte şesul, aceste reforme nu prevăd nimic referitor la despăduriri, chestiunea pădurilor în această regiune, constituind ea însăşi, o problemă a cărei rezolvare se impune.

Examinând datele referitoare la constituirea islazurilor comunale din păduri, potrivit legilor în vigoare, după cifrele primite dela Direcţiunile silvice, se constată:

S'au destinat din pădurile statului în întreaga ţară . . .	171.111 ha	pădure
» » » » » » » » . . .	100.948 »	poeni
Dela persoane morale	33.394 »	pădure
» » »	9.331 »	poeni
Dela particulari	533.410 »	pădure
» »	118.089 »	poeni
In total deci . . .	737.915 ha	pădure
» » » . . .	228.368 »	poeni
Total general . . .	966.283 ha	pădure

şi poeni şi li s'au dat destinaţiunea de islazuri comunale.

Aceste date, înglobează suprafaţa efectuată până la 1 Ianuarie 1927, la care trebue să adăugăm suprafeţe noui, care s'au destinat după această dată şi continuă încă să se mărească, problema constituirei islazurilor, rămânând mai departe deschisă în multe locuri.

Ne găsim astfel în faţa unui fapt împlinit, destinându-se circa 1.000.000 ha pădure şi poeni pentru islaz comunal, menite să umple un gol simţitor în economia noastră naţională şi o examinare a înrâuririi acestei destinaţiuni asupra îmbunătăţirii gospodăriei ţărăneşti este necesară.

Şi pentru aceasta, situaţia o vom repera la nevoia de islaz comunal, determinată cel puţin aproximativ.

Luând ca bază în vederea calculului acestei necesităţi, chiar datele din legea în vigoare pentru înfiinţarea păşunelor comunale, art. 13 care prevede, că suprafaţa expropriată se calculează fie după numărul capilor de familie, fie după numărul vitelor mari existente şi în ipoteza că determinarea suprafeţei necesară ca islaz, se ia în raport cu numărul vitelor mari existente, care se cifrează la circa 8.700.000 capete pentru întreaga ţară, după statistica Ministerului de Domenii 1925, rezultă că sunt necesare 2 900 000 ha.

Scăzând din această întindere, suprafaţa cuvenită numărului de vite, aparţinând proprietarilor de teren în suprafaţă mai mare de 5 ha evaluată la circa 620.000 [1] ha. rămân 2.280.000 ha necesare proprietarilor cu suprafeţe mai mici de 5 ha.

Ţinând seamă de suprafeţele ce s'au destinat ca islazuri în întreaga ţară, după diferitele legi, rezultă că avem:

182.770	ha	în vechiul regat potrivit legii din 1907.
983.285	»	în întreaga ţară, păduri şi poeni potrivit legilor în vigoare,
1.024 390	»	în Ardeal şi celelalte provincii conform legilor dinaintea reformei agrare.
102.501	»	în Bucovina.
315.002	»	în teren propriu de păşune în vechiul Regat, conform legei în vigoare [2].
136.909	»	Conform decretului regal, din 1918,
35.029	»	în Bucovina potrivit leg. anterioare reformei agrare.
Total . 2.779.886	ha.	

La această suprafaţă, urmează a se mai adăoga suprafaţa destinată ca islaz prin legile dela 1864, 1881, 1884, 1889, precum şi cea expropriată în anul curent pentru care ne lipsesc date complecte.

Statisticele agricole pe anul 1925 ne dau însă, că există astăzi în întreaga ţară, 4.385.957 ha fâneaţă şi păşune.

Rezultă din aceste date şi consideraţiunile arătate că, suprafeţele destinate pentru islaz, depăşesc pe cele considerate ca necesare creşterii vitelor existente.

---

1) Din Economia Naţională.

2) Conform situaţiei dela Ministerul de Domenii, Direcţia Islazurilor.

S'ar fi putut deci complecta nevoia de islaz, faţă de suprafeţele destinate ca islaz, atât prin legile din trecut cât şi prin cele actuale din terenurile proprii numai pentru păşune, adăogându-se din păduri numai locurile unde «schimbarea destinaţiunii nu vatămă un interes general». Această complectare ar fi trebuit făcută până la acoperirea suprafeţei de 2.500.000 ha, care raportată la cele 12.147.509 ha teren arabil, însumate după datele statistice din 1926, poate asigura ţării o producţie animală îndestulătoare şi de bună calitate», după cum se exprimă unul dintre cei mai cunoscători specialişti ai nevoilor agrare dela noi, D-l Dr. G. Ionescu-Sişeşti.

Şi trebue să menţionez că: datele pentru suprafeţele necesare pentru islaz, au fost considerate, în ipoteza că în numărul de vite arătat, se cuprind şi vitele care constituesc inventarul viu normal, necesar pentru exploatările agricole în faza de astăzi, care va fi redus prin cultura mecanică la care se tinde, impusă de o cultură raţională.

Deşi s'a expropriat şi destinat mai mult din păduri, totuşi nevoia de islaz se resimte, dovadă sunt cererile pentru admiterea păşunatului în păduri şi noui exproprieri.

Se naşte atunci întrebarea: de unde lipsa continuă a islazurilor?

Răspunsul îl găsim în *lipsa de cultură şi de îngrijirea raţională a islazurilor*, fiindcă la noi n'a existat până acum decât numai *exploatarea islazurilor*, fără nici o măsură de conservare.

Iar origina acestei situaţiii o regăsim în mare parte, în împrejurările, care au determinat legiuirile de constituirea islazurilor şi în graba cu care s'a căutat soluţiunile, din care cauză nu s'au putut găsi formulele corespunzătoare aşezărilor normale şi efectele reformelor alcătuite asupra islazurilor, s'au resimţit faţă de unele dispoziţiuni ale legilor şi mai ales a modului cum s'au aplicat în unele locuri.

Un exemplu de felul acesta, îl găzim acum cu pădurile şi terenurile destinate împăduririi — care trec ca islazuri comunale, — cari reprezintă un procent de circa 35% din suprafaţa totală de islazuri acordată prin reformele agrare şi de 3.3% din suprafaţa păduroasă a întregei ţări.

Scăzând din procentul păduros de 22,10% al întregei ţări, procentul de 3,3% cât reprezintă suprafaţa destinată ca islaz, rămâne un procent păduros general de 18,80% procent discutabil, având în vedere statea degradată a multor păduri, care au suferit în timpul războiului, sau din cauza păşunatului, astfel că o parte din procentul de mai sus, s'ar putea mai degrabă considera inglobat la procentul terenurilor improductive, din punct de vedere forestier.

Rezultă aşa dar că ţara noastră, nu este o ţară prea bogată în păduri şi prin urmare suprafaţa lor numai comporta o reducere, destinându-se o parte ca islazuri comunale.

Poate erau păduri însă, cari nu-şi mai aveau rostul!

Principiul urmărit în mersul evolutiv al mişcărilor economice şi sociale «de a da fiecărui pământ cea mai bună întrebuinţare» şi care de altfel n'a fost pierdut din vedere de legiuitorii noştri, poate că cere aceste schimbări.

Constituirea islazurilor în locul pădurilor «acolo unde schimbarea destinaţiei nu vatămă un interes general» cum prevede art. 12 din legea pentru în-

fiinţarea păşunelor comunale, intră în cadrul preocupărei de mai sus şi faţă de progresul economic care cerea aceasta, trebuia să aibă loc şi sacrificiul păduri= lor. Şi nu de aceasta avem să ne plângem noi, ci de călcarea acestui principiu.

Căci rezultatele obţinute până acum asupra despăduririlor, cari se vor evidenţia şi mai bine mai târziu — dacă nu se iau măsuri — conduc la alte con= cluzii decât cele urmărite.

Suprafaţa de 983.285 ha expropriate din păduri şi terenuri destinate îm= păduririi, au avut loc aproape în întregime în regiunea dealurilor şi a muntelui, unde terenul forestier îşi cere cultura lui specifică «pădurea».

Locurile proprii pentru păşune, în înţelesul însăşi al legiuitorului, nu se mai găseau aci, căci lipsa de teren agricol în aceste regiuni, a împins populaţia la cucerirea lui, încă de mult timp şi dovada acestui lucru o găsim în cuvântul consiliului technic al «Casei pădurilor», organul chemat să stabilească echilibrul pentru nevoia de islaz şi a posibilităţii de satisfacere, care prin avizele sale a ho= tărât, că în vechiul regat nu se pot destina ca islaz comunal de cât 88.065 ha pădure şi poeni din care 47.772 ha dela stat şi 40.292 ha dela particulari, faţă de suprafaţa de 187.079 ha cât s'a expropriat în total, iar în Transilvania, Cri= şana, Banat şi Maramureş s'au făcut de asemeni expropieri contra avizului or= ganelor silvice.

Din această cauză, s'au înglobat în unele locuri în suprafeţele expropriate, păduri aşezate pe terenuri cu pante repezi, surpătoare, improductive, din basinele de recepţie ale râurilor, prin a căror despădurire, s'a pregătit dezastrul regiunilor unde se află şi de aci isvorul atâtor rele.

In primul rând, islazul pentru care s'a sacrificat pădurea, nu va exista.. Pătura de iarbă, care ar fi existat sub ocrotirea pădurii va dispare, iar eroziunea şi surparea terenurilor reţinute până atunci de pădure, va da naştere la torenţi, cari vor împotmoli terenurile agricole din văi şi lunci, în afară de celelalte de= zastre, ca distrugeri de case, poduri, vite, oameni, etc.

Exemplele trecutului, pot concretiza îndeajuns această stare de lucruri. Datele obţinute în acest scop cu ocazia studiului «regimul apelor din bazinul central al Dunărei», sunt cât se poate de concludente, studiu făcut de distinsul nostru profesor, d=l consilier silvic Petre Antonescu, care a susţinut înaintea Comisiunei internaţionale a regimului apelor din basinul central al Dunărei, în zilele de 7—13 Maiu a. c., cu recunoscuta=i competinţă, această chestiune, obţinând unul din cele mai frumoase succese ale cauzei silvice. Se găsesc astăzi după datele menţionate în bazinele râurilor: Mureş, Someş, Crişuri, Timiş şi Bega circa 41.056 ha terenuri improductive şi circa 16.013 ha torenţi, cari numai în anii din urmă prin inundaţiile ce au avut loc, au cauzat pagube în valoare de circa 65.000.000 lei, distrugând aproape 2230 ha teren agricol, case, poduri şi şosele, etc., iar cheltuelile pentru oprirea răului şi punerea în valoare a acestor terenuri, necesită cheltueli de circa 106.000.000 lei, fără a mai ţine sea= mă de stagnarea multor lucrări în legătură cu aceste inundaţii.

In vechiul regat, în jud. Buzău, torentul Bâsca Ghiojdului ocupă o su= prafaţă de circa 19.200 ha., iar pagubele cauzate numai în anul 1926 se ridică la 7.000.000 lei. In jud. Argeş torentul Valea Boia, ce ocupă o suprafaţă de

4.000 ha, a provocat tot în anul 1926 pagube de 2.450.000 lei şi exemple de acestea se pot cita încă multe.

Cercetările făcute asupra cauzelor acestor dezastre sunt «despărduirile şi păşunatul abuziv în aceste ţinuturi». Defrişările din ultimul timp, ce s'au făcut în anumite locuri cu ocazia aplicării legilor pentru înfiinţarea păşunilor comunale, nu vor întârzia în consecinţe ca cele enumerate, aducând noi dificultăţi problemei agrare.

In locul valoroaselor păduri, creatoare de venituri de pe multe din aceste terenuri, vom înregistra pagube mari a căror înlăturare va necesita cheltueli şi mai mari.

Ceeace era de aşteptat în urma acestor defrişări, ca cel puţin restul pădurilor, să fi fost scutite de păşunat, nu s'a putut obţine şi astăzi continuă să se păşuneze în pădure, contrar legilor în vigoare, câmpul gol rămas în urma defrişerii, neputând curma răul pentru care se creiase.

Şi atunci ce rămâne? Ori noui despăduriri, cari ori cât s'ar întinde, nu va rezolva problema, ori cultivarea şi îmbunătăţirea islazurilor.

Fără realizarea acestei din urmă condiţii, se va întârzia iarăşi rezolvarea uneia dintre cele mai serioase probleme ale economiei naţionale, chestiunea păşunatului.

Intensificarea şi accentuarea măsurilor luate, prin regulamentul privitor la modul de administrare şi exploatare a islazurilor comunale şi a păşunilor particulare indivize, amenajarea păşunilor alpine va grăbi rezolvarea problemei.

Acesta va fi singurul mijloc pentru scăparea pădurii.

Lupta dusă contra acestui patrimoniu, sub formula creerii islazurilor n'a fost uşoară, având în faţă două elemente de înlăturat:

a) nevoia de islaz comunal;

b) nepregătirea mediului, unde era chemată să se aplice reforma, factor hotărâtor în urmările schimbărilor economice şi sociale.

Ca şi multe alte probleme, chestiunea constituirii islazurilor şi folosirea raţională a lor, în vederea menţinerii şi sporirii producţiunii păşunilor, cere o cunoaştere şi o înţelegere de aproape a chestiunei şi de către săteni în folosul cărora se constitue şi de către omul politic şi technician.

Fără această pregătire, cele mai bune intenţii ale legiuitorului, cele mai desăvârşite legi, nu aduc rezultatele dorite.

Care dintre noi, nu a văzut preocuparea săteanului la aplicarea legii, de a avea un islaz cât mai aproape de casa sa, indiferent dacă îl poate folosi, de a i se da o întindere cât mai mare de pădure, pentru ca vitele să se mişte cât mai în voie, fără să se gândească că dispariţia ei, nu-i va mai îngădui mijloacele de trai de astăzi.

El întrezărea mai curând sau mai târziu o proprietate individuală din acest tot, nefiind obicinuit cu grija unui bun comun.

Marile promisiuni ale politicianilor, făcute mulţimii, în câştigarea unei izbânzi, întreţineau de multe ori această concepţie.

Atâtea interese concurau cu ocazia aplicării acestor legiuiri contra pădurilor, încât chiar parte din cei chemaţi să hotărască aplicarea legilor, erau derutaţi în hotărârea lor.

Cred necesar a semnala cazul exproprierii pădurilor Scheiu şi Toleşti din jud. Dâmboviţa, pentru constituire de islaz unei singure comune, expropriindu-se 983 ha pădure, cu masiv bine încheiat, parte secular.

Cu această ocazie s'a arătat în faţa comisiei de expropriere situaţia pădurii, care ocupă întreg bazinul «Văei Strâmbu» şi s'a demonstrat efectul despăduririi şi rolul economic al acestor păduri în localitate.

Iată concluziile răspuns la acestea, din partea preşedintelui comisiei locale de expropriere.

«Găsim foarte întemeiate obiecţiunile d-lui delegat al Casei Pădurilor, fiindcă într'adevăr cu ocazia descinderei pe teren a comisiunei de exproprieri la pădurea particulară Domneasca, vecină cu pădurea Scheiu a Statului, am văzut ce dezastre s'ar produce pentru această regiune, dacă s'ar defrişa suprafeţe întinse din această pădure».

S'a recunoscut răul, se vedeau consecinţele despăduririi, totuşi exproprierea celor 983 ha pădure s'a făcut, deşi locuitorii comunei pentru care s'a expropriat, în cursul procesului intervenise la organele în drept, pentru satisfacerea în parte a nevoilor acordându-li-se 85 ha.

In alte părţi, s'au făcut exproprieri de păduri la şes, contrar dispoziţiunilor precise din lege, expropriindu-se la şes o suprafaţă de circa 3012 ha numai până la 1 Ianuarie 1927. S'au făcut de asemeni exproprieri în regiunea de deal, contrare art. 20 din lege, expropriindu-se păduri aflate la distanţă chiar de 10—15 km. de comunele respective, iar avizele consiliului technic, se opuneau categoric la aceasta.

Procedându-se astfel, se lasă drum liber revendicărilor şi altor sate, comuni, care s'au mulţumit pentru un moment cu aceea ce li s'a putut da.

Cred, că fiecare din camarazi cari au fost în contact cu aceste chestiuni, ar putea cita cazuri de felul celor de mai sus.

In astfel de împrejurări au fost nevoiţi inginerii silvici să conlucreze conform dispoziţiilor art. 31 din legea pentru înfiinţarea păşunelor comunale.

Rari sunt cazurile, când în hotărârile comisiunilor de expropriere inginerii silvici nu făceau opinie separată în apărarea intereselor pădurilor, cari de data asta erau însăşi interesele locuitorilor, în folosul cărora se constituiau islazurile. S'a dus o luptă dârză în apărarea acestor interese, cari au permis de multe ori celor interesaţi, de a înfăţişa pe aceşti slujitori, ca singuri protivnici ai interesului obştesc.

Şi aceasta, pentru că bunele intenţiuni ale legiuitorului, că «exproprierea pădurilor se va face după avizul consiliului technic al Casei Pădurilor, pentru ca schimbarea destinaţiunei să nu vateme un interes general», n'a fost respectat în totul.

O impunere mai categorică a acestui aviz era necesară. S'ar fi găsit pe această cale, cum s'a găsit şi în alte cazuri, soluţia între conflictul dintre economia vitelor şi cea forestieră. Sunt regiuni unde însuş interesul economiei forestiere reclama pe cel al economiei vitelor. Se putea găsi modalitatea şi în aceste locuri, ca prin păşunea împădurită, să se evite conflictul între pădure şi creşterea vitelor, fiindcă nu dintr'un spirit îngust pentru meserie s'au ivit deseori opinii

separate ale inginerilor silvici, în această chestiune, ci din convingerea ce avea fiecare, că apără niște interese de ordin general.

In fața acestei situații și a datoriei ce o avem de a ne spune cuvântul în chestiunile intim legate de meseria noastră, care ne dă și răspundere morală, pentru punerea în valoare a bogățiilor acestei țări, este necesar a ne arăta punctul nostru de vedere în soluția imediată a acestei probleme.

1. Oprirea defrișării mai departe a pădurilor în regiunea de șes, iar la deal și munte unde s'ar mai simți nevoia constituirei de islaz, să se respecte în totul, avizele consiliului technic silvic.

2. Accentuarea și aplicarea urgentă a dispozițiunilor pentru punerea în valoare și folosirea rațională a islazurilor, atât acelor provenite din expropriere cât și cele mai dinainte constituite.

3. Reglementarea pășunilor alpine, ținându-se seamă și de cuvântul inginerilor silvici, în vederea regimului apelor.

4. Pentru islazurile la a căror constituire s'au comis greșeli și — întrucât caracterul social și politic, ce poartă legiuirile actuale, asupra creerei islazurilor, cât și reformele agrare, ne oprește a ne gândi la o reluare a lor, — ne incumbă datoria a ne gândi la revalorizarea lor.

Suntem în pragul înfăptuirei unei legi, anume: «Legea pentru asigurarea împăduririlor și corecțiunea torenților», din care e bine să nu lipsească corectivul erorilor din trecut, dându-se o desvoltare, un înțeles mai larg a aplicării art. 14 din reforma agrară a vechiului regat și art. 17 și 18 din reforma agrară pentru Transilvania, Banat, Crișana și Maramureș.

Revalorizarea terenurilor, — devenite improductive prin schimbarea destinațiunii lor, — cu ajutorul împăduririlor și redarea lor proprietarilor deținători în schimbul costului lucrărei, să constitue un câmp nou de activitate al corpului silvic, de interes primordial pentru economia generală a țării.

Se va reda atunci țărănimii, posibilitatea de a se folosi de terenurile ce i s'a acordat spre folosință, iar pentru restul deținătorilor de astfel de terenuri, li se va valorifica aceea ce acum, constitue un izvor de ruină pentru restul proprietății.

Efectul acestor măsuri, se va răsfrânge curând și asupra conservării actualelor masive, a căror utilitate se va înțelege mai bine de toată lumea și vor avea mai mulți ocrotitori.

Spre ajungerea acestui scop, se impune fixarea patrimoniului forestier, atât în vederea conservărei pădurilor existente, punându-se capăt procesului de defrișare cât și prin mărirea lui, adăogându-se la suprafața pădurilor de astăzi, aceia a terenurilor ce trebuesc reîmpădurite, urmărindu-se echilibrul agro-silvic.

Dar pentru înfăptuirea tuturor acestor deziderate, nu va fi deajuns găsirea formulelor necesare de factorii în drept, ci va trebui pregătit și mediul, unde se intenționează introducerea acestor formule.

O colaborare a tuturor factorilor ce au contact cu această problemă, în primul rând agronomii, pentru luminarea mulțimii este necesară în vederea valorificării câmpului și a pădurii.

Alături de conferințele și cursurile de popularizarea agriculturii, să nu lipsească conferințele și cursurile de popularizarea silviculturii.

Numai strânși uniți, vom fi ascultați în hotărârile noastre și înțeleși de

cei în folosul cărora li se creiază o situaţie mai bună, având ca scop general binele ţării şi ridicarea ei economică.

Iar ca încheere, reamintesc însemnătatea cuvintelor D=lui ministru al agriculturei şi domeniilor C. Garoflid, care spunea opiniei publice în anul trecut:

«O calamitate care ameninţă întinse regiuni agricole ale ţării, decurge din «despăduririle neraţionale care s'au făcut în regiunile muntoase şi deluroase ale «ţării, încă dinain.e de război. Ele au fost accentuate în timpul războiului şi «într'o oarecare măsură cu prilejul exproprierilor pentru păşune. Terenurile des= «pădurite sunt adeseori pierdute pentru economia ţării, regimul torenţial al văilor, «regim care decurge din aceste despăduriri, influenţează într'un mod foarte defa= «vorabil clima şi provoacă distrugerea a întinse suprafeţe arabile prin inundaţii «şi depozitare de nisip ori argilă în regiuni foarte îndepărtate de obârşia feno= «menului. De aceea este foarte necesar ca să se întreprindă o campanie susţinută «şi continuă prin lucrări de reîmpăduriri şi de corecţiunea torenţilor».

Nădăjduim că la acestea, vor fi adăogate şi noile măsuri, asupra nevoilor semnalate, începându=se cu sacrificiul pădurilor, ce sunt atât de necesare progre= sului ţării noastre.

D=l **P. Antonescu.** — Aplauzele D=v. sunt o aprobare pentru lucrarea prezentată de D=l Grozescu.

Se hotărăşte a se expune toate comunicările şi apoi a se începe discuţia asupra lor.

D=l **Petre Ioan,** desvoltă comunicarea.

Exproprierea pădurilor pentru crearea de islazuri comunale. — Consecinţe.

Chestia exproprierii pădurilor pentru crearea de islazuri comunale, îm= preună cu consecinţele ce decurg din ea, deşi s'a mai discutat la alte congrese, nu este încă epuizată şi deşi s'a lucrat destul de activ pentru raţionala ei apli= care, nu este încă soluţionată.

Ba, cu ocazia aplicării acestei legi, tendinţa de sacrificare a intereselor silvice prea a fost sistematică, pentruca să nu ne dăm seama de ea şi prea a fost dăunătoare, ca să nu reacţionăm şi să stăruim continuu în acţiunea de a se face în jurul ei complectă lumină.

Problema islazurilor, este încadrată în marea problemă a păşunatului. Şi în ţara cu caracter pronunţat agricol, în care principalul instrument de cultură îl formează încă vitele, iar diversele lor produse constituesc baza gospodăriei ru= rale, era firesc ca în toate timpurile, ca şi în zilele noastre, ţăranul să fie deopo= trivă de stăruitor pentru obţinerea unui petec de pământ pentru el şi altul pentru vite, şi tot aşa firesc era ca guvernanţii tuturor vremurilor, înţelegându=i nevoile, să aibă pentru satisfacerea lor multă solicitudine.

Şi au avut.

Istoricul acordării drepturilor de păşune, este lung.

Din el însă se degajă clar un fapt: ori de câte ori s'au acordat înlesniri de păşunare ţăranilor, de atâtea ori pădurile au sângerat, fie prin îngăduirea pă= şunatului în păduri, fie prin exproprierea pentru islazuri din păduri.

Prin politica de continuă extindere a islazurilor, fără să se exercite nici un control asupra conservării lor, — căci cele mai multe s'au arat — nevoia de islaz, chiar de-a doua zi după constituirea lor în: 1864, 1881, 1884, 1889, 1907 şi chiar după ultima reformă 1918—1922, a fost tot atât de imperioasă ca şi în ajun şi totdeauna, această nevoe a fost complectată — împotriva legii, — prin păşunatul în păduri, sub diferite pretexte (că nu s'a luat în primire islazul, ori că nu s'a curăţat de material, sau că este inundaţie ori secetă).

Curentele moderne, alimentează pofta ţăranului, din timpuri pe cari noi le considerăm de mult trecute, de a avea dreptul la păşunat, nelimitat.

Chiar legiuirile mai noi, dela cari am fi avut dreptul să ne aşteptăm la formularea unui program de echilibru între diferitele culturi din ţara noastră, accentuiază tendinţa de a se mări suprafaţa unor culturi — ai cărei reprezentanţi sunt mai mulţi şi deci mai puternici în vremea votului universal — în dauna altora.

Prin aceeaş lege prin care s'a înzestrat toate comunele cu islaz, s'a căutat a se constitui şi păşuni de rezervă în golurile de munţi şi în regiunile inundabile.

Iar apologiştii arendării golurilor de munţi — goluri cari împotriva tendinţii naturale de a se acoperi cu vegetaţie spre vârf, se lăţesc sistematic în pădure, prin cele mai barbare mijloace: foc, tăere neregulată şi păşunat abuziv, — propovăduesc odată cu arendarea:

a) drepturi de trecere prin păduri, cu pretext de ajungere la gol sau la locuri de adăpare;

b) adăpost în păduri şi

c) drepturi la focărit.

Este lesne de închipuit ce s'ar alege de pădurile încărcate cu atâtea servituţi de aşa zisă trecere.

Cât priveşte de rezerva de păşune din pădurile din regiunile inundabile, cel puţin deocamdată nu se poate vorbi de ea, căci ce-a fost mai bun — grindurile şi locurile mai înălţate pentru refugiu — s'au expropriat pentru cultură sau islazuri comunale.

Legea de reformă agrară, expropriind aproape tot ce se putea expropria, ar însemna că cristalizează în formă definitivă, repartiţia proprietăţii la noi în ţară şi de acum nu ne rămâne altceva de făcut, decât să se permanenizeze.

Eroare, căci pentru noi reforma cea mare, menită să aducă soluţionarea definitivă a chestiunii islazurilor, nu constă nici în nutrirea continuă a sătenilor cu noi speranţe, dar nici în eternizarea situaţiei actuale, ci în cercetarea sinceră, conştiincioasă şi odată pentru totdeauna, a productivităţii terenurilor, ca să se afecteze fiecare, celei mai proprii şi mai raţionale întrebuinţări.

Aşa cum s'a rezolvat până acum problema producţiunii animale la noi în ţară, am ajuns:

— a) *să nu avem islazuri*, căci cele existente, dacă nu sunt pline de bureni şi mărăcini, sunt în orice caz, terenuri degradate;

— b) *să nu avem vite*, căci se fac sforţări uriaşe pentru ameliorarea rasei existente şi

— c) *să nu aven nici păduri*, căci la câte alte rele de cari sufer pădurile, unde se mai adaogă şi păşunatul, peirea lor este hotărâtoare.

In schimb, s'a creiat şi a devenit de o presantă importanţă, o mare chestie *a neproductivelor*. Asupra ei, îmi permit să viu cu câteva detalii.

* * *

Productivitatea unui teren, nu se poate lega numai de hazard, din contra, studiile biologice ne învaţă că repartiţia culturilor pe diferite soluri este determinată de un complex de factori, între cari principali sunt: compoziţia fizică a solului, constituţia mecanică, origina sa geologică, bogăţia în elemente nutritive şi în microorganisme, permeabilitatea, climatul, altitudinea, orientarea etc. şi dintre toate, mai important, regimul apelor.

Ori cât vegetalele au particularitatea de a se adapta mediului, tot trebue pentru desvoltarea lor normală, ca terenurile să aibă elementele necesare în anumite proporţii. Când această condiţie este satisfăcută, terenurile sunt *productive*.

Lipsa sau excesul vreunui element de seamă, determină formarea unei alte categorii — a terenurilor *neproductive*.

Stânca goală, nisipurile sburătoare, o coastă surpată, sărăturile, sunt terenuri *evident neproductive* pentru toată lumea; dar *şi* terenurile în panta repede, de suprafeţe întinse, pe cari pasc câteva capre, *şi* terenurile despădurite invadate de burueni şi transformate în păşuni, *şi* terenurile epuizate de principiile nutritive printr'o cultură iraţională *sunt deasemenea terenuri neproductive*, deşi nu sunt recunoscute de toată lumea — mai ales de cea interesată şi deşi — din nefericire — sunt răspândite pe suprafeţe mari.

Cu alte cuvinte, terenurile neproductive sunt acelea al căror venit este nul sâu aproape nul.

Cu acest înţeles, sfera noţiunii de neproductiv, este ceva mai întinsă şi cuprinde în ea 2 mari categorii de terenuri:

a) terenuri *neproductive naturale*, provenite din însăş natura solului, în cari intră:

terenuri fără sol, sterile, cum sunt stâncile goale
sau cu soluri pure — calcaroase
— silicioase
— argiloase
terenuri fără coeziune — nisipurile sburătoare
» fără stabilitate — alunecătoare, surpătoare, erozibile
» cu lipsă de apă — stepe, deşerturi
sau cu exces de apă — terenuri mai mult ori mai puţin inundabile, mocirloase, turboase

terenuri cu lipsa vreunui element din compunerea lui — calcar sau silice

terenuri cu substanţe vătămătoare — sărăturile, terenurile alcaline sau altele cu toxine.

In a II-a categorie a

b) terenurilor *neproductive rezultate* printr'o intervenire a omului sau a animalelor, intră:

terenurile epuizate prin cultură de principiile nutritive,

terenurile cărora prin cultură li s'au distrus calităţile fizice devenind: mişcătoare, surpătoare, sburătoare, etc.,

şi terenurile foarte slab productive şi aparţinând tuturor felurilor de culturi: arături, păşuni, păduri, etc.

In toate statisticele, privitoare la repartiţia teritoriului ţării noastre, se introduce ca ultim aliniat *terenul necultivabil* în sensul de neproductiv şi se scrie suprafaţa din dreptul lui, nu prin inventariere, ci prin diferenţa care rezultă între suprafaţa totală a ţării şi cuantumul tuturor celorlalte categorii de terenuri inventariate.

Se înţelege că această diferenţă este deosebită, după cum deosebite sunt intenţiunile unui anume recensământ.

Din examinarea următoarelor 3 tablouri statistice, în cari la capitolul terenului necultivabil, diferenţele sunt exagerat de mari dela una alta — dela 2.500.000 ha la 6.750.000 ha, adică 4.250.000 ha, reese destul de lămurit, uşurinţa cu care se înscriu unele date, ce pot să atragă faima sau discreditul asupra ţării.

	Recensământul financiar 1923	Statistica 1923	Statistica 1925	Terenuri neproductive
Terenuri arabile	13.618.976	10.618.976	12.269.362	1.000.000
Fâneţe şi islazuri	5.226.731	4.299.702	4.318.957	1.500.000
Grădini de legume . . .	178.680	92.097	—	
Livezi pomi, vii	471.435	485.248	545.248	
Alte proprietăţi agricole .	121.821	—	—	
Păduri	7.241.720	7.241.720	7.244.700	1.600.000
Teren necultivabil . . .	2.629.837	6.751.457	5.118.456	5.900.000
	29.489.200	29.489.200	29.496.723	10.000.000

De altfel este explicabil ca recensământul Minist. de Finanţe, făcut în vederea fixării impozitului agricol — deci să scoată o suprafaţă impozabilă cât mai mare, — să nu cerceteze atât productivitatea solurilor, ci numai categoria aproximativă în care să le repartizeze, — desigur alta de cât a celor neproductive — şi să rezulte ca necultivabil numai 2.629.837 ha.

Când însă s'au cercetat şi acumulat suprafeţele pe categorii de culturi, cum avea interesul să o facă o statistică agricolă, au rezulat:

în 1923 . . . 6.751.457 ha.
iar în 1925 . . . 5.118.456 ha.

Incontestabil că pentru a marca o dâră de progres, sau în orice caz nu aşa mare nepăsare, este în tendinţa statisticianilor şi a profesioniştilor interesaţi, ca să reducă suprafaţa neproductivelor.

Înţelegem ca să se manifeste această tendinţă mai timid şi să se lase unii

să creadă că dela 1923 la 1925 am valorificat peste 1.500.000 ha din neproductive, dar să nu se tragă concluzii chiar aşa de îmbucurătoare, că am avea în ţară numai 2.500.000 ha. terenuri neproductive, cari ne-ar pune astfel în fruntea ţărilor cari au reuşit să şteargă petele ruşinoase depe faţa productivităţii terenurilor lor.

Din nefericire, ţara noastră, — renumită prin varietatea bogăţiilor ei şi prin puterea de productivitate a solurilor — examinată cu oarecare atenţiune, din cauza culturii prea extensive ce se face, are aspect de pronunţată ruină.

Şi cine doreşte sincer prosperitatea acestei ţări, cine nu se desinteresează de punerea în valoare a tuturor bogăţiilor ei, trebue să cerceteze, să afle şi să spună adevărul.

Franţa, care se ocupă de mult timp cu punerea în valoare a tuturor terenurilor şi care prin glasul celor mai autorizaţi specialişti ai ei a afirmat categoric că, numai gheţarii şi stâncile goale ar putea rămâne neproductive, la un examen mai riguros făcut de socialistul L. Deslinières în 1924 şi apărut într'o carte «La production intensive», a scos peste 12.000.000 ha terenuri neproductive, din suprafaţa totală a ţării de 53.000.000 ha, adică mai mult de $^1/_5$.

Făcând şi noi acelaş examen critic, tuturor categoriilor de terenuri din ţară, să vedem la ce concluziuni ajungem.

Incepem cu *izlazurile*.

Sacrificiul ce se impune continuu pădurilor, nu poate avea altă explicare decât că mai persistă încă legenda că suntem o ţară bogată în păduri, iar solidaritatea ce trebue să existe între diferitele culturi — agricolă, forestieră şi producţia animală—hotărăşte desvoltarea celei mai slabe—vitele de rasă depreciată şi de slabă producţiune — în dauna celei tari, care se presupune că sunt pădurile, cu alte cuvinte: chestia vitelor primează celei a pădurilor.

Se afirmă, de exponenţii preocupărilor agricole (D-l Ionescu Siseşti în prefaţa cărţii: Păşunele comunale şi composesorale) că suprafaţa ocupată azi de izlazuri, circa 2.380.000 ha, faţă de 12.000.000 ha cât reprezintă cultura plantelor, ar putea să asigure ţării o producţie îndestulătoare şi de bună calitate, dacă aceste izlazuri n'ar fi pline de burueni şi mărăcini, dacă n'ar fi o colecţie de terenuri degradate—zicem noi—şi dacă ar fi supuse unui tratament cultural.

Apoi, dacă se susţine că numai 2.300.000 ha ar fi suficiente pentru cultura vitelor din ţara noastră, ce solicitudine de extindere mai este îndreptăţită, când statistica din 1925 dă, pentru izlazuri şi fâneţe 4.320.000 ha şi când ştiut este că ţăranul mai paşte vitele şi pe cele 300.000 ha livezi, adică total 4.620.000 ha, ceeace înseamnă $^1/_3$ din arătură şi cam $^1/_6$ din suprafaţa totală a ţării.

Să vedem în schimb cum stăm cu *pădurile*.

Statistica făcută de serviciul silvic în 1924 dă ca total al pădurilor ţării suprafaţa de . . . . . 7.248.985 ha

Dacă din aceasta se scade suprafaţa expropriată p. izlazuri . 975.715 ha

şi poenile şi golurile de munţi ce sunt afectate la păduri. . . . 468.357 ha

rămâne o suprafaţă de . . . . . 5.804.913 ha

care se consideră păduroasă.

Cercetând cu amănunţime şi cu oarecare spirit de critică productivă, pădurile ţării noastre, în toate regiunile — şes, deal, munte, — nu se poate să nu se constate cu uşurinţă — căci este evident chiar pentru profani — halul de degradare înaintată în care se găseşte o imensă suprafaţă.

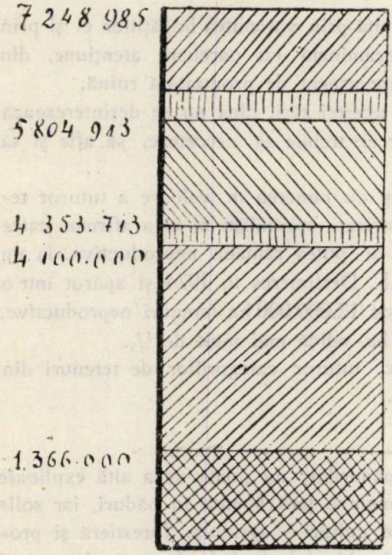

Expropriate	975.715 ha
Poeni-goluri	468.357 »
Neproductive	1.451.200 »
Neexploatabile. . . .	253.713 »
Particulari şi . . .	
Pers. morale. . . .	2.734.000 »
Stat	1.366.000 »

Fig. 1.

La şes, păduri secătuite de puterea de lăstărire, cari dau 20—30 steri la ha, în loc de minimul 300 steri;

la coline, păduri regenerate în mărăcini, sau cu o foarte slabă stare de consistenţă, iar la munte, în locul valoroaselor masive de reşinoase, instalat — în cel mai bun caz — mesteacănul, salcia şi plopul.

Această situaţie, reduce suprafaţa productivă a pădurilor, cu un procent considerabil, şi în măsura în care pădurile se depărtează, ca consistenţă, de starea lor normală.

Ca să nu sufere nici un fel de contestaţiune şi să ne fie şi nouă uşor să dovedim oricui, ceeace afirmăm, am ales acest procent de reducere la 25 %, ceeace dă pentru suprafaţa de . . . . . 5.804.913 ha
suprafaţa de . . . . . 1.451.200 »
şi reduce suprafaţa păduroasă productivă numai la . . . . . 4.353.713 »

Prin urmare, — după acest calcul —, suprafaţa dela care se poate pretinde o producţie normală este ceva mai mult de $^1/_2$ din ceeace ne lăudăm noi că avem.

Dar şi din această suprafaţă, circa. . . . . 253.713 »
din lipsa totală a mijloacelor de transport sunt neexploatabile;
iar din restul de . . . . . 4.100.000 ha
numai $^1/_3$ adică. . . . . 1.366.000 ha
sunt ale statului, iar celelalte $^2/_3$ ale proprietarilor particulari şi persoanelor morale

La această suprafaţă de 1.366.000 ha trebue reperat venitul de 490.000.000 lei al pădurilor statului pe 1926, ca să se aprecieze drept renta, de 358 lei anual pe ha

Presupunând — ceeace n'ar fi departe de adevăr — că din golurile şi poenile de 468.357 ha, numai 150.000 ha ar putea fi împădurite, înseamnă că, împreună cu cele 1.451.200 ha, total aproximativ 1.600.000 ha, este suprafaţa neproductivă, pe care pădurile o aruncă în balanţa terenurilor neproductive.

Nu tăgăduesc că o parte din această ruină, nu este şi la stat, dar am în acelaş timp datoria să afirm că procentul incomparabil mai mare îl dă pădurile particulare şi mai ales cele moşneneşti.

Statul, cu o sforţare de încă 3—4 ani, ca aceea din ultimul timp, ar putea termina cu chestia restanţelor de împădurit, ori cu punerea în valoare a terenurilor neproductive din proprietatea sa, rămâne însă încă deschisă, mai alarmantă şi încă pentru mult timp, împădurirea terenurilor dela particulari.

* * *

Cele 1.600.000 ha de terenuri neproductive din păduri, ne dau o imagine slabă însă, a adevăratei ruini în care se găseşte ţara. Răul este mult mai mare, întrucât se întinde — cel puţin în aceeaş măsură — şi la celelalte categorii de culturi.

Dacă şi terenurilor agricole, pe cari statisticele ni le dau cu diferenţe de 3.000.000 ha, dela una la alta, li s'ar face acelaş examen de productivitate şi s'ar ţine socoteala:

de terenurile sterpe,

de terenurile de odihnă, pe cari o prejudecată de veche cultură le lasă anual *în repaus, în loc să le amelioreze*, de sărături, de nisipişti,

de terenurile epuizate prin cultură şi altele asemenea, pe cari se seamănă, fără multă nădejde de cules, *şi dacă s'ar raporta şi ele cu aceeaş sinceritate şi curaj*, cu care le raportăm noi, de sigur că n'ar fi mai puţine decât cele din păduri.

Noi le evaluăm cu foarte multă aproximaţie în minus la 1.000.000 ha.

Cât despre cele 4—5 milioane ha de fâneţe şi islazuri, tocmai acelea cari dau caracterul de ruină al ţării, căci în această categorie intră coastele surpătoare, alunecătoare, terenurile erozibile, malurile prăpăstioase ale râurilor, terenurile inundabile, mlăştinoase sau mocirloase şi cari se consideră drept islazuri, nu se exagerează dacă toate s'ar trece în rândul neproductivelor. Insă, tot cu aceeaş grije de aproximare în minus, le evaluăm numai la 1.500.000 ha.

Recapitulând, avem împreună cu cele circa 5.900.000 ha de neproductive date de media statisticelor din 1923 şi 1925, totalul de 10.000.000 ha neproductive, adică mai mult de $^1/_3$ din suprafaţa ţării. Cifrele ce dăm, negreşit că n'au pretenţia unei rigurozităţi de calcul. De sigur însă că de s'ar face o inventariere exactă şi cu intenţia de a scoate în mod sincer toate suprafeţele neproductive, rezultatele în nici un caz nu ar fi mai mici.

* * *

După o îndelungată epocă de cultură risipitoare,—epocă ce se poate caracteriza *destruc lvă*,—am ajuns o ţară de ruină înaintată.

Era imposibil ca această situaţie să se eternizeze.

Cine pe deoparte s'a pătruns de puterea de productivitate a acestei țări, iar pe de alta și-a dat seama de imensele suprafețe abandonate, trebue că a simțit răscolindu-se în el o irezistibilă pornire pentru punerea lor în valoare.

REPARTIȚIA SUPRAFEȚEI ȚĂRII

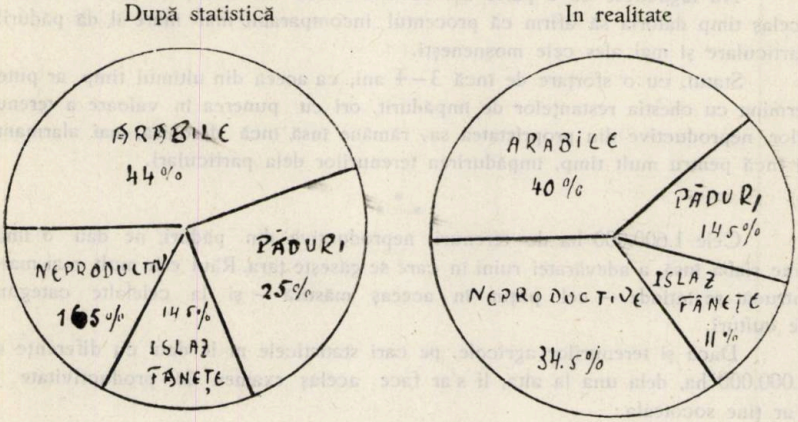

Situația reală a pădurilor

Fig. 2

Simptomele unei noi epoci *constructive* apar din mai multe părți deodată, și de bună seamă ne obligă și pe noi ca, revizuindu-ne programul de activitate, să-l punem în acord cu noile probleme ale timpurilor.

Agricultorii pun nădejdea în intensificarea culturii lor, pe un regim al apelor, normalizat prin păduri ;

cei ce au epuizat toate mijloacele de înlăturare a inundațiilor și a împotmolirii gurilor Dunării, și-au întors în sfârșit fața și la bazinele despădurite ale râurilor ;

după ce s'a făcut dovada deplină că pădurile și lucrările de artă din calea torenților sunt jucării ale apelor înfuriate și încărcate cu cantități mari de materiale în suspensiune, s'a hotărât să le oprească la origine, fixându-le prin împădurire ;

normalizarea debitelor marilor râuri intră într'un regim internațional și vrând, nevrând, trebue să luăm măsuri de corecțiuni și împăduriri.

Toate acestea constituesc premise de serioasă discuțiune, pe cari chiar apropiații noștri înaintași nu le aveau în sprijin, dar cari ne dau nouă dreptul să spunem acum cu destulă tărie de glas : *silvicultura înainte de toate,* căci ea stă și la temelia agriculturii.

Nu pretindem că cultura forestieră este o modalitate generală de a pune în valoare toate neproductivele.

De altfel, ruina țării este așa de mare, că nici nu ne încumetăm c'am putea s'o reparăm singuri.

Din acest punct de vedere, atmosfera foarte favorabilă ce se face — nu de prea mult timp — agriculturii, ne umple și pe noi de nădejdi, căci vedem pe calea intensificării ei, nevoia de a se înlătura aceleași piedici ce se opun și desvoltăriii silviculturii.

Nu mai merge să tragem de haina zdrențuită a acestei țări, câți specialiști suntem, în toate părțile.

Să se studieze problema utilizării solului în ansamblul ei și în mod corect să se facă repartiția quasi definitivă a diferitelor categorii de producțiune, după sfera de activitate a fiecărora.

Cine ar putea spune că lupta este mai bună decât asociația? Și cine ar putea tăgădui că printr'o conlucrare agro-silvică, rezolvarea problemei neproductivelor, nu ar fi în cea mai mare parte asigurată?

Plugul trebue să atace tot ce este propriu culturii agricole, dar restul — cu puține excepțiuni de pășuni îngrijite — trebue să fie valorificat prin împădurire.

In această direcție, cauza forestieră are o importantă recucerire de făcut.

Cu ocazia repartiției terenurilor, nu s'ar putea neglija nici problema producției animale.

Prin conservarea și ameliorarea islazurilor proprii acestei întrebuințări, prin crearea de pășuni împădurite, prin ameliorațiunile pastorale ale golurilor de munți și în fine prin proporționarea unui număr de vite, corespunzător disponibilităților, s'ar rezolvi neîndoios și chestia creșterii lor.

Nu este sigur că suntem la sfârșitul răului, ci din contra este posibil ca ori de unde ar veni unele sugestiuni, să fie desconsiderate, iar degradări de păduri și terenuri, altele noi să se mai producă.

Putem prognostica un fapt:

Prin orice transformări de cultură vor trece terenurile forestiere, dela folosirea pentru cari sunt predestinate, nu vor putea fi înlăturate încă mult timp, și de aceea, orice cheltueli, făcute pentru alte încercări sunt zadarnice și amână fără rost începutul unor lucrări, pentru cari s'a făcut dovada — chiar în țara noastră — că sunt eficace și utile.

Greutatea îndreptării constă în faptul că marea majoritate a neproductivelor este proprietate particulară, iar ceea ce a intrat definitiv în mâna țăranului, greu să i se mai scoată și de aceea nici nu ne gândim că revizuirea exproprierii ar putea fi o soluție practică.

Noi vedem soluția în altă parte.

I. Făcându-se dovada că *nu* suntem țara bogată în păduri, despre care vorbește legenda, cerem ca printr'o politică conservatoare de păduri să se respecte ceea ce mai avem, punându-se «punct» exproprierii din păduri și pășunatului, care, oprit categoric prin legea silvică din 1910, totuși — «excepțional în acest an» — se practică regulat de 17 ani încoace.

II. Prin politica de continuă extindere a islazurilor, fără garanție de conservarea și ameliorarea lor și în general prin practicarea unui sistem de cultură risipitoare, am ajuns cu $^1/_3$ din țară neproductivă.

Pentru valorificarea acestei suprafeţe — în mâna ori cui s'ar găsi şi i s'ar respecta dreptul de proprietate — statul nu poate fi împiedicat să ia măsuri.

O inventariere conştientă şi cinstită a tuturor categoriilor de terenuri din ţară şi afectarea fiecărui teren neproductiv, culturii celei mai proprii, ne-ar conduce spre stabilirea unui echilibru între diferitele ramuri de producţiune şi deci permanentizarea lor.

Şi pentrucă adevărata cultură este aceea care îmbogăţeşte pe cultivator, dar în acelaş timp îmbogăţeşte sau cel puţin conservă şi solul, dându-se ţăranului nu numai pământ ci şi posibilitatea să scoată depe el un profit, aceasta va constitui a II-a şi reala împroprietărire.

Pentru atingerea acestui scop şi până la întocmirea de noi legi, propunem:

1. Să se aplice cu aceiaşi rigoare cu care s'au aplicat toate articolele din legea de reformă agrară ce sunt în favoarea sătenilor, şi dispoziţiunile categorice ale art. 14 din aceeaş lege, care prevede că «bălţile şi albia râurilor, pământul «des inundabil, mocirlos, neproductiv, râpele pot fi expropriate în întregime, fără «considerare de întindere, pentru a fi drenate, secate sau împădurite de comună sau stat».

2. Dacă se va mai aplica legea pădurilor comunale, să se destitne dela stat şi mai ales să se exproprieze dela particulari nu numai păduri, ci în special terenuri forestiere, pe cari sătenii, cu ajutorul statului, să creeze păduri.

3. Mai avem în sprijinul acestei soluţii şi art. 8 din codul silvic, care obligă comunele să împădurească terenurile neproductive depe proprietăţile lor.

4. Pentrucă rănile terenurilor, dela suprafaţă, s'au adâncit în profunzime şi devin din ce în ce mai ameninţătoare, făcând din terenuri neproductive foarte productive cauze de dezastre, înfiinţarea unui serviciu de corecţiuni nu mai poate întârzia.

Să se profite de prilejul întocmirii legii pentru corecţiunea torenţilor, ca să se facă din acel serviciu un preţios auxiliar al punerei în valoare a tuturor neproductivelor, prin adevărată cultură.

D-l **Al. Ştefănescu,** desvoltă comunicarea.

Exproprierea pădurilor pentru creerea de islazuri comunale

I

Despre greşala comisă cu ocazia legiferării exproprierii de păduri pentru a se creia islazuri comunale, cât şi despre multele greşeli comise cu ocazia aplicării acestei legi, s'a discutat şi s'a scris mult în reviste şi ziare, cu deosebire în «Revista Pădurilor».

Cum era şi firesc, cei care şi-au spus cuvântul mai adesea, am fost noi, silvicultorii. Noi am criticat la timp şi am plâns pierderea inutilă a codrilor, deşi criticele noastre au avut două defecte:

1. au fost prea ştiinţifice;

2. au fost scrise mai mult pentru noi; n'am prea eşit din cercul nostru ca să mai spunem şi altora, ceiace trebuia să se ştie de lumea întreagă.

O singură dată, la congresul din Timişoara ne hotărâsem să eşim din cadrul restrâns al revistei, adică să dăm publicităţii celei mai largi, un memoriu general şi detailat, relativ la modul cum s'au făcut islazuri comunale şi cum s'au distrus zadarnic pădurile, dar ceva nevăzut s'a ivit în calea avântului nostru şi ceiace ar fi trebuit să ia proporţia unei juste şi încă oportune manifestări de euraj forestier s'a transformat într'o simplă moţiune de congres ca oricare alta.

Este indiscutabil însă că fiecare dintre noi şi-a făcut datoria cu prisosinţă, dovezile există în dosarele Casei Pădurilor.

In prezent, reprezentaţia «operei» creărei islazurilor comunale e pe sfârşite, dând bineînţeles ca orice operă inspirată din mentalitatea socială postbelică, un «fiasco» complect. Noi am fost actorii din primul act, care ne-am jucat rolurile propriei noastre vieţi, riscându-ne chiar demnitatea profesională.

Sub impresia evenimentelor încă proaspete, reluăm deci discuţia în jurul problemei care ne-a dat atât de lucru şi care odată cu trezirea conştiinţei unanime despre greşala comisă, ne va mai da încă, dar de data aceasta va da de lucru şi altora — celor care au avut nesocotinţa să creadă că titlul de «Lege» este de ajuns ca totul să fie ceva bun şi folositor.

Cum s'ar fi putut oare crede că ceiace s'a făcut a fost bine, cât timp cea mai elementară logică impune axioma că : *nu se poate clădi nimic util pe ruina unei alte utilităţi...* Se poate oare susţine în mod serios, că promovarea problemei creşterei vitelor nu se putea realiza de cât prin distrugerea pădurilor ? Da, atunci când n'ar exista în ţara noastră şi o problemă forestieră sau când n'ar fi existat cel puţin mai înainte de legea islazurilor.

Chiar aşa de ar fi fost şi încă trebue să mai admitem că buna credinţă a întovărăşit pe toţi cei cari au contribuit şi au luat parte la relevarea şi traducerea în fapt a acestei concepţii economice.

Dar din modul cum s'au petrecut lucrurile, s'a văzut că la însăşi stabilirea concepţiei economice a legei au influenţat şi oarecare interese de partid, iar la desfăşurarea faptelor, nu puţin au influenţat :

1. *Jocurile politice locale de la sate* — demagogia,— produsul aceloraşi împrejurări agraro-sociale post-belice.

2. *Superficialitatea cu care au lucrat unele comisii de expropriere* în care comisii se ştie că inginerii silvici au avut prin însuş spiritul legei, roluri mai mult de figuranţi.

3. *Excesul de zel şi incapacitatea unor organe chemate să aplice hotărârile judecătoreşti.*

Interesele unor negustori de lemne, în special Cooperative, cari cu ajutorul politicianilor sus puşi, au determinat exproprierea de pădure mai bună, în loc de pădure degradată şi unde adeseaori exista o păşune mai bună.

5. *Totala neînţelegere din partea sătenilor despre adevăratele lor interese în materie de creşterea vitelor.*

Pentru dovedirea celor de mai sus, astăzi, e de prisos să mai enumărăm cazuri concrete.

Toate aceste împrejurări defavorabile atât intereselor forestiere cât şi adesea însăşi intereselor agraro-zootechnice, s'au petrecut atât din cauza lipsei de conştiinţiozitate a oamenilor, cât mai ales din cauza lacunelor şi dispoziţiilor prin-

cipial eronate din legea înfiinţărei păşunelor comunale. A fost o lege disparată, fără nici o legătură de idei cu celelalte legiuiri agrare de după războiu, căci altfel fie că nu s'ar mai fi făcut de loc, fie că s'ar fi redus la câteva articole în care atacându-se fondul problemei s'a fi impus cultivarea de trifoi sau lucernă pe o anumită cotă din loturile de împroprietărire, creşterea de vite mai puţine dar mai bune etc., prevăzându-se cu multă precauţiune şi afectarea, nu exproprierea de păduri proprii pentru păşune despăduririle numai parţial acolo unde ar fi lipsit moşii de expropriat, sau ar fi fost prea mici faţă de numărul îndreptăţiţilor.

II

In situaţia actuală la ce am ajuns? — La consecinţele care deja se simt şi care în rezumat sunt:

1. *Pagube aduse avuţiei naţionale prin creerea de râpi şi torenţi cari duc la vale tot solul lipsit de sprijinul vegetaţiei forestiere.*

Deşi prin lege s'au făcut restricţiuni în privinţa pădurilor de pe coaste surpătoare, aplicarea acestor restricţiuni s'a făcut atât de nejudicios şi de neconform chiar cu intenţia legiuitorului, încât astăzi aceste terenuri sunt şi ele despădurite. Intr'adevăr, chiar dacă prin avizele consiliului technic s'a impus menţinerea stărei împădurite conform cu gradul de primejdie a surpărilor terenurilor, când a fost vorba ca obştea — comunele — să plătească valoarea arborilor, s'a invocat lipsa de fonduri şi atunci Casa Pădurilor a ordonat exploatarea neavând nici o garanţie că se vor plăti vre-odată acei arbori.

Ce va rezulta de aci? — Acuzaţiunea ce deja ni se aduce că noi n'am voit să lăsăm pădurea pe acele terenuri şi mai departe anatema posterităţii asupra corpului silvic.

Personal am avut cazuri când în faţa comisiei judeţene, înainte de a se da sentinţa definitivă pe baza avizelor consiliului technic şi comitetului agrar, am ridicat chestiunea de a se obliga comunele *prin însăşi sentinţa de expropriere* la plata materialului ce urma să rămână în picioare pe terenurile expuse. Pentru motivul că locuitorii, în frunte cu primarul, au obiectat că n'au posibilitatea să plătească arborii, sentinţa s'a dat fără impunerea acestei obligaţii. Acelaş lucru s'a întâmplat şi cu arborii destinaţi pentru umbra vitelor.

2. *Suferinţe unanime de pe urma dezechilibrului în materie de aprovizionarea cu lemne de foc.*

3. *Conflicte, dezordini şi o stare de spirit ostilă din partea sătenilor faţă de proprietari* — şi prin proprietari înţeleg şi pe noi, mandatarii pădurilor statului — cauzate de multele împrejurări neplăcute la care s'a dat naştere prin felul în care s'a aplicat adeseaori legea, de organele respective.

4. *Sfidarea moralei sociale prin specula şi abuzurile grosolane ce s'au făcut de unii acaparatori de păduri expropriate.*

5. *Prin introducerea „cuiului lui Pepelea" în inima pădurilor, paza şi administraţia au devenit probleme la ordinea zilei,* căci e foarte dificil să te păzeşti de duşmanul din casă. Prin lege s'au mai creat drumuri de acces pe lungimi de kilometri şi aceste drumuri nu pot fi închise cu reţele de sârmă ghimpată. Aşa dar, în loc să ne putem ocupa mai liniştiţi de îngrijirea technică şi de cul-

tura a ceiace ne-a mai rămas — lucrul cel mai nimerit acum după dezastru — suntem reţinuţi la aceste acte de poliţie silvică dacă nu voim bineînţeles ca sub ochii noştri să dispară încetul cu încetul şi ceiace mai avem.

6. *Dezordini şi perturbaţiuni în planurile de amenajament ale pădurilor*, care au atras după sine un haos general în ceiace priveşte raportul dintre producţie şi consumaţie, în prezent toate amenajamentele trebuind a fi revizuite, aceasta înseamnă pierdere de timp precum şi de bani, acolo unde amenajamentele erau deja făcute.

* * *

După cum vedem, consecinţele se manifestă în ordinea economiei generale, în ordinea moralei sociale şi în cea pur forestieră.

Să mai adăogăm la cele de mai sus că aceste islazuri, chiar aşa cum au fost constituite, deja se ciopârţesc sub diferite motive.

a) Dacă pe alocurea terenul e bun de cultură, i se schimbă destinaţia şi sub imperiul legei de reformă agrară se fac împroprietăriri individuale.

b) Pentru îndrumarea populaţiei spre cultura fâneţei artificiale se afectează porţiuni din islaz, arendându-se în loturi mici la sătenii cari sunt obligaţi să semene plante furajere. Subsemnatul am văzut pe un islaz între alte plante «furajere», *porumb, cânepă* şi *cartofi*...

...Locurile erau îngrădite şi ferească Dumnezeu ca cineva să mai poată spune că peste câţiva ani acele loturi nu vor fi proprietatea deplină a locuitorilor.

c) In fine mai găsim şi cazuri de săteni cari fără nici o autorizaţie se fac pur şi simplu stăpâni pe câte un locşor din islaz, mai ales dacă în vecinătatea imediată au proprietăţile lor. Cine să-i scoată? Autorităţile comunale? —*Au altceva de făcut.* Consătenii? —N'au interes, căci mâine-poimâine vor face la fel, cu toţii.

. . . . . .

Nu se poate nega desigur că legea a avut şi efecte bune, există cazuri din nefericire sporadice, unde islazurile prind bine şi mai ales unde locuitorii le întreţin în bune condiţiuni: le păşunează treptat în cursul unei veri, nu se văd porci cum se văd în majoritatea islazurilor, s'au păstrat arbori pentru umbra vitelor care servesc şi pentru protecţia solului, contribuind ca iarba să nu se usuce de timpuriu etc.

Cu alte cuvinte, *una din cauzele cari ar contribui ca islazurile să poată dura mai mult, chiar aşa cum sunt alese, e deplina înţelegere din partea autorităţilor comunale a îndatorirei ce au de a administra în mod conştiincios, folosinţa, îngrijirea şi îmbunătăţirea islazurilor.*

Dar, repetăm, asemenea cazuri sunt extrem de rari.

III

Ce ne rămâne de făcut *nouă*, acum când faptele s'au consumat şi când răul s'a produs?

Să reluăm hotărârea de a pune în lumină faptele printr'un memoriu general şi vast, pe care să-l avem ca o dovadă în faţa posterităţii, că nu noi suntem

vinovaţi de dezastrul produs şi în acelaşi timp să facem propuneri pentru remedierea a ceiace se mai poate.

Aceasta desigur trebue s'o facem; congresul are latitudinea să ceară **revizuirea islazurilor comunale** din următoarele puncte de vedere;

a) *Să se pună capăt ciuntirelor sub diferite pretexte* ca, schimbarea destinaţiei, arendarea de mici porţiuni pentru cultivarea aşa ziselor plante furajere, cotropiri abuzive, etc. făcându-se şi perimetrarea definitivă a islazurilor, de cadastru, în acord cu organele silvice.

b) *Acolo unde încă nu s'au exploatat arborii destinaţi pentru protecţia solului şi pentru umbra vitelor*, atât la pădurile statului cât şi la particulare, *să se găsească formula cea mai potrivită pentru ca asemenea arbori să rămână definitiv în picioare*, iar organele silvice să aibă dreptul de a reprima, conform codului silvic, orice tăere sau vătămare a acestor arbori. Practic ar fi ca pe lângă primării să funcţioneze şi un pădurar recunoscut de stat căruia să i se încredinţeze cu act de angajament această avere, cu adevărat a tuturor şi a nimănui.

c) *Să se oblige comunele de a pune la dispoziţia organelor silvice cel puţin o parte din fondurile necesare pentru împădurirea cu esenţe rustice a coastelor şi terenurilor surpătoare.* Aceste «perimetre de împădurire» vor fi apoi tratate din punct de vedere juridic ca orice plantaţie făcută în pădurile statului şi vor rămâne bineînţeles păduri de protecţii.

b) *Să se pună la punct chestiunea golurilor de munte*, care, după cum se ştie a rămas încurcată. In unele judeţe golurile au rămas pe seama Casei Pădurilor, iar în alte pe seama Casei Centrale sau primăriilor: încă o dovadă că organele de aplicarea legei, în lipsă de preciziuni din partea legiuitorului a fost nevoită să facă interpretări....

Golurile trebuesc revizuite şi din punct de vedere al repartiţiei şi distribuţiei lor, căci evident s'au făcut nedreptăţi, în raport cu gradul de influenţă şi trecere la centru, a cutărui primar, parlamentar, etc.

Mai propun ca odată cu revizuirea islazurilor să se stabilească şi vinovăţiile celor care ignorând datoriile de cinste şi constiinciozitate, au comis fapte condamnabile de pe urma cărora suferă sătenii, suferă economia generală a ţărei, cât şi morala-socială destul de slăbită în urma războiului.

. . . . . .

Dar, *noi* mai avem şi altele de făcut.

Spre binele ţărei mai sunt păduri. Pe acestea cari ne-au mai rămas a le îngriji şi a le ameliorà, este cel puţin datoria noastră şi desigur nu ne facem iluzii că acest lucru e uşor şi de mică importanţă.

Cea mai mare parte din păduri, în special în vechiul regat şi Basarabia, sunt neridicate în plan, nehotărnicite şi neamenajate. Şosele, drumuri, poduri şi case pentru pădurari n'avem. *Nu sunt fonduri.*

Punerea în valoare a produselor, la pădurile statului, a devenit mai ales în ultimii ani o problemă în care factorul timp, conjugat cu tendinţa crescândă de centralizare şi de înmulţirea formalităţilor inutile, ocupă un loc atât de covârşitor, în cât pe drept cuvânt ne putem pune întrebarea: unde mergem? şi cât timp ne vom mai risipi zadarnic energia tinereţei şi avântului? . . . . . .

Nu se poate nega că noi n'avem o politică forestieră conformă cu situaţia din prezent a României-Intregite şi această politică forestieră este ceva care ne trebue.

D-l **N. Mateescu,** asupra aceleiaş chestii, face următoarea comunicare:

„Exproprierea pădurilor pentru creeri de islazuri comunale"

Inginerii silvici au semnalat la timp consecinţa ce va avea neaplicarea cum trebuia, a legii exproprierii pădurilor pentru islazuri comunale şi numai după scurt timp, s'a şi simţit nevoia de a se lua urgente măsuri de urmare.

Şi aceasta cu atât mai mult că suntem în ajunul obţinerii mult aşteptatei legi a corecţiunei torenţilor, a modificărilor necesare de adus Codului silvic şi a reorganizării Casei Pădurilor, mai ales acum când trebue a se rezolva şi marea problemă «Refacerea procentuală a pădurilor pe regiuni», cestiune discutată în congresele din trecut.

Autorii legii păşunelor comunale, dacă ar verifica la faţa locului, acte oficiale ca cele de cari se menţionează prin conferinţa ce am ţinut la Muşăteşti-Argeş în ziua de 20 Martie a. c., relativ la modul aplicării legii de exproprierea şi folosirea islazurilor din păduri, s'ar îngrozi de primejdia ce ne ameninţă, cu atât mai mult că s'au cerut şi obţinut pentru islaz în contra avizului Ocolului, Direcţiei silvice şi a Consiliului technic, păduri de pe teren costos şi surpător nu atât pentru nevoia de păşune, cât mai ales în vederea îmbogăţirii a câtorva, prin exploatarea repede a pădurei depe islaz. Ziarele din 7 Decembrie 1925, anunţau comunicate în coprinderea următoare:

«*Consfătuirea dela Ministerul Domeniilor*». D-l Ministru Alex. Constan-«tinescu convocând la Ministerul Agriculturei întreg personalul superior de «executarea legei agrare, a semnalat între altele, că în unele judeţe s'au constatat «chiar de organele Ministerului, abuzuri din partea personalului, mai ales a celui «inferior, citând cazul dela Romanaţi. unde Ministerul, după un raport mincinos «a aprobat licitarea pe preţ de lei 7500 a 200 copaci de pe un pământ expro-«priat, când în realitate numărul copacilor se ridica la 2000. Consilierul agri-«col s'a făcut vinovat de neglijenţă, uşurând calea pungăşiei, a unui subaltern «în complicitate cu alţii».

Documentele din dosarul înregistrat la direcţia plantaţiilor la No. 2548/27, mai dovedesc mari sacrificii morale şi materiale îndurate de unii şefi de ocoale silvice, pentru că şi-au făcut toată datoria.

Din însuşi planul exact alăturat la acel dosar, se constată că din trupul de pădure Bratu de 365 ha, nu se poate expropria nimic. Cum s'a documentat şi prin concluziile constatărei făcute la localitate şi de Directorul regional silvic, cu consilierul agricol respectiv, constatare confirmată prin avizul consiliului technic, totuşi s'a expropriat numai din acel trup 125 ha de frumoase plantaţii şi pădure situată pe teren foarte accidentat şi eroziv şi străbătute de numeroase şi mari râpi, existente încă de când nu s'a făcut nici o exploatare în acel trup de pădure.

Menţionez că la discuţia în Parlament a legii agrare a participat şi senatorul ţărănist Al. Valescu, ales al ţăranilor din jud. Argeş, domiciliat chiar în com. Muşăteşti şi care în numele consătenilor săi spunea în şedinţa Senatului din 28 Febr. 1921, cele ce urmează:

«Să se planteze arbori acolo unde nu sunt păduri în fiinţă, căci preţul «lemnului a ajuns pe acela al porumbului şi grâului şi de multe ori lemnul e mai «necesar de cât hrana zilnică».

«In legătură cu comasarea mai este şi o altă cestiune:

«Rectificarea cursului apelor....

«Cunosc câteva pârae care în timp normal au o albie lată de 3—4 metri, «dar cari trec, când apele vin mari, adesea ori cu câte 150 metri de fiecare parte «şi pe o lungime de 50,—60—100 km.

«Sunt 5—600 ha lăsate la capriciul acestor ape care se transformă in to«rente şi le îneacă şi aceste hectare ar fi cel mai bun pământ pe cari ar putea «să se facă grădini de zarzavat».

Spusele d-lui Valescu denotă că chiar sătenii înţelegeau nevoia menţinerei pădurei pe coaste surpătoare şi că a trebuit să vină la Curtea de Argeş «agronomul regional» cu soluţia minunată a transformărei pădurilor de pe coaste surpătoare în frumoase şi bogate păşuni!! şi să zăpăcească pe săteni a cere şi ceia ce altă dată nici nu le trecea prin gând!!

Ei bine, dacă în exemplul citat hotărârea comisiei locale pentru izlazul Muşăteşti, n'a fost modificată nici pe baza judicioasei constatări a directorului regional silvic cu consilierul agricol, constatare aprobată şi de consiliul technic al pădurilor, desigur că nu mi-a rămas decât ca pentru asemenea bine şi adevăr să mă adresez şi direct publicului interesat şi de aceia am profitat de ocazie ca la prima conferinţă administrativă dela 19 Mai 1924 (cu prefectul, consilierul agricol, medic primar etc.), conferinţă ţinută la Curtea de Argeş, să iau cuvântul şi în cestiunea economico-socială-culturală, ca şi în conferinţa din 20 Martie a. c. ţinută de Camera de agricultură a judeţului Argeş, tocmai în comuna Muşăteşti şi să arăt cu ce ar trebui să ne ocupăm din regiunea muntoasă a ţării, spre a nu se mai îndeletnici cu lucrări prin cari să contribue la distrugerea pădurilor de pe coaste surpătoare.

Numerosul public cu preoţi şi învăţători din Muşăteşti şi comunele vecine, în frunte cu preşedintele Camerei de agricultură din jud. Argeş, doi inspectori veterinari, pretorul respectiv, primarul din Curtea de Argeş, agronomul regional şi alţi agronomi etc., cari au participat la acea conferinţă, au putut să rămână convinşi pe deoparte de consecinţa nefastă a hotărârii comisiei locale şi judeţene de expropriere, iar pe de altă şi de reaua administrare actuală a islazurilor din pădure, cu enorme prejudicii pentru restul pădurilor înconjurătoare, economia generală a ţării şi chiar pentru însuşi interesul, bine înţeles al sătenilor,—au recunoscut şi vorbitorii cari m'au urmat, că a sosit timpul pentru luarea măsurilor relativ la folosirea terenurilor împădurite sau neîmpădurite aşa cum dictează interesul general economic al ţării.

Şi acum când faţă cu gravitatea problemei s'a repus iarăşi această chestiune în discuţia acestui congres, cred necesar că făcând această comunicare să citez şi parte din acea conferinţă,—(publicată prin buletinul Camerei de agricul-

tură a jud. Argeş pe luna Martie şi Aprilie a. c.) asupra «necesităţei de a se reglementa menţinerea împăduriţă a coastelor surpătoare din islazuri expropriate din păduri în baza art. 12 al legii păşunilor comunale din 1920».

«Ani de zile înaintea marelui război, silvicultorii ne interesam de îmbună-«tăţirea păşunilor chiar în interesul punerei în valoare a pădurilor statului întru «cât din lipsa vitelor trăgătoare nu se puteau desface nici arborii de pe jos din «marile păduri seculare ale statului din regiunea deluroasă şi muntoasă a ţării.

«In afară de învoiri la păşune în pădurile seculare ale statului, se aren-«dau anual pentru păşunat, pe lângă golurile de munţi şi poenile mari externe «din păduri ca şi zăvoaele.

«In 1912 primindu-se ordin de înghindarea tuturor poenilor, în loc de «executarea ordinului, am propus şi obţinut aprobarea înghindării sau plantarea «cu esenţe preţioase, numai în mestecănişuri sau alunişuri, — menţinându-se lo-«cuitorii în folosinţa poenilor de fâneţe sau externe de păşune. In acest mod, «s'au pus în valoare asemenea arborete aflate pe terenuri improductive sau «erozive.

«In baza legii de învoeli agricole din 1907 am susţinut a se da izlaz «din moşiile ce mai erau disponibile şi în schimbul terenului de luncă oferit ca «islaz să se reia la stat râpile şi tuferişurile de pe coastele surpătoare date de «islaz în 1864 ca cele ale clăcaşilor Flămânzeşti din faţa mânăstirei C. de Argeş.

«Cu ocazia unor asemenea schimburi, propuneam în 1915 (raport No. 235 «din 14/II/915 către Casa Pădurilor) a se da şi două goluri de munţi, dar cu «clauza de a se impune ameliorăţiuni pastorale ca cele enumărate de statutele «societăţii sviţeriene alpestre» de care se vorbeşte în tratatul inginerului agro-«nom Edoard Decombaz (Lausane, 1908) sub titlu: «L'économie alpestre dans «le canton de Vaud» şi în special:

Art. 2 al. 1. «In protecţia solului alpin contra fenomenelor naturale, ero-«ziuni, alunecări de teren, torenţi, contra neglijenţei posesorilor munţilor, despă-«duririi, lipsa de adăposturi protectoare, încărcarea prea mare a păşunilor».

Art. 2—5 priveşte: «lucrările de sporirea producţiunei alpestre, apoi se «precizează la alin. 6: In îngrijirea de dat pădurilor în special în vedere de a «nu le stingheri în desvoltarea lor».

«Tot în interesul producerei nutreţului de vite în cât mai mare cantitate «şi bună calitate, am propus prin referatul (înaintat cu No. 713 din 24/3/924) «publicat în revista «Pădurea» din Aprilie 1914 sub titlul: «Necesitatea com-«plectărei art. 8 din Codul silvic», că terenul în pantă dar productiv, să fie «scutit de plata foncierei dacă va fi folosit ca fâneţe sau păşune şi în schimb «pentru cultura cu porumb a unor asemenea terenuri să se plătească fonciera «înzecită».

Propuneam aceasta pentru că nu numai în regiunea dealurilor, poenile rezultate în urma defrişerei pădurilor se cultiva cu porumb, — prin care se să-răcea terenul transformându-l în ogaşe torenţiale, — dar am găsit cultura porum-bului până spre vârfurile munţilor dela Căineni, — deşi mai totdeauna munca locuitorilor era zadarnică, căci porumbul când scăpa de secetă, era distrus de mistreţi, viezuri, etc. sau îl apuca bruma necopt.

Deodată cu încurajarea fâneţelor naturale şi a păşunilor, trebuia a se con-

tinua stricta aplicare a legii islazurilor din 1907, pentru cultura plantelor furajere.

Trebuia a se da gratuit sămânța de lucernă și sătenilor din localitățile regiunei dealurilor unde nu erau moșii pentru constituirea de izlazuri comunale.

In acest mod se înlesnea și producerea acelui furaj, prin care se nutreau mai bine animalele, în special cele trăgătoare și cele de lapte.

In urma exproprierilor din 1919 a poenilor în suprafețe cât de mici, și vârâte la distanțe de mulți kilometri în interiorul pădurilor, am scris articolul publicat în revista «Economia forestieră» pe luna Iunie 1919, arătând cum s'ar remedia răul fără sacrificii prea mari, din partea pădurilor și economiei generale a țării.

Primind circulara direcției funciare No. 12078 din 1922, relativ la constituirea comisiunilor de revizuire a exproprierei de păduri pentru islazuri, m'am prezentat personal în Iunie 1922, d-lui administrator al Casei Pădurilor spre a cere instrucțiuni.

D-sa n'avea cunoștință de acea circulară și prin raport deosebit am rugat a se interveni ca să se dispună încetarea lucrărilor de exproprierea din păduri, a poenilor pentru loturi de împroprietărire, înainte de terminarea lucrărilor de constituirea islazurilor, — poeni și zăvoae etc.,— care împreună cu puținele părți de moșii disponibile în regiunea deluroasă și muntoasă a țărei, să satisfacă mai întâi nevoia de islazuri.

Și mai menționăm că în loc de a se aplica art. 12 spre a se expropria ca islaz păduri de pe coaste surpătoare, mai bine să se lucreze în sensul art. 29 al aceleiași legi din 1920 a pășunilor comunale, articol prin care se prevede între altele «nutreturi și livezi artificiale și de pășune împădurită... oprirea degrădărei terenurilor și a le întreține în bună stare de producție».

Prin ziarele din 18 N-vrie 1926 s'a arătat că unul din cele patru puncte principale ale activității pentru 1927, a Uniunii Camerilor de agricultură este «procurarea de semințe de lucernă *chiar din străinătate*».

Se putuse constata, că nici sacrificarea pentru islazuri a pădurilor de pe coaste surpătoare, nu a putut rezolva marea problemă. In 1910 eu singur am semănat un hectar lucernă pe teren luat în arendă și astăzi, în toate cele 26 comune ce compun regiunea agricolă C. de Argeș, nu sunt de cât 36 ha lucernă! Iată cum s'a neglijat răspândirea culturei lucernei.

In 1926 a apărut volumul 1 (343 pagini) al tratatului «Pășunele comunale și composesorale» al d-lui C. C. Grigorescu, director al islazurilor, V. I. Velican și V. Chiper, cuprinzând: Problema pășunatului și evoluția legislației referitoare la înființarea islaluzilor, organizarea și administrarea pășunilor comunale și sfaturi practice pentru cultivarea și folosirea rațională a pășunilor, ca adăugire la regulamentul privitor la administrarea islazurilor comunale și publicat în Monitorul Oficial No. 134 din 19 Iunie 1926.

Ei bine, în vederea faptului că și după decretarea acelui regulament s'a continuat distrugerea de păduri din islazuri de pe coaste surpătoare s'a pășunat lăstarul rezultat în urma tăerilor din anii trecuți, făcute în asemenea islazuri, tot astfel plantațiile deja făcute de serviciul silvic și expropriate ca islaz cu obligația comunei de a le împrejmui, sau pășunat continu fără a se gândi nimeni la

acea împrejmuire, necum a se începe cea mai mică lucrare de plantare de râpi sau coaste surpătoare cu ogaşe torenţiale, din toată regiunea agricolă C. de Argeş. Am crezut necesar să fac această comunicare, spre a se avea în vedere şi de comisiunea instituită de ministerul domeniilor, cu redactarea întreg proectului de lege pentru stingerea torenţilor şi restaurarea munţilor prin împăduriri şi amelioraţiuni pastorale, comisiuni care şi-au început ucrările în ziua de 10/XII/926.

Am ales comuna Muşăteşti, pentru ţinerea conferinţei în acest subiect, nu numai că este un centru important din regiunea deluroasă, cu păduri întinse situate pe teren eroziv, dar şi pentru faptul că acestei comuni, i s'a dat din pădurea statului islaz în întindere mai mare ca la or care altă comună, din tot ocolul silvic Vâlsan şi anume: în afară de satele de la Golul muntelui Poiana Lungă, alte 300 ha din pădurea Muşăteşti şi din cari, mai mult de jumătate, islazul expropriat fiind pădure situate pe teren accidentat, etc.

Participând la conferinţa administrativă ţinută la 19 Mai 1924 la C. de Argeş, unde vorbind şi de alte chestiuni de interes general am menţionat şi de «chestiunea folosirei islazurilor din păduri» am spus — după cum am comunicat şi ministerului domeniilor (raportul No. 555 din 30 Mai 1924), — cele ce urmează:

Relativ la enormul număr de pueţi de salcâm, aflaţi în pepinierele centrale ale ocoalelor ca şi cele volante ale pădurarilor pentru că se găsesc încă comune, cari nu-şi cunosc interesul ca să-şi planteze terenurile improductive, şi până se va face lege specială pentru ca şi serbarea sădirei pomilor să se aplice şi de toţi învăţătorii, se necesită ca agronomii regionali să fie obligaţi a convinge pe săteni ca să planteze cu salcâmi râpile existente de prin islazuri, râpi cari trebuesc mai întâi împrejmuite cu gard de mărăcini sau sârmă şi în urmă să se execute plantaţia.

Tot asemenea în regiunea dealurilor, inginerii dela serviciul technic al judeţelor sau serviciului de întreţinere C. F. să fie obligaţi să facă lucrările de fixare şi plantare cu pueţi de salcâm, a râpilor sau bazinelor de recepţie ale pâraelor torenţiale, cari rup podurile sau soselele, ori C. F., iar nu să se lucreze ca acum, numai la desfundarea canalelor şi a podurilor împotmolite de viiturile aduse în urma surpării coastelor, din cauza despăduririi.

In cazul când asemenea lucrări de fixare şi reîmpădurire, nu se execută, într'un termen scurt, sau lucrarea se face în rele condiţiuni, Casa pădurilor, să'şi ia asupră-şi, executarea şi acelor lucrări aşa de urgent necesarii interesului general economic al ţării.

In acest caz lucrările la islazurile constituite în păduri sau terenuri costoase şi erozive, ca şi golurile de munţi, să fie controlate de agenţii silvici, cum s'a propus de d-l consilier silvic şi profesor P. Antonescu, iar agronomilor regionali, rămânându-le a se ocupa în special de:

a) Cultivarea plantelor de nutreţ în islazurile cu teren propriu pentru această cultură, distribuirea de sămânţă de plante furajere la săteni sfătuindu-i a nu mai cultiva cu porumb terenurile costoase şi erozive ci, unde e posibil se vor utiliza pentru fâneţe şi pomi roditori, iar restul să se împădurească.

«Ca prin farmec izlazurile din păduri,—unde în majoritatea cazurilor nu

se găseşte nici iarba necesară, nici chiar adăpători, — vor fi abandonate şi vitele neputând paşte în izlaz, vor a scăpa în restul pădurei nepermise păşunării.

b) Dacă nişte simpli pădurari şi-au creiat pepiniere silvice cu atât mai mult agronomilor regionali li s'ar putea cere ca să creieze pepiniere de pomi roditori în cari să cultive numai speciile ale căror fructe se pot industrializa.

Ei bine, au trecut atâţia ani şi nu numai că nu s'a început nici o lucrare de plantarea răpilor din izlazurile vechi şi noi, cum cerea legea, dar nici cel puţin nu s'a luat dispoziţia ca acolo unde a eşit lăstar în urma tăerei pădurei aflate pe teren costos, pentru câţiva ani să se ferească vitele de a-l păşuna, până ce lăstarul se ridică ca vitele să nu-l mai poată distruge complect.

Ceva mai mult, la cele de mai sus se adaugă şi faptul că încă se continuă a se expropria pentru izlaz păduri aflate pe teren costos şi eroziv. Şi cu toate că legea păşunilor comunale prevede plantarea terenurilor surpătoare, din islazuri, totuşi se tae odată cu arbori comerciabili şi sub arboretul sau seminţiş, pentru care statul obţine sume cu totul neînsemnate, faţă cu marele serviciu ce ar face pentru menţinerea coastelor.

Prin păstrarea unor asemenea desişuri, etc. pe terenurile costoase şi surpătoare, se scutesc însemnate cheltueli pentru replantarea şi oprirea păşunatului, cât plantaţiile sunt tinere.

Am continuat să aduc la cunoştinţa autorităţei superioare prin referate, memorii sau rapoarte că prin modul cum s'a ales şi administrat islazurile din păduri, între alte mari prejudicii pentru săteni şi interesul general economic al ţării s'au făcut şi mari dificultăţi serviciului silvic, prejudiciindu-se grav pădurea din prejurul islazului.

CONCLUZIUNI

1. Pentru păşunile alpine

Relativ la păşunat în golurile munţilor, s'a dovedit că administrarea prin ocoalele silvice, cum s'a urmat în Ardeal, şi în special în vechiul Regat, ca de exemplu munţii din jud. Muscel, a fost avantajoasă statului şi a satisfăcut şi pe săteni.

Comisiunea de specialişti, instituită pentru a reglementa păşunatul alpin, va constata că din toate punctele de vedere, administrarea de stat a păşunilor alpine se va putea face, — având în vedere realizarea ameliorăţiunilor pastorale, necesarii, ca şi îngrijirea pădurilor înconjurătoae, — numai înscriindu-se în noul regulament şi: «Instrucţiile referitoare la administrarea şi exploatarea păşunilor de munte, de pe proprietatea Statului, instrucţii traduse din limba maghiară şi adnotate de d-l consilier silvic şi profesor P. Antonescu (biblioteca C. P. No. 2).

2. Pentru păşunile comunale

In vederea celor expuse şi a faptului că deşi prin ordinul circular No. 3267 din 31/I/927, către consilierate, se specifică că nu se pot considera ca păşuni comunale decât cele situate până la 5 km. depărtare, totuşi, au trecut prin

revizuire, exproprieri cu păşuni comunale, goluri situate la depărtări mult mai mari, ca de exemplu: golul muntelui Ghiţu, Molivişu cu poenile Vâlsanului, pentru comuna Brădet, golul muntelui Piscu Negru pentru comuna Aref, golul muntelui Năneasa cu podul Giurgiului pentru comuna Curtea de Argeş, etc.—cred că nu mai încape discuţie asupra necesităţei că aceiaş comisiune, trebue să procedeze de îndată şi la reglementarea pentru toate păşunele comunale din păduri.

Cu acea ocaziune, comisiunea va binevoi în complectarea dispoztţiilor din regulamentul publicat prin M. Of. No. 134/926, a avea în vedere şi cele ce urmează:

I. Acolo unde nu s'a rezolvat chestiunea comasărei islazurilor din păduri, şeful ocolului silvic, cu medicul veterinar şi agronomul regional, întruniţi în comisie şi având în vedere şi avizul primarului comunei, vor face propunerile cuvenite, cu respectarea suprafeţei expropriate definitiv, propuneri asupra cărora va decide directorul regionalei silvice respective.

II. In toate islazurile din sau cu păduri costoase şi erozive, administrarea se va face sub controlul şefului ocolului silvic, care va întocmi şi devizele de plantarea râpilor, va controla buna executare a lucrărilor, va alege arborii de rezervat netăiaţi pentru menţinerea coastelor şi îşi va da avizul asupra îndatoririlor de impus asupra folosirei unor asemenea islazuri ca de exemplu, fixarea timpului în care păşunatul va fi interzis în plantaţii sau lăstarul rezultat în urma tăerei pădurii tinere de pe coaste surpătoare, etc.

III. Fiindcă de pe acum păşunile comunale din păduri sunt insuficiente pentru un păşunat reglementat, cu folos şi pentru stat şi pentru săteni, în plus că pe timp ce trece, populaţia sporindu-se, va fi nevoe şi de un mai mare număr de vite, fără ca să se mai poată găsi alte terenuri proprii pentru expropriat, trebue ca pe lângă cultivarea cu plante furajere, a terenurilor proprii de muncă din islazuri, să se distribue la săteni — îndreptăţiţi la împroprietărire,— cu preţ redus sau chiar gratuit, sămânţă de lucernă, scutindu-se de fonciera lucernăriile, păşunile şi culturile de zarzavat, menţinându-se fonciera actuală numai pentru fâneţe şi în schimb majorându-se fonciera pentru terenurile cultivate cu porumb.

IV. Acelor locuitori trecuţi pe tabloul de împroprietărire dar nesatisfăcuţi să li se vândă de stat cu preţ redus lemnăria necesară, pentru construirea de grajduri, după planul tip al ministerului, cu obligaţie însă, de a se conforma regulelor impuse de organele statului, relativ la ameliorăţiunile pastorale de practicat, etc.

V. Pentru exproprierile ce s'ar mai face din păduri pentru islazuri, delegatul ministerului domeniilor în comisia centrală judeţeană de expropiere, prevăzut de art. 31 din legea păşunilor comunale, să fie un inginer silvic.

Deodată cu soluţionarea problemei păşunatului, în modul cum arătai, urmează să se înlesnească locuitorii din regiunea deluroasă şi muntoasă a ţării, spre a găsi mijloacele de trai, nu numai din creşterea vitelor şi cărăuşia, dar şi din utilizarea şi punerea în valoare a bogăţiilor din asemenea regiuni, ca exploatarea întinselor păduri a'e Statului, cariere etc.

Ca exemplu menţionez că prin articolele ce am publicat prin buletinul societăţii funcţionarilor publici No. 12/925 sau ziarul «Indreptarea» din 15 Sept. 1926, sub titlul: «In cestiunea eftinirei lemnelor de foc», arătând documentat ne-

cesitatea şi rentabilitatea liniilor ferate C. de Argeş-Jiblea, C. de Argeş-Muşăteşti-Brădet, Rucăr-Târgovişte, etc. ca şi reluarea la stat, — cum s'a procedat de curând în Ardeal, — a liniilor ferate particulare, de pe râul Argeş şi Bratia, am menţionat între alte avantage ale unor asemenea căi de transport, ea: satisfacerea interesului armatei, înlesnirea populaţiei şi serviciului statului, mărirea veniturilor statului, punerea în valoare a pădurilor, creiarea de noui industrii etc., — nu numai alte bănoase ocupaţiuni, pentru populaţie, dar precizăm la al. d) cele ce urmează:

Prin desfiinţarea pentru distanţe mari a cărăuşiei cu vite trăgătoare se scutesc pădurile de abuzivul păşunat, cu urmări dezastruoase pentru interesul general economic al ţării, iar islazurile pot fi utilizate mai mult pentru vitele de lapte».

Prin acele articole am conchis că asemenea linii ferate, aşa de necesare interesului general al ţării, trebuesc realizate cu ori cât de mari sacrificii, cu atât mai mult că sunt cheltueli cu caracter de producţiune.

Când pentru exploatarea regulată a pădurei Albeşti a Eforiei, cooperativa locală «Progresul» din insuficienţa vitelor trăgătoare e nevoită să contracteze cu societatea forestieră «Arif» transportarea cu trenul a cantităţii de lemne ce nu se poate căra numai cu căruţele din împrejurimi, dar cu un preţ mult mai mare ca cel pretins de cărăuşi, se înţelege că intervenţia statului este absolut necesară, pentru eftinirea transportului din localităţile cu asemenea întinse păduri seculare, în interesul măririi producţiunei şi eftenirea obiectelor de prima necesitate, putându-se atunci creia şi industrii unde să găsească de lucru şi copiii sau femeile, mai ales dacă se reuşeşte a se utiliza şi marele căderi de apă, ca cele din cheile Vâlsanului, etc. pentru producerea eftină a curentului electrie necesar.

In rezumat dar, faţă cu cele acum expuse ca şi în congresele din trecut sau în ultimele şedinţe ale consiliului de administraţie al societăţii noastre şi comunicările făcute în acest congres, rezultă necesitatea imperioasă în primul rând să se decidă ca cel puţin de acum înainte, organele direcţiunei islazurilor să ţină neaparat seamă de avizele consiliului technic al C. P. până ce cu ocaziunea aplicărei de către Casa Pădurilor, a legei corecţiunei torenţilor, se va legifera rămânerea tot în sarcina corpului silvic administrarea păşunatului alpin şi controlul efectiv dacă nu chiar administrarea păşunilor comunale din pădurile din regiunea deluroasă a ţării, — mai ales că tot organele silvice controlează aplicarea dispoziţiunilor codului silvic relativ la păşunatul în pădurile moşteneşti sau celelalte numeroase păduri particulare supuse regimului silvic, din toate unghiurile ţării.

Acum prin noua lege a corecţiunei torenţilor şi complectarea codului silvic, urmând a se prevedea şi dispoziţia ca paza şi a pădurilor particulare supuse regimului silvic, să se facă tot de agenţi plătiţi de stat, — din taxele ce s'ar încasa dela proprietarii respectivi, etc., — cum am justificat prin articolul: «Observaţiuni asupra poliţiei pădurilor particulare», publicat în «Revista Pădurilor» din Martie 1912, rezultă că agenţii silvici ai statului găsindu-se răspândiţi prin toate comunele din regiunea muntoasă şi deluroasă a ţării, pot fi în măsură a îndeplini şi serviciile pentru care se înfiinţează acum posturi de agenţi agricoli sau agenţi ai serviciului apelor.

Asemenea agenţi agricoli, sau ai serviciului apelor, — cu lefuri aşa de mari pentru serviciul ce face statului [1]), — s'au înfiinţat tocmai acum când s'a dispus concedierea personalului diurnist pentru lucrările de tăere în regie a pădurilor, personal care era indispensabil şi celorlalte lucrări silvice, faţă cu insuficienţa personalului bugetar.

In ori ce caz însă, pentru exproprierile în curs a unor asemenea islazuri din păduri, delegatul ministerului domeniilor în comisia centrală judeţeană prevăzut de art. 31 din legea păşunelor comunale, să fie un inginer silvic, iar nu ca până acum un «agronom regional» absolvent al unei şcoli medii de agricultură.

Astfel fiind dezideratul administrării păşunilor din zona pădurilor, cu executarea lucrărilor de corecţiune a torenţilor prin specialişti ai casei pădurilor, este în interesul superior al statului şi în spiritul dispoziţiunilor nouei legi a armonizării salariilor.

D-l **Aurel Eliescu.**

Domnule Ministru,
Domnilor colegi,

Permiteţi-mi să fac o simplă observaţie şi o propunere. Trăim de 43 ani împreună şi rezultatul sforţărilor noastre de până acum au fost desideratele prin cari am atras atenţia celor în drept asupra doleanţelor noastre. Dar dorinţele noastre nu se pot rezolva numai prin simple doleanţe şi desiderate pe care le-am putea transmite, ci astăzi putem interveni noi mai efectiv. Colegul nostru Ştefănescu ne spunea să facem o lucrare importantă în care prin colaborarea membrilor din societate, prin colaborarea prin urmare a specialiştilor, să prezentăm şi publicului mare şi conducătorilor ţării, aceste probleme, nu numai în complexul lor, dar şi în toată oroarea lor. Să se convingă şi dânşii că, timpul nu mai este de aşteptat, că poate ne găsim în ceasul al 12-lea pentru a lua măsurile de îndreptare şi dacă va trece şi acest ceas, poate va fi prea târziu.

Pentru aceasta fac propunerea să autorizaţi consiliul de administraţie, ca din fondul societăţii, iar nu dela stat, să se pună la dispoziţia unor delegaţi mijloacele necesare pentru ca în punctele cele mai ameninţate să se facă studii complecte şi să se propună toate măsurile de îndreptare. Toate aceste lucrări să se sintetizeze într'o anumită lucrare a Societăţii «Progresul silvic» care să fie nu o simplă rugăciune, ci un document care să arate celor cari sunt răspunzători de economia generală a acestei ţări, toată primejdia. Noi suntem oameni de ştiinţă, suntem datori să le deschidem ochii, iată realitatea.

Noi ne-am făcut datoria. Faceţi-vă şi voi pe a voastră. Am trecut în faza a doua în care putem să facem şi noi ceva efectiv prin noi înşine, nu numai să plângem şi să cerem ajutorul dela alţii.

---

1) Postul de agent agricol pentru fiecare comună plătit cu 3500 lei lunar plus 5 ha teren din islazul ciupit din pădure, se îndeplineşte de nepregătit; iar postul de agent al serviciului apelor din com. Domneşti Muscel plătit cu 3500 lei lunar este ocupat de un pensionar militar care are şi cârciumă în acea localitate; în timp ce brigadieri cu şcoală specială bine pregătiţi sunt aşa de rău plătiţi, sau încă nu sunt primiţi în serviciul silvic sau al apelo [1]

Astăzi putem şi noi lucra fiindcă avem şi noi material necesar şi prin personalul nostru, oameni de ştiinţă pe cari îi putem utiliză cu încredere.

Avem şi bani ca să încurajăm această muncă, posibilitatea ca să putem da banii cari se vor cheltui pentru realizarea acestei lucrări şi siguranţa că banii întrebuinţaţi în această direcţie nu vor fi pierduţi.

Va folosi ţara şi în al doilea rând societatea care va fi încurajat prin propriile ei mijloace aetivitatea membrilor ei şi care va fi făcut lucrări cari să determine acţiunea oamenilor şi conducătorilor ţării.

D=l **Comanici.**

Domnilor congresişti,

D=l Profesor Antonescu a spus că d=lui poate fi mai liber la cuvânt şi ca atare toate le=a spus sincer, fără înconjur.

Eu cred că la congresul silvic, fiecare din noi poate să=şi spună părerea sa, de tot nejenat, căci numai din sinceritatea cu care se spun părerile, poate rezulta clarificarea ideilor, care ne preocupă cu ocazia congreselor.

Astfel gândind şi judecând situaţia, după ce am ascultat pe toţi domnii colegi, cari au arătat chestia exproprierilor de păşuni comunale din păduri, fac o mărturisire profesională.

Se stigmatizează de mare greşală exproprierea pentru creiarea de păduri comunale şi pentru agricultură şi exproprierea de păduri, pentru creiare de păşuni comunale.

A fost o situaţie grea, dar exproprierile spre scopurile de mai sus, nu au constituit o greşală.

Greşeli s'au făcut la executarea reformei agrare şi s'au comis de toţi factorii, cari au conlucrat.

Dar nu putem zice că greşelile au fost făcute, numai de agricultori sau de judecători. S'au făcut şi de ai noştri, de silvicultori. Cunosc cazuri în cari Consilierul agricol ţinea la pădure tot atât de mult ca şi mine şi nici când nu a trecut peste opinia silvică. Cunosc alţii cari nu au voit să ştie de opinia silvică. Cunosc judecători, cari nu au voit să ştie de opinia silvică. A fost pedepsit, luându=i=se conducerea exproprierilor din judeţ, transferându=se în alte părţi. Dar cunosc şi colegi ingineri silvici, cari au făcut greşeli. Au opinat pentru creiarea de păduri comunale, porţiuni de pădure exploatată şi pentru păşune porţiuni cu pădure frumoasă şi chiar numai pentru a putea fi exploatat tot materialul rămas încă în picioare. Şi acest inginer şi=a primit pedeapsa.

Au fost apoi cazuri, când şeful exproprierilor din Transilvania, ne=a arătat greşelile alor noştri, că prea mult au propus spre expropriere pentru creiarea de păduri şi islazuri comunale. Chestia şi azi este pendinte.

Aşa dar, domnilor, să nu învinuim numai o breaslă de funcţionari pentru greşelile făcute cu ocazia executărei reformei agrare.

S'au făcut greşeli şi de toate categoriile de funcţionari, cari au conlucrat la executarea reformei agrare, greşeli cari, în parte, se pot repara. Dar în totul

roforma agrară s'a executat într'un timp relativ destul de scurt şi fără mari sdruncinări.

Să vorbesc numai de Transilvania.

Existau păduri comunale şi urbariale. Prea mici! Trebuiau mărite. De unde? S'a văzut de unde! Cum se putea face exproprierea? S'a aflat formula: *pentru şi în folosul celor cari au apărat Ţara!*

Urmarea: Toată lumea înjură pădurile comunale. La Casa Pădurilor însă se ştie, că din Transilvania nu vin ţăranii să ceară lemne din pădurile Statului decât din vre-o două ţinuturi: Valea Gurghiului (Hodac şi Ibăneşti) şi din Maramureş, despre care ştim iarăş că cel puţin jumătate din materialul cumpărat îl trec firmelor, cari prin purtarea lor au pierdut cu totul terenul de exploatare în pădurile Statului.

S'au făcut exproprieri:

Pentru agricultură şi fâneţe!

Grozav!!!

Dar, d-v. aţi avut ideie, că în comunele dintre Băile Felix şi Holod, judeţul Bihor, pe o depărtare de 35—40 km., găina Românului când sbura depe gard din greşală în altă parte decât în curte, nimerea în pădurea episcopiei şi a capitlului romano-catolic de Oradia?

D-v. ştiţi, că locuitorii din comunele Carandul Mic, Carandul Mare şi alte 10—15 erau tăpşeri, embaticari, cari nu aveau de cap de familie mai mult de 2 pogoane şi păşune $^1/_4$ de pogon?

Unde arau şi semănau?

In moşiile celor doi mari proprietari pentru arendă destul de mare!

Unde păşunau vitele?

In pădurile celor doi mari proprietari, cu bani plătiţi din greu.

Iar la alegeri li se puneau la dispoziţie, de câte ori a cerut nevoia, lăstărişul şi plantaţiile, nu de proprietar, ci de administraţia politică judeţeană, pentru ca cu 3—4 zile după alegeri să le fie scoase vitele, nu de administraţia politică ci de pădurarii, brigadierii silvici ai proprietarului.

Ar fi voit cineva din d-v. să se continue o astfel de stare de lucruri?

In zadar aţi fi voit!

Oamenilor li s'a promis de cei cari agitau mai mult ideeia liberării plugarului de sub povara schiţată, făcându-se şi proecte de legi de expropriere. Şi cu tot bagajul cu tot balastul acesta, am ajuns la finele anului 1918. Şi am ajuns în Oradia cele mai fericite Paşti, pe cari le-a putut serba populaţia Oradiei, la 24 Aprilie, când armata română a pus stăpânire pe oraş, mântuind dela moarte tot publicul condamnat şi proscris de Roşii (bolşevici unguri) şi mântuindu-ne şi pe puţinii Români, câţi eram aruncaţi de soartă acolo pentru românism.

Atunci, rezistenţa nu ar fi permis o evoluţie socială ca aceea, peste care scumpa noastră ţară a trecut cu atât de mare succes.

Să nu credeţi, că în acest ţinut s'ar fi expropriat suprafeţe, care nu au putut fi întrebuinţate ca pământ de cultură sau ca păşune. In multe din aceste păduri se puteau vedea bine răzoarele parcelelor singuratice, cari înainte de a fi păduri, au fost locuri arătoare.

Cine nu crede, să poftească să se convingă prin propria experienţă, căci şi acum mai sunt păduri de aceste, tot în complexul de care am vorbit.

Şi când în Aprilie a. c. am trecut pe drumul Pogor—linia Felix—Holod, îmi plângea inima după frumoasele păduri de stejar şi de cer din acel ţinut, dar îmi râdeau ochii, că printre cioatele pârjolite, arse, răsăria puternic şi bogat grâul acelor obidiţi, pe cari i-am cunoscut în anii 1908—1914. Vedeţi! Aceasta-i ironia soartei! Inima de silvicultor plânge, ochii râd şi mintea aprobă cele făcute!

Mici greşeli au fost şi îndreptările le vom face. Greul l'am trecut. De aci înainte, avem nevoe de bună înţelegere, de dor de muncă şi de spor. Şi să nu mai facem greşeli în viitor!!

V'am spus dela început, fac mărturisire de profesie individuală, ca silvicultor şi ca român.

Când mă veţi prinde la biuroul de funcţionar, atunci iar mă voi îmbrăca în haina poruncită de stăpâni, dar aici pot să fiu sincer.

* * *

Războiul mondial a cerut atâtea jertfe dela toţi cetăţenii, încât nu puţini au sucombat sub povara lor, fără ca să poată purta numele de mort pentru patrie. In cele mai grele momente, în situaţiile decisive ale războiului, luptătorii, în parte covârşitoare oamenii fără pământ sau cu pământ absolut insuficient pentru susţinerea familiei, au fost înviorați într'o măsură deosebit de mare de promisiunea, că după terminarea cu glorie a acestui război, va ajunge fiecare combatant să-şi aibă pământul propriu, care muncit cu pricepere, să-i asigure un trai cinstit.

De fapt, după război s'a şi înfruchipat împroprietărirea în mase a populaţiei dela sate.

Cum însă pentru cultivarea pământului este absolută nevoie de animale şi încă în număr cât mai mare, nu numai pentru prelucrarea, ci şi pentru îngrăşarea solului, a fost natural ca, împroprietărirei cu pământ arător să-i urmeze şi împroprietărirea cu păşune, cu islazuri comunale, fără de cari, pe lângă cultura extensivă dela noi, deocamdată nu se poate asigura contigentul necesar de vite.

Pământul dela şes şi coline, cu pante de tot dulci, nu au ajuns nici pentru împământenirea cu loturi de pământ cultivabil (arător, fâneaţă). De unde se mai puteau lua suprafeţe necesare pentru acoperirea celor mai exorbitante necesităţi? Din pădure!

Astfel a ajuns, în Transivania mai ales, a se destina din pădure, o parte mai mică pentru arătură şi fâneţ şi o parte foarte mare, — mai mult de un milion de hectare — pentru păşune şi urmarea naturală a fost că s'au destinat pentru a fi transformate în păşune, nu numai terene potrivite pentru păşune permanentă, ci s'au jertfit şi terene, cari mai curând sau mai târziu, după defrişarea arboretului, care le populează azi, vor deveni locuri sterile, ravene, spălături de apă şi vor ameninţa cu pustiirea şi suprafeţele fertile de desubtul lor.

Casa Pădurilor, văzând pericolul la care se expune ţara, pe lângă perderea unei suprafeţe considerabile de pădure, a intervenit cu toată hotărârea şi a arătat urmările dezastroase, la care expunem mai ales ţinuturile ardelene atât de bogate

şi acum în terene neproductive. Şi în speranţa de a mai încetini, dacă nu se poate opri total prefacerea oricărei suprafeţe de pădure în păşune, s'a introdus în legea promulgată cu Inaltul Decret Regal No. 1208/925, publicată în «Monitorul Oficial» No. 140 din 1 Iulie 1924, la *art. 14* aliniatul c., în care se zice că vor fi administrate de stat «islazurile împădurile şi terenurile neproductive, proprietatea «comunelor, composesoratelor, foştilor urbalialişti şi foştilor nobili şi terenurile «neproductive, proprietate particulară. Islazurile împădurite se vor amenaja în «vederea culturii silvice pastorale, iar terenurile neproductive, râpi, coaste, lo«curi stâncoase şi mocirloase, terenuri mişcătoare, etc. se vor împăduri».

Iar în art. 16 al aceleiaşi legi se dispune:

«Materialui lemnos aflător pe suprafaţa expropriată pentru înfiinţarea sau «complectarea păşunilor comunale, aparţine proprietarului expropriat, fie parti«cular, fie stat, sau acelora, ce deţin drepturi conferite de proprietarii actuali «sau autorii lor.

«Tăerea acestui material lemnos, în scop de a se preda terenul expropriat «comunei pentru păşune, se va face în termenul şi condiţiunile ce se vor sta«bili de Casa Păduriler în fiecare caz.

«Se exceptează pădurile aflate pe terenuri cari prin defrişare ar fi supuse «eroziunilor, spălărilor de apă şi torenţilor. Materialul lemnos depe astfel de «terenuri va trece în proprietatea comunelor cărora li s'a atribuit păşunea, fără «însă a le putea defrişa».

Cu alte cuvinte, transformarea în păşune a pădurilor expropriate este depusă în mâinile Casei Pădurilor. Casa Pădurilor este obligată prin lege a prefface in păşune aceste suprafeţe păduroase, cu întindere de peste un milion de hectare până la finele anului 1926, numai în Transilvania, în aşa fel, ca ele să reprezinte de fapt o mare avere naţională, o resursă bogată de venituri în economia naţională, după cum a voit şi legiuitorul.

Pe cât este de frumoasă sarcina impusă Casei Pădurilor prin legea amintită, pe atât este de grea şi plină de răspunderi. Dacă îşi va executa această datorie în scopul urmărit de legiuitor, ridicând puterea de producţie a acestei suprafeţe uriaşe, şi prin aceasta mărind producţia în economia naţională, recunoscătoare vor fi generaţiile viitoare pentru modul desinteresat al executării, neascultând de interesele contrare ale taberilor, ce stau faţă în faţă şi la pândă.

Dacă nu va şti să se impună, ori dacă va fi incapabilă să execute astfel de probleme uriaşe, dispreţul tutulor generaţiilor viitoare îi va fi partea, în vecii vecilor.

Casa Pădurilor execută această problemă grea prin organele sale exterioare: direcţiile regionale şi ocoalele silvice. Aşa dar, organele silvice exterioare sunt acela pe a căror umeri apasă adevărata greutate a execuţiei acestor lucrări. Dela felul cum aceste organe, inginerii silvici, şefi de ocoale, inspectorii de control, şefii de serviciu şi directorii regionali, ba în mare parte şi serviciul inferior silvic va prinde şi înţelege problema, dela modul cum va înţelege serviciul exterior şi dela modul cum va traduce în faptă executarea acestor lucrări şi întrucât va şti rămânea la înălţimea chemării sale în executivă, respingând tentările de orice natură, presiunile şi ameninţările de tot soiul, venite dela toţi interesaţii şi intermediarii, dela toate acestea depinde reuşita lucrărilor.

Şi nu sunt uşoare aceste lucrări. In toate ţările, dela cari ne luăm exemplele în chestii silvice, teritorii întinse de păşune au fost prefăcute prin plantaţiuni bine reuşite în păduri. Numai noi facem în secolul acesta invers. Noi transformăm pădurile şi nu numai cele dela şes, ci mai ales cele dela dealuri şi munţi, în păşuni, în islazuri comunale, într'un timp când pe islazurile existente se face cea mai extensivă gospodărie.

In loc ca să se fi căutat toate mijloacele eficace de a curăţi bozii şi mărăcinii, de a tăia şi împrăştia moşinoaele de pe atâtea islazuri comunale, făcându-le de 3—4 ori mai productive, s'a ales din motive comode, dar şi din motive bine cuvântate, de ordin curat naţional, procedura mai uşoară de a se destina prin defrişare păduri frumoase, culturii extensive a islazurilor comunale. Motivele naţionale binecuvântate vizate aici, le ştie fiecare din d-voastră şi le va şti fiecare om, care va lua în mână o statistică a proprietarilor de păduri din Transilvania.

Legiuitorul a avut în vedere şi aceste motive naţionale — şi dintre toate cele mai serioase — când a introdus în lege că lotul tip de păşune se ridică până la 22 jug. cadastrale de cap de familie (art. 26).

In scopul de a uşura lucrările cari apasă ca plumbul, umerii inginerilor silvici, chemaţi a ezecuta transformările de cari este vorba, s'au întocmit instrucţiuni, norme generale de modul cum se înţelege executarea transformărilor, cari ne atârnă ca sabia lui Damocles deasupra creştetului.

Cu cât transformarea pădurilor expropriate spre acest scop va fi mai repede executată, cu atât mai bine, scăpând de amestecul altor organe în lucrările noastre, amestec ce va aduce numai agitaţii între specialişti şi greşeli în execuţie.

In fiecare caz să se procedă cu cea mai mare băgare de seamă, lăsând mai bine mult material lemnos netăiat, decât să fim nevoiţi, ca după câţiva ani să împădurim, să consolidăm terenele sterile, devenite atari, prin chiar negrija noastră.

Fiecare organ de execuţie are datoria severă şi sfântă faţă de corp, faţă de pădure si faţă de generaţiile viitoare a semnala autorităţii sale superioare, orice dispoziţiune găsită ca necesară, care nu ar fi prevăzută în dispoziţiunile comunicate mai jos.

Literatură silvică prea vastă de modul cum să prefacem pădurile în păşuni împădurite nu cunosc. Imi pare rău, deşi nu ţin de ruşine, că nu am avut modalitatea să studiez literatura franceză. Germanii sunt în mod apodictic contra.

In literatura silvică ungară s'au scris trei tratate: două de doi specialişti având ca materie numai experienţa lor şi ţinând cont de tendinţa tot mai mare a populaţiei de a ajunge definitiv la suprafeţele necesare de păduri şi numai pe câte 2-3 săptămâni , cât ţineau alegerile parlamentare. Cartea cea mai de seamă pe care o cunosc pe acest teren este broşura despre *„organizarea păşunilor împădurite"* a lui Berendi. — Din această broşură am citit că, în literatura franceză s'ar fi tratat de mai mulţi „presbois-urile".

Din toate însă reese clar că transformarea pădurilor în păşune trebue făcută cu cea mai mare grijă, cu deosebită prevedere pentru viitor.

Mai ales fiindcă transformarea are două părţi :

1. Poenirea propriu zisă — defrişarea — şi

2. Imbunătăţirea solului, pentru a-l face cât mai productiv, pentru a putea paşte cât mai multe vite pe o suprafaţă cât mai mică.

Dacă lucrarea întâia, care este cea mai grea, este de competinţa noastră a silvicultorilor, ajutaţi bine înţeles de dornicii de a pune mâna pe material, cu o oră mai înainte, pentru partea a doua — îmbunătăţirea solului — lucrare în sine mai uşoară, dar mai grea în urma rezistenţei populaţiei comunale, ne-o discută fraţii agricultori şi poate pe drept.

Noi să ne vedem mai departe de îngrijirea arboretului rămas în picioare, să-l cultivăm, să aflăm modalitatea de exploatare a lui, ori cât de imposibilă s'ar părea.

Să se facă împrejmuiri, dacă este nevoe, dar să se asigure menţinerea arboretului şi să asigure la nevoi chiar plantarea suprafeţelor degradate.

Şi această degradare putându-se naşte prin o greşită apreciere a suprafeţei, ce se va poeni — defrişa — s'a întâmplat ca atunci, când a ajuns în administraţia serviciului statului — fie silvic, fie agricol — era deja degradată.

Şi avem multe de acestea.

Dacă mă întrebaţi, ce cred, cum ar trebui să urmăm la transformarea în paşune împădurită a pădurilor expropriate în acest scop, propunerile mele de principiu sunt următoarele:

In general pădurile expropriate pentru păşuni rămân cu caracter de păşuni împădurite, sub administrarea serviciului silvic, în tot ce priveşte arboretul necesar apărării şi protejării solului şi al protejării creşterii unui covor des, bogat în ierburi alese şi semănate cu intervenţia şi conducerea serviciului agricol.

Cât şi unde este permis să facem poeni?

Aici: expoziţia, compoziţia solului şi panta terenului sunt indicative şi nu trebuesc nici odată neglijate.

Putem fi mai largi în apreciere la solurile cu expoziţia nordică şi nord-estică, la solurile argiloase, profunde şi vom fi foarte scrupuloşi la solurile cu expoziţie sudică şi sud-estică, superficiale şi uscate.

Panta are importanţa decisivă, dar şi la aprecierile pantei putem fi mai binevoitori la expoziţii nordice decât la cele sudice.

In general, este necesar ca pe păşunile de deal şi munte să se reţină masivul pe jumătate din suprafaţa de păşune la pante care sunt mai mari de 15—25°.

La panta dela 25° în sus, să lăsăm arboretul neatins şi să scoatem din pădure numai uscăturile şi doborâturile de vânt.

Arboretul care rămâne neatins să fie menţinut în pâlcuri la obârşia şi dealungul pădurilor şi pe porţiuni cu pante mai pronunţate.

Pâlcurile să nu fie mai mici de 1—2 ha. Dacă se poate însă, să le facem mai mari, fiindcă se apără mai uşor şi se refac mai uşor după exploatare.

La porţiuni cu pante sub 15° putem fi mai largi în designarea terenului, pe care se poate tăia ras materialul. Bineînţeles că ţinta să fie totdeauna majorarea suprafeţei păşunabile, iar datoria silvicultorului, să fie menţinerea în condiţiuni bune a suprafeţei poenită prin apărarea solului contra spălărilor de apă, contra formărei de ravene şi contra uscării prea mare a solului.

Acestea le fac silvicultorii cu ajutorul arboretelor reţinute neexploatate şi apărate cu cea mai mare energie contra lăcomiei exploatatorului şi contra lă-

comiei populaţiei din comună. In această muncă, nici un silvicultor nu poate fi destul de sever şi destul de rigid.

Odată executată această lucrare, transformarea pădurii în păşune, urmează amenajarea atât a arboretului — pădurii — cât şi a păşunii, fie că le face serviciul silvic singur, fie că amenajarea păşunii o face serviciul silvic ajutat de serviciul agricol, fie că o face serviciul agricol secundat de serviciul silvic.

La aceste amenajări, cei doi fraţi nedespărţiţi, silvicultorul şi agronomul, trebue să-şi desbrace fiecare mantaua egoismului profesioeal, să înţeleagă că luptă pentru acelaşi scop: majorarea şi ameliorarea suprafeţelor de păşunat pe porţiuni proprii păşunatului şi prin această muncă grea au de scop:

1) apărarea terenului agricol pe seama agriculturii;

2) apărarea solului forestier pe seama pădurilor, să creştem păduri cu material de prima calitate, scoţând din ele pe toţi paraziţii chiar şi vitele, pentru ca materialul viitoarelor păduri ale României să recompenseze pierderea în suprafaţă prin cantitate şi calitate.

Consequent cu cele până aci exprimate, îmi permit să fac următoarele propuneri pentru moţiune:

1) comitetul agrar şi comisiunile de expropiere să nu mai exproprieze şi să nu mai pretindă dela serviciul silvic noui avize pentru destinare de pădure pentru păşune;

2) să se accelereze rezolvirea lucrărilor de expropriere şi destinare de păduri pentru păşuni;

3) să se scoată vitele cu totul din păduri, rămânând solul pădurilor numai pentru producţia lemnului.

* * *

In afară de moţiune, pentru noi, propunem *ca, inginerii silvici să nu mai facă avize pentru destinare de pădure şi păşune decât conform legii. Se pot face excepţii numai la exproprieri.*

D-l **Gheţu,** vice-Preşedintele ing. agronomi.

D-le Preşedinte,
D-lor congresişti,

Prezenţa mea în mijlocul d-v. are mai multe semnificaţii. — N'ar trebui să mai insist asupra ei fiindcă aţi insistat d-v. toţi care aţi vorbit înaintea mea, toţi, documentând strânsa legătură între silvicultor pe de o parte şi agronom de alta. Antevorbitorii mei, au atacat două chestiuni foarte principale: chestia păşunelor şi chestia creşterii vitelor. Departe de mine intenţia de a spune că nu este bun acest amestec de discuţiune; din contră, prin atingerea acestor idei, prin confruntarea lor între d-v. şi agronomi cred că va eşi soluţia cea mai bună. D-l Eliescu a propus adineauri că, rezultatul practic al sforţărilor pe care le face un congres ca al d-v., în împrejurările acestea aşa de semnificative pentru organizarea vieţii economice a ţării, trebue să conducă din partea d-v. la o soluţie. A dat-o d-l Eliescu: trebuesc studii cât mai temeinice şi de detaliu

dacă am reţinut bine propunerea d=sale. Din aceasta, ar rezulta o rezolvire a situaţiei în care se găsesc pădurile faţă de populaţia ţării. Dacă ne gândim la istoria din trecut a formaţiunii poporului românesc, ştim pozitiv cât a fost de bântuită ţara noastră de popoarele barbare. Aşezămintele satelor erau cu totul diferite şi făcute în mijlocul pădurilor, încât oamenii erau nevoiţi să defrişeze pământul pentru a=l face arabil. Astfel s'a menţinut vigoarea poporului român. Dacă aşezămintele acestea s'au înmulţit sunt două soluţiuni, pentru a face o limitare: Sau exproprierea lor, din locul încare se află, sau să=i lăsăm să=şi agonisească viaţa lor în mijlocul mediului unde s'au născut. După cum am înţeles din desbaterile d=v. fără îndoială că nu v'aţi gândit nimeni că nu trebue să se defrişeze pădurea acolo unde necesităţi organice o cer, dar sunt sigur că credeţi că nu trebue să fie permisă defrişarea acolo unde nu poate fi întrebuinţat pământul pentru interesele agricole.

Pentru aceasta termin cu o propunere din partea mea.

Eu sunt reprezentantul Asociaţiei ing. agronomi; noi am fost fraţi cu d=v. în trecut, fraţi foarte buni: prin origine, prin aceiaş şcoală. Specializarea, care vine în viaţa de organizare a unei ţări, ne=a separat unii de alţii. Astăzi, chestii foarte importante în ceiace priveşte organizarea ţării, ne aduc din nou şi pe unii şi pe alţii la un loc. Eu cred că dacă vrem ca, soluţionarea problemelor temeinice ale ţării să poată răspunde unei organizări viitoare şi dacă vrem ca din punct de vedere economic să găsim soluţii practice, trebue să fie o colaborare între toţi acei cari au acelaş scop în studierea problemelor economice. D=v. trebue să studiaţi soluţiile propuse şi de unii şi de aliii, ca să se cuprindă în această discuţie ideile exacte şi folositoare ţării.

Domnilor!

Vin în mijlocul d=v. şi aducându=vă salutul frăţesc al inginerilor agronomi, vă urez ca munca pe care d=v. aţi desfăşurat=o de atâţia ani cu atât curaj şi competenţă, să vă ducă la isbândă deplină şi îmi permit a adăugà, că atunci când sunt chestii care trebuesc soluţionate prin colaborare a două direcţii de specialişti, în atât de strânsă legătură cum suntem noi, totdeauna să fim uniţi, mai ales şi prin faptul că noi suntem atât de strânşi legaţi de traiul poporului român, atât de strâns legaţi de această Românie Mare. Să căutăm totdeauna ca această colaborare să se afirme înainte de a se pronunţa soluţia, care poate da naştere la discordie, în ceeace priveşte părerile unora sau ale altora.

Dacă părerile d=v. nu ar fi din toate punctele de vedere complete, eăci este şi munca specialităţii de care trebue să ţinem seamă, atunci noi vom fi aceia care le vom completà. Tot aşa nici noi agronomii nu avem pretenţia că soluţiile noastre să fie complete, într'o chestie silvică, fără ajutorul d=v. In acest caz îmi permit să vă urez tot succesul pentru lupta pe care o duceţi în această chestie, dorind ca totdeauna să fim uniţi.

Noi am mai fost convocaţi aci la Bucureşti într'un congres al cărui suflet a fost d=l Florescu, — când a trebuit să discutăm chestia proprietarilor de păduri. Atunci a trebuit să venim şi noi în mijlocul proprietarilor de păduri, ca să stabilim legătura între pădure şi agricultură. Vă urez, domnilor, să faceţi ca

legea impreviziunii — după cum spunea şi d-l Eliescu să fie înlocuită printr'o lege făcută de d-v., căci d-v. puteţi da materialul necesar acestei realizări pentru ca el să corespundă cu nevoile ţării.

D-l **Preşedinte P. Antonescu**: «Mulţumesc d-lui Gheţu pentru frumoasele cuvinte, pentru urările ce le faee societăţii noastre. Noi nici odată nu ne-am gândit, ca să oprim defrişarea, acolo unde permite terenul şi unde nevoile cer. Ne ridicăm însă cu toată vigoarea şi protestăm energic în contra defrişerilor care s'au făcut fără vre-o normă precisă, care s'au făcut pe coaste repezi, pe terenuri superficiale, pe locuri expuse surpăturilor. Toţi câţi au vorbit aci cu atâta energie la acest punct s'au gândit — şi cu drept cuvânt — că fără d-v. agricultorii, nu putem soluţionà problema islazurilor. Incepând dela 1864 şi până acum, ca rezultat al ignoranţei în care am trăit, o goană nemiloasă s'a pornit împotriva, pădurilor. De aceia vă rugăm să fiţi cu noi alături, căci avem un singur ţel: ridicarea ţării noastre, îmbunătăţirea ţărănimei.

In acest sentiment, mulţumim d-lui reprezentant al agronomilor nu numa pentru urările sale, dar şi pentru dorinţa de a colabora cu noi şi cerem ca să ne dea luminile d-lor când vom avea nevoe, iar noi ne obligăm să facem la fel.

D-l **Ing. Fotoc**, deputat.

Domnilor,

Am venit aci înaintea d-v. pentru a rezuma în câteva cuvinte ceiace ne apasă sufletul tuturor. Este o coincidenţă fericită, căci chiar acum se vorbeşte de o durere care ne copleşeşte sufletul: rezultatele legii care s'au aplicat pădurilor. Datorinţa noastră primă este ca noi să asigurăm menţinerea solului de pe suprafaţa care s'a expropriat. In prima linie este un regulament pentru exploatarea păşunelor, — de care trebue să se ocupe în acelaş timp agronomii şi silvicultorii. D-lor trebue să sădim în proprietari, dragostea pentru pădure. Proprietarul care are dragoste pentru agricultură, pentru agronom, trebue să păstreze aceeaş dragoste şi corpului silvic.

Noi trebue să facem agricultură intensivă cu ţăranul, căci sarcinele care îl apasă sunt mari. Ne reamintim bună voinţa cu care d-l Busuiocescu a răspuns inginerilor agronomi, să sperăm că cu aceiaş bună voinţă cu care a pledat chestia agriculturii, va privi şi chestia silvică şi să asigurăm existenţa pădurilor cari ne-au mai rămas.

D-l **Preşedinte P. Antonescu**:

Rămâne ca mâine să vă citesc câteva articole de legi destinate să complecteze legea codului nostru silvic şi în acelaş timp în legătură cu legea de care avem nevoe. Este cu totul altceva când venim cu ceva pozitiv. Experienţa a dovedit că moţiunile făcute de diferite societăţi, rămân literă moartă, un desiderat fără nici o valoare practică. M'am gândit că atunci când venim cu un text de lege precis, ministrul respectiv are timp să-l citească şi să-l însuşească, pentru că, se înţelege o minte singură, oricât de luminată ar fi, nu poate să îmbrăţişeze toate domeniile.

D-l ministru negreşit va lua hotărârea ce va crede de cuviinţă, dar noi

avem datoria să ne prezentăm cu propuneri concrete în cari se oglindeşte dorinţa legitimă a unui întreg corp technic.

Dacă sunteţi de aceeaşi părere, mâine dimineaţă veţi luă cunoştinţă de aceste lucrări.

Orele fiind înaintate declar şedinţa închisă.

Şedinţa se închide la orele 18,55 sub preşedinţia d=lui Prof. Antonescu.

ZIUA III

Dimineaţa

Şedinţa se deschide la orele 10,05.

Prezidează d=l profesor Antonescu.

D=l **Preşedinte**: D=lor congresişti declar şedinţa deschisă. Cine are ceva de propus să poftească la tribună.

D=l **Coman Marinescu**:

Domnule Preşedinte,
Domnilor congresişti şi iubiţi camarazi,

Eram hotărât să nu vorbesc nimic, în acest congres şi aceasta pentru două motive:

Intâi, pentru că în această chestiune s'au prezentat referate foarte bine studiate, însoţite şi de o documentată expunere, ca acelea făcute de către iubitul nostru profesor Petre Antonescu şi de către distinşii noştti colegi mai tineri: Grozescu, Petre Ioan, Ştefănescu şi Mateescu. Chestia, deci, s'a discutat în deajuns, aşa că eu n'aş mai fi avut aproape nimic de spus. Totuşi, cred că rezolvarea problemei de care ne ocupăm, — exproprierea pădurilor pentru constituirea islazurilor comunale, — s'ar mai putea discuta şi altfel şi mi se pare mie că, în felul acesta în care noi n'am discutat până acum, ar fi să mergem pe drumul cel adevărat, pe drumul pe care trebuia să se apuce dela început, pentru resolvarea chestiunei păşunatului, care chestiune, după cum s'a arătat de antevorbitorii mei şi s'a recunoscut şi de către d=l Dr. Ionescu Siseşti, rămâne mereu deschisă, ori câte defrişeri de păduri s'ar face în acest scop.

Al doilea motiv este că, eu neavând un temperament de vorbitor, mă abţin şi nu iau cuvântul decât atunci când sunt provocat ca să vorbesc, sau numai atunci când văd că sunt în joc interesele generale, pe cari sunt dator să le apăr cum pot.

Să trec acum la chestiunea care ne interesează. Dar, domnilor, fiindcă văd acum şi pe d=l Comanici venit în sală, îmi daţi voe ca, înainte de a trece la chestiunea despre care voesc să vorbesc, să fac o mică digresiune ca să=i răspund, în câteva cuvinte, la cele afirmate de d=sa în şedinţa de eri. D=sa, în esenţă, dacă'mi aduc bine aminte, a afirmat, în calitate de ardelean şi deci şi ca cunoscător al stării de lucruri din această parte a ţării, că aci, în Ardeal, cu ocasia aplicării legii pentru reforma agrară, s'a procedat corect la exproprierea de păduri pentru păşune şi că bine s'a făcut când s'au făcut aceste ex=

proprieri, fiind în joc un interes național. Ca atare d=sa ca ardelean, se declară mulțumit. Aceasta era concluzia la care d=sa a ajuns în ședința de eri.

D=l **Comanici**: Rău ai înțeles.

D=l **Coman Marinescu**: Eu mă așteptam ca d=sa, care este un factor important în Administrația Casei Pădurilor, să vie aci, cu datele culese din rapoartele Direcțiilor regionale și să ne prezinte ceva documentat și bazat pe acte în chestiunea exproprierei de păduri.

In loc de aceasta, d=sa vine și=și susține părerea bazat pe ceeace a văzut într'o parte a Ardealului, la Oradea Mare, și anume la pădurea expropriată dela episcopia Bihorului.

Acolo, într'adevăr, expropriindu=se episcopia Bihorului pentru a se împro=prietări românii lipsiți de pământ, din cauza tratamentului vitreg al regimului unguresc, din trecut, găsese și eu că era o necesitate locală și națională și că, deci, bine s'a făcut, dacă pe locurile cu care au fost împroprietăriți românii se poate cultiva grâu, cum afirmă d=sa, că a văzut acum în urmă. Dar, de aci, nu trebuia să tragă concluzia că peste tot, unde s'au făcut exproprieri de păduri în Ardeal, era un interes național de satisfăcut și că s'a aplicat bine legea.

Ei bine, domnilor, îmi pare bine că d=sa este de față pentru că, în ceea ce privește direcția mea, sunt unele cazuri pe cari le cunoaște și d=sa, în cari, un agronom regional, care a stăruit din toate putesile ca să se exproprieze o mare întindere din pădurile statului, peste 12.000 ha dintr'un singur ocol silvic, Ocolul Hunedoara, ca membru în comisia locală de expropriere din Hunedoara, după ce a obținut hotărârea definitivă de expropriere a pădurei statului, pe seama unei comune din județul Hunedoara, s'a înțeles cu primarul comunei și cu doi, trei, alți locuitori din comună, ca să=i vândă lui, prin bună învoială, o porțiune de pădure bătrână de stejar și fag de 6 ha pe o sumă de nimic, fără ca să respecte, cel puțin acele dispoziții din lege și din regulamentul serviciului silvic exterior, cari prevăd că vânzarea pădurilor comunale nu se poate face decât în urma aprobării ministerului de interne, prin licitație publică și pe baza estimației făcută de serviciul silvic local.

Ei bine, domnilor, domnul agronom face contract pe numele soției sale cu primăria locală și fără știrea serviciului silvic, începe să tae pădurea și să o vândă în profitul său, fără nici un fel de aprobare superioară.

Am oprit tăerea, am făcut raport și am cerut pedepsirea agronomului pe motiv că fiind funcționar public nu putea să procedeze astfel cu comuna, ale cărei interese era dator, tocmai din contră, să le apere.

Domnul Comanici știe ce a urmat mai departe și cum totul s'a redus la nimic, înlesnindu=i=se agronomului, de către oamenii politici, ca să tae pădurea comunei, absolut în neregulă și să o vândă în profitul său.

Al doilea fapt, pe care nu știu dacă îl cunoaște domnul Comanici și pe care îl aduc la cunoștința d=v, pentru ca să nu rămâneți cu impresia că în Ardeal a fost perfectă regulă și că noi vorbim aici fără motive serioase, este faptul că, în județul Hunedoara s'au făcut exproprieri întinse de păduri, chiar în ale statului, fără respectarea legii și fără avizul serviciului silvic cerut de lege. Și ca să vedeți până unde s'a mers cu disprețul legii, să vă citez textual mo=dul cum se justifică de către comisiunea locală de expropriere hotărârea comi=

siei de ocol Hundeoara cu No. 280/1922. dată cu călcarea legii, din care justificare veţi vedea că comisiunea era conştientă că comite o călcare de legei:

„Având în vedere cererea delegaţilor săteni, de a se constata că „pe terenul care îl cer ca păşune este defrişată pădurea, fiind exploatată „şi ca atare este bună pentru păşunat.

„Având în vedere dispoziţiunile art. 24 al. 5 din legea agrară, care „prevede că, în caz când interesul economic al populaţiei cere, se pot „expropria, cu avizul ocolului silvic şi cu aprobarea comitetului agrar şi „păduri, numai dacă terenul este propriu pentru păşunat.

«Având în vedere că din constatările de vizu, făcute, rezultă că acest «teren fiind defrişat de pădure, poate fi folosit ca păşune comunală, ne «mai fiind nevoe de avizul ocolului silvic». Va să zică comisia consideră o pădure foioasă exploatată ca defrişată şi nu se găseşte de cuviinţă să mai ceară avizul serviciului silvic.

Şi să se mai ştie încă ceva, că pe vremea când se făceau exproprierile de păduri, la care mă refer, în judeţul Hunedoara consilierul agricol al acelui judeţ, care făcea parte din comisia judeţeană de expropriere, făcea şi politică pe faţă şi era vice-preşedintele organizaţiei locale a unui partid politic şi că subalternii acestui consilier agricol, agronomii regionali nu puteau lucra decât sub inspiraţia şi sub ordinele sale, unii din ei făcând deasemenea politică pe faţă.

Vedeţi dar, ce s'a putut face în judeţul Hunedioara, unde partidele politice s'au luat la întrecere, în materie de exproprieri, ca să capete popularitate. Şi să mai ştie d-l Comanici că la înfiinţarea direcţiei în 1924, am găsit plantaţiuni tinere de molid, făcute în parchetele exploatate în munţi, pe pante abrupte şi sol absolut forestier, aproape distruse de vitele învoite la păşune în aceste plantaţiuni, chiar de către consilierii agricoli ai judeţelor Sibiu şi Hunedoara, pe baza aşa zisei «arende forţate» şi că, n'am putut salva aceste plantaţii dela distrugerea lor totală, decât în primăvara anului 1925, când am oprit cu forţa aceste învoeli şi am declarat acestor domni consilieri agricoli că voi fi silit să-i dau în judecată, alături de locuitorii învoiţi, dacă vor mai învoi vite în asemenea plantaţiuni.

Astfel s'a stârpit păşunatul oficial din plantaţiunile tinere din munţi, dar locuitorii deprinşi, prin învoirile de până aci, încearcă să-l practice şi acum în mod clandestin şi ne dă mult de lucru.

Aşi putea să-i amintesc d-lui Comanici şi alte cazuri de cari are cunoştinţă, dar mă opresc aci.

Atât am avut de spus cu privire la exproprierile de păduri făcute în Ardeal pentru păşuni comunale, ca răspuns d-lui Comanici. Să trec acum la problema de care ne ocupăm, adecă la exproprierea pădurilor pentru crearea de păşuni.

Pentru a înţelege mai bine, de unde trebue să se înceapă la rezolvarea acestei probleme, îmi daţi voe să fac o mică asemănare între problema care s'a pus inginerilor, cari se ocupă de despotmolirea gurilor Dunărei şi între problema de care ne ocupăm noi acum.

Studiindu-se cauzele împotmolirei gurilor Dunărei, s'a găsit că printre aceste cauze este şi despădurirea munţilor, colinelor şi dealurilor din bazinul Dunării, cari au atras după ea degradarea solului şi târârea materialelor, rupte din scoarţa

pământului, mai întâi în văile râurilor şi de aci în albia Dunării, şi depozitarea lor în lungul Dunării până la gurile ei.

In urma acestei constatări s'a cerut ca să se reîmpădurească munţii şi dealurile despădurite, în părţile unde compoziţia, starea şi panta terenului nu suportă despădurirea.

Deci, dacă inginerii au astăzi o problemă de rezolvat, a împotmolirii gurilor Dunării, apoi de vină nu sunt ei, ci aceia cari au despădurit munţii şi dealurile din bazinul Dunării şi către care inginerii se întorc acum şi zic: împăduriţi ce aţi despădurit.

Tot astfel şi noi, dacă suntem forţaţi să ne ocupăm astăzi de chestia defrişerii iraţionale de păduri, pentru creare de islazuri, pe motivul invocat de cei ce cer aceste defrişeri, că nu mai sunt alte terenuri de afectat păşunatului, de vină nu suntem noi, ci, aceia cari ocupându-se cu rezolvarea problemei păşunatului şi de creşterea vitelor nu au aşezat dela început această ramură de bogăţie a ţării pe adevăratele ei baze.

Să mă explic:

Dacă cei ce se ocupă cu creşterea vitelor şi cu rezolvarea problemei păşunatului, care problemă după cum s'a spus de predecesorii mei datează de când datează şi statul român şi totuşi rămâne mereu deschisă, după cum o dovedeşte aşa de frumos d-l dr. Ionescu Siseşti,— ar fi studiat chestia creşterii vitelor căutând în prealabil să stabilească:

1. *a)* Care este cantitatea de lapte pentru populaţia maximă a ţării;
   b) » » carne » » » »
   c) » » lână » » » »
   d) » nevoia de tracţiune pentru agricultură, cărăuşie şi diverse

exploatări ale ţării, având în vedere şi introducerea treptată a maşinelor.

2. Care este rasa cea mai potrivită pentru toate speciile de vite şi pentru climatul ţării noastre, rasă care să ne dea maximum de produse şi de energie pentru acoperirea trebuinţelor maxime ale ţării în carne, lapte, lână şi tracţiune.

3. Modul cel mai raţional de folosinţă şi îngrijire a terenurilor afectate creşterii vitelor pentru: păşune, fânaţ natural şi furaj artificial, pentru a obţine maximul de hrană pe minimul de suprafaţa pentru vitele stabilite, cum arătai, atunci s'ar fi ajuns la concluzia că nu ne trebue atâtea vite câte sunt astăzi şi că, în loc de 4—5 vaci de lapte, omul ar trebui să ţină numai una, în loc de 2—3 vite pentru carne, era deajuns una singură şi că în loc de patru boi, sau cai de tracţiune, erau destui doi şi aşa mai departe.

S'ar fi ajuns de asemenea la concluzia că islazurile nu se ţin pline cu mărăcini şi că aceste islazuri nu se pasc aşa cum face ţăranul astăz când dă drumul la tot ce are el în curte: vaci, viţei, boi, cai, oi, gâşte, porci etc. ca să umble deavalma pe întreaga suprafaţă a islazului şi să-l facă inutilizabil în timp de o săptămână, nu atât prin păşunarea erbei, cât mai ales prin călcarea şi murdărirea ei de dijecţiuni.

Deci, să ne întoarcem şi noi către cei cari se ocupă cu creşterea vitelor şi cu rezolvarea chestiunei păşunatului şi să le zicem: stabiliţi întâi necesităţile ţării în ceeace priveşte produsele vitelor şi energia necesară tracţiunei, de care

agricultura şi celelalte exploatări au nevoe, având în vedere şi introducerea maşinelor acolo unde este posibil, şi apoi creşteţi rasele cele mai potrivite de vite în acest scop.

Ingrijiţi raţional izlazurile şi stăruiţi ca ele să se pască cu regulă şi ca să se cultive mai multe plante furagere pe terenurile arabile, acolo unde astăzi se introduc vite fără folos, căci nu sunt proprii pentru islaz şi — apoi să veniţi să ne cereţi noi sacrificii din partea pădurilor, dacă va mai fi nevoe, căci părerea noastră este că s'a afectat păşunatului şi creşterei de vite mai multă suprafaţă decât ar fi nevoe, dacă s'ar face o gospodărie raţională.

In această ordine de idei sunt de părere să se facă o menţiune şi în moţiunea care se va vota, făcând apel la guvern şi la colegii noştri agronomi şi la medicii veterinari ca în soluţionarea problemei păşunatului să se ţină seamă şi de cele spuse până aci.

II

D-l **V. N. Stinghe,** ca referent la a II-a chestiune, desvoltă comunicarea sa:

Imbucătăţirea proprietăţii forestiere

Incep cu o recunoaştere.

Acei cari vor fi urmărit programul congreselor silvice vor fi impresionaţi să vadă că aceleaşi subiecte revin ani dearândul în desbaterile noastre.

Lucrul se întâmplă şi cu «chestiunea îmbucătăţirei proprietăţii forestiere» pe care o vom examina azi.

Pentru cei ce vor voi să vadă însă în această repetire lipsă de idei sau preocupări prea reduse, am un răspuns:

E desigur un mod de a vedea şi a lucra al nostru.

Ţinem ca o chestie abordată, în limitele posibilităţii, să fie dusă la un sfârşit.

Şi înţelegem să începem cu începutul.

Nu că nu am fi convinşi de importanţa celorlalte teze cari ni s'au enunţat chiar şi în discursurile celor ce, din afară venind, ne-au salutat şi ne-au urat spor la muncă.

Dar pe deasupra oricăror preocupări de mai bine stă preocuparea de a exista şi problema îmbucătăţirii proprietăţii forestiere e o problemă de existenţă sau neexistenţă a pădurii.

Mai departe, tocmai fiindcă congresele noaste, prin factura lor sunt menite să aducă şi la cunoştinţa opiniei publice ceia ce preocupă pe silvicultori necontenit, pentru ca prin concursul acelei opinii publice să realizăm progrese şi ameliorări în materia pădurilor, găsim un îndemn mai mult să nu ezităm a ne repeta.

* * *

De altfel subiectul a mai fost tratat atât în revistă ca articole separate, cât şi în congrese: în cel de anul trecut al societăţii noastre, printr'o amănunţită şi documentată expunere a d-l Profesor Antonescu, şi în cel de astă toamnă al asociaţiei generale a inginerilor printr'o comunicare a colegului nostru d-l M. P. Florescu şi în toate s'a accentuat asupra inconvenientelor ce decurg din fărămiţarea proprietăţii forestiere.

Dar e interesant să afirm congresului că autori mari, economişti, dintre

cari unii nu au avut prea strânse legături cu pădurea ca să fie bănuiţi de subiectivitate, au tratat această chestiune, i-au arătat incovenientele şi au propus soluţiuni.

Aşa fiind, situaţia noastră e considerabil uşurată. Căci dacă zilnic înregistrăm fapte noi cari afirmă încă odată caracterul urgent al chestiunei, liniile ei mari au fost expuse şi soluţiunile necesare au fost date.

* * *

Nu voi mai încerca o expunere proprie, pentru a arăta inconvenientele ce decurg din fărămiţirea proprietăţii forestiere, ci ca un divertisment în tratarea subiectului voi cita părerile a o seamă de scriitori economişti de autoritate necontestată.

Iată ce zice d-l *Garoflid* Ministru al Agriculturii şi Domeniilor, în articolul său din August 1924, publicat în *Argus:*

«Exploatarea păduroasă este azi o mare industrie, o adevărată uzină, care reclamă o conducere technică şi o concentrare de mari mijloace mecanice şi băneşti. Acest fel de exploatare exclude principial împucătăţirea fie a pământului, fie a folosinţei. Nu se poate concepe o exploatare modernă, cu rentabilitatea economică pentru ţară şi pentru ţărani, în care mijloacele technice să fie securea şi toporul primitiv, iar mijloc de transport, boul. A împroprietări fiecare ţăran cu pădure sau a-l împroprietări cu folosinţa pădurei, înseamnă a distruge o bogăţie a ţării, fără nici un folos social».

«Imbucătăţirea proprietăţii pe seama folosinţei pădurii înseamnă o retrogradare economică şi în această situaţie chestiunea socială n'are leac».

Economistul *Charles Gide* în tratatul său de economie politică, rezervând un capitol special pădurilor, între altele zice:

«Nu numai că interesele generale cu scadenţă lungă, pe cari le prezintă pădurea sunt cu totul indiferente individului, dar ele se găsesc în general dominate cu mult de interesul personal, care sileşte pe proprietar să tragă un folos imediat din proprietatea sa, fie realizând printr'o tăiere complectă capitalul considerabil ce reprezintă, fie cerând unor tăieri sălbatece un venit care întrece ceeace se chiamă «posibilităţile» pădurii. In toate tratatele de Economie politică, pădurea serveşte ca exemplu clasic pentru a arăta antagonismul între proprietatea individuală şi interesul general».

Adaog din parte-ne, la cele ce preced, câteva cuvinte, spre a arăta poziţia administraţiei silvice în faţa acţiunii de divizare a pădurilor.

Suprafeţele mari păduroase, în special proprietatea moşnenească, potrivit spiritului prevăzător al codului silvic, urmează să se exploateze cu un mers mai încet, într'un timp mai lung, conform unui amenajament al cărui scop final e asigurarea unei continuităţi în tăeri, pentru ca regenerările să poată merge mână în mână cu exploatările şi pentru ca să nu se arunce pe piaţă deodată o cantitate prea mare de lemn. Or în urma divizării, Casa Pădurilor se găseşte în faţa unui mare număr de mici proprietari, proprietari de câte 10 ha până la 25 ha, cari cer exploatarea lotului lor şi cer anume o exploatare repede cu forme simple, studii sumare, note statistice, pentru a-şi realiza capitnlul învestit în bucata de pădure.

* * *

Chestiunea fărămiţirii proprietăţii forestiere se prezintă sub trei aspecte.

Primul este acela al proprietăţii moşneneşti, răzăşeşti şi composesorale.

Aproape—pot zice—cu lux de amănunte, d-l Profesor Antonescu a tratat în congresul anului trecut chestiunea diviziunei proprietăţii forestiere moşneneşti ca o consecinţă a neprevederii art. 36 din codul silvic care sună: «Impărţeala pădurilor proprietate a moşnenilor nu se poate face decât în natură».

Din expunerea d-lui Antonescu s'a luat desigur cunoştinţă de clara viziune care a avut'o marele om de stat Tache Ionescu, care combătând proectul de cod silvic depus de guvern în 1910 a spus:

«Vreţi să scăpaţi pădurile? Şi numai de atâta trebue să se ocupe codul silvic. Atunci în loc de a zice că împărţirea să nu se poată face decât în natură, eu aşi fi zis tocmai din contră, că împărţirea în natură la păduri nu e permisă. Impărţirea prin vânzare: da. Statul să cumpere pe cât posibil şi să se deschidă un credit cât de mare pentru ca statul să cumpere pădurile».

Sunt vorbe ce trebuesc spuse răspicat, pentru ca ecoul lor să răsune îndelung, căci nu va fi congres silvic care să găsească o soluţiune mai întreagă şi mai bună a problemei de-a împiedica proprietatea forestieră moşnenească să se fărămiţească şi nu va fi pană silvică să formlueze soluţia mai lapidar.

Căci marele om de stat, deşi în teză generală pleda pentru proprietatea «pro diviso», îşi dăduse totuşi seama de caracterul specific al proprietăţii forestiere, ceia ce l'a şi făcut să afirme:

«S'a cercetat să se vadă care este starea reală a lucrurilor şi dacă această indiviziune forţată este o nevoie reală, nu zic pentru exploatarea pădurilor, căci aici nu se poate concepe ca fiecare să facă ce vrea....»

Dar chestiunea divizării proprietăţii forestiere sub acest prim aspect — proprietatea moşnenească,— nu mai prezintă aceeaşi acuitate pe care o prezenta acum 7 ani legea Cudalbu din 1920 dacă n'a oprit divizările, a luat totuşi măsuri pentru reducerea relelor ce decurgeau din ea, prescriind în art. VIII că în ce priveşte exploatarea, chiar în urma împărţelii în natură, starea de indivizie continuă.

E o soluţie mai puţin radicală decât a lui Tache Ionescu, care va mulţumi însă pe protagoniştii teoriilor economico-sociale, care ar voi să vadă proprietatea rurală în mâna locuitorului rural.

Noi, silvicultorii, nu putem interveni în mersul şi desvoltarea ideilor economico-sociale, dar va trebui să constatăm că dispoziţiile art. VIII ale legii dela 1920 a înlăturat numai în parte inconvenientele diviziunii: în parte însă le-a canalizat numai în altă direcţiune. Cei grăbiţi să realizeze bani peşin pe pădurea lor, ne mai putând ajunge la aceasta prin calea diviziunei şi vânzării de loturi mici, fac toate celelalte sforţări ca să ajungă la o urgentă exploatare printr'o meşteşugită amenajare a pădurilor, meşteşug în contra căruia Casa Pădurilor luptă cu greu.

Aşa fiind socotim că şi pe acest domeniu mai este încă de făcut.

Trebue anume ca pe cale de dispoziţiuni de lege şi cu *crearea mijloacelor* necesare să se legifereze cumpărarea părţilor indivize ale moşnenilor cari nu apreciază proprietatea forestieră şi nu o tratează conservativ.

Dar repet: să fie efectivă această achiziţionare pentru stat nu o dispoziţie

platonică în privinţa unui drept de preemţiune, drept care nu se exercită nici odată din lipsă de mijloace băneşti.

* * *

O a doua modalitate de fărămiţare este aceia prin succesiune.

Problema e de importanţă mare, — de data asta nu numai la noi ci şi aiurea, fiind că aproape fiecare pădure particulară — noi avem 3.000.000 ha — trece prin pericolul diviziunii. Soluţiunile se caută şi de alţi silvicultori şi economişti, nu numai de cei români.

Guvernul german desfiinţând după război fideicomisele cari erau nedivizibile prin legea lor constitutivă, a luat măsuri ca şi de acum încolo îmbucătăţirea lor să fie împiedecată.

Mai mult, uneori succesorul, chiar unul singur fiind, e obligat să dividă pădurea şi să vândă o parte spre a putea plăti taxele de moştenire, cari în societatea modernă devin din ce în ce mai mari. E cazul de care s'a ocupat acum 2 ani congresul internaţional dela Grenoble.

Şi soluţiunea care s'a dat acolo — respectiv moţiunea votată — a fost, nu pentru împiedecarea acestui fel de divizare, fiindcă lucrul ar fi fost greu, ci pentru asigurarea că porţiunea defalcată, chiar mică, intra în mâini de bun gospodar: s'a cerut anume ca statul să primească el în plată a acelor taxe, porţiuni de pădure de valoarea taxei respective.

Dar peste acest caz special e cazul general, divizarea succesorală independentă de considerentul fiscal şi acest caz aşteaptă o soluţiune, respectiv o îngrădire.

Legiuirile noastre actuale nu ne dau mijlocul de a o face. Acesta a fost de altfel şi avizul constant al avocaţilor, de câte ori a fost cerut de adminstraţia silvică şi aşa se explică de ce Casa Pădurilor a fost nevoită să primească şi să admită noi dispoziţiuni de exploatare în pădurile Avereşti-Golani, Odoba, Nişcovul-Cârlovoaia etc.

Credinţa noastră este că şi aici trebue să se intervie pe cale de lege:

1. pentru a preciza că divizarea, chiar prin moştenire, se poate face sub o anumită întindere şi

2. că taxele succesorale se pot plăti prin cedarea unor porţiuni din pădure, care să treacă în domeniul public.

Recunoaştem însă că această din urmă dispoziţie trebue apoi înţelepţeşte reglementată în detaliu, căci administrarea acestor mici parcele nu va fi uşoară. Poate ar fi necesară o dispoziţie de comasare.

* * *

A treia formă a fărămiţirei şi nu cea mai puţin importantă.

O întreagă clasă de oameni, moşieri şi arendaşi, cari au trăit decenii din produsul pământului, prin reforma agrară au fost reduşi considerabil în mijloacele materiale şi în venituri. Pe de o parte li s'au luat imense suprafeţe de pământ, pe de altă parte acest pământ li s'a plătit cu preţuri mult sub valoare lor reală şi încă şi într'o formă puţin comodă: renta.

Idealul acestei clase este acum refacerea proprietăţii agricole pe seoteala pădurii.

Lipsiţi de orice venituri în timpul aplicării reformei agrare, ei au fost nevoiţi să le scoată din pădure cu orice preţ, tăindu-le şi exploatându-le, cu sau fără asentimentul autorităţilor, până la epuizare.

Acum, după ce puterea de producţie a pădurii a fost considerabil micşorată, transformarea solului forestier în agricol apare ca cea mai rentabilă afacere ce se poate concepe.

De aceea asaltul ce se dă Casei Pădurilor cu cereri de tăeri mai întâi şi apoi de defrişeri, motivate în cel mai felurit chip, dar nici odată sincer.

Dat fiind însă că motive pentru defrişarea unor suprafeţe mari sunt greu de produs, dat fiind şi rezistenţa pe care o întâmpină din partea organelor de aplicare a legilor silvice, proprietarii de păduri au găsit un mijloc ingenios de a le valorifica solul. Impart la ţărani pădurea parcelată în loturi mici. Preţul lemnului de pe ele e neînsemnat faţă de preţul pe care îl plătesc pentru pământ, pe care îl cumpără cu credinţa (câte odată chiar cu clauza) că în curând vor obţine defrişeri.

Perspectiva unei noi exproprieri prevăzută în legea pădurilor comunale, în vechiul regat a adăogat la tendinţa de parcelare şi vânzare în loturi. Proprietarii nu vor să aştepte surprizele acestei noi reforme, iar ţăranii simt că din mâna lor nu va încerca nimeni să le ia pământul.

Şi grav este că nu numai proprietarii particulari — persoane fizice, — dar şi persoanele morale lotizează proprietatea forestieră, când ne-am fi aşteptat la ele tocmai la măsuri conservative. Ne pare rău că trebue să citäm Eforia spitalelor civile printre cei mai asidui lotizatori.

Administraţia silvică a căutat să lupte contra acestei divizări dar nu are mijloace.

Până acum — şi rămâne de văzut cât va mai putea face — în mod indirect şi parţial numai, a exercitat o restrângere prin aceia că dacă pădurea nedivizată a avut un amenajament sau regulament de exploatare, aplicând strict litera art. 5 cod silvic, nu a permis täeri după alt plan în toată perioada pentru care primu fusese întocmit.

Dar recunosc că prin interpretări de texte de lege nu se poate pune stăvilar curentului năvalnic de interesaţi la a părădui pe orice cale pădurea.

In lumea silvicultorilor s'a văzut uneori în art. 5 din legea pădurilor comunale, în vechiul regat, un mijloc de reacţionare. Nu văd însă soluţia aşa.

Mijloacele de a lupta le văd în trei dispoziţii, bine înţeles fiecare formulate în text de legi.

Unele care să lucreze indirect: să ridice interesul proprietarilor la exploatări prea repezi, sau cel puţin să opună o rezistenţă directă acestor repezi exploatări; — altele directe şi mai drastice: interzicerea lotizării sub anumite proporţii.

1. In acest sens, ca primă măsură s'ar putea lua dispoziţia propusă congresului internaţional de silvicultură dela Roma din anul trecut, de către D-l Crahay: să se pună un impozit excepţional pe venitul tuturor täerilor cari nu se fac în cadrele continuităţii şi a unui raport mai mult sau mai puţin susţinut.

Credem că acest impozit ar micşora pornirea de suprauzare a pădurilor şi deci interesul împărţirei.

2. Să se admită principiul seriei minime pentru exploatarea independentă. De pildă, orice pădure sub 300 ha (cifra e dată numai spre exemplificare), chiar divizată şi oricum s'ar diviza, nu poate fi exploatată decât ca un întreg.

Socotim această dispoziţie ca fiind a doua în măsură şi menită să micşoreze interesul lotizărilor, ca urmare, desfiinţarea notelor statistice la pădurile divizate.

3. In fine împiedicarea directă a divizării. Să nu se facă loturi între 25 şi 50 ha decât pentru 10 % din suprafaţa pădurii respective şi între 50 şi 100 ha numai pentru restul de 40 %.

* * *

In directă legătură cu chestiunea lotizărilor stă aceea a defrişerilor, cărora prima le serveşte de act introductiv.

In adevăr, se remarcă în timpul de după războiu o pronunţată tendinţă de defrişare.

Aviditatea de pământ la ţărani, departe de a fi fost satisfăcută prin reforma agrară, a fost chiar stimulată. Indiferent dacă pot sau nu să cultive pământul pe care îl au, ei achiziţionează incontinu plătind preţuri cari au ajuns la 40—50.000 lei hectarul în Ilfov, Vlaşca, 70—80.000 în Oltenia, 100.000 în Banat.

Dat fiindcă în ultimul timp autorităţile rezistau slab la cererile oricât de ciudat formulate de ţărani, mai ales când se prezintă ca colectivitate, dat fiind sprijinul pe care li-l oferă larg pentru orice revendicare aleşii mulţimilor — ei cumpără pământ de pădure, parcelat în loturi, bine înţeles nu pentru o raţională cultură forestieră, ci cu conştiinţa că o vor defrişa. Aleşii lor prezintă orice defrişare ca o operă naţională de ridicare economică, iar legea largă le dă posibilitatea să o facă: pentru suprafeţele mai mici de 25 ha se cere defrişarea pentru plantări de arbori fructiferi — ba chiar şi vie pe care legea nu o prevede — şi cari nu iau fiinţă nici odată (cazul frecvent în vechiul regat).

Pentru aproape toate pădurile parcelate s'a cerut defrişarea, şi pentru acest final scop moşnenii, mai ales cei bucovineni, cer ieşirea din indivizie.

Dar mai mult: dacă nu o obţin legal defrişarea, o fac delictuos, cu sau fără rezistenţă din partea autorităţilor, ei defrişează. Se expun la o amendă de 5.000—10.000 lei de ha. Când preţul plătit pentru pământ începe dela 30 000 lei şi merge până la 100.000 lei, a obţine hectarul cu plata amenzii, apare ca o afacere strălucită.

Se impune deci o acţiune energică şi de mare prevedere socială. Nimeni nu poate nega nefasta acţiune a defrişerilor şi nimeni nu poate motiva serios acest adaus de defrişeri la imensa suprafaţă defrişată de reforma agrară pentru izlazuri.

E nevoie de o lege, care, complectând dispoziţiile legale, cari se vor lua pentru a împedica diviziunea:

1. să se precizeze că nu se pot defrişa loturile existente mai mici de 25 ha dacă fac trup cu alte loturi sau păduri, indiferent cine ar fi proprietar,

2. Să se abroge al. b din art. 13 (plantarea cu arbori fructiferi).

* * *

Aici se opreşte expunerea situaţiei şi formularea soluţiunilor.

Sunt măsuri urgente de luat, la care cei chemaţi să o facă, desigur vor aviza.

Pentru încheere însă, trebue să adaug că, un legiuitor înţelept şi cu simţ politic just, admiţând să dea fiinţă dispoziţiunilor preconizate mai sus — care recunosc sunt coercitive şi cu nuanţă de caracter reacţionar pentru un bine public — va trebui să le complecteze cu alte legi de prevedere socială, graţie cărora o bună parte din populaţia ţării să poată obţine uşurat, un mijloc de existenţă.

Societatea socoteşte de datoria sa să intervie şi în această privinţă la timp, studiind chestiunea şi propunând soluţii.

D-l **Horia Lazăr,** dă cetire celei de a II-a comunicări:

Defrişările pădurilor

Istoria ne arată că paralel cu civilizaţia şi cu defrişarea pădurilor, acolo unde nu s'a ţinut socoteala de proporţia normală ce trebue să existe între suprafaţa pădurilor şi suprafaţa cultivată agricol, poporul care nu a avut o politică, forestieră, privat fiind de producţia agricolă ce sta în strânsă legătură cu existenţa pădurilor, a decăzut şi din popor dominant a ajuns aservit altora, atât din punct de vedere economic cât şi politic.

Din patimile altor popoare, în ultimul secol, când cercetările ştiinţifice au stabilit corelaţiunea ce există între cultura agricolă şi forestieră, naţiunile civilizate şi conştiente au căutat să limiteze la strictul necesar defrişările de păduri, spre a evita dezastrele ce le pândeau.

La noi, defrişările de păduri, au transformat vestiţii codrii ai Ilfovului Vlaşcei, Teleormanului şi Mehedinţului în Burnazele ce se întind de-a lungul Dunării în partea sudică a acelor judeţe, cu tendinţa de se întinde mereu către nord, şi au peticit pădurile, de la colinele joase prin «curăturile», în care 'şi stabilea fie-care familie raza de activitate agricolă, în mijlocul pădurilor.

După închegarea Statului român, s'a căutat a se pune capăt distrugerei dezordonate a pădurilor şi prin legi restrictive a dreptului de proprietate s'a tins către subordonarea interesului privat, celui public.

Vă sunt cunoscute încercările din Muntenia dela 1847 şi în Moldova dela 1843, de reglementare a exploatărei pădurilor, acele din 1860 când s'a înfiinţat primul serviciu silvic la ministerul cultelor, desfiinţat în 1863, tocmai când prin secularizarea averilor mănăstireşti intrau în patrimoniul statului întinse suprafeţe de teren acoperite cu păduri, cum vă sunt cunoscute şi încercările din 1873 de a se promulga un cod silvic, pe care Camera l-a votat dar Senatul nu, încercări din care însă a eşit primul nostru cod silvic din 1881, care îngrădea pentru prima oară în Regatul României, defrişarea pădurilor.

Când prin înputinarea pădurilor, influenţa lor favorabilă asupra culturilor agricole începe să fie simţită, s'a putut trece prin corpurile legiuitoare codul silvic din 1910 care mai restrânge posibilitatea defrişărilor de păduri, iar când s'a văzut — după războiul mondial — că nici prevederile lui nu sunt suficiente, pe cale legală, defrişările au căutat a fi restrânse prin legea din 1920, care suprimă aliniatele *a* şi *d* ale Art. 13 din c. s., aliniate cari, în urma exproprierei

moşiilor mari, nu puteau conduce de cât la o defrişare în masă a pădurilor particulare.

Dorinţa fiecărui sătean cultivator de pământ, de a poseda în exclusivă proprietate o cât de mică întindere de pământ de arătură, — când terminându-se reforma agrară — s'a văzut că mulţi din ei nu pot fi împroprietăriţi pe loturile create din moşiile expropriate, a provocat un asalt pentru distrugerea mai cu seamă a pădurilor particulare situate în regiunea de şes şi coline a ţărei.

Cu toate legile existente, după defrişările mari făcute în baza reformei agrare, defrişările deghizate au luat o extindere din ce în ce mai mare prin:

1. eşirea din indiviziune a moşnenilor din Bucovina;

2. parcelarea la săteni a pădurilor sau părţi din pădurile mari şi mici particulare;

3. vânzarea ca bunuri mici a pădurilor în prealabil parcelate, chiar ale persoanelor morale: E. S. C., Casei Rurale şi Creditul Rural

Parcelarea pădurilor de către proprietarii particulari s'a făcut din cauza sumelor mari ce li se ofereau de către sătenii înstăriţi, din cauza lipsei de sancţiuni în codul silvic, şi mai ales din cauza demagogismului politic ce s'a făcut după război, care da dreptul fiecărui sătean să creadă că nimeni nu va îndrăzni să-l oprească dela cultura pământului său cumpărat, aşa cum înţelege el să-l cultive.

Şi din nefericire aşa şi era, cauză pentru care întinse domenii forestiere, din care nu citâm de cât cele ce trec de 1000 hectare:

Beleghet	din Judeţul	Bacău	3.600 ha.
Mândra	» »	Teleorman	1.250 »
Peşteana	» »	Gorj	1.298 »
Voila	» »	Prahova	1.500 »
Cosmeşti	» »	Vaslui	1.874 »

etc., s'au parcelat în loturi pentru care locuitorii, după tăerea pădurei, cer să li se aprobe defrişarea pe care în mare parte au executat-o, riscând cel mult a plăti amenda maximă de 10.000 lei la ha, prevăzută de Art. 14 din codul silvic.

Faptul cunoscut la Ministerul de Domenii a avut ca urmare înserarea în «Legea pentru satisfacerea trebuinţelor normale de lemne de foc şi de lucru a populaţiunei rurale din Vechiul Regat, Basarabia şi Bucovina», a art. 5 care prevede că:

«Vânzările în loturi mici până la 5 hectare, făcute fie individual, fie la mai mulţi, însă repartizată pe cap de cumpărător nu ar întrece 5 hectare de fiecare, *se vor respecta chiar* dacă ar fi făcute după 29 Martie 1923, şi până la Aprilie 1924, iar cumpărătorii nu vor mai fi socotiţi în calculul stabilirii suprafeţelor destinate nevoilor populaţiei din localitate».

Deci, parcelările făcute până la 6 Aprilie 1924 se consfinţesc prin lege, şi se realizează astfel teama pe care d-l senator M. Rădulescu o avea la 1920, — când s'a votat modificarea unor art. din c. s. — că, spre a se eluda art. X al acelei legi, care permite defrişarea pădurilor sub 25 hectare, proprietarii vor recurge la parcelare în loturi sub această suprataţă.

D-l Cudalbu, pe atunci Ministru de Domenii, a asigurat că «se are în

vedere *pădurea*, nu proprietarul, şi că pădurea trebue considerată *din momentul aplicărei legei*, iar nu aceia care ar suferi împărţire între diferiţi noi proprietari».

Din motive de ordin politic — şi poate justificate — nu s'a ţinut seamă de acele interpretări ale legei din 1920, iar urmarea a fost că după promulgarea legei din 1924, deşi se prevedea clar că toate parcelările şi vânzările efectuate după 6 Aprilie 1924 erau nule, totuşi parcelările nu numai că au continuat, dar se pare că s'au şi intensificat de teama exproprierilor pădurilor care fuseseră apărate la exproprierea moşiilor.

Ceva mai mult, ele au fost făcute chiar şi de persoane morale cu caracter permanent, cum sunt cazurile unor păduri ale E. S. C., ale Creditului Rural şi mai mult, chiar ale Casei Rurale, pe care Ministerul Domeniilor nu a crezut de cuviinţă a le cumpăra conform legei, ci le-a lăsat la dispoziţia Casei Rurale care nu a ezitat să parceleze şi să vândă în loturi mici plantaţiunea cu multă trudă făcută la Măxineni pe 120 ha, în judeţul Covurlui, în care procentul pădurilor nu reprezintă de cât *aproape 3%* din suprafaţa judeţului.

Spre a ne da socoteala de dispariţia prin defrişări a proprietăţei noastre forestiere, să examinăm puţin statistica ce avem la îndemână pentru Vechiul Regat, căci pentru motive de alte ordine, reforma agrară aplicată în Transilvania, Banat, Crişana şi Maramureş, a parcelat pentru cultură suprafeţe destul de mari acoperite cu păduri.

Statul în 1899 avea: 1.085.033 hectare perimetre de păduri
In 1905 . . . . . 1.065.523 » perimetre de păduri

Deci o diferenţă în minus de 19.510 ha justificată, după prefaţa statisticei, prin împroprietărirea veteranilor în Dobrogea, defrişarea micilor pâlcuri de păduri izolate de pe moşiile Statului, ruperi de zăvoae, etc., cu care ocazie s'au dat :

a) din terenuri goale perimetrele	16.692 ha.
b) iar din păduri propriu zise, numai	2.816 »
Totalul diferenţei	19.510 ha.

De atunci, Casa pădurilor şi-a mărit patrimoniul prin cumpărări de păduri atât de la Casa Rurală cât şi de la particulari, astfel că în statistica din 1924 statul figurează în vechiul regat cu 1.243.186 hectare.

Din acestea, islazurile comunale au mai luat suprafeţele ce s'au arătat prin comunicările predecesorilor mei la această tribună, întrucât aplicarea legei agrare nu s'a terminat nici astăzi şi ameninţă cu defrişarea suprafeţe mari de păduri cerute de.... interesul obştesc.

Pădurile persoanelor morale în 1899 aveau 197.386 hectare, iar în statistica 1924, aveau 208.621 hectare.

Plusul care figurează în statistică, nu mai există căci şi aci s'au amputat pentru islazurile comunale suprafeţe destul de mari de păduri.

In ceea ce priveşte pădurile particulare, statistica din 1899 ne dădea suprafaţa de . . . . . 2.774.048 ha.
acea din anul 1905 . . . . . 2.755.755 »
iar cea din 1924 ne dă . . . . . 2.694.993 »

Diferența între prima și ultima statistică este de numai 79.055 hectare, dar de fapt a fost mult mai mare, întru cât ultima statistică a fost făcută cu mult mai multă atențiune.

Și în aceste suprafețe nu sunt cuprinse marile întinderi de păduri afectate posterior anului 1923 islazurilor și nici mai ales vânzările în parcele care au continuat și continuă încă cu multă intensitate.

Ca dovadă, iată câteva date culese din cererile de defrișări adresate Casei Pădurilor de către *cei ce voiau să aibă consfințirea legală* a intențiunei cu care cumpărase loturile de păduri, dar cari sunt cu totul inferioare realității crude: defrișări s'au practicat și se practică pe scară întinsă:

Din anul 1925 și până la 1 Mai 1927, s'au cerut Casei pădurilor autorizațiuni de defrișări de păduri:

a) Pentru constituirea de teren arabil Ha. a.	b) Pentru replantări cu arbori fructiferi Ha. a.	TOTAL Ha. a.	Dintre care admise de Consiliul Technic Ha. a.		
1.458.28	57.—	1.515.28	144.28	în Direc.	1. silv. Cernăuți
200.—	5.—	205.—	5.—	» »	2. » Chișinău
501.42	169.05	670.47	168.55	» »	3. » Iași
293.—	134.—	427.—	62.82	» »	4. » Bacău
156.90	295.83	452.73	99.76	» »	5. » Buzău
372.—	40.—	412.—	35.—	» »	6. » Constanța
608.22	289.09	897.31	145.77	» »	7. » Pitești
30.72	380.33	411.05	186.83	» »	8. » Orșova
57.55	567.63	625.18	242.20	» »	9. » Arad
92.87	77.27	170.14	125.14	» »	10. » Sebeș-Săs.
16.35	—	16.35	4.—	» »	11. » Cluj
10.39	—	10.39	6.33	» »	12. » Brașov
1.248.46	—	1.248.46	128.04	» »	13. » Oradia
5.046.16	2.015.20	7.061.36	1354.22	Total	

De aci reese că Consiliul Technic caută în mod cât se poate de obiectiv să judece cazurile pentru care se cere defrișarea, dar de fapt, fără autorizație, foarte multe din pădurile care s'au parcelat în loturi la săteni, astăzi sunt defrișate fie direct prin scoaterea rădăcinelor, fie indirect prin cultură agricolă (cartofi și porumb) printre rădăcini, fie prin pășunatul lăstarilor sau simințișului ce a răsărit în urma tăerei arborilor bătrâni, după cum reese din sutele de procese de contravenție ce sunt pendinte încă în fața instanțelor judiciare.

De altfel, cererile de defrișări aprobate pentru a se planta terenurile cu arbori fructiferi, sunt de multe ori cerute pentru forma legală, dar cu intențiunea ca după câțiva ani acele plantațiuni să fie lăsate *sau chiar ajutate* să dispară, și terenului să i se dea destinațiunea de teren agricol, de cele mai multe ori, de proastă calitate.

Nu suntem exclusiviști, și deci nu susținem că trebue să facem cultură forestieră pe toate terenurile, relativ forestiere, contra interesului general și poate și particular, mai ales la șes, dar nici nu putem aproba ca în locul pădurilor să

se planteze în regiunea dealurilor peste tot arbori fructiferi, căci va suferi indirect economia națională.

Se știe de toată lumea că terenurile situate în pante destul de repezi sau repezi de pe care s'a defrișat pădurea, lipsite de arborii crescuți în masiv strâns a căror rădăcini se întreteseau și fixau solul, lipsite de obstacolul ce arborii puneau scurgerii apelor meteorice, lipsite de pătura moartă care lăsa ca acele ape să se scurgă încetul cu încetul, odată cultivate cu arbori fructiferi care — conform regulelor pomologice — trebuesc sădiți rar, pe un teren mobilizat la suprafață anual prin săpatul pomilor, provoacă formarea de șensulețe de scurgerea apelor, care, adâncindu-se an după an devin râpi și ravene, iar tot materialul provenit din dezagregarea solului este transportat de apele meteorice ce se scurg spre văile pe care le umflă, le silesc să iasă din matca lor devenită neîncăpătoare, și atunci provoacă inundațiuni care depozitează mâlul cărat peste câmpiile cultivate agricol, și aceasta independent de pagubele cauzate șoselelor, căilor ferate și operilor de artă aflate în cursul acelor ape, care curg în generalitatea cazurilor cu o extraordinar de mare iuțeală.

Multe din aceste dezastre s'ar putea evita printr'o alegere potrivită a culturei ce trebue să dăm fiecărui teren.

Însă, spre a pune capăt acestor greșeli și chiar crime economice, conducătorii destinelor țărei ar găsi atât soluționări parțiale cât și radicale.

Soluționarea parțială a chestiune, după părerea noastră, s'ar face :

1. Prin interzicerea pe cale legală a diviziunei proprietăților forestiere din toate regiunile prin ori-ce formă legală (eșire din indiviziune, vânzări, etc.), sub o suprafață minimală care s'ar considera capabilă a putea forma o serie independentă de exploatare.

2. Defrișările să fie admise tot ca în legea din 1920, însă, terenurile defrișate pentru plantațiuni de arbori fructiferi, să rămână supuse regimului silvic, intabulate, controlate, și imediat ce plantațiunile de arbori fructiferi nu vor fi complectate de proprietari—după o prealabilă somațiune—să fie reîmpădurite de Casa Pădurilor, în contul proprietarului contravenient.

Ca soluționare radicală, am indica :

1. Sau a se expropria în folosul Statului, care nu urmărește renta maximă, toate pădurile particulare, așa cum a făcut Cehoslovacia pentru marile complexe forestiere și Franța în Alpi pentru restaurarea munților și corecțiunea torenților,

2. Sau a se federaliza toate pădurile din fiecare bazin de scurgere naturală și a se exploata conform amenajamentelor, constituindu-se federale locale în care fiecare proprietar va fi înscris cu capitalul sol și valoarea pădurei ce aduce ca aport.

Acestea aveam a vi le aduce la cunoștință, convins fiind că, din discuțiunile ce vor urma, importanța chestiunei nu va scăpa neobservată de către acei ce sunt chemați a îndruma spre mai bine economia generală a țărei.

D-l **D. A. Sburlan,** dă citire comunicării sale:

Diviziunea proprietăţii forestiere şi consecinţele ei

«Bogăţia forestieră a României», aceasta este formulă aproape stereotipă ce se întrebuinţează de toată lumea, când e vorba de pădurile noastre. Ce-a mai rămas din această avuţie naţională, aţi putut vedea din comunicările foarte interesante de ieri.

In urma continuelor diminuări a suprafeţii şi fondului forestier ce au avut loc în ultimul deceniu va trebui să se schimbe radical problemele întregii noastre gospodării silvice.

Provinciile ce alcătuiesc România întregită au format în timpul războiului teatrul de operaţiuni, cutreerat în lung şi lat de armatele luptătoare. După acest război, în decursul căruia se consumaseră nu numai posibilităţile normale ale pădurilor, dar se pustiise pe alocuri întregul capital lemnos existent, se impunea o politică de economie, de refacere a pădurilor.

Nevoile sociale ale ţării ce se înjghebau pe nouile hotare au dictat însă altfel:

In locul economiilor în exploatare, au început noui tăieri: pentru refacerea gospodăriilor din zona frontului de luptă, pentru refacerea căilor ferate, a podurilor de pe şosele, pentru construiri de şcoale, în fine pentru activarea exportului, care stagnase aproape complect, din lipsa altor mărfuri de export.

Au venit după aceea exproprierile pentru constituire de izlazuri, când a trebuit să se doboare la pământ sute de mii de hectare, apoi exploatările din Ardeal, făcute pe bază de contracte încheiate în timpul dominaţiei maghiare.

Abundenţa de material lemnos pe pieţele interne şi la export a făcut ca iluzia de bogăţie să dăinuiască până acum.

Fără teama de exagerare, putem să afirmăm că în ultimul deceniu s'au exploatat mai mult de un sfert din pădurile ţării şi dintre acestea, unele nu vor mai deveni niciodată păduri.

Dacă din suprafaţa de 6.500.000 hectare pădure curată, pe care o arată statistica din 1922 se scade milionul de hectare defrişate pentru constituire de islazuri comunale, găsim că ţara dispune acum de cel mult 5,5 milioane de păduri, având un procent de împădurire de cel mult 19 %. Socotind populaţia ţării la 17 milioane, găsim că pe cap de locuitor vine aprox. 0.32 ha.

Faţă de procentul de împădurire în general admis, de 25 % din suprafaţa unei ţări, vedem că România este mai despădurită de cât e normal, mai ales că o bună parte din teritoriul ei este muntos şi deluros şi deci puţin propriu altor culturi.

Deasemenea, dacă ţinem seama de afirmaţiile *Prof. Endress*, că ţările cu o suprafaţă de pădure mai mică decât 0,35 ha pe cap de locuitor fac parte din categoria ţărilor ce trebue să importe lemn, vedem iarăşi că ţara noastră intră în ultima categorie. Şi aceasta cu atât mai mult, cu cât la noi combustibilul în de obşte întrebuinţat pentru încălzirea caselor în timpul iernii este lemnul, construcţiunile—mai ales cele dela ţară—se construiesc din lemn—şi pe lângă aceasta nici pădurile nu ating puterea de producţiune a celor din Germania pe cari Prof. Endress experimentase.

Hotărît lucru deci, că ţara noastră nu trebuie să mai continuie politica forestieră actuală, trebuie să renunţe la exportul lemnului şi să se gândească serios la asigurarea necesităţilor în viitorul foarte apropiat. Peste 20 ani, vom avea în ţară mai mult de 20 milioane de locuitori, suprafaţa păduroasă desigur nu va mai spori. Păduri, cari să devină exploatabile la acea epocă, avem foarte puţine. Prudent este deci să păstrăm rezervele ce eventual se mai găsesc, să exploatăm cu mare economie şi numai pentru nevoile consumului intern, spre a conjura foarte grava criză de lemn ce ne ameninţă într'un viitor cu totul apropiat.

Două mari probleme se pun deci astăzi silviculturii româneşti:

1. Păstrarea, eventual mărirea suprafeţii împădurite,

2. Sporirea puterii de producţie a pădurilor existente.

De rezolvarea fericită a acestor 2 probleme depinde însuş viitorul economiei noastre.

Iată însă că un fenomen, care a luat o desvoltare excepţională, tinde să nimicească proprietatea forestieră particulară: e vorba de fărimiţirea, parcelarea ei în loturi mici, care conduce apoi la complecta ei desfiinţare prin defrişare, sau în cazul cel mai bun, la scăderea simţitoare a producţiei.

Această chestiune a fost desbătută în două congrese forestiere: unul ţinut în primăvara anului trecut, la Societatea noastă, altul, în toamna aceluiaş an la A. G. I. R.

De fiecare dată s'au făcut comunicări foarte interesante, au urmat discuţiuni vii şi s'au votat moţiuni, cari — cel puţin până în prezent — au rămas fără nici un rezultat.

Iată pentru ce chestiunea diviziunii proprietăţii forestiere a fost pusă din nou în discuţie. Nădăjduim că de data aceasta glasul nostru va fi ascultat, şi că se vor lua măsuri pentru stăvilirea acestui rău.

Proprietatea forestieră este caracterizată prin aceea că are investite mari capitaluri, în sol şi materialul lemnos ce alcătueşte aşa zisul *capital de exploatare*, sume cari în general fructifică cu procente mici (2,5 %—3 %).

Pe lângă aceasta, alte mari capitaluri sunt investite în lucrările de amenajare, exploatare şi în special în instalaţiunile de transport, (căci lemnul ocupă sub greutate mică, un volum mare). Toate acestea fac ca gospodăria forestieră să reclame o întindere suficientă, pentru ca din recoltarea posibilităţii anuale, să se poată acoperi toate cheltuelile arătate şi să rămână un beneficiu corespunzător.

Micul proprietar, mai ales când a trebuit să facă şi însemnate sacrificii băneşti pentru cumpărarea petecului său de pădure, nu se poate mulţumi cu un procent — respectiv cu un venit — prea mic.

Defrişarea constituie pentru el un ideal, pe care nu întârzie prea mult să şi-l realizeze, cu toată străşnicia legilor silvice.

Se înţelege deci că dacă pentru cultura agricolă divizarea excesivă a proprietăţii este departe de a constitui un scop, pentru cea forestieră însemnează pur şi simplu desfiinţarea.

Că nu se poate face o bună gospodărie forestieră decât pe suprafeţe întinse, acesta este părerea unanimă nu numai a silvicultorilor, bănuiţi de părtinire — foarte legitimă de altfel — ci şi a economiştilor. In sprijinul acestei afirmaţiuni nu aş avea decât să citez admirabilele pagini tratând despre proprietatea forestieră din cunoscuta carte de Economie politică a lui *Charles Gide*, carte

tradusă în toate limbile pământului, sau să citez părerile d-lui *C. Garoflid*, actuatul ministru al agriculturii şi domeniilor expuse în ziarul *Argus*, cu ocazia discuţiei art. 132 din Constituţie, sau discursul din Camera Deputaţilor al d-lui *Th. Cudalbu*, fost administrator al Casei Pădurilor şi ministru de domenii, actualul ministru al justiţiei, cu ocazia modificării unor articole din codul silvic, prin legea din 1920.

Prin urmare, faţă de faptul deplin stabilit că nu se poate face o administraţie forestieră rentabilă decât pe suprafeţe întinse, rezultă că orice tendinţă de reducere, de divizare a marilor domenii păduroase, trebuie privită ca o operă de distrugere a economiei forestiere şi ca atare, împiedicată prin orice mijloace.

Analizând în detaliu cauzele fărâmiţirii proprietăţii forestiere, vedem că ea se produce:

1. Prin diviziune succesorală;
2. Prin ieşire din indiviziune a cotelor de moşneni;
3. Prin vânzare de loturi.

I. *Diviziunea succesorală* este foarte veche. Moşnenii Munteniei şi răzeşii Moldovei, singurii posesori de pământuri în afară de mănăstiri şi boieri, îşi împărţeau la moarte micile lor proprietăţi agricole şi păduroase tuturor copiilor.

Pretenţia fiecărui moştenitor de a lua câte o parte egală din toate bunurile moştenite, a condus la acele nesfârşite curele de moşie şi pădure, cu lungimi de mai mulţi km. uneori.

Curelele de pădure ce le vedem astăzi peste tot în jurul satelor moşneneşti, sunt desigur rezultatul unor diviziuni mai recente, cele divizate mai de demult, s'au defrişat în cea mai mare parte, pentru arătură şi păşune.

Exploatarea acestor curele de pădure s'a făcut şi se face în mod cu totul neregulat. Proprietarii lor taie de unde vor, cum şi cât vor, păşunează lăstarul, defrişază şi în fine fac loc de arătură sau păşune.

La câmpie procesul acesta se termină aci sau se mai continuă cu noui divizări, făcute tot dealungul, noui răzoare şi hotare, cari diminuiază mai mult din suprafaţa cultivabilă.

La munte şi la deal, evoluţia continuă însă în chip dezastruos. După exploatarea pădurii şi după defrişarea ei prin păşunat sau scoaterea buturugilor, solul începe să se spele, iau naştere torenţii, dealurile se surpă şi puhoiul potmoleşte terenurile de cultură de pe luncile şi văile râurilor.

Acest fenomen se poate urmări perfect pe hartă. Satele moşneneşti şi răzăşeşti din regiunea dealurilor şi munţilor sunt înconjurate mai peste tot de ponoare şi terenuri improductive, pe când cele de clăcaş situate pe marile moşii mănăstireşti (devenite apoi ale statului) sau pe cele boereşti nu au aceeaş tristă situaţie.

In contra diviziunii succesorale nu se poate interveni pe cale de legiferare, fără a schimba principiile de bază ale codului civil.

In orice caz, odată cu schimbarea mentalităţii că proprietatea este un bun de care posesorul ei poate uza şi abuza şi prin introducerea ideei că proprietatea este şi o funcţiune socială — idee în general susţinută pentru proprietatea pădurilor — credem că se poate alcătui un text de lege, care să oprească divizarea pădurilor prin succesiune. Legea ar trebui să oblige pe unul din moştenitori, să

răscumpere drepturile celorlalţi succesori asupra pădurii moştenite, renunţând la alte părţi de avere ce i s'ar cuveni, sau răscumpărând drepturile celorlalţi.

Chestiunea diviziunii succesorale nu este o problemă specific românească.

Congresul forestier francez întrunit la Grenoble în 1925, a desbătut deasemenea asupra acestei chestiuni, votând o moţiune în sensul de mai sus şi preconizând chiar, ca statul să poată cumpăra moşteniri de acest fel, în părţi individuale sau integral, oferind în schimb succesorilor o rentă egală cu venitul pădurii, sau o anuitate pentru stingerea datoriei.

II. *Fărâmiţirea proprietăţei forestiere prin ieşire din indiviziune.* Proprietatea forestieră colectivă îşi are mai peste tot origina în daniile făcute de domnitori unor sate, pentru servicii aduse în războae sau de servituţiile de cari erau grevate la început unele păduri proprietate mănăstirească (în vechiul regat) sau feodală (în Ardeal).

La început numărul celor îndreptăţiţi la pădure era restrâns şi nevoile lor se acopereau cu prisosinţă din marile suprafeţe de pădure ce le stăteau la dispoziţie.

Cu vremea însă, numărul moşnenilor a crescut aşa de mult, că numai unii ajungeau să-şi satisfacă trebuinţele de material lemnos. Cei slabi şi cari nu aveau mijloace de scoatere a lemnului, au început să se agite, cerând împărţirea pădurii în loturi; cei puternici şi bogaţi însă, nu admiteau ca anumite porţiuni de pădure să fie proprietatea numai a unora şi să fie lipsiţi de folosinţa întregii păduri.

Faţă de abuzul pe deplin constatat al conducătorilor cetelor de moşneni, legiuitorul codului silvic din 1910 a crezut necesar să prevadă în art. 36 anumite condiţiuni sub cari împărţeala pădurilor moşneneşti să se poată face.

Din cauza rezultatelor negative date de această dispoziţie a legii, şi a greutăţilor imense ce s'au ivit cu ocazia parcelării unor proprietăţi aşa de complexe ca pădurile, prin art. VIII al legii din 1920 s'au modificat dispoziţiunile art. 36 ale codului silvic din 1910, în senzul că divizarea pădurilor moşneneşti să nu influenţeze asupra exploatării, ci aceasta să se facă în acelaş mod ca şi când pădurea ar fi fost nedivizată.

Dacă divizarea pădurilor moşneneşti, prin dispoziţiile legii din 1920 se poate considera ca înlăturată, buna lor administraţie în vederea sporirii producţiunii şi a asigurării unor venituri cât mai constante dela an la an, trebuie asigurată prin măsuri eficace de îndrumare şi control.

Credem că administraţia şi manipularea fondurilor ar putea rămâne şi mai departe în mâinile conducătorilor obştiilor; amenajarea, îngrijirea şi paza pădurilor să fie însă încredinţată organelor silvice ale statului, în acelaş chip cum se procedează la pădurile din Ardeal.

III. Dar felul de diviziune, care ameninţă cu distrugerea marile suprafeţe păduroase, este aceea de creaţie recentă, *vânzării în loturi la ţărani.* Ea este cu atât mai de temut, cu cât se constată că în anumite regiuni ale ţării a devenit un adevărat sistem.

In Moldova mai ales, o anumită categorie de cetăţeni, cari numai după războiu au dobândit dreptul de a poseda imobile rurale, au cumpărat cu bani strânşi din specula ostaşilor noştri aproape toţi codrii. Au tăiat materialul lemnos în câţiva ani, mai adesea alături cu legea şi apoi, de teama exproprierii, au parcelat şi vândut pământul în loturi la ţărani. Vestitele păduri ale Strungăi, Dră-

guşenilor, Cotnarilor, Herţei, cunoscuţi tuturora din istoria ţării, sunt împărţiţi azi în mii de fărâme şi vor dispare curând, cum au dispărut codrii Tigheciului şi ai Orheiului din Basarabia.

In restul ţării, deşi poate nu în aceeaş măsură, procedarea a fost identică. Cea mai mare parte din pădurile de câmp şi cele accesibile dela deal, fuseseră tăiate în chip barbar în timpul războiului şi păşunate intens în anii următori.

Regenerarea pădurilor se făcea cu mare greutate şi intensele suprafeţe nu aduceau nici un venit proprietarilor lor. Pe dealtă parte, împroprietărirea sătenilor cu loturi din moşiile expropiate, a deschis tot mai mult pofta acestora de a-şi spori ogorul. Cei din regiunea dealurilor nu putuseră fi satisfăcuţi, iar cei dela câmpie numai în parte. Chiar cei împroprietăriţi cu lotul tip de 5 ha., s'au găsit în curând în situaţia de a putea cumpăra alte terenuri.

Loturile plătite de ei cu recolta pe un an, le-au adus prin productele vândute pe preţuri bune, importante sume de bani. Aşa fiind, la un moment dat, cererea de pământ de cultură a devenit generală. Proprietarii de moşii, surprinşi de preţurile extraordinare ce li se ofereau, au început să vândă şi cotele lăsate lor dela expropriere.

In această situaţie, cum puteau rămâne nevândute pădurile tăiate în timpul răsboiului şi cari nu aduceau nici un venit?

Teama de rigorile legii nu a fost o piedică nici pentru vânzători, nici pentru cumpărători. Şi apoi, prin introducerea votului universal, nu se mai puteau nesocoti interesele «imediate» ale unui număr aşa de mare de votanţi.

In 1924 prin introducerea în Constituţie a mult comentatului art. 124, care prevede o nouă expropriere pentru crearea de păduri comunale, s'a dat o nouă lovitură şi acelora dintre proprietarii particulari cari nu aveau intenţia să-şi taie şi să-şi vândă pădurile în loturi.

Perspectiva unor noui formalităţi cari să-i despoaie de această ultimă avere imobiliară rurală, cu amânări de hotărâri, cu plata în rentă, i-a făcut să se gândească la lichidarea grabnică a pădurilor lor.

Deşi legea pădurilor comunale a stabilit că diviziunile de păduri făcute după promulgarea legii nu vor fi luate în considerare, ci se va expropria întreaga pădure, în mâinile oricui s'ar găsi, parcelările de păduri nu au încetat nici un moment.

Proprietarii de păduri de mică întindere (sub 100 ha), au vândut în loturi, fără teamă de a contraveni la lege. Au vândut însă şi cei ce posedau mai mult. Riscul nu era în nici un caz decât de partea cumpărătorilor. Aceştia, în cele mai multe cazuri nu au cunoscut dispoziţiile legii, iar cei ce le cunoşteau se bizuiau pe o eventuală revizuire a ei, cu ocazia punerii în aplicare. In definitiv, cu cât legea se va aplica mai târziu, cu atât se va cunoaşte mai puţin locul unde a fost pădurea. Şi doar n'o să se exproprieze pentru păduri comunale, terenuri de cultură!

Dacă am insistat atât de mult asupra procesului acesta de distrugere a proprietăţii forestiere, am făcut-o pentru a arăta procedee şi mentalităţi. Că s'au răpit culturii forestiere terenuri ce s'au afectat agriculturii, poate că în definitiv nu e o pierdere — cel puţin deocamdată — pentru economia naţională. Dar s'au isgonit pădurile de pe terenurile cele mai bune, au fost aruncate pe coaste prăpăstioase sau puţin productive. E o iluzie, să se creadă că silvicultura poate şi

trebue să se mulţumească numai cu terenurile cele mai rele. Din râpi şi pripoare nu poţi scoate lemn de construcţie de calitate ireproşabilă, aşa cum îl cere industria din ce în ce mai exigentă. Aci rolul pădurii se mărgineşte la fixarea solului şi conservarea unui regim normal al apelor.

Pentru producţie efectivă trebue să se rezerve şi culturii forestiere terenuri de calitate bună. Peste tot nevoile agriculturii sau ale creşterii vitelor vor reclama din ce în ce mai mult pământ pe seama pădurii.

Dar sporirea producţiei agricole se poate obţine şi prin mijloace de intensificare a culturii, nu numai prin extinderea suprafeţii ogoarelor. Agricultura ţării în această direcţie să-şi îndrepte sforţările. Să lase însă şi culturii forestiere, putinţa de a-şi mări producţia, pe terenuri bune.

Silvicultorii sunt conştienţi că pădurea nu se poate apăra numai cu legea şi cu puşca, ştie că numai producţia ei — cât mai apropiată de aceea a terenului agricol vecin — o poate scăpa de pieire.

Dar să nu se ceară pădurii decât atât: să fie — dacă vreţi — o uzină de material lemnos, de cea mai bună calitate. Dar să nu i se ceară să fie islaz pentru vite, sau societate de binefacere pentru toţi nevoiaşii, după cum interesele de un fel sau altul o cer.

Ce s'ar putea face acum pentru stăvilirea acestui rău şi pentru îndreptarea lui?

Parcelarea în loturi ar trebui împiedicată pe viitor pe cale de lege: nimeni să nu aibă voie a vinde sau a cumpăra proprietăţi forestiere de întindere mai mică de 100 ha la câmpie şi dealuri, sau de 500 ha la munte.

Dacă nu s'ar găsi cumpărători pentru suprafeţe aşa mari, atunci s'ar putea admite vânzarea la obştii şi cooperative, cari ar exploata şi administra pădurea în indiviziune sub conducerea statului, ca şi obştiile de moşneni, sau composesoratele din Ardeal.

In orice caz, intenţia de a salva pădurile, oprind parcelarea, intenţie pe care a arătat-o legiuitorul, alcătuind articolul VIII din legea din 1920, nu se poate să nu aibă o cuprindere generală. Atunci erau ameninţate pădurile moşneneşti, acum sunt cele particulare în această situaţie critică.

Mai greu s'ar putea salva dela pieire pădurile deja parcelate. O încercare de a le regrupa după ce au fost stăpânite câţiva ani în mod individual ar provoca desigur mari nemulţumiri. E destul să ne gândim câtă greutate a întâmpinat cadastrul şi comasarea proprietăţilor în Ardeal — deşi acolo ştia fiecare că va primi o bucată de pământ echivalentă ca valoare cu cele ce-i s'au luat la comasare.

Legiuitorii sunt în genere foarte prudenţi, ori decâteori au a reglementa modul de folosinţă a bunurilor, aparţinând marei masse a locuitorilor.

Ne îndoim, dacă de data aceasta ar avea curajul să încerce a stânjeni dreptul de folosinţă al acestora şi să-l încadreze în anumite legi.

Pentru acest motiv, schiţăm numai un mod de a aduna laolaltă, pe toţi aceşti mici proprietari: a-i face să constitue cooperative sau obştii, în cari să aibă fiecare lotaş drepturi proporţionale, cu valoarea imobilului adus ca aport. Administrarea, cultura, exploatarea pădurii, să se facă în acelaş mod ca şi la moşneni sau composesorate, statul având rolul de a controla, îndruma şi păzi ca gospodăria astfel înjghebată să conducă la rezultate cât mai bune.

In fine, o ultimă măsură, cea mai eficace, — dar din nenorocire cea mai greu de aplicat în condiţiunile actuale — ar fi aceea ca statul să cumpere în deplină proprietate, cât mai multe din pădurile ce se oferă spre vânzare, eventual să răscumpere loturi deja împărţite, situate pe terenuri absolut forestiere, în fine, să caute prin orice mijloc a-şi spori proprietatea forestieră, căci aceasta este singura garanţie că pădurile nu vor pieri.

Iar societăţilor şi proprietarilor particulari, cari se grăbesc a-şi exploata pădurile fără a le replanta în termen, statul să le aplice exproprieri imediate, luând asupra sa, pe lângă sarcina de a reface acele păduri, grija de a asigura generaţiilor viitoare o bogăţie de care nu se vor putea lipsi.

* * *

D-l **Preşedinte:** Aceste două propuneri din urmă, pe cari le-a amintit vorbitorul, sunt cuprinse în articolele de lege pe care o să vi le citesc numai de cât. Mi-am propus în adevăr să răspund dorinţii d-v., alcătuind câteva articole care ar putea să servească ca obiect al hotărârei congresului nostru. De altfel şi d-l ministru de agricultură şi domenii, socotesc, va fi mulţumit, când va avea chestiunea expusă în mod complect.

Experienţa congreselor noastre de până acum ne-a învăţat ca, desideratele sub formă de moţiuni, nu sunt ţinute în seamă. Pentrucă am intrat în discuţia chestiunii dela ordinea zilei, să-mi permiteţi să adaog şi eu câteva cuvinte.

D-v. ştiţi cu toţii că, exponentul cel mai autorizat al partidului ţărănesc este d-l I. Mihalache. Mulţi cred că d-sa este de părere ca pădurile statului să se dea la ţărani, parcelându-se în loturi, aşa cum s'a procedat şi cu pământul cultivabil al proprietarilor de moşii. Această credinţă nu este însă întemeiată şi — spre cinstea acestui om de stat, fost ministru al domeniilor — vă voi dovedi că d-sa nu are această convingere şi deci din această parte nu avem să ne temem câtuşi de puţin. In adevăr, discursul pe care l-a pronunţat în Camera deputaţilor în 1924, cu ocazia discuţiunilor legii privitoare la procurarea de lemne de foc şi de construcţie populaţiei rurale din Vechiul Regat, Basarabia şi Bucovina, ne-a arătat care este părerea sa în ce priveşte regularea proprietăţii forestiere.

In acest scop, reproduc propriile d-sale cuvinte:

«Pădurea Comunală înseamnează proprietatea comunei, cu libertate deplină «în administraţiunea comunală, de a executa ceeace au hotărât pe plan silvicul- «torii statului, de a folosi şi valoriza lemnul destinat tăerii, cum cer interesele «locale. Nu, domnilor! Cine a conceput adevărata idee a pădurilor comunale, «nu a conceput-o în afară de planul ştiinţific. Şi suntem cei dintâi noi, cari am «prevăzut exproprierea chiar a ţăranilor, când nu-şi cultivă pământurile pustii, «acele terenuri numite «*absolut forestiere*», şi aceasta spre a le împăduri în «mod forţat, ca să mărim masivul păduros. Noi cerem statului: puneţi la treabă «pozitivă pe silvicultori, puneţi-i să studieze şi să întocmească amenajamentele «pădurilor ţării, în virtutea cărora să se orânduiască exploatările raţionale po- «trivite disponibilităţilor şi nevoilor, puneţi-i să facă pepiniere şi să planteze pă- «duri noi în terenurile sterpe, puneţi-i să supravegheze replantarea şi asigurarea «masivului păduros pe acolo pe unde trece securea.

«Dar, de îndată ce mi-ai făcut planul technic, lasă-mă pe mine să execut «eu, cu gospodărie locală, toată administraţia economică, lasă-mă să folosesc şi

«să valorizez lemnele cu gospodărie locală, (comuna, obştiile), cum cer interesele «mele, fără amestecul silvicultorului, care are altceva de lucru.

«D=lor, de obicei toţi se grăbesc a obiecta că ţăranii n'au educaţiunea să «respecte planul. Vă înşelaţi d=lor. Dacă obştiile de moşneni nu fac bună gos= «podărie silvică, este că sunt dezorganizate şi dacă sunt dezorganizate nu e vina «lor, căci nimeni nu s'a ocupat să le organizeze; ele au fost lăsate în părăsire «dela începutul începutului. Iar pilda care a venit de sus, a fost numai dezor= «ganizare şi destrăbălare. Citez d=le ministru obştea dela Dragoslavele (Muscel). «Din iniţiativa învăţătorilor, obştea este construită cu forme juridice în coope= «rativă cu statute şi contabilitate, adunare generală, consiliu şi cenzori.

«Işi exploatează raţional pădurile, a regulat cursuri de apă, a făcut cap= «tări, utilizează energia căderilor de apă. Inainte de război, satul era luminat cu «electricitate, are o modestă şi plăcută grădină publică, toate acestea prin price= «perea gospodărească a moşnenilor.

«Vă dau şi alt exemplu — dacă nu consideraţi aceasta ca o laudă: Obştea «de la Topoloveni (Muscel). Mărturisesc că pe mine mă pasionează chestiunea «pădurilor şi personal am făcut experienţe — înfiinţând 5 obşti de cumpărare de «păduri. Una din obşti s'a devizat: ţăranii au divizat=o în mici loturi; a doua «este pe cale. Consider că e o nenorocire pentru păduri divizarea obştelor în lo= «turi. D=l Ministru nu=şi dă seama când generalizează această nenorocire prin «legea d=sale, care scuteşte de expropriere acele păduri ce se vor vinde în loturi «până la 5 hectare. Acesta va fi prilejul de eludare totală a legii, dar şi o dis= «trugere totală a pădurilor prin parcele mărunte. Trei din obşti nu şi=au împărţit «pădurile, ci stăpânesc în indiviziune şi le administrează prin adunarea generală «a consiliului de administraţie. Obştea din Topoloveni posedă în plină proprie= «tate aproximativ 800 ha pădure de izlaz. Poftiţi la adunările generale şi la şe= «dinţele consiliului să vedeţi administraţie.

«Poftiţi să vedeţi aceste păduri păzite de obşte, care face replantări pe «coaste sterpe şi pe râpi, conform unui plan ce a cerut ea însăşi silvicultorului. «Exploatarea nu a început, fiind prea tânără, dar toţi membrii ştiu că vor chema «silvicultor şi vor exploata conform cerinţelor silvice. Cu alte cuvinte, ţăranul «este susceptibil de cea mai bună gospodărie, atunci când i se dă organizaţie şi «exemplu de ordine».

Iar ceva mai departe:

«De aceia în legătură cu administrarea pădurilor comunale a obştilor o «conştiinţă nouă trebue formată.

«Conştiinţa forestieră şi opera educativă e chemată la contribuţie. Ince= «pând cu clasele primare şi trecând mai departe la instruirea reprezentanţei co= «munelor şi în genere a locuitorilor din regiunile păduroase, importanţa pădurilor «raţional exploatate trebue viu simţită. Din clasele primare, în regiunile silvice, «învăţământul silvic trebuie introdus ca obiect principal de studiu».

Felul în care d=l Mihalache, priveşte chestiunea pădurilor şi modul cum au fost constituite în alte ţări precum şi origina proprietăţii forestiere la noi în ţară, este demn de laudă. Modul cum d=sa a ştiut să pătrundă o chestiune care nu era tocmai de specialitate d=sale, îi face deosebită cinste. Iată ce ne spune d=sa în această privinţă.

«Cea dintâi legiuire dela noi, care se ocupă de regularea tăerilor de

«lemne la păduri, sau cu alte cuvinte, care începe să schiţeze un regim legal «silvic este aşa numită «*Condica vistieriei*».

Nu se ştie cine a făcut-o, nu se ştie precis la ce an, în tot cazul era cu câţiva ani înainte de 1792. Dar condica vistieriei nu se ocupă numai de «dumbrăvi şi de rediuri» adică de păduri tinere. Condica vistieriei «apără şi opreşte «de tăeri fără socoteală dumbrăvile şi rediurile, dar luncile şi pădurile merei «(codri) rămân neapărate şi slobozi a tăia fieşte cine ori ce fel de lemn ar vrea».

Urmează imediat la 1792 în 28 Noembrie „*Aşezământul Domnesc al lui Moruzi (Moldova)*", care schiţează, se poate zice, primul regim silvic. Boerii moldoveni îl obţin în urma unei «anaforale»,—un fel de raport al Divanului, în care expun motivele şi fac propunerile pe eare Domnitorul le aprobă întocmai. Boerii se plâng Domnului: «Condica vistieriei nepăzind şi neapărând şi pădurile «şi luncile (lunca Prutului nu fusese oprită nici odată) trebuesc şi acestea puse «sub pază şi apărare, a nu se strica fără cale de norod, ca în multe ce va avea «cineva trebuinţă de cherestea — ori pentru casă, ori pentru care alt lucru — să «găsească prin pădurile de pe aproape mai cu eftin preţ.

«Se cade a aşeza la o bună rânduială, că atât în vremea de acum, cât «mai ales şi în vremea viitoare, să se folosească obştea cu îndestularea şi eftină-«tatea cherestelei, prin aflarea cea lesnită, atât fieştecare pentru a sa trebuinţă, «cât şi în orice vreme s'ar cere cherestea, atât aici cât şi la Ţarigrad şi pe la «sarhaturi, după cum împotrivă, când nu se face pază şi apărare pădurilor, se «pricinueşte greutate şi supărare obştii».

In ceiace priveşte Muntenia, acolo se găseşte dispoziţiunea dela paragraful 4 al art. 140 care zice: «Pe acele moşii unde vor fi păduri, proprietarul va da «voe clăcaşilor săi a lua lemne de foc din crângurile şi pădurile, care însuşi le «va arăta şi numai pentru a lor neapărată trebuinţă şi după acelaş chip care s'a «urmat până acum». Iată la ce ajunseseră vechii săteni ai pădurilor şi codrilor în urma Regulamentului organic!

Imbucătăţirea proprietăţii forestiere, după experienţa făcută în alte ţări, a dovedit că compromite existenţa pădurilor. Spre a evidenţia aceasta este destul a reproduce aici câteva pasaje din expunerea de motive, ce a însoţit noul proect de lege silvic, şi care a fost prezintat corpurilor legiuitoare respective din 1916 dat din cauza evenimentelor războiului n'a putut să ia fiinţă.

«Defrişerile enorme din ţinuturile Ardealului, de tristă memorie, care au «avut loc la sfârşitul secolului trecut şi începutul celui actual, se datoresc îm-«proprietăririlor şi divizărei pădurilor composesorale, contrar dispoziţiunilor le-«gale din care cauză s'a pricinuit pagube enorme nu numai proprietarilor intere-«saţi, ci şi economici ţărei. Cele mai multe defrişări de păduri s'au produs prin «parcelările de păduri cari s'au făcut înainte de război, graţie demagogiei poli-«tice. Pădurile astfel parcelate se vindeau ţăranilor care le-au transformat în te-«renuri agricole. Se susţinea atunci că în caz dacă populaţiunea rurală nu va «dispune de pământuri cultivabile, va fi constrânsă să emigreze. Consecinţa a «fost că imense suprafeţe păduroase au fost defrişate în urma divizărei lor în pro-«prietăţi mici, în urma trecerei lor din mâini tari în mâini slabe. Ţăranii exploa-«tează materialul lemnos şi când versanţii munţilor sunt desgoliţi, aceşti mici «proprietari prin exercitatea unui păşunat excesiv stoarce din pământ ultima sa «putere de producţiune.

«Scopul acestui proect de lege este că pădurile de pe soluri absolut fores-«tiere să nu ajungă în mâna acelora cari nu sunt în stare a satisface cerințele «legii, chiar dacă ar avea cea mai mare bunăvoință. După datele mai recente, în «ultimii 20 ani, mai mult de 300.000 jugăre cadastrale de păduri, depe terenuri «absolut forestiere, s'au defrișat prin faptul că au fost vândute micilor proprie-«tari sau societăților alcătuite de atari proprietari, iar circa 120—130.000 jugăre «cadastrale, fiind în curs de divizare, le așteaptă aceiaș soartă.

«Așa fiind, prin prezentul proect de lege se dispune:

1. «Să se ia măsuri ca pădurile ce se divizează, mai ales cele de pe so-«luri forestiere sau de protecție, să nu ajungă în mâini slabe și mai ales în stă-«pânirea acelor particulari, cari nu vor să aibă păduri, ci pământuri agricole sau «cari ne dispunând de mijloace necesare, nu ar fi în stare de a satisface dispo-«zițiunile legii, care prevede conservarea acelor păduri.

2. «Pădurile de mână moartă, ale instituțiunilor și persoanelor juridice să «nu poată intra în proprietatea acelora cari nu le exploatează pe bază de ame-«najament.

3. «Să se interzică orice divizare a pădurilor și mai cu seamă a celor de «protecție și de pe soluri absolut forestiere, în cari nu s'ar putea introduce o exploatare rațională.

4. «A se da statului dreptul de preemțiune, când se pune în vânzare pă-«duri, precum și să poată expropria pădurile degradate și terenurile improductive. «Să exproprieze pentru a intra în domeniul statului, pădurile a căror divizare «în conformitate cu art. 3 de mai sus nu s'ar putea opri, iar pe cele deja parcelate, «să le comaseze, spre a forma din nou un singur complex forestier.

5. «Să se dea posibilitatea Statului ca pădurile cumpărate conform dispo-«zițiunilor dela punctul No. 4 să le cezioneze comunelor, instituțiunilor publice «sau particulare, dacă statul n'ar voi să le păstreze, sau aceasta ar costa prea «mult.

«In acest caz să le predea după prețul de cumpărare, s'au dacă e vorba «de sterile, să le cedeze cu prețuri reduse sau în mod gratuit».

Legile ungare, cu începere din 1848 și anii următori, au permis eșirea din indiviziune a proprietarilor de păduri, ori cât de mari ar fi fost acestea, ceiace a avut ca urmare cele mai rele rezultate.

Astfel, în jud. Ciuc, de unde își ia obârșia râul Mureș, segregarea ‹divi-zarea› pădurilor composesorale s'a început în anul 1890. Consecința a fost că noii proprietari, țăranii, au vândut spre exploatare materialul lemnos diferitelor societăți, cari l-au tăiat și ras. Transformând apoi pădurile în locuri de pășune și de fâneață, au stăruit și pe unele locuri au reușit să le treacă în cărțile fun-duare și în foile cadastrale, ca terenuri cultivabile, schimbându-le astfel desti-națiunea primitivă. Exemple de asemenea cazuri putem cita: comunele Ciomeni, Joseni, Ditrău, Gheorghieni, etc.

Astfel s'au întâmplat cu începere tot dela 1890 în județul Odorhei, cu pădurile din bazinul râului Târnava Mare, aparținând composesoratului comunei Zeteloca, pe cari le-a exploatat vestitul deputat Ugron Gabor și alții.

Pădurile din județul Ciuc, cari gravitează spre râul Mureș, au fost vândute de proprietarii lor, după terminarea segregării societății Valea Secului ‹Szekpatok›,

societăţii Lomaş, care a tăiat ras o mare parte din suprafeţele întinse, de mii de jugăre cadastrale, fără să le fi plantat.

Guvernul ungar, dându-şi seama de rezultatul nefast al fărămiţirii proprietăţii forestiere, a prezintat corpurilor legiuitoare şi s'a votat legea din 1908, prin care se permite eşirea din indiviziune, numai a acelor proprietari, al căror drept în composesorat este mai mare de 100 jugăre cadastrale (Birtok rendezési torweny) care lege s'a stins şi la părţile ungurene prin legea XXXIX din 1908 paragraful 1 şi 2.

Iată ce citim în această privinţă în excelenta scriere:

«*Păşunile comunale şi composesorale*», (lucrare întocmită de C. G. Grigorescu, V. I. Velican şi V. Ghiper, cu o prefaţă de Dr. G. Ionescu-Siseşti, Bucureşti 1926 pag. 24).

«Legea LIII din 1871, referitoare la regularea raporturilor juridice şi de «posesiune, rezultate din relaţiile urbariale (jobagiale) desfiinţate în 1848, în pri«vinţa păşunilor urbariale, nu numai că nu a prevăzut nici o împiedecare pentru «eşirea din indiviziune, dar din contră, în paragrafele 142, 36, 74, 79, permite în «mod expres împărţirea şi înstrăinarea lor cu o singură rezervă, că această îm«părţire să se ceară de proprietarii cari stăpânesc cel puţin $^1/_4$ din pământurile «urbariale, aflate în hotarul comunei.

«Cu situaţia economică a tuturor composesoratelor de islaz, nu s'a des«voltat de o potrivă, unii dintre ei, mai decăzuţi, sau mai împovăraţi şi-au vândut «cotele lor de păşune.

«Aceste cote se cumpărau uneori de ţăranii mai înstăriţi, în scopul de-aş «mări posibilitatea de a creşte vite. De cele mai multe ori ele se cumpărau de «speculanţi, cârciumari, cămătari, notari, învăţători, cari adesea ajungeau să deţină «zeci şi sute de ha din islaz, cumpărate pe preţuri de nimic. Ori, cum legea «din 1871 nu pretindea pentru împărţirea teritoriului comun de păşune decât ca «împărţirea să fie cerută de proprietarii a unui sfert din teritoriu, adesea aceşti «speculanţi cereau şi obţineau această împărţire, pentru a sustrage din comunitate «proprietăţile lor, pe cari apoi le transformau în pământuri de cultură, de fâneţe etc.

«In acest mod, în foarte multe comune din Ardeal şi mai ales din părţile «ungurene, mare parte din islazurile urbariale şi composesorale şi de regulă cele «mai bune au fost divizate şi s'au transformat în terenuri arabile sau fâneţe».

In vechiul regat, împărţirea pădurilor proprietarilor particulari a luat o mare extensiune, proporţia unei adevărate pulverizări. Eu am tratat în detaliu această chestiune cu ocaziunea congresului anului trecut, iar comunicarea prezentată a fost publicată în «Revista Pădurilor», astfel că toată lumea a putut lua cunoştinţă de cuprinsul său.

Mă mulţumesc numai a semnala că, una din cauzele care a provocat împărţirea în loturi mici a pădurilor, cari înaintea războiului alcătuiau complexe mai mult sau mai puţin mari este reflexul actului de expropriere a pământurilor cultivabile ale proprietarilor rurali, ale căror moşii treceau peste suprafaţa declarată de legea de reformă agrară ca intangibilă.

In adevăr, cei mai mulţi din aceşti proprietari fiind privaţi de veniturile lor de mai înainte, au fost nevoiţi să-şi vândă la ţărani pădurile lor în loturi mici, fără preocupare de ce are să se întâmple pe viitor. O lege care să împedice

atari parcelări de păduri nu exista şi nu există nici astăzi. O atare fărămiţare a proprietăţii forestiere a luat o proporţiune şi mai mare, în urma votării legii din 1924, pentru exproprierea pădurilor în vederea procurărei lemnului de foc şi de lucru a populaţiei rurale din Vechiul Regat, Basarabia şi Bucovina, când proprietarii respectivi s'au grăbit, pe de o parte de a vinde materialul lemnos exploatabil după preţul zilei, desigur mai avantajos ca cel ce l-ar fi putut plăti statului, în urma estimaţiunii organelor sale silvice, iar pe de alta, de a vinde în mici parcele terenul forestier la ţărani, cari în totdeauna sunt amatori de a cumpăra pământ, oferind de regulă preţuri mari.

Pentrucă exproprieri de păduri s'au făcut şi pentru a se înfiinţa păşuni comunale nu se ştie dacă mâine venind la putere un alt partid politic, nu va face să se voteze şi o altă lege de expropriere pe lângă cele deja cunoscute, fără nici o garanţie că li se va acorda o dreaptă despăgubire, vânzarea pădurilor în loturi mici se continuă şi astăzi, fără ca să i se poată pune frâu.

In cele câteva articole de legi ce vi le voi citi, mi-am dat silinţa ca pe baza experienţei deja câştigată, să se împiedice un rău care neapărat va surveni, cu consecinţe dezastruoase pentru viitorul apropiat. Rămâne ca d-v. să hotărâţi dacă este bine ca congresul să şi le însuşească, în care caz vor fi considerate de factorii în drept, ca emanând dela întregul corp technic silvic şi ca atare, şansa de a fi adoptate va fi mai mare.

D-l profesor P. Antonescu, dă citire următoarelor articole de lege :

Articole de legi destinate a complecta „Codul silvic" şi a face parte din „Proectul de lege al corecţiunii torenţilor şi restaurării munţilor prin împăduriri şi ameliorăţiuni pastorale"

Art. 1. – *Dacă proprietarul, iar în caz de vânzarea pădurii exploatatorul, unei păduri supusă regimului silvic, aflătoare în bazinul unui raven, torent sau râu, nu ia măsuri eficace, ca în termen de cel mult 5 ani dela începerea tăerii pe bază de amenajament, regulament de exploatare sau studiu sumar, regenerarea acelei păduri cu specii preţioase, sau cel puţin cu acele care existau mai înainte în acea pădure, să fie complect asigurată, fie în mod natural sau pe cale artificială, înfiinţând în acest scop o pepinieră pentru procurarea puieţilor trebuincioşi, Ministerul Agriculturei şi Domeniilor (Casa Pădurilor), luând avizul Consiliului Technic, va avea dreptul de a opri pe cale administrativă exploatarea, fără ca proprietarul sau exploatatorul să poată formula vreo pretenţiune de despăgubire în contra statului.*

Tăerea odată oprită nu se va putea reîncepe decât în urma constatării ce se va face, că reîmpădurirea şi lucrările de întreţinere s'au efectuat în bune condiţiuni şi puieţii depăşind înălţimea ierburilor înăbuşitoare nu sunt expuşi pericolului de a fi copleşiţi.

Art. 2. – *In pădurile nesupuse regimului silvic, Ministerul de Agricultură şi Domenii (Casa Pădurilor) constatând, prin organele sale silvice, că tăerea arborilor se face în mod defectuos, că se introduc vite la păşune în porţiunile de pădure mai tinere de 10 ani, în contra dispoziţiunilor art. 12*

din Codul silvic şi că regenerarea nu numai că nu este pe deplin asigurată, dar pădurea este ameninţată de a fi ruinată şi chiar distrusă cu desăvârşire, va avea deasemenea dreptul a opri exploatarea care nu se va putea continua, decât în condiţiunile prevăzute în ultimul aliniat al art. precedent.

Art. 3. — *Dacă în pădurile sau porţiunile de pădure supuse regimului silvic, tăiate şi rămase neregenerate, aflătoare în basinul unui raven, torent sau al unui râu, din cauza exploatărilor vicioase din trecut, a păşunatului abuziv, a incendiilor ori a evenimentelor războiului, s'a instalat: mesteacănul, salcia căprească, mărăcineturi, etc., proprietarii respectivi sunt obligaţi, ca în termen de cel mult 20 de ani, cari vor curge după trei ani dela promulgarea acestei legi, să împădurească cu specii de valoare sau cu cele cari existau mai înainte de a se începe tăerea, câte 1/20 parte din suprafaţa acestor păduri sau porţiuni de păduri, Statul contribuind cu sămânţa necesară pepinierilor ce se vor înfiinţa, pentru procurarea puieţilor şi punându-le la dispoziţie personalul său silvic, pentru întocmirea devizelor lucrărilor de împădurire.*

Dacă proprietarii declară că nu voesc, sau nu pot executa, în termenul fixat, lucrarea de împădurire şi de întreţinere necesară, va efectua statul cu propriile sale mijloace această operaţiune, rezervându-şi dreptul de a se despăgubi de cheltuelile ocazionate, din ceeace se va încasa din vânzarea materialului lemnos, atunci când pădurea va deveni exploatabilă, precum şi din orice alte produse ale pădurii respective. Până la rambursarea sumelor cheltuite, paza şi administrarea suprafeţelor împădurite se va face de către organele silvice ale Casei Păaurilor.

Art. 4. — *Pădurile supuse şi nesupuse regimului silvic, cari potrivit art. V din legea din 1924, pentru satisfacerea trebuinţelor normale de lemne de foc şi construcţie ale populaţiei rurale din Vechiul Regat, Basarabia şi Bucovina, sunt lovite de indisponibilitate în ziua de 29 Martie 1923, data promulgărei Constituţiei şi cari au fost totuşi vândute şi după 6 Aprilie 1924, în loturi mici până la 5 ha de fiecare cumpărător; pădurile cari în urma succesiunilor deschise după promulgarea legii din 1924 menţionată mai sus, aparţin astăzi la mai mulţi proprietari; pădurile obşteşti din Bucovina; cele ale cetelor de moşneni sau răzeşi din Vechiul Regat; cele ale composesoratelor din Transilvania, Banat, Crişana şi Maramureş, stăpânite în devălmăşie, chiar dacă au fost împărţite în baza art. 36 din Codul silvic, se vor considera din punctul de vedere al exploatării, că starea lor de indiviziune există însă.*

Instrăinarea drepturilor indivize din pădurile de mai sus, se va face după normele prevăzute la art. VII şi VIII din legea modificatoare a Codului silvic din 1910 şi după decretul legii cu No. 2596/919, publicat în «Monitorul Oficial» No. 131 din 18 Septemvrie 1920, dispoziţiunile art. 2—11 ale acestei legi, fiind aplicabile dela această din urmă dată, tuturor pădurilor din întreg Regatul Românei.

Art. 5. — *Pădurile din regiunea muntoasă, supuse regimului silvic, mai mari de 25 ha, cari în baza art. IV din legea din 1920, modificatoare a Codului silvic din 1910, nu pot fi exploatate decât pe bază de amenajament, în vederea continuităţii produselor principale şi a îndrumărei pădurilor spre stare normală, dar fiindcă sunt situate în locuri îndepărtate de căi de*

comunicație, exploatarea lor nu se poate face fără crearea de mijloace de transport cari necesită investirea de capitaluri însemnate, vor fi reunite, după consimțământul majorității proprietarilor respectivi sub formă de cooperative, în complexe forestiere de cel puțin 1.000 ha, pentru cari se va alcătui câte un singur amenajament.

Din vânzarea materialului lemnos, constituind posibilitatea anuală a seriei sau seriilor de exploatare ce se vor forma, precum și a celorlalte produse ale pădurii, venitul net ce va rezulta, după ce se va scădea toate cheltuelile și în prima linie sumele necesare pentru asigurarea regenerării, se va distribui proprietarilor respectivi proporțional cu cantitatea, calitatea materialului lemnos și întinderea pădurii adusă de fiecare ca aport social.

Art. 6. — *Pentru evitarea eroziunilor, a spălărilor de apă, a formării de ravene, de torenți și de terenuri improductive (sterile) tăerea materialului lemnos din pădurile aflate în bazinul râurilor sau al afluenților lor din regiunea de deal și de munte, expropriate în vederea înființării sau complectării de pășuni comunale, nu se va putea face anual decât pe o suprafață de 50 ha, dacă întinderea totală a pădurei nu trece de 1.000 ha; de 60 ha, dacă suprafața păduroasă este cuprinsă între 1.001 și 2.000 ha; de 70 ha, dacă pădurea are o întindere dela 2.001 și până la 3.000 ha; de 80 ha, pentru una de 3.001 ha, până la 4.000 ha; și în fine de 100 ha anual, dacă pădurea are o suprafață mai mare de 4.001 ha.*

Art. 7. — *In pădurile sau porțiunile de pădure aflătoare în bazinurile râurilor sau al afluenților lor din regiunea muntoasă, expropriate pentru înființarea de pășuni comunale, din suprafața cărora vor fi excluse pădurile de protecție, arboretele sau grupele de arbori necesare pentru evitarea surpărilor și a alunecărilor de teren, cari vor rămâne intacte, proprietarul sau exploatatorul, dacă pădurea este vândută, este obligat ca în termen de cel mult 3 ani dela tăerea materialului lemnos, să planteze sub formă de mici grupe sau buchete de câte 2-3 arbori, depărtați între dânșii între 3-4 cm. un număr de cel puțin 100 de asemenea grupe la ha, distribuite cât se poate de regulat și care număr mai târziu se va micșora la strictul necesar.*

Pășunatul vitelor în aceste plantațiuni supuse de drept regimului silvic, va fi cu desăvârșire oprit, până ce arborii vor ajunge înălțimea de cel puțin 5 m. Până atunci, ele vor fi apărate prin împrejmuiri cu sârmă ghimpată, sau prin orice alt mijloc, cu ajutorul căruia scopul urmărit va fi atins.

Pentru orice contravenție la această dispoziție, pe de o parte se va confisca cauțiunea de împădurire, ce în conformitate cu art. 3 din Codul silvic, proprietarul sau exploatatorul este obligat a o depune înainte de începerea exploatării, iar pe de altă parte, orice tăere de arbori va fi oprită până ce plantațiunile menționate mai sus, vor fi arendate sau până ce se va înlocui plantele, cari au fost vătămate din cauza lipsei de împrejmuire făcută la timp.

Pășunatul în restul pădurii neexploatată încă, precum și cositul erbei cu secerea în intervalele dintre grupele de arbori plantați, în vederea înființării pășunii împădurite, va fi însă liber.

Art. 8. — *Pășunele comunale, înființate în urma exproprierii pădurilor și a golurilor de munte vor fi administrate, îmbunătățite, îngrijite și conser-*

vate după un plan regulat de exploatare (amenajament pastoral) *de către organele serviciului silvic al statului.*

Art. 9. – *Terenurile neproductive (sterile) ca: râpele, nisipurile sburătoare sau expuse de a deveni astfel printr'o cultură agricolă sau prin păşunat, albiile secate ale râurilor, pământul des inundat, mocirlos, cel denudat* (gol, lipsit de iarbă) *din cauza abuzului păşunatului, în ori şi ce regiune ar fi situate astfel de terenuri şi ori ce întindere ar avea, vor fi expropriate spre a fi îmbunătăţite sau împădurite de serviciul silvic al statului, comunele pe teritoriul cărora se află, ele fiind obligate de a procura zilele de lucru necesare cari vor fi plătite după un anumit tarif.*

Atare terenuri vor fi inventariate şi publicate prin «Monitorul Oficial», proprietarii lor având dreptul ca în timp de şase luni dela publicare să facă contestaţie la Ministerul de Agricultură şi Domenii (Casa Pădurilor) care, luând avizul Consiliului technic, se va pronunţa în mod definitiv pentru fiecare caz în parte.

Terenurile menţionate mai sus vor putea fi scutite de expropriere, dacă proprietarii respectivi-îşi vor lua obligaţiunea de a le îmbunătăţi sau împăduri ei înşişi într'un termen de 10 ani şi anume câte a zecea parte în fiecare an. Constatându-se că în cursul primului an dela promulgarea acestei legi, nu s'a adus la îndeplinire această obligaţiune, expoprierea se va considera ca înfăptuită, numai prin simpla publicare în Monitorul Oficial şi încunoştinţarea despre aceasta a proprietarului respectiv.

Art. 10. – *Pădurile de protecţie, despre cari tratează art. I al. f din Codul silvic, ori care ar fi proprietarul căruia ele aparţin, vor fi delimitate pe teren şi separate de restul pădurii prin linii deschise pe faţa pământului, precum şi prin movile şi bateri de stâlpi.*

Păşunatul în aceste păduri, precum şi defrişarea lor este cu totul oprită.

In caz de exploatare, nu se va aplica decât tratamentul grădinărit, posibilitatea realizându-se astfel încât consistenţa masivului să nu fie în nici un caz redusă la mai puţin de 0.7, iar în cazuri excepţionale, apreciate ca atare de Ministerul Agriculturii şi Domeniilor (Casa Pădurilor) după propunerea organelor silvice din localitate şi luând avizul Consiliului technic, va putea fi oprită orice tăere de arbori, proprietarul având însă dreptul a ridica şi transporta arborii uscaţi şi căzuţi pe jos.

Petre Antonescu

Am vrut, d-lor, să dau o expresiune concretă doleanţelor d-v. în ce priveşte măsurile de luat pentru a complecta lipsurile existente în legea noastră silvică.

Acum, să-mi daţi voe să vă rog a alege o comisiune din mijlocul d-v., care să se ocupe cu formularea unei moţiuni şi care să cuprinză în rezumat, rezultatul discuţiunilor cari au avut loc până acum.

Voci. Referenţii!

D-l **C. P. Georgescu:** «Sunt de părere să numim o comisiune compusă din d-nii: P. Antonescu, V. Stinghe şi A. Elieseu, cari să binevoiască să vină cu o moţiune pe care să o punem în discuţiune după amiază. Vă mai amintesc

că la ora 6 p. m. va conferenția, d-l profesor universitar I. Simionescu, și nu mă îndoesc că veți asista cu toții.

D-l Președinte P. Antonescu, ridică ședința la ora 12,30.

După amiază

Ședința se deschide la ora 17

D-l **Președinte P. Antonescu,** dă citire la următoarea:

MOȚIUNE

Societatea „Progresul silvic" în al 38-lea congres, în urma discuțiunilor ce au avut loc asupra următoarelor două chestiuni:

A. *Expropierea pădurilor pentru crearea de islazuri comunale* **și**

B. *Diviziunea proprietății forestiere și consecințele ei,*

ascultând pe referenți d-nii P. Antonescu și V. Stinghe;

considerând că legile islazurilor comunale, prin felul cum au fost aplicate, vor avea consecințe dezastruoase nu numai pentru păduri, ci și pentru economia generală a țării și în special pentru agricultură și regimul apelor, exprimă dezideratul ca:

1. Aplicarea legilor pentru crearea de islazuri comunale să se facă în conformitate cu legea, prin respectarea avizelor consiliului technic, iar lucrările deja făcute, să fie revizuite, ținându-se socoteala de interesul superior al țării, care reclamă în mod imperios menținerea pădurii pe toate coastele menite a fi transformate în terenuri neproductive și torenți.

2. Pentru asigurarea unei producțiuni normale a pădurilor noastre, grav atinse prin divizarea lor, este absolut necesar să se oprească această divizare și în acelaș timp să se comaseze proprietățile mici forestiere, căci numai astfel se poate face o exploatare rațională și se împedică defrișerile directe sau indirecte.

3. Este de părere ca o lege specială să dispună asemenea măsuri necesare pentru corecțiunea și stingerea torenților.

Moțiunea se aprobă prin aclamațiuni unanime.

Conferința d-lui Subsecretar de Stat la Finanțe M. Manoilescu

Duminică, 29 Mai 1927, ora 21

Pădurile și finanțele țării

Doamnelor și domnilor,

In orice ramură de activitate omenească și în special în activitatea științifică, se manifestă o tendință de înălțare, de ridicare și de evadare din propriul său «domeniu».

Fiecare activitate omenească și științifică caută să creeze adevăruri gene-

rale, caută să creeze o adevărată filosofie a cărei esenţă este tendinţa de *autoidealizare.* Se naşte astfel, pentru fiecare activitate omenească, o disciplină —disciplină ştiinţifică,—o filozofie profesională. Această filozofie profesională este legată de ceeace se poate numi «*romantism profesional*».

Profesiunile şi activităţile cele mai aride îşi au filozofia şi romantismul lor.

Până şi arida chimie îşi are filozofia ei, care se ridică la înălţimi nebănuite, când tratează teorii generale asupra constituţiei materiei. Există în filozofia chimiei frumuseţi de nebănuit, o întreagă literatură a atomilor. Există însă şi un romantism.

In afară de chimie, *ştiinţa technică* se bucură şi ea de privilegiul, de a avea romantismul ei.

Există însă un romantism de un ordin mai naiv, ce constă, în a pune alături invenţiunile technice şi a declama asupra lor. Acest romantism se poate numi de *şcoală de meserii.*

Mai există însă un alt romantism superior, romantism *de şcoală Politechnică.* Acest romantism pleacă dela o idee sufletească, care se sprijină pe încrederea ce o capătă omul, când poate stăpâni natura (prin technică) şi se crede un erou al vieţii moderne. Cu admiraţie, vedem pe technician, cum îşi exercită puterea lui, punându-şi voinţa în forme nebănuite. Acesta este romantismul technic.

O ramură specială a romantismului technic este *romatismul silvic.* Romantismul în silvicultură este acasă la el.

Acest romantism evoacă pădurea, trecutul nostru şi toate celelalte noţiuni atrăgătoare, impresionante şi de multe ori cu o aşa de mare gravitate, legate de pădure. Se întâmplă un fapt, care se poate numi romantism profesional.

Acest romantism profesional se leagă de romantismul propriu zis şi se face astfel o legare a *ştiinţei* silvice de pădure.

Pădurea este un lucru, — silvicultura, alt lucru. Poezia pădurii este un lucru şi poezia silvică a silviculturii este alt lucru. Ştiinţa silviculturii tinde să ia ceva din poezia pădurii, să ia ceva din arboret.

Ştiinţa silvică este ştiinţa creşterii, conservării şi a exploatării pădurii.

Arta de a creşte îngrijit, civilizat, pădurea nu are nimic romantic. O îngrijire excesivă, dată naturii, merge împotriva sentimentului poetic. A doua parte, şi care este deasemeni o artă, este *arta tăerii pădurei,* care nu ne indică nici un mijloc de a face poezie, căci, securea alungă poezia.

Inginerii silvici sunt beneficiarii uzurpători ai poeziei pădurii şi romantismul silvic poate ajunge periculos pentru însăş ştiinţa silvică. Nu este vorba de tendinţele individuale, ce nu au aşa de mare importanţă.

Este incontestabil, că la inginerii silvici se observă o tendinţă lirică.

Amicul meu, d-l Florescu, în parlament, când vorbeşte, freamătă ca şi codrul, dar şi tună tot ca şi codrul, atunci când împrejurările îl silesc la aceasta.

Alături de acest romantism şi lirism, e o consecinţă, ce se manifestă asupra ştiinţei silvice.

Se vădeşte o orientare, o influenţă a acestor tendinţe către anumite preocupări, ignorându-se alte preocupări ce trebue să facă parte din acelaş ansamblu. In ştiinţă se poate vorbi de datorii. Ştiinţa nu are datorii, dar trebue să le aibă Ştiinţa technică, are datorii, ce se bazează pe menirea socială, ce trebuie îndeplinită în viaţa naţională.

Ştiinţa technică se inspiră, dela anumite imperative, ale vieţii naţionale, pe cari trebue să le satisfacă. Să vedem cari sunt preocupările cari lipsesc sau cărora se dă mai puţină importanţă, în domeniul silviculturii.

In 1922 am fost învitat de soc. «Progresul silvic» să ţin o conferinţă, despre *„Silvicultură şi technică"*. Am vorbit de silvicultură, căutând să insist, după ce am făcut legătura dintre silvicultură şi technică, asupra nevoiei de industrializare a produselor pădurii.

Nu vom face nici o separaţiune între cele trei faze de producţie şi valorificare a produselor pădurii, adică:

1. *Faza producţiei* cuprinde *creşterea pădurei*, şi interesează mai mult ministerul de domenii.

2. *Faza tăerii pădurei*, care interesează ministerul de industrie şi comerţ şi

3. *Faza industrializării produselor* lemnoase,

Dacă aceste faze sunt separate din punct de vedere administrativ, nu înseamnă că ciclul producţiei nu este unul singur, constituind o unitate distinctă. Şi atunci, în concepţiunea aceasta, găsiam că obiectul ştiinţei silvice, adică valorificarea materialului lemnos, trebue să fie văzută prin măsura economiei naţionale.

Această valorificare aparţine tot silviculturii—technicei silvice—şi cade sub răspunderea ei dela început până la sfârşit. Intr'adevăr este greu să spun că trebue să aibe aceasta o răspundere mare. Dar în ţara noastră, unde răspunderile legale sunt relative, trebuesc luate răspunderile morale, cari nu sunt dictate de nici o lege ci de către grupul de specialişti. Intr'un stat tânăr, specialiştii pot şi trebue să-şi spună cuvântul lor.

Există de altfel o răspundere pentru ing. dela C. F., există o altă răspundere a ing. silvici pentru păduri, există o răspundere a medicilor, s. a. m. d. o răspundere colectivă, care apasă asupra întregului corp şi care e menită, să creeze şi să ţină ridicat prestigiul fiecărui corp. Şi atunci, în concepţiunea mea era că în răspunderea corpului silvic, intra faza de industrializare a lemnului.

Am observat că în ştiinţa silvică s'a dat o importanţă deosebită educaţiunii, organizării creşterii pădurii, spre a da maximum de rendement, în ceeace priveşte economia de realizat şi raţionalismul necesar în operaţiile de tăere a pădurilor.

Cât despre valorificarea lemnului în produse mai fine, în această privinţă s'a făcut foarte puţin. Există o mare disproporţie în industria lemnului, între capitalul învestit şi cel reprezentat ca valoare netă de producţiune. Este vorba de acea plus valoare, pe care orice industrie o dă, când materialul intră pe poarta fabricei. Valoarea obiectului fabricat, creşte considerabil faţă de materia primă din care rezultă, iar diferenţa dă ceeace am numit *„coeficient de industrializare"*. Pentru industria chimică, care ia din aer multe elemente (N. O. etc.), coeficentul de industrializare este aproape de 90 %, adică ceeace intră propriu zis, în fabrică, reprezintă 10 %.

Dintre toate industriile, cea mai inferioară este *„industria cherestelei"*, căci în fabrică se adaugă foarte puţin asupra valorii lemnului. E necesar ca industria aceasta, ce se bazează pe materia primă a lemnului, să dea un produs cât mai valoros să dea un coeficient mare de industrializare.

Trebue deci să ajungem la concepţiunea, de a schimba tendinţele de până acum.

Suntem o ţară fără capitaluri sau cu capitaluri scumpe şi atunci trebue să ne îndreptăm spre industriile facile, cu capital mic. Trebue preconizate industriile cari cu *minimum de lucrători*, să ne dea *maximum de produs*. Şi am făcut o clasificare, o erarhizare a industriilor după acest principiu. Concluzia acestei conferinţe,—al cărei rezumat deşi cam lung şi care ar părea că mascheză nepregătirea conferinţei de astăseară — am făcut-o, deoarece are legătură intimă cu ea, ba chiar se află într'un raport de consecinţe. *Concluzia* era ca technica noastră silvică să se îndrepte astăzi şi către domeniul industriei, în care este atât de făcut, în care se poate ajunge cu un pas mai repede la un surplus de producţie, pe care industria agricolă nu-l poate oferi.

Un pas foarte important s'a făcut, prin trecerea şcoalei superioare de silvicultură, la şcoala Politechnică. In această şcoală se creează tendinţa spre industrializare (spre valorificarea mai bine a pădurei), nu spre părăsirea pădurilor. Dacă am recapitulat concluziile din conferinţa trecută, este că se face o evoluţie dela *romantism* spre *industrializare*. Se acoperă astfel una din lacunele din trecut în ce priveşte preocuparea corpului silvic în economia naţională. Trecem deci la *a doua* preocupare — ce ne lipseşte, — trecem dela ceeace am numit *poezia pădurei* la *proza industriei*.

Să trecem acum dela *proza industriei, la proza fiscalităţei*. Pentru aceasta se cere mai puţin curaj.

Am urmărit technica, care îmi imprimase caracterul ei. Astăzi soarta m'a făcut să trec *dela technică* la *ştiinţa financiară*. Nu e teren mai odios şi arid ca această ştiinţă financiară şi care dacă în teorie este suportabilă, în practică este de nesuferit.

Dacă inginerii silvici, lasă pădurea şi trec la industrie îi invit să poftească să trecem acuma şi prin culuarele percepţiei. Să cercetăm statistica.

Este o bucurie să constaţi după statistica din 1922 că *suprafaţa împădurită* este în:

Vechiul regat	18,2%
Ardeal	33 %
Bucovina	41.1%
Basarabia	4.8%

adică în mediu 22.1% din suprafaţa ţării.

Ce perspectivă frumoasă se deschide atunci când privim statistica şi vedem că 28.4% din păduri sunt administrate de stat!

Percepţia, aşteaptă foarte mult dela aceasta. Ce iluzii bazate pe anumite póstulate şi raţionamente! Şi ce decepţie!

In 1924, venitul impozabil total al pădurii era de 360.134.514 lei, adică socotit cu 10% rezulta un impozit aproximativ de 36.000.000 lei.

Aceasta înseamnă că pe când pădurea ocupă 22.1% din suprafaţa ţării, ea contribue la impozit numai cu 8%. Să se mai ţină seamă că aceasta este numai în raport cu suprafaţa cultivabilă, nu cu toată suprafaţa ţării.

Regimul ministrului Costinescu, a imprimat o dâră mai adâncă în finanţele ţării. Costinescu a fost unul din cei mai luminaţi oameni, incontestabil sin-

gura capacitate, singurul cunoscător al realităţilor din ţara noastră, care cunoştea ce poate da această ţară şi drumurile ce trebuesc deschise pentru o cât mai repede desvoltare a stării ei economice. A fost un om care nu a abordat probleme vagi. Acest om a făcut o evaluare a pădurilor şi a găsit 4 milioane lei aur.

Dacă raportăm venitul impozabil pe 1924, din Vechiul regat, care este de 164.961.490 lei, la evaluarea lui Costinescu,

găsim: $\frac{164.961.490}{4.000.000} = 41$. Aci ar corespunde deşi nu este satisfăcător.

Raportând venitul impozabil total, din toată ţara la cel din Vechiul regat, de astăzi, care este cel de mai sus, vom avea: $\frac{360.134.514}{164.961.490} = 2.18$, pe când raportul:

$$\frac{\text{Supraf. total împădurite}}{\text{Supraf. împădurită a V. regat}} = \frac{6.524.753}{2.513.481} = 2.60.$$

Aceasta înseamnă că Vechiul regat este mai impus decât restul ţării.

Insă *venitul Costinescu* este socotit la 1909 şi coeficientul de 40 pentru deprecierea leului se ia faţă de 1914.

Dela 1909 — 1914, venitul pădurilor statului a crescut dela 6.200.000 lei la 9.500.000 lei, deci în raportul de 1.46. Admiţând acelaş raport pentru toate pădurile, ar trebui să avem azi un venit impozabil în milioane, de

$$\frac{1.46 \times 4}{2.513.481\ ^{1)}} \times 6.524.753 \times 40 = 1.46 \times 4 \times 40 \times 2.6 = 607.000.000$$

iar nu de 360 milioane, ceeace ar însemna că venitul — socotit 10% — ar creşte dela 36 la 61 milioane, adică 25 milioane anual.

Raportul între aceste venituri $\frac{360}{607}$, ne arată că nu realizăm decât 60% din normal, din aşa zisul *normal al lui Costinescu* [2].

Repartizând pe provincii, venitul impozabil, avem:

V. regat	164.961.490 lei	adică	45.7%	ceeace dă	65.8 lei pe ha
Ardeal	158.652.407 »	»	44.1%	»	» 47.10 » » »
Bucovina	34.916.294 »	»	9.7%	»	» 81.00 » » »
Basarabia	1.604.294 »	»	0.5%	»	» 76.50 » » »
Total	360.134.514 lei		100.0%		

sau în mediu 55 (cincizeci şi cinci) lei de ha.

Se va putea aprecia just cât reprezintă acest venit impozabil la păduri, când se ştie că agricultura dă pentru terenurile arabile ca venit impozabil lei 221 pe ha, — adică pădurile dau numai 25% venit faţă de agricultură.

Problema veniturilor agriculturii, faţă de silvicultură, nu se poate pune chiar aşa de simplist, raportată numai la cifre, ci trebue să se ţină seama şi de mulţimea de factori ce condiţionează vegetaţia diferită a ambelor culturi. Una

1) 2.513.481 ha este suprafaţa totală a pădurilor din Vechiul Regat, iar 6.524.753 ha, este suprafaţa totală — fără poeni — a pădurilor din România Mare.

2) Până aci conferinţa a fost reprodusă după note stenografice; restul ne mai fiind stenografiat, se publică în rezumat.

— agricultura — stăpâneşte terenurile cele mai bune şi mai accesibile, iar cealaltă — pădurea — este în general instalată pe locurile unde prima nu este posibilă.

Impozite indirecte.

Taxele de export asupra lemnăriei, au fost în 1924 de 344 milioane, faţă de totalul de 5.556 milioane, adică reprezintă 6.2%.

Tot acelaş proeent rezultă şi dacă ne referim la valoarea lemnăriei exportate, care în 1924 a fost de 5.549 milioane.

Exportul este în vădit progres, căci azi procentul taxelor lemnăriei s'a ridicat la 19.55%, din care numai 4% este la cherestea, iar 8% la stejar şi fag.

Veniturile brute la pădurile statului sunt în:

1909—10	după buget	6.2	milioane
1910—11	» »	6.4	»
1911—12	» »	6.—	»
1912—13	» »	7.—	»
1913—14	» »	8.—	»
1914—15	» »	9.5	»
. . . . .			
1924	venituri	240	milioane
1925	»	358	»
1926	după buget	280	»
1927	» »	450	»

Potrivit acestor date, venitul pădurilor înainte de războiu era 8.55 lei aur la ha, iar după războiu lei 242 hârtie, adică numai 6 lei aur la ha.

Raportul creşterii pădurilor statului, prin aportul provinciilor alipite, este

$$\frac{1.853.779 \text{ ha}}{1.097.056 \text{ »}} = 1.56$$

Ar însemna, aşa dar, ca venitul pădurilor după războiu să fie

$$8 \times 1.56 \times 40 = 540 \text{ milioane}$$

ori în 1924 nu a dat decât 44.5% din normal
şi » 1927 *s'a prevăzut* 83% » »

Chiar dacă se va realiza aceste venituri, trebue să se ţina seama că s'au intensificat exploatările, deşi s'a exploatat mai mult lemn de foc de valoare redusă.

Chestiunea exploatării şi despădurirea.

Statistica impozitelor pe 1924, dă ca suprafaţă exploatată în

Vechiul regat	152.883 ha	sau	6.1%	din	totalul	împădurit
Ardeal	1.994.605 »	»	59.3%	»	»	»
Bucovina	239.225 »	»	55.8%	»	»	»
iar în Basarabia	1.341 »	»	6.4%	»	»	»

Cifrele din Ardeal şi Bucovina sunt vădit eronate şi dau o idee de modul cu totul greşit cum s'au înregistrat veniturile. Probabil că la suprafaţa împădurită, s'au adăogat şi poenile şi suprafaţa expropriată pe baza legii de reformă agrară.

Socotind bine raportate veniturile din V. regat şi Basarabia, ar însemna că procentul de exploatare anual este de circa 6 %, ceeace presupune o regenerare în 16.5 ani.

După statistica din 1922, suprafaţa pădurilor se repartizează după vârstă:

	V. Regat		Ardeal	Bucovina	Basarabia
1— 20	36.1 %		29.0 %	27.4 %	70.7 %
20— 40	18.5		18.6	17.9	22.8
40— 60	13.3		14.0	15.6	4.3
60— 80	11.6	45.4	11.5	10.9	1.1
80—100	10.4		11.5	7.8	0.6
peste 100	10.1		15.4	20.4	0.5
	100 %		100 %	100 %	100 %

Tăerile din timpul şi după războiu, n'au putut influenţa procentul pădurilor dela 20 ani în sus.

Se vede că în V. regat avem păduri de 20—60 ani, cam la fel cu Ardealul şi ceva mai puţin decât în Bucovina (31.8 % în V. regat, faţă de 35.5 % cât este în Bucovina).

In Vechiul regat, pădurile sub 20 ani, faţă de Ardeal, sunt sporite în detrimentul pădurilor bătrâne.

Când este vorba însă de pădurile peste 80 ani, avem în V. regat 20.5 %, în Ardeal 26.9 % iar în Bucovina 28.2 %, ceeace înseamnă că avem o prea mare proporţie de păduri bătrâne.

Problema de viitor nu este însă a tăerilor, ci a replantărilor şi instalării mijloacelor de transport, pentru a facilita exploatarea pădurilor bătrâne, bine înţeles pe măsura regenerării lor.

* * *

Vârsta normală de exploatare a pădurilor noastre se poate lua 40—60 ani.

Căutând proporţia normală ar fi:

pentru păduri de 1—20 ani limita inf. 50%, cea super. 33% sau media 41.5%
» » » 20—40 » » » 50%, » » 33% » » 41.5%
» » » 40—60 » » » — » » 34% » » 17%

Raportând aceste date la quantumul suprafeţelor exploatate în diferite părţi ale ţării, rezultă că în Basarabia suntem sub limita inferioară, adică tindem spre defrişare, pe când în rest nu tăem destul pădurile bătrâne, dar tăem în schimb prea mult pe cele normale. Cauza este lipsa de rentabilitate din trecut, care lăsând multe păduri neexploatate, a influenţat şi rentabilitatea de azi.

* * *

Exportul lemnăriei.

In 1912 s'a exportat 300.055 tone, în valoare de 24.422 mii lei
» 1913 » » 283.359 » » » » 23.718 mii lei, ceeace reprezintă 3.54% din totalul exportului de 670.700 mii lei.
» 1919 s'a exportat 22.562 tone, în valoare de 5.162 mii lei sau în procente din totalul exportului exprimat în valoare:. 4.95%

In 1920 s'a exportat 92.234 tone, în valoare de 124.552 mii lei sau în procente din totalul exportului exprimat în valoare:. 3.60%
» 1921 s'a exportat 510.818 tone, în valoare de 473.001 mii lei sau în procente din totalul exportului exprimat în valoare: 5.73%
» 1922 s'a exportat 1.968.575 tone, în valoare de 2.599.972 mii lei sau în procente din totalul exportului exprimat în valoare: 18.50%
» 1923 s'a exportat 2.224.935 tone, în valoare de 4.091.405 mii lei sau în procente din totalul exportului exprimat în valoare: 16.60%
» 1924 s'a exportat 2.541.659 tone, în valoare de 5.548.981 mii lei sau în procente din totalul exportului exprimat în valoare:. . . . 19.60%
» 1925 s'a exportat 2.446.388 (proviz.) în valoare de 5.983.119 mii lei sau în procente din totalul exportului exprimat în valoare: . . 20.40%
» 1926 s'a exportat 2.195.532 (proviz.) în valoare de 5.609.460 mii lei sau în procente din totalul exportului exprimat în valoare:. . 14.70%

Faţă de 3.54% din 1913, exportul a fost în accentuat progres şi a ajuns în 1925 la procentul enorm de 20.40%.

In tonaj, partea principală o dă lemnul de foc şi este în continuă scădere căci în 1924 dă 1.548.820 tone sau 61 % din total
1925 » 1.212.391 » » 49.5 »
1926 » 1.038.579 » » 46.5 »
1913 » 19.078 » » 12.1 % »

In realitate, în 1913 noi am şi importat 140.300 tone lemn de foc, pe când în 1924 numai 4.609 tone.

Principalul client pentru lemnul de foc este Ungaria, care în 1924 a luat 95 %.

Faţă de 1913, în 1924 am exportat de 81.4 ori mai mult.

In valoare, am exportat lemn de foc:

în 1924 1.037.709 mii lei sau 18.8 % din total
1925 921.417 » » 15.4 %
1926 791.139 » » 14.1 %
1913 248 » »

Lemn de construcţie şi scânduri, s'a exportat :

în 1924 928.318 tone sau 36.5 % din total
1925 1.183.037 » » 47.3 %
1926 1.123.439 » » 51.2 %
1913 156.504 »

Acelaş fel de material, în valoare, reprezintă

în 1924 4.252.962 mii lei sau 77 %
1925 5.008.194 » » 83 %
1926 4.781.373 » » 85 %
1913 18.328 »

Se vede că lemnele de foc, de construcţie şi scândurile dau aproape totalitatea exportului de lemnărie şi anume în 1924, 95.8 % din valoare.

Faţă de 1913, lemnele de foc au crescut în 1924 în raport 81.4
lemnele de construcţie şi scânduri » » 5.9
în timp ce suprafaţa împădurită nu a crescut decât în raport de 2.61.

Incheind, accentuiază asupra directivei ce trebue să o ia preocupările silvicultorilor de acum înainte, adică fără să sacrifice cultura cât mai îngrijită a pădurilor, să aibă însă în acelaş timp în vedere şi mărirea veniturilor lor.

Conferinţa d-lui Profesor universitar I. Simionescu

Marţi, 31 Mai 1927, orele 18

Prezidează d-l profesor P. Antonescu.

D-l **Preşedinte**: «D-l profesor Simionescu a bine voit să răspundă rugăminţei noastre, ca să ne ţină o conferinţă. Acum câţi-va ani, d-sa ne-a mai ţinut o frumoasă conferinţă în care ne-a vorbit despre cultul arborilor. Atunci ne-am adunat într'o sală strânsă, de astă dată ne conferenţiază în sala festivă a palatului nostru şi ne bucurăm că la podoaba ei naturală, adăogaţi şi d-v. prin participarea într'un număr aşa de mare. Este această o dovadă de recunoştinţă, pe care o manifestăm cu toţii faţă de distinsul nostru conferenţiar, pe lângă mulţumirile călduroase ce-i adresăm.

Pădurea în viaţa omului

D-l **Simionescu.**

Doamnelor şi Domnilor,

Nu vorbesc ca specialist, mi-aş aroga drepturi la care d-v. n'aţi mai puteà să răspundeţi cu aplauze.

D-v. acum, ca şi în trecut, sunteţi adevăraţii semănători, cari aruncaţi sămânţa, pentru răspândirea dragostei de arbori.

Domnilor,

Până acum, am avut o chestie agrară, ce ni s'a impus cu o importanţă covârşitoare. De o parte, o mână de oameni latifundiari, cari ţineau pământul întreg de cultură în mâinile lor, iar de alta, o mulţime care muncea numai.

S'a înfăptuit o dreptate. Cum? Asta este o altă chestie. E drept că a fost făcută în grabă. S'a dat pământ celor cari au nevoie, ca şi celor cari n'aveau nevoie. Rezultatul care este? O scoborâre a producţiei. Totuşi, e o urmare logică. Această stare de scădere a producţiei îşi are şi ea leacul. Şi leacul nu poate să vină decât din agricultură. Sunt sigur că, după o perioadă scurtă de experimentare, se va ajunge la rezultatul cel bun. Aceasta va depinde de agronomii, cari vor fi trimişi să propage adevărata cultură la deţinătorii pământului de astăzi. Am avut o chestiune a islazurilor. Trebuie să ştiţi că în evoluţia

noastră economică, s'au întâmplat două fenomene. Mai de multă vreme, în timpul lui Cantemir, se vorbea de Moldova ca de Argentina. Vitele păşteau fără de păzitor. A venit faza agricolă, mai ales în urma războiului cu Austria, când agricultura a luat o extraordinară activitate. Deşi s'a procedat la împărţirea pământului, totuşi vitele au continuat a fi crescute tot aşa cum erau pe vremea lui Cantemir. Astăzi însă, ca urmare a împărţirii pământului, nu se mai aude refrenul cântat de Coşbuc: «Noi vrem pământ!», ci se aude din toate părţile: «Noi vrem islazuri!» Dacă această dorinţă ar fi fost întâmpinată sau dacă s'ar fi luat măsurile ca deţinătorii de pământ cu cinci hectare să-şi împartă pământul, aşa încât o parte din el să fie acoperit cu furaje artificiale, n'am mai fi auzit acel refren. Şi dacă în privinţa creşterii vitelor s'ar fi făcut aşa cum se face numai într'o parte a ţării româneşti, sau printr'o oarecare continuitate s'ar fi revenit la acea temeinică năzuinţă a fostului preşedinte al comitetului agrar, Petre Poni, cari în condiţii cu totul nefavorabile, căuta să împingă pe ţărani să-şi cultive pământul cu furaje artificiale, n'am mai auzit acel refren. Pe când aşa, la refrenul «Noi vrem islaz» mulţimea arată locurile de pădure pe care vrea să le ocupe.

Acest «Noi vrem islaz» deşteaptă o altă problemă care abea mijeşte, dar care se va pune cu o intensitate deosebită: e *problema pădurilor.*

Peste 20—30—50 de ani, dacă se merge cu exproprierea pădurilor aşa cum s'a început şi cu lipsa de plantaţii de astăzi, problema pădurilor va fi mai tristă decât acea agrară şi a islazurilor, deoarece arborelui îi trebuie timp ca să poată crească, iar ca să fructifice îi trebuie aproape jumătate din viaţa unui om. Iată dece problema pădurilor nu trebuie să vă ocupe numai pe d-v. specialiştii. Nu numai elementele conducătoare ale gospodăriei ţării, specialiştii trebuie să se intereseze de această problemă, ci toată lumea, căci înlocuirea unei păduri este legată de viaţa fiecăruia. Nu voi căuta să dovedesc aceasta; voi cercà numai să schiţez că arborele şi pădurea sunt în strânsă legătură cu viaţa generală.

Domnilor,

Ţara românească, cum este aşezată, este o minunăţie de pământ. Aceasta o pot spune fără nici o exagerare.

Dacă am deschide o hartă a Europei, unde sunt trase contururile ţărilor şi dacă ne-am încărca spiritul nostru cu mai multe cunoştinţe geografice asupra ţării, am vedea că nu există ţară în Europa care să aibe un contur aşa de simbolic—acel al unui cerc care, închide o suprafaţă maximă într'un perimetru minim —, şi o distribuire a suprafeţii în amfiteatru cu trei trepte: şes, deal şi munte. Toate acestea sunt aşa îmbinate, încât parcă Dumnezeu ne-a favorizat, pentru ca să ne pună la încercare, dacă putem să păstrăm un asemenea giuvaer, care este într'adevăr ţara noastră.

Condiţiile climaterice ale ţării noastre sunt de aşa natură, încât este o perfectă îmbinare între clima continentală, care o simţim astăzi aci şi între clima mediteraneană, care o simţim la Orşova, Vârciorova şi cu clima din regiunile nordice. Este un mozaic de climă foarte prielnic pentru creşterea pădurilor, de aceea ţara noastră a fost o ţară a pădurilor. Numele provinciilor noastre arată aceasta: Transilvania, înseamnă ţara de dincolo de păduri; Bucovina, este ţara

fagului, Codrul Vlăsiei — pădurile până la Dunăre, — Tigheciul, pădure până în sudul Basarabiei.

Toate acestea ne dovedesc că, la început, ţara noastră era ţara pădurilor, întocmai cum în Germania era regiunea Rinului. Pe vremea când romanii au pătruns în acel ţinut, s'au dat atacuri în contra pădurilor, pentru a se face locuinţe omeneşti. Satele s'au format disparat pe urma pădurilor. Şi astăzi găseşti asemenea sate, în munţi, în păduri, care aduc aminte de locuinţele acestea vechi. La noi, pe podişul care desparte Siretul de Prut. Sunt sate despărţite prin luminişuri de pădure. Au fost apoi atacurile agriculturii, atunci când a fost nevoie de un mijloc de hrană şi în sfârşit au fost atacurile sălbatice din timpurile războiului şi mai cu seamă de după război, când incertitudinea proprietăţii mari făceau pe proprietari să taie pădurile, cât puteau mai repede, chiar dacă n'aveau nevoie, pentru ca să le vândă. Şi astfel, iată cum se ajunge ca o ţară, care era cu păduri, care putea să aibă iară păduri, Silvania, să fie nevoită să importe lemne, căci sunt regiuni de pe litoralul mării, unde se importă lemne pentru oraşe.

Acesta este pericolul care ne ameninţă. Prin urmare aceasta este o problemă nu numai de domeniul d-v., ci de al tuturor acelora cari se ocupă de modul de trai al omului. Omul trebue să nu strice armonia naturii. Cu toată aparenţa de duşmănie, care se vede în natură, că ar exista între fenomene, însă în fond găsim o solidaritate şi o strânsă legătură a tuturor elementelor care o constituesc. De aceea, între pădure şi agricultură este o legătură de cauză la efect. Prin urmare, dacă agricultura este în interesul general, ea trage după sine şi interesul ce trebuie să-l acordăm pădurii. Nu este pădurea numai una din bogăţiile ţării. De pădure nu trebuie să se lege numai scoaterea miliardelor, numai îmbogăţirea, ci trebuie să avem păstrată ideia că conservarea pădurilor este conservarea vieţii noastre economice şi etnice.

Pădurea este sănătate în primul rând, sănătatea locuitorilor. Ea este aceea care formează bazele agriculturii. Ea este postamentul vieţii generale. Să vedem cum.

De arbori şi de pădure este legată viaţa poporului, viaţa silvicultorilor. Dacă am face o mică incursie în domeniul vieţii noastre etnice, a săteanului nostru, am vedea că la ţară, viaţa lui ne arată că noi am trecut din faza lemnului, care în apariţia omenirii, a precedat faza pietrei. Din lemn îşi face barda, bâta cu care porneşte la drum, fără de care nu se duce nicăieri. Bâta este arma de apărare a ciobanului şi nici decum puşca de fier. Dela leagănul copilului şi până la sicriul care este locuinţa noastră veşnică, suntem legaţi de arbori. Uneltele săteanului sunt de lemn, plugul de lemn, cum era până cu 10 ani înainte de războiu. Avem rariţe din lemn, făcute prin scobirea unui trunchiu. Piua de lemn se păstrează încă astăzi. In Bucovina, oile se trec prin fum de foc neînceput. Obiceiul acesta este din vremea primitivă. Focul se făcea frecându-se repede un lemn, care da fum şi prin care trecea oile. Sunt reminiscenţele unei faze de alcătuire ale populaţiei noastre, de care nu s'a scuturat încă. Nu vorbesc numai de munte. Dar chiar bisericele sunt făcute din lemn de stejar. Dar în regiunea dealurilor, din ce e făcută o casă? S'a găsit lângă Braşov, ca şi lângă Iaşi la Cucuteni, urmele caselor oamenilor preistorici: nuele împletite, bătute cu noroiu. ca în sistemul întrebuinţat la facerea caselor în regiunea dealului. Dacă am lua prin urmare felul vieţei săteanului nostru, aţi vedea că este în strânsă legătură de

pădure, de lemn, şi că doar pădurea prin însăş viaţa ei ne dă viaţa noastră a tuturora. Arborele şi pădurea sunt desinfectantul atmosferei. Ele încarcă aerul cu oxigen, luând părţile vătămătoare. De aceea se spune când te duci la pădure: merg la aer curat. Oricât de problematică şi controversată ar fi legătura între pădure şi ploi, o parte din adevăr, chiar pe temei complect şi ştiinţific, există. Arborii, cu armata lor de frunze, cu armata aceea de fiinţe care luptă să-şi întindă ramurile în toate părţile, nu sunt altceva decât răcoritoare de atmosferă. Răcoarea pădurii aduce, dacă ţine mai mult timp, condensare şi aburii norilor se transformă în ploaie. Deaceea, unde sunt păduri, ploaia este mai abundentă, izvoarele sunt mai bine captate, cu apă mai abundentă.

Ploaia, unde sunt păduri, — şi aci venim la una din cele mai grele probleme pentru ţara noastră şi care din păcate nu se pune cu toată greutatea ei, — este oprită când dă naştere puhoaielor, căci se ştie că pădurile sunt duşmanul puhoaielor, duşmanii celor mai neîmpăcaţi ruinători ai agriculturii noastre. Un puhoi este ceeace este o sgârietură în piele, atunci când aceasta s'ar raporta la suprafaţa întreagă a ţării. La o expoziţie de acum doi ani, la Chişinău, a fost alcătuită o hartă foarte semnificativă, în care s'au reprezentat rănile pământului. De altfel, nu e nevoe de o hartă specială, căci apar destul de evidente în toată regiunea dealurilor şi ori cine dintre d-v. a putut să le observe. Aşa este de ex. dealul din faţa oraşului Bârlad şi tot aşa în faţa Sebeşului săsesc.

Aceste puhoaie rod pământul; ele încep de obicei pe coasta dealurilor şi dealungul traseului râurilor. Se vede în timpul verii, ca un fel de traseu galben, din cauză că apa de ploaie a spălat, a luat humusul şi a ajuns la pământul galben, care nu mai e hrănitor, aşa că nu mai poate creşte pe ea nici un fel de iarbă. Faceţi o excursie, după o ploae puternică din luna Iulie şi veţi vedea ogoarele însemnate cu dâre negre, urmele şuvoaielor care şi-au făcut loc pe acolo. Păşiţi mai departe, veţi vedea cum începe malul, cum puhoaiele se adună într'un singur loc, cum formează cerc şi apoi o pornesc cu furie la vale, şi aceasta, numai datorită lipsei arborilor.

Pe de o parte, frunzişul crengilor opreşte ploaia şi o face să cadă ca din o stropitoare, iar frunzişul de jos prinde apa şi o face să intre în pământ. Dovadă de legătura pe care v'am pomenit-o, este descrierea regiunii din Vrancea, făcută de de Martonne. Acolo, peste tot este numai cenuşe, asemenea ţinutului din Algeria. Tot aşa şi Valea Lotrului unde se vede că izvoarele îşi scurmă pământul. Dar dacă v'aţi sui pe Negoi, la Broşteni, veţi vedea locuri unde — din cauza puhoaelor — stânca e goală, de nu mai poate creşte nici iarbă. Treceţi prin Putna seacă la Mărăşeşti; veţi vedea numai bolovani, teren întins care nu serveşte la nimic din punct de vedere al agriculturii, din cauză că râurile acestea îşi au izvoarele în Munţii Vrancei, de unde ieşind torentul cu putere, curăţă totul, sălbătecind coasta. Prindeţi legătura ce există între pământul de agricultură din ţinutul Mărăşeşti şi cu pădurile din fundul Vrancei: ***este o legătură indisolubilă.*** Deci, pădurea este strigătul pe care d-v. trebue să-l aveţi într'una, strigătul care l-am citat şi l-am repetat cu ocazia şi a altui congres: Păziţi pădurile, păziţi pădurile!

In ce fel?

Se răspunde: pădurile sunt o bogăţie. Bogăţia trebueşte exploatată. A exploata pădurea înseamnă a o tăia. Tăierea este o cerinţă a vieţii practice, însă

problema nu e aşa de simplă. In împărţirea pădurii sunt două fapte: pe de o parte tăierea metodică a pădurei şi nu sălbăţecia şi aceasta o cunoaşteţi d-v. mai bine decât oricine, iar pe de altă parte este replantarea.

Dar replantarea nu numai de formă, cu taxe de exploatare, garanţii de împădurire, ci o replantare într'adevăr serioasă. Să nu credem că dacă am transformat pădurea în automobile fără preţ, am întrebuinţat bogăţia cum trebue. *Replantarea reală, care să facă să nu se cunoască micşorarea suprafeţei despădurite,* la aceasta trebue să ne gândim! Este o înţeleaptă vorbă dela sârbi: «Cine taie un arbore şi nu pune altul în loc, omoară un om». Pădurile restrânse la domenii din ce în ce mai mici, înseamnă sărăcirea locurilor de agricultură, sărăcirea pământului, care este legată de despădurire. Mai este şi o altă problemă care se pune, aceea a valorificării lemnului. Pentru cei cari nu sunt de specialitate, le provoacă o nedumerire felul în care este lăsat să se despădurească locul. Aci este o lipsă de economie, o lipsă de energie, pentrucă lemnul scos, ar putea fi valorificat din punct de vedere industrial.

Pădurile se exploatează numai pentru ars sau export. Cu drept cuvânt, pe o pădure se poate bizui o întreagă industrie. Dar din felul cum s'a procedat la tăerea pădurilor, s'a ajuns la dispariţia stejarilor. Frumoasa lucrare a d-lui Enculescu, arată că stejarul în regiunea dealurilor este din ce în ce mai împuţinat. Căutând în regiunea Hotinului sau la Orhei, îţi dai seama ce imense bogăţii au fost distruse. Ei bine, în lipsa stejarului, a început industria fagului prin creuzotarea lui. Aci ar fi trebuit să fie o chestie de selecţionare, ar fi trebuit să se respecte condiţiile în care arborele trăeşte. Voi da un exemplu.

La noi se cultivă pomi. Aproape nu e gospodar, fie în şesul Bărăganului, fie pe podişurile Moldovei, care să nu-şi facă o grădină. Ce pomi pune? Peri, meri de ex. De unde îi aduce! Dacă nu din Franţa, din păcate, — ca să vedeţi lipsa noastră de economie — se aduc dela pepinierele din deal şi se pun în terenurile din vale sau se face invers. Am urmărit acestea, pentru a vedea rezultatul şi am constatat că de aproape 20 ani, nimeni nu mănâncă din această cauză nici un măr, nici o pară. Dacă s'ar face socoteala câtă rentabilitate a avut această plantare nechibzuită, s'ar vedea ce iroseală se face în ţara noastră numai din cauza lipsei de selecţiune şi adaptare. Ei bine, d-lor, din acest punct de vedere este o cale nouă în silvicultură, care caută să facă din ce în ce mai mult o selecţiune a arborilor după regiune, pentru a aduce o valoare cât mai mare. Aceasta este partea ştiinţifică în economia naţională. Din acest punct de vedere, Basarabia ne este superioară în domeniul viticulturii. Viţa de vie, în Basarabia, nu era plantată ori unde şi ori cum. Există o hartă la administraţia centrală, cu regiunile în care trebue să se planteze numai o anumită varietate de viţă şi astfel există o împărţire a terenului după varietăţi de viţă. Aşa trebue să se facă în toate domeniile şi în silvicultură. Deci, pentrucă d-nelor şi d-lor, sunt ţinuturi la noi, aşa numitele ţinuturi de stepă, în cari stejarul nu se găseşte decât sub formă chircită, el nu mai poate înainta fiindcă este la limita inferioară a vegetaţiei lui şi de unde nu mai are puterea de adaptibilitate. Tot aşa brazii din ţinuturile subalpine, ajunşi la limita superioară nu se pot ridica mai sus şi devin jnepeni.

Limită sus, limită jos. Intre aceste limite se pot face adaptări, când omul

intervine şi când se fac selecţionări cu pricepere. Să vă dau un exemplu, pe care probabil îl cunoaşteţi d=v.

Gasconia, Bordeaux, Toulouse, erau acum câteva decenii nisipuri, ochiuri mocirloase. Pământul avea aşa dar o valoare foarte mică şi se vindea nu cu măsurătoarea, ci se suia unul pe un dâmb mai înalt şi până unde i se auzea glasul lui până acole era un hectar. Această regiune a fost plantată cu pini. Astăzi, este o regiune întreagă înfloritoare, înviorătoare. Influenţa acestor arbori a mers până a fi studiată de Univrsitatea din Toulouse, care din acest studiu şi=a făcut un renume. Catedra de Chimie s'a specializat în direcţia răşinoaselor.

Iată prin urmare cum într'o regiune moartă, netrebnică, prin intervenirea omului, prin observarea arborilor cari pot să trăiască, se aduce nu numai schimbarea locului, ci şi o direcţie nouă în industrie. Iată problema care trebue pusă pe lângă aceea a păzirii pădurilor: cum să fie tăiată, problema introducerii metodei ştiinţifice în tăerea arborilor, — cum să fie distribuită — aşa dar cunoscut fizicul pădurilor. Trebue să se ţină seamă de acele ţinuturi cari întrebuinţează tizecul făcut cu paie pentru foc. Ori unde ne=am duce, am vedea că toată viaţa omului din ţinuturile româneşti, este în legătură cu natura acelui loc. Trebue de văzut că se impune o deosebire între pădure şi arbori după cum este o deosebire între mine ca conferenţiar şi majoritatea din d=v. Cea mai mare parte din d=v. sunteţi pătrunşi de taina adâncă a pădurii, de magia ei în timp de furtună, de liniştea din timpul primăverii, de unitatea aceasta de timp care vă permite să vă contopiţi sufleteşte cu pădurea şi mărturisesc am admiraţie când trec prin pădure şi o pot gusta sufleteşte, gândindu=mă mai mult la timpul când auzi freamătul codrului, oum spune Korolenko în nuvelele lui: «Murmură pădurea».

Eu de felul meu sunt geolog, dar cunosc arborele. In tinereţe, eu mi=am făcut studiile umblând cu sacul cu pietre în spinare. De multe ori făcând drumul singur cu povara aceasta în spate, m'am folosit de umbra arborilor. La Carasu, între Constanţa şi Mircea Vodă, căutam un colţ de umbră odată, căci eram obosit şi nu mai puteam umbla. Când mă odihneam, trebuia să=mi pun capul sub umbra, numai de o schioapă, a sacului. Era un chin, lipsa de apă şi drumul prin soare. Şi aşa mergând, din popas în popas, dau peste un arbore şi atunci am simţit pentru prima oară în viaţa mea, ce însemnează pădurea, ce însemnează puterea arborelui asupra omului. Atunci am simţit deliciul vântului, umbrei, aşa încât dacă ar fi o atingere cu domeniul d=v. în activitatea mea, aceasta se datoreşte acelui arbore şi în al doilea rând, cultul meu pentru arbore şi nicidecum numai pentru îngrijirea pădurilor ci chiar numai pentru arborele singur. Cultul arborelui în sine, trebue să pătrundă în sufletul populaţiei noastre, căci arborele este o fiinţă care foarte adeseaori are o comunitate sufletească chiar cu omul. Gândiţi=vă la viaţa intimă a populaţiei noastre. Ce rol considerabil joacă copacul, arborele. Frunza verde se asociază la cântecul lui. Arborele e tovarăşul constant în viaţa omului. Dar atunci când pui să sădească în mintea lui cultul pentru arbore, atunci sunt sigur că nu va mai rupe arborele, ca să=şi facă gânj la carul lui. Ceeace ne lipseşte nouă este cultul şi înţelegerea arborelui. Aceasta este problema nouă pe care o pun în faţa d=v. Aceea a culturii în direcţia dragostei pentru arbore. D=lor, să vedeţi în Basarabia ce chin este cu putinţă. Când porniţi dela Reni şi Ocniţa, cu calea ferată, vă puteţi da seama de chinul în care trăeşte populaţia basarabeană. La staţia Basarabeşti tabloul pe care îl avem înainte este

exact cu acelea de prin părţile care se dau ca exemplu de dune din Sahara. Există puţini arbori numai în jurul cantoanelor, ca nişte domuri de biserică, dar aceasta numai într'o mică măsură. La noi se spune că, cultura mulţimii e numai cartea, dar nu şi înlesnirea vieţii şi înălţarea sufletească. Cultura mulţimii nu e legată numai de şcoală, de învăţătură. Este necesar să aibă indicaţii şi cunoştinţe din lume, în toate direcţiunile, în toate domeniile. Un exemplu: Sunt cantoane şi şosele, mai ales pe lângă căile ferate unde eşti nevoit să poposeşti şi să stai, aşteptând într'o gară de stepă, ca într'un cuptor încins. Te miri cum stau în ea funcţionarii, şi cum nu-şi dau seama de alinarea suferinţelor lor, prin sădirea de pomi. Ar trebui să fie un biurou de administraţie care să se ocupe cu aceste lucrări şi să facă din toate gările locuite, de felul acelora de pe linia Palanca—Tg. Ocna, cari pare că ar fi nişte palate italiene. La noi, în loc să se facă plantarea aceasta cu pomi, se seamănă dovleci. Când ajungeţi la graniţă e cu totul altceva. Fiecare gară par'că este un mic castel. Aceasta numai din cauză că în Ungaria este o grije a omului de arbore, care trebuind să trăiască izolat, caută atunci să-şi uşureze viaţa. S'ar putea realiza şi la noi această plantare şi ar trebui, cu condiţia numai ca să intre în preocuparea noastră, de a urmări prin persoane de control competinte, executarea lor.

Iată problema pe care cu prilejul binevoitoarei invitaţii pe care mi-au făcut-o conducătorii congresului d-v. o pun în faţa d-v.

Nu este deajuns să fim numai veghetori ai pădurilor. Problema este aşa de generală! Ea are legături cu viaţa agricolă şi în general cu felul de trai al oamenilor, încât chiar când se va manifesta negativ măsura care se ia şi când se va restrânge pădurea pe o porţiune din ce în ce mai mică, atunci să iasă din piepturile tuturor strigătul care să oprească ce a mai rămas. De pădure, de restrângerea ei înspre munte se leagă dezolarea sufletească. Stepa este lipsită de arbori. Arborele luat sufleteşte este umbra care creşte copilul. Copilul lăsat în satele din Basarabia, din Jijia, din Nordul Moldovei, nu ştie ce este adierea răcoarei. Copilul dintr'o regiune cu arbori este luat de mama lui şi adăpostit la umbra lui. In regiunile de stepă, copilul e pus sub o frunză de brustur. Dacă s'ar planta în jurul caselor, înţelegeţi ce schimbare sufletească am vedea la copil, ce bucurie i-ar produce arborele în timpul înfloririi. Aude un cântec de păsărele, zumzetul de albine şi Duminica sau sărbătoarea, când părinţii lui sunt obosiţi, e nu se mai duc la cârciumă, ci se odihnesc la adăpostul arborelui, stând de vorbă între ei. Vedeţi ce importanţă sufletească are arborele în viaţa copilului şi a oamenilor. Şi atunci în cazul când pădurile se restrâng, vedeţi cum urmează dezolarea din cauza sărăciei pământului şi agriculturii, dar urmează şi dezolarea sufletească, amărăciunea aceea care îl face să-şi mocnească durerea şi îl face să fie un nătâng şi un rău, pe când arborele prin influenţa netăgăduită asupra omului, îl face înţelegător al sufletului, îl înalţă, îl ridică.

Cum aţi putea ca să contribuiţi la cultura mulţimii în specialitatea d-v.?

Pentru aceasta sunt două căi: răspândirea cultului arborelui şi bunăvoinţa, pe care nici nu o pot bănui. Ea trebue să existe. Aceasta, fiindcă în sufletu d-v., arborele fie în comunitatea lui de pădure, fie singur, trebue să joace un ro însemnat.

Care sunt aceste două căi?

1. O propagandă prin scris, — cum se face aiurea, — o bibliotecă ieftină

în felul «Cunoştinţelor folositoare», însă care să cuprindă tratate toate chestiunile ce sunt în legătură cu arborele. Dela reproducerea paginilor de filozofie până la cele mai mici detalii, atât de trebuitoare. Răspândiţi-vă în public! D-v. aveţi avantajul de colportaj, adică acela de a putea răspândi cuvântul d-v. prin subalternii pe cari îi aveţi. Aveţi o reţea întreagă, care ar putea să răspândească această cultură. Treceţi prin sate, arătaţi ce se poate schimba în viaţa omului prin un arbore. Fiţi practici şi practicitatea aceasta o puteţi face rugându-vă să fiţi ajutaţi de şcoli. Vă spuneam că la noi, prin cultura mulţimii se înţelege ca totul să fie lăsat pe seama învăţătorului. Vă închipuiţi un om care trebue să lupte cu nevoile zilnice, care trebue să se ţie de şcoală, care trebue să îngrijească şi de cultura satului. Îi trebue, ca să poată face toate acestea şi timp şi bani şi energie. Rezultatul însă este că nu poate să facă nici unele. Când însă vin specialiştii de orice categorie şi înconjoară şcoala cu sprijinul lor efectiv, se vor naşte centre, adevărate focare de răspândire a culturii, în direcţiile pe care acel om superior, — pe care l-am avut şi care din păcate nu este înţeles sau e dat uitării, omul care a fost Spiru Haret—le-a preconizat, omul acela, care fiind al şcolii, a terminat prin a fi părintele satelor. Plecând dela şcoală, ca alcătuire în sine, ca abecedar, a ajuns dragostea pe care d-v. acum şi în viitor trebue să o daţi mulţimii. El a fost unul din cei dintâi care a dat îndemnul acesta al sădirii arborilor. Dela el este prin şcoli serbarea sădirii pomilor. Ce folos! Dacă în urma lui s'a lăsat în părăsire.

Toate acestea trebue să fie sub ocrotirea d-v. Nu aşteptaţi nimic dela autorităţile superioare. Prin ea, prin această cultură şi sădire a arborilor puteţi să vă ridicaţi un monument neperitor. Şi cum? E atât de lesnicios să vă coborâţi în jurul şcoalei primare şi să faceţi să se vadă şi la noi un tablou ca cel descris de Selma Lagerlöff într'o carte a ei «Călătoria lui Nilson în ţara lui». E vorba de o plecare dela şcoală a copilului în ziua hărăzită sădirii pomilor. Cu un pom în spate şi unul alături şi cu o sapă în mâini au plecat copiii la sădirea pomilor şi toate animalele întreabă unde se duc copiii? Unul răspunde că se duc sus la munte unde a ars anul trecut şi vor să înlăture cenuşa. Ei au în frunte învăţătorul. Se pun pe lucru. Părinţii se întreabă ce vor fi făcând copiii lor. Se duc şi îi văd şi sunt pătrunşi văzându-i cum lucrează şi-şi sufleacă mânicile şi se pun de lucrează alăturea cu ei. Vedeţi ce roade sufleteşti a dat arborele. El a făcut acea solidaritate între mic şi mare.

Iată care este momentul neperitor pe care d-v., societatea d-v., îl puteţi ridica pe chestia aceasta a răspândirii arborilor, căci e greu să aşteptaţi ca inerţia autorităţilor provenite din cauza schimbărilor politice, făcute de azi pe mâine, să se ocupe şi de păduri. Atunci vă rămâne tot d-v., sau iniţiativii particulare ca să se ocupe de această problemă. Cu mijloacele d-v. puternice, ea ar putea căpăta o rezolvare.

2. Prin munca d-v., prin străduinţele ce veţi depune, veţi putea face ca să crească şi să se răspândească acest cult al arborelui. Şi astfel contribuiţi prin spiritul d-v., dar mai cu seamă prin însuşirile d-v., la înviorarea şi însufleţirea acelora cari prea multă vreme au fost arşi de soare, loviţi de valurile vieţii, căci nimeni nu-i ajută. Şi astfel prin opera d-v., suferinţele lor vor fi alinate, prin umbra arborilor şi miros de flori. Numai atunci când veţi face aceasta, vă puteţi aştepta la o mulţumire sufletească atât a lor, dar mai ales a d-v.

N'aş putea să termin conferinţa aceasta fără să vă spun: la lucru! Prin cele ce veţi face d=v., veţi desăvârşi o operă importantă din viaţa noastră, din viaţa economică a ţării noastre.

* * *

D=l **Antonescu.** Inainte de a declara Congresul nostru închis, ţin să aducem mulţumirile noastre Comitetului de organizare, precum şi celor cari au asistat la Congresul nostru. Mulţumesc deasemeni d=lui Preşedinte şi celor cari în toate ocaziile ne=au dat concursul d=lor şi sperăm că ni=l vor da şi în viitor, precum şi tuturor d=nelor şi d=lor cari au binevoit să asiste la desbaterile noastre. Mulţumesc în special d=lui profesor Bungeţeanu, a cărui cuvântare ne=a însufleţit şi care a făgăduit că va fi la toate congresele noastre şi va contribui cu competinţa d=sale la rezolvarea problemelor ce ne privesc. Mâine vom merge să vedem monumentul de arhitectură cu reputaţie mondială, dela Curtea de Argeş. Doresc să plecaţi cu speranţele cele mai bune şi cu dorinţa de a răspândi cele auzite aci. Mulţumesc deasemenea presei care a luat parte la tot acest Congres şi vă mulţumesc şi d=v. că mi=aţi uşurat sarcina de a conduce desbaterile lucrărilor congresului.

Declar congresul închis.

Congresul Societăţii «Progresul silvic» ţinut la Bucureşti, în zilele de 29, 30 şi 31 Mai, se închee în ziua de 31 Mai, la ora 19,15.

Excursia la Curtea de Argeş şi Cumpăna

de **D. Sburlan**

Deşi 6,45 nu e o oră tocmai comodă pentru plecarea cu trenul, numeroşi congresişti sosesc pe peron încă dela 6.

Remarcăm pe D=nii:

C. P. Georgescu cu d=na; Ing. G. Nicolau, subdirectorul şcoalei politechnice cu d=na şi d=ra; Profesor N. Iacobescu cu d=na; Silviu Dimitrovici cu d=na; Horia Lazăr cu d=na; Leon Vasiliu cu d=na; D. Tomuţa cu d=na; G. Arsenie cu d=na: I. Florescu cu d=na; G. Vasiliu cu d=na; I. Mihăescu cu d=na: C. Hurmuzache cu d=na, Şt. Colţescu cu d=na; N. Pandrea cu d=na; V. Petrescu cu d=na; I. Ţabrea cu d=na; d=l P. Roşescu cu d=na; D. Ionescu cu d=na; d=l Em. Grinţescu, Dir. gen. în Minist. Agr. cu d=na; d=l Colonel Grinţescu cu d=na; d=l Grigoriu cu d=na.

Prof. V. N. Stinghe; N. Jianu şi d=ra Lily Sava=Goiu; d=ra Ec. Bilciurescu; N. Frâncu; David Petrescu; C. Pop=Bancheriu; M. P. Florescu; Otto Witting; Andrei Boldescu; C. Apostolescu; S. Iancovici; D. Ivancea; St. Caraman; M. Petcuţ; M. Rădulescu; V. Priboianu; N. Nedelcovici; Al. Popescu; N. Caliniuc; St. Stătescu; Traian Ionescu; G. Constantinescu; D. Podeanu; Gh. Ionescu=Comana; I. I. Popescu; d=r C. Georgescu; G. Nonuţă; Ilie Demetrescu; A. Haralamb; Th. Robeanu; C. Rachieru; D. Sburlan, etc.

Deasemenea elevii anului al IV-lea, secţia silvică a şcoalei Politechnice.

In gara Piteşti ne aşteaptă întreaga direcţie silvică, în frunte cu d-l sub-. director Stan Stănescu. Se mai suie şi alţi excursionişti: d-nii G. Cinta, I. Stătescu, etc.

Trenul pleacă la 9 jum. şi urcă încet pe valea largă a Argeşului, către vechiul scaun domnesc al Argeşului. Pentru cei obicinuiţi cu peisajele despădurite ale văii Prahovei, Buzăului, etc., valea împădurită încă a Argeşului este o revelaţie. Pe alocuri însă, rezultatele exproprierii nechibzuite a pădurilor pentru transformare în izlazuri, încep a se arăta deja de pe acum. Făgaşe urâte şi ameninţătoare încep a roade coastele dealurilor.

După desbaterile congresului, nu se putea o mai bună şi mai imediată exemplificare.

Şi din informaţiile culese, exproprierea pentru păşuni nu s'a terminat încă. Noi pretenţiuni se ivesc, pământurile arătoare s'au terminat de mult, fiind împărţite în loturi. Toţi ochii se îndreaptă acum spre păduri, cari desigur că vor plăti noui şi dureroase sacrificii.

La 12 ajungem în Curtea de Argeş, unde suntem întâmpinaţi de d-l director general al Soc. «Arif», d-l Ing. insp. general Rădulescu, d-l Ing. insp. silvic N. Mateescu, şeful Ocolului Vâlsan, din localitate, d-l Primar al oraşului, d-l Poliţai, etc.

Grupul de excursionişti se împarte în două: d-nii cari sunt întovărăşiţi de d-ne sunt oaspeţii Soc. «Arif», ceilalţi sunt conduşi la un restaurant, unde se serveşte o masă comună. In cinstea noastră oraşul e pavoazat cu drapele şi a construit două porţi de primire cu «bine aţi venit».

La ora 3 coborâm în gară unde ne aşteaptă trenul Soc. «Arif», pe care urmează să o vizităm.

Fabrica se află situată la distanţă de 4 km. de centrul oraşului. Ea are 18 gatere sistem Topbam, din cari 14 pot fi utilizate pentru debitarea lemnelor moi ‹răşinoase›, iar 4 pentru foioase tari ‹fag şi ştejar›.

Din acestea nu sunt utilizate însă decât 7—8 gatere pentru răşinoase şi 2—3 pentru ştejar şi fag, din cauză că mijloacele de cari dispune exploatarea nu poate da mai mult de 25—30.000 m^3 lemn anual.

Fabrica mai posedă numeroase ferăstraie circulare, de secţionat, pendule, etc., precum şi maşini pentru fabricarea parchetelor.

Vizităm în urmă secţia de reparaţii de vagoane, care este situată în partea nordică a locului. Ni se arată turnătoria, secţia de lăcătuşerie şi tâmplărie, apoi depoul de maşini, etc.

Societatea posedă numeroase locuinţe pentru personalul administrativ şi lucrători.

Fabrica a fost construită în 1903 de ing. Em. Lessel.

Dela 1921 ea este proprietatea Soc. «Arif», constituită la această dată, în urma desfiinţării fostei Societăţi «Argeş».

Ne suim iar în vagonetele noastre şi ne înapoiem până în dreptul Curţii de Argeş.

Sub poalele platoului, de cealaltă parte a şoselei, fântâna cu apă rece a

«Meşterului Manole», ne duce cu gândul la vremuri de legendă. O frumoasă inscripţie în versuri, făcută de episcopul Iosif proslăveşte bunătatea apei.

Fântâna ar fi construită pe locul unde a căzut Meşterul Manole care a sărit cu aripi de şiţă de pe acoperişul mânăstirii, unde îl lăsase Domnul, ca să nu mai meargă şi aiurea să clădească un locaş aşa de frumos.

Pe locul unde se ridică actuala episcopie de Argeş se zice că ar fi fost o altă biserică cu hramul «Adormirea Maicii Domnului», pe care Neagoe Basarab, a dărâmat-o şi a clădit în locu-i mânăstirea Curţii de Argeş, în anii 1515—1518.

Lucrarea a fost terminată de ginerele său Radu dela Afumaţi în 1526.

După numeroase reparaţiuni în decursul timpului şi refacerii cari schimbaseră în bună-parte caracterul original al clădirii, Regele Carol I, însărcină la 1875, cu facerea unor reparaţiuni generale pe vestitul arhitect francez Lecomte de Noüy, lucrări cari s'au terminat la 1885. Exteriorul bisericii a fost refăcut după planurile şi miniatura ce se află pictată în interiorul bisericii.

In ce priveşte interiorul, acesta a fost restaurat fără nici un criteriu, după fantezia arhitectului francez, aşa că nimic din atmosfera timpului lui Neagoe Basarab nu mai pluteşte în interiorul bisericii episcopale.

Deasemenea şi pictura, mobilierul a fost înlocuit, iar o parte din icoane strămutate la M-rea Căldăruşani.

In interiorul bisericii se află mormintele domnitorilor ctitori ai lăcaşului şi acelea ale întemeietorilor regatului român: Carol I şi Elisabeta.

Cu multă bucurie am constatat că nepăsarea şi ingratitudinea noastră faţă de acela ce a muncit atâta pentru consolidarea ţării şi neamului românesc, a fost pentru prima dată negată: cu câteva zile înainte se pusese pe mormântul marelui voevod şi al Doamnei sale, neuitata Carmen-Sylva, două prea frumoase pietre de mormânt de marmoră albă, cu frumoase sculpturi, în genul celor ce acoperă mormintele voevozilor cari dorm alături.

După ce vizităm şi reşedinţa episcopală, cu paraclisul domnesc şi camerele unde regina decedată şi-a petrecut ultimii ani, de doliu, coborâm iar pe la fântâna «Meşterului Manole», unde proslăvim şi noi ca Episcopul Iosif bunătatea apei, şi ne suim în trenuleţul nostru, care ne duce până în gara «mare».

De aci ne suim la biserica domnească cea mai veche şi mai autentică din rămăşiţele de glorie ale acestui scaun domnesc.

Biserica a fost clădită pela 1330 de Basarab cel Mare din piatră şi cărămidă, dar nu a fost terminată decât pe la 1374—1384, de către Radu-Negru-Vodă, care este şi îngropat în acest locaş.

Dacă biserica episcopală este impresionantă prin arhitectura şi bogăţia ei, biserica domnească este o comoară nepreţuită de relique strămoşeşti.

Dela pietrele de pe morminte, până la frescele ce s'au desgolit pe ziduri, totul este de cea mai autentică factură a epocii şi nicăieri nu resimţi mai puternic şi mai adevărat atmosfera acelor vremuri apuse de 6 veacuri.

Restaurarea acestui nepreţuit monument naţional s'a făcut cu multă competinţă de arhitecţi români. Ne impresionează povestirea dârză şi sinceră a tuturor peripeţiilor restaurării bisericii, spusă de părintele paroh ai bisericii. Cum el, biet preot fără putere, dar cu convingerea sângelui său răscolit de amintirea strămoşilor s'a opus celor ce vroiau să dărâme acest locaş, una din puţinele mărturii, ale unui trecut luminos, al neamului nostru.

Şi cum — după ce a făcut o parte din războiul greu al reîntregirii neamului — a stat cu pieptul deschis apărând odoarele bisericii, clopotele şi arama de pe acoperiş în contra rechiziţiilor germane.

Se înserează. Din nou ne împărţim în 2 grupe: unii sunt găzduiţi de soc. «Arif» şi alţii la diferite hoteluri din oraş.

Joi 2 Iunie

Deşteptarea la ora 5,30. La 6 plecăm cu trenul forestier către fabrică, de unde luăm şi pe ceilalţi excursionişti şi o pornim la deal.

Valea largă şi frumoasă, pădurile se ţin lanţ pe dealuri.

La Corbeni ne apare privelişteа maiestoasă a *Ghifului*, un munte de 1500 m. rătăcit mult mai la sud de tovarăşii lui de aceeaş înălţime. Pe vârf ghicim pădurea de molift, după aspectul lui haşurat şi de un verde mai intens. Codrii de fag sunt înroşiţi de un ger târziu, care a făcut să îngheţe apa tocmai la 15 Mai.

Intrăm în curând în faimoasele chei ale Argeşului. O culme de munţi se ridică brusc şi închide complect dela răsărit la apus valea largă a râului. Nici nu poţi bănui pe unde va fi poarta de trecere.

Cotim după un colţ de deal şi intrăm în chei. Muntele spintecat de Argeşul vijelios abia îi lasă loc de trecere. I-a trebuit desigur multă vreme societăţii, până a răsbit dincolo cu linia ei ferată.

Cu ochii către piscurile goale, dăm de un turn mâncat de ploi: **Cetatea lui Negru-Vodă.**

Ea ar fi fost construiită înainte de 1300 de Principii Transilvaniei, spre a păzi trecerea turcilor către Ardeal.

Pe vremea lui Vlad Ţepeş cetatea a fost din nou reparată, iar sub Radu cel Mare servea de închisoare oamenilor politici.

Pe o latură a muntelui, chiar lângă apa Argeşului, se deschide gura unui coridor subteran, care comunică cu cetatea din vârf.

Urcuşul până la cetate este anevoios şi nu se poate face decât pe clina nordică.

Soarele străbate anevoie în fundul acestei prăpăstii şi de unde până la Căpăţâneni îi simţeam căldura în spate, acum începem să-i ducem dorul!

Pe pereţii drepţi de grezie, arborii sunt rari şi rupţi de vânturi. Cu greu pot trăi pe stânca goală. Numai răbdătorul **pin** se încăpăţânează să rămână la postul lui. Prezenţa acestor specii pe pantele abrupte ale Argeşului, ca şi la Căineni, de Valea Oltului, sau la Mateiaş, lângă Câmpu-Lung, sau la Nehoiaşi şi Broasca, pe Valea Buzăului, îndreptăţesc presupunerea că odinioară acoperia într'un lanţ continuu clinele sudice ale Carpaţilor.

Lupta cu celelalte specii (în special cu fagul) şi persistenţa cu care a fost căutat de oameni, l-au făcut să se retragă pe aceste ultime poziţii, în aşteptarea altor vremuri.

In fine facem o «bae» de fum şi într'o atmosteră de iad, trecem prin tunelul care înseamnă ieşirea din chei.

Valea se lărgeşte din nou, coastele se îndulcesc, dar pădurile sunt tot roşii de ger.

Interesant de observat e faptul că fundul văilor şi crestele munţilor sunt verzi. Pe vale aninul răbdător nu prea a avut de suferit din cauza gerului; iar pe culmi nu dase încă frunza la data când s'a produs gerul.

Am verificat această observaţie până sus la Cumpăna, unde efectul gerului se simte mai puţin, din cauză că înfrunzirea era aci mai întârziată.

In liniştea adâncă a pădurii răsună deodată o bubuitură de tun, apoi alta, şi încă una! Am ajuns în Cumpăna, capătul călătoriei noastre.

Ne coborâm din tren la opustul din Valea Caprei, cineva se suise în trenul nostru neobservat. Iată-l acum sărind de pe un buştean pe altul şi dând explicaţii şi ajutoare tuturor.

E neobositul inginer şef silvic, **V. Mihălcescu,** sufletul întregei organizaţii a lucrului la pădure şi conducătorul operaţiunilor de doborâre şi transport a lemnelor.

Desfăşurând o activitate vie şi susţinută, aici în fundul munţilor, unde viaţa e aspră şi munca grea, d-sa urmăreşte de aproape înfăptuirea idealului exploatărilor forestiere naţionale: acordul nevoilor exploatărilor cu acela al regenerării pădurilor.

Şi d-sa a reuşit, în ciuda celor mai grele condiţii dela noi, şi cu sacrificii însemnate de bani şi timp să asigure o refacere imediată a pădurilor ce se taie.

Transportul se face în tot cuprinsul pădurilor exploatate de Societatea «Arif» sau numai pe uscat sau mixt, pe apă şi pe uscat.

Lemnele doborâte pe coaste sunt «*scoase din crăci*», strânse în mici depresiuni şi apoi urniţi în văi unde se «tasonează» în stive regulate.

Pe păraiele mai mari, Capra şi Buda, buşteni sunt transportaţi prin plutire liberă (sălbatecă) cu ajutorul rezervoarelor de apă strânsă în spatele opusturilor, cari sunt în număr de 4 (două pe Valea Caprei şi două pe Valea Budei).

Buştenii sunt luaţi de apă şi duşi până la opritoare (grătare), unde cu ajutorul unor mici canale sunt sortaţi pe dimensiuni şi încărcaţi pe vagonete.

Dela opritori până la fabrica din Curtea de Argeş transportul se face cu ajutorul c. f. foerstiere, care are o lungime de 38 km. (între Cumpăna şi Curtea de Argeş) şi este bine construită şi întreţinută.

Ne înapoiem la Cumpăna, unde vizităm villa administraţiei, cantina, locuinţele lucrătorilor, depoul de locomotive şi păstrăvăria.

La ora 1, Societatea «Arif» serveşte tuturor congresiştilor o masă.

D-l **Ing. Rădulescu,** directorul Societăţii «Arif» salută în cuvinte călduroase pe congresişti, asigurându-i că această societate românească în toate acţiunile şi manifestările ei, încurajează munca naţională şi preţueşte cum se cuvine competinţele şi calităţile.

D-l **C. P. Georgescu,** vice-preşedinte Soc. «Progresul silvic» mulţumeşte în numele acestei societăţi pentru primirea afectuoasă ce ni s'a făcut, asigurând Soc. «Arif» că inginerii silvici vor păstra neştearsă amintirea acestei frumoase excursiuni.

D-l **Ing. G. Nicolau,** închină pentru factorul «muncă» al acestei întreprinderi, lăudând grija ce ea pune pentru buna stare a lucrătorilor.

D-l **A. Boldescu,** închină pentru conducătorul întreprinderii, d-l Ing. Ră-

dulescu, care a dovedit o adâncă înţelegere a treburilor forestiere şi o perfectă competinţă în conducerea întreprinderii.

D-l **V. Mihălcescu,** arată ezitările d-sale când a trecut din serviciul silvic al statului în acela plin de răspunderi, dar şi de realizări al unei societăţi particulare.

«Am vrut să deschid un drum nou colegilor mei», spune d-sa, şi să dovedesc că exploatarea şi cultura pădurilor pot sta în cel mai perfect acord, când lucrurile sunt înţelese în adevăratul lor senz.

Industria forestieră care nu îngrijeşte refacerea materiei sale prime îşi surpă propriile ei temelii».

La ora 4 ne despărţim de gasdele ce ne-au primit aşa de frumos şi ne suim din nou în tren şi pornim la vale. Un accident care din fericire n'a avut nici o urmare rea ne face să întârziem aproape o oră, aşa că la sosirea în Curtea de Argeş abia avem timp să ne suim în vagoanele noastre pentru Bucureşti.

RESUMÉ

38-e Congrès de la Société du Progrès silvique

Les 29, 30 et 31 Mai 1927 ont eu lieu à Bucarest dans la salle des fêtes de la Société, les débats du 38-e Congrès.

Séance d'ouverture

Ont participé à cette séance plus de 250 membres et hauts représentants des Institutions de la capitale du royaume.

Ont apporté leur salut:

M-r *Busuiocescu,* Secrétaire d'Etat au Ministère d'Agriculture;

M-r *L'ingénieur Ionescu,* représentant de la Société Polytechnique;

M-r *L'Ingénieur Gh. Nicolau,* au nom de A. G. I. R. et de l'Ecole Polytechnique;

M-r *L'ingénieur Consilier Agronom D. Căruntu,* président de la Soc. des Agronomes;

M-r *D. Bungeţeanu,* professeur à l'Académie des Hautes Etudes Commerciales;

M-r *N. Ghibeleanu,* Président de la Société des étudiants en sylviculture.

Le discours d'ouverture ont été prononcés par M-r *C. P. Georgescu,* vice-président, et celui de fermeture par M-r *Aureliu Iliescu,* membre dans le Conseil d'Administration de la Société.

Des discours prononcés ressort le rôle important des forêts dans l'engrenage de l'économie générale du pays, leur influence sur la protection du sol, sur le régime des eaux et par conséquent sur les récoltes et sur l'évitement des inondations.

Les affirmations ne sont pas nouvelles, mais elles ont pris une importance particulière, étant confirmées par des personnalités dont les préocupations sont plus ou moins étrangères aux forêts, ce qui prouve que les notions de sylviculture ont commencé à pénétrer de plus en plus profondément dans les masses et que par la reconnaissance de ces vérités constitue des succès pour l'oeuvre de propagande entreprise par la Société et le meilleur encouragement au travail constructif.

Partie Administrative de la Société

Ordre de jour

1. *Le compte rendu du conseil d'administration pour 1926,* releve: la formation solide et définitive de la Société qui comprend dans son sein tous les spécialistes sylviculteurs de tout le pays qui s'étend maintenant jusque ses limites étniques, le besoin d'ouvrir un nouveau chapitre d'activité: *le travail scientifique* et enfin le regret unanime pour la perte du très vénérable ex-Président Al. Constantinescu, en qui la Société du Progrès silvique avait un puissant soutien.

2. *Le rapport des censeurs* donne la décharge au Conseil d'Administration pour la gestion de 1926.

3. *Du rapport du caissier et de la présentation du buget pour 1927,* il ressort d'un façon évidente que l'existence et le dévelopement de la Société sont assurés à l'avenir grâce aux revenus annuele de plus de 2.700.000 lei qui permettront à la Société de procurer à ses membres des avantages appréciables.

Les revenus sont répartis judicieusement:

a) acquittement d'un reste de dette du palais de la Société;

b) achat du mobilier nécessaire au fonctionnement de la maison et du cercle.

c) dotation de la bibliothèque et amélioration de la reviste et

d) don de la somme nécessaire pour la création de *la „caisse du crédit et des aides".*

4. *L'élection du président de la Société* a été ajournée.

5. *Réelection des cinq membres du conseil d'administration de la Société, des anciens censeurs et des censeurs suppléants.*

Travaux du Congrès

30 et 31 Mai, sous la présidence de Mr. Prof. P. Antonescu.

1. *Expropriation des forêts pour la création de pâturages communaux.*

Référence de Mr. le Professeur P. Antonescu.

Communications présentées par Mr. l'ingineur D. Grozescu, P. Ioan, Al. Stefănescu et N. Mateescu.

Participants à la discution: Mr. le Professeur P. Antonescu, A. Iliescu, I. Comaniciu, C. Marinescu, C. Ghețu, I. Fotoc.

La réforme agraire de 1920 a exproprié pour pâturages 1.000.000 ha. sur la surface totale des forêts de 7.000.000 ha. et elle n'est pas encore terminée.

Considérant que bientôt, grâce aux mauvais entretien actuel, une grande partie des pâturages viendra s'ajouter au nombre déjà si grand des terrains improductifs, on a attiré l'attention sur la dépréciation de notre sol, ces terrains étant en proportion d'environ 30%.

On propose de strictes mesures conservatrices pour les forêts qui restent, une révision des travaux d'expropriation dans le but d'affecter chaque portion de terrain à la culture qui lui est propre. La solution du problème de l'élevage des bestiaux — qui constitue une branche importante de la richesse nationale — doit provenir de l'amélioration de la race et de l'amélioration de la surface des pâturages existants, qui serait plus que suffisante.

2. *Division des propriétés forestières et ses conséquences :* Référence de Mr. le Professeur V. N. Stinghe.

Travaux présentés par Mr. H. Lazăr et Mr. D. Sburlan.

Participant à la discussion : Mr. P. Antonescu.

Il est reconnu que la culture et l'exploitation forestière systématique exclue le morcellement, non seulement du terrain, mais aussi du profit de la forêt.

Cependant notre pays prend un élan, que les lois existantes ne peuvent arrêter et qui consiste à morceler la proprieté forestière, ce qui a pour immédiate conséquence : le défrichement.

Les principales causes sont :

a) divisions des propriétés *moşneneşti, răzeşeşti* et compossessorales,

b) la succession,

c) la tendances des propriétaires expropriés de se refaire une administration au préjudice de la forêt.

On reconnaît que les 3 cas se rapportent à la propriété particulière et aux personnes morales qui ensemble possèdent les 5/7 de la surface des forêts du pays et on propose :

a) la défense par les lois de diviser les propriétés forestières sous une certaine cote,

b) l'achat par l'Etat des parties indivises des petits propriétaires,

c) l'abrogation des lois qui laissent une trop grande issue aux défrichements, sous prétexte de planter des arbres fruitiers,

d) l'association des petits propriétaires et des grands propriétaires de forêts sur bassins, pour assurer une exploitation systématique et l'établissement d'un raport soutenu.

* * *

Les débats ont été clos par l'adoption à l'unanimité de la suivante :

MOTION

La société «Progresul Silvic» dans le 38-ème congrès, à la suite des discussions qui ont eu lieu, se raportant aux questions :

1) L'expropriation des forêts, en vue de la constitution des pâturages communaux ;

2) La division de la proprieté forestière et ses conséquences ;

prennant connaissances des référats de Mrs P. Antonescu et V. Stinghe,

Considerant que les lois pour la constitution des pâturages communaux, — étant donnée la manière dont elles ont été appliquées, — auront des mauvaises conséquances, non seulement pour les forêts, mais même pour l'économie générale du pays, pour l'agriculture et pour le régime des eaux, émét les voeux :

1) Dans l'application des lois pour la constitution des pâturages communaux, on doit tenir compte, dans tout les cas, des avis du conseil téchnique des forêts.

Les travaux faits contre les dispositions exprèsses de la loi, qui préscrit ces avis, — doivent être soumises à la revision, afin de pouvoir ménager l'intérêt supérieur du pays, qui réclame que la forêt soit maintenue sur les pentes des terrains menacés d'être transformés en lieux steriles et torrents.

2) En vue d'une production normale de nos forêts, il est absolument necessaire d'arrêter leur division, qui les compromet gravement. Même il faut prendre des mesures pour commasser les nombreuses propriétés forestières, leurs permétant une exploitation rationnelle dans l'avenir et empéchant les défrichements indirectes.

3) Il est necessaire qu'une loi speciale prescrit les mésures à prendre, pour la correction et l'estinction des torrents.

Conférences

Le comité d'organization du Congrès, profitant de la réunion en grans nombre des membres de la Société, a demandé et obtenu le précieux concours de 2 conférenciers distingués:

l'ingénieur M. Manoilescu, sous-secretaire d'Etat au Ministère des Finances et

I. Simionescu, professeur universitaire à la faculté de Iassy, qui ont parlé dans les soirées du 29 et du 31 Mai.

Le premier a parlé sur *Les forêts et les finances du pays* et le second sur *Les forêts aans la vie de l'homme.*

Ces deux profond connaisseurs du rôle que jouent les forêts dans l'économie et en général dans le bon développement du pays, et tout aussi connaisseurs des devoirs qui incombent à l'avenir sous ce rapport au Corps des sylviculteurs, ont donné chacun à un nombreux auditoire spécialistes sur les finances et sur le culte des arbres, une leçon destinée à ouvrir, dans les directions respectives, de nouveaux horizons de préoccupations et certainement d'heureux résultats.

Le Banchet

Le soir du 30 Mai 1927, dans la salle de marbre de l'Hôtel Boulevard, a eu lieu le banquet annuel des congressistes, honoré entr'autres par la présence de Mr. le Ministre des Domaines, *C. Garoflid,* du Sous-Secrétaire d'Etat à l'Agriculture *D. Busuiocescu* et le Secrétaire général du Ministère *Gr. Carp.*

A cette occasion, par la voix autorisée de Mr. C. Garoflid, Ministre de l'Agriculture et des Domaines, économiste distingué, doublé d'un profond connaisseur des bésoins des forêts, le gouvernement, a exposé son point de vue en matière de culture et d'éxploitation des forêts.

Excursion a Curtea de Argeş

Fidèles à l'antique et saine tradition dans l'organisation des Congrès, les travaux de 1926 se sont terminées par une excursion dans la vallée de l'Argesh, dans la partie la mieux boisée.

Après avoir visité, en passant, Curtea de Argesh avec sa

cathédrale dans laquelle à côté des Voivodes Basarab, reposent nos rois contemporains Charles I et Ferdinand I, le Congrès s'est intéressé aux forêts et aux exploitations de la Société Arif.

Grâce au large et binveillant concours de l'Administration de cette société, les Congressistes ont pu voir, dans un laps de temps très minime, une vaste région forestière, recontrant à chaque pas la trace d'une solide organisation due aux ingénieurs Rădulescu, Directeur général et V. Mihălcescu, Directeur technique.

Anul XXXIX | August 1927 | No. 8

REVISTA PĂDURILOR

ORGANUL SOCIETAŢII „PROGRESUL SILVIC"

FONDATĂ IN ANUL 1886

APARE LUNAR

REVISTA PĂDURILOR
Publication mensuelle de la Société forestière roumaine „Progresul Silvic"

SUMARUL:

O escursiune regală pe Dunăre în 1926. Farm. col. **I. Grinţescu**
Studii: Şesul dintre Dunăre şi Tisa şi cel dintre Tisa şi ramificaţiunile Carpaţilor . . . . . Prof. **I. Prodan**
Material documentar silvic:
Fagii din păd. Snagov (avec résumé) **V. Petrescu**
Combat. oidiumului în pepinieră. Dr. **Georgescu & C. Ionescu**
Ger târziu. Efectele îngrăşării pepinierilor cu bălegar de vite mici. Dr. **C. G.**
Fapte şi însemnări: Lucrări vechi şi noi despre amenaj. păd. (avec résumé) **J. Fröhlich**
Cronica forestieră: Finlanda forestieră (urmare şi fine) (avec résumé) . Dr. **C. Georgescu**
Păreri şi impresii: Comercializarea pădurilor.—Regia (avec résumé) . **P. Ioan**
Comerţul lemnului: Comerţul internaţional de lemne . . . . . * * *
Noile tarife de transport pe c. f. r. (avec résumé). . . . . **M. P. Florescu**
Recenzii: Agenda forestieră . . . **P. I.**
Baumgrenze und Klimacharacter. . . **P. Antonescu**
Revista revistelor.
Informaţiuni.
Societatea „Progresul silvic":
Memoriu. Dare de seamă. Decizii.

Les articles originaux et ceux d'intérêt général sont suivis d'un résumé en langue française ou allemande

REDACŢIA ŞI ADMINISTRAŢIA: B-DUL I. C. BRATIANU No. 57 bis
BUCUREŞTI

REVISTA PĂDURILOR

Comitetul de redacţie:

Drăcea Marin — Stinghe Vintilă
Ioan Petre — Tănăsescu Mihail
Turneanu George
Secretar de redacţie: Ştefănescu-Suhăţeanu M.

SOCIETATEA „PROGRESUL SILVIC"

Persoană morală prin Decretul Regal 1630 din 28 Aprilie 1904

Consiliul de Administraţie:

Vice-Preşedinţi { C. P. Georgescu / M. Drăcea
Secretar general: M. P. Florescu
Casier: C. Sava-Goiu
Secretari: { Dem. Grozescu / M. Ştef.-Suhăţeanu

Membrii:

Aleman I. — Marinescu Coman
Antonescu P. — Nedelcovici Ath.
Boldur M. — Popescu Alex.
Eliescu M. Aurel — Stinghe Vintilă
Ioan Petre — Sburlan Dumitru
Ionescu Andrei — Tănăsescu M.
Lazăr Horia — Tomuţa D.
Turneanu G.

Cenzori: Cratero Ovid, Năstăsescu Gh., Sculy Xenofon,
Cenzori supleanţi: Anastasescu Dem., Comaniciu I., Fonai I.

Preţul abonamentului:

Pe un an . . . . . 250 lei
» » » pentru membrii Societăţii . . . . . 100 »
» » » pentru conductori şi brigadieri . . . . 70 »
Numărul . . . . . 25 »

Manuscrisele nepublicate se înapoiază

Anul XXXIX August 1927 No. 8

REVISTA PĂDURILOR

ORGANUL SOCIETĂȚII „PROGRESUL SILVIC“

O EXCURSIUNE REGALA PE DUNARE IN 1926

CREAREA LEGALĂ A PRIMEI REZERVAȚIUNI A NATUREI

de GEORGE GRINȚESCU
Farmacist Colonel ‹Naturalist›

Se publică cu înalta încuviințare [1])

Zilele lui Mai trecură una după alta, lăsându-mi în suflet regretul de a nu putea cerceta unele localități sau face ascensiunea unui munte. Pe când gându-mi cutreera zăvoaele sau urca povârnișurile pleșuve ale Ceahlăului, către seară sosește un curier cu următoarea poruncă. «Din Inaltul Ordin veți însoți pe M. S. Regele cu ocazia excursiunii în Dobrogea, care va dura de la 21 Mai—2 Iunie 1926».

Citesc și recitesc porunca, amintindu-mi de dorința M. S. exprimată cu ocazia unei audiențe ce am avut, de a se realiza o excursiune intimă, lipsită de oficialitate, în scop de a se vedea pe cât posibil frumoasa noastră floră din Dobrogea. Puțini cunosc— și mulțimea trebue să știe—că M. S. Regele și M. S. Regina sunt mari admiratori ai naturii și desăvârșiți naturaliști. M. S. Regele

[1]) Se va înțelege din cuprinsul acestui articol, că ne-a fost trimis spre publicare înainte de moartea Regelui Ferdinand I.

este primul nostru botanist regal, familiarizat până și cu cele mai rare plante din flora noastră, iubește în special Ferigele. Nimeni n'a cunoscut aceasta și este un regret, căci floristica noastră ar fi progresat prin Inalta protecțiune a M. S. și astăzi am fi avut visul împlinit cu rezervațiunile botanice ale naturii. Dragostea M. S. de natură și de flori a căpătat-o din tinerețe în frumoasa Elveție. Vizitați grădina dela Cotroceni, Copăceni, Scrobiștea și Pelișul, pentru a vă putea da seama de dragostea M. M. L. L. pentru flori; acolo veți vedea florile de cultură alături de florile de câmp, aduse din diferite excursiuni: Bujorul sălbatec din câmpia Munteniei, *(Paeonia romanica Brândza)*, Stânjenelul mic de Dobrogea *(Iris pumila L.)*, Stânjenelul galben de apă *(Iris pseudacorus L.)*, Stânjenelul galben de sărături *(Iris halophila Pall.)* Stânjenelul vărgat de coline *(Iris variegata L.)*, Stânjenelul albastru de pădure *(Iris graminea L.)*, Stânjenelul de pustă *(Iris pseudo-cyperus)*, Stânjenelul de dealuri *(Iris sibirica L.)*, Stânjenelul de munte *(Iris ruthenica Ker-Gaw)* etc. In scurt timp, totul a fost gata pentru excursiune: lupa, carnetul, presa și nedespărțitul sapă-topor, alături de ținuta de gală care formau tot bagajul. In dimineața zilei de 21 Mai 1926, ocup compartimentul rezervat în trenul regal, ce pornește spre Giurgiu, unde se pregătea primirea oficială și oare cari serbări. Toată familia regală a luat parte la această excursiune, fiind aclamată și împresurată de flori prin satele pe unde am trecut. Spre Jilava suntem invitați la ciai. Toți invitații așteptau cu nerăbdare apariția Alteților Regale Principesa Elena și Ileana, spre a Li se prezinta felicitări, fiind patronul Alteților Lor. M. S. regele stă în capul mesei, M. S. Regina la dreapta, apoi familia regală de o parte și de alta, Mareșalul palatului Generalul Angelescu actualul Ministru de război, în sfârșit invitații escursiunei. M. S. Regele mă zărește și îmi zâmbește, eram pentru a doua oară în fața Majestății Sale. M. S. Regina mă privește lung de neexplicabila mea apariție, fiindu-I necunoscut. Masa fiind barată, chip de a mă prezinta nu aveam, jenat de această situație, aproape n'am luat nimic, pândind momentul prezentărei. In sfârșit se face cerc și atunci mă prezint în toată liniștea. Din acel moment m'am simțit altfel, în acea atmosferă a cărei viață și lumină erau M. M. L. L. Serbările de la Giurgiu sfârșindu-se, M. M. L. L. s'au îmbarcat și retrași pe punte sorbeau răcoarea Dunării, care potolea zăduful din oraș.

Ora 6 se anunță în sfârșit în urale, ancora se ridică și iachtul «Ștefan Cel Mare» având pe bord pe M. S. Regele, M. S. Regina, Alteţele Lor Principesa Elena și Ileana, Doamna Giurgens sora A. S. Principesaa Elena, Doamna de onoare Mavrodi, D-ra Mavrodi, D-ra Romalo, Mis Maly, Domnul Romulus Voinescu și Cămărășescu, comandor Păiș adjutant regal, D-l Rehbun inspectorul grădinelor palatului și subsemnatul, pornește tăind valurile spre Oltenița, escortat de Vedetele No. 5 și 6, pe o frumoasă seară de Mai. In liniștea cea mai tăcută, după ce văpaia amiezei s'a domolit, Majestăţile lor voioase, cu sufletul plin de mulțumire, priveau zarea și frumoasele lunci întinse pe malul românesc al bătrânului fluviu, straja neamului nostru. Stând lângă ofițerul de comandă, simțind inima-mi cuprinsă de bucurie, mă gândesc la toate darurile ce Dumnezeu a hărăzit poporului român și care nu sunt apreciate și nici slăvite de toți așà cum merită.

Dr. *Grigore Antipa*, cunoscând în adânc romantismul locurilor ce vom străbate, găsim descrisă Dunărea, cu toate aspectele sale în cuvinte mărețe, cu câțiva ani mai înainte în cartea sa intitulată «Regiunea inundabilă a Dunării» sau cum îi zice poporul «Balta» sau «Lunca Dunării».

«Această Baltă, prin frumusețele ei naturale cu totul aparte, «prin condițiunile speciale de viață pentru organismele ce trăesc și «se desvoltă în ea, precum și prin puterea ei de producțiune, a«ceastă zonă este de natură de a ne atrage, de a ne interesa tot «mai mult, atât din punct de vedere pur științific și estetic, cât și «din punct de vedere economic. Inundațiile la care este expusă în fie«care an și variația necontenită a nivelului apelor și adeseori dela «un an la altul, ne prezintă tablouri cu desăvârșire diferite atât ca «aspect general, formă și vegetație, cât și ca natura producției. «Această schimbare radicală a condițiunilor de viață, continuele «transformări prin care trece Balta, sunt de cel mai mare interes «științific, menite să atragă pe orice naturalist la studiul lor, ofe«rindu-ne ocazia de a putea cerceta și rezolvi o întreagă serie de «probleme științifice și economice, de cea mai mare importanță».

Apusul de soare este pe sfârșite și meditând la cele cântate de Dr. Antipa și pe cari și ochii noștri le adeveresc, trecem încet pe lângă malul românesc, până în dreptul lacului Greaca, unde pe malul drept al Dunării se termină frontiera bulgară și de unde ambele maluri devin românești.

Maluri presărate atât pe dreapta, cât și pe stânga, cu diferite sate, întretăiate de o parte și de alta frumoase zăvoae și păduri de sălcii și cu plop, printre care începea să licărească lumini, în amurgul ce se lăsa, se auzea cânt de păsări, ecoul urărilor și se vedeau saluturi de pălării și fâlfâituri de batiste. Astfel ancorăm, spre a trece noaptea în largul Dunării, în fața Olteniței.

Santinelele de pe bord, prin fluer prelung dau semnalul, garda se înșiră în pas cadențat, luând poziție, iar goarna sună spre rugăciunea de seară, după care totul intră în liniștea nopții.

Zorile mijesc în murmurul apei și în cântul păsărilor, aureola zilei se înalță pe cer și 22 Mai pare mai frumos. Yahtul începe a se legăna, în vuetul mașinilor și a se lăsa în plescăitul apelor, printre frumoasele lunci ale vechiului mal și pe lângă coasta abruptă a noului mal românesc, care este o continuare a dealurilor prebalcanice, ce se afundă în Dunăre. Această coastă brusc abruptă în Dunăre, ondulată când în boturi, când în văi, are fundamentul format din roci calcaroase ‹ce trec pe sub Dunăre în câmpia românească — Bărăgan — ›, peste care s'au depus nisipuri galbene cu cardii ‹dacice›, marne de ape dulci și o pătură de loess foarte groasă care a dat naștere coturilor de mai sus, înalte de 100—130 m. altitudine. Pe o parte și pe alta, lăsăm în urma noastră sate și pichete de grăniceri, unde în fața căsuțelor alb văruite se văd câte trei soldați și toți trei de sentinelă, dând onorul. Încet, încet ca în film, frumoasele lunci pline de turme, umbrite de zăvoaie tinere și bătrâne, ale căror frunze, în bătaia soarelui, ne desemnează pe Salcia albă *(Salix alba)*, [1] Salcia verde *(Salix fragilis)*, Salcia cenușie *(Salix triandra)*, apoi siluete albe și negre de Plop alb *(Populus canescens)*, Plop negru *(Populus nigra)* sau întinse pâlcuri de cătină *(Tamarix pallasii)* înflorită, de un persicism aprins, cari dau un colorit asemănător celui de *Erica*, ce se întinde cât e zarea în câmpia germană. Aceste pâlcuri de cătină urmăresc cursul apei, când pe dreapta, când pe stânga Dunării până la Mare, lăsând în urma noastră luncile cu o vegetație luxuriantă, boturi de dealuri cu tufișuri, sate tăcute, înaintând mereu prin diferite coturi și întorsături, când deodată în depărtare, se zăresc ca niște sulițe, minaretele din Silistra.

---

1) Lista complectă a plantelor din această escursiune se va publica în Bul. Soc. Naturaliștilor.

Fără oprire, în aclamaţiile poporului, trecem lăsând în urma noastră braţul Borcea, ce apucă spre Călăraşi, braţul Ostrovului spre Ostrovul de azi, urmându-ne calea pe Dunărea cea nouă sau braţul Plosca, trecând pe lângă o sumă de Păcuiuri ca: Ostrovul, care acum 150 ani era populat de strămunii unora din locuitori, ce din cauza inundaţiilor s'au mutat, dând naştere Ostrovului de azi. «Nu de mult — zice un bătrân — sunt cam 50 — 60 ani, de când Dunărea mare trecea pe aci şi vapoarele mari se opreau la Silistra». Ce schimbări! In 50 — 60 ani sau chiar 100, pe aci nu era decât Păcuiul Ostrov şi Păcuiul lui Soare, azi înte acestea s'au mai născut: Păcuiul Hopa, Păcuiul Pastramagiul mare şi mic, Păcuiul, Păcuiaşul, Talchia, iar Păcuiul lui Soare, a devenit mult mai mare.

Astăzi, pe lângă insulele vechi ca: Ostrovul şi Soare, sau format altele, toate au crescut şi cea mai mare parte s'au lipit ntre ele formând la un loc o insulă mare. Aici este cel mai frumos exemplu de felul cum se formează ostroavele noi şi cum se potmolesc braţe de Dunăre, în Dunăriţe, Verigi, Zătroane, Zavaluri, Privaluri, etc. Astfel a dispărut Braţul principal al Dunării în faţa Ostrovului de azi, ne mai rămânând din el decât o simplă Verigă ce se împotmoleşte, din ce în ce, arătând tendinţa de a dispărea şi de a lăsa în faţa Ostrovului de azi o mare câmpie. Astăzi, aceste insule noi sunt pline de păsări sălbatice, de turme de vite şi oi, iar cele vechi Ostrovul şi Păcuiul lui Soare, odinioară populate, azi nu mai păstrează decât urmele vechilor cuptoare romane şi monezile ce se văd ori în albia braţelor când seacă, sau în malurile ce se surpă de apă.

Firul se tot deşiră, din ce în ce mai frumos. La dreapta apare Păcuiul lui Soare, spre capul Dervent. In acest Păcui se văd urmele unei cetăţi, — nici arborii mari, nici valurile ce lovesc nemiloase în zidurile ei nu ne pot spune trecutul de glorie, clipele de fericire sau cataclismul ei. După compoziţia zidăriei, după forma şi cioplirea pietrelor, nu poate fi decât de aceeaş origină ca şi ruinele dela Adamclisi. Ziduri acoperite de uitare, ascunse de sălcii şi plopi bătrâni, pe cari se agaţă şerpuind *Periploca graeca, Vitis silvestris* ‹Viţa sălbatică›, *Clematis Vitalba* ‹Curpenul de pădure› şi de un desiş de nepătruns de Rugi, ce-ţi dă impresia unui ţinut sălbatec acoperit de o vegetaţiune plângătoare ca de Liane. Ruinile ne inundate sunt umbrite de Stejar, *(Quercus pedunculata)*, Carpen *(Carpinus duinensis)*, Arţar *(Acer*

tataricum), Ulm *(Ulmus campestris)*, Sânger *(Cornus sanguinea)*, Verigariu *(Rhamnus cathartica)*, Călin *(Viburnum opulus)* etc., iar pe locurile umede și joase sunt alee întregi de Margarete *(Leucanthemun uliginosum)*, Sparanghel de mare *(Asparagus maritimus)*, Rutișor *(Thalictrum commutatum)*, pe lângă apă întâlnim pe *Chenopodium blitoides* și multe alte plante interesante pentru flora noastră.

Dela Dervent pe stânga, se întind imense terenuri inundate numite «Balta de sus», care se întinde până în apropiere de Hârșova, iar pe dreapta rămâne în urmă Rașova, Cochirleni, apropiindu-ne din ce în ce de Cernavoda. După ce am trecut o parte din «Balta de jos», se zărește în depărtare, pe deasupra sălciilor, o linie cenușie ca o punte de trecere de la un mal la altul.

Cotim și la dreapta și la stânga prin zigzagurile făcute de apă, apropiindu-ne tot mai mult de acea linie cenușie, care din ce în ce devine tot mai mare, când de după un cot stâncos ne apare în față maestos și suspendat, frumosul pod de la Cernavodă, singura verigă de legătură între cele două uscaturi atât de scumpe nouă. Drumul ce-l facem, cu drept cuvânt, este un film, căci în fiecare minut tabloul se schimbă și care mai de care este mai frumos; aci apă întinsă, gârle, lacuri, grinduri de lăstari sau păduri bătrâne, fânețe ori întinderi imense de stuhării ‹stufării›, maluri joase, boturi de deal abrupte ori stâncoase, de un colorit alb și roșcat, în care lovește apa spumegând taine, ca în pereții stâncoși dela Hârșova de sus, unde se mai văd și azi urmele care ne vorbesc de un castel Genovez.

Trecând în aceleași urale, cotim după un alt perete stâncos și drept pe care se zărește o cruce. Este crucea ce reamintește pe cei înecați cu șalupa «Trotușul».

Ziua este frumoasă, un aer răcoritor bate pe punte și parcă zarea ce se perde spre munții Buzăului pare năbușită și încearcă să prevestească ploaia mult așteptată în acele părți secetoase. Vasul înaintează și în depărtare se zărește vârful Turcoaia, apoi din ce în ce se desemnează la orizont culmea munților Greci și apoi ai Măcinului. Silueta lor apare din ce în ce mai frumoasă, vârf după vârf ca: Căprăriile, Pricopan, Suluc, Caramlâul, Cheia și Tabüle ce se înșiră pierzându-se în direcția Galaților. Panorama ce se deschide te încântă, alte gânduri îți vin, alte sentimente — mai nobile, mai frumoase — încep să te stăpânească, fie că ai mai văzut aceste locuri, fie că nu.

Fig. 1. — Vedere de pe Gârla Filipoiul.

Fig. 2. — Vedere de pe Gârla Filipoiul.

Ne apropiem de Brăila. Portul se zăreşte din depărtare şi în luciul apei se vede pe dreapta şi pe stânga un zid de siluete cu sute de vârfuri ascuţite pe care fâlfâe mii de steaguri şi steguleţe. Sunt vapoarele de toate formele şi mărimile cari din ce în ce devin mai mari, mai frumoase. Sirenele încep să şuere, vasele de răsboiu bubuie, iar Yahtul cu Familia Regală pe bord, înaintează printre şiruri nesfârşite de urale.

A. S. Principele Nicolae sosit aci, se suie pe Yacht, pentru a lua parte la restul călătoriei. Muzica cântă «Trăiască Regele», iar apa este tăiată în dreapta şi în stânga noastră de nenumărate vapoare încărcate cu lume, apropiindu-se de Yacht, doritoare de a vedea pe buna lor Regină. Timpul este o clipă şi deşi ai vrea să fie mai lung, cu atâta este mai scurt şi în aceleaşi urale, în aceleaşi cântece de slăvire pentru Augustii noştri Suverani, părăsim Brăila, pentru a intra în liniştea dulce din frumosul loc dela gura canalului Filipoiu.

Seara este adorabilă. In timpul mesei, ca şi la toate mesele trecute, M. S. Regele, vesel şi încântat, pare foarte mulţumit de frumuseţea zilelor trecute. M. S. Regina, veşnic visătoare, cu surâsul pe buze, face ca fiecare clipă să fie mai plăcută şi discuţiunile mai interesante.

A. S. Principesa Ileana, îngrijorată de cei suferinzi, se preocupă de lansarea unui apel către popor, ca S-o ajute în a clădi un pavilion bolnavilor dela Spitalul Militar «Regina Elisabeta», dar care, totuşi, ademenită de frumuseţea acestei seri din Filipoiu şi însoţind pe M. S. Regina, dimpreună cu A. S. Principele Nicolae, fac o plimbare cu şalupa în Braţul Măcinului. Nu mult mai târziu o ploaie binefăcătoare se lasă şi abia spre ziuă încetează.

Zorile zilei 23 Mai, s'au revărsat de mult, soarele luceşte ca la două sulite deasupra dealului Turcoaia, şalupele gata de plecare, îmbarcă pe M. S. Regina, A. S. Principesa Ileana, A. S. Principele Nicolae şi Comandor Koslinski, apoi în cea de-a doua iau loc M. S. Regele, A. S. Principesa Elena, Romulus P. Voinescu, d. Cămărăşescu, subsemnatul şi Comandor Păiş. Luând calea pe gârla Filipoiul (lung de 24 km.), şalupele înaintează una după alta, lăsând la o parte casa pescăriei cu fostul chioşc regal (ce se reclădeşte) şi mergem până la locul unde se leagă lacul Şerban şi Filipoiul.

Lăsăm şalupele şi cu două lotci plecăm spre lacul Şerban.

Drumul din gura Filipoiului până în lac este un adevărat bulevard umbrit pe dreapta şi pe stânga de uriaşi plopi şi sălcii ce par născute din apă şi cari îşi împreunează crăcile. (Fot. No. 1 şi 2).

Lacul Şerban este o mare de apă, bogat în peşti, plin de păsări ca: Jidani *(Nycticorax griseus)*, Chirghiţe *(Sterna hirundo)* şi Pescari *(Larus ridibundus)* precum şi rari vulturi rătăciţi, mişunând cu toţii prin vârful marilor sălcii de pe marginea lacului. Ca plante plutitoare s'au văzut: Ciuline *(Trapa natans)*, Plutica *(Limnanthemum nymphoides)*, etc. (Fot. No. 1 reprezintă apa acoperită cu foi şi flori de Plutică. Fot. 3, după vânătoare).

După o scurtă plimbare, M. S. Regele cât şi A. S. Principele Nicolae, ca buni ţintaşi, rostogolesc spre apă câteva exemplare de Jidani, urmărind şi un frumos vultur care, presimţind ce-l aşteaptă, se muta îndată ce ne apropiam. Orele fiind aproape 15, şi timpul trecând aşa de iute, cu regret o pornim înapoi la Casa pescăriilor, unde ne aşteaptă tradiţionala ciorbă pescărească şi crapul la protap. (Fot. No. 4). Masa este decorată şi pe ea zac nenumărate petale de Nufăr *(Nimphae alba)*, recoltat din această gârlă, iar M. S. Regina şi A. S. Principesa Elena purtau frumoase ramuri de *Myosotis palustris*, tot din acel loc. M. S. Regina şi A. S. Principesa Elena, întrebându-mă de numele popular al acestor ramuri de Myosotis cu floricelele azurii ca cerul, împestriţate cu roz şi alb, am răspuns:

— «Majestate, orăşenii o numesc «Myosotis».

— «Da !, dar poporul»?

— «Poporul, Majestate, i-a dat frumosul nume de «Nu mă uita».

Majestatea Sa continuă: «Da! «nu mă uita» şi A. S. Principesa Elena, zice «Ce frumos nume: Nu mă uita».

Tot acolo s'au mai recoltat: *Senecio macrophyllus, Talictrum commutatum, Carex acuta, Tiphoides arundinaceae, Ranunculus tricophyllus, Iris pseudacorus, Salix triandra*, după care ne-am întors la Yacht, rămânând în aşteptarea dimineţei pentru a intra în Deltă. In zgomotul surd al maşinelor, vasul calcă domol valurile legănându-se spre a eşi din braţ şi a coti la Ghecet spre Dunărea mare în ziua de 24 Mai.

Astfel, în linişte, trecem pe lângă Galaţi, cotim spre Reni, lăsând să se piardă în zare frumoşii munţi ai Măcinului, pentru ca apoi să apară mai aproape către Isaccea, până ce iarăşi se înde-

Fig. 3. — După vânătoare.

Fig. 4. — Ciorba pescărească şi crapul la proţap.

părtează lăsându-ne ultima lor ramificație, a celor 5 vârfuri numite : Beș-Tepe (242 m. alt.), pe care se găsesc frumoase exemplare de : Ceasornic *(Ornithogalum Scorpili)*, *(Simphitum tauricum)*, tătănească cu flori albe, etc.

Ocolim brațul Chilia din Dunărea mare, apucăm spre Tulcea, lăsăm Brațul Sulina la stânga și intrăm în șerpuitul braț Sf. Gheorghe. Trecem de Mahmudia, iar dela Dunăvăț, de o parte și de alta, nu se văd decât rare salcii și o mare de stuf *(Phragmites communis)* eșite din acele insule plutitoare numite «Plaur», formate în întregime din rizome de stuf gros, împletite între ele prin rădăcinele lor, formând astfel o masă plutitoare pe care se depune printr'un proces de transformare o pătură subțire de humus negru, ce hrănește o vegetație xerophilă foarte frumoasă. Intre plantele văzute pe aceste insule sunt : Nu mă uita *(Myosotis palustris)*, Feriga *(Aspidium thelypteris)*, Butonii de aur *(Ranunculus lingua)*, Ghiocei de apă *(Leucojum aestivum)*, Lăsnicior *(Solanum Dulcamara)*, etc. Tot pe aceste insule se află culcușurile diferitelor animale ca : lupi, mistreți și cuiburile diverselor specii de păsări dintre care și a Găinușei albe sau Crosa de Deltă.

Ajunși, debarcăm în satul Sf. Gheorghe din Deltă. Poporul, elevii școalei în haine de sărbătoare, primesc pe MM. LL. cu pâine și sare, acoperindu-l cu flori culese de pe țărmul Mării, de unde am recoltat și noi : *Nymphaea candida, Orchis palustris, Dianthus Kladovenus, Convolvulvus persicum, Carex ligerica Brachypodium distachyon*, etc.

După ce MM. LL. se interesează de nevoile locuitorilor și în special de pescuit, s'a vizitat câteva case de ale gospodarilor, admirându-se curățenia și hărnicia acelor oameni.

Timpul fiind înaintat, s'a renunțat de a se mai vizita lacul Razelm și Dunăvățul. In ziua de 25, dimineața, părăsim Sf. Gheorghe cu intențiunea de a vizita gârla și lacul Crapina, dintre Isaccea și Reni, dar ploaia ce ne însoțește dela Tulcea, face imposibilă vizitarea acestui lac cu luntrile și suntem nevoiți a continua drumul spre Măcin, unde la orele 10 seara ancorăm la debarcader.

Soarele s'a ridicat sus, vestindu-ne ziua de 26 Mai, ca o zi frumoasă. Poporul și copiii așteaptă pe MM. LL. ne fiind în program nici o primire oficială. M. S. Regina primește din partea Doamnelor, frumoase buchete de flori. A. S. Principesa Ileana vizitează Măcinul și I-se ghicește de noroc, la un salaș de țigani turciți.

Aflând dancii-turciți că este fiica «Sultanei», au început să-I ureze de noroc, de fericire, făcând toate temenelele, așa cum se cuvine fiicei «Sultanei». La orele 10 MM. LL. și noi, cu automobilele, luând șoseaua ce duce spre Iglița, am trecut pe sub coastele frumoase ale muntelui Pricopan, pe o șosea ce ridică și scoboară, tăem Valul lui Traian dela Iglița, ridicăm pe frumoasele culmi dintre Iacob Deal (344 m. alt.) și dealul Pricopcea, Curt-Bair (402 m. alt.), suind pe Muchia Lungă de pe care s'au recoltat numeroase și interesante plante ca: *Alysum Borzianum, Linum tauricum* (in galben), *Campanula romanica, Agropirum bulbosum, Koeleria brevis* etc., scoborâm în Cerna, luăm drumul către Cinel, sau Consulu, oprindu-ne în frumoasa pădure dintre Acpunar și Ortachioi. Aici M. S. Regina a recoltat frumoase exemplare de *Pirius elaeagnifolius, Quercus Hass* (un rar stejar de Caucaz) și alte multe plante.

La orele 13,30 întorși la Yacht, luăm masa în cea mai veselă atmosferă, cum totdeauna se simte acolo unde sunt MM. LL.

La orele 16 fluerul dă semnalul, trâmbițele sună onorul, iar A. S. Principesa Elena, îmbarcându-Se pe vedeta No. 6. părăsește Yachtul, pentru a trece la Brăila, plecând la București.

Ploaia din cursul zilei a domolit căldura și seara se simte destul de răcoroasă.

Descărcările atmosferice nu permit radiofoniei de pe Yacht să ne dea lămurit sunetul concertelor, nici chiar al acelora dela Viena.

In răcoarea dimineței și în cântul păsărilor, Yachtul, în ziua de 27, plutește încet, încet prin coturile șerpuite și umbrite de sălcii din Brațul Măcin, lăsând la stânga apei stânca din lunca Dunărei, la Blașovo, transformată azi în carieră. Ce rost are această stâncă, aruncată aici și fără nici o legătură cu Iacob Deal? Este ea ultima înaintare a acestui deal, ros de vreme și de ape, sau este una din acele ce se chiamă «Clipe», aruncată aici ca și clipele din Carpați, învăluită în povești ca și clipa dela Piatra Teiului (Neamț)? Poate! căci povestea zice: «Necuratul, vrând să înece lumea, a pornit cu stânca în spinare ca să închidă apa. Dumnezeu însă hotărî altfel, căci cocoșul cântând înainte de a-și termina necuratul planul, piatra a căzut acolo unde se vede și azi».

Incet ancorăm în fața lui Iacob Deal, una din pozițiile minunate, cu satul Turcoaia la poale și cu instalații și case spânzurate prin stânci, către vârful lui.

Fig. 5. — De odată se deschide în faţa noastră cel mai frumos luminiş...

Fig. 6. — Poiana Regele Ferdinand I, cu Părul, Regina Maria.

Debarcăm în luntre şi cu lopeţile, hai, hai, ferind la dreapta şi la stânga de întortochiatele coturi umbrite de uriaşe sălcii şi plopi, intrăm în potcoava braţului Dunărea Veche. Deodată se deschide în faţa noastră cel mai frumos luminiş, ‹Fot. No. 5›, acoperit dela un mal la altul de o apă limpede şi verde ca şi smaraldul. Iată un colţ de pământ unde Dunărea cu apa dulce, limpede şi verde, îţi dă impresia că eşti într'un colţ de Mare. Ţărmul este acoperit de o vegetaţie luxuriantă de stuf, trestie, ţiperig, crescute pâlcuri, pâlcuri, prin cari mişună păsări mici şi mari, vinete, albe, pătate sau aurit, ce dau acestui colţ de rai un farmec şi mai frumos. Către maluri plutesc în apă stele verzi mânate când la dreapta, când la stânga de valuri ce dau un colorit deosebit, sunt stele formate din rozete de *Trapa* ‹Ciulini› suspendate de un fir şi care încă n'au eşit la suprafaţa apei. Timpul trece şi cea dintâi lotcă cu M. S. Regina se îndepărtează cu regretul tuturor că părăsim acel loc fermecător şi iarăş în sunetul lopeţilor de hai, hai, trecem prin aceleaşi coturi şi sosim la vas. Amurgul se lasă şi roşeaţa reflectată pe Iacob-Deal, ne vesteşte sosirea nopţei. MM. LL. în semnalul plantonului sue puntea, iar soldaţii în pas cadenţat, unul câte unul, iau poziţia în timp ce goarna sună rugăciunea amurgului. Frumos e şi MM. LL. dau poruncă, ca noaptea s'o trecem în acest colţ frumos. Multe coame am suit, pe multe vârfuri am poposit, la apus sau răsărit de soare, pe Negoi, pe Ceahlău, la mare, bărăgan şi totuşi n'aş putea spune că un loc e mai frumos decât altul. Numai naturalistul le simte, le vede, le găseşte şi în ritmul de hai, hai fie că se scoboară în întunericul peşterilor, fie că se agaţă de stânci mânat de necunoscut, el merge tot înainte ca să străbată întunericul spre lumină. Aşà sunt şi MM. LL. desăvârşiţi naturalişti, cercetători ai frumuseţilor naturale ale României, şi găsesc din an în an colţuri frumoase şi tot mai frumoase.

Amurgul s'a lăsat de mult şi lumina în luptă cu întunericul abia mai desemnează la orizont, figura lui Iacob-Deal. Vârful lui cenuşiu deodată, în întuneric începe să fie înconjurat de o aureolă, din ce în ce mai vie, din ce în ce mai luminoasă, de după care apare luna ca un glob de aur, proectând figura ei în Dunăre.

Tăcere tainică, luna sue şi cel din urmă lătrat de câine a încetat. Dunărea cântă veşnic acelaş cântec de frământare, după care cea din urmă lumină a unei căsuţe de pe Iacob-Deal apune şi totul intră în tăcere. Spre ziua de 28 Mai, ploaia încetează şi întorşi la

Măcin cu automobilele, plecăm pe șoseaua Tulcea trecem prin Jijile, Carvan, Văcăreni, Lucovița, Rachel, Isaccea spre mănăstirea Cocoș. Pretutindeni urale, MM. LL. sunt acoperite de flori, iar o ploaie, cam rar văzută pe aci, ne urmărește dela Măcin, udând aceste locuri, pe care n'a plouat de luni de zile.

Dela despărțitura drumului spre mănăstirea Cocoș, M. S. Regina cu Principele și Principesa, iau drumul spre mănăstirea Cilic, iar M. S. Regele și noi spre mănăstirea Cocoș.

După un scurt Tedeum în frumoasa și bogata mănăstire Cocoș, de curând restaurată, luăm dejunul adus cu noi, după care cu M. S. Regele, suim la Cruce. Aici se remarcă câteva plante: *Lunaria pachyrrhiza, Symphytum tauricum*, etc. Cu părere de rău, părăsim acest frumos loc, care după părerea M. S. Regelui, ar putea deveni o stațiune climaterică și de repaus.

Această localitate, cât și alte frumuseți ale naturii din țara noastră, stau acoperite de uitare din cauză că nu sunt puse în valoare, din lipsa gustului nostru, de a iubi natura și măreția faptelor ce se petrec în ea.

Suntem în Niculițel. Odată cu noi sosește și M. S. Regina, poporul în sărbătoare delirează, clopotele sună, uralele și florile par a nu se mai isprăvi.

După serviciul divin, MM. LL. se întrețin cu fruntașii, după care plecăm spre Meidan-Chioi.

Urcăm prin pădure, spre Dealu-Mare de unde se deschide cea mai frumoasă panoramă a naturei spre Baltă și Sudul Basarabiei. La cotitură, spre Valea Morilor, în o frumoasă poiană, oprim. Pădurea bătrână de Carpen, Stejar și Tei pare-a tresări, plecându-și crengile, iar din freamătul frunzelor se desprinde un cor de «bine ai venit mărite Rege». Augustii Suverani admiră poiana cea frumoasă, care din acel moment am botezat'o «Poiana Regele Ferdinand I», în care M. S. Regina a găsit cel mai frumos exemplar secular de Păr alb sau Păr cu frunzele argintii *(Pirus elaeagnifolius)* (Fot. No. 6), care ca și acea poiană, trebue declarat ca monument al naturii, urmând a fi păstrat științei și naturaliștilor. M. S. Regele și M. S. Regina, cu brațele pline de sângerosul Bujor *(Paeonia romanica)* prin care licărește albastrul și vărgatul Stânjenel *(Iris veriegata și graminea)*, stropit pe ici colo de frumosul galben de *Inula hirta*, cu pestrițele flori de *Dictamus albus*, alternând cu înfocatul scânteios *Lichnis Viscaria* și Garofițe, *(Di-*

Fig. 7. — M. S. Regele, iubitor adânc al florilor noastre, clasează rând pe rând...

anthus capitatus şi giganteus), prin care licăreşte aprins ciocul berzei *(Geranium sanguieneum)*, străbat poiana dela un cap la altul, admirând frumoasa vegetaţiune. In urmă, M. S. Regele, iubitor adânc al florilor noastre, clasează rând pe rând: ‹Cuibul rândunelei› *Neottia nidus avis, Cefalantera pallens* şi *ensifolia, Allium bulgaricum, Talictrum aquilegifolium, Poligala major*, etc. ‹Fot. No. 7›.

Lăsând aceste locuri frumoase, trecem Valul lui Traian, apoi satele Meidan Chioi şi Ac-Cadân, — peste tot MM. LL. fiind primite cu flori, dragoste şi urale.

Părăsind Ac-Cadân, scoborâm spre pârâul cu acelaş nume, trecem valea pârâului Taiţa, admirând frumosul deal Cinel ‹322 m. alt.›, cunoscut de botanişti sub numele de Consulu de unde trecem prin Ortachioi, Akpurnar spre vestita ‹de 2 zile› republică a satului Cerna, care după o săptămână dela eveniment, acei răzvrătiţi strigau «Trăiască Regele», — Bietul popor, cât de uşor se otrăveşte şi ce pot face din el instigatorii?! *Dacă s'a putut face ceva în aceste sate, a făcut-o numai timpul, ajutat de slabele forţe ale şcoalei. Cât despre rolul bisericii în aceste locuri, aproape nu se simte. S'a vorbit de multe ori de misionari; iată rolul naţional ce s'ar putea îndeplini de un mănunchiu de misionari, puşi la adăpost, bine organizaţi şi conştienţi de menirea lor.*

Dar pentru aceasta este nevoie de vederi largi, de organizaţie şi un program, la care puţini se gândesc, deşi interesul naţiunei, o cere azi, mai mult ca ori când în toate părţile ţărei.

In răcoarea serii, printre livezi şi ogoare vesele, udate de ploaie, ajungem la Măcin. Seara la masă, totul e vesel, totul e o floare, M. S. Regina, singură a ţinut să orneze masa, împrăştiind petale şi aşezând flori în glastre. Cât le iubeşte! cât le admiră şi câtă părere de rău simte, când vede câte una ofilită şi fără viaţă! Convorbirea e vie asupra celor remarcate în cursul zilei. Principesa Ileana îşi manifestă dorinţa de a lansa un apel către popor, relativ la clădirea unui pavilion la spitalul Militar. Sunt păreri de chetă, cărţi poştale, cărămizi, timbre de binefacere şi în cele din urmă, rămâne ideia apelului deoarece poporul va da, căci Românul din tradiţie este darnic şi ca un prim pas, ofiţerii Yachtului adună

peste 4000 lei, înmânându-I A. S., care le mulțumește călduros. Primul început[1].

Suntem pe punte, luna se oglindește în Dunăre, amurgul s'a lăsat și păsările au încetat cântul lor, totul e liniștit, nu se aude de cât freamătul sălciilor și undele de apă ce alunecă în murmur către nesfârșit. Pe luciul apei spre Brăila, se văd lumini neobicinuite, apoi se disting din ce în ce: roș, galben, albastru, verde și însfârșit tot curcubeul de colori. Sosesc două remorchere pline de Brăileni, cu luntrele înșirate după ele, frumos luminate în întunericul nopții. Se apropie, roțile calcă din ce în ce mai încet, iar în tăcerea nopții, două coruri și mandoline, cântă arii românești și grecești când mai tare, când mai încet, până se confundă cu murmurul apei și cu șoaptele frunzelor.

MM. LL. impresionați de această manifestație de dragoste, mulțumesc călduros, după care în tăcerea nopței, cântul se depărtează, până ce luminele nu se mai văd, cătră 12 din noapte.

29 Mai, plecăm spre Hârșova. M. S. Regele cu noi, încă dela orele 10 luăm drumul spre Măcin, Cerna, Ortachioi, Cinel, Boschioi, de unde apucăm spre Cincarova. Poposim în pădure și după dejun, lăsăm această frumoasă pădure, ce se întinde cât vezi cu ochi de pe Cinel și luând drumul spre Calfa, Sarai și pe la orele 17.30 suntem la Hârșova, unde sosește și M. S. Regina cu Yachtul. In aclamația poporului și urările școalelor se vizitează muzeul de antichități, expoziția dela școala de fete unde se remarcă frumoase cusături și herbarul elevilor «Gymnaziului».

M. S. Regele iscălește în condica Muzăului, iar la școală remarcă printre plantele colecționate de elevi, pe *Colchicum montanum*, cules de pe stâncile Hârșovei, ca și cele recoltate de noi *Alyssum Arduini*, *Moechringhia Jankae*, etc. Vizitele terminate, MM. LL. intră la bord și rămâne până a doua zi.

In ziua de 30 Mai, cu automobile plecăm spre Constanța, pe drum ne ajunge ploaia mult așteptată și pe aici, ca și în sudul Dobrogei. Luăm dejunul la castelul din Port. A. S. Principele Moștenitor Mihai, se întâlnește cu M. S. Regele bunic, și M. S. Regina bunica, vorbește în englezește și cu noi românește, bine legat, voinic, împrăștie energie în toate părțile, când pedalând vreo bicicletă cu trei roate, când târând o perie cu coadă, sau venind

[1] Străduințile A. S. n'au rămas fără răsunet căci azi la acel pavilion se lucrează la acoperiș.

cu garoafe luate din glastrele M. S. Regina ca să le împartă celor prezenți.

— «Majestate sper că A. S. R. va fi un bun naturalist», zic eu. M. S. Regele râzând afirmă: — «*Da, da, am toată speranța și va fi îndrumat!*» — La masă cireșele din farfuria M. S. Regina, fac cu ochiul A. S. R. pe care privindu-le, cu aviditate, zice:

— «Sunt bune cireșele!, eu nu am voe a mânca».

După masă se vizitează Castelul dela Mamaia. Seara cu trenul regal plecăm la Bazargic și cu automobilele, după o ploaie bogată, ajungem pe un soare sclipitor în ziua de 31 Mai pe coasta de argint, frumos descrisă de răposatul naturalist Gh. Murgoci și de eruditul geograf-naturalist Vâlsan.

Coasta de Argint este singurul colț al litoralului nostru unde Marea Neagră cu ochii de smarald stă liniștită, în care se oglindesc coastele sale cu aspect de țancuri stâncoase, împestrițate cu grădinițe frumoase și izvoare răcoritoare.

Aici avem climatul cel mai dulce și iarna dispare cu totul, aceasta o adeverește și vegetațiunea acestui loc în care găsim crescând câteva plante mediteraniane: Smochinul *(Ficus Carica)*, Curpenul *(Periploca graeca)* și alte câteva, din care unele ajung prin Oltenia, iar altele în alte localități ale Dobrogei de sus. Insă nu avem nici o plantă mediteraniană cu frunzele necăzătoare. Coasta de Argint este în adevăr o minune, îngrădită de un zid de calcar. La amiază Balcicul reflectă o lumină orbitoare ce predomină câteva oare pline de splendoare selbatică. Peste oraș plutește un fel de glorie, o dogoare și o aureolă de lumină și curând acea văpae din amează se domolește, sosind ore încărcate de liniște, de toropeală sau de un fel de voluptate, ore de visare orientală.

Țancurile și pereții Balcicului, par de albastru, apoi de ambră, apoi de grămezi în coșuri de rose, ori buchete de liliac și mărgăritărele. In sfârșit se așterne amurgul cu murmurul mării fosforescente, cu culmile râpilor părând ca de sidef și marochin, cu căsuțele încremenite pe dâmburi ca o turmă de capre adormite și cu întregul mister de purpură al răsăritului de lună.

După masă se vizitează fânețele și lăstarul dela Teche, spre granița bulgară. S'au recoltat mai multe plante: *Iris graminaea*, *Salvia rigens* (cu flori mari foarte frumoasă), *Phyteuma anthericoides*, *Alium atroviolaceum*, *Alium atropurpureum* și altele.

M. S. Regina se întoarce la Balcic unde rămâne încă câteva zile, iar M. S. Regele cu A. S. R. Principele Nicolae și noi plecăm la Bazargic unde trecem noaptea în tren.

In ziua de 1 Iunie, cu automobilul plecăm spre Silistra.

Drumul urmat este prin: Carapelit, Konac, Kocimar, Kurtbunar unde luăm dejunul în pădure, apoi prin Ghiulerchioi, Alfatar, Kalipetrova ajungem la Silistra.

Peste tot locul oficialitatea ese cu pâine și sare, norodul pe dreapta sau pe stânga drumului, la un cap de sat, în costume bulgărești, fiindcă cele mai multe sate pe unde am trecut sunt bulgărești — înșiraţi, priveau curioși. Și aici s'a remarcat caracterul populației. Turcii își manifestă sentimentul într'un fel, consideră pe M. S. Regina drept Sultana lor de altădată. Bulgarii par cu totul indiferenți și retrași, iar bulgăroaicele întreţin și manifestă sentimente ostile în sânul familiei lor. Entusiasmul adevărat s'a simțit acolo unde a lipsit oficialitatea și norodul, în câteva localităţi din sudul județului Tulcea, în Durostor și Caliacra, unde întâmpinarea M. M. L. L. s'a făcut de dascăli cu copiii școalelor veniți din depărtări, fiecare cu bucheţelul de flori, fiecare cu drapelul tricolor de hârtie. *Și cât ar fi avut de spus acei dascăli și dăscălițe în acel moment, despre greutatea misiunei lor, despre neajunsul și lipsa de tot felul ce sunt nevoiți a suferi în acele locuri, numai și numai pentru datorie, fiind lăsați în voia soartei de acei ce fac politică și nu patriotism.* Și așà se petrec lucrurile în toate părțile țărei noastre, unde avem populațiune care încă după 7 ani, tot nu crede că mai trăește în România.

Drumul până la Silistra este singuratec, șoseaua sue și coboară, cotește când la dreapta, când la stânga, cu maluri abrute sau stâncoase printre desișuri cu lăstari sau holde mari. Nu se vede nici un călător și cu cât mergi cu atâta ţi se pare mai pustiu, mai nesigure aceste părți ce formează Deliormanul.

La Silistra, după o primire entuziastă, ne îmbarcăm pe vedeta No. 6 și după o scurtă plimbare pe Dunăre, debarcăm la Călărași unde M. S. Regele este primit de autorități și aclamat de populațiune. La orele 18 trenul regal se pune în mișcare și la orele 23, M. S. Regele descinde la Halta Cotroceni, de unde fiecare plecăm, ducând amintirile cele mai frumoase din această excursiune regală, ce a ținut 12 zile.

Cu toată inima și adânc mulțumesc Aguștilor mei Suverani,

pentru înalta și marea favoare ce mi-au acordat, de a-i însoți în tot locul și de frumosul prilej ce am avut de a răscoli perlele frumusețelor noastre naturale, timp de 12 zile.

* * *

In cursul anului 1926, am făcut diferite demersuri în sensul ca poeana cu plantele rare, unde a poposit M. S. Regele și unde M. S. Regina a găsit acel exemplar de Păr, să fie declarate ca monument al naturei. Ne izbutind, în ziua de 12 Mai 1927 prezintându-mă în audiență la M. S. Regina am fost autorizat verbal, că M. S. încuviințează aceasta și în ziua de 17 Mai am primit încuviințarea și scrisă. Casa pădurilor, având acest înalt ordin, în ziua de 10 Iunie 1927 apare în Monitorul Oficial No. 126 următoarea deciziune:

Noi, Ministru Secretar de Stat la Departamentul Agriculturei și Domeniilor, având în vedere raportul domnului administrator al Casei Pădurilor

Decidem:

Art. 1. — *Poiana din pădurea de lângă șoseaua Niculițel-Maidan Chioi, jud. Tulcea, dela întorsătura Dealului Cerbului, ca o amintire a vizitei făcută de Majestățile Lor în această localitate în anul trecut, precum și a bogăției de plante printre cari se remarcă cel mai bătrân, frumos și rar Păr cu foi argintii „Pirus elaeagnifolius" va purta numele de „Poiana Regele Ferdinand I" cu „Părul Regina Maria".*

Art. 2. — *Această poiană cu Părul său, cât și vârful muntelui Cinel se declară monument al naturei, rezervațiune pusă la dispoziținea naturaliștilor și sub protecția Casei Pădurilor.*

Art. 3. și ultimul. — *Domnul Administrator al Casei Pădurilor este însărcinat cu aducerea la îndeplinire a acestei deciziuni și a amenajerei acestei rezervațiuni.*

Dată astăzi, 27 Mai 1927.

In urma delegației primită din partea Soc. Naturaliștilor din România și dinpreună cu delegatul Casei Pădurilor, luna trecută s'a stabilit întinderea poenei «Regele Ferdinand I» și s'a luat toate măsurile pentru amenajarea și îngrijirea acestei poeni în care se găsește «părul Reginei Maria» și a dealului Cinel ‹Consulu›, acoperit la poale de o frumoasă pădure de diferite specii de Stejar, Carpen, Frasin, Acer, Cerasus etc. și populat de o interesantă floră din care o parte cunoscută și citată de Brândza în Flora Dobrogei. Această pădure este străbătută de o șosea încă în stare bună, făcută de germani până spre vârf, pentru a sui tunurile în campania din 1918.

STUDII

ȘESUL DINTRE DUNĂRE ȘI TISA ȘI CEL DINTRE TISA ȘI RAMIFICAȚIUNILE CARPAȚILOR.

FORMAȚIUNILE DE PLANTE ȘI FACTORII PRINCIPALI CARI INFLUENȚEAZĂ VEGETAȚIA

de Prof. I. PRODAN ⟨Cluj⟩

⟨urmare⟩

c⟩ Alte păduri în părțile estice ale șesului.

Dela Mureș spre sud și spre nord-vest, se află mai multe păduri, cari se pot considera ca rămășițe din pădurile de odinioară, ce acopereau partea estică a șesului.

Din pădurile dela sud de Mureș, fac parte cele din jurul Timișoarei, cunoscute sub numirea de Vadászerdő, Bisztra, iar din cele cari cresc spre nord-vest de Mureș, vom aminti pădurea Fáș din județul Bichiș.

Pădurile din jurul Timișoarei după Lengyel ⟨l. c. p. 175⟩ se compun din esența principală și predominantă: *Quercus pedunculata;* sporadic și foarte rar, aflăm aici încă: *Q. pubescens, Q. sessiliflora, Q. conferta* și *Q. cerris.* Din arborii și arboraşii principali, cari intră în aceste păduri, amintim: din cei urcători *Vitis silvestris, Tamus* și *Clematis vitalba;* apoi mai răspândiți: *Sambucus nigra, Ligustrum vulgare, Rhamnus cathartica, Evonymus vulgaris, Acer campestre, Rosa canina* cu varietățile sale numeroase; prin luminișurile pădurilor aflăm *Rubus caesius,* mai rar *Berberis vulgaris,* iar destul de comun e *Crataegus monogyna.* Flora erboasă a acestor păduri se compune — după Lengyel ⟨l. c. p. 179⟩ din: *Viola odorata, V. alba, V. silvestris, V. Riviniana, Convallaria majalis, Polygonatum officinale, P. latifo-*

lium, Muscari comosum, Scilla bifolia. Glumiflorele sunt reprezentate prin *Poa nemoralis, Festuca gigantea, Bromus Benekeni, Agropyron caninum, Brachypodium silvaticum, Milium effusum, Melica picta, Dactylis glomerata* var. *pendula.* Se mai ivesc aici şi specii caracteristice pădurilor de nisip, cum sunt: *Bromus sterilis* şi *B. tectorum.* Din Glumiflorae şi Cyperacee sunt câţiva reprezentanţi: *Carex Leersü, C. contigua, C. pallescens, C. digitata, C. silvatica.* Ferigele au numai un singur reprezentant şi anume pe *Athyrium filix femina.* Pe tufişuri se urcă afară de *Tamus communis* şi *Calystegia sepium.* Alte plante demne de amintit din aceste păduri sunt: *Sanicula europaea, Epipactis atropurpurea, Lathyrus niger, L. vernus, Myosotis sparsyflora, Salvia glutinosa, Arabis glabra. A. hirsuta, Galeopsis pubescens, Moebringia trinervia, Lithospermum purpureo-coeruleum, Veronica officinalis, Campanula persicifolia, Hypericum hirsutum, Cardamine impatiens, Lysimachia nummularia, Ajuga reptans, A. genevensis, Galium cruciata, Ranunculus auricomus, Alliaria officinalis, Scrophularia nodosa, Arum maculatum, Lactuca muralis, L. sagittata, L. quercina, Pulmonaria, officinalis, Geum urbanum, Stachys silvatica, Lapsana communis, Geranium Robertianum, Physalis Alkekengi, Circaea lutetiana, Hesperis silvestris* var. *trichocarpa.* Prin poienile nesărate ale pădurilor aflăm: *Stellaria graminea, Potentilla alba, Pulmonaria mollissima, Cichorium intybus, Aegopodium podagraria, Angelica montana, Chaerophyllum bulbosum* şi *Ch. temulum.* Flora poienilor alcaline de aici e enumerată mai la vale, sub flora pâlcurilor semialcaline. In locurile umblate de om cresc: *Urtica major, Chelidonium majus, Rumex sanguineus.* Pe marginea pădurilor întâlnim un brâu format din plante ruderale ca: *Authriscus silvester, A. trichospermus, Torilis Anthriscus, Galium aparine* etc.

O altă pădure interesantă în părţile nord estice ale şesului Mureşului este pădurea Fas din judeţul Bichiş. Esenţa principală a acestei păduri după Borbás (l. c. p. 23) e *Quercus pedunculata.* In societatea acestuia găsim: *Ulmus campetris, Acer campestris,* iar pe locurile mai joase cresc sălcii *(Salix cinerea, S. amygdalina)* şi frasini. In compoziţia acestei păduri intră următoarele elemente: *Populus alba, P. canescens, Carpinus betulus, Corylus avellana, Acer negundo, Sambucus nigra, Rhamnus frangula,*

Evonymus europaeus, Ligustrum vulgare, Prunus spinosa, Cornus mas, C. sanguinea, Viburnum opulus, Crataegus monogyna.

Vegetaţiunea erboasă a acestei păduri se potriveşte cu vegetaţiunea altor păduri din şes, dar cu deosebire cu vegetaţiunea pădurii Bezdan din voivodina Bacica.

Poienele şi fâneţele pădurilor din şes atât cele din cursul râurilor, cât şi cele depărtate de râuri ‹excepţionând pădurile nisipurilor› sunt adeseori parcurse de mocirle sau pârâeaşe semialcaline, cu o vegetaţiune în fond palustră, împestriţată şi cu câteva elemente semialcaline. Vegetaţiunea acestor mocirle, în pădurile din jurul Timişoarei se compune din următoarele elemente palustre: *Heleocharis palustris, Iuncus compressus, I. effusus, Alopecurus aequalis, Carex riparis, Euphorbia palustris, Bolboschoenus maritimus, Roripa palustris, Lycopus exaltatus, Bidens tripartita.* Pe marginea acestora aflăm: *Carex vulpina, Ranunculus repens, R. surdous var. mediterraneus, Lychnis floscueuli, Scutellaria hastifolia, Veronica scutellata, V. anagallis, Lythrum salicaria, Trifolium repens.* Tot pe marginea acestor mocirle găsim din flora semialcalină următoarele elemente: *Heleochloa explicata, Atropis distans, Hordeum Gussoneanum, Alopecurus pratensis, Lotus gracilis, Gypsophila muralis, Centaurium pulchellum, Inula britaniça, Pulicaria vulgaris, Matricaria chammomilla, Mentha pulegium, Myosotis caespitosa.* Din vegetaţiunea mocirlelor dintre Dunăre şi Tisa iau parte şi multe Ranunculacee ca: *Ranunculus sceleratus, R. ophioglossifolius, R. polyphyllus, etc.*

Secarea mocirlelor şi părăiaşelor sus amintite şi transformarea treptată a acestora în locuri semialcaline, împrumută pădurilor din şes un caracter special.

Acest caracter special al tuturor pădurilor din şes ‹excepţionând cele de nisip›, e că atât poenile mai mici, cât şi poenile mai extinse ale acestora — cuprinse sub numirea de poieni şi fâneţe — prezintă anumite pâlcuri semialcaline.

Acestea se comportă diferit şi anume după cum pădurea e în înaintare sau în retragere. In primul caz, numărul pâlcutilor semialcaline scade, deoarece pădurea treptat ocupă parte din păşuni şi fâneţe, în al doilea caz pădurea retrăgându-se, pâlcurile se înmulţesc, având teren liber de formare. Flora pâlcurilor semialcaline se compune din o vegetaţiune de primăvară bogată în leguminoase ca: *Trifolium ornithopodiodes, T. angulatum, T. striatum, T. parvi-*

florum, T. palidum, T. strictum, T. procumbens, T. minus, T. filiforme, Lotus tenuis, L. grecilis etc. și din o vegetațiune de toamnă formată din composee, foarte bogată în indivizi, însă foarte săracă în specii. Această floră se compune din *Aster cornus, A. punctatus, A. pannonicus, Artemisia monogyna, A. pontica* etc.

Flora pâlcurilor semialcaline din pășunile și fânețele pădurilor variază după ținuturi. In general se poate spune că părțile mărginașe sud estice sunt mai sărace în specii, decât celelalte ținuturi ale șesului. Ca exemplu ne vom servi de pâlcurile sărăturilor din pădurile județului Timiș-Torontal, care prezintă următoarea vegetațiune: *Atropis distans, Festuca pseudovina, Hordeum Gussonianum, Alium vineale, Rumex crispus, Polygonum Bellardi All. var. Kitaibelianum Sadl., Trifolium pallidum, T. fragiferum, T. parviflorum, T. angulatum, Lotus gracilis, Peplis portula, Bupleurum affine Sadl., B. tenuissimum, Peucedanum officinale, Centaurium pulchellum, Veronica scutellata, Valerianella Morisonii, Aster Punctatus, A. canus, Matricaria chamomilla, Artemisia pontica, A. monogyna, Scorzonera cana.*

Pâlcurile alcaline din jud. Timiș-Torontal atât spre nord cât și spre vest, sunt ceva mai bogate. Așa pâlcurile din pădurile voivodinei Bacica au o floră ceva mai bogată. Aici, afară de plantele sus amintite găsim încă următoarele elemente:

Trifolium ornithopodioides, T. strictum, T. striatum, Sedum caespitosum D C., Plantago maritima, P. tenuiflora, Achillea asplenifolia, Ranunculus pedatus, Nasturtium Kerneri, Cerastium anomalum, Scila autumnalis, Aster pannonicus, etc.

Locuri asemănătoare celor sus amintite, adică poeni semialcaline, aflăm și în Vechiul Regat, de ex. în jurul Bucureștilor spre Comana și Grădiștea etc. In șesul dintre Dunăre și Carpați, precum și în jurul Bucureștilor, în poienile alcaline, afară de flora obicinuită mai găsim și câțiva arbori răsleți. Dintre aceștia vom cita: părul sălbatic *(Pirus piraster)*, ulmul *(Ulmus campestris)*, frasinul *(Fraxinus excelsior)*, uneori *Quercus pedunculata.*

Plantarea locurilor semi alcaline cu esențele aci amintite, aduce o ameliorare în sol, așa încât cu timpul, sub umbra binefăcătoare a arborilor, solul își va pierde din ce în ce mai mult din alcalinitate. Cazul acesta se observă și atunci când pădurile înaintează reducând golurile (adică poenile) dintre ele. Un exemplu plausibil ne servesc pădurile din Timiș-Torontal unde numărul speciilor cari cresc pe

pâlcurile semialcaline sunt mai puţine ca în alte ţinuturi. Ba ce e mai mult, chiar şi speciile ce s'au menţionat din acest ţinut, cu câteva decenii mai înainte, astăzi deja nu se mai află, ca un semn că nu-şi găsesc condiţii de bun trai.

O deosebită atenţiune merită şi faptul cum se perindă în şes esenţele pădurilor. La început, pe măsură ce regiunea inundată a râurilor pierde din teren şi se usucă, esenţele moi ‹sălcii, plopi› sunt treptat înlocuite cu esenţe tari ca *Quercus pedunculata, Carpinus betulus, Ulmus campestris* etc.

Esenţele tari, după un timp îndelungat, sărăcind solul devin din ce în mai pipernicite, până când în urmă pier, locul lor îl iau din nou esenţele moi ‹uneori şi frasinul apare ca înlocuitor›, înlocuind treptat esenţele tari.

Acest proces se poate împiedeca prin împăduriri noi.

Pădurile din şes afară de alcalinitatea poenilor şi a florei care le împodobeşte, prezintă şi alte caractere demne de remarcat.

Din observările mele personale şi din studiul făcut asupra listelor de plante reiese că, chiar şi pădurile din centrul şesului ‹între Dunăre şi Tisa› au mai multe elemente montane decât locurile neîmpădurite din acele ţinuturi. Aşa, în pădurile de *Quercus pedunculata* din judeţul Ciongrad aflăm: *Anacamptis pyramidalis* ‹pădurea Tévedö›, *Epipactis palustris, E. latifolia, E. atropurpurea, Campanula glomerata, Rubus leucophaeus, Verbascum nigrum,* ‹pădurea Kămăraş› *Salvia glutinosa,* ‹pădurea Templomere› etc.

Pădurile din şes, au de obiceiu pe marginea lor o zonă compusă din plante ruderale sau buruieni. Numai după ce am străbătut această zonă dăm de plantele caracteristice pădurilor. Din plantele acestei zone amintim: *Lepidium draba, Capsella bursa pastoris, Anthriscus trichospermus, A. arvensis, Cynoglossum officinale, Ballota nigra, Leonurus cardiaca, Stachys germanica* etc.

Marginea pădurilor montane şi deluroase au ca plante caracteristice: *Melampyrum bihariense, Melittis melissophyllum,* nu lipseşte niciodată *Satureja vulgaris* ‹Clinopodium vulgare›.

In ce priveşte tufişurile de pe marginea pădurilor, putem spune că cele mai multe păduri din şes nu au tufişuri sau marginea e compusă din o singură esenţă ca d. e. soc, *Prunus spinosa* etc.

Pădurile din partea dealuroasă a ţării au pe margini o mul-

ţime de tufe ca *Prunus spinosa*, diferite specii de *Rubus* şi *Rosa*, *Crataegus*, etc.

Influenţa florei mediterane se resimte şi în vegetaţiunea pădurilor noastre din şes, în cari intră multe elemente şi din flora mediterană. Aceste elemente mai numeroase sunt în părţile sudice ale şesului, spre nord devin din ce în ce mai rari. Din elementele mediterane amintim: *Carex Michelii, Muscari comosum, Lilium martagon, Tammus communis, Himantoglossum hircinum* ⟨pădurea Pişchia⟩, *Epipactis atropurpurea, Euphorbia platyphyllos, Corydalis solida, Trifolium medium, Melittis melissophyllum, Lithospermum purpureo-coeruleum, Physalis Alkekengi, Clematis recta, Crataegus styacantha* şi *Cr. monogyna, Fraxinus ornus* etc.

2. Pădurile din regiunea nisipoasă a şesului

a) *Pădurile mai însemnate dintre Dunăre şi Tisa*

Din pădurile acestei regiuni, mai bine s'au păstrat până astăzi cele din jurul comunei Iankovac şi cele din împrejurimile Suboticei. Esenţa băştinaşă acestor păduri e *Populus alba* la care se asociază *Populus nigra*, uneori găsim şi *P. canadensis*.

Esenţa predominantă ⟨80%⟩ a pădurilor din nisip e *Robinia pseudocacia*, care se plantează în locurile mai ridicate ale nisipului. Locurile mai joase din nisip precum şi cele mai sterile se plantează cu *Populus canadensis, P. piramidalis*; iar locurile mai joase, însă bogate în humus, cu *Quercus pedunculata*. La plantaţiuni se ţine seamă încă de următoarele calităţi ale solului: locurile alcaline se plantează cu *Ulmus glabra*, părţile sărace în materii fertilizante, cum este nisipul bogat în ardesie: *Pinus nigra*, locurile mocirloase cu *Fraxinus excelsior* şi mai rar cu sălcii.

Alte păduri din regiunea nisipoasă sunt: *Pădurea de plop alb din jurul Iankovac*-ului. Această pădure se compune din *Populus alba, P. nigra*.

In pădurea aceasta intră următorii arbori şi arboraşi: *Rosa dumetorum, Crataegus monogyna, Berberis vulgaris, Ligustrum vulgare, Cornus mas* şi *Sambucus nigra*.

Flora erboasă se compune din: *Geranium Robertianum, Geum urbanum, Veronica hederaefolia, Viola odorata, V. ambigua, V. moedlingensis* ⟨odorata x ambigua⟩ *Anthriscus trichospermus* şi *A. Scaudix*.

Pădurea de salcâm dela Iankovac se compune din aceleași elemente ca și pădurea precedentă, cu deosebire că aici predomină din Graminee speciile *Bromus* și mai ales *B. tectorum* și *B. sterilis.* Nu lipsește niciodată din aceste păduri *muscari racemosum, Orchis purpurea, Anthriscus trichospermus, A. Scaudix.*

In regiunea aceasta găsim păduri de: *Quercus pedunculata* și indivizi răsleți de *Q. pubescens.*

c) *Pădurile de salcâm din Deliblat.*

Deliblatul e pustiul cel mai întins de nisip din Europa și de aceea vegetațiunea sa arborescentă merită o deosebită atențiune. Esența principală care s'a folosit la plantarea acestei regiuni este *Robinia pseudacacia* sau *salcâmul,* cu care s'au plantat 4000 jugere. Din esențele mai principale cari compun această pădure imensă amintim: *Populus nigra, P. canadense, P. alba, P. nigra, P. canescens, P. pyramidalis, Pinus nigra, P. silvestris.* Intocmesc grupe: *Tilia tomentosa, T. argentea, Quercus lanuginosus, Q. pedunculata, Alnus glutinosa, Ailanthus glandulosus, Prunus mahaleb.* Sporadic cresc: *Bettula verrucosa, Morus alba, Populus tremula, Gleditschia triacanthos, Fraxinus ornus, Acer campestre, A. tataricum, Quercus annisecta, Q. cerris, Ulmus glabra, U. laevis, Castanea vesca, Carpinus betulus.*

In compoziția acestor păduri intră după Borhás și Agtay următorii arbori și arboraşi: *Juniperus communis, Corylus avellana, Salix alba, S. amygdalina, S. fragilis, S. angustifolia, Berberis vulgaris, Clematis vitalba, Rhus cotinus, R. cotinus var. arenaria, Evonymus europaens, E. verrucosus, Ramnus cathartica, R. frangula, Vitis vinifera, Cornus sanguinea, C. mas, Sorbus aucaparia, Sorbus torminalis, Crataegus monogyna, Prunus spinosa, Amygdalus nana, Ligustrum vulgare, Sambucus nigra, Lonicera xylosteum, Viburnum lantana, Viburnum opulus, Cytisus nigricans, C. Heuffelii, C. hirsutus,* diferite specii de *Rosa.*

Vegetațiunea erboasă a acestei păduri de sâlcâm e săracă și se compune din *Bromus tectorum* și *B. sterilis.* Vegetațiunea pădurii de stejar este mult mai bogată și după Wagner (l. c. p. 33), constă din următoarele elemente (pădurea dela Dumaca): *Lamium maculatum, Cirsium Bonjarti, Chaerophyllum bulbosum, Ranun-*

culus Ficaria, Campanula cervicaria, Scilla bifolia, Moehringia trinervia, Pulmonaria officinallis, Muscari transsylvanicum, Silene neoralis, Tamus, Helleborus odorus, Viola hirta, V. alba, V. Dufforti, V. silvestris, Alliaria officinalis, Arum maculatum, Orobus versicolor, Heracleum Sphondylium, Inula Squarrosa, Luzula campestris, Lactuca muralis, Carex micheli, Anemone ranunculoides, Thlaspi perfoliatum, Doronicum hungaricum.

Dintre arborași amintim *Prunus dasyphylla.*

Din încercările mai noi de împădurire s'a constatat că merge foarte bine aici și *Juniperus virginiana.*

Șanțurile ca depozite pentru buruieni și drumurile (șoselele, căile ferate) ca mijloace de răspândire ale lor.

Astăzi, pe șes, în afară de plantele de sărături, acvatice și de păduri, cari își păstrează încă locul lor de origină, celelalte plante sunt împrăștiate și abia își mai găsesc teren proprice pentru răspândirea lor. Cu fărămițirea și desțelinirea pășunelor și a fânețelor de pe proprietățile mari, o mulțime de plante s'au refugiat prin șanțuri și pe lângă drumuri. Pe marginea șanțurilor s'au stabilit în deosebi arbuștii ca: *Prunus spinosa, Cornus mas, Rosa, Crataegus.* Acești arbuști însă nu trăiesc mult timp, deoarece sunt pustiiți de insecte și de larve, cari îi acopăr uneori în întregime, cum am observat des la plop în Gombos. Tot pe marginea șanțurilor trăiesc trandafirii și *Ulmus campestris v. suberosa.* In genere se poate spune, că pădurile șesului nu sufăr atât din cauza climei, cât mai ales din cauza gândacilor și a vânturilor.

Din aceste șanțuri se împrăștie primăvara viorelele, *Viola odorata, V. cyanea, V. hirta,* iar mai în vară *Kentrophyllum lanatum.* In unele șanțuri se găsesc *Eryngium, Salsola Kali* etc. Vântul aduce și depune în aceste șanțuri seminţele aripate ale arțarului și *Polygonum* din depărtări mari. Tot aici întâlnim *Torillis,* care este răspândit de către animalele de pășune.

Păsările, cari după drumurile mari poposesc pe arbuștii șanțurilor, aduc cu ele din depărtări mari seminţele plantelor *Fragaria vesca și Rubus* și le scapă printre tufele șanțurilor. De mare importanță, pentru protejarea acestor plante, sunt arborii plantați pe marginea drumurilor și a canalelor, în special atunci când plantația e făcută pe 2 sau mai multe rânduri. Acest lucru l'am obser-

vat la canalul «Francisc» în Bacica, unde sub fiecare salcâm se găsesc alte și alte plante. Vântul aruncă o bună parte din semințele diferitelor plante aduse de el în canal, iar o altă parte pe cele două țărmuri ale canalului, unde germinează. Frunzele ce cad din plantațiile de salcâmi le acopăr și le feresc de arșița cea mare a verii, care le ucide uneori și le pune în imposibilitate de a germina. Acest fenomen se observă și la salata de grădini, care dacă se seamănă primăvara și nu se acoperă cu frunze, nu germinează și trebue semănată de 2—3 ori până prinde. Din contră dacă se acoperă cu frunze și se udă, germinează încet, dar sigur.

(Va urma)

MATERIAL DOCUMENTAR SILVIC[1]

FAGII DIN PĂDUREA SNAGOVULUI ŞI ORIGINA LOR SPONTANĂ.

de V. PETRESCU
Ing. şef silvic

Prea puţini vor fi cei cari, goniţi de căldura, praful şi sgomotul Capitalei, încă nu au petrecut o zi de recreaţie pe malurile răcoroase ale Snagovului, admirând întinderea deosebită a apelor sale, din care numai Statul stăpâneşte 1000 ha, înconjurat fiind de păduri seculare de stejar, apoi insula cu ruinele istorice ale Mănăstirei Snagov, ctitorie a lui Vlad-Ţepeş, şi atâtea măreţe peisagii naturale ce desfătează ochiul la fie ce colţ al pădurii.

Freamătul duios al codrului şi apele liniştite ale Snagovului, în unda lor limpede, poartă de secoli, trecutul legendar al acestor meleaguri.

Prea puţini însă din vizitatorii acestor frumoase locuri, au remarcat aci, curioasa prezenţă a pâlcului de fagi seculari, rămaşi aci aşişderea mărturie a legendarului său trecut.

Abia mai sunt azi câteva exemplare, răspândite în masivul de stejar din preajma lacului.

---

1) In loc de o publicaţie monotonă şi fără mult interes, redacţia ar trebui să prezinte cititorilor noştri o lectură variată, instructivă, cu ţinută distinsă şi cu pronunţată tendinţă critică.

Aceste însuşiri, — la o revistă care nu trebue să fie o înmagazinare neverificată de articole, ci caută într'un spaţiu restrâns să-şi arate punctul său de vedere, nu numai prin modele de studii ci şi prin aprecieri critice, — nu vor putea ajunge niciodată excesive.

E bine venită chestiunea acestei noi rubrici.

Literatura silvică românească este săracă în cercetări şi observaţii.

Pentru un început de îndreptare — sub acest titlu — urmează a se pu-

Pentru cel ce știe că Snagovul e situat în plină câmpie, la 35 km. spre Nord de București și cu o altitudine medie de 90 m. deasupra nivelului mării, că limita sudică a zonei fagului e deci cu mult spre Nord de acest punct, faptul se prezintă într'adevăr ca o curiozitate.

Incontestabil că origina lor aci e spontană. Nu numai vârsta lor seculară, având diametre între 50—80 cm. la 1m.,30 dela sol, dar și neregularitatea modului cum sunt diseminați, arată neîndoios că nu o mână omenească i-a plantat.

Tradiția despre origina acestor fagi s'a păstrat în gura localnicilor, sub două variante.

Una din tradiții e în legătură cu importanța ce avea odinioară M-rea Snagov: în vechime se ținea aci un mare bâlci anual, unde veneau să-și desfacă produsele locuitori din diferite părți ale țării. Călători dela munte, aducând în căruțele lor fân în care se amestecase jir, au poposit pe malurile Snagovului. Jirul căzând pe solul umed și răcoros a încolțit.

Alții spun că într'o vreme, apa Ialomiței, venind mare, s'a revărsat în Snagov și aducând cu ea jir, pe care l'a aruncat pe mal, acesta a încolțit.

Această explicație a originei acestor fagi, are o mare parte de adevăr, și aceasta pentru că fagii nu se găsesc numai pe malul Snagovului ci și pe malul altor bălți din această regiune, ori dacă jirul ar fi fost adus în căruțele muntenilor, el nu ar fi putut cădea decât în apropiere de locul unde se ținea bâlciul.

In afară de cele 15 exemplare depe malul Snagovului, cuprinse între «Coada rece» și «Coada lungă», mai există două exemplare pe malul bălței Balteni, unul în livedea M-rei Țigănești, de lângă reședința ocolului, și altul în pădurea statului Herească, două

---

blica toate observațiile pe cari camarazii noștri le au acumulate de timp și de practică îndelungată, dintr'un vast câmp de activitate cum este al silviculturii.

Remarcăm importanța acestui capitol, care tinde să strângă un imens material documentar, până acum răzleț și menit într'o majoritate de cazuri să se piardă, pentrucă așa concis cum îl putem înșirui, — numai fapte, în formă de note scurte — nu se socotea bun de publicat, iar pentru prelucrat ca studii, puțini din cei atât de încărcați de grijile serviciului, își găseau timp.

Ne place să credem că pe aceste începuturi modeste — fruct de observațiuni personale, luate din condițiile specifice ale țării noastre, — se vor stabili în viitor multe adevăruri pentru știința silvică românească. P. J.

exemplare pe malul bălţei Curcubeul din pădurea Gherghiţa a Domeniului Caroanei, iar un altul situat pe malul bălţei Sărăcăciosul din aceiaş pădure a Domeniului Coroanei, la punctul numit «Valea la coada Fagului», a fost tăiat din greşeală anii trecuţi cu ocazia exploatărei.

Toate aceste bălţi sunt afluente ale Ialomiţei şi pentru faptul că în mod obicinuit suprafaţa apei Ialomiţei se află cu 5—8 m. deasupra nivelului apelor Snagovului, Baltenilor şi Curcubeului, o revărsare a apei Ialomiţei, cândva, în aceste bălţi e foarte probabilă (a se vedea profilul transversal din planşe).

Cauza pentru care albia Ialomiţei este mai înaltă decât a bălţilor dinprejur, şi ca consecinţă a putut avea loc aceste revărsări, e următoarea:

Intr'o vreme îndepărtată, Ialomiţa nu curgea prin actuala ei albie, ci din dreptul satului Ochiul Boului, unde Cricovul se varsă în ea, lua o direcţie mai spre Nord, pe lângă satele Poenarii-Burchii şi Crivina, vărsându-se în Prahova în dreptul satului Gorgota. Aspectul caracteristic de astăzi al acestei văi părăsite, cum şi faptul că Cricovul îşi trimete uneori pe aci o parte din apele sale, confirmă până la evidenţă această presupunere.

Valea Baltenilor de asemenea în trecut, curgea pe porţiunea dintre Ţigăneşti şi Turbaţi, prin actuala albie a Ialomiţei, şi se unea cu Snagovul, care la rândul său prin Valea Ţuianca se vărsa şi el în Prahova.

Spre a-şi forma albia actuală, Ialomiţa s'a abătut mai pe la Sud, pe lângă satele Buriaşul şi Piscul şi intrând probabil cam prin dreptul acestor sate într'o vale afluentă a văei Baltenilor, apoi prin albia văei Balteni cam din dreptul satului Ţigăneşti şi-a croit prin ea drum dealungul, până în dreptul satului Turbaţi unde întâlni albia Snagovului.

Incontestabil că cu ocazia săpărei nouei sale albii, Ialomiţa a rupt şi transportat la vale, cantităţi enorme de material aluvionar, cu care a închis întâi gura Văei Balteni şi apoi a Snagovului. Datorită acestor transporturi de aluvion, mai întâi însăş Ialomiţa şi-a înălţat mult albia, — cam cu zece metri faţă de vechile văi pe care le-a întâlnit în cale, — iar apoi a închis, întocmai ca un dig, gura acestor ape. Lipsite de scurgerea lor normală, aceste văi şi-au umflat apele, dând naştere unor bălţi întinse fără scurgere sau cu foarte mică scurgere.

PROFILUL TRANSVERSAL

al regiunei dintre

PRAHOVA şi VLĂSIA

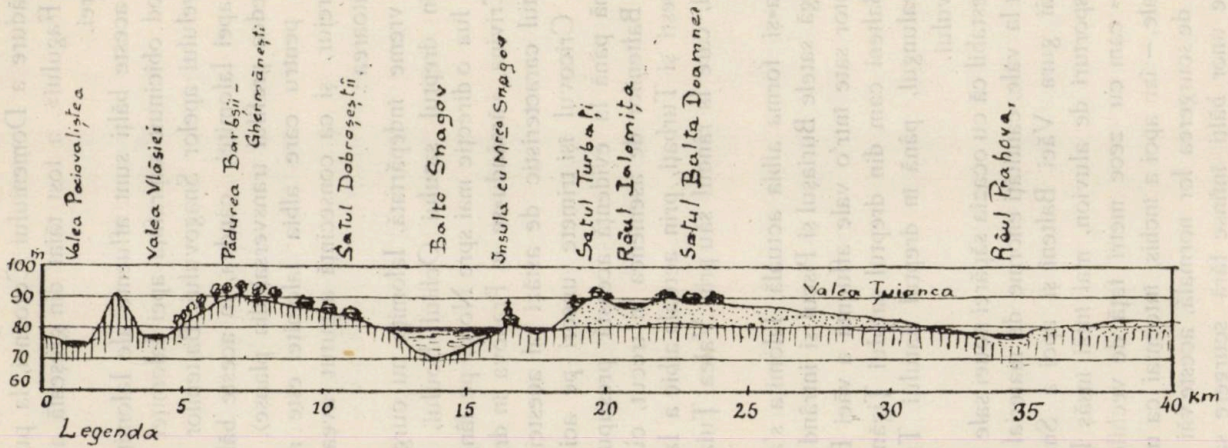

Cota suprafeţei apelor:

75 m	Valea Vlăsiei
80	Balta Snagov
88	Râul Ialomiţa
77	Râul Prahova

Scara lungimilor: 1 : 200.000
» înălţimilor: 1 : 2.500

Apa Snagovului a fost despărțită în două: partea de jos a rămas ca un afluent al Prahovei, sub numele de Valea Țuianca, care lipsită de isvoarele principale și cu bazinul foarte micșorat, a rămas mult sub nivelul Ialomiței, curgând însă printr'o albie cu mult mai mare, ceeace ne îndreptățește a presupune această afirmație.

Partea de sus a Snagovului, care din cauza aluviunilor aduse de Ialomița, care-i închise gura, și-a înălțat mult apa, din cauza lipsei de scurgere și s'a transformat într'o mare baltă având azi lățimi până la 800 m, și adâncimi până la 17 m. Trunchii de stejar găsiți pe fundul Snagovului și tulpinele ce apar pe malurile lui, atunci când pe timp de secetă apa se retrage, scăzând, arată că odinioară apa Snagovului era mult mai joasă, iar malurile erau îmbrăcate cu păduri, ce au fost înecate când apele lui au crescut.

Lipsit de scurgere, și neputându-și vărsa apele în Ialomița, al cărei nivel e mai înalt ca al său, Snagovul a trebuit forțat să-și croiască o scurgere, sub forma unui canal îngust de 2 m, strâns între terenul aluvionar al luncei Ialomiței și solul vechi cuaternar de loes, și care merge astfel aproape paralel cu Ialomița, aproximativ 10 km. în jos, formând mari sinuozități prin lipsa de pantă, până ce în fine reușind a ajunge la nivelul apelor Ialomiței, se varsă în ea, uneori direct, alteori printr'o altă vale «Balta Neagră».

Mergând mai la vale, de asemenea pe un drum nou deschis, Ialomița a întâlnit la Fierbinți valea Căldărușanilor, formată din apele Vlăsia și Pociovalișteа, pe care de asemenea a închis-o și silit-o a-și lăți apele sub forma de azi a bălței din jurul M-rel Căldărușani. De aci mai departe, după multe încercări, frământând mult pământ în calea sa, reușește a se uni la Dridu cu Prahova, fie că această unire e mai recentă, sau că, mai puțin probabil, într'o vreme — după cum afirmă unii geologi — prin Mostiștea se vărsa în Dunăre.

Bine înțeles aceste multe frământări și schimbări de albii nu s'au făcut deodată, ci pe încetul, pe porțiuni mici și într'un mare interval de timp.

In acea epocă, câmpia dimprejur era deseori acoperită de apele revărsate ale Ialomiței. Chiar în urmă, după fixarea actualei albii, fie prin infiltrațiuni, fie prin ruperea malurilor, apele Ialomiței mult mai ridicate decât ale bălților ce le-a întâlnit în cale, au năvălit în acestea, umflându-le, și dând loc la inundații a căror

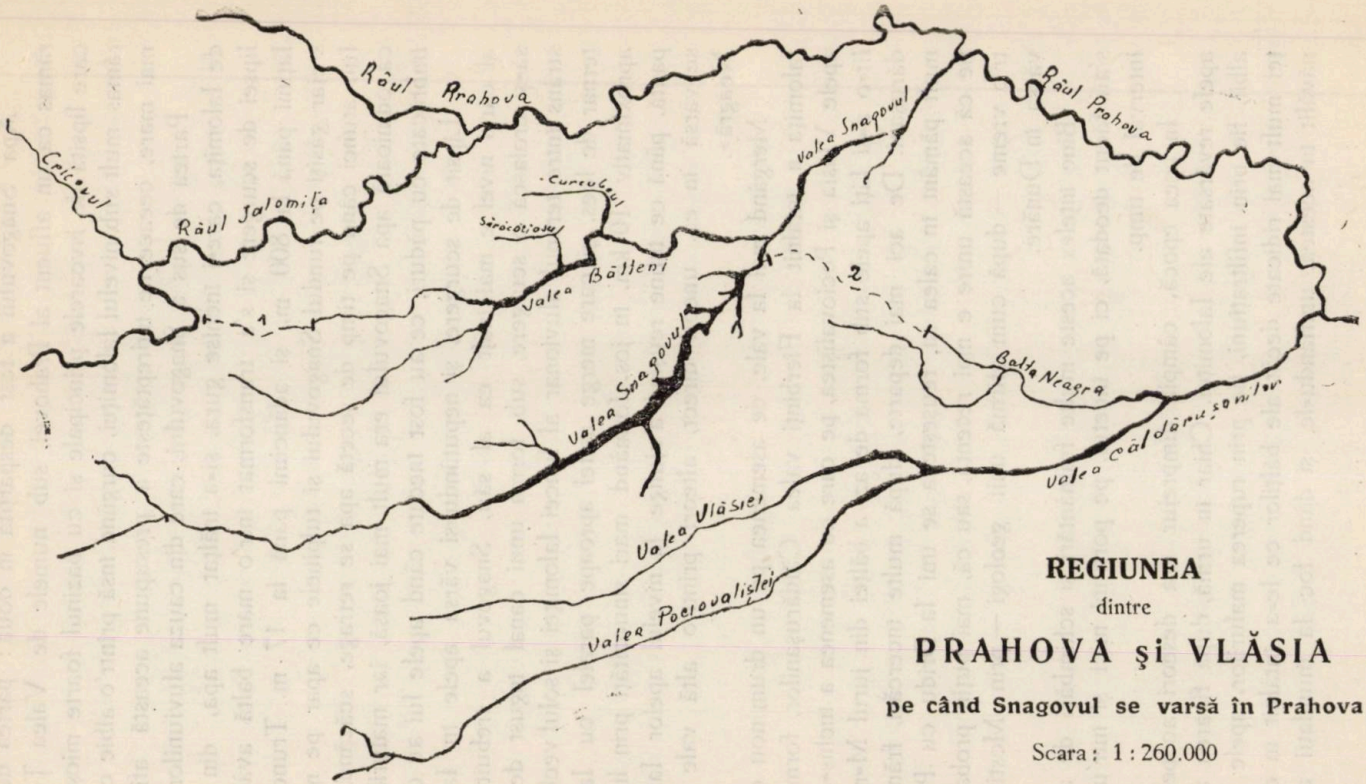

REGIUNEA

dintre

PRAHOVA şi VLĂSIA

pe când Snagovul se varsă în Prahova

Scara: 1 : 260.000

Legenda

_ _ 1 _ _ Prima ruptură a Jalomiței spre a trece în albia văiei Bălteni.
_ _ 2 _ _ A doua » » » » » » » » » Balta Neagră.

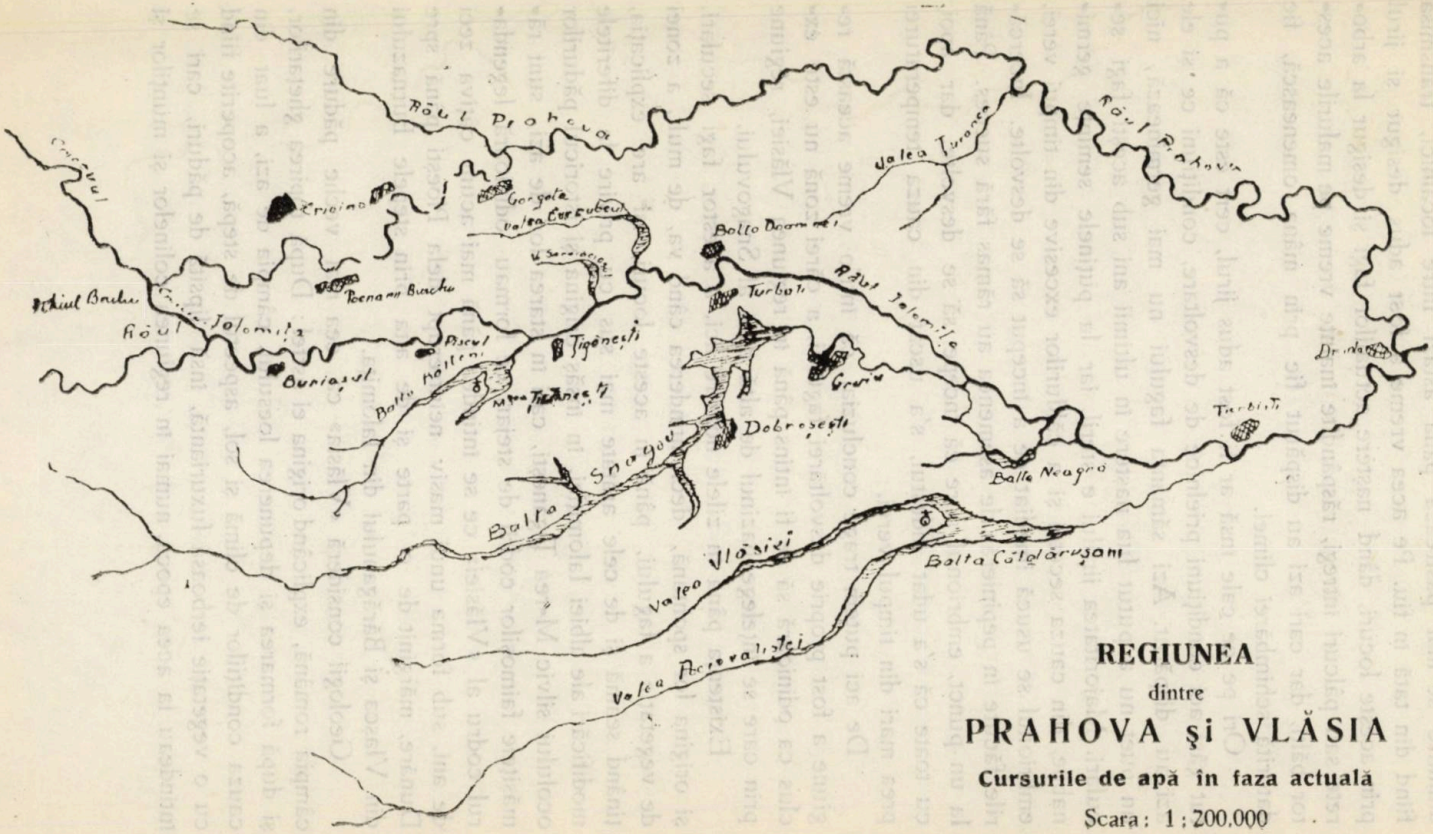

REGIUNEA

dintre

PRAHOVA şi VLĂSIA

Cursurile de apă în faza actuală

Scara: 1 : 200.000

amintire se mai păstrează până astăzi între localnici, transmisă fiind din tată în fiu. Pe acea vreme a fost adus desigur și jirul prin aceste locuri, dând naștere actualilor fagi și desigur la arborete sau pâlcuri întregi, răspândite înainte vreme pe malurile acestor bălți, dar cari azi au dispărut fie prin mâna omenească, fie datorită schimbărei climei.

Ori pe ce cale însă ar fi fost adus jirul, cert este că a putut găsi aci condițiuni prielnice de desvoltare, condițiuni ce și ele azi au dispărut. Azi sămânța fagului nu mai germinează, nici un puet nu a putut lua naștere în ultimii ani sub acești fagi seculari. Majoritatea jirului e steril, iar la puținele semințe germinabile, din cauza secetei și a căldurilor excesive din timpui verei, embrionul se usucă imediat ce a început să se desvolte. Incercările făcute în pepinieră, de asemenea au rămas fără succes. Până la un punct, embrionul pare că începe să se desvolte, dar apoi, cu toate că s'a udat îndestul, s'a uscat din cauza temperaturei prea mari din timpul verei.

De aci putem trage concluzia, că într'o vreme această regiune a fost proprie desvoltărei fagului, a cărei zonă nu este exclus ca odinioară să se fi întins până în regiunea Vlăsiei, regiune prin care se înțelege bazinul de altă dată al Snagovului.

Existența până în zilele noastre aci, a acestor fagi seculari, și origina lor spontană, deci întinderea când va, de mult, a zonei de vegetație a fagului, până în aceste locuri, își are explicația, ținând seamă și de cele arătate mai sus cu privire la diferitele modificări ale albiei Ialomiței, în însăș origina și istoricul pădurilor ocolului silvic M-rea Țigănești, cari în starea lor de azi, sunt rămășițele faimoșilor codrii de stejar, ce formau odinioară legendarul codru al «Vlăsiei» ce se întindea până mai acum câțiva zeci de ani, sub forma unui masiv neîntrerupt dela Ploești până spre Dunăre, mărginit de o parte și de alta prin stepele Burnazului din Vlașca și Bărăganului din Ialomița.

Geologii consideră «Vlăsia» ca cea mai veche pădure din câmpia română, explicând origina ei astfel: După topirea ghețarilor, și după formarea și depunerea loesului, câmpia de azi, a luat din cauza condițiilor de climă și sol, aspectul de stepă, acoperite fiind cu o vegetație ierboasă luxuriantă, însă lipsită de păduri, cari se întindeau la acea epocă, numai în regiunea colinelor și munților și

cari nu se puteau aclimatiza pe pământul de stepă dela câmpie, din cauza climei și solului prea bogat în săruri alcaline.

Incetul cu încetul însă, pădurea dela coline, a început a avansa spre câmpie, mai întâi dealungul văilor aluvionate, pe unde sărurile fuseseră spălate din sol, întinzându-se apoi și pe podișurile argilo-nisipoase.

Abundența cursurilor de apă și deasa schimbare a mătcilor lor, explică cauza năvălirei pădurei la câmpie prin această regiune.

Avantajat de condițiunile de climă, abundența cursurilor de apă și a precipitațiunilor atmosferice, ca consecință o temperatură mai dulce în timpul verei și o mai mare umiditate atmosferică, fagul s'a coborât în regiunea Vlăsiei, odată cu celelalte esențe, sau poate ceva mai târziu și drumul cel mai probabil a fost albia Ialomiței.

In stânga și dreapta Vlăsiei, adică în stepa Bărăganului și a Burnazului, el nu s'a putut întinde, căci aci pădurile au luat naștere mult mai târziu, cu mult în urma Vlăsiei, când condițiunile climaterice nu mai permiteau fagului să avanseze spre Sud.

Cu vremea însă, datorită unor cauze în cadrul cărora nu intrăm, clima a început să se modifice, devenind mai aridă, cursurile de apă au devenit mai stabile, micșorându-și în acelaș timp mult debitul, precipitațiile atmosferice au scăzut, solul a devenit mai compact și uscat, atmosfera și-a pierdut gradul de umiditate, ca atare, fagul a început să se retragă din ce în ce mai spre Nord, fixându-se în actualele lui granițe. Ultimele exemplare, ca o mărturie a trecerei fagului pe aci, găsind, lângă malurile răcoroase ale Snagovului, ce închid imensa cantitate de apă (peste 100 milioane m^3) puțina umiditate a solului și a atmosferei, își trăesc azi ultimele clipe.

RÉSUMÉ

Materiel documentaire sylvique

Sous ce titre, la Revue de forêts tend à réunir un riche materiel documentaire, fruit des observations personnelles, des conditions spécifiques de la silviculture roumaine et qui jusqu'à présent se perdait sans être enrégistré.

Les hêtres de la forêt de Snagov et leur origine spontanée

Mr. l'ingénieur V. Petresco, constate la présence d'un groupe d'hêtres séculaires dans les environs du lac Snagov à une altitude moyenne de 90 m. On cherche à expliquer l'origine de ce groupe dans la campagne roumaine, situé à une grande distance de son aire de végétation dans les Carpathes. L'ensemencement des faînes dans ces terrains d'alluvions, formés par les débordements de la rivière Ialomitza, est spontané et a eu lieu dans une époque dans laquelle les conditions stationelles locales convenaient à cette espèce.

COMBATEREA OIDIUMULUI IN PEPINIERE

Flagelul oidiumului la stejar și gorun este la noi în țară în plin progres. Intervențiunea noastră contra acestei maladii în păduri este îngreunată de o sumedenie de considerațiuni, asupra cărora nu dorim a insista aci; nu tot așa se prezintă însă cazul în pepiniere, unde avem datoria și putința să intervenim, luând măsurile de combatere necesare.

In pepiniera Vulcana-Băi a ocolului silvic Pucioasa [1], puieții de gorun și de stejar sunt atacați în mod endemic de „*Oidium*", care le stânjenește vegetația, provocându-le chiar uscarea lujerilor și a frunzelor. In acest an, atacul este destul de intens, căci 40% – 50% din puieți erau complect acoperiți de un praf de culoare gri murdar. Puieții atacați sunt grupați mai mulți la un loc, constituind insule în mijlocul celor sănătoși. Desigur este destul de curios ca unii să fie atacați de oidium, iar alți puieți vecini să fie cruțați; cauza acestui fenomen nu ne este cunoscută și se atribue predispozițiunilor individuale, cari fac ca indivizi supuși acelorași condițiuni, să reziste sau să cadă victima atacului. In genere se observă că puieții cei mai bine desvoltați sunt cei mici rezistenți. Deasemenea se mai observă că puieții umbriți complect de cei vecini sunt ocoliți de Oidium; acest ultim fapt se explică prin aceea că sporii ciupercii nu germinează decât la lumină.

Chiar puieții nu sunt atacați la fel pe toate organele lor; astfel oidiumul nu acoperă decât părțile superioare ale puieților, aflate la directa bătaie a soarelui, în timp ce acelea umbrite sunt ferite sau nu prezintă decât pete izolate. Atacul se întinde atât pe frunze cât și pe lujerii anuali. Frunzele sunt de preferință acoperite de oidium pe fața superioară, pot însă să aibe pete și pe cea inferioară, în care caz sunt ceva mai puțin intense.

Frunzele tinere atacate, rămân în urmă cu desvoltarea și deseori prezintă forme monstruoase. Deasemenea și în anatomia lor internă se constată o mai slabă diferențiere a țesuturilor, în comparație cu frunzele sănătoase. Lujerii atacați nu se mai lignifică complect, până la încetarea vegetației, din care cauză în timpul ernei degeră sistematic. Frunzele și lujerii atacați puternic de Oi-

1) Pepiniera se află în apropierea unui isvor de pucioasă, din cauza căruia vegetația lâncezește și predispune puieții la boli.

dium se pot usca în cursul lunei Iulie, la care fenomen concură de multeori și seceta îndelungată, cum s'a petrecut în acest an.

Apariția oidiumului a fost observată aci în acest an pentru prima oară cam pe la 20 Iunie, când s'a ivit primele pete. Încă din cursul toamnei trecute ne-am propus din îndemnul d-lui prof. N. Iacobescu să procedăm la combaterea oidiumului în această pepinieră. Din cauze în afară de noi, primele măsuri nu s'au putut lua decât pe la 20 Iunie, când oidiumul apăruse deja, fapt care bine înțeles a contribuit ca rezultatele să sufere întru câtva; deși reușita combaterei nu a fost absolută din motivul arătat, totuși rezultatele obținute sunt destul de concludente pentru ca să ne îndrituiască a trage concluziuni de interes practic, de care dorim a ne ocupa în cele ce urmează.

Din literatură s'au cules cele mai importante fungicide, cu cari apoi s'a procedat la stropirea puieților atacați. Cu fiecare fungicid în parte s'a tratat 2—3 răzoare (20—30 m²) diferite, spre a se putea compara eficacitatea lor; în acelaș timp s'au lăsat o serie de răzoare netratate spre a se urmări cursul maladiei.

Cu fungicidele alese s'a procedat la 3 stropiri și anume: prima la 20 Iunie, a doua la 1 Iulie și a treia cam pe la 18 Iulie a. c. Stropirea diverselor soluțiuni s'a făcut cu ajutorul unei simple stropitori, căreia i s'a adăugat o pâlnie cu găurele mici, care asigura o răspândire mai uniformă a soluțiunilor peste puieți.

Experiențele făcute au decurs în modul următor:

Exp. I. *Răzoare stropite cu apă fiartă* (70—80°).

In momentul stropirii, lujerii tineri, ca și în celelalte experiențe, erau deja atacați. După stropire, atacul se menține, lujerii de vară ce au apărut în cursul lunei Iulie încep a fi invadați de ciupercă.

Exp. II. *Răzoare pulverizate cu praf fin de sulf.*

Sulful se menține cu greu pe puieți și este ușor scuturat de vânt, fapt care îi micșorează eficacitatea. Atacul se menține în proporție de 50 % din puieți. Lăstarii cei noi arată pete.

Exp. III. *Răzoare stropite cu o soluție 51 apă, 1 kg. S., ½ kg. CaO,* 80 % din puieți sănătoși. Petele existente în momentul primei stropiri nu au mai progresat. Miceliile exterioare de pe frunze și lujeri, în bună parte au fost omorâte, lăsând în loc pete albicioase, întocmai pișcăturilor de insecte. Lujerii apăruți după prima stropire sunt puțini atacați.

Exp. IV. *Stropire cu aceiaş soluţie ca în Exp. III plus 100 g. Cl Na.*

Răzoarele au suferit mult din cauza secetei, fapt care face ca rezultatele exp. să fie în parte prejudiciate. 70% din pueţi sănătoşi. Atacul localizat, în mai mică măsură ca în Exp. III, deasemenea şi lujerii tineri sunt ceva mai atacaţi.

Exp. V. *Stropire cu soluţia: 51 apă, 1 kg. S, 1/2 kg. Ca O. 20 g $So_4 Cu$; 80—90%* reuşită. Rezultate mai bune ca în Exp. III. Lujerii tineri neatacaţi, pueţii n'au suferit nici o stânjenire a atacului.

Exp. VI. *Stropire cu soluţia: 10 l. apă, 100 g. So_4Cu, 100 g. CaO, 2 linguriţe zahăr,* 95% reuşită. Aproape nu se mai cunoaşte urma vreunui atac. Lujerii tineri complect sănătoşi.

Exp. VII. *Stropire cu soluţia: 10 l. apă, 200* g. SO_4 *Cu, 200 g. CaO, 2 linguriţe zahăr.*

Rezultatele ca şi în Exp. VI.

Exp. VIII *Idem cu 10 l. apă, 200 g. CaO, 50 g. So_4Cu.*

Rezultatele ceva mai slabe ca în Exp. VI.

Exp. IX. *Răzoare netratate.*

40—50% din pueţi în părţile superioare complect atacaţi. Frunzele şi lujerii atacaţi sunt acoperiţi complect de oidium, şi încep în bună parte a se usca. Lujerii ultimi apăruţi, complect atacaţi.

* * *

Din examinarea rezultatelor experienţelor de mai sus se pot trage următoarele concluziuni:

1) Atacul oidiumului la pueţii de stejar şi gorun din pepiniera Vulcana, a provocat naşterea unei a treia generaţii de lujeri ce au apărut cam pe la 10 Iulie, în afara celor două generaţii normale [1] şi anume prima la sfârşitul lui Aprilie şi a doua cam prin mijlocul lunei Iunie. Toţi aceşti lujeri la răzoarele netratate ca şi în primele Exp. I şi II au fost atacaţi în mod intens de oidium.

2) Experienţele III—VIII ar fi dat reuşite cu mult superioare şi pueţii nu ar fi fost atacaţi de loc, dacă nu s'ar fi întârziat atât de mult cu executarea primei stropiri. Acestea trebuesc să se facă imediat după apariţia generaţiilor de lujeri sus menţionaţi.

---

[1] Lujerii ce apar la stejar prin luna Iunie sunt denumiţi în literatura germană «Johannistriebe».

Datele executării lor nu pot fi în consecinţă dinainte fixate, agentul executor trebue să urmărească pas cu pas desvoltarea tuturor generaţiilor de lujeri şi la momentul oportun să execute neîntârziat măsurile de combatere. In genere se poate spune că stropirile se pot executa cam pe la 15–20 ale lunilor Maiu, Iunie şi Iulie. In cazul când a treia generaţie de lujeri nu mai apare, cum se întâmplă de obiceiu, se poate renunţa la o a treia stropire.

3) Soluţiile cele mai indicate pentru combaterea oidiumului la pueţii de stejar şi gorun sunt:

a) 51 apă + 1 kg. S + $^1/_2$ kg. CaO.

b) 10 l apă + 100 g. SO_4Cu + 100 g. CaO + 2 linguriţe zahăr.

Ultima soluţie este mai eficace, dovedindu-se că acţiunea pietrei vânete este mai puternică decât aceea a S, contrar celor afirmate în literatură.

Această soluţiune cunoscută sub numele de Bordelaise este cea întrebuinţată şi contra manei la vita de vie. Modul de pregătire este destul de cunoscut, din care motiv credem inutil a mai stărui aci asupra ei.

4) Combaterea oidiumului în pepinieră fiind uşor de executat şi dând rezultate atât de eficace, trebue impusă, evitându-se astfel pierderi de creşteri şi debilitatea pueţilor.

Dr. Const. Georgescu & Const. D. Ionescu-Bârlad

AUSZUG

Neben Vulcana, ein Badeort, befand sich in der Nahe einer schwefligen Quelle eine Pflanzenschule, deren Keimlingen merklige Schadigung zeigten. Die stark dadurch geschwachten Keimlinge von Quercus pedunculata und sessiliflora wurden endemisch von Eichen mehltau befallen. Es wurde die Wirksamkeit bei der Bekampfung diesses Pilzes verschiedener in der Literatur empfohlenen Fungiciden gepruft. Es zeigte sich, dass die wirksamsten Rezepten, die Losungen mit SOCu sind. Der Schwefel ist weniger zu empfehlen.

Ausserdem wurde es bemerkt, dass die stark befallenen Keimlingen in dem Jahr eine dritte Generation von Jahrestrieben hervorgebracht haben, die erst um 15 Iulie augetretten sind.

Dr. G.

GER TÂRZIU

In cursul primăverei, cam pe la 15 Maiu a. c., am avut de înregistrat un ger târziu, ale cărui efecte s'au simțit puternic asupra esențelor forestiere. Cu ocazia excursiunei Congresului silvic din acest an, pe Valea Argeșului s'a putut vedea dela Corbeni spre Cumpăna o bandă aproape neîntreruptă la poalele ambelor versanți din pădurea de fag, complect desfrunzită.

Spre deosebire, pe Valea Buzăului au avut de suferit de pe urma aceluiaș ger mai mult pădurile de fag de pe coame și dela altitudinea de 1100 m. în sus, cum s'a observat mai ales pe Penteleu.

Urmările gerului târziu menționat s'au observat și mai bine în pepiniere, de pe urma căruia au avut de suferit mai ales pueții de frasin. Ca o curiozitate menționez cazul din pepiniera Murfatlar, unde pueții de frasin au pierdut aproape complect aparatul foliaceu, în timp ce pueții de nuc, cari de obiceiu sunt foarte sensibili la geruri târzii, nu au prezentat nici o urmă. Din contra, în pepiniera dela Caraomer, cei cari au suferit mai mult au fost pueții de nuc, cari și-au pierdut complect frunzele și apoi au dat din nou altele.

Dr. C. G.

EFECTELE INGRĂȘĂREI PEPINIERILOR CU BĂLEGAR DE VITE MICI

La pepiniera volantă a ocolului silvic Pucioasa, de pe Valea Breteiului s'a procedat la o îngrășare a răzoarelor cu pământ amestecat cu bălegar de vite mici, luat din apropierea unei foste stâne.

Din această cauză, răzoarele sunt invadate de cunoscuta planta *Rumex acetosa* ce împreună cu urzica însoțește stânele și contra căreia cu greu se poate lupta.

Se recomandă ca asemenea bălegar, înăuntrul căruia se păstrează semințele plantelor de mai sus, să se ardă.

Cenușa rezultată se poate amesteca, fără pericol, cu terenul secătuit al răzoarelor din pepiniere.

Dr. C. G.

FAPTE ŞI INSEMNARI

LUCRĂRI VECHI ŞI NOI DESPRE AMENAJAREA PĂDURILOR.

de Ing. I. FRÖHLICH

Dacă privim mai de aproape istoria amenajamentului în ţările din vestul Europei, ajungem la constatarea, că cele dintâi încercări pentru a reglementa şi a introduce ordinea în exploatarea pădurilor, îşi au originea în timpuri foarte îndepărtate. In primul rând s'a urmărit continuitatea în exploatarea produselor principale ale pădurilor, pentru a se putea evita în viitor lipsa de material lemnos. Teama că acest material lemnos se va sfârşi cândva, a existat şi în timpurile trecute, mai ales în acele locuri, unde lipseau căile de comunicaţie de apă, cu ajutorul cărora s'ar fi putut echilibra diferenţele dintre prisosul în unele regiuni şi deficitul altora.

Scopul amenajerii a fost, şi este încă şi astăzi, ca posibilitatea unei păduri să se bazeze pe elementele: suprafaţă, volum, creştere şi timp. Intru cât modul de a se calcula creşterea până la mijlocul secolului XVIII-lea, era aproape necunoscut, pentru reglementarea posibilităţei s'a luat de bază suprafaţa pădurei, care a fost împărţită în atâtea parchete anuale, câţi ani cuprindea revoluţia adoptată. *Această metodă a împărţirei în parchete anuale*, practicată în Germania încă în sec. XIV-lea şi introdusă în Franţa sub regele Ludovic al XIV-lea, nu putea da decât rezultate nesatisfăcătoare pentru asigurarea posibilităţei, din cauza neexactităţii ridicării în plan a pădurilor etc. Metoda împărţirii pădurii în parchete anuale s'a menţinut până la finele sec. XVIII-lea, când a început a se întrebuinţa metoadele de amenajament cu compartimente sau afectaţiuni bazate pe suprafaţă. După cum ştim, această metodă se deosibeşte de cea dintâi, prin faptul că revoluţia se

împarte în perioade și fiecăreia din acestea i se afectează câte o suprafață egală. Aproape în același timp cu introducerea acestei metode a luat ființă metoda de amenajament cu afectațiuni bazate pe volum, posibilitatea calculându-se în funcțiune de materialul lemnos aflător în întreaga pădure, plus creșterea probabilă până ce diferitele arborete cu care se dotează, dat fiind vârsta lor, fiecare perioadă în care s'a împărțit durata revoluțiunei vor veni în curs de exploatare. Principalul este ca perioadele respective să fie dotate nu cu aceiași întindere ca în cazul precedent, ci cu același volum, elementul suprafață jucând un rol secundar.

Din combinarea acestor 2 metoade a rezultat metoada de amenajament mixtă, aplicată ceva mai târziu, în care posibilitatea este bazată și pe volum și pe întindere. Pe întindere pentru că se caută ca diferitele afectațiuni periodice să aibă suprafețele egale și pe volum, pentru că posibilitatea produselor principale este bazată pe volum, plus creșterea arboretelor dintr'o afectațiune ‹metoada franceză›, din 2 sau 3 afectațiuni ‹metoada germană zisă și combinată›.

Metoada de amenajament cu afectațiuni bazate pe suprafață, a fost aplicată în țările din Vestul Europei timp de un secol și a avut multe consecințe rele, de oarece preocupațiunea principală era de a se stabili ordinea în exploatări, în sensul de a se ajunge la starea normală la sfârșitul primei revoluțiuni, oricâte sacrificii de exploatabilitate s'ar fi făcut, în scopul de a se obține în fiecare parcelă de gestiune o omogenitate de vârstă, ceeace a condus în marea majoritate a cazurilor, la practicarea de tăeri rase pe mari suprafețe, cu toate pericolele și desavantajele — atât de cunoscute nouă — pentru sol și arborete. In adevăr, prin faptul că anii de sămânță sunt relativ rari și că suntem obligați a exploata în cursul unei perioade o anumită suprafață păduroasă, nu este timp suficient pentru regenerarea pe cale naturală, astfel că în cele mai multe cazuri se renunță la aceasta. Cu chipul acesta, amenajamentul a ajuns tiranul neîndupleeat al pădurilor și silvicultura a trebuit să i se subordoneze complect. Toată literatura forestieră, în special cea referitoare la reîmpăduriri, aproape fără excepție, a trebuit să se ocupe decenii întregi numai cu chestiuni privitoare la repopulări artificiale prin însămânțări sau plantațiuni, în care scop au fost inventate o mulțime de instrumente și procedeuri pentru a putea reîmpăduri, cât mai ieftin și cât mai repede, suprafețele exploatate prin tăieri

rase. S'a ajuns astfel la crearea de masive pure de molift și de pin de aceiași vârstă pe suprafețe mari, cari au căzut, în atâtea rânduri, pradă focului și insectelor.

Nici amenajamentele în care arboretele se exploatează la termenul exploatabilității financiare, preconizate de Pressler, n'a schimbat mult rezultatul din punctul de vedere cultural. De astădată, totul a fost cuprins în formule matematice, crezându-se că se pot exprima în formule, legile creșterei în cantitate și valoare a materialului lemnos. Termenul revoluțiunei normale, care mai înainte era stabilit mai mult prin experiență, a fost acum determinat prin calcul, iar posibilitatea cu ajutorul tabelelor de creșterea normală în materie și în bani a materialului lemnos, în funcțiune de vârstă și procentul admis ca remunerator. De altcum, baza pe care se calculează posibilitatea, a rămas și mai departe tot suprafața pădurei, iar obligațiunea de a se exploata într'un timp determinat o anumită întindere, deși sub o altă formă, a rămas și mai departe, exercitându-și influența sa nefastă asupra modului de regenerare a pădurilor.

In opoziție cu aceasta sunt amenajamentele, în care posibilitatea bazată pe volum, au de scop asigurarea raportului susținut prin afectarea de cantități egale de material lemnos fiecărei perioade, au avut în practica forestieră puțin succes, de oarece stabilirea cantității de material lemnos existent precum și creșterea în cursul perioadei respective sunt greu de calculat cu precizie, din care cauză, întrebuințarea lor a fost puțin răspândită.

Cu toate aceste greutăți trebue să constatăm, că noțiunea că *volumul lemnos* este un factor decisiv în amenajament, este o idee bună. Viitorul va fi al acelor metode de amenajament, în care posibilitatea se va determina în funcțiune de *volumul materialului existent și al creșterei.*

In statele civilizate din Europa de Vest, se tinde astăzi de a se abandona exploatările cu tăieri rase pe suprafețe mari, de oarece în ultimele decenii s'a făcut cele mai rele experiențe cu aceste tăieri și anume solul a sărăcit, iar speciile prețioase aparținând foioaselor precum și bradul au fost scoase din pădure și înlocuite prin masive pure și uniforme de molid, cari au căzut pradă vânturilor, focului sau insectelor.

Amenajamentul modern se străduește să restrângă suprafețele, să păstreze solul acoperit și să mențină bradul în păduri. Intrucât se caută ca exploatările să se facă pe întinderi anuale mici, ame-

najamentul modern se silește a favoriza amestecul speciilor și regenerarea pe cale naturală. Toate acestea sunt posibile numai în cazul când amenajamentul nu se bazează pe suprafață, ci pe volumul existent și creșterea viitoare, după cum procedează metoda de amenajament bazată pe material normal de exploatare și pe formule: ‹Normalvorrats und Formel Methode›. Principiul acestei metode este: *într'o pădure normală, posibilitatea este egală cu creșterea anuală* sau *curentă*. Dacă volumul materialului lemnos de exploatare existent este mai mic ca cel normal, posibilitatea calculată va fi mai mică decât creșterea, iar dacă acest material este supra abondent ‹cum ar fi în cazurile când clasele de vârstă bătrâne predomină›, posibilitatea va fi egală cu creșterea, plus o cantitate oarecare din diferența între capitalul normal și cel real de exploatare.

In această metodă, suprafața joacă un rol secundar, principalul este să se cunoască exact volumul materialului lemnos existent, precum și creșterea. Pentru a găsi volumul, arborii cu o grosime în diametru — să zicem dela 16 cm. la înălțimea pieptului în sus — trebuesc măsurați cu compasul forestier dearândul, sau cu ajutorul locurilor de încercare.

Repetând aceste inventarieri la fiecare 6 sau 10 ani de exemplu, obținem creșterea care a avut loc în acest timp, ea fiind egală cu volumul materialului lemnos constatat la finele acestei perioade de 10 ani, plus cantitatea de material extras constituind posibilitatea și minus volumul dela începutul perioadei. In Franța și Elveția la fiecare 6 – 10 ani se măsoară toți arborii al căror diametru terier trece peste 17 cm.

In concepțiunea modernă a amenajamentului *vârsta arborilor* și revoluțiunea nu mai joacă nici un rol, ci numai *grosimea arborilor* se ia în considerație. In locul claselor de vârstă avem clase de grosime, volumul se exprimă prin numărul arborilor, iar creșterea în volum prin creșterea în diametru.

Se caută actualmente a se părăsi amenajamentele în care posibilitatea este bazată pe suprafață, care conduc în cea mai mare parte la regenerarea pe cale artificială precum și a trece la *amenajamente în care posibilitatea este o funcțiune a creșterei*, lăsându-se proprietarului sau agentului de gestiune mână liberă în ceeace privește alegerea arborilor de exploatat. Proprietarul poate exploata arbori individuali sau formând grupe ori pâlcuri, el poate

experimenta diferitele metode de regenerare pe cale naturală și după necesitate poate face oricând tăieri de ameliorare.

Se înțelege dela sine, că astfel de amenajamente pot fi practicate, numai acolo unde dispunem de un personal silvic inferior cu știință de carte și unde ocoalele silvice nu sunt prea mari.

Atât despre străduințele cele mai noui ale țărilor din occident, în ceeace privește amenajarea pădurilor.

Să vorbim acum despre stadiul în care se găsește la noi chestiunea amenajerei pădurilor, precum și să cercetăm, dacă cu metoadele actuale de a amenaja pădurile, suntem pe o cale bună, ori pentru binele pădurilor noastre se simte și la noi necesitatea, de a se introduce metoade moderne. Când vorbim despre amenajament în țara noastră, înainte de toate trebue să constatăm, că în acest domeniu, în România Mare de astăzi, există mari deosebiri. In timp ce în Transilvania unele categorii de păduri sunt exploatate, de decenii, pe baza de amenajamente, există încă multe păduri, cari nici astăzi n'au planuri de exploatare. Privind mai de aproape amenajamentele existente putem constata ușor, că scopul principal al amenajamentului și anume: *siguranța continuității produselor principale*, raportul susținut, nu se realizează în toate cazurile. Această continuitate este asigurată mai ales în pădurile Statului și în cele comunale, pe când în pădurile diferitelor comunități precum și în cele particulare numai foarte rar. Intr'o mare parte a pădurilor noastre se exploatează de fapt mai mult material lemnos decât creșterea anuală și prin aceasta stocul de material lemnos de exploatare, rezerva noastră lemnoasă se micșorează din ce în ce.

Aproape toate amenajamentele existente se bazează pe suprafață, iar pentru calcularea posibilității se întrebuințează sau *sistemul împărțirei în parchete anuale*, sau revoluțiunea se împarte în perioade cărora se repartizează diferitele parcele. In legătură cu această metodă de a amenaja pădurile, se observă și la noi toate acele desavantaje și inconveniente, despre cari am vorbit mai înainte. In urma tăierilor rase pe suprafețe mari avem astăzi la munte parchete mai mult sau mai puțin sălbăticite, iar în regiunea dealurilor — cu felul de exploatări de până acum — în multe locuri am epuizat stejarul, în locul căruia s'a instalat esențe de mică valoare ca mesteacănul, carpenul, plopul etc. Până în prezent pădurile s'au exploatat sau prin tăieri rase pe suprafețe mari, sau prin tăieri prescrise de amenajament după același tipic și anume

ca în termen de 5 sau 6 ani, prin 2 tăieri: de însămânțare și definitivă: regenerarea naturală să fie dusă la bun sfârșit. Acest fel de exploatare a cauzat multe calamități pădurilor României.

Dacă voim să aducem silvicultura noastră la un nivel mai înalt și dacă voim să împiedicăm ca în câteva decenii să ajungem o țară săracă în lemn, în primul rând trebue să începem a ne amenaja pădurile pe o bază nouă. Scopul principal al amenajamentului este să asigurăm continuitatea exploatării, să obținem raportul susținut. Aceasta însemnează, că n'avem dreptul să tăiem într'un an mai mult decât crește pădurea în acel an. Planurile de amenajament cu revoluții tranzitorii de 5—10 ani, se vor putea aproba numai când proprietarul respectiv este angajat prin contracte vechi. In toate celelalte cazuri, revoluțiile se vor fixa la 80—100 ani, după cum vor fi împrejurările.

In Ardeal și în celelalte provincii alipite sunt foarte multe amenajamente, cari trebuesc prelucrate conform legei silvice din anul 1910, extinsă în anul 1923 și asupra teritoriilor alipite. Cine trebue să ducă această lucrare la capăt? Organele silvice ale Statului, cari ar avea pregătirea necesară pentru aceste lucrări, sunt atât de ocupate cu lucrări de altă natură, încât fiecare abia poate întocmi câteva amenajamente mici pe an. Și afară de aceasta, pentru întocmirea unui amenajament modern se cer cunoștințe speciale, cari pot fi însușite numai prin studii intensive ani de a rândul și prin o practică îndelungată în această direcție. Căci nu se poate cere oricărui inginer silvic să fie un amenajist perfect.

Pentru a pune chestiunea amenajărei pădurilor pe o bază unitară și pentru a avea garanția necesară, că aceste lucrări vor fi întocmite într'un mod corespunzător, aproape toate Statele din Europa vestică și-au înființat birouri proprii de Stat pentru amenajarea pădurilor, cari au datoria să facă amenajamente bune mai întâi pentru pădurile Statului și apoi pentru pădurile comunale și particulare. Organele acestor birouri de amenajare, specialiști în această materie, adună în timpul verei la fața locului datele necesare, iau informațiuni dela șeful de ocol din localitate, fac măsurători noi, etc. și peste iarnă întocmesc planurile în cancelarie sub controlul permanent al șefului de birou. Este lucru clar, că în modul acesta Statul are posibilitatea să-și alcătuiască amenajamente corespunzătoare pentru pădurile sale. In Statele din Apus sunt asemenea birouri particulare pentru amenajarea pădurilor, conduse

fiind de ingineri silvici recunoscuți de Stat și puși sub controlul Statului.

In aceste State cu o civilizație înaintată și unde se practică o silvicultură intensivă, s'a dat cea mai mare importanță amenajării pădurilor. Acolo amenajamentul este considerat, cu drept cuvânt, coloana vertebrală a întregei silviculturi și se fac cele mai mari sacrificii pentru a putea soluționa această problemă într'un mod satisfăcător. Dacă dorim să vedem silvicultura noastră la un nivel mai înalt, trebue să punem totul în mișcare pentru a schimba felul de amenajament de până acum al pădurilor. Prin amenajamente bune, întocmite conștiincios, trebue să îndrumăm pădurile spre realizarea unor posibilități normale și să le asigurăm regenerarea pe cale naturală. Este de cea mai mare urgență ca factorii competenți să se ocupe de problema amenajării pădurilor, pentrucă printr'o soluționare corespunzătoare să se poată face un pas înainte. Altfel va fi prea târziu, iar pagubele materiale și imateriale cauzate țării vor fi incalculabile.

RÉSUMÉ

Travaux anciens et nouveaux sur l'amenagements des forêts

La crainte d'épuiser le bois des forêts a décidé depuis longtemps l'usage de certaines mesures de sûreté dans la continuité de l'exploitation.

Les anciennes méthodes d'aménagement, basées sur la surface — quand les forêts n'étaient pas mesurées — et ensuite sur la volume — quand on ne savait ou qu'on ne pouvait calculer avec exactitude la croissance — devaient fatalement amener de mauvais résultats.

Dans la conception moderne des aménagements, la possibilité étant fonction de la croissance, la grosseur des arbres joue le rôle important, et non pas l'âge ou la révolution.

C'est ainsi que, des aménagements basés sur la surface, qui amènent la régénération artificielle uniforme, on passe à l'aménagement moderne qui tend au mélange des espèces et à la régénération par voie naturelle.

Dans notre pays, tout se fait d'après les anciens méthodes.

Pour mettre fin à cet état de choses, il faut avoir une préparation solide et créer des bureaux spéciaux d'aménagement tant pour les forêts de l'Etat que pour les forêts communales et particulières.

CRONICA FORESTIERA

FINLANDA FORESTIERĂ

de Ing. Dr. CONST. C. GEORGESCU [1]

(Urmare)

Una din marele probleme ale ştiinţei silvice este stabilirea unor criterii obiective pentru clasificarea bonităţei staţiunei pădurilor. Asemenea clasificări sunt necesare de ex. pentru compararea creşterilor unei specii forestiere în staţiuni diferite precum şi a creşterilor diverselor specii în aceiaş staţiune. Determinarea staţiunilor ne permite ca să deducem evoluţia arboretelor pe perioade îndelungate, fără ca să fie nevoie a urmări această evoluţie în decursul timpului respectiv; în adevăr, pentru aceasta este suficient să se eşaloneze în serie, date dela arborete similare de toate categoriile de vârste situate în staţiuni identice.

Metoadele întrebuinţate pentru clasificarea arboretelor din cari cea mai cunoscută este metoada prin făşii a lui Bauer a luat ca expresie a bonităţei staţiunei, starea vegetaţiei lemnoase existente. Clasificarea bonităţei staţiunilor *(iar nu solurilor cum în mod impropriu se spune)* bazată pe principiul menţionat, prezintă după Cajander o serie de incoveniente: nu permite să se obţină pentru diversele specii clase de bonităţi comune; nu se pot avea bonităţi comune pentru diverse ţări, fapt care face imposibilă o statistică forestieră unitară; nu se pot stabili clase de bonităţi naturale; nu dă un criteriu sigur pentru silvicultură în vederea aplicărei diverselor tratamente culturale arboretelor. Aceste neajunsuri s'au căutat a se înlătura prin alcătuiri de table de producţie locale sau să se clasifice staţiunile după formaţiunile solurilor şi a situaţiei geografice. Practica însă nu dispune în cazurile de taxaţiuni curente de timp şi mijloace pentru a aplica ultimile metoade. Cajander prin tipurile sale de păduri doreşte a da o metoadă expeditivă şi sigură în vederea unei clasificări cât mai obiective a staţiunilor şi bonităţilor. In cele ce urmează ne propunem a studia sumar problema tipurilor de pădure, în forma clasică, cum au fost concepute de Cajander.

Plantele nu apar în natură ca nişte indivizi izolaţi, ci ele se găsesc în raporturi de dependenţă reciprocă, constituind Societăţi cu o compoziţie de specii mai mult sau mai puţin regulată, ce ocupă întinderi foarte variate. Societăţile de plante, cari pe noi ne interesează sunt asociaţiile şi cari se distribuesc în regiuni

1) Extras din o conferinţă ţinută la Soc. stud. în silvicultură în localul Soc. «Progresul silvic».

restrânse ca pietricelele unui mozaic, aşa după cum se observă la noi cu uşurinţă în regiunea de munte. De fiecare dată asociaţia este formată din aceiaş totalitate de specii, socotite în mod statistic; bineînţeles că acestei grupări de plante i se pot adăuga uneori câteva specii noi sau pot lipsi una sau mai multe specii componente. Asociaţiile de plante se pun uşor în evidenţă în staţiuni cu deosebiri frapante, alteori se descopăr cu mai multă atenţie şi acolo unde nu percepem pe alte căi diferenţe staţionale. Jocul distribuţiei asociaţiunilor este dictat de factorii staţionali, fapt care este folosit de şcoala finlandeză pentru ca să determine schimbările de staţiune. Clasificarea staţiunilor după natura asociaţiunilor plantelor este valabilă însă în acele locuri, unde lupta pentru existenţă dintre specii este lăsată în voia ei. Numai prin lupta nestânjenită pentru existenţa speciilor se realizează în natură un echilibru între acţiunea factorilor staţionali, distribuţia asociaţiunilor şi compoziţia lor. Jocul menţionat este însă stânjenit, unde omul prin culturile sale împiedecă lupta pentru existenţă dintre specii şi asociaţiuni (Defrişări, exploatări etc.).

După asemenea intervenţiuni în afara acţiunei factorilor staţionali, plantele ce compun asociaţiile îşi dizolvă legătura şi în distribuţia lor joacă în acest caz un rol hotărâtor întâmplarea. Asociaţiile de plante desfăcute nu se pot folosi pentru clasificarea staţiunilor.

Aplicând la păduri cele de mai sus observăm că:

In pădurile virgine avem asociaţiuni de plante lemnoase şi herbacei, ce se susţin reciproc. Asemenea păduri se găsesc încă în Nordul Europei de ex., unde mici schimbări de staţiune aduc din zi în zi schimbări de asociaţiuni.

In pădurile supuse culturei se strică prin tăerea arborilor armonia naturală a pădurilor virgine. Dacă se lasă o asemenea pădure vreme mai mult sau mai puţin îndelungată în voia ei, fără de vr'o intervenţie omenească, după câteva secole se restabileşte distribuţia staţională a asociaţiunilor, după cum ne afirmă Cajander.

Pentru Finlanda s'a apreciat că 300—400 ani sunt necesari pentru restabilirea armoniei menţionate. Lucrările de exploatare şi culturale, ce revin periodic asupra pădurilor cultivate forţează o schimbare a compoziţiei arboretelor, cu totul diferită de aceea la cari s'ar fi ajuns prin lupta pentru existenţă dintre specii. Reintegrarea plantelor lemnoase în asociaţiuni în condiţiunile date ale pădurilor noastre este imposibilă; nu tot acelaş lucru este însă cu pătura herbacee şi a plantelor sublemnoase. Acestea au posibilitatea să-şi reia constituţia asociativă staţională în o perioadă de timp mai scurtă decât o revoluţie de codru. Prin exploatarea arboretului se distruge şi legătura socială a plantelor păturei herbacee a pădurilor; ele însă se regrupează sub influenţa factorilor staţionali până la vârsta exploatabilităţei masivului lemnos în asociaţia primitivă.

Plantele herbacei îşi au o grupare în asociaţiuni staţionale în o largă măsură independentă faţă de vegetaţia lemnoasă.

După cele de mai sus putem da după Cajander definiţiunea tipurilor de pădure:

«Se socotesc ca făcând parte din acelaş tip de pădure toate arboretele a căror vegetaţie este constituită în preajma vârstei exploatabilităţei şi la o conzistenţă aproape normală, din aceiaş totalitate de specii cu un caracter unitar bio-

logico-oecologic. Aceluiaş tip de pădure aparţin şi arboretele, a căror vegetaţie diferă de cea definită mai sus din cauze accidentale şi trecătoare, aceste cauze pot fi: vârsta diferită a arboretului, o exploatare, introducerea unei alte specii forestiere etc. Sistemul tipurilor de pădure este bazat pe asociaţia de plante a arboretelor de conzistenţă normală şi la vârsta exploatabilităţei. Celelalte arborete se socotesc ca făcând parte din acele tipuri, cărora le-ar aparţine dacă ar fi compuse din speciile forestiere respective, dacă ar avea conzistenţa normală şi în fine dacă ar avea vârsta exploatabilităţei respectivă».

In consecinţă, pătura erbacee la vârsta exploatabilităţei arboretelor ‹tratate în codru› poate fi folosită pentru determinarea staţiunilor şi clasificarea tipurilor de pădure.

Cajander a aplicat acest principiu întâi în pădurile din Germania, unde deosebeşte următoarele tipuri de pădure:

1. *Tipul Oxalis.* In acest tip se grupează arboretele cu creşterile cele mai superioare şi se găseşte pe solurile profunde, afânate şi bogate, pătura de humus bine desvoltată. Acest tip se împarte după felul formaţiunilor în patru subtipuri:

a) Subtipul cu Impatiens şi Asperula
b) » cu Asperula
c) » cu Oxalis acetosella
d) » » » » şi Myrtillus.

Dacă luăm subtipul cu Oxalis constatăm că el este pe solurile cele mai bogate putând fi reprezentat sub masive de fag, de brad, de molid, sau sub amestec de fag, brad şi molid. Pătura erbacee cea mai desvoltată o găsim sub masive de 80—120 ani.

Compoziţia păturei erbacee în acest subtipus este formată din următoarele specii mai importante:

Muşchi: Polytrichum attenuatum, Dicranium majus, Mnium silvaticum, Mn. undulatum, Thuidium tamariscifolium, Hypnum striatum, Hylocomium proliferum etc.

Dintre graminee găsim: Milium effusum, Agrostis vulgaris. Calamagrostis, Aera flexuosa, Aera caespitosa, Melica nutans, Festuca gigantea, Carex silvatica, Luzula pilosa etc.

Restul plantelor pot fi: Athyrium felix femina, *Polystichum felix mas*, Equisetum silvaticum, Lycopodium annotinum, Lycopodium clavatum, Majanthemum bifolium, Polygonatum verticillatum, Paris quadrifolius, Neottia nidus avis, Listera ovata, Urtica dioica, Asarum europaeum, Rumex acetosa, Lychnis rubra, Moehringia trinervia, Stellaria nemorum, Anemone nemorosa, Ranunculus repens, Fragaria vesca, Potentilla tormentilla, Trifolium pratense, Trifolium medium, Vicia sepium, Geranium robertianum, *Oxalis acetosella*, Mercurialis perennis, Euphorbia cyparissias, Hypericum quandrangulum, Viola canina, Ve- silvatica, Epilobium angustifolium, E. montanum, Circaea lutetiana, Hedera helix, Sanicula europaea, Pirola secunda, Lysimachia nemorum, Primula elatium, Vinca minor, Myosotis palustris, M. silvatica, Pulmonaria off., Galeobdolon luteum, Galeopsis tetrah't, Stachys silvatica, Brunella vulgaris, Ajuga reptaus, Scrophularia nodosa, Veronica, off. Melampyrum pratense, Asperula odorata, *Galium rotundifolium*, G. silvaticum, *Senecio nemorensis*, *Lactuca muralis*, *Hieracium* sp.

Subsarbuştii: Myrtillus nigra.

Arbuşti: Corylus avellana, Rubus idaeus, R. fruticosus, Daphne mezereum, Sambucus racemosa, Lonicera alpigena.

2. *Tipul Myrtillus* cu subtipurile.

a) Rubus idaeus.

b) Aera flexuosa.

c) Myrtillus nigra.

d) Calamagrostis.

3. *Tipul Calluna* etc.

In fiecare tip sau subtip asociaţiile sunt diferite nu numai ca compoziţie de specii, ci şi în frecuenţa speciilor în fiecare asociaţie. Tabloul specilor de mai sus cuprinde toate componentele subtipurilor lui Oxalis, diferenţa dintre acestea conzistă numai în compoziţia lor. Din acest motiv întotdeauna se dau speciile din asociaţie şi cu un coeficient, care indică după anumite criterii dinainte stabilite frevenţa lor; astfel în o parcelă din subtipul Oxalis s'a găsit plantele cele mai răspândite cu frecuenţele lor Athyrium filix femina ⟨4—5⟩, Equisetum silvaticum ⟨3⟩, Stellaria nemorum ⟨4⟩, Oxalis acetosella ⟨5—6⟩, Primula elatior ⟨3—4⟩, Rubus fruticosus ⟨7⟩ etc. —; iar în o parcelă cu subtipul Asperula s'a găsit plante cu cea mai mare frecuenţă: Polystichum filix max ⟨5—6⟩, Majanthemum bifolium ⟨3⟩, Oxalis acetosella ⟨9⟩, Asperula odorata ⟨4—8⟩, Prenanthes purpurea ⟨2⟩ etc.

Din cele de mai sus se deduce că tipul de pădure este caracterizat prin totalitatea păturei erbacee, sublemnoase, muşchi, licheni etc. aşa încât denumirea ei după una din plantele cele mai frecuente să nu ne facă să credem că prezenţa plantei respective este absolut necesară. Denumirea tipurilor se putea face tot aşa de bine şi cu cifre.

Vegetaţia arboretelor variază după etate şi conzistenţă, din care motiv se stabileşte pentru fiecare caz în parte compoziţia asociaţiunei păturei erbacee în 3 etape de desvoltare, şi se alcătuesc tablouri cari ne ajută la determinarea tipului de pădure respectiv.

Ne limităm deocamdată la expunerea de mai sus, care atacă doar câteva principii generale ale problemei, şi căreia ar urma să i se dedice un studiu special, unde se pot discuta în mod critic cele aduse de şcoala finlandeză. Pentru verificarea şi extinderea acestei teorii s'au făcut mai ales în Finlanda numeroase studii, cari abia se mai pot cuprinde şi de pe urma cărora avem rezultate surprinzătoare. Astfel Ilvesallo a cercetat peste 500 de pieţe de experienţă aparţinând diverselor tipuri de pădure şi a stabilit că vegetaţia solului ne pune în măsură a aprecia creşterea arboretelor. S'a dovedit că tipul de pădure cel mai bogat în specii este şi cel cu o fertilitate ridicată a solului şi deci cu creşterea cea mai mare. Cercetări asupra solului diverselor tipuri au arătat că N şi Ca din sol sporeşte cu cât tipul de pădure este mai bogat în specii. Modul de regenerare a speciilor este diferit după tipul de pădure, ca şi forma tulpinei, desvoltarea pueţilor şi a rădăcinilor etc. Unii cercetători au stabilit în fine dependenţa Bostrichizilor şi a faunei entomophyle de tipurile de pădure.

Pentru ca să se înlesnească practica amenajamentului s'au alcătuit pentru fiecare tip în parte table de cubaj.

După câte se vede modalitatea de clasificare a bonităţei staţiunei prin ajutorul păturei herbacee şi-a găsit o intensă aplicare în Finlanda, acum se fac încercări pentru adaptarea ei şi în alte ţări (Suedia, Ceho-Slovacia etc). Din literatură reese însă că ea întâmpină în Europa de mijloc mari greutăţi din cauza multiplelor excepţii găsite, precum şi a bogăţiei în specii a păturei herbacei, care face să se piardă privirea generală necesară.

* * *

Una din cele mai grandioase lucrări silvice executate vreodată este desigur taxaţiunea pădurilor Finlandei, care a avut ca ţel principal a stabili producţiunea masivelor şi cantitatea materialului lemnos existent. In acest scop s'au tras pe harta ţărei linii paralele la o distanţă de aprox. 26 km. una de alta în direcţia NE—SW. Aceste linii au fost apoi urmărite pe teren şi la orice punct important, cum ar fi o schimbare de relief sau de arboret mai importantă s'au făcut pieţe de experienţă, luându-se totdeodată date asupra proprietarilor pădurei, compoziţiei şi etatea arboretelor, conzistenţa, bonitatea, tipul de pădure, felul solului etc. Afară de aceste locuri de încercare se mai făceau din 2 în 2 km. alte pieţe de experienţe de câte 50×10 m^2. Cu datele culese de pe teren s'au umplut peste 100.000 formulare, după care apoi s'a procedat la centralizarea lor realizându-se astfel una din cele mai precise statistici forestiere.

* * *

Poporul Finlandei păstrează un cult deosebit pentru marile monumente ale naturei, între cari se numără şi renumitul masiv de larice dela Raivola. El a fost creat în mod artificial de un silvicultor german în vremea împărătesei Ana a Rusiei, adică cu 180 ani înainte, cu scopul de a furniza lemnul de construcţia vaselor necesare marinei ruseşti. Astăzi are arbori cu o înălţime de 42 m. şi o grosime la 1.30 m. de 0,83 m. Cubajul unui trunchiu se urcă la 2,5 m^3. Volumul lemnos pe ha este până la 1636 m^3.

Cele mai bune arborete de molid pe acelaş sol abia dau 600 m^3. Arboretul menţionat întrece în volum chiar pe cele similare din Germania. Valoarea materialului lemnos de pe un ha este socotită la aprox. 2 milioane lei.

* * *

Finlanda este o ţară foarte săracă în specii forestiere, după cum am văzut. In scopul îmbogăţirei florei forestiere cu specii preţioase se întreprind experienţe de adaptare de vreme îndelungată. Asemenea studii sunt conduse mai ales de amatori, proprietari de păduri, cari pe domeniile lor întreţin grădini deudologice bine înzestrate. In acest mod s'a reuşit să se adapteze multe specii, din cari laricele şi pinul cembra sunt cele mai preţioase. Studiile ştiinţifice de asemenea natură se conduc în mod sistematic prin staţiunile de experimentaţie silvică, cari sunt conduse de un numeros personal cu pregătire specială ştiinţifică. Aceste institute sunt conduse de trei silvicultori specialişti din domeniile silviculturei, taxaţiunei şi a solurilor. Cercetările întreprinse în institute se publică în un buletin special *Fennia*, care a ajuns a fi una din cele mai serioase publicaţiuni din lume. Staţiunile de experimentaţie au la dispoziţie 5 ocoale silvice şi afară de aceasta pot instala experimente în orice parte a ţărei. In toate

parcelele de studiu se aşează table explicative, cari au de scop a atrage interesul marelui public pentru chestiunile silvice, tot din acelaş motiv asemenea parcele sunt aşezate în apropierea staţiunilor climaterice, unde vizitatorii pot să le vadă cu uşurinţă. Studiile publicate sub auspiciile acestor institute sunt aşa de numeroase şi de voluminoase încât străbaterea lor cere timp îndelungat şi cu greu se lasă a se da o privire generală a activităţei ştiinţifice. Studiile întreprinse atacă în genere problemele capitale ale silviculturei locale cum sunt: periodicitatea producţiei seminţelor, durata perioadelor de regenerare, modul de comportare al puieţilor, puterea de lăstărire, producerea rădăcinilor, etc., etc.

Progresul silviculturei din Finlanda îşi are origina în buna stare, pe care silvicultorii respectivi au dat-o economiei forestiere naţionale, punând în funcţiune simţul realităţei, care trebue să ne conducă, a da conform noilor timpuri un înţeles nou rentabilităţei gospodăriei forestiere. Serviciul silvic condus de Cajander, care se poate spune că este un om unic în Analele silviculturei lumei conduce gospodăria silvică după principii de politică forestieră superioare. Un silvicultor cunoscut german ni-l descrie în modul următor:

«Un om excelent şi multilateral. Om de ştiinţă, de meserie, cu renume mondial şi în acelaş timp un practician, un mare negustor în industria ferăstraelor, un organizator de primul rang şi un om de mare importanţă politică, ceeace n'a făcut înainte, nici un silvicultor şi n'a fost imitat, fost de 2 ori ministru-preşedinte al unui guvern de funcţionari». Cajander nu s'a mărginit a da serviciului silvic al Statului o organizaţie modernă pusă la curent cu toate principiile de economie, ci caută să exercite un control serios asupra tutulor întreprinderilor particulare proprietare de păduri şi să le oblige a introduce o cultură raţională silvică. El achiziţionează acţiunile marilor soc. de exploatare sau a fabricelor de celuloză, astfel ca să aibă majoritatea acţiunilor şi deci să poată impune normele de exploatare şi cultură dictate de interesele generale ale ţărei. Se constată între altele şi că ferăstraele sau societăţile, la cari Statul are acţiuni, au cele mai bune locuinţe pentru lucrători şi oferă pe piaţă material de calitate cu totul superioară.

Materialul lemnos din pădurile Statului se vinde în picioare. Unde nu se obţin preţurile, calculate de serviciul comercial ca fiind valoarea reală a materialelor în raport cu preţurile pieţei, statul îşi exploatează în regie materialele, care apoi se expediază spre debitare la ferăstraele prop. Statului.

La capătul golfului Botnic administraţia silvică a instalat unul din cele mai moderne ferăstrae din lume. Manipularea materialului în fabrică din momentul de când a intrat pe canalul de distribuţie şi până când se încarcă pe vagoane gata uscat ca scânduri este manipulat prin ajutorul electricităţei. Fabrica manipulează pe zi 3000 buşteni de 5—10 m., anual 800.000 bucăţi cu un personal infim compus din 40 bărbaţi şi 10 femei în uzină, iar în fabrică 7 bărbaţi şi 18 femei.

Materialele se vând prin agenţia Statului instalată în Londra după indicaţiile lui Cajander. Agenţia are întotdeauna la dispoziţie preţurile mondiale ale lemnului şi felul materialului cerut. Ea oferă spre vânzare rezerva scoasă din fabrică în ultimile 14 zile şi dă indicaţiuni asupra modului de debitat. Graţie ferăstraelor şi comerţului de lemne exercitat de Stat se are o precisă cunoaştere

a pieţei mondiale, iar Statul în acest mod nu mai este pus la dispoziţia industriei private.

Această scurtă privire asupra Finlandei forestiere a avut ca scop a arăta un aspect din activitatea silvică a unei ţări, care uimeşte prin ceeace crează toată lumea şi care este bună de imitat.

Ing. Dr. Const. C. Georgescu.

RÉSUMÉ

La Finlande forestière

Dans une conférence tenue à la Société des étudiants des Eaux et Forêt, dans le local de la Société «Progresul silvic», le conférencier enthousiasmé par le travail prodigieux du peuple finlandais, esquisse quelques aspects de l'activité forestière qui devrait s'imposer catégoriquement dans le programme de tout autre administration à tendances créatrices.

Il résulte de cette exposition que, en Finlande, on applique la science moderne à la culture des forêts et on adapte à leur exploitation les systèmes des plus nouvelles conceptions économiques, afin d'obtenir ainsi une réelle valorisation.

Et de tout cela, nous aurions quelque chose à apprendre.

PARERI ŞI IMPRESII

COMERCIALIZAREA PĂDURILOR. — REGIA

Pe motiv că o administraţie de stat insuficientă, exploatează din păduri mai puţin de cât produce solul, legiuitorul a înglobat în sfera bunurilor statului, susceptibile de *comercializare şi pădurile.*

Faptul însă că de 3 ani de când legea este în vigoare, nu s'a comercializat nici o pădure, dovedeşte în destul că cel puţin pentru păduri, această lege nu comportă nici un fel de urgenţă.

Cum însă legea de comercializare este «*o operă de lungă durată*», Statul va comercializa întreprinderile treptat, aşa că celor mai mari — printre cari se enumără şi pădurile — le va veni rândul mai târziu.

* * *

N'avem o statistică a producţiei şi a consumului care să ne precizeze dacă anual nu realizăm nici producţia solului, dar judecând după rezultate, cari arată o diminuare treptată a suprafeţei pădurilor şi o exploatare secătuitoare a lor, iar nu o acumulare de material lemnos, putem trage concluzia îndreptăţită că exploatăm mai mult de cât trebue.

Felul cum exploatăm, negreşit că nu este cel mai bun, dar o îmbunătăţire se poate spune că se obţine pe calea comercializării şi a cointeresării?

Dacă înţelegem prin «*exploatarea pădurilor*», succesiunea de lucrări necesare într'un arboret, dela întemeerea lui şi până la realizarea finală a produselor, atunci interesarea capitaliştilor, cari umblă după câştig mare şi imediat, nu se va produce.

In ipoteza însă că se înţelege prin exploatare numai ultimul act al producţiunii — *recolta lemnului* —, atunci participarea capitalului particular este prea cunoscută la noi în ţară şi se ştie în ce măsură această participare deserveşte interesele imediate ale capitalului, iar nu cele permanente ale pădurii.

Dacă Statul vrea să dea o nouă îndrumare gospodăriei sale silvice, trebue să fie convins că o exploatare raţională nu se poate garanta, de cât dacă el rămâne stăpân absolut în pădure, conducând direct prin agenţii săi toate lucrările, fără să fie legat prin contracte, de multe ori străine intereselor pădurii.

Este inexplicabilă tendinţa de a lua din mâna competenţei silvice conducerea exploatărilor şi a o încredinţa capitalului privat, numai pentrucă s'au constatat unele lipsuri, cari nu sunt însă de natură să justifice desfiinţarea regiilor.

Cu toate acestea trebue dat cuvântului *regie*, înţelesul cuvenit, iar *exploatării în regie*, întinderea necesară. In orice caz, regie nu însemnează industrializare.

Sigur este însă că într'o organizare temeinică şi printr'o introducere treptată, *regiile* ar putea să înlăture permanentizarea unei stări dovedite până acum neprielnică pentru păduri.

* * *

Acestea sunt ideile,—pe cât am putut mai fidel să le redau — din articolul *d-lui P. A. Grunau*, intitulat «*Comercializarea pădurilor*» şi publicat în revista «*Economia naţională*» din Iunie 1927.

N'am relevat însă nici una din sentinţele în materie de amenajeri, exploatări sau împăduriri, cu cari a îmbrăcat acest schelet, ca să dea expunerii sale o formă unitară şi completă.

Şi n'am accentuat nici una din sugestiile de reală politică forestieră ori de avânt pentru concepţii mai înalte, prin cari un bătrân şi priceput profesor, ce ştie să stabilească acordurile între teorie şi practică, speră că poate scoate din rutină şi dispreţ o administraţie silvică de stat.

Articolul constitue, pentru o sferă mult mai largă de interesaţi, de cât cercul restrâns al inginerilor silvici, o serioasă bază de discuţii principiale, iar autorul s'a definit ca un călduros şi convins apologist al regiilor.

Revista noastră suferă o pierdere că nu-l are colaborator; câştigă însă *chestia silvică* pe care o reprezintă cu competinţă şi demnitate, în câmpul mai larg al economiei naţionale.

* * *

Trebue să ne obicinuim odată să vedem în direcţia preocupărilor noastre, cea dintâi dintre îndatoriri: *realitatea.*

Cunoaşterea exactă a situaţiei pădurilor ar scurta enorm drumul spre ţintă şi poate ar trezi cuiva gândul mărinimos să-i vină în ajutor, ca să se înceapă însfârşit, o eră de propăşire silvică. Chestia ridicată de d-l P. A. Grunau, nu-i din cele puţin importante sau lipsite de actualitate şi orice contribuţiuni, nu pot fi decât în interesul cauzei.

* * *

Marea problemă ce s'a pus tuturor spiritelor luminate, ca să scoată ţara noastră din starea de ruină postbelică, a fost *problema economică.*

După ce s'a vorbit — şi încă foarte mult — de fel de fel de combinaţiuni *financiare*, cari de cari mai ingenioase, de măsuri *fiscale*, unele mai împovărătoare decât altele, s'a sfârşit prin a se generaliza ideia sănătoasă *a valorificării avuţiilor naturale.*

Nevoia prefacerilor, ce se pregătesc în toate manifestările vieţii noastre economice, s'a simţit negreşit şi în ramura silvică.

In această privinţă, un ministru ne-a spus că bâjbâim în întunerec, altul că stăm pe o comoară, pe care nu ştim s'o explorăm, altul că facem prea mult romantism şi în sfârşit altul — sintetizând pe toţi predecesorii săi, — că nu dăm venituri suficiente din pădurile statului.

Cei cari, deţinători ai vreunui pic de răspundere, recunosc în aceste acuzaţiuni un mare grăunte de adevăr, trebue să roşească la asemenea pălmuiri.

Generaţia actuală de specialişti, tocmai aceia ce-şi caută un drum pentru afirmarea puterilor şi credinţelor ei, poate să scoată din letargie organizarea învechită a exploatării pădurilor, să o fecundeze cu vigoare şi în epoca de refacere ce se deschide să croiască o nouă cale.

Ea va avea de hotărît asupra sistemelor de exploatare în viitor, iar intervenţia-i ar fi tocmai acum la timp, ca să pună «ceva» în locul regiilor desfiinţate.

Oare nu cumva aceasta să fie calea cea mai scurtă spre comercializare?!

* * *

Pentru punerea în valoare a pădurilor trebuesc capitaluri mari pe cari am văzut — după un lung şir de ani — că statul nu le dă, indiferent dacă nu le are, sau nu vrea să le dea.

Menţinându-se însă în rolul său de organizator de producţie şi încurajator de iniţiativă, pentru valorificarea producţiei, Statul nu trebue sa închidă colaborarea capitalului privat (nu străin).

De aci a venit ideea *comercializării.* Cât de departe însă de principiu!

Iniţiativa privată şi ajutorul capitalului să intervină acolo unde Statul nu a putut faee nimic şi unde simte el nevoia intervenirii. Când s'a vorbit însă mai cu temei de comercializare şi s'au pronunţat şi nume, s'a pomenit: Gurghiul şi Butoiu, adică tocmai intreprinderile unde statul biruise greutăţile începuturilor.

Pentrucă ne cunoaştem ţara, oamenii şi obiceiurile, nu-i greu să prognosticăm ce-ar fi comercializarea: o asociaţie de capitaluri, blindată cu un consiliu de administraţie care să eludeze legea şi cu un serviciu contencios care să o scape prin abilităţi avocăţeşti de urmarea neregulelor în cari s'ar vârî, cu atât mai multă îndrăsneală, cu cât ar avea şi statul cointeresat, prin aportul pădurilor.

* * *

Intr'o cât de elementară ad-ţie de bunuri, mărirea veniturilor nu poate să rezulte de cât din:

a) mărirea producţiei

şi *b)* valorificarea intensă a produselor.

Dacă nu scăpăm un moment din vedere dublul rol ce avem de cultivatori şi producători, atunci aceasta grijă continuă trebue să ne ducă la soluţia de a scoate produsele pădurilor la momentul cel mai bine ales, adică a organiza o bună *exploatare.*

Toate celelalte foloase ce mai tragem dela păduri şi cărora cu 2 cuvinte le spunem: «*bunuri imateriale*», le putem obţine numai modelând exploatările după anumite nevoi, *în ori ce caz însă nu înlăturând exploatările.*

* * *

Oricare va fi modalitatea de exploatare adoptată, ea va trebui să satisfacă următoarelor condiţii:

1. Să tindă spre mărirea producţiei, adică să permită practicarea lesnicioasă a seriei întregi de operaţiuni culturale, mulţumită cărora producţia lemnoasă va spori atât cantitativ cât şi calitativ.

2. Să ţină în stare de continuă productivitate solul, ba chiar să-l amelioreze. Statisticile noastre sunt pline de date precise asupra cantităţilor exploatatate, asupra sumelor încasate din export etc., dar nu precizează *de unde s'a luat* acest material şi mai ales *ce a rămas de unde s'a luat.*

3. Să nu împiedice lesnicioasa valorificare a produselor lemnoase.

Studiul diverselor modalităţi cari au dominat exploatarea pădurilor, precum şi rezultatele lor, ne arată că exceptând câteva sisteme de valoare practică, toate celelalte sunt de imaginaţie mai puţin fecundă şi lipsite de o analiză amănunţită a condiţiilor speciale, în cari se produc şi valorifică produsele pădurilor.

Ar trebui să insistăm asupra tuturora — şi cred că o vom face odată — chiar asupra sistemelor celor mai fosile şi să le calificăm pe toate cum merită, ca nu cumva în goana după schimbări să se adopte tocmai vre una din vechiturile abandonate, ori moarte prin concepţia copilăroasă ce a fost la baza lor.

Silvicultura nouă, civilizată, adăpată la izvoare noi şi angajată pe calea de a răscoli pânăla fund actualul sistem de exploatare, de sigur că se va lepăda de toată mulţimea de lesturi ce se găsesc în calea acestei exploatări şi va adopta sisteme simple şi practice, căci chiar cei ce nu vor să caute şi cauza, rămân totuşi convinşi că situaţia actuală este şi tristă şi îngrijorătoare.

* * *

- Exploatări
  - antrepriză
  - regie
    - pe compt cumpărător
      - autorităţi
      - cooperative
      - particulari
    - proprie
      - bani
      - dijmă

Am cuprins în această schemă toate modalităţile de exploatare.

Oricari altele sunt derivate din acestea şi constituesc cazuri mai mult sau mai puţin speciale ale lor.

Înţelegem prin exploatări în regie, lucrările executate de stat sub supravegherea agenţilor săi, obligaţi să-şi dea seama de gestiunea lor, şi le putem caracteriza sumar ca exploatări ale căror materiale se pun în valoare pe unitate de produse fasonate.

In opoziţie cu ele avem antrepriza, cu sistemul de valorificare în bloc.

Numai din această înşiruire schematică se vede ce lungă scară de posibilităţi este la dispoziţia statului, ca să aplice regiile.

Pentru ca să le perfecteze, negreşit că nu este de desconsiderat nici timpul necesar unei întregi evoluări, cum nu sunt de desconsiderat nici forţele cunoscute sau necunoscute cari lucrează asupra lor.

Reuşita va depinde însă de spiritul de discernământ cu care se va pune de acord scopul cu mijloacele şi greutăţile de învins cu puterile disponibile.

Totul va fi să se întocmească un program adaptat nevoilor şi bazat pe răspunsurile concludente ce se pot da următoarele 2 întrebări:

a) până unde merge statul cu regia? şi

b) ce este compatibil cu puterea şi menirea sa?

E absurd să se pretindă a se face toată regia în bani, când pentru aceasta nu se pun la dispoziţie decât sume derizorii şi când cu actualul sistem comptabilicesc, mai repede se cucereşte o cetate cu apărare modernă decât o ordonanţă de plată. Şi iarăş este absurd să se tindă a se distribui în detail, direct la consumator, toată producţia regiei, când pentru aceasta nu se dă personal.

Dar cum nici în toate pădurile, lemnele nu se vând cu uşurinţa celor din jurul Bucureştilor, necesar este să ne creem şi asigurăm debuşeuri.

Determinant, mai ales pentru pornirea unor începuturi sănătoase este ca statul să se limiteze la rolul lui firesc de organizator al producţiei şi apoi înlăturând intermediarii inutili, să stabilească o conlucrare între producători şi negustori, aşa ca să se asigure funcţionarea normală a celor 2 etape din ciclul repartiţiei avuţiilor: producţia şi distribuţia.

* * *

Câteva momente din viaţa regiilor, cari constituesc slăbiciunile acestui muribund sistem de exploatare, dar cari ar fi şi punctele de rezistenţă la progres, merită să fie relevate tocmai când se cercetează calea unei sănătoase îndrumări viitoare.

Statul şi-a luat sarcina să vândă direct cu preţ eftin la consumator.

Se înţelege că din cauza preocupărilor prea variate, cari au îndepărtat-o de unitatea sa doctrinară, activitatea regiei, în loc să se îndrepte spre sporirea producţiunii, s'a canalizat spre o cât mai uşoară comercializare, adică exploatare şi desfacere lesnicioasă de material valoros şi neglijare completă de operaţii de cultură silvică.

Cu lemnele din pădurile statului s'a făcut până acum pomană publică cu cooperative, şcoli, I. O. V., funcţionari etc.

La preţuri tarifare şi aşa foarte mici, încă se mai acordau reduceri şi chiar gratuităţi.

S'a dovedit însă complet că preţurile mici dela stat, n'au influenţat nici măcar eftenirea lemnului pe piaţă.

Rezultatele acestui sistem:

a) s'au procopsit samsarii şi intermediarii;

b) lemnele n'au mers la marele consumator, ci le-au luat învârtiţii şi

c) au folosit în mod real numai puţini favoriţi.

Vânzând însă cu preţ eftin, statul şi-a arogat dreptul şi mai ales şi-a luat sarcina — imposibil de împlinit — nu de a controla mai atent exploatarea, regenerarea, mărirea producţiei ori ameliorarea fondului — ci pe aceea de a controla distribuţia lemnului la consumator.

Evoluţia exploatărilor tot spre această latură, a făcut din ceeace era şi trebuia să rămână anexă, o principală dar sterilă preocupare.

Am vrut să înlăturăm o categorie de întreprinzători cu trecut, aşa de solid pregătiţi, că cu toate măsurile ce am luat, adesea am fost păcăliţi.

Propagând o libertate mai mare a comerţului, nu înţelegem prin aceasta libertatea speculei; dacă însă independent de voinţa şi mai ales dorinţa noastră, ea se va produce, atunci de aceasta să poarte grija organele poliţieneşti, dar în nici un caz nu noi.

Nodul chestiei ar fi stabilirea unor tarife de preţuri bine studiate şi înlăturarea oricăror reduceri sau gratuităţi.

De îndată ce statul ca producător şi interesat în grad superlativ să=şi pună producţia în cea mai bun valoare, şi=a luat dreptul său, încasând preţul, restul nu trebue să=l mai preocupe

Şi la vânzarea pe preţ tarifar, pe preţ convenit între părţi — cumpărătorul. trebue să aibă aceeaş latitudine în comercializarea materialului, ca şi la vânzarea licitativă.

Slăbiciunea sistemului însă a constat în aceea că noi până acum nu ne=am interesat de preţuri.

Se fac calcule şi studii exagerat de meticuloase asupra cubajului, marcări cu diferite ciocane şi inventarieri repetate, iar pentru preţ, care trebue să constitue cel puţin jumătate din importanţa lucrărilor de estimaţie, ne=am mulţumit cu cifre svâriite în mod empiric.

Urcările şi coborârile de preţuri se fac «în procente» fără justificări şi coordonări între ocoale, dar cu diferenţe aşa de mari că «ieri» se bătea lumea după lemne la stat, iar «*azi*» nu se mai văd concurenţi.

Când de ex. acelaş parchet a fost estimat în Decembrie 1926 cu 1.400.000 lei. în Aprilie 1927 cu 2.500.000 lei, iar în Iulie 1927 cu 900.000 lei, îşi închipue ori cine ce insistente stăruinţe se pot face, ca să se plătească după tariful din Iulie.

Toate acestea fac să se bănuiască o desordine fundamentală în mecanismul fixării preţurilor, sau o lipsă de competinţă în valorificare.

Lucrările de teren s'au lăsat robite de cele de birou.

Din tot ceeace constitue proectarea şi executarea unei lucrări, reprezintă $\frac{1}{N}$ parte şi formalităţile de birou.

N capătă diferite valori, după gradul de desvoltare al spiritului biurocratic din administraţia de care ne ocupăm.

Imi închipui că administraţia Casei Pădurilor are cinstea de a fi în fruntea serviciilor cari au reuşit să facă din profesioniştii săi, simpli funcţionari administrativi.

Era şi firesc.

Şeful ocolului *singur* şi cu severe sancţiuni dacă nu le îndeplineşte *personal*, proectează şi execută toate lucrările, iar organele multiple ale direcţiei ‹3 şefi de serviciu, inspector de control şi director› şi ale Casei Pădurilor ‹5 şefi de serviciu, 5 directori, inspector general de control, 3 subadministratori, administrator› în total 20 ţin să vadă uşor şi din repezi aruncări de priviri prin dosare, desfăşurarea filmului unei activităţi împărţite pe multe tărâmuri.

Cel puţin 20 agenţi superiori, toţi cu mai mare pregătire biurocratică, cu mai multă sau mai puţină autoritate, cu tendinţă naturală spre inovaţiuni sau constrângeri la o formă în plus, ca să=l scape de suspiciuni ‹?!› pe şeful ocolului, — un camarad abia eşit din şcoală, unde orice a învăţat, dar ceeace i se cere la ocol, nu — era fatal să facă, chiar dintr'un serviciu al exploatărilor, o copistărie, din şcoala de silvicultură, pepinieră de funcţionari administrativi, din pădurile ţării, ruini, iar din veniturile lor, sume abia acoperitoare de cheltueli.

Cei cari dela biurouri, în lipsă de contact intim cu realităţile, provoacă dese schimbări în diferitele ramuri ale administraţiei, pot ajunge *reformatori profesionali*, dar în nici un caz *îndrumători de serviciu.*

Regulamentul, S. E. prevăzuse ca un inspector de control să răspundă de activitatea a 3—4 ocoale, cu facultatea de a descinde la oricare din ele, după voe·

Aceasta însă ar fi fost împotriva tradiţiei şi repede s'a reparat greşeala: nici o deplasare fără delegaţie.

Cunosc nenumărate cazuri de anchete prelungite pentru neînsemnate denunţuri împotriva unui pădurar, ori brigadier, dar *n'am auzit* de vreo delegaţie dată pentru o îndrumare în serviciu.

In definitiv, am ajuns la situaţia, cum nu se poate mai alarmantă că, pierzând ţinta preocupărilor de căpetenie, şefii de ocoale renunţă la proecte importante şi necesare şi s'a înfipt adânc în credinţa celor dela cari se aşteaptă totul, dictonul periculos că: «cine nu lucrează, nu greşeşte».

Prin osanalele ce se cântă celor abili cari ştiu să «iasă bine» la o inspecţie de cancelarie şi judecarea nedreaptă a cazurilor unor personalităţi ce se străduesc să înscrie pagini frumoase pe teren, se periclitează din ce în ce mai accentuat munca productivă.

Să ne aducem aminte cât de des că *scopul exploatărilor este să valorifice* materialele lemnoase pe cari le pot da pădurile, după indicaţiile amenajărilor şi că ne încărcăm de grele răspunderi dacă prin formalităţi greoae şi inutile, stăvilim realizarea acestei valorificări.

Agentul silvic, dispensat de atâtea marcări şi cubage prealabile pe teren, uşurat de paperaseria cancelariei şi stimulat în schimb de succesul acţiunilor sale, ar avea astfel timpul disponibil să se ocupe din ce în ce mai intens, de realele nevoi ale exploatării şi desfacerii materialului.

Regiile rezolvă şi importanta chestie socială a ţăranului din regiuni cu procent mai mare de împădurire.

Pentru că România are 40% teren agricol şi locuitorii aeestor regiuni se ocupă în principal eu cultura pământului, s'a repetat până a devenit banal că România este o ţară eminamente agricolă.

Pentru ţăranii din aceste regiuni s'a făcut mult şi în dese rânduri. Reforma Agrară din 1920 a culminat pe toate.

Dar România mai are şi 7.000.000 ha suprafaţă păduroasă, care reprezintă peste 24% din totalul suprafeţei ţării.

Dela şes spre munte, procentul de împădurire pe judeţe, variază dela 5—72%.

Nimic mai firesc ca din aşezarea naturală a pădurilor între sate, şau a satelor între păduri, să rezulte pentru săteanul acelor regiuni, exploatarea de păduri şi industrializarea lemnului, ca o ocupaţie de predilecţie.

Inlăturarea însă cu bruscheţă a ţăranului român dela o ocupaţie cu care era familiarizat sau s'ar fi putut uşor familiariza, lipsa completă de solicitudine pentru el, a dus fatal la această stare de dispreţ de arbore în loc de cult, de distrugere de pădure în loc de conservare.

Când vede ţăranul că din bogăţia pădurilor în mijlocul cărora el trăeşte n'are nici un folos, sau este întrebuinţat numai la cele mai grele şi josnice treburi, nu poate rezista împingerii nepotolite de profit, ca să defrişeze pădurea, pentru că aşa tot mai apucă o vită să pască ori să cosească o brazdă de iarbă.

Până ce viaţa rurală va evolua într'atât ca sătenii să înveţe să se grupeze — ei între ei, iar nu spoliatorii lor — şi înainte ca să fim constrânşi la mă-

suri, de mizeria şi disperarea ţăranului (cum a fost cazul în reforma agrară), *regia* — extinsă în marginile largilor sale posibilităţi — poate crea în regiunile cu procent mai mare de împădurire, pionieri de exploatare şi comerţ român.

In acest chip pădurea, isvor de viaţă şi progres, va regenera viaţa fizică şi morală a săteanului, îi va îndestula buna stare, îi va îmbogăţi gospodăria şi va trezi în el conştiinţa de conservare a pădurii.

* * *

Un conservatism exagerat ne duce la pierderi *ruşinos de păgubitoare*, de material de prin păduri.

Nu se poate însă ca curentul marilor agitaţii economice ce scormoneşte sufletul contimporanilor, să nu ne cuprindă şi pe noi.

Ceva mai mult, aceste prefaceri se precipită aşa de uluitor, că nu ne dă răgaz nici să visăm, nici să inovăm sisteme neverificate de practică.

Rezultatele bune sau rele ale câtorva încercări *de industrializare* ori *comercializare*, nu pot fi puse pe seama *regiilor propriu zise*, cari sunt cu totul altceva.

Fără sacrificii, ci numai prin transformări de cari regia actuală este susceptibilă, şi prin sisteme ce se adaptează perfect la exploatarea raţională a pădurilor şi la rezolvarea unei întregi chestii sociale, putem realiza un însemnat spor de venituri anuale, cu cari să ne impunem pe drept în rândul dintâi al ramurilor de producţie.

P. Ioan.

RÉSUMÉ

Commercialisation des forêts. La régie

M. le profeseur P. A. Grunau a publié dans «Economie nationale» de Juin 1927, un article intitulé «Commercialisation des forêts» dans laquel il s'élève contre la commercialisation des forêts et se declare par contre comme un chaleureux apologiste de la régie.

En commentant cet article, M. l'ingénieur P. Ioan, trouve moyen d'apporter de nouveaux arguments en faveur de la régie,—qui est sur le point d'être abandonnée, et conclue que sans sacrifices, et seulement par des transformations dont la régie actuelle est susceptible, et par des systèmes qui s'adaptent parfaitement à l'exploitation rationelle des forêts et à la résolution de toute une question sociale, on peut réaliser une importante augumentation de revenus annuels grâce auxquels le service forestier roumain s'imposera à juste titre au premier rang des branches de production.

COMERȚUL LEMNULUI

NOUILE TARIFE DE TRANSPORT PE C. F. R.

PENTRU

Cheresteaua destinată exportului, intrate în vigoare cu începere dela 20 Iulie 1927

de M. P. FLORESCU

Față de criza acută a vânzării la export, în special a lemnului de cherestea, criză care a făcut ca portul Galați să fie aproape blocat, iar gările și depozitele de cherestea la fel, în parlament am reacționat în sensul ca momentan să se aducă o ameliorare, fie la tarifele de transport pe C. F. R., fie la taxele de export, întru cât erau în joc și interesele cooperativelor forestiere.

Pentru ca interesele statului să fie cât mai bine reprezentate iar soluționarea acestei chestii cât mai dreaptă, am cerut în Cameră, ca să fie delegați în acea comisie și D-l D-r Bungețianu, profesor la Academia de Comerț, împreună cu subsemnatul.

In urma acestor interpelări, guvernul Averescu și apoi și guvernul de sub președenția D-lui Știrbei, a fixat ca o comisie compusă din D-nii St. Pretorian, fost Director General al C. F. R., Inginer Miclescu, Directorul Serviciului comercial C. F. R., împreună cu D-l D-r Bungețianu și subsemnatul, să hotărască asupra chestiunei reducerei tarifelor de transport pe C. F. R. pentru cherestea.

In două ședințe, ce au avut loc la consiliul technic dela M. L. P., am căzut de acord ca:

1. Să se micșoreze tarifele de transport pentru distanțele mari

şi să se majoreze acele pentru distanţe mici, în aşa fel ca să se ţină compt de cheltuelile de regie ale statului, pentru a nu transporta în pagubă, şi

2. Cotele de taxare să se fixeze pe zone mai mici, din 5 în 5 km., sau din 10 în 10 km., pentru a nu se mai da loc la nemulţumiri, când pentru 2 km. în plus sau în minus peste zonele de 100 km. ce erau fixate până acum, se plătiau taxe de transport mult disproporţionate.

Comisiunea tarifară specială a C. F. R. şi-a făcut apoi calculele de regie astfel ca C. F. R. să nu fie în pierdere.

Pentru o mai bună edificare a celor interesaţi, redăm aci şi cele publicate de «*Argus*» No. 4263 din 7 Iulie 1927, precum şi de «*Monitorul Forestier*» No. 7 din 1 August 1927.

* * *

Fabricele de cherestea din ţară prin organizaţiunile lor, au cerut în dese rânduri ministerului de comunicaţii, reducerea taxelor de transport, pentru cheresteaua destinată exportului.

Comisiunea specială tarifară cfr. a luat în discuţie şi ea această chestiune, hotărând reducerea numitelor taxe, reduceri cari nu s'au aplicat însă până în prezent.

Constatările subsecretariatului C. F. R.

Subsecretariatul de stat al căilor ferate, luând în studiu problema reducerei acestor taxe, din memoriile adresate de industriile forestiere, a constatat:

Că prin urcarea valutei, preţul de export al cherestelei a scăzut cu 20 la sută, fără ca şi mâna de lucru să fi scăzut în aceiaş proporţie — şi ca atare, statul cel dintâi, trebue să recunoască această urcare şi să micşoreze taxele.

Că taxele actuale de transport ale cherestelei destinată exportului, sunt în medie de două ori mai mari ca cele dinaintea războiului, şi reprezintă 20 la sută din valoarea de export a cherestelei.

Că aceste taxe sunt egale atât pentru cheresteaua de lungime cât şi pentru cea scurtă, care are un preţ de export cu mult mai redus.

Că taxele de transport pentru cherestea pe căile ferate vecine sunt cu mult mai reduse şi atrag transporturile noastre către porturile streine, în detrimentul porturilor româneşti.

Că prin reîntregirea ţărei, am dobândit industrii cari se găsesc la distanţe mari de porturile noastre, cu mult mai mari ca cele dinaintea războiului şi că trebue să le asigurăm şi lor putinţa de a eşi cu mărfurile la mare.

Noua taxare

Urmând avizul comisiunei tarifare, serviciul comercial cfr. a întocmit noile tarife pentru cherestele la export, cari se prezintă astfel:

La o distanță de km.	Pentru cherestea	Pentru scurtătura cherestea
50	1603	1603
100	2270	2240
200	3080	3210
300	3840	3620
400	4320	3970
500	4570	4170
600	4740	4330
700	4900	4490
800	5070	4660
900	5230	4820
1000	5400	4980
1100	5570	5140
1200	5730	5300
1250	5810	5380

Redăm mai jos un tablou pentru a se vedea proporția între noul tarif, stabilit de subsecretariatul cfr., și tarifele similare din 1914, 1916 și 1927.

Km.	Tariful în 1914	Tariful în 1916	Tariful în 1927
50	12.50	32	1.400
100	25	55	2.800
200	50	87	4.800
300	75	99	6.500
400	100	131	7.900
500	125	163	9.300
600	150	195	10.700
700	175	227	12.100
800	200	259	13.400
900	225	291	14.600
1000	250		15.800
1100	275		16.800
1200	300		17.800
1250	312.50		18.300

Revizuirea taxelor comunale și fiscale.

Având în vedere că taxele de transport nu reprezintă pentru calea ferată un venit net și deci ele nu pot fi reduse prea mult fără a periclita excesiv echilibrul bugetar al acestei administrații, menținând în acelaș timp taxele comunale și fiscale și creind statului și comunelor venituri, nu din averea națiunei, ci din

budgetul cfr., ceiace ar fi o greşită concepţie financiară, comisiunea tarifară a atras atenţia guvernului asupra necesităţii de a se reduce aceste taxe comunale şi fiscale. Noul tarif al cherestelelor, aşa după cum l-am publicat mai sus, urmează a fi aprobat de cel mai apropiat consiliu de miniştri şi pus în aplicare în câteva zile. ⟨Argus, 7 Iulie 1927⟩

Noul tarif pe C. F. R. pentru marfa de cherestea destinată exportului

No. 91865—40810 C, 3114 C 2 din 7.927

Taxarea cherestelei şi scurtăturilor de cherestea destinate exportului

Ordin general către toate staţiunile, Inspecţiunile de mişcare 1—14 Direcţiunile de exploatare 1—5 şi Controla veniturilor Bucureşti

Cheresteaua destinată exportului se va taxa după tariful special X, iar scurtăturile de cherestei, care se vor considera cele până la o lungime maximă de 2,75 m., destinate deasemenea exportului, se vor taxa după tariful special XI.

Aceste dispoziţiuni intră în vigoare pe ziua de 20 Iulie a. c.

Taxele tarifului X şi XI vor fi următoarele:

km.	Tariful special X	Tariful special XI	km.	Tariful special X	Tariful special XI
	Pentru 100 kg. Lei			Pentru 100 kg. Lei	
1— 10	3	3	151—155	28	26
11— 15	5	5	156—160	28	26
16— 20	6	6	161—165	28	27
21— 25	8	8	166—170	29	27
26— 30	10	10	171—175	29	28
31— 35	11	11	176—180	30	28
36— 40	13	13	181—185	30	28
41— 45	14	14	186—190	31	29
46— 50	16	16	191—195	32	29
51— 55	17	17	196—200	32	30
56— 60	17	17	201—210	33	31
61— 65	18	18	211—220	33	31
66— 70	19	18	221—230	34	32
71— 75	20	19	231—240	34	32
76— 80	20	20	241—250	35	33
81— 85	21	20	251—260	36	34
86— 90	22	21	261—270	36	34
91— 95	22	21	271—280	37	35
96—100	23	22	281—290	37	35
101—105	23	22	291—300	38	36
106—110	24	23	301—310	39	36
116—120	24	23	311—320	39	37
121—125	25	24	321—330	40	37
126—130	25	24	331—340	40	38
131—135	26	24	341—350	41	38
136—140	26	25	351—360	41	38
141—145	27	25	361—370	42	39
146—150	27	26	371—380	42	39

km.	Tariful special X	Tariful special XI	km.	Tariful special X	Tariful special XI
	Pentru 100 kg. Lei			Pentru 100 kg. Lei	
381—390	43	40	821— 830	51	47
391—400	43	40	831— 840	51	47
401—410	43	40	841— 850	52	48
411—420	44	40	851— 860	52	48
421—430	44	41	861— 870	52	48
431—440	44	41	871— 880	52	48
441—450	45	41	881— 890	52	48
451—460	45	41	891— 900	52	48
461—470	45	41	901— 910	52	48
471—480	45	42	911— 920	52	48
481—490	46	42	921— 930	53	49
491—500	46	42	931— 940	53	49
501—510	46	42	941— 950	53	49
511—520	46	42	951— 960	53	49
521—530	46	42	961— 970	53	49
531—540	46	42	971— 980	54	50
541—550	47	43	981— 990	54	50
551—560	47	43	991—1000	54	50
561—570	47	43	1001—1010	54	50
571—580	47	43	1011—1020	54	50
581—590	47	43	1021—1030	55	50
591—600	47	43	1031—1040	55	50
601—610	47	43	1041—1050	55	51
611—620	47	43	1051—1060	55	51
621—630	48	44	1061—1070	55	51
631—640	48	44	1071—1080	56	51
641—650	48	44	1081—1090	56	51
651—660	48	44	1091—1100	56	51
661—670	48	44	1101—1110	56	51
671—680	49	45	1111—1120	56	51
681—690	49	45	1121—1130	56	52
691—700	49	45	1131—1140	56	52
701—710	49	45	1141—1150	57	52
711—720	49	45	1151—1160	57	52
721—730	50	46	1161—1170	57	52
731—740	50	46	1171—1180	57	53
741—750	50	46	1181—1190	57	53
751—760	50	46	1191—1200	57	53
761—770	50	46	1201—1210	57	53
771—780	51	47	1211—1220	57	53
781—790	51	47	1221—1230	58	54
791—800	51	47	1231—1240	58	54
801—810	51	47	1241—1250	58	54
811—820	51	47			

In consecinţă, în tariful local de mărfuri, valabil dela 15 Septembrie 1925 se vor face următoarele adăogiri:

La pagina 44, în dreptul poziţiei C/62, în coloana explicaţiunilor, se va

scrie: «Destinată exportului, se va taxa după tariful special X», iar scurtăturile, adică cheresteaua, care are o lungime maximă 2,75 m. destinată tot exportului: «Se va taxa după tariful special XI».

Notă: Acest regim de taxare se va aplica numai dacă transporturile în chestiune sunt predate cu scrisori de trăsură internaţionale, având ca destinaţie o staţie situată dincolo de staţia română de frontieră de uscat sau docurilor porturilor Galaţi, Brăila şi Constanţa, inclusiv Bazinul nou Galaţi.

Pentru transporturile adresate celorlalte porturi dunărene, taxele de export se vor aplica numai pe cale de restituţiune, dacă pe lângă documentele vamale de export şi pe lângă scrisoarea de trăsură pentru transportul până la portul dunărean român, se va prezenta Inspecţiunei de mişcare şi conosamentele sau eventual recipisele de predare sau scrisorile de trăsură, ale Serviciului de navigaţiune fluvială, prin care să se dovedească că transportul a fost exportat.

Instruiţi şi lămuriţi personalul.

Alăturata publicaţiune se va afişa.

Pentru lămurirea ordinului cu privire la exportul cherestelei s'a dat de către Direcţiunea specială C. F. R. către toate inspecţiile de mişcare următoarea:

TELEGRAMĂ

Inspecţiunilor de mişcare, Direcţiunilor de exploatare 1—5 şi Controlei de venituri Bucureşti şi Cernăuţi.

Ca urmare la ordinul general No. 91865/40810/3114/62 A/I 1927 din Foaia Oficială No. 290, se face cunoscut tuturor organelor interesate că până la introducerea taxelor tarifului special X şi XI în tarifele internaţionale se va primi spre expediere pentru export cheresteaua şi scurtăturile de cherestea cu scrisori de trăsură internaţionale, cartarea făcându-se până la staţia de frontieră fără drept de recartare sau expediere pentru interiorul ţării.

In sensul numitului ordin de serviciu, la textul notei în rândul al doilea, după cuvântul **predate,** se va pune o virgulă, urmând a se înţelege că numai transporturile exportate prin punctele de frontieră de uscat să fie însoţite de scrisori de trăsură internaţionale, iar cele exportate prin Galaţi, Brăila şi Constanţa să fie adresate docurilor acestor porturi.

Odată cu aceasta se atrage atenţiunea staţiilor asupra dispoziţiunilor punctului B. Trafic internaţional din avizul No. 62502/25204. C. 926 din foaia Oficială No. 234 care sunt în vigoare.

Instruiţi şi lămuriţi personalul.

Subsecretarul de Stat C. F. R.
⟨ss⟩ **Mereuţă**

Directorul special al comercialului
⟨ss⟩ **Miclescu**

(Monitorul Forestier, 1 August 1927)

PIAȚA LEMNULUI IN STRĂINĂTATE

Piața lemnului în Ungaria [1])

Iunie, 1927

Piața ungară în luna Iunie manifestă o activitate îmbucurătoare, atât pentru esențe moi, esențe tari cât și pentru lemne de foc.

In regiunile apropiate de Tisa, aprovizionările se fac exclusiv cu provenințe din Transilvania; în schimb — în Budapesta primează marfa slovacă, austriacă și în special cea provenită din Galiția. Deși de calitate inferioară, lemnul polon prin sortări îngrijite obține prețuri avantagioase. — Detailiștii și intermediarii sunt în fierbere din cauza numeroaselor vânzări făcute în ultimul timp direct între producători și consumatori și marchează tendința de boicot împotriva producătorilor vinovați.

In general, tendința mai bună este în strânsă legătură cu programul de construcții particulare.

Cereri mai mari se remarcă pentru diferite varietăți de lemn de mobilă, în special fagul, ce se cere pe toată linia, prăjini, etc. In lemn de foc, cererea este deasemenea activă, pentru aprovizionarea oficiilor publice cât și a detailiștilor și angrosiștilor. In esențe tari, mai slab se prezintă doagele, industria respectivă fiind amenințată de o inactivitate mare datorită recoltei slabe de vin din anul acesta.

Mai bine, consumul butoaielor de bere.

Vânzări însemnătate s'au făcut în ultimul timp pentru export, în coaje de de stejar. O activitate și cerere mai mare în mangal de prima calitate. Și lemnul de mină se caută mult. Intreprinderile își încep aprovizionările la prețuri relativ urcate, în legătură cu cererea mare și pentru export.

Bine se prezintă și parchetele.

Toate acestea în rezumat anunță:

In esențe moi, activitate mare cu ocazia campaniei de lucru la construcții, în special transacțiuni animate în Gerust și Schlsungsware la o concurență pronunțată. Lemnul de provenință cehoslovacă, în situație superioară primează.

La începutul lunei s'au transacționat cantități la prețul de cost, producătorii ținând cu orice preț să ia parte la afaceri.

In ce privește lemnul românesc, transporturile grele, marfa scumpă.

Pentru livrări prompte, oricât de excepționale, comparativ cu alte provenințe, oricare ar fi calitatea lemnului românesc, toți se feresc. Marfa nu ajunge niciodată la timp și pe livrări mai repezi de 4—6 săptămâni, nu se poate conta în România.

Tot pentru lemnul românesc fracturile sunt urcate, iar taxele de transport încarcă deasemenea marfa. Toate ar fi cum ar fi, dacă s'ar putea executa livrări de 2 săptămâni. Aceasta în special pentru marfă de construcție și tâmplărie.

Prețul en gros aproape stabil, se fixează astfel:

Lemn slovac: lemn de pin ‹Sägefallend› 455—475? lemn de brad idem 855—875; categoria IV-a amestecat 320—330; Latten ⌀ Stafeln 355—370; Bebeiltes Latenholz 285—290; Kistenholz incl. 6 metri 365—380 cor. cehe. Prețuri în coroane cehe pe metrul cub. alb granița ungară.

1) Din raportul No. 252 927 al d-lui I. Mătăsaru, ataşat comercial la Budapesta.

Lemn românesc: Marfă tombată (viertfrei) 80—82 Pengö, idem lemn de brad amestecat cu pin 61—66 P, cat. C cu mult pin 58—63, Latten 61—67 P, Staffeln 60, 5—67, preţuri pengö pe metrul cub alb graniţa ungară.

Lemn polon: Clasa I şi II cca. 575, îngust 490—500, pin de ferăstrău 395—400, idem îngust 355—65, Brad de ferăstrău 355—70, îngust 325—335, pin 365—80, Brad III 320—25, Schalungsware 300—305, îngust 265—75, Gevichtsware 190 cor. cehe. Preţul în coroane cehe pe metrul cub alb graniţă. Marfa poloneză ab Szob cu cca 32 cor. cehe pe metrul cub în plus.

In esenţe tari, traficul mai animat. Se caută mai mult stejarul şi lemnul de tâmplărie. In stejar de comerţ deasemenea activitatea mai bună. In lemn de rotărie şi trăsuri piaţa slabă.

In lemn de foc cererile continuă. Preţurile încep să tragă, pentru livrări de toamnă. Preţurile pentru cal. uzuale 226—228 Pengo vagon 10 tone ab frontiera ungară.

Piaţa lemnului în Cehoslovacia [1])

pe luna Iunie a. c.

Dat fiind faptul că acest articol constitue pentru comerţul Cehoslovaciei un produs de mai mare importanţă în ce priveşte exportul decât importul, obţinerea unei orientări cât de mică, referitoare la situaţia preţurilor de pe piaţa internă, sau în privinţa preţurilor de import, devine cu totul defectuoasă, de oarece cercurile dela care s'ar putea căpăta atari informaţiuni refuză acest lucru, pe motiv că natura preţurilor depinde nu numai de regiuni, dar şi după felul produselor, cari încă sunt foarte multiple şi diferite.

In cele ce urmează, voi comunica dare de seamă publicată în foaia specială «Carpathia», referitor la felul situaţiei de pe piaţa lemnelor în Cehoslocia, pentru sfârşitul lunei crt.

Lemnele rotunde au avut o deosebită căutare atât pe piaţa internă cât şi externă, preţurile menţinându-se solide cu toate că ofertele în ultimul timp au devenit suficiente. Cu ocazia ultimilor licitaţii s'au obţinut diferite preţuri care nu corespund de loc în raport cu preţurile pentru materialul de cherestea. Reducerea recentă acordată pentru transporturile în transit în Polonia, reprezintă o concurenţă serioasă pentru comerţul cu lemne rotunde din Bohemia, mai ales în Silezia. Afacerile cu lemne pentru mine au obţinut în relaţiunile cu Ungaria o îmbunătăţire, în timp ce exportul pentru Germania a devenit mai slab. Lemnele pentru fabricarea hârtiei găsesc în interiorul ţărei plasament bun. Fabricele angajează din prima mână cantităţi însemnate de lemne cu preţuri convenabile, din vânzările făcute prin licitaţie.

In ce priveşte exportul de cherestea, mai ales în Germania, afacerile sunt satisfăcătoare, obţinându-se preţuri şi condiţiuni de plată convenabile. Materialul tras la rândea este foarte căutat şi Slovacia, care reprezintă principalul furnisor în acest material, ar fi rămas complect fără rezerve. Afacerile din interiorul ţărei

---

1) Din raportul No. 66 201 din 2 Iulie 1927, al ataşatului nostru comercial din Praga.

diferă foarte mult dela o regiune la alta, totuşi în general se prezintă ca fiind destul de satisfăcătoare. Comerţul în lemne foioase e ceva mai slab, deşi din partea Germaniei s'ar avea oarecare interese statornice pentru anumite sorturi: Din partea Spaniei s'au arătat de curând din nou interese pentru lemnul de fag din Slovacia, la fel s'ar avea interese din partea Olandei pentru materialul de cherestea din lemne foioase, de diferite sorturi. Cererea pentru frize nelucrate a crescut, lipsesc încă rezerve mai mari. Doage pentru butoae sunt cerute în Spania şi Germania. Comerţul de traverse este slab: în ultimul timp s'au putut face unele plasări în Italia.

Următorul tablou reprezintă cantităţile avute la import şi la export, pe perioada de timp Ianuarie—Aprilie a. c.

	Importul în Cehoslov.	Exportul din Cehoslov.
	Ianuarie—Aprilie 1927	
Lemne de foc	5.545 Tone	179.808 Tone
» în legături pentru foc.	115 »	484 »
» pentru mine	22.431 »	55.384 »
» pentru fabr. celulozei	19.009 »	161.638 »
Lemn nelucrat pentru construcţie:		
a) stejar	11.082 »	4.564 »
b) fag	1.104 »	8.428 »
c) alte esenţe tari	988 »	1.841 »
d) » » moi	46.492 »	249.649 »
Lemne nelucrate pentru butoae:		
a) esenţe tari	242 »	707 »
b) » moi	— »	26 »
Lemne pentru traverse:		
a) esenţe tari	966 »	1.295 »
b) » moi	409 »	630 »
Lemne semilucr. şi de construcţie în bucăţi mari şi mici:		
a) stejar	20 »	1423 »
b) fag	25 »	264 »
c) alte esenţe tari.	143 »	1.085 »
d) » » moi	35 »	17.018 »
Lemne de construcţie şi alte scopuri, tăiate la ferestrău, sau altfel pregătite, netrase la rindea, afară de furnit.:		
a) stejar	2.712 »	2.720 »
b) stejar importat din România	444 »	
c) fag	688 »	13.844 »
d) alte esenţe tari.	479 »	477 »
e) » » moi	13.991 »	190.219 »

Ca anexă la prezenta, voi adăoga câteva tablouri, extrase din foaia specială «Industria lemnului din Cehoslovacia», publicaţie în limba cehă, în care sunt redate preţurile cu care s'au efectuat diferite vânzări de material lemnos din partea firmelor asociate «Uniunei industriei lemnului».

(ss) **V. Dăscălescu**
Ataşat comercial

Piaţa lemnului în Elveţia [1])

Lemnăria de construcţie importată în Elveţia în cursul lunei Mai 1927

Ţările de unde s'a importat	Cantitatea kgr.	Valoarea Fr.	Preţul mediu pe suta de kgr. Fr.
1. *Lemn de construcţie brut:*	‹taxă vamală› 0,40 ct. % Kgr.›		
a) de fag.			
1. Germania	1.107.974	49.701	4.48
2. Franţa	469.745	23.746	5.05
3. Austria	133.380	7.459	5.89
b) de alte esenţe foioase:	‹T. V. = 0.20 cts. % Kgr.›		
1. Franţa	1.639.908	91.136	5.55
2. Jugoslavia	541.480	65.916	12.17
3. Germania	499.225	45.097	9.03
4. Polonia	394.880	40.560	10.27
5. Austria	119.816	11.359	9.48
6. Africa Occident.	64.862	15.127	23.32
7. Venezuela	19.954	6.106	30.60
8. Cehoslovacia	12.060	1.900	15.75
9. Africa de Sud	2.961	1.036	34.98
10. Argentina	2.545	900	35.36
11. Cuba	533	232	43.52
12. Brazilia	122	55	45.08
c) de esenţe reşinoase:	‹T. V. = 0.50 cts. % Kgr.		
1. Austria	7.499.230	466.196	6.21
2. Germania	2.825.108	173.814	6.15
3. Polonia	871.027	85.820	9.85
4. Cehoslovacia	14.190	1.100	7.75
5. Franţa	5.245	333	6.34
6. America Centrală	3.100	1.780	57.41
7. Italia	1.195	60	5.02
2. *Scânduri de stejar:*	‹T. V. = 1.20 fr. % Kgr.›		
1. Jugoslavia	580.382	138.190	23.81
2. Franţa	540.945	101.763	18.81
3. Polonia	399.080	86.620	21.70
Ţările de unde s'a importat:			
4. Cehoslovacia	70.260	16.505	23.49
5. România	62.900	14.925	23.72
6. Ungaria	31.020	7.410	23.88
7. Austria	880	100	11.36

1) Din raportul No. 55.259 din 20 Iunie 1927 al ataşatului nostru comercial din Berna.

Țările de unde s'a importat	Cantitatea Kgr.	Valoarea Fr.	Prețul mediu pe % Kgr. Fr.
3. *Scânduri și alte esențe foioase :* ‹T. V. = 1.80 fr. % Kgr.›			
1. Jugoslavia	848.615	149.732	17.65
2. Franța	604.187	116.197	19.32
3. România	532.935	82.159	15.41
4. Cehoslovacia	206.900	38.369	18.54
5. Ungaria	193.990	28.948	14.92
6. Austria	119.419	16.767	14.04
7. Germania	58.945	9.106	15.44
8. St.-Unite	8.559	6.591	77.—
9. Italia	7.285	1.003	13.76
10. Brazilia	210	80	38.09
4. *Scânduri de esențe rășinoase :* ‹T. V. = 2.50 % Kgr.›			
1. Austria	3.938.510	423.214	10.74
2. Polonia	551.860	89.585	16.23
3. St.-Unite	542.975	179.749	33.10
4. Germania	230.185	31.667	13.75
5. România	118.610	20.850	17.57
6. Franța	92.842	15.899	17.12
7. Cehoslovacia	80.890	13.650	16.87
8. Jugoslavia	55.750	7.500	13.45
9. Suedia	52.370	12.800	24.44
10. Italia	1.310	270	20.61
5. *Doage de stejar, cioplite sau tăiate cu ferăstrăul :* ‹T. V. = 0.30 cts. % Kgr.›			
1. Jugoslavia	163.735	38.867	23.73
2. Germania	50.858	7.365	14.48
3. Polonia	41.870	9.420	22.49
4. Franța	30.200	3.450	11.42
5. Austria	9.190	2.900	31.55
6. *Placaje de tot felul* *Țările de unde s'a importat :* ‹T. V. = Fr. % Kgr.›			
1. Franța	65.130	122.180	197.59
2. Jugoslavia	62.940	73.550	116.85
3. Austria	19.730	26.500	134.31
4. Germania	16.700	32.892	196.95
5. Ungaria	15.145	6.000	39.61
6. Italia	12.112	11.470	94.69
7. Africa Occident	2.150	1.800	62.06
8. America centrală	2.150	3.200	148.83
9. Turcia	650	600	92.30

Piaţa lemnului în Anglia [1])

Importul, Exportul, Consumu', Preţul, Taxele de import şi export pentru lemn, pe luna Mai 1927

Lemn de esenţă tare, în trunchi (cioplitură) ‹Cub. ft. = 0,028317 m. cub. Load. — 50. cub. ft. — 1,41585 m. cub.›

	IMPORT		REEXPORT		
	Cub. ft.	în val. de L.	Cub. ft.	în valoare de L.	consum
din Rusia	—	—			
» Finlanda	—	—			
» U. S. A.	109.661	18.639			
» Ind. Orient. Engleze	4.326	2.410			
» Canada	27.987	5.171			
» Alte ţări	237.984	37.634	7.180	3.980	
» Mahon	164.563	33.793	34.711	14.276	
Total	**544.521**	**97.647**	**41.891**	**18.256**	**502.630** Cub. ft.

Lemn de esenţă moale în truncki (cioplitură)

	Loads.	în val. de L.	Loads.	în val. de L.	
din Rusia	—	—			
» Finlanda	341	1.027			
» Suedia	1.169	4.419			
» Norvegia	3.204	11.796			
» U. S. A.	8.538	66.125			
» Canada	334	2.639			
» Alte ţări	7.541	22.059			
Total	**21.127**	**108.065**	**115**	**1.417**	**21.012** Loads.

Cherestea (esenţă tare).

	Cub. Ft.	în val. de Lire	Cub. Ft.	în val. de L.	
din Finlanda	1.012	268			
» Polonia	157.231	24.872			
» Japonia	7.922	3.027			
» U. S. A.	1.056.201	267.275	52.058	23.028	
» Ind. Orient. Engleze	139.625	74.493			
» Canada	215.784	27.308			
» Alte ţări	507.249	122.762			
» Mahon	61.493	24.850	5.152	3.956	
Total	**2.146.517**	**544.855**	**57.210**	**26.984**	**2.089.307** Cub. ft.

1) Din raportul No. 44 927 al ataşatului nostru comercial din Londra.

Cherestea (esență moale) :

	Cub. ît.	în val. de Lire	Cub. ît.	în val. de Lire	
din Rusia	1.196	5.894			
» Finlanda	35.262	158.097			
» Letonia	42.898	193.074			
» Suedia	52.849	251.012			
» Norvegia	5.958	31.903			
» Polonia	83.766	356.256			
» Germania	4.889	22.894			
» U. S. A.	23.641	199.342			
» Canada	13.518	67.496			
» Alte țări	26.760	115.514	1.790	20.327	288.953
Total	**290.743**	**1.401.482**			

Loads.

Cherestea dată la rândea :

	IMPORT		REEXPORT		
	Loads.	în val. de L.	Loads.	în val. de L.	Consum
din Finlanda	5.184	30.723			
» Suedia	22.228	128.669			
» Norvegia	11.255	67.749			
» Germania	168	1.132			
» U. S. A.	528	6.150			
» Alte țări	1.995	11.973			
Total	**41.358**	**246**	26	285	**41.332** Loads

Grinzi :

	Loads	în val. de L.	Loads.	în val. de L.	Consum
din Finlanda	8.387	16.969			
» Suedia	29.043	73.288			
» Norvegia	9.480	21.812			
» Franța	132.923	182.453			
» Portugalia	4.389	5.370			
» Alte țări	42.383	107.999			
Total	**226.605**	**307.891**			Loads. **226.605**

Diverse:

	Loads.	în val. de L.	Loads.	în val. de L.	Consum
Doage de toate dimensiunile	2.395	28.368	58	1.055	2.337
Traverse	9.460	36.368			9.460
Placaje și tabl.	393	22.352			393
Nespecificate	294	1.320	116	1.362	178

Exportul lemnului Englez :

Total în trunchi, cioplitură, cherestea etc.

Loads. 6.277 în val. de L. 64.399

Taxe vamale atât la import cât și la export nu există.

Preţurile lemnului variind după specie, calitate, dimensiuni, origină, etc. ceeace se poate vedea şi din contra-valorile partidelor de mai sus, este imposibil a le preciza. Anexez însă un tablou din «Timber Trade Journal» pentru vânzări de lemn prin licitaţie pe piaţa Londrei în cursul lunei Mai.

Piaţa lemnului în Grecia [1])

Preţurile de engros a cherestelei, la Pireu între 15—30 Mai 1927

Proveniență străină:			
Cherestea albă de România prima calitate P. C. Goetz	m. c.	1.750	drs.
Cioplitură.	»	1.175	»
Tombanta II calitate	»	1.650	»
Lemn alb de Suedia			
E. E. prima calitate	»	2.500	»
Lemn alb de Suedia E. Y. G. E. . .	»	2.500	»
Cioplitură	»	1.600	»
Pitchpine în plăci.	»	5.600	»
Stejar de Slavonia	»	11.000	»
Pin Carinthie (Triest).	»	2.200	»
Cherestea de Triest.	»	2.200	»
Cioplitură de Triest	»	1.250	»
Nuc prima calitate	»	7.000	»
Fag uscat A. Triest	»	3.500	»
» » România	»	2.400	»
Proveniența indigenă	»	1.500	»

RÉSUMÉ

Nouveaux tarifs de transport sur les C. F. R.

La crise aigue de la vente du bois de construction par exportation a fait penser à la modification des tarifs de transport sur les voies ferrées dans le sens suivant:

1) On diminuera les tarifs de transport sur les grandes distances, en majorant ceux des petites distances.

2) Les cotes de taxation seront fixées par zônes plus petites de 5 ou de 10 km.

Marché du bois à l'étranger

On publie les rapports des attachés commerciaux roumains à Budapest, à Prague, à Berne, à Londres et à Athènes concernant les transactions sur les différents matériaux ligneux.

1) Din raportul No. 88.579 927, al ataşatului comercial din Atena.

RECENZII

AGENDA FORESTIERĂ

V. N. Stinghe & D. A. Sburlan

Desvoltarea uriaşă a ştiinţei moderne, care tinde să cuprindă în tot aşa de largi limite şi domeniul silviculturii, face să se simtă nevoia răspândirii rezumate a rezultatelor ei, — chiar şi celor nefamiliarizaţi cu rigorile teoriilor, — în cărţi cu expuneri lapidare şi cu caracter empiric.

Intâlnirea firească a două energii, în adâncul cărora glasul profund al nevoilor noastre silvice, a găsit la un moment dat acelaş răsunet, a făcut să apară «*Agenda forestieră*».

Este o publicaţie de care de multe ori îndrăsneşti să te apuci, dar tot de atâtea ori te laşi.

Autorii însă, persistând c'o nobilă tenacitate pe drumul pornit pentru o operă substanţială de serioasă necesitate, ne-au dat un rezumat sintetic al tuturor cunoştinţelor silviculturii şi anexelor ei, cu o cheltuială de energie şi timp care îi caracterizează perfect.

«In faţa unei opere noi — spunea Maiorescu — fereşte-te de a o judeca în toiul «entusiasmului, ca nu cumva să te fure «ce-i nou în ea, în loc de ceea ce-i adânc».

Nu este cazul aci, căci dacă m'aşi influenţa dela oboseala ce mi-a produs, ţinând morţiş ca s'o citesc din scoarţă în scoarţă, n'aşi putea avea pentru autori un cuvânt de gratitudine, la care au necontestate drepturi.

Cartea nu-i de cetit, ci de consultat; nu-i de judecat numai în total, ci mai ales în detaliu, ca să descoperi în fiecare capitol, ce constitue o individualitate perfectă, mulţime de cunoştinţe grămădite succint, cu grije de precizie şi de amănunt şi cu o răbdătoare şi răspicată analiză a elementelor componente.

Cartea nu-i de cât o adunare de date, dar cum această colectare a fost făcută de oameni de meşteşug, — ce-au dovedit o vastă lectură şi o reală stăpânire a subiectelor, — au strâns în ea numai ce trebue şi cât trebue.

Ideea permanenţei în timp a acestei cărţi de asemenea preocupându-i, i-a condus la eliminarea din volum a tot ceeace nu este de durată.

In sfârşit, autorii au reuşit să păstreze exacte raporturile de mărime ce trebue să existe între diferitele părţi ale silviculturii şi reducând dimensiunile, dar păstrând relaţiunile, au obţinut un tot care păstrează în micimea lui, armonia vastei ştiinţe.

Acumularea întreg necesarului, într'un format aşa de restrâns, expunerea metodică şi uşurinţa de consultat atât pentru oamenii de ştiinţă, cât şi pentru profani, clasifică această agendă înaintea celor similare străine, iar tuturor celor ce se ocupă de vre-o ramură a silviculturii, le pune la îndemână cartea de care se simţea mare lipsă.

* * *

Impotriva uzanţelor tradiţionale ale acestei reviste, care nu permitea să te ocupi de cât de opere, nu şi de autori, dar sub presiunea nevoii de a accentua însemnă-

tatea apariţiei «Agendei forestiere», care trece de cadrul unui fapt banal, am căpătat forţa de a învinge această tradiţie.

După cum cartea umple un gol în literatura aşa de săracă a silviculturii noastre, tot asemenea autorii umplu golul de desnădejde din sufletele acelora cari de mult tot aşteaptă să fie onorată şi literatura silvică cu nume româneşti.

Nu este aceasta măsura puterilor nici unuia dintre autori şi prin urmare n'am vrea să-i vedem culcându-se pe laurii victorii câştigate, ci dacă am putea să-i îndârjim la treabă ca să câştige pentru ei succese tot mai mari, iar noi să ne bucurăm că avem cu cine să ne lăudăm.

D-l Stinghe are vârsta, situaţia şi pregătirea cari pot să facă din d-sa un real călăuzitor de paşi dibuitori.

Este *un nume* pe care mereu l-am socotit predestinat să intre în istoria silviculturii române; *un om* care poate să reprezinte un curent puternic de idei; *un om* în care o întreagă generaţie vede un principal stegar al ei; *un om* în fine care poate grupa în jurul său pe toţi fii buni şi productivi ai corpului, pe acest tărâm al scrierii.

Şi dacă colaborarea cu d-l Sburlan, — un erudit cu un debutant — nu-i un accident, ci începutul unui sistem, atunci pe mulţi camarazi tineri i-ar putea ajuta în acelaş fel ca să-i scoată din făgaşul preocupărilor zilnice, meschine şi rutinare şi să-i croiască pentru muncă fecundă, dându-le cel puţin îndemnul necesar, la câte un impas hotărâtor din viaţă.

Caracterul, corectitudinea şi respectul religios de munca altuia — neobicinuite până acum la o colaborare între unul «mare» şi altul «mic» — sunt puse într'o lumină cum nu se poate mai favorabilă în prefaţa agendei, şi constitue cel mai puternic îndemn de apropiere intelectuală, pentru toţi câţi văd în d-l Stinghe un sfătuitor.

Dar curba evoluţiei activităţii d-lui Stinghe, n'a atins maximele aşteptate.

Trecând din grădina fermecată a idealurilor ştiinţifice, în sbuciumul realităţii administrative şi având de luptat cu tirania prejudecăţilor străvechi, personalitatea sa a fost sacrificată pe altarul unei chimere, iar din direcţia unde rezistenţa sa era mai puţin organizată, i-a venit o înfrângere şi în acelaş timp o repercusiune demoralizantă în întreaga-i activitate.

Îi înţelegem duelul tragic între cele 2 concepţii; dar am vrea să-l vedem — după o reculegere — la adevărata-i menire, degajat de munca abrutisantă şi istovitoare dintre dosarele ministrului, preocupându-se să creeze o disciplină pe care tineretul o aşteaptă mult dela dânsul.

Dacă la direcţia ce conduce în minister, un curent nou nu a putut crea şi nici nu va putea în atari condiţiuni, — căci s'ar fi definit după atâta timp — nu ştim ce o mai fi aşteptând.

Ne place să credem că dreapta judecată va birui şi pe deasupra tuturor nevoilor, înţelegând că dela rezolvarea ori cât de pricepută a câtorva hârtii zilnic, nimic *nu va rămânea*, se va hotărâ să se ridice la o altitudine mai cuprinzătoare a ansamblului nevoilor silvice şi de bună seamă că într'un domeniu unde are mai multe afinităţi, va păşi cu mai siguri sorţi de isbândă.

P. I.

Baumgrenze und Klima-charakter

(Limita vegetaţiunei arborescente şi caracterul climateric)

de **Dr. H. Brochmann-Jerosch**
Zürich, 1919.

In cele ce urmează reproducem pasagiele cele mai importante din excelenta scriere a d-rului Brochmann-Jerosch, recunoscut ca autoritate în materie de geo-botanică:

Lipsa de staţiuni de observaţiuni meteorologice la altitudini mari în Alpi este foarte simţită, când este vorba de determinarea limitei vegetaţiei arborescente. Există, în adevăr, câţiva factori importanţi, cari se pot calcula exact, cum de exemplu temperatura la umbră pentru o anumită altitudine cu ajutorul gradienţilor de temperatură, arătându-ne cu câte grade se schimbă temperatura la o diferenţă de nivel oarecare. Alţi factori însă, cum sunt precipitaţiunile atmosferice, nu se pot calcula. Cercetările asupra limitei vegetaţiunei forestiere, în funcţiune de altitudine şi prin urmare de climă, în Alpii din Elveţia s'a făcut de Liez, Imhof, Jegerlehner, Flückiger şi de De Cuervair, cari au dovedit marea influenţă a orografiei asupra climei şi variaţiunei limitei vegetaţiunei (pag. 4).

Când pentru prima oară s a făcut în regiunea muntoasă cercetări de geografia plantelor, limita de vegetaţie a arborilor s'a numit limita forestieră alpină, denumire care s'a transmis şi pentru ceilalţi munţi din Europa (pag. 8).

Dacă determinarea limitei de vegetaţie a arborilor individuali într'un loc oarecare nu este uşoară, limita pădurei prezintă însă mult mai mari dificultăţi, căci aceasta din urmă la marile altitudini se răreşte în mod treptat, astfel că nu se poate şti unde ea încetează şi unde încep grupele de arbori singuratici. Trecerea dela arbore (5 m. înălţime) la tuferişuri pitice se face deasemenea în mod gradat. Limita de vegetaţie a arborilor răspândiţi în mod individual a suferit totuşi mai puţin de influenţa omului, ca aceea a pădurei încheiate, căci se găsesc mai multe locuri inaccesibile. unde arborii au putut să crească fără a fi stânjeniţi de mâna omului, ceeace nu este cazul pentru pădurea propriu zisă (pag. 9).

Limita de vegetaţie a arborelui singuratic în diferiteie părţi ale Alpilor din Elveţia variază în altitudine. Aşa în lanţul Alpilor nordici ea este relativ joasă se ridică însă către interiorul masivilor muntoşi, în aşa zişii Alpi Centrali, la o mare înălţime şi se coboară în cei Sudici (pag. 10).

Ridicarea limitei vegetaţiei în Alpii Centrali este mult mai pronunţată, ceeace a atras atenţia geo-botaniştilor, cari drept explicare iau în considerare, de ordinar, numai unul din factorii climaterici şi numai foarte rar doi sau mai mulţi dintre aceşti factori (pag. 13).

In ceeace urmează, vom cerceta influenţa precipitaţiunilor atmosferice, durata timpului fără zăpadă, a vântului, a isbirei arborilor de către zăpada înghe-ţată, a naturei solului precum şi a înrâurirei temperaturei asupra limitei superioare a vegetaţiei forestiere (pag. 14).

1. *Limita alpină şi precipitaţiunile atmosferice.*

S'a crezut adeseori că precipitaţiunile atmosferice contribuie ca limita de vegetaţie forestieră să se coboare mai jos.

După constatările făcute s'a observat, totuşi, că există locuri unde, dimpotrivă, această limită se ridică mai sus tocmai acolo unde plouă mai mult. Spre a ne pronunţa în mod precis în această privinţă, ar trebui să dispunem de staţiuni meteorolcgice în apropierea limitei de vegetaţie forestieră, căci după cum am arătat mai sus, nu se poate deduce cantitatea de precipitaţiuni atmosferice la

altitudini mari cu ajutorul gradienţilor, cum se poate face pentru temperatură ‹pag. 16›.

Când e vorba de precipitaţiuni, un factor important este expoziţia unui loc aflător în faţa vântului încărcat cu umiditate, ceia ce face ca rezultatele obţinute cu ajutorul calculului să fie de multe ori iluzorii. Observăm, în adevăr, că în aceiaşi regiune sunt vârfuri de munţi, cari sunt acoperiţi adeseaori de negură şi de nori şi unde deci precipitaţiunile atmosferice sunt abondente, iar alţii sunt aproape cu totul lipsiţi. Se observă asemenea, că pe unii versanţi ai văilor la o anumită altitudine se îngrămădesc norii mai mult ca pe alţii, nu se poate deduce, deci, limita de vegetaţie forestieră după datele unei staţiuni meteorologice instalată la o înălţime mai mică ‹pag. 17›.

Pe câtă vreme *Hann* în lucrarea sa «*Handbuch der Klimatologie*» ‹II. Aufl. 1897, Bd. I., S. 299› crede că zona maximă de precipitaţiuni atmosferice în Alpi n'ar fi tocmai departe de 2000 m. altitudine. *Maurer* ‹1915› a dovedit din contră, că această zonă se găseşte mai sus de limita zăpezilor eternele. Părerea deci adoptată mai înainte, că limita de vegetaţie arborescentă ar coincide cu zona maximă de precipitaţiuni atmosferice, cade dela sine ‹pag. 19.

Din constatările făcute se poate trage concluziunea, că din datele meteorologice de care dispunem, nu se poate stabili o influenţă covârşitoare a precipitaţiunilor atmosferice asupra limitei vegetaţiei forestiere ‹pag. 20›.

2. *Limita superioară (alpină) a arborilor în funcţiune de timpul când solul nu este acoperit de zăpadă (durata vegetaţiei).*

Mayr în lucrarea sa: «*Waldbau auf naturgeschichtlicher Grundlage*». Berlin 1909, a ajuns la următorul rezultat: «Vegetaţia unui arbore se poate îndeplini în cazuri extreme întimp de 45 zile Hotărâtor în această privinţă este însă temperatura lunilor Mai — August. In adevăr, dacă această temperatură nu atinge 10 grade centigrade, existenţa pădurei este exclusă». Aceste afirmaţiuni nu corespund realităţii, acole unde în menţionatele patru luni în fiecare din acestea temperatura medie trece peste 10 grade Celsius, de oarece aici arborii aparţinând speciilor mai puţin pretenţioase pentru exercitarea funcţiunii lor vitale utilizează mai mult de 45 zile. Afară de aceasta, la limita vegetaţiei forestiere, care se urcă până la 2100 m. ‹staţiunea *Bernhardin* 2075 m.› temperatura medie a *tetratermei* este de 6,9 grade centigrade, iar temperatura lunei Iulie de 9,3 grade, limita în chestiune se ridică, prin urmare, mai sus de cât izoterma de 10 grade a lunei Iulie, cu atât mai mult, deci, cu a celorlalte luni care este mult mai mică. ‹pag. 21›.

Când zicem timpul când pământul nu este acoperit de zăpadă, sau perioada de vegetaţie, nu trebue să înţelegem numai durata acesteia, ci şi gradul de intensitate, adică condiţiunile care se ridică peste minimul de vegetaţie şi se apropie de optimul său ‹pag. 21›.

Limita alpină a vegetaţiei arborescentă nu depinde deci de timpul când pământul este lipsit de vegetaţie ‹pag. 23›.

3› *Limita forestieră în funcţiune de vânt şi de acţiunea zăpezei spulberată:*

Diferiţi cercetători au susţinut că vântul contribue ca creşterea arborilor în munţii din Nordul, şi Sudul Alpilor să nu se ridice la o aşa de mare altitudine ca în Alpii Centrali.

După experienţele de până acum nu se poate preciza, dacă vântul poate să facă imposibilă instalarea vegetaţiei forestiere. Acţiunea vânturilor în regiunea muntoasă se exercită altfel, decât în aceea a şesurilor sau în vecinătatea mărilor. Aici diferenţa de presiune se poate com-

pensa fără multă greutate, iar vântul nu întâmpină rezistenţă, pe când la munte el dă peste obstacole, din care cauză îşi schimbă direcţia şi se formează viduri, vârtejuri, ciclonuri mari sau mici. Aceste vârtejuri datorite diferenţelor bruşce de rarefiere a aerului şi de presiune sunt cauzele principale ale acţiunei vânturilor (pag. 28 şi 29).

Acţiunea indirectă a vântului este mult mai evidentă. In adevăr vântul rupe pojghiţa îngheţată, care se rostogoleşte peste zăpadă, o rupe mărind cu chipul acesta nisipul de zăpadă dus de vânt, care isbind mugurii arborilor, îi distruge, scoarţa o roade, iar lemnul îl pileşte. De multe ori nu rezistă acestei acţiuni nici chiar solul îngheţat. (pag. 30).

O mulţime de arbuşti ca Rhododrendon (roza alpilor), iuniperul pitic, sunt expuşi acţiunei zăpezei. Din cauza aceasta mulţi arbori nu pot să depăşească în Alpi înălţimea zonei bătută de zăpadă (pag. 31).

Reşinoasele se ridică cu 200 m. mai sus în locurile unde bate vântul, comparativ cu depresiunile unde acţiunea sa nu se simte. Din observaţiuni rezultă, prin urmare, că vântul nu poate să provoace în Alpi o scoborâre a vegetaţiei forestiere.

4) *Natura solului.*

Solul nu are nici o influenţă asupra limitei vegetaţiei forestiere. O mai mare declivitate a versanţilor poate să devină un obstacol uneori vegetaţiei, dar nu influenţează limita sa superioară (pag. 35).

5) *Limita alpină şi temperatura.*

Cei mai mulţi botanişti şi geografi au atribuit temperaturei cea mai mare influenţă.

Din diagrama şi datele dela pagina 39 rezultă însă, că temperatura creşte în luna Iulie în Alpii Centrali şi mai cu seamă cea dela ora 12. Izoterma de 10 grade a lunei Iulie este luată de mulţi ca hotărîtoare pentru vegetaţia lemnoasă. Dacă într'un loc temperatura medie a lunei celei mai calde atinge 10 grade Celsius, atunci vegetaţia este posibilă, altfel nu. Aşa s'a crezut cel puţin până acum.

Din constatările făcute s'a văzut însă, că nu există o corelaţiune între izoterma de 10 grade a lunei Iulie şi creşterea arborilor. In mod regulat în munţii de pe marginea nordică a Alpilor ei cresc sub această izotermă a lunei Iulie de 10 grade şi din potrivă în Alpii Centrali.

Izoterma şi *izobiota* nu merg paralel, rezultă dar, că creşterea arborilor nu depinde de temperatura medie a lunei Iulie de 10 grade centigrade. Dacă limita vegetaţiei lemnoase ar fi condiţionată de o temperatură medie oarecare, dacă ea ar fi, prin urmare, o funcţiune a acestei temperaturi, ar trebui ca izobiota să coincidă cu o izotermă, adică ar trebui ca la limita vegetaţiei lemnoase să existe pretutindeni aceiaşi temperatură.

In realitate după constatările făcute, nici temperatura medie a anului, nici temperatura medie a lunei Iulie, nu sunt constante la limita vegetaţiei arborilor, deci nu pot coincide una cu alta. Temperatura maximă din zilele lunei Iulie e mai aproape de limita forestieră, dar nici aceasta nu coincide.

Rezultă dar, că creşterea lemnoasă în Alpii Centrali cade în zona temperaturilor medii mai mici, clima din aceşti Alpi are deci avantajul, că arborii pot creşte chiar la temperaturi medii mai inferioare.

Limita vegetaţiei forestiere nu este prin urmare condiţionată de o temperatură medie, ea depinde de alţi factori şi anume în munţii de pe marginea Alpilor ea are nevoie de o temperatură mai mare decât în centrul Alpilor (pag. 36 — 47).

Masivitatea şi caracterul climteric:

Diferiţi factori ce am examinat până acum, nu ne explică mersul vegetaţiei

forestiere. Trebue să găsim deci alte cauze şi acestea trebue să stea în legătură cu condiţiunile climaterice. Alpii Centrali, unde limita de vegetaţie se ridică foarte sus ‹Graubünden şi Wallis›, nu numai că au vârfuri foarte înalte, dar şi abiile văilor lor sunt foarte ridicate. Aceste văi se aseamănă oarecum cu nişte platouri înalte d'asupra cărora s'au suprapus vârfurile. In munţii nordici şi cei sudici ai Alpilor, din potrivă, deşi există vârfuri destul de înalte, văile sunt sunt foarte adânci, fapt care are o mare influenţă asupra masivităţii muntelui şi asupra înălţimei sale medii.

Regiunile cu o masivitate mare şi întinsă sunt acelea, în cari limita pădurei se ridică mai sus, şi din contră acolo unde masivitatea este mai redusă şi limita pădurei se coboară mai jos.

In părţile unde curenţii aerieni încărcaţi cu umiditate din Ocean vin în contact cu pământul, clima are un caracter asemănător celei de la marginile mărilor, care moderează extremele, iar amplitudinile devin mai mici.

Cu cât intrăm în interiorul continentului, cu atâta caracterul de climă oceanică dispare, luându-i locul cea continentală.

Limita pădurei ca şi aceea a arborilor izolaţi în Alpii din Elveţia urmează aceloraşi legi. Masivitatea, caracterul climateric, limita pădurei, precum şi a arborilor împrăştiaţi, sunt în strânsă legătură şi anume o mai mare masivitate dă naştere unui caracter mai continental şi acesta la rândul său favorizează creşterea arborilor.

Acţiunea masivităţei asupra caracterului climaterică este o problemă meteorologică, asupra căreia nu există încă deplină lumină ‹pag. 48—69›.

După părerea d-lui Jerosch când diferenţele de temperatură sunt mari, nu este nevoe de o aşa mare temperatură medie, ca acolo unde aceste variaţiuni sunt mici, pentru a produce acelaş efect. Hotărâtor este prin urmare nu temperatura medie, ci variaţiunile temperaturei care determină caracterul climateric. Astfel fiind, d-l Jerosch a tras următoarea concluziune:

Intr'o climă continentală poate fi posibilă o funcţiune a plantei la o temperatură relativ mai mică, ca într'o climă cu caracter oceanic.

Nu temperatura medie, ci caracterul climateric, hotărăşte altitudinea limitei vegetaţiei forestiere. Acelaş lucru se întâmplă cu limita ori cărei alte vegetaţiuni, de unde rezultă că este imposibil ca limita vegetaţiei să meargă paralel cu o izotermă. Nu numai temperatura, ci şi ceilalţi factori climaterici ca: intensitatea luminii, insolaţiunea, umiditatea relativă a aerului, joacă un rol însemnat. Intensitatea luminii şi insolaţiunea permit ca în regiunile continentale să poată creşte arbori la o temperatură medie mai mică. Cu cât contribue fiecare din aceşti factori, aceasta nu se poate determina. Dacă în o anumită climă un factor are o anumită acţiune, în altă climă el va avea cu totul alta. Concluziunea este că valorile medii meteorologice şi în special cele relative la temperatură, nu servesc mult pentru a explica aria de distribuţie a plantelor, ci din potrivă trebue să se ia în considerare toţi factorii climaterici, cari determină caracterul unei clime.

De oarece părerea de până acum că limita de vegetaţie forestieră ar fi legată de două temperaturi medii şi anume de temperatura anuală 0 grade şi de temperatura lunei Iulie de 10 grade-centigrade în Elveţia s'a dovedit greşită. Din geografia botanică dispare astfel o regulă bazată pe presupuneri, care a durat prea mult timp.

Regiunile cu climă oceanică sunt mai bogate în specii principalei ca cele cu climă continentală.

Legea lui Libige a minimului se aplică, şi în lumea vegetală. In adevăr, după cum

producţiunea unui teren agricol depinde de substanţa nutritivă indispensabilă aflătoare în cantitate minimă în sol, tot aşa o plantă poate să vegeteze, numai când ea a putut învinge acest minimum de apă, de căldură, de lumină, etc. prin alegerea unei forme de viaţă corespunzătoare.

Nu o cifră medie calculată şi nici un factor luat singur este hotărâtor, ci toţi împreună. Ar fi deci greşit ca optimele să le reprezentăm prin cifre şi din ele să voim să deducem, că ele ar determina limita vegetaţiunei. Colaborarea tuturor factorilor se pune în evidenţă prin caracterul climateric, astfel că numai aceasta poate să ne dea explicarea necesară ‹pag. ‹71—234›.

Petre Antonescu

Beiträge zur Geophysik. Zeitschrift für physikalische Erdkunde IV. Band. Leipzig 1900. — E. Imhof: Die Waldgrenze in der Schweiz.

In aceiaş chestiune a limitei vegetaţiunei forestiere, în regiunea munţilor înalţi din Elveţia, reproducem mai jos concluziunile la care a ajuns cunoscutul scriitor E. Imhof:

Limita pădurei în Elveţia.

Din lucrările lui Ed. Richter pentru Alpii de Est [1]› şiale Dr. I. Jegerlehner, rezultă că pentru Elveţia, limita zăpezilor eternele este foarte mult influenţată de masivitatea solului, că accasră limită se află mai sus în părţile cele mai înalte ale Alpilor, pe când la marginea unui masiv muntos şi acolo unde acest masiv are o altitudine mai mică, ea se coboară [2]›. Că acelaş lucru se întâmplă şi cu limita forestieră, a dovedit-o în linii generale H. Christ [3]›, nu însă în mod sistematic şi amănunţit, din care cauză a fost nevoie de o altă cercetare ‹pag. 250›.

Limita superioară a pădurei o defineşte E. Imhof astfel: limita superioară a pădurei este altitudinea până unde pădurea găseşte condiţiunile climaterice necesare pentru existenţa ei. Sub condiţiunile climaterice el înţelege atât condiţiunile fizice ale aerului cât şi ale solului, de oare ce nu numai temperatura şi umiditatea atmosferică, care înconjoară un versant de exemplu, ci şi aceia a solului şi a bazei mineralogice unde creşte pădurea, sunt hotărâtoare.

Asupra bazei mineralogice şi a solului are influenţă mai cu seamă radiaţiunea solară şi natura rocei.

De oarece în afară de condiţiunile climaterice au influenţă şi o întreagă serie de alţi factori asupra repartiţiunei de fapt a pădurei, cum de ex. declivitatea versanţilor, stricăciunile produse de lavine şi de torenţi, intervenirea omului etc., în realitate limita superioară a pădurei de multe ori nu coincide cu limita ideală, cum am definit-o mai sus, ci adeseori se află mai jos. Pentru a trage concluziuni, este nevoe, aşa dar, de a trasa limita adevărată a pădurei în raport cu aceea ideală sau climaterică, vom obţine astfel o valoare aproximativă a limitei climaterice a pădurei, unind marginile superioare ale pădurilor celor mai sus situate ‹pag. 251›.

Influenţa masivităţei este aşa de mare în cantonul Wallis că predomină pe a expoziţiei ‹pag. 258›.

Tot în cantonul Wallis, s'a dovedit că munţii de gneis şi văile lungi sunt mai favorabile pădurei, ca cei de calcar şi cele cu o direcţiune transversală. Cu toate acestea în localitatea *Mittelstück* la ridicarea limitei pădurei pe lângă masi-

1) Ed. Richter, Die Gletscher der Ostalpen. Stuttgart. 1888.

2) Ed. Richter, a. a. O. S. 282—281. Jegerlehner, a. a. O.

3) H. Christ, Pflanzenleben der Schweiz. S. 353 ff.

vitatea munţilor, a contribuit şi felul rocelor ce-l compun şi expoziţiasa sudică ‹pag. 258 şi 259›.

Faptul că limita superioară se ridică mai sus pe expoziţiile de Nord, este că în aceste locuri ea nu a fost coborâtă, prin păşunat şi prin aşezările omeneşti ‹pag. 260›.

Masivitatea, felul rocelor, declivitatea coastelor şi păşunatul, etc., pot să influenţeze expoziţia şi chiar să o predomine, totuşi nu putem să spunem că ea este indiferentă, sau că nu are nici o acţiune. Limita superioară a pădurei se găseşte aici în părţile favorizate. din punctul de vedere climateric. Masivitatea şi natura rocelor nu intră în considerare, de oarece limita pădurei pe versantele din dreapta văilor expuse spre soare se urcă mai sus ca pe cele contrare ‹pag. 261›.

Din datele obţinute din tabloul dela pagina 262 rezultă că pădurea se urcă mai sus în expoziţiile de Sud, Sud-Vest, Vest şi Nord-Vest ca în cele de Nord, Nord-Vest, Est şi Sud-Est. Diferenţa maximă variază între 120—150 m. In general se găseşte însă între 70—90 metri. ‹pag. 262›.

In cantonul *Tessin* şi *Misex*, limita pădurii variază între 1900—2000 m, în mediu 1930 m. ‹pag. 263›.

Christ arată că depresiunea în general a limitei pădurei în Tessin se datoreşte caracterului climateric şi în special cantităţei mari de precipitaţiuni atmosferice [1]. In partea de Sud a munţilor Himalaia unde zăpada şigheţarii sunt mai numeroşi, limita vegetaţiei forestiere este mai coborâtă. Pe când în situaţiile de Nord mai uscate se pot face culturi agricole, în cele de Sud orice vegetaţie devine însă imposibilă. *Imhof* este de părere că în Tessin explicaţia lui Christ poate să-şi aibă valoarea pentru oarecare plante şi mai cu seamă pentru acelea cărora le prieşte o climă uscată ca cea din cantonul Tessin, nu însă şi pentru pădure, căreia îi convine mari cantităţi de precipitaţiuni atmosferice. El socoteşte că dacă limita pădurii este mai coborâtă, aceasta nu provine din cauza precipitaţiunilor atmosferice, ci pentru că munţii sunt mai puţin înalţi. Variaţiunile în Tessin se datoresc în parte expoziţiunei şi influenţei omului.

In Tessin limita cea mai superioară se ridică până la 1990 m. altitudine pe expoziţiile de Sud-Vest, ea se coboară însă până la 1890 m. pe cele de Est.

In ce priveşte cantonul Engadin, diferenţa de înălţime a limitei pădurei se datoreşte nu numai influenţelor masivităţei şi climei ci şi naturei rocelor. In cele cristaline şi şisturi ea se află mai sus, pe când în cele unde predomină calcarul se coboară mai jos.

S'a constatat, că părţile expuse vântului uscat de Nord sunt potrivnice pădurei, şi face să se coboare limita sa.

Pădurea creşte pe toate felurile de declivităţi, afară numai când un versant este aproape vertical. ‹pag. 263—305›.

Factorii care determină situaţia şi forma limitei superioare a pădurei:

Cel mai important factor este de sigur clima, aceasta însă în Alpi este esenţial modificată prin masivitatea munţilor.

Influenţa masivităţei.

După cum a dovedit fraţii *Schlagintweit* [2] controlat şi găsit exact prin ulterioarele cercetări, reese că limita vegetaţiei se ridică cu atât mai sus, cu cât muntele este mai înalt, mai masiv.

O particularitate a climei munţilor înalţi este marea intensitate a insolaţiunei solare în zilele senine şi prin urmare o mare temperatură a solului.

In Alpi, unde solul este fresc, nu are aşa de mare însemnătate cantitatea precipitaţiunilor atmosferice, căci cel mai

1) Christ. Pflanzenleben, pag. 207.

2) A. n. H. *Schlagintweit*, *Neue Untersuchungen* etc. S. 598 ff.

important factor este vântul. Vânturile uscate şi violente cari predomină la marile altitudini sunt prejudiciabile pădurei, fiindcă arborii în cazul acesta, iarna mai cu seamă, nu pot să repare pierderea apei prin transpiraţiune.

Limita pădurei se găseşte la acea înălţime peste care, dacă facem abstracţiune de puterea nutritivă a solului, condiţiunile de temperatură ale aerului şi ale solului, nici măcar vara nu-i sunt suficiente, afară de aceasta vânturile uscate de iarnă sunt frecvente şi foarte violente. In unele localităţi ea este condiţionată şi de menţinerea într'un timp mai mult sau mai puţin îndelungat a zăpezei.

Influenţa expoziţiei.

Pe lângă altitudinea munţilor joacă un rol însemnat şi expoziţia, adică situaţiunea versanţilor faţă de soare, de vânturi şi de precipitaţiuni atmosferice, cari modifică clima şi prin urmare influenţează limita vegetaţiei.

Din tabela deia pagina 315 rezultă, că cele dela Sud-Est şi până la Vest sunt cele mai favorabile, pe când restul celorlalte patru, dela Nord-Vest şi până la Est sunt nefavorabile. Aşa fiind, limita pădurei cea mai ridicată se află pe expoziţiile Sud-Vest, Sud şi Vest, iar eca mai inferioară la Nord, Nord-Est şi Est. Excepţiune curioasă dela această regulă o formează expoziţia dela Sud-Est, care deşi din punct de vedere general climateric este favorabilă vegetaţiunei, asupra limitei forestiere însă din cauza omului, se prezintă, de cele mai multe ori, cu o acţiune nefavorabilă.

Influenţa solului asupra repartiţiei speciilor.

Proprietăţile fizice ale solului influenţează distribuţiunea speciilor, astfel laricele în Elveţia de Vest şi în *Engandin* se găseşte exclusiv pe terenurile cristaline primitive, în terenurile calcare fiind înlocuit de pinul de munte, uncinata sau de pinus pumilio ‹cu trunchiuri drepte sau strâmbe›. In *Nordbünden* şi *St. Gallen* el se găseşte pe terenuri calcaroase şi argiloase, în Bavaria de Sud şi în ducatul Salzburg numai în munţii calcaroşi, pe când în Carpaţi el este cu totul indiferent în ce priveşte natura solului. Invers se comportă pinul de munte. In adevăr, pe câtă vreme în Alpii de Vest până la Est laricele este o plantă calcicolă, în Carpaţi el creşte şi pe granit ‹terenuri cristaline› ‹pag. 307—318›.

Din aceste exemple reese, că asupra repartiţiei speciilor nu are nici o influenţă proprietăţile chimice ale solului, ci cele fizice cari asigură umiditatea şi uscăciunea necesară. Astfel pinul de munte, căruia îi prieşte uscăciunea, în Alpi unde plouă mult, se găseşte în terenurile permeabile calcaroase, pe când în Carpaţi unde sunt relativ puţine precipitaţiuni atmosferice, el creşte în terenurile cristaline, unde terenul este mai uscat, din cauza vânturilor reci şi uscate ce vin din Rusia. Molidul este specia cea mai cosmopolită dintre arborii forestieri, urcându-se în Alpii de Nord şi în Tessin până la 1800 m. unde formează masiv închеiat, iar sub formă de grupe şi arbori izolaţi dela 1900 până la 2000 m., pe câtă vreme în Wallis şi Bünden nu rare ori el ajunge altitudinea de 2000—2100 m.

Forma limitei forestiere.

Limita superioară forestieră prezintă multe neregularităţi, mai ales acolo unde configuraţia solului variază. Pe coastele repezi ale munţilor pădurea deşi rară se urcă la o altitudine mai mare, pe când în depresiuni ea se coboară adesea ori cu mai multe sute de metri mai jos.

Aproape pretutindeni în văi limita forestieră este cu câteva sute de metri mai inferioară ca pe coaste, aceasta da-

torindu-se de multe ori condiţiunilor economice (omului). Pe versanţii ne brăzdaţi de pâraie limita e mai regulată, mai orizontală, prezintând cel mult numai uşoare ondulaţiuni. Dacă arborii la limita vegetaţiunii alcătuesc masive rare, sau sunt izolaţi, aceasta se datoreşte faptului, că la marile altitudini puterea nutritivă a solului este mai mică, iar regenerarea se face de ordinar mai greu. Influenţa climei asupra acestei limite rezultă şi din împrejurarea, că deasupra acestei limite se află numai grupe de arbori şi arbori izolaţi cu o înălţime mică şi cu un număr mult mai redus, ca acolo unde această limltă e condiţionată de factorii orografici sau de cei economici (păşunatul, acţiunea omului etc.)» pag 319—323).

Petre Antonescu.

REVISTA REVISTELOR

REVUE DES EAUX ET FORÊTS

Mai, 1927. *Paris*

L'utilisation du Pin Noir d'Autriche en papeterie. — ⟨Utilizarea pinului negru austriac în papetărie⟩ — de *Vidal* şi *Aribert.*

Pinus Austriaca a fost şi continuă a fi întrebuinţat în Franţa la împădurirea unei întinse suprafeţe din perimetrele de restaurare ale statului sau comunelor. Ceea ce nu s'a urmărit la început — şi rendement pe lângă foloasele imateriale — se caută a se scoate acum, prin folosirea pinului negru la fabricarea celulozei.

Dintre speciile de pin, în Europa nu s'a întrebuinţat pentru fabricarea hârtiei de cât P. Silvestris, iar în America P. Weymouth şi alte specii.

Până acum însă P. austriaca nu a fost întrebuinţat în nici o ţară.

Sugestiunile de a fi încercat şi Pinul negru au fost date de silvicultorii francezi: Hulim, Barbillion şi L. Breton, iar încercările s'au făcut la şcoala fanceză de papetărie, de către profesorii Vidal şi Aribert, autorii studiului.

Concluziunile lor sunt un îndemn pentru industria franceză ca să încerce în mare, aceea ce le-a reuşit lor în mic.

Mise en valeur des Hautes-Chaumes Cévenoles, par *A. Flangère.*

Este urmarea şi sfârşitul unui articol început în Septemb. 1926 şi prin care autorul răspunde la chestiunea dacă valorificarea Alpilor Ceveni, se poate accelera prin întrebuinţarea îngrăşămintelor.

In principiu da, însă din punct de vedere economic, acum nădejdea ameliorării păşunelor alpine constă în organizarea unui păşunat raţional.

La prohibition de sortie des bois. — ⟨Prohibirea exportului lemnelor⟩ — de *A. Arnould.*

Un decret din 7 August 1926 interzice exportul lemnelor în trunchi sau debitat dacă este mai gros de 125 m. m.

După 6 luni de aplicare studiindu-se efectele, s'a constatat că exportul lemnelor în trunchi s'a redus considerabil, dar aceasta n'a făcut să se mărească exportul lemnelor debitate, cum s'a crezut la început.

Contre la note de 1883 — ⟨Impotriva notei din 1883⟩ — de *A. d'Alverny.*

Şi acum se mai consideră încă în Franţa ca bază a amenajamentelor pe volum, nota din 17 Iulie 1883, prima instrucţie dată de ad-ţia forestieră franceză pentru tratamentul grădinărit.

Această notă, sprijinindu-se pe cât se ştia până atunci şi pe câtă experienţă se făcuse până la acea epocă, negreşit că nu era de mirare să aibă lipsuri.

A. d'Alvery, într'un studiu fragmentat în numerile de pe Martie, Aprilie, Mai şi Iunie, condamnă la părăsire şi uitare definitivă, formula din 1883 şi toate derivatele sale, pnetru următoarele 3 motive principale:

1. Nota din 1883 nu are în vedere de loc densitatea masivului, iar legea gradațiunii, exprimată prin raportul $\frac{5}{8}$ este falșă.

2. Calculul posibilității, bazat numai pe materialul lemnos din pădure și pe revoluție, de asemenea este fals și

3. Omițând să determine rotația, nota din 1883, este susceptibilă să comită grave erori culturale.

Les forêts du Sahara — ‹Pădurile Saharei›, de *Lavanden.*

Pentru că prea mulți ar fi dispuși să nu creadă că ar putea fi vorba de o realitate, autorul a avut grija să-și ilustreze studiul cu o serie foarte reușită de fotografii ale unor asociațiuni vegetale, pe cari le-a întâlnit în diferite puncte ale Saharei.

De sigur că acum nu sunt de cât niște ruini de păduri, dar tot așa precum din părți se poate reconstitui întregul unui animal sau al unui monument de mult dispărut, putem trage concluziuni generale și asupra evoluției vegetației din această parte a globului.

Sahara se împarte în 3 regiuni: septentrională, centrală și meridională. In fiecare din aceste regiuni se pot distinge o mulțime de medii particulare ‹oaze, stepă argiloasă și pietroasă, regiuni cu isvoare subterane, dune, stepe sărate etc.› din cari numai o mică parte sunt în adevăr cu totul dezertice. In special dunele, despre cari se crede că evoacă maximul de sterilitate și de dezolare, conțin o floră abundentă și variată.

Insă condițiile de vegetație ale deșertului, au împins plantele la cele mai accentuate adaptări, fie accelerând considerabil desvoltarea și maturația organelor reproducătoare, fie adaptându-le la o evaporare cât mai mică și la o utilizare cât mai pronunțată a apelor superficiale sau subterane.

Principalele esențe ce crese în Sahara sunt: *Cupressus dupreziana;* conifer de talie mare,

Ephedra alata, arbust de 2—3 m,

Osiris alba, arbust de 1 m,

Calligonum comosum, arbust cu rădăcini comestibile,

Cocculus pendulus, o liană asociată lui Acacias și Tamarix,

Capparis spinosa,

Maerna crassifolia,

Acacias din care se indică foarte multe specii, nu toate bine determinate,

Retama raetam colaborator esențial la fixarea dunelor,

Balanites aegiptiaca, arbore spinos de 5—6 m,

Salvadora Persica,

Zizyphus lotus și saharae, arbuști de formațiuni silvo-stepice,

Rhus oxyacantha,

Pistacia atlantica, arbore de mari dimensiuni,

Tamarix — diverse specii — foarte răspândită în toate zonele,

Myrtus nivelii,

Olea Laperrini,

Neruim oleander,

Periploca laevigata,

Calotropis procera,

Leptadenia pyrotechnica,

Lista aceasta rezumă speciile cunoscute până acum, dar se presupune că sunt încă multe nedeterminate.

* * *

Și în zilele noastre, pădurea din Sahara, în Africa nordică este în regresiune.

Ceea ce se atribue în mod generic climatului, se explică prin diminuarea progresivă a apelor superficiale și subterane cari au produs un dezechilibru între precipitațiuni și evaporație.

Dar unde din această pricină a dispărut un tip de vegetație, totdeauna a

apărut un altul adaptabil la situaţii şi mai uscate.

Faptul că constatăm fenomenele de regresiune ale vegetaţiei chiar în timpurile noastre, coroborat cu descoperiri de peşti încă nefosilizaţi, în inima Saharei, ne duce la concluziunea că starea agravantă a actualelor condiţii biologice din Sahara, este recentă.

Cauzele sunt:

1) acţiunea devastatoare a omului;

2) structura specială a Africei, al cărei centru este un fel de platou cu maluri abrupte spre ocean. Apele care udau odată bazinul Saharian, au fost captate de versanţii malurilor;

3) dezechilibrul între precipitaţiuni şi evaporaţie.

Remediu general ar fi ameliorarea regimului ploilor, ceeace nu stă în puterile omeneşti.

Ameliorări localizate se pot aduce prin adaptarea unei politici forestiere şi pastorale conservatoare şi reconstructive: păstrarea pădurilor din Nordul Africei, reîmpăduriri pretutindeni unde sunt posibile, reglementarea păşunatului, luptă eficace împotriva incendiilor.

In sudul Saharei, aceeaş politică dă rezultate mai slabe din cauza acţiunii îndârjite a locuitorilor cari distrug pentru foc şi frunzare, vegetaţia arbustivă şi subarbustivă, adică tocmai mediul prielnic de desvoltare al arborilor.

Iar în centru, nădejdea unor îmbunătăţiri residă acum în construirea unor baraje pe văile vechilor râuri, ca să se reţină cantităţile mari de apă ce le dă unele ploi torenţiale din munţii învecinaţi.

Iulie, 1927

Les forêts du Var et la loi du 26 Mars 1924, sur les incendies. (Pădurile din Var şi legea din 26 Martie 1924 asupra incendiilor) de *H. Anterrieu-Vons.*

O suprafaţă păduroasă de aproape 300.000 ha şi care reprezintă cam $^1/_2$ din suprafaţa întregului departament Var, este ameninţată periodic de foc

Autorul explică principiile l gii din 26 Martie 1924, pentrucă a constatat că până acum nu au fost aplicate şi poate nici cunoscute.

Pădurile diverşilor proprietari fiind prin apropierea lor unele de altele într'o dependenţă reciprocă, trebue să fie şi de o solidaritate absolută în ceeace priveşte incendiile.

In acest scop legea prescrie:

a) clasarea pădurilor supuse pericolului incendiului;

b) construirea unor asociaţiuni sindicale de protecţie;

c) executarea lucrărilor de apărare.

Utilization du bois de Cèdre (Întrebuinţarea lemnului de Cedru), de *Pierre Buffualt.*

Demontzey a preconizat întrebuinţarea cedrului la împădurirea Alpilor Provensali şi rezultatele—foarte concludente — sunt expuse de conservatorul Salvador la congresul forestier internaţional din Grenoble (1925).

Recomandă extinderea culturii lui în bazinul Ronului.

Lemnul de cedru crescut în Franţa are calităţi superioare celui din nordul Africei.

Cercetări recente au dovedit că se poate obţine din el esenţe şi gudroane importante, iar altele că poate da o foarte bună pastă de hârtie.

Le mouvement forestier a l'étranger. (Mişcarea forestieră în străinătate).

ROMÂNIA

Sub semnătura lui G. Huffel care în 1888 a fost în serviciul silvic al guvernului român, se face o amplă dare de seamă a Românie forestiere.

Autorul, utilizând amintirile despre ţara noastră, pe cari mereu le are proaspete, urmărind lucrările şi publicaţiile silvice româneşti cu cari se vede că este fami-

liarizat şi citând des pe d-nii Antonescu şi Tănăsescu, a făcut în lumea celor ce citesc răspândita revistă franceză, o sinceră şi călduroasă prezentare a întregei mişcări silvice din ţara noastră.

Date certe asupra statisticei forestiere, asupra distribuţiei geografice şi economice a pădurilor din România şi asupra învăţământului silvic s'au mai publicat.

Cu totul nou însă este capitolul privitor la Societatea «Progresul silvic» în care rezumă istoricul, conducerea şi activitatea Societăţii, încheindu-l cu o dare de seamă asupra lucrărilor congresului din 1926.

Pentru cât bine poate să aducă pădurilor ţărilor noastre asemenea publicaţiune, Societatea «Progresul silvic», n'ar putea îndestul mulţumi distinsului silvicultor francez. **P. I.**

Ianuarie, 1927

JOURNAL FORESTIER SUISSE

Clasificarea lemnului de lucru, de *A. Pillichody*

Adesea ne mulţumim cu clasificarea lemnelor făcută numai după grosime.

Intrucât avem nevoe de lemne pentru o anume *destinaţie* sau o anume *întrebuinţare efectivă*, este necesar să ţinem seama la sortarea lemnului dacă este de câmp, coline sau munte, dacă provine din codru regulat ori grădinărit, şi dacă a fost crescut pe un versant sudic sau nordic, căci toate aceste diverse condiţii de vegetaţie influenţează accentuat asupra calităţilor lemnului.

O epidemie de Chrysomyxa Rhododendri la Molid, de *H. Badoux*.

Chrysomyxa Rhododendri a atacat în Elveţia în 1926 cu o mare intensitate, pornind dela 1400 m. altitudine.

De departe, arboretele se vedeau la jumătatea lunei Septembrie ca încinse cu o centură de un roş-brun pe versantul nordic al lui Righi între 1400 şi 1500 m altitudine.

Uredosporii nu se pot desvolta decât pe *Rhododendron* şi pe *Ledum palustre*, aşa că şi intensitatea atacului este în uncţie de abundenţa acestor arbuşti ajutători. cari tocmai dela alt. de 1400 m. sunt mai deşi şi deci fac — în practică — lupta de înlăturare a atacului mai grea.

Februarie, 1927

La dépopulation des hautes vallées de nos Alpes. ‹Depopularea văilor înalte ale Alpilor›, de *H. Müller*.

Cauze : lipsa mijloacelor suficiente de întreţinere, costul mare al transportului lipsa de produse accesorii, înmulţirea lăptăriilor pe lunci, epidemia între vite, pierderi pricinuite de avalanşe şi torenţi.

Desvoltarea căilor de comunicaţie este cel mai sigur mijloc de a lupta contra depopulării.

In direcţia ameliorărilor alpestre este încă mult de lucru.

Celelalte articole din acest număr al revistei au fost recenzate din alte reviste în cari s'au mai publicat.

Martie, 1927

Reflexion sur l'elagage naturel du fût ‹Observaţiuni asupra elagajului natural al trunchiului›, de *H. Badoux*.

In *Bulletin de la Societé forestière de Franche-Comté*, H. Schäffer pune următoarea chestiune: Elagajul natural al trunchiurilor, se face mai bine în codru grădinărit de cât în plantaţii?

Convenim dela început că abundenţa ramurilor laterale depinde de desimea şi reuşita plantaţiunilor.

Ramurile joase, moarte prin lipsa de lumină, nu încetează de a fi o cauză de depreciere a trunchiurilor de cât atunci când ciupercile le-au descompus.

Pentru desvoltarea ciupercilor, trebue o umiditate a aerului suficientă şi constantă, precum şi alternanţe de umiditate

şi uscăciune, favorabile vegetaţiei de micelium. Ori, rezultă din experienţele staţiunii de cercetări forestiere elveţiene că totalul evaporaţiunii solului este, sub un arboret de plantaţie de molid, mai mare de cât într'un codru grădinărit de reşinoase.

Fără să poată trage o concluzie hotărâtoare, autorul conchide în favoarea unui elagaj natural mai activ în plantaţiuni şi adaugă: desbaterea este deschisă, ceeace ce trebue nu sunt teoriile, ci cât mai multe observaţiuni.

Travaux de reboisement dans la partie superieure des torrents de la région de Brientz. (Lucrările de împădurire în partea superioară a torenţilor din regiunea Brientz), trad. de *H. B.*

Această regiune muntoasă are 2353 m. alt. Limita superioară a pădurii este aproape pretutindeni formată din molid, cu anin pe văi şi deasupra pădurii câţiva pini de munte târîtori

O suprafaţă cam de 350 ha de calcar neocomian, intercalată cu marnă, se întinde între 1500—1900 m.

Dintre reşinoasele întrebuinţate, *Picea excelsa* a dat cele mai bune rezultate.

La început, multe au suferit de zăpadă, poate pentrucă se utilizase sămânţă recoltată la altitudini prea joase.

Mai târziu se seamănă în cuiburi, sămânţă recoltată pe loc şi alături de semănături se fac şi plantaţii cu pueţi nerespicaţi. Rezultatul a fost satisfăcător.

Pe pantele repezi, expuse alunecărilor de zăpadă, reuşeşte mai bine pinul de munte.

Se remarcă pierirea treptată a lui *Pinus Cembra* şi *Larix europaea*, de îndată ce plantele ating cam 1 m. înălţime, din cauza imposibilităţii de a-şi forma un pivot în solul foarte superficial.

Din exotice, a reuşit mai bine *Abies sibirica*; seminţele acestei esenţe se pot Procura cu mare greutate.

In rezumat, exoticele sunt inferioare esenţelor indigene.

Alnus viridis este recomandabil.

Quelques observations relatives à l'influence dela forêt sur les inondations. (Câteva observaţiuni privitoare la influenţa pădurii asupra inundaţiilor) Comunicarea staţiei federale de cercetări forestiere, de *H. Badoux* şi *H. Burger*.

Autorii citează cazul unui bazin împădurit 36%, unde o ploae torenţială a provocat o inundaţie foarte păgubitoare. Autorităţile respective, — în vedere că o mărire importantă a procentului de împădurire nu este posibilă — studiază chestia dacă împădurirea numai a pantelor repezi n'ar fi suficientă pentru a micşora sensibil pericolul inundaţiilor.

* * *

Bulletin dela Société centrale forestière de Belgique.

Ianuarie, 1927

Amenajamentul pădurilor domeniale în secolul XVIII, de *Goblet d'Alviella.* Până pela mijlocul sec. XVIII se căuta a se asigura pe cât mai mult posibil continuitatea şi regularitatea producţiei lemnoase şi a o adapta nevoilor populaţiei şi pieţei.

In mentalitatea forestieră din a doua jumătate a sec. XVIII, ca simptome ameliorante, se impun sacrificii băneşti pentru restaurarea pădurilor degradate, pentru plantarea poienilor şi terenurilor goale, pentru răscumpărarea servituţiilor, într'un cuvânt se ridică deasupra nevoilor imediate şi se preocupă de viitor.

In 1871, împăratul Germaniei vizitând Belgia şi constatând că pădurile sunt producătoare de frumoase venituri, pentru a îmbunătăţi situaţia finanţelor ţării, propune a se face un împrumut asupra pădurilor, dar datorită rezistenţei Consiliului proectul cade.

Rezultatele câtorva experienţe în pepinierele din Groenendael, de *G. Delevoy*. — Seminţele de *Lawson* se seamănă toamna sau la începutul primăverii, se conservă stratificate sau în flacoane bine închise.

Seminţele de *Prunus serotina* se recoltează la începutul lui Septembrie şi se seamănă imediat sau cel mai târziu în 60 zile şi fiind stratificate în acest timp.

Experienţele ce aveau de scop să determine acţiunea diverselor *îngrăşăminte fosfate* asupra esenţelor forestiere, conducând până acum la rezultate neprecise, se vor urmări.

In ce priveşte *repicajul* în pepiniere şi influenţa toaletării rădăcinilor dela foioase rezultatele sunt:

1. Depărtarea $^{15}/_{5}$ cm este mai bună decât celelalte dispozitive încercate pentru Pinul laricio de Corse, stejarii şi frasinii de 1 an, în timp ce depărtarea de $^{15}/_{2.5}$ cm. ar fi mai favorabilă pentru pinul silvestru şi molid;

2. Depărtarea de $^{10}/_{5}$ pentru foioase şi $^{10}/_{2.5}$ pentru reşinoase (afară de pinul laricio de Corse) au dat cele mai mari greutăţi totale, dar în detrimentul calităţii plantelor;

3. Pentru foioase, toaletarea forte a rădăcinilor de frasin şi mijlocie a rădăcinilor de stejar, a dat cele mai mari greutăţi de recolte şi cele mai puternice creşteri individuale de plante, dacă au fost repicate la o bună depărtare.

Pentru semănăturile din pepiniere, rumegătura de ferăstrău, în strate de 1 cm. grosime, s'a dovedit a fi cel mai bun mod de acoperire.

Februarie, 1927

Continuarea rezultatului experienţelor

Semănături cu seminţe recoltate verzi, la esenţele a căror seminţe recoltate la completa maturitate, nu germinează — de obiceiu — decât în al doilea an.

Cele mai bune rezultate de semănături directe, efectuate îndată după culegere, au fost obţinute:

Prunus serotina Ehrh. cu seminţe recoltate verzi între 1—15 Septembrie.

Fraxinus excelsior cu seminţe recoltate verzi între 1 Septembrie şi 1 Octombrie.

Pentru aceste 2 esenţe, stratificarea face să piardă calitatea de a germină în primăvara următoare recoltării.

In ce priveşte *Carpinus betulus*, seminţele recoltate verzi, n'au germinat mai repede decât cele recoltate la completa maturitate.

Semănături de Pinus silvestris. Cele mai bune plante au fost obţinute cu o depărtare de 14 cm. între rânduri şi semănând 2 kgr. pe ar.

Butăşiri.

Reuşita a fost:

Populus alba: plantaţiuni cu butaşi cu rădăcină de 1 an, 52%; butaşi simpli înfipţi 30 cm. adâncime, 20%; sade de 3 ani, 4—12%.

Populus canadensis: butaşi ordinari şi bucăţi de ramuri 96—98%, sade 88%, dar acestea din urmă au dat elementele cele mai puternice.

Regenerarea naturală a stejarului şi fagului. S'a întocmit o listă de plante caracteristice unui *humus neutru*, favorabil regenerării naturale a fagului şi stejarului, şi o alta cu plante caracteristice unui *humus acid*, defavorabil regenerării naturale aceloraşi esenţe.

Protecţia pasărilor, de *L. Colette*. — Autorul studiază pe rând pasările cari locuesc în găuri de arbori sau în cavităţi pe jumătate deschise şi pasările fără cuiburi, apoi hrana de iarnă, factorul esenţial al înmulţirii lor (distribuirea artificială a hranei, conservarea şi înmulţirea arborilor cu bace, în special sorbul şi socul, care le procură iarna o hrană naturală) şi în fine distrugerea inimicilor

‹pisica, nevăstuica, jderul, dihorul, coţofana, gaiţa, eretele›. Dar inimicul cel mai mare al pasărilor este chiar omul.

Martie, 1927

Boala Ulmilor de *Ch. Brourge.* — Este urmarea şi sfârşitul unei conferinţe ţinută la 25 Martie 1926 şi în care concentrează cercetările asupra bolilor diferitelor organe ale Ulmului, făcute în Olanda, Suedia, Germania şi Belgia.

Esenţe exotice şi naturalizate: de *M. Pardé.* — Societatea Amicii şi vechii elevi ai Şcolii naţionale de ape şi păduri, a pus la concurs pentru 1927: «Introducerea esenţelor exotice în pădurile Europei occidentale».

Profitând de această ocazie, se reproduce raportul asupra aceleiaşi chestiuni, pe care M. Pardé l-a prezentat congresului forestier din Grenoble în 1925. După un studiu introductiv asupra condiţiilor de sol şi staţiune în cari prosperă esenţele în ţara lor de origină, se întocmesc 2 tablouri:

1. Esenţe străine ce pot da produse pe cari esenţele indigene nu le oferă şi deci suntem nevoiţi să le aducem ‹Ex. Carya, Cypres, Thuya etc.

2. Esenţe străine cari dau şi produse analoage esenţelor indigene, dar cu calităţi superioare.

Chestiunea hibrizilor este de viitor şi rămâne de studiat.

Aprilie, 1927

Orientări în amenanjarea pădurilor din Elveţia, de *H. Biolley.*

In trei numere consecutive, se reproduce raportul prezentat congresului de silvicultură dela Roma în 1926.

Metoadele clasice de amenajament, în scop de a stabili ordinea în exploatări, se bazau pe vârsta arborilor.

In acest chip, amenajamentele constrâng pe silvicultori să crească arboretele în forme determinate dinainte şi pe lungi perioade, fără însă a se putea bucura în prea multe cazuri de reuşită.

Efectul util al pădurilor este producţia. Dacă ne călăuzim de acest criteriu, atunci trebue să părăsim sistemul amenajamentelor-reglement şi să adoptăm sistemul amenajamentelor-anchetă, cari ţin seamă în mai largă măsură de biologia arborilor şi deci de complexul factorilor cari determină grosiunea lor.

Pentru executarea unui astfel de amenajament, se cere:

a) Parcelar fix şi invariabil;

b) Cel puţin din 10 în 10 ani să se facă inventarierea materialului după metode precise şi neschimbătoare;

c) Controlul strict al exploatărilor;

d) Calculul producţiei;

e) Discutarea rezultatelor şi

f) Stabilirea unui plan de exploatare pentru o nouă perioadă scurtă.

* * *

Ianuarie, 1927

L'ALPE

Il carbone di legno come carburante per gli auto-transporti (Cărbunele de lemn ca combustibil pentru auto trasporturi) de *F. C. Palazzo.* — Incercările au fost făcute în Octombrie trecut în Calabria, pentru a întrebuinţa la transportul lemnelor autocamioane alimentate prin gazogene din cărbune de lemn. Incărcătură 3600 kg., viteză medie pe oră 14 km., consumaţia 1.3 kg. cărbune pentru 1 litru esenţă, economie pe jumătate în consumaţia uleiulu

Cheltuiala pe m^3 pentru transportul dela Cecita la Cosenza iese la 28,50 lire cu gazogen şi cărbune de lemn şi 61 lire cu esenţă. Nici o pană în plus nu se poate atribui noului sistem şi nici o pregătire specială nu se cere şoferului. Se recomandă întrebuinţarea cărbunelui din lemn de fag, dar se poate utiliza oricare alt fel de cărbune.

In concluziune ‹publicată în Februarie 1927› deşi întrebuinţarea gazului produs

din cărbune de lemn, aduce o micşorare a vitezii la urcare, totuş pentru că în materie de transporturi forestiere în general materialele se cară dela deal la vale, această pierdere n'are multă importanţă şi prin urmare utilizarea gazului produs din cărbune de lemn este recomandabilă.

L'attività dell' Azienda del Demanio Forestale di Stato (Activitatea administraţiei domeniului forestier al Statului). — Din raportul directorului general al pădurilor, rezultă că Italia importă în fiecare an de mai mult de 200 milioane lire pastă de celuloasă şi că trebue pe viitor să încurajeze cultura plopului şi a răşinoaselor, apte să producă materia necesară fabricării hârtiei, iar în altă ordine, să cultive esenţele necesare indusiriei şi mai ales aeronauticei.

In anul 1925/926, a cheltuit 4.016.640 lire pentru lucrări de împădurire şi restaurări.

Note pratiche *(Observaţiuni practice).* — Se recomandă, în plantaţiuni, să se acopere radicelele plantelor cu pământ fin şi bine bătătorit *cu piciorul,* pentru ca să nu rămână nici un gol între rădăcini şi sol.

Plantaţia este bine făcută dacă puietul rezistă când este tras uşor de vârf cu 2 degete.

In soluri argiloase umede nu trebue să se întrebuinţeze prea energic bătătorirea cu piciorul. In această privinţă M. Flahault a spus «se îndeasă pământul cu piciorul, fără lovituri puternice cu călcâiul».

Rassegna bibliographica. *(Revista bibliografică).* — Sub semnătura profesorului A. Pavari se resumează o lucrare publicată în limba suedeză în 1926 de H. Heselmann, directorul staţiunii suedeze de cercetări forestiere, sub titlul: *Studier över Barrskogen humustäcke dess Egenskaper och beroende av Skogsvarden (Studii asupra stratului de humus diu pădurile de răşinoase, asupra proprietăţilor şi raportului lui cu silvicultura).*

Comparând un codru de răşinoase din Pădurea Neagră cu un altul din nordul Suediei, găsim acelaş grad de aciditate al tericiului, dar stratul este mult mai subţire în prima şi ajunge de 50-60 cm. în a doua. Această se explică prin faptul că în Pădurea Neagră descompunerea materiei organice se efectuează mult mai repede decât în nordul Suediei şi în raport cu diferenţa de climat şi de temperatură.

Dacă se face o tăere rasă în codrul răşinos din Pădurea Neagră, solul se acopere imediat de afine, adică se acidulează.

Din contra, acelaş fel de tăere în codrul răşinos din Suedia nordică, al cărui humus este deja acid şi acoperit de afine, ameliorează solul şi face să dispară afinişul.

Astfel s'ar explica controversele şi opiniile separate în privinţa influenţii tăerii rase asupra acidităţii păturii moarte.

Cât despre acţiunea humusului asupra păturii subjacente, aceasta este chestie de climat. Intr'un climat uscat şi rece, ca în nordul Suediei, materia organică se descompune în acid carbonic şi apă, pe când în climat umed şi relativ cald, ca în centrul Europei, acizii humici sunt antrenaţi în soluţia apoasă şi acidulează pătura de teren subjacent, care se transformă în *podsol* cu efect vătămător.

Experienţele lui Hesselmann, confirmă faptul deja cunoscut că prezenţa foioaselor în pădurile de răşinoase atenuează aciditatea tericiului şi măreşte reţinerea azotului asimilabil.

Februarie, 1927

Combaterea secetei, de *A. Merendi.*

In terenurile goale, seceta este cel mai mare inamic al împăduririlor.

Pentru combatere se recomandă, să se facă gropile din vară mai adânci decât largi, de a îngropa puetul până deasupra coletului, să nu se umple toată groapa pentru ca în acea excavaţiune să se strângă apa, a pune o piatră în partea de Sud a groapei etc.

Apărarea seminţişurilor de conifere împotriva paraziţilor vegetali, de *C. Sibilla.* — S'a dat de 2 ori, la câte 10 zile interval, cu o soluţie de clorophenat de mercur, 0.30% pe m². Sulfatul de cupru 0.50% a dat mai bune rezultate.

Incendiile din păduri şi asigurările mutuale, de *A. Merendi.* — Incendiile au devastat în anul 1925 1% din suprafaţa împădurită a Italiei. Dacă nu e posibilă înlăturarea incendiilor, cel puţin să se diminueze dezastrele ce produc proprietarilor şi pentru aceasta se preconizează asigurările mutuale în cari Statul să aibă iniţiativa. **P. I.**

DIVERSE

Privitor la publicaţia camaradului nostru Gh. P. Antonescu, găsim în revista ştiinţifică «V. Adamachi», recenzia şi nota pe care le publicăm în extenzo:

George P. Antonescu. **Contribuţiuni la studiul distribuţiei geografice a Coniferelor în România.** Teză pentru doctorat. Bucureşti, 1926, 120 pagini cu 4 planşe şi 4 schiţe de hărţi.

In prima parte a lucrării sale autorul tratează asupra factorilor ecologici şi influenţa lor asupra repartiţiei Coniferelor în România. Vegetaţia nu depinde de temperatura medie anuală, ci de temperaturile extreme; aşa fiind, fiecare specie forestieră are o limită climatérică hotărîtă. Variaţiunile de temperatură influenţează asupra începutului şi duratei vegetaţiei. Lumina are o influenţă asupra distribuţiei geografice a Coniferelor; la altitudini mari, acolo unde lumina e intensă, structura lor capătă caractere xerofitice pronunţate. Puterea calorifică a razelor solare creşte cu altitudinea, ceea ce face ca ciclul vegetaţiei plantelor ce cresc pe platouri înalte, — deşi temperatura e scăzută — să aibă loc în un timp mai scurt. Ploile sunt destul de abundente în România, cea mai mare cantitate căzând în lunile Mai şi Iunie. In privinţa cantităţei de umezeală atmosferică ce o cer Coniferele dela noi, bradul cere cea mai mare cantitate, apoi molidul, laricele, pinul, cembra, pinul şi pinul Pallasiana. Acţiunea vântului poate reduce înălţimea arborilor sau să le formeze un anumit port. Formaţiunea geologică şi natura mineralogică a solului n'au nici o însemnătate în privinţa habitatului bradului şi molidului. Proprietăţie fizice ale solului au însă mare însemnătate asupra repartiţiei acestor două Conifere, prin cantitatea şi felul humusului, afânarea, adâncimea, umiditatea şi temperatura solului, ca şi prin expoziţiunea sa.

In partea doua a lucrărei sale, autorul enumără cele 14 specii de Conifere ce cresc pe pământul României, precizând la toate sinonimile, numirile populare, iar la cele mai rare dă şi un rezumat al diagnoselor, lucrare ce capătă o însemnătate şi din punct de vedere sistematic. Apoi dă cu deamănuntul distribuţia speciilor, grupând localităţile astfel: Carpaţii orientali ‹cuprinzând Munţii Maramureşului, Bucovinei, Rodnei, Ceahlăul, Tarcău, Călimani, Hârghita, Ciuc, pentru a nu cita decât pe cei mai principali›, Carpaţii meridionali ‹cuprinzând Munţii Bârsei, Făgăraşului, cei vecini cu Oltul şi Jiul› şi Munţii Bihorului.

Molidul formează păduri caracterizate prin uniformitatea lor; suprafaţa ocupată scade din an în an, mai ales din cauza exploataţiunei intensive. Cea mai joasă limită medie o are în Carpaţii orientali ‹757 m. alt.›, putând ajunge în Carpaţii

meridionali până la 1625 m. alt. medie. Exemplarele sunt considerate cele bine desvoltate, cu înălțimea de 8 m.

Bradul prezintă cele mai curate masive în Bucovina, Trotuș și munții Bârsei. Se prezintă mult mai viguros ca molidul, ajungând până la 45 m. înălțime. Limita medie a bradului e între 702 m. și 1414 m.

Zadul sau *Laricele* din Carpați se credea mai înainte că aparține speciei *L. sibirica* Led. Autorul, în lucrările sale recente, împreună cu d. Prof. I. Grințescu, găsește că ar fi identic cu *L. decidua* Mill., cu singura deosebire «că zadul din Carpați ar fi varietatea în ceea ce privește coloritul florilor femele și dimensiunile conurilor» (pag. 70). Autorul nu găsește vreo indicație despre acest conifer în Munții Maramureșului, Bucovinei, Călimani și Hârghita. Limitele sale medii sunt 1180 m. și 1770 m.; mult mai jos (849 m.) se găsește în Munții Bihorului.

Pinul e mai puțin răspândit, cu toate că e cel mai puțin pretențios față de condițiunile unui climat continental. Crește pe tot felul de soluri, chiar și în turbării. Limitele medii sunt între 706 m. și 1423 m. alt.

Jnepănul, numit și *pinul de munte*, ocupă în Carpați suprafețe mari, formând subzona alpină inferioară: e totdeauna întovărășit de *Juniperus nana*. Limitele sale medii sunt între 1400 m. alt. și 2102 m. alt., punct ce a atins în Carpații meridionali.

Pinul uliginos considerat de unii ca o varietate de pin de munte, la noi e numai în turbăriile din Munții Bistriței, Neagra Broștenilor, la Șarul Dornei (Panaci) [1] și în jud. Bistrița-Năsăud.

Pinul negru (Pinus Pallasiana Lamb.) se găsește în vestul Olteniei și Valea Cernei. Prezintă portul mai viguros ca *P. silvestris*, acele mai lungi 8—11 cm.) de culoare verde închisă și conuri voluminoase ($^8/_5$ cm.). E o specie fără însemnătate din punct de vedere forestier. In Munții Cernei, pe Domugled, se coboară până la 361 m. alt. Limita superioara medie e 1100 m. alt.

Pinul cembru, numit și *Zâmbru*, e caracteristic subzonei alpine inferioare. Se întâlnește în indivizi singurateci, în Munții Bihorului nu s'a semnalat.

Juniperul sau *cetina (Juniperus communis L.)* se găsește în Carpați sub formă de arbuști, pe când formele din Germania de Nord și Norvegia ating 12 m. înălțime. Limitele sale medii sunt 658 și 1405 metri.

Juniperul târâtor sau *Juniperul pitic (Juniperus nana* Wild.) e considerat ca o varietate a lui Juniperus communis, fiind rezultatul adaptării acestei specii la viața alpină; în adevăr, cultivat în grădinile botanice, ele pierd caracterele sale și se apropie de specia communis. Limitele sale medii sunt între 752 și 1998 m. alt.

Juniperul intermediu pentru unii este numai un hibrid între speciile *communis* și *nana*, iar pentru alții o formă de trecere între ele. Se găsește în Carpați în câteva locuri, pe valea Bistriței, pe Ceahlău și Piatra-N., în Munții Ditrău, apoi deasupra Sinaiei și în Munții Făgăraș.

Juniperul Sabina e puțin însemnat din punct de vedere forestier. Se găsește în câteva locuri din Carpații Orientali, Meridionali și Munții Bihorului.

Juniperus Sabinoides Griesb., conifer mediteraneu, se cunoaște la noi numai din Râmeți (jud. Alba de Jos).

Tisa e o specie pe cale de dispariție, fiind distrusă atât de oameni cât și de animale. Limitele sale medii sunt între 417—1436 m. alt. Autorul bazat pe numeroasele cercetări făcute mai ales în Elveția, în ceeace privește solul și factorii climaterici în fixarea limitei supe-

1) Nota recenzorului.

rioare a vegetaţiei arborescente, caută apoi să lămurească pentru ţara noastră această chestiune însemnată. Astfel se stabileşte că: «totalitatea factorilor climaterici determină aria de distribuţie în altitudini a arborilor şi arboretelor».

Inlocuirea coniferelor prin fag, fără ca să intervie brutal omul, se bazează numai pe caracterul biologic al speciilor, fagul fiind cel mai puţin pretenţios, va lua cu încetul locul coniferelor.

C. Papp

Ce conifere trăesc la noi? Coniferele formează în special vegetaţia de munte, alcătuind hogăţia lemnoasă a ţării. Specia cea mai comună este Molidul *(Abies excelsa)* în tovărăşie cu bradul *(Abies pectinata)*, frumos arbore care în Bucovina poate ajunge până la 60 m. înălţime şi vârsta de 5 veacuri. In pădurile de molid şi brad vine resleţ Laricele sau Zada *(Larix decidua)*, cu pâlcuri mai dese în Ceahlău, dar în celelalte locuri tot mai rar.

Pinul *(Pinus silvestris)* e puţin răspândit, iar Jepul *(Pinus montana)* se ţine la marginea cheilei munţilor înalţi. *Pinus pallasiana* e un musafir al ţinuturilor calde. De aceia nu se află decât în Munţii Banatului şi Valea Cernei, pe când Zâmbru *(Pinus cembra)*, singuratec, e amestecat cu celelalte conifere între 1800—1900 m. înălţime. Mai multe sunt soiurile de Iniperi ‹vreo 5›, dela cel pitic, târâtor *(Juniperus nana)* pe vârfuri de munţi, până la Iniperul comun ce se întâlneşte şi în podişul Ardealului. La Râmeţi în Munţii Apuseni se găseşte rar şi *J. sabinoides*, iarăşi un musafir mediteran. Coniferul care e pe moarte la noi, din cauză că toţi îl taie ‹ciobanii îl socotesc periculos pentru oi› este Tisa *(Taxus baccata)*, care nu se mai găseşte decât ici şi colo, bătând la ochi prin lemnul său trandafiriu. ‹După *G. P. Antonescu*›.

S.

LEMN VERDE ŞI LEMN USCAT

(L'Illustration, 18 Juin 1927)

Domnul George Lyon, din Casa Pleyel, a organizat cu colaborarea d-lui Fron, profesor la institutul agronomic şi a d-lui Fournier, inginer agronom, un laborator de studii asupra caracterelor diverselor lemne. S'a ocupat în primul rând cu găsirea motodelor, simple şi sigure, pentru a deosebi un lemn uscat, printr'o şedere de mai mulţi ani într'un depozit, de un lemn verde mai mult sau mai puţin uscat artificial. Intr'o notă comunicată de curând la Academia de ştiinţe, autorii ne arată că deosebirea poate să fie uşor stabilită prin studiu microscopic, sau prin analiză chimică. Intr'adevăr, dacă se fac într'un lemn verde secţiuni longitudinal-tangenţiale şi se examinează astfel sau după uscare, celulele văzute la microscop apar goale de orice conţinut. Intr'un lemn vechiu, din contră, ele sunt pline de depozite amorfe, formate din diverse materii, ce se colorează în bleu, când se afundă lemnul într'o soluţie de sare ferică — suflat de fer spre exemplu — ceeece indică natura lor tainică.

Analiza chimică sfârşeşte prin a ne învăţa că ea permite să precizeze schimbările cari se produc cu vârsta, în proporţia materiilor tanice.

Iată spre exemplu, cifrele găsite pentru patru lemne diferite:

fag verde 0.171 %, fag vechiu ‹12 ani› 0.335 %,

carpin verde 0.095 %, carpin vechiu 0.125 %.

Diferenţe de acelaş ordin au fost constatate asupra unui număr de alte mo-

stre, supuse metodei ionimetrice, de altfel uşoară şi rapidă.

D-nii Lyon, Frou şi Fournier au ajuns astfel la următoarele concluziuni:

1. Lemnul vechiu în depozit, urmând practica obicinuită, prezintă o constituţie chimică diferită de aceea a lemnelor verzi de aceeaşi esenţă, chiar dacă acestea din din urmă au suferit o uscare artificială.

2. Schimbarea în constituţia chimică a lemnului poate să fie pusă în evidenţă, fie prin observaţia microscopică, fie prin cercetarea concentraţiei în ioni-hidrogeni, a conţinutului acestui lemn.

Este deci posibil de a deosebi un lemn vechiu, de altul verde, de aceeaş specie.

Aceste cercetări preliminare, au făcut să se pregătească şi altele, cari permit de pe acum să sperăm că, într'un viitor apropiat ne vor da rezultate interesante pentru industria lemnului.

Ing. **Mircea St. Popescu**

INFORMAŢIUNI

Comisiunea instituită pentru examinarea candidaţilor la gradul de inginer subinspector silvic pentru toamna anului 1927, a elaborat următoarele:

Norme pentru examenul la gradul de inginer subinspector silvic.

Art. 1. — Conform art. 12 din Legea de organizare a Corpului silvic, pentru ca inginerii şefi silvici să poată figura pe tabloul de înaintare la gradul de subinspector silvic, se cere să fi trecut cu succes un examen teoretic şi practic, în faţa comisiunii speciale, instituită prin lege.

Art. 2. — Comisiunea îşi alege un preşedinte dintre membrii săi şi lucrează în localul Administraţiei Casei Pădurilor.

Secretarul comisiei va ţine un registru de prezenţă şi un registru de procesele, verbale de şedinţă şi este obligat a întocmi orice corespondenţă şi a forma dosare.

Art. 3. — Examenul se va ţine în luna Octomvrie la Casa Pădurilor. Candidaţii vor fi examinaţi în zilele de 12 Octomvrie şi următoarele, în ordinea ce se va fixa de comisiune, pe baza tabloului de candidaţi, ce se va întocmi de Casa Pădurilor,

Art. 4. — Examenul teoretic va consta din:

a) O probă scrisă de technică silvică, luată din silvicultură, dendrometrie, estimaţie, amenajament, legislaţie şi administraţie forestieră. Pentru această probă se va acorda 3 ore.

b) O examinare orală constând din chestiuni despre care tratează materiile de mai sus. In special se cere cunoaşterea următoarelor legi şi regulamente din legislaţia şi administraţia forestieră:

1) Codul silvic dela 1910;

2) Legea modificătoare a Codului silvic din 1920;

3) Legea pentru înfiinţarea Casei Pădurilor;

4) Legea pentru vânzarea lemnelor de foc Ministerelor şi autorităţilor;

5) Legea pentru vânzarea de păduri la Cooperative din 1918;

6) Lege de extindere a Codului silvic şi majorarea amenzilor din 1923;

7) Legea pentru satisfacerea trebuinţelor de lemne a populaţiei rurale din 1924;

8) Legea de organizare a Corpului silvic din 1923;

9) Legea de organizare a învăţământului silvic din 1923;

10) Legile şi regulamentele reformei agrare, părţile referitoare la păduri;

11) Legea păşunilor comunale din 1920, părţile referitoare la păduri;

12) Legea apelor, părţile referitoare la păduri;

13) Regulamentul legei modificatoare a Codului silvic din 1921;

14) Regulamentul serviciului silvic exterior şi central;

15) Regulamentul legei pentru satisfacerea trebuinţelor de lemne din 1925;

16) Orice legi, regulamente şi dispoziţiuni generale privitoare la păduri, ce ar mai surveni până la data examenului.

Art. 5. — Examenul practic va consta din:

a) O lucrare originală de tehnică silvică, efectuată în practică de candidaţii în activitatea lor de serviciu, după alegerea lor ca cea mai importantă.

Această lucrare se va înainta comisiunei de candidaţi cu cel puţin 15 zile înainte de ţinerea examenului, însoţită de o expunere critică concisă asupra ei, arătându-se împrejurările executărei şi rezultatele date.

O astfel de lucrare poate fi: un studiu de împădurire, o estimaţie de pădure, un proect de drum forestier, un amenajament, o ridicare din plan a unei suprafeţe păduroase de cel puţin 500 ha., raportarea fiind făcută prin coordonate, parcelare de teren, proect de corecţiune de ravene sau torenţi, proect de construcţie, etc....

b) O probă practică pe teren constând din teme sau operaţiuni practice din materiile enumerate mai sus, în una din păduriie desemnate de comisiune.

Art. 6. — Chestiunile puse candidaţiilor vor avea caracter teoretico-practic de natura acelora care sunt necesare organelor de executare, îndrumare şi control.

Art. 7. — Comisiunea lucrează valabil cu majoritatea membrilor ce o compun. Membrii cari ar absenta sunt datori a-şi motiva lipsa.

Art. 8. — La proba scrisă, candidaţii vor fi supravegheaţi de unul sau doi din membri comisiei, după indicaţia Preşedintelui.

Art. 9. — Examenul oral al fiecărui candidat va dura cel puţin $^3/_4$ ore şi cel mult $1^1/_2$ oră.

Art. 10. — Rezultatul examinării orale scrise şi practice, se califică de fiecare membru al comisiei pentru fiecare candidat cu menţiunile: cu distincţie, foarte bine, bine, suficient şi insuficient.

Calificarea generală va fi media calificărilor parţiale.

Pentru a fi declaraţi reuşiţi, candidaţii trebue să fi obţinut calificarea generală de cel puţin suficient.

Art. 11. — Rezultatul general al examenului se va consemna de comisiune într'un proces-verbal, care se va înainta Casei Pădurilor, iar candidaţilor li se va elibera certificate pe imprimat special de Casa Pădurilor, dacă va găsi cu cale.

Membrii Comisiunei,

⟨ss⟩ **Petre Antonescu**
⟨ss⟩ **D. Anastasescu**
⟨ss⟩ **I. Comaniciu**
⟨ss⟩ **Gh. Năstăsescu**
⟨ss⟩ **V. Stinghe**

Secretar,
⟨ss⟩ *N. Caliniuc*

* * *

D-nii ingineri cari doresc a-şi procura fotografiile format 40/50 cm. scoase cu ocazia inaugurărei Palatului Soc. Progresul silvic, şi în care Regele Ferdinand I figurează în uniformă de marinar, se pot adresa d-lui ing. şef silvic N. Caliniuc, din serviciul central al Casei Pădurilor.

SOC. „PROGRESUL SILVIC"

Societatea «Progresul silvic» în chestia salarizării inginerilor silvici, a făcut Ad-ţiei Casei Pădurilor şi Ministerului de Agricultură şi Domenii, următoarea întâmpinare:

Prin legea de organizare a Corpului silvic, promulgată prin Inaltul Decret Regal No. 4408 din 24 Sept. 1923, s'a stabilit la art. 45 că: «*salariile inginerilor silvici, vor fi pe grade şi clase, egale cu acelea ce se plătesc, sau ce se vor fixa pentru inginerii din corpul technic general român*», iar la art. 75 că: «*în privinţa salariilor, legea se va pune în aplicare la bugetul viitor*», adică cu începere dela 1 Ianuarie 1924.

Dela această dată până în prezent s'au aplicat toate dispoziţiunile acestei legi, afară de dispoziţiile privitoare la salarii.

Ceva mai mult, prin bugetul anului 1925, făcându-ni-se oarecari rectificări la leafa de bază, am căzut în prevederile legei, publicată în «Monitorul Oficial» No. 281 din 21 Decembrie 1924, art. 3 prin care «*până la armonizarea funcţiunilor şi salariilor, se suspendă aplicarea oricărei legi de sporire a salariilor*".

Ca prim efect, s'a interpretat această lege, în sensul de a nu ni se da sporul de 30% din fondul de 2 miliarde al anului 1925.

Legea din 21 Decembrie 1924, care tinde să nu acorde nici o sporire la lefurile de bază, greşit s'a aplicat în ce priveşte salarizarea corpului silvic. Prin legea noastră de organizare din 1923, nu se măresc lefurile inginerilor corpului technic, la care acea lege ne dă dreptul, ci prin ea, anumite categorii de funcţionari, se pun dintr'o grupare în alta, cum era firesc să se întâmple prin unificarea corpului silvic cu cel technic şi prin trecerea şcolii de silvicultură la Politehnică, pentru ca să nu aibă altfel loc paradoxul ca absolvenţii aceleaşi şcoli să fie salarizaţi în mod deosebit.

In vedere că toate sporurile ce s'au mai acordat ulterior ni s'au calculat la un salariu mai mic, neavând în el și sporul de 30% din 1925, ni s'a creat — prin acumularea diferențelor dela fiecare sporire de salariu — o stare de inferioritate de salarizare, în continuă accentuare, care se poate vedea clar în diagrama alăturată No. 1.

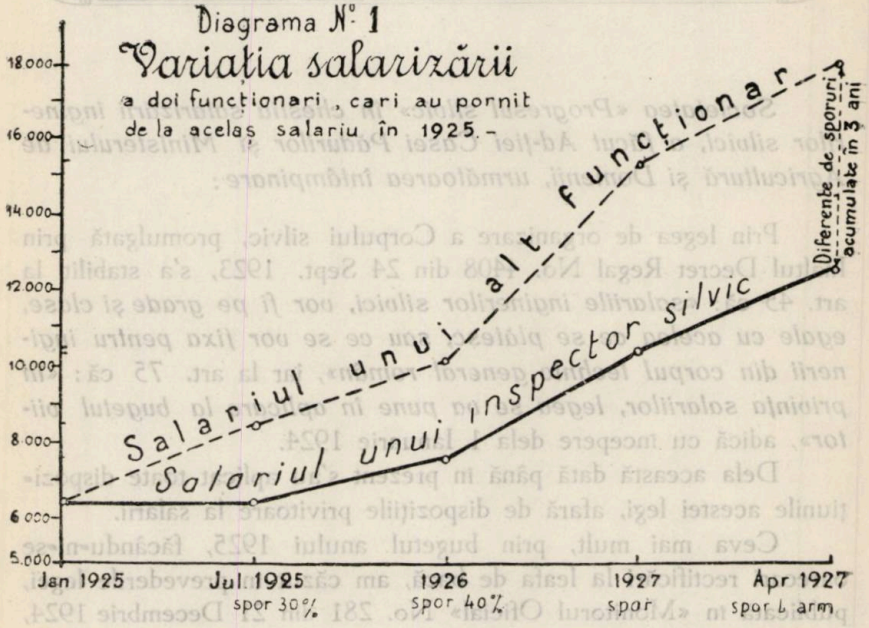

Credem că intenţiunea legiutorului a fost ca în anul 1925, şi numai atunci, să nu ni se acorde o sporire de salariu, iar nu să aibă acea dispoziţie repercusiuni atât de accentuate în viitor.

Prin aceasta, noi inginerii silvici, cari în 1925, aveam faţă de alţi funcţionari din acelaş minister de domenii cu egale lefuri de bază, salarii mai mari, sau cel puţin egale, am ajuns în 1927, să primim salarii mult mai mici decât egalii noştri de un an mai înainte.

* * *

Prin bugetul anului 1927, ni se fac ultimele rectificări în ce priveşte salariile de bază, egalându-se pe grade cu cele ale corpului technic. Era în sfârşit o dreptate, ce ni se făcea. Urma

însă, ca în raport cu aceste lefuri de bază, să ni se acorde şi toate sporurile aferente.

Din compararea curbei salariilor inginerilor silvici cu ale inginerilor technici pe 1927, se constată însă aceleaşi mari diferenţe de salarii ca şi în trecut. ⟨Diagrama No. 2⟩.

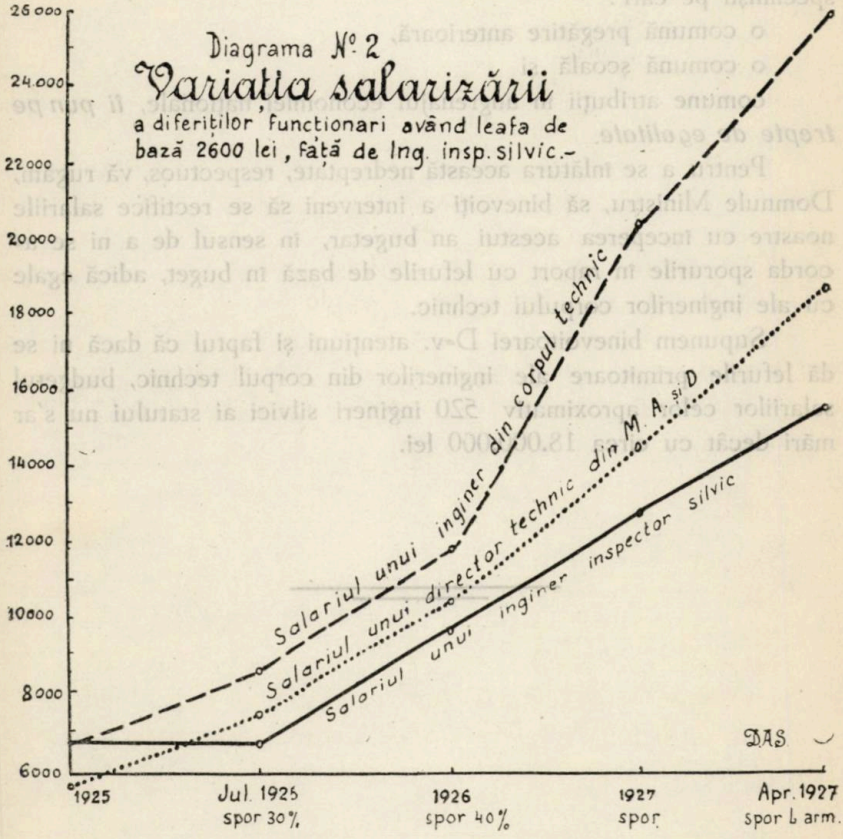

Legea de armonizare, ce urma să intre în vigoare, desfiinţa această inechitate, căci prin dispoziţiile ei, inginerii silvici trebuiau să primească exact aceleaşi salarii ca inginerii technici.

Nici de această ultimă legiuire n'am beneficiat şi în definitiv, am ajuns acum la stadiul următor:

nu se aplică legea noastră de organizare din 1923,

nu se aplică legea de armonizare din 1927,

nu se aplică legea bugetară din 1927, dar este uşor convingător pentru oricine, că, prin toate legiuirile dela război încoace, locul inginerilor silvici a fost lămurit şi precizat în erarhia funcţionărească şi că ori cum ni se vor calcula salariile, nu se poate ajunge echitabil ca inginerii silvici să primească în Iulie 1927, salarii disproporţionat mai mici decât atâtea categorii de funcţionari specialişti pe cari :

o comună pregătire anterioară,

o comună şcoală şi

comune atribuţii în angrenajul economiei naţionale, *îi pun pe trepte de egalitate.*

Pentru a se înlătura această nedreptate, respectuos, vă rugăm, Domnule Ministru, să binevoiţi a interveni să se rectifice salariile noastre cu începerea acestui an bugetar, în sensul de a ni se acorda sporurile în raport cu lefurile de bază în buget, adică egale cu ale inginerilor corpului technic.

Supunem binevoitoarei D-v. atenţiuni şi faptul că dacă ni se dă lefurile primitoare ale inginerilor din corpul technic, budgetul salariilor celor aproximativ 520 ingineri silvici ai statului nu s'ar mări decât cu circa 18.000.000 lei.

DARE DE SEAMĂ

ASUPRA

UNEI CONSFĂTUIRI CONVOCATĂ DE D. N. G. POPOVICI

Inginer, consilier silvic, profesor

Această consfătuire a fost convocată printr'o scrisoare trimisă tuturor membrilor societății «Progresul silvic».

București, 7 August 1927

Iubite camarad,

«Calitatea mea de membru în Parlament, impunându-mi, între altele, și fru-«moasa sarcină, de a mă preocupa, într'o măsură cât mai largă, de păduri și de «distinșii ei slujitori; și în dorința de a mă documenta, cât mai mult, în această «ordine de idei, găsesc, că nu este fără de folos, de a avea o consfătuire cu d-v.

«In acest scop, *vă rog călduros și stăruitor*, să binevoiți a nu lipsi dela «această consfătuire, care va avea loc:

«*Vineri, 12 August, ora 16*, în casele mele din str. Alex. Xenopol No. 5 «(lângă grădina Icoanei).

«Cu o afectuoasă și camaraderească strângere de mână».

(ss) *N. G. Popovici*

* * *

Ca urmare a acestei chemări, în după amiaza zilei de 12 August, au luat parte la acea consfătuire cu un deosebit caracter de actualitate și de un mare interes pentru profesioniștii în ale pădurăriei, un apreciabil număr de ingineri silvici, de toate gradele, de toate vârstele și dela diversele autorități.

Cu amabilitatea și dragostea camaraderească, recunoscută a d-lui N. G. Popovici, d-sa primind pe cei chemați și veniți în casa sa, a expus următoarele:

«Un lung și rodnic trecut silvic îmi dă cred, și dreptul ca și curajul «să-mi spun cuvântul în chestiunile de cari știu că vă preocupați, și astfel m'am «îndrituit să vă chem la această consfătuire».

«De câtva timp, ne mai contând în cadrele active ale administrației silvice «și deci nemai luând parte imediată la lucrările ei, unii au tras concluzia că «m'aș fi îndepărtat de voi și că nu aș mai fi în curent cu mișcarea silvică, miș-«care pe care am alimentat-o și condus-o timp de peste 40 ani».

«Și deși aceștia au socotit ori au crezut, că stau departe de tot ceeace «interesează silvicultura românească, totuș mă cred dator să vă declar că»:

„Cunosc bine rănile profunde pricinuite pădurilor, prin unele înfoc-„miri greșite și aplicări rele ale reformei agrare";

„Cunosc, în amănunțime greutățile ce se pun în calea unei judi-„cioase și pricepute valorificări a pădurilor noastre";

«Cunosc, cu durere partea de amestec urât al politicei în gos-
«podăria silvică»;

«Cunosc — din nefericire — situaţia critică creată pădurilor, prin
„mulţimea de mâni hrăpăreţe, ce s'au întins şi încă se mai întind, asu-
„pra unora";

„Cunosc din păcate starea precară şi protivnică, în care este che-
„mat să lucreze şi lucrează, obijduitul corp silvic".

„Le cunosc toate aces'ea, le cunosc profund şi sunt în curent cu
„tot ceeace s'a mişcat şi se mişcă în gospodăria pădurilor, fie în bine,
„fie în rău".

„Am convingerea deplină că răul va dispare cu atât mai repede,
„cu cât inginerii silvici de toate gradele, vor studia mai aprofundat, mai
„cu dragoste şi mai cu interes, chestiunile ce se leagă, ori cât de puţin
„de pădure; cu atât mai repede, cu cât ei vor desvoltà o mai intensă şi
întinsă propagandă; şi vor face, ca în cercuri cât mai mari şi mai larg i,
„să pătrundă interesul şi convingerea folosului obştesc, ce decurge din
„conservarea pădurilor";

«Pentru îndepărtarea unor asemenea stări de lucruri, pe care eu le soco-
«tesc vremelnice, sunt ultra-optimist, căci am toată convingerea că corpului sil-
«vic, cu multe şi valoroasele elemente ce numără, *îi este prea uşor să în-*
«vingă toate greutăţile ce-i stau în cale, printr'o muncă intensă şi picepută,
«şi printr'o conlucrare armonioasă".

* * *

«Trecerea mea prin toate gradele şi funcţiunile erarhiei administraţiei şi
«învăţământului silvic, — până la cele mai din vârf — precum şi situaţia mea ca
«om politic, pe care l-a preocupat şi frământat chestiunile ce interesează econo-
«mia noastră naţională, îmi dă cred şi dreptul — ertaţi-mi lipsa de modestie — să
«vorbesc, în numele vostru şi în acela al pădurilor, pe cari le-am iubit şi le iu-
«besc, pe cari le cunosc şi a căror valoare o cântăresc, dar îmi impun şi sacra
«datorie de a mă preocupa şi de ele şi de voi, iubiţi şi preţioşii lor slujitori şi
«păzitori».

„Şi deşi intrat în al 7-lea deceniu al vieţii mele, — ceeace m'ar îndritui
„la un repaus meritat şi poate chiar trebuitor, — *un imperativ categoric, isvorât*
„din conştiinţa mea profesională, ca şi din dragostea pentru pădure şi
„pentru voi, — căreia nu-i pot rezista, — *îmi poruncesc ca atunci când vă gă-*
„siţi la o grea răspântie — ca acum — *să nu caut odihna, ci încă să mun-*
„cesc în folosul pădurilor şi al vostru, în mijlocul cărora am petrecut
„cele mai frumoase şi duioase clipe ale vieţii mele".

«Legăturile sufleteşti indisolubile şi puternice ce am cu voi şi cu pădurile,
«îmi sporesc însă puterile, la vârsta mea înaintată, *şi mă obligă să mă pun,*
„cu tot sufletul meu încă tânăr, în serviciul nostru şi în fruntea voastră,
„şi cu tot entuziasmul firii mele, să închin pădurii şi ocrotitorilor ei şi
„ultimele clipe ale vieţii mele".

* * *

«Lăsând la o parte trecutul meu profesional, — care oricum, — socotesc, că

«constitue o suficientă chezăşie, pentru rodnicul sfârşit al acţiunii, ce am pornit, «cred, că graţie şi situaţiei politice şi sociale, la care am ajuns, să pot servi «aceasta acţiune cu perspectiva unei sigure izbânzi».

„Dar, în această acţiune, daţi-mi voe să nu mă socotesc, decât in-„strumentul, sau mai bine zis exponentul dorinţelor şi nevoilor d-v".

„In fruntea însă a puternicei falange, pe care o reprezintă, cei 900 „membri ai corpului silvic, am credinţa, că glasul meu va fi mai puternic, „că el va fi mai bine auzit şi mai întărit prin voi".

„Mă consider dar, în întreaga acţiune, ce am pornit, numai înpu-„ternicitul d-v".

«Nimic personal, nimic egoist şi mai puţin râvnirea vreunei situaţiuni, «—pe care, de altfel, am ocupat-o,—cred, că nu pot lăsa în sufletul cuiva, oricât «de mică umbră de bănuială, cum că aş urmări, altceva decât, o cât mai bună «stare, pentru frumoasele şi preţioasele noastre păduri şi un cât mai mare pre-«stigiu, pentru corpul silvic, din ale cărui cadre mă socotesc făcând, încă parte, «dacă nu altfel, cel puţin sufleteşte».

* * *

«Pădurile, acest vast şi preţios dar, cu care natura a împodobit scumpa «noastră ţară şi pe cari le-au cântat şi le cântă poeţii, sunt strâns legate de «existenţa neamului nostru. *De ele dar, trebue să avem o grije deosebită, «căci fără păduri, popoarele intră în declinul existenţii lor».*

«In adevăr, în ceea ce spune André Theuriet, marele poet liric al Franţei, «este un mare sâmbure de adevăr:

„Au plus profond des bois",
„La patrie a son coeur",
„Un peuple sans forêts",
„Est un peuple qui meurt".

«Mai mult, de existenţa pădurilor este strâns legată rodnicia şi chiar exis-«tenţa agriculturei noastre. *Prin distrugerea lor, din regiunea munţilor şi a «dealurilor, agricultura este cea dintâiu, care se resimte*, şi astfel fru-«moasele şi neuitatele cuvinte ale marelui nostru Rege Ferdinand I, ar trebui să «pătrundă cu limbi de foc, în sufletul fiecărui agricultor *şi mai ales al fie-«cărui om de stat»* :

«Cel ce pune toporul la tulpina unui arbore, să nu uite că pre-«găteşte o scândură, pentru sicriul agriculturii".

«Inundaţiile şi potmolirile mănoaselor şi frumoaselor noastre holde, din «câmpia dunăreană şi de aiurea, îşi au, de bună seamă, origina în distrugerea «pădurilor, din falnicii noştri Carpaţi.

«România trebue să aibe tot atâta grijă pentru pădurile din «munţii ei, pe cât au Olandezii, pentru digurile lor, despre mare;— «căci precum Olanda poate fi nimicită prin valurile mării, tot aşa «România poate fi pustiită prin torenţii din munţii ei», spunea marele «agronom şi zootehnic *Freytag* acum câţiva ani, când a vizitat scumpa noastră «ţară».

«O politică silvică dar bine şi judicios precizată, un corp silvic bine şi «temeinic organizat sunt, după convingerea mea, bazele pe care numai, se poate «rezemà activitatea rodnică a ad=ţiei noastre silvice».

«Administratori şi îndrumători a mai mult ca $^1/_3$ din întreaga noastră «avuţie naţională, vouă atât de pricepuţi şi pregătiţi pentru ştiinţifica cultură şi «raţionala exploatare a pădurilor noastre, nu vă lipseşte, decât o conlucrare ar= «monioasă, o activitate bine îndrumată, pentru a face ca zi cu zi, să vă afirmaţi «în faţa opiniei publice, — întru câtva dezorientată până acum, în ceeace pri= «veşte imensele foloase ce ele aduc şi economiei noastre naţionale şi bunei stări «a populaţiei».

„Astfel veţi intra cu siguranţă, cu un puternic şi bine meritat coe= „ficent, în rândul marilor factori de producţiune din această ţară".

«Răspândiţi dar în cercuri cât mai mari, ideea şi convingerea despre «foloasele pădurilor şi am credinţa fermă, că într'un timp mai scurt decât bă= «nuiţi, veţi asocia la acţiunea voastră atât de folositoare propăşirei scumpei «noastre Românii, — opinia publică, deschizând în mijlocul ei un drum cât mai «larg în această direcţiune».

* * *

«Pornit dela convingerea că apreciaţi de cât folos poate fi conlucrarea «voastră armonioasă, nu mă îndoesc nici o clipă, că vă veţi asocia la acţiunea «ce am pornit».

„Vechii mei camarazi, foştii mei subalterni şi elevi, cred că au încă „vii în mintea lor şi profund întipărite în sufletul lor, entuziasmul şi „avântul ce veşnic am răspândit împrejurul meu; ştiut fiind că n'am fost „muncit, nici cum şi nici când, decât de gândul de a folosi propăşirii „pădurilor şi de a spori prestigiul membrilor corpului silvic".

«Sunt încredinţat că o comunitate sufletească nu se poate să nu se fi «stabilit între mine şi voi».

«In asemenea sentimente, prin conlucrarea tuturora şi prin încredere re= «ciprocă, am ferma convingere, că ne va fi dat să vedem în curând realizate «lucruri neaşteptate».

„Cunoaşteţi, din conlucrarea noastră trecută, că în lunga mea acti= „vitate de 44 ani, am fost veşnic animat numai de dorinţa de a îndreptà, „iar nu de plăcerea de a distruge".

«Imi voi îngădui dar a vă schiţa un program de activitate pentru viitor, «fiind încredinţat, că în nici o altă acţiune omenească nu se cere mai mult spi= «rit de continuitate şi nu este trebuitor întocmirea unui plan de lucru pe un «timp mai îndelungat, ca în treburile silvice».

«Desigur nu am pretenţia că în acest program ce am schiţat, am prevăzut «totul, şi de aceea îl supun analizei şi cercetărilor d=v., cari fiind factori activi «în treburile silvice, aveţi la îndemână toate elementele: fie pentru a=l cercetà, fie «pentru a=l completà».

«Cred că vă daţi seama, că acest program tinde la facerea unei anchete «forestiere, pentru a cărei înfăptuire socotesc că aveţi la îndemână toate datele «trebuitoare».

„Şi atunci când el va fi întocmit, opinia publică **şi în deosebi,**

„**factorii conducători ai acestei ţări,** *luând cunoştinţă de el vor aprecia „cum se cuvine acţiunea noastră şi se va încredinţa că corpul silvic ştie „ce vrea, că poate să-şi jaloneze activitatea sa viitoare şi că este în mă- «sură să realizeze acel program".*

«In adevăr, cu elemente atât de valoroase şi atât de bine pregătite, în «toate clasele de vârstă ale corpului silvic, cu o strânsă solidaritate, cu o pu- «ternică şi armonioasă conlucrare, *am credinţa că suntem în măsură a în- «făptui o mare operă, o folositoare operă pentru economia noastră nafio- «nală.* Iar mie, nu-mi va rămânea decât mângâerea şi fericirea că şi în ulti- «mele clipe ale vieţii mele am putut să pun încă o pietricică la această operă, «**care în «prima linie va fi a voastră, numai a voastră, — şi spre «folosul vostru**».

PROGRAM

pentru

Injghebarea unei anchete forestiere în vederea organizării unei acţiuni silvice

Există o problemă silvică în România ?

Cum se pune această problemă ?
De unde rezultă ea şi căror împrejurări se datoreşte ?

Feţele problemei silvice:

Naţională,
Economică,
Financiară,
Politică,
Strategică,
Administrativă
Estetică,
Higienică,
Technică.

Politica forestieră a României

Regimul silvic,
Regimul importului,
Regimul exportului.

Problema technică a pădurilor

Ridicările în plan,
Perimetrările,
Amenajerile.
Exploatările (antrepriză, regie, cooperaţie, cointeresare),

Cultura pădurilor. — *a)* Sporirea producţiunii,
b) Ameliorarea fondului forestier,
c) Introducerea de esenţe preţioase,
d) Impăduriri de poeni şi locuri goale.

Problema economică

Valorificarea terenurilor neproductive, ori de o slabă productivitate.
Corecţiunea torenţilor.
Expropriérile pentru islazuri şi păşunile alpine.
Foloasele imateriale ale pădurilor:
a) Influenţa lor asupra vânturilor,
b) » » » culturilor agricole,
c) » » » sănătăţii publice,
d) Insemnătatea pădurilor de protecţie.

Legiuirile silvice privitoare la

a) Organizarea administraţiei silvice,
b) » corpului silvic,
c) » învăţământului silvic,
d) Codul silvic şi legiuiri relative la păduri,
e) pădurile comunale, composesorale,
f) » particulare şi
g) » persoanelor morale.

Remedii şi propuneri

Camarazii sunt rugaţi să desvolte şi completeze acest program şi să propună orice alte chestii de actualitate, omise de noi.

«D-l *G. Teodoreanu* aduce călduroase şi respectuoase mulţumiri d-lui «Profesor N. G. Popovici, pentru lăudabila iniţiativă, ce a luat, de a porni o «acţiune de redeşteptare a corpului silvic şi propune convocarea unei adunări «generale extraordinare, care să ia în discuţie chestiunile, atât de importante su- «levate, cu ocaziunea acestei consfătuiri, de către d-l N. G. Popovici»

«*Se simte fericit, că i-a fost dat să asculte încăodată pe distinsul „decan al silviculturii româneşti şi are credinţa, că în jurul drapelului ce „a desfăşurat se vor strânge şi vor fi cot la cot, toţi îndrăgostiţi codrului*».

«D-l *V. N. Stinghie* recunoaşte lipsa de afirmare a corpului silvic, ca un corp, ce are un rol covârşitor, în propăşirea economiei noastre naţionale: şi *„salută cu căldură pornirea de bun augur a d-lui N. G. Popovici;* dar pro- «pune, — şi se admite de cei prezenţi, — ca să se stabilească un acord între ela- «nul atât de frumos al d-lui N. G. Popovici şi interesele societăţii «Progresul «silvic», — deci al silvicultorilor, — astfel ca tot ceeace se va face în viitor, pentru «propăşirea pădurilor şi ridicarea prestigiului acestui corp să fie pus sub egida «acelei societăţi.

«Avem o casă proprie a noastră, cu care avem dreptul a ne mândri, şi «ar fi un non sens, ca acţiuni atât da folositoare, ca aceea a d-lui Profesor N. «G. Popovici, şi atât de temeinic legate de păduri şi de corpul silvic, să-şi gă- «sească loc de adăpost în altă parte, decât în propria noastră casă. *D-sa pro-*

„pune ca d-l N. G. Popovici de acum înainte, să desvolte activitatea d-sale „în casa noastră proprie, pentru a cărei construcție s'a luptat atâta".

«D-l *Coman Marinescu*, cu multă căldură și însuflețire mulțumește d-lui «N. G. Popovici pentru frumoasa și lăudabila inițiativă ce a luat, de a ține «această consfătuire».

«Remarcă cu satisfacție, că această consfătuire este cea dintâiu încer- «care, pe care o face un coleg al nostru, trecut prin toate rangurile adminis- «trații și învățământului silvic, care deține acum o situație politică de prima «mână și care, cu încă mult avânt tineresc, ne oferă cu atâta dărnicie și munca «și experiența, ca și prestigiul său în folosul nostru».

„Și astfel, când avem norocul să dăm peste o asemenea inițiativă, „pornită cu atâta însuflețire de unul din fruntașii noștri, — mai ales în „momente când atât de multe și urgente nevoi ne stau în cale, — ar fi o „criminală lipsă dela cele mai elementare îndatoriri profesionale ale noa- „stre, să nu-l încurajăm cu toată dragostea și să nu-i dăm un cât mai «neprecupețit concurs".

* * *

Găsim nemerit a publica aci și scrisoarea, din 21 August 1927, prin care d-l N. G. Popovici aduce mulțumiri d-lor membri ai societății «Progresul silvic», cari au luat parte la consfătuirea, ce a avut loc, la d-sa, în ziua de 12 August a. c.

Iubite camarad,

«Prezența d-v. la consfătuirea ce a avut loc la mine în ziua de 12 August «m'a încredințat de două lucruri :

«Întâi, că corpul silvic simte nevoia unei mișcări pentru a obține drep- «tele și legalele revendicări, ce i se cuvin și membrilor lui și pădurilor, a căror «bună conservare, rațională exploatare și științifică cultură sunt încredințate «acestui corp de elită, prea modest dealtfel, față cu alte corpuri din organizația «statului nostru.

«Și astfel m'ați convins că îmbrățișați, cu căldură, entuziasm și încredere «în reușită, mișcarea începută de mine în acest scop;

«Și al doilea, că m'ați înconjurat și acum, ca și alte dăți, cu aceeași sim- «patie sinceră, cu aceeaș afecție deosebită și încredere neprecupețită, ceeace m'a «măgulit și chiar emoționat — cu drept cuvânt, — destul de mult și chiar profund».

«Mulțumindu-vă, călduros, pentru aceste vădite semne de încredere cu «care m'ați cinstit, în reușita mișcării noastre, în capul și în serviciul căreia m'am «pus și mă pun cu tot entuziasmul și căldura sufletului meu încă destul de «tânăr, rămân pe deplin încredințat că și pe viitor mă veți înconjura cu aceeaș «afecție, mă veți cinsti cu aceeaș încredere și veți statornici în aceeaș convin- «gere în reușita mișcării noastre, pentru care vă pun la dispoziție, — pe deaîn- «tregul, — și munca mea și experiența mea și prestigiul, pe care mi-l dă și mi-l «dau și îndelungatul meu trecut silvic, ca și poziția socială și politică la care «am ajuns și pe care îl pun în serviciul cauzei silvice, de care sunt legat prin

«atâtea frumoase şi duioase amintiri, într'o îndelungată viaţă de 44 de ani, pe carî «i-am trăit în mijlocul vostru.

„Vă asigur, că nu voi odihni şi că nu voi considera încheiată lunga „mea carieră silvică, până ce nu voi duce la bun sfârşit, ceeace am început, „în folosul iubitei noastre păduri şi a dragilor ei slujitori.

„Pentru aceasta însă am nevoe, absolută nevoe, de sincerul vostru „sprijin ca şi de întreaga voastră încredere, pe care îmi îngădui a le soli- „cita, — pe dea'ntregul, — dela d-v. şi de care am credinţa că nu voi „fi lipsit".

Cu afecţie şi prietenie, camaradul d-v. mai bătrân,

⟨ss⟩ *N. G. Popovici*

1927, August 21, Călineşti-Muscel.

* * *

Astfel a luat sfârşit o frumoasă şi dulce zi de primăvară, în mijlocul unui sezon de năduf şi de amărăciune.

Plecând, cu duioasa amintire a celui care oriunde şi oricând ne-a luminat «minţile şi ne-a încălzit sufletele, odată cu recunoscătoare mulţumiri pentru înăl- ţătoarele clipe ce ne-a făcut să petrecem, rămânem cu credinţa că ne va face să gustăm aerul curat şi răcoritor a încă multe zile de primăvară în orice sezon.

Querens

DECIZIUNI

MINISTERUL AGRICULTUREI ŞI DOMENIILOR

Casa pădurilor

Direcţia amenajerilor

DECIZIUNE

Noi, Ministru Secretar de Stat la Departamentul Agriculturei şi Domeniilor,
Asupra raportului d-lui Administrator al Casei Pădurilor,
Având în vedere art. 2 din codul silvic,
Având în vedere art. 2 din legea modificatoare la Codul silvic, publicată în «Monitorul Oficial» No. 131,920.

DECIDEM :

Art. 1. — Se aprobă de noi :

a) Amenajamentul pădurii Mânăstirea din Capul Dealului pendinte de comuna Solovăstru, jud. Mureş Turda, proprietatea bisericii române unite, în suprafaţă de 18 ha 5886 m². Regimul crâng simplu. Revoluţia normală 15 ani, exploatarea în 15 ani şi cu garanţia de împădurire 500 lei la hectar. Revizuirea după 10 ani.

b) Amenajamentul pădurii Lunca Bradului, pendinte de comuna Lunca Bradului, jud. Mureş-Turda, proprietatea comunei Lunca Bradului, suprafaţă de 404 ha, 3000 m² din care în primii 10 ani se exploatează 101 ha. Regimul codru cu tăieri succesive. Revoluţia normală 80 ani, exploatarea în 10 ani pentru suprafaţa de 101 ha. Garanţia de împădurire 600 lei la hectar. Revizuirea după 10 ani.

c) Regulamentul de exploatare al pădurii Tăut, pendinte de comuna Tăut jud. Arad, proprietatea Soc. anonime română pentru moşii, mine şi cărbuni, în suprafaţă de 662 ha, 8000 m². Regimul crâng simplu. Revoluţia normală 40 ani, exploatarea în 40 ani şi cu garanţia de împădurire 600 lei de hectar. Revizuirea după 10 ani.

d) Studiul sumar al pădurii Dealul Prilogului, pendinte de comuna Livada, jud. Satu Mare, proprietatea d-lui Vasile Vecsey, în suprafaţă de 24 ha, 6700 m². Regimul codru cu tăieri rase. Revoluţia normală 80 ani, exploatarea într'un an şi cu garanţia de împădurire 3000 lei de hectar. Revizuirea după 10 ani.

e) Regulamentul de exploatare al pădurii Nadaş, pendinte de comuna Nadaş, jud. Arad, proprietatea d-nei şi d-lui Iosef Grosz, în suprafaţă de 4820 ha, 0300 m² în trei serii. Regimul crângul cu rezerve seria I şi codru cu tăeri rase seria II şi III. Revoluţia normală 40 ani seria I, unde nu se face nici un fel de exploatare. Pentru seriile II şi III codru cu tăeri rase, exploatarea conform planului special de exploatare al acestor două serli. Garanţia de împădurire 3000 lei de fiecare hectar pentru codru şi 1000 lei pentru crâng. Revizuirea după 10 ani.

f) Regulamentul de exploatare al pădurii Valea Mare, pendinte de comuna Bistra, jud. Turda, proprietatea d-lui Romulus Marc şi consorţii, în suprafaţă de 29 ha, 7200 m². Regimul codru cu tăeri rase. Revoluţia normală 90 ani, exploatarea în 2 ani şi cu garanţia de împădurire 3000 lei de fiecare hectar. Revizuirea după 10 ani.

g) Regulamentul de exploatare al pădurii Fundătura Dumbrava Hinsuri, pendinte de comuna Boian, jud. Târnava Mică, proprietatea com. Boian, în suprafaţă de 560 ha,

4800 m². Regimul codru cu tăeri succesive. Revoluţia normală 80 ani, exploatarea în 80 ani şi cu garanţia de împădurire 1000 lei de fiecare hectar. Revizuirea după 10 ani.

h) Regulamentul de exploatare al pădurii Sugöm, pendinte de comuna Sâncrai, jud. Ciuc, proprietatea comunei Sâncrai, în suprafaţă de 24 ha, 3700 m². Regimul codru cu tăeri rase. Revoluţia normală 80 ani, exploatarea în 2 ani şi cu garanţia de împădurire 2000 lei de fiecare hectar. Revizuirea după 10 ani.

i) Regulamentul de exploatare al pădurii Ilva Mare, pendinte de comuna Lunca Bradului, jud. Mureş, proprietatea d-lui Ioan Kemeny, în suprafaţă de 2395 ha, 8000 m², din care se pune în exploatare 1721 ha, 3000 m². Regimul seria I şi III codru cu tăeri rase, Seria II-a codru cu tăeri succesive. Revoluţia normală 80 ani, exploatarea conform planurilor speciale din regulament. Garanţia de împădurire 2000 lei de fiecare hectar pentru codru cu tăeri rase şi 600 lei de ha pentru codru cu tăeri succesive. Revizuirea după 10 ani.

Art. 2. — Aceste regulamente de exploatare şi amenajamente se aprobă numai din punct de vedere technic silvic, luându-se drept definitivă situaţiaa comunicată de organele de aplicare ale legii pentru reforma agrară.

Constatându-se însă în urmă că arătările din aceste regulamente şi amenajamente referitoare la suprafaţa pădurii, la numele proprietarului etc. au fost date eronat sau între timp au suferit schimbări din cauza reformei agrare sau orice alte cauze, regulamentul se va revizui imediat, fie din punct de vedere technic silvic, fie asupra proprietăţii, suprafeţei, etc.

Art. 3. — Toate celelalte dispoziţiuni prevăzute în studiile respective şi articolul adiţional anexat fiecăruia, sunt executorii.

Art. 4 şi ultimul. — Domnul Administrator al Casei Pădurilor este însărcinat cu executarea prezentei deciziuni.

Dată astăzi, 21 Iunie 1924 în cabinetul nostru.

Ministru secretar de Stat (ss) *C. Argetoianu*

p. conformitate, *Nedescifrabil*

No. 29.630,1927

Art. 1. — Se aprobă de noi:

a) Regulamentul de exploatare al pădurii Albeni, pendinte de comuna Albeni, jud. Gorj, proprietatea d-rei Maria Niţulescu, în suprafaţă de 12 ha. Regimul crâng simplu. Revoluţia normală 30 ani, exploatarea într'un an şi cu garanţia de împădurire 500 lei de ha. Revizuirea după 10 ani.

b) Regulamentul de exploatare al pădurii Albeni, pendinte de comuna Albeni, jud. Gorj, proprietatea d-rei Aurelia Niţulescu, în suprafaţă de 12 ha. Regimul crâng simplu. Revoluţia normală 30 ani, exploatarea într'un an şi cu garanţia de împădurire 500 lei de ha. Revizuirea după 10 ani.

c) Regulamentul de exploatare al pădurii Urdarii de jos, pendinte de comuna Urdarii de jos, jud. Gorj, proprietatea d-lui Ioan Cuţui, în suprafaţă de 42 ha 7000 m. p. Regimul crâng cu 40 arbori de rezervă de esenţă stejar din cei mai groşi. Revoluţia normală 30 ani, exploatarea în 4 ani şi cu garanţia de împădurire 600 lei de fiecare ha. Revizuirea după 10 ani.

d) Regulamentul de exploatare al pădurii Purcăreanca, pendinte de comuna Onceşti jud. Vlaşca, proprietatea d-lor Gr. Iagăr şi A. Lupaşcu, în suprafaţă de 203 ha 4000 m. p. Regimul crâng simplu. Revoluţia normală 15 ani, exploatarea în 5 ani şi cu garanţia de împădurire 500 lei de ha. Revizuirea după 10 ani.

e) Regulamentul de exploatare al pădurii Sura şi Miculeşti, pendinte de comuna Miculeşti şi Sura, jud. Mehedinţi, proprietatea d-lui Iaon P. Dima, în suprafaţă de 38 ha 8400 m². Regimul crâng simplu. Revoluţia normală 30 ani, exploatarea în 3 ani şi cu garanţia de împădurire 600 lei de fiecare ha. Revizuirea după 10 ani.

f) Regulamentul de exploatare al pădurii Nişcovul Cârlovoaia, pendinte de comuna Gura Nişcovului, jud. Buzău, proprietatea d-lui Gh. C. Emanoil, în suprafaţă de 66 ha. 9100 m². Regimul crâng simplu. Revoluţia normală 12 ani, exploatarea în 7 ani şi cu garanţia de împădurire 500 lei de fiecare ha. Revizuirea după 10 ani.

g) Regulamentul de exploatare al pădurii Tarniţa, pendinte de comuna Găgeşti, jud. Putna, proprietatea Schitului Tarniţa, în suprafaţă de 30 ha 8000 m². Regimul crângul cu

40 rezerve la ha din arborii cei mai groşi, sănătoşi şi bine conformaţi. Revoluţia normală 25 ani, exploatarea în 5 ani şi cu garanţia de împădurire 1000 lei de fiecare ha. Revizuirea după 10 ani.

h) Amenajamentul pădurii domeniul forestier Măra şi alte 6 trupuri pendinte de comuna Rucăr, jud. Muscel, proprietatea moşnenilor Rucăreni, în suprafaţă de 5356 ha 5800 m². Regimul codrul cu tăeri rase. Revoluţia normală 72 ani, exploatarea în 54 ani şi cu garanţia de împădurire 2000 lei de fiecare ha. Revizuirea după 10 ani.

Art. 2. — Toate celelalte dispoziţiuni prevăzute în studiile respective şi articolul adiţional anexat fiecăruia sunt executorii.

Art. 3 şi ultimul. Domnul Administrator al Casei Pădurilor este însărcinat cu executarea prezentei deciziuni.

Dată astăzi 21 Iunie 1927 în cabinetul nostru.

Ministru secretar de Stat (ss) *C. Argetoianu*

No. 29.632 1927

Art. 1. — Se aprobă de noi:

a) Regulamentul de exploatare al pădurii Neguleşti, pendinte de comuna Calu Iapa, jud. Nemţ, proprietatea d-lor D. P. Timotei şi preot Ec. Stef. Romanescu, în suprafaţă de 70 ha. Regimul codru cu tăeri rase. Revoluţia normală 50 ani, exploatarea în 2 ani şi cu garanţia de împădurire 3000 lei de fiecare hectar. Revizuirea după 10 ani.

b) Regulamentul de exploatare al pădurii Sălătruc, pendinte de comuna Sălătruc, jud. Argeş, proprietatea Florea Hodoroagă şi fraţii Ion şi C. Florea Hodoroagă, în suprafaţă de 140 ha, din 126 ha pădure curată. Regimul codru cu tăeri rase. Revoluţia normală 60 ani, exploatarea în 8 ani şi cu garanţia da împădurire 3000 lei de fiecare hectar. Revizuirea după 10 ani.

c) Regulamentul de exploatare al pădurii Valea Porcului, pendinte de comuna Rucăr, jud. Muscel, proprietatea indiviză a locuitorilor din comuna Rucăr: Nae Ciopleaşu şi alţi 31 locuitori, în suprafaţă de 175 ha. Regimul codru cu tăeri succesive la interval de 5 ani; la prima tăere să nu se extragă decât $^1/_2$ din volum, iar a 2-a tăere să nu se facă până ce regenerarea nu s'a făcut complect. Revoluţia normală 80 ani, exploatarea în 8 ani şi cu garanţia de împădurire 1000 lei de fiecare hectar. Revizuirea după 10 ani.

d) Studiul sumar de exploatare al pădurii Peste Cernădia, pendinte de comuna Bârseşti, jud. Gorj, proprietatea bisericii filiale Ursaţi, în suprafaţă de 1 ha. Regimul crâng simplu. Revoluţia normală 25 ani, exploatarea într'un an şi cu garanţia de împădurire 500 lei de hectar. Revizuirea după 10 ani.

e) Regulamentut de exploatare al pădurii Zamfiroaica Grasca, pendinte de comuna Ilovăţ, jud. Mehedinţi, proprietatea d-lui N. V. Popescu, în suprafaţă de 63 ha 9800 m². Regimul crâng simplu. Revoluţia normală 30 ani, exploatarea în 2 ani şi cu garanţia de împădurire 500 lei de hectar. Revizuirea după 10 ani.

f) Regulamentul de exploatare al pădurii Albeni, pendinte de comuna Albeni, judeţul Gorj, proprietatea d-rei Elena Niţulescu, în suprafaţă de 12 ha. Regimul crâng simplu Revoluţia normală 30 ani, exploatarea într'un an şi cu garanţia de împădurire 500 lei de ha, Revizuirea după 10 ani.

g) Studiul sumar de exploatare al pădurii Culmea Bocsei, pendinte de comuna Bârseşti, jud. Gorj, proprietatea bisericii filiale Ursaţi în suprafaţă de 1 ha, 8000 m². Regimul crâng simplu. Revoluţia normală 25 ani, exploatarea într'un an şi cu garanţia de împădurire 500 lei de hectar. Revizuirea după 10 ani.

h) Amenajamentul pentru exploatare al pădurii Hliza Obârşeni, pendinte de comuna Laza, jud. Vaslui, proprietatea statului, în suprafaţă de 185 ha, 4000 m². Regimul crângul cu 40 arbori la hectar esenţa de rezervă stejar. Revoluţia normală 30 ani, exploatarea în 30 ani. Revizuirea după 10 ani.

i) Amenajamentul pădurii Mălini, pendinte de comuna Mălini, jud. Fălticeni, proprietatea Domeniului Coroanei, în suprafaţă de 22.105 ha, 9000 m². Regimul codru cu tăeri rase. Revoluţia normală 100 ani, exploatarea conform planului special din amenajament. Revizuirea după 10 ani.

j) Regulamentul de exploatare al pădurii Berbeşti, pendinte de comuna Berbeşti, jud. Vâlcea, proprietatea d-lui I. Popescu Zătreni, în suprafaţă de 70 ha. Regimul codru cu tăieri succesive. Revoluţia normală 60 ani, exploatarea în 8 ani şi cu garanţia de împădurire 600 lei de fiecare hectar. Revizuirea după 10 ani.

k) Regulamentul de exploatare al pădurii Zăvoaiele Seaca, pendinte de comuna Andrăşeşti, jud Ialomiţa, proprietatea moştenitorilor Ilie R. Licâ, în suprafaţă de 34 ha, 2000 m². Regimul crâng simplu. Revoluţia normală 6 ani, exploatarea în 2 ani şi cu garanţia de împădurire 300 lei de ha. Revizuirea după 5 ani.

Art. 2. — Toate celelalte dispoziţiuni prevăzute în studiile respective şi articolul adiţional anexat fiecăruia sunt executorii.

Art. 3 şi ultimul. — Domnul Administrator al Casei Pădurilor este însărcinat cu executarea prezentei Deciziuni.

Dată astăzi 21 Iunie 1927 în cabinetul nostru.

Ministru (ss) *C. Argetoianu*

p. conformitate *Nedeseifrabil*

No. 29.634 927.

Art. 1. — Se aprobă de noi:

a) Studiul sumar de exploatare al pădurii Săpâncioara, pendinte de comuna Săpânţa, jud. Maramureş, proprietatea d-lui Steţca I. Sideri şi alţi doi, în suprafaţă de 10 ha, 6500 m². Regimul codru cu 60 arbori de rezervă la ha, cu diametru în jurul a 0.30 m. aleşi din cei mai sănătoşi. Revoluţia normală 90 ani, exploatarea într'un an şi cu garanţia de împădurire 2000 lei de hectar. Revizuirea după 10 ani.

b) Studiul sumar de exploatare al pădurii Stăpâncioara, pendinte de comuna Săpânţa, jud. Maramureş, proprietatea d-lui Pop D. a lui Ilie Petruc, în suprafaţă de 14 ha, 9600 m². Regimul codru cu 50 arbori de rezervă la ha, cu diametrul în jurul a 0.30. Revoluţia normală 90 ani, exploatarea într'un an şi cu garanţia de împădurire 2000 lei de fiecare hectar. Revizuirea după 10 ani.

c) Studiul sumar de exploatare al păduri Stăpâncioara, pendinte de comuna Săpânţa, jud. Maramureş, proprietatea d-lui Fux Iosef, în suprafaţă de 14 ha, 4451 m². Regimul codru cu 60 arbori de rezervă la ha, cu diametrul în jurul a 0.30 m aleşi din cei mai sănătoşi. Revoluţia normală 90 ani, exploatarea într'un an şi cu garanţia de împădurire 2000 lei de fiecare hectar. Revizuirea după 10 ani.

d) Studiul sumar de exploatare al pădurii Stăpâncioara, pendinte de comuna Săpânţa, jud. Maramureş, proprietatea d-lui Pop Teodor a lui Ilie P. Tiprilă şi alţi doi, în suprafaţă de 16 ha, 8600 m². Regimul codru cu 60 arbori de rezervă la ha, cu diametru în jurul a 0.30 aleşi din cei mai sănătoşi. Revoluţia normală 90 ani, exploatarea într'un an şi cu garanţia de împădurire 2000 lei de ha. Revizuirea după 10 ani.

e) Studiul sumar al pădurii Colibi, pendinte de comuna Săpânţa, jud. Maramureş, proprietatea d-lui Stan Gh. I. Gheorghe, în suprafaţă de 17 ha, 5182 m². Regimul codru cu 60 arbori de rezervă la ha, cu diametrul în jurul a 0.30 aleşi din cei mai sănătoşi. Revoluţia normală 90 ani, exploatarea într'un an şi cu garanţia de împădurire 2000 lei de fiecare ha. Revizuirea după 10 ani.

f) Studiul sumar de exploatare al pădurii Colibi, pendinte de comuna Săpâncioara, jud. Maramureş, proprietatea d-lui Pop Gr. T. a lui Gh. a Mărichil, în suprafaţă de 16 ha 6182 m². Regimul codru cu 60 arbori de rezervă la ha, cu diametrul în jurul a 0.30 aleşi din cei mai sănătoşi. Revoluţia normală 90 ani, exploatarea într'un an şi cu garanţia de împădurire 2000 lei de fiecare. Revizuirea după 10 ani.

g) Studiul sumar de exploatare al pădurii Colibi, pendinte de comuna Săpânţa, jud. Maramureş, proprietatea d-nei Anuţa Pop şi alţi şase, în suprafaţă de 17 ha 0981 m². Regimul codru cu 60 arbori de rezervă la ha cu diametrul în jurul a 0.30 aleşi din cei mai sănătoşi. Revoluţia normală 90 ani, exploatarea într'un an şi cu garanţia de împădurire 2000 lei de ficare hectar. Revizuirea după 10 ani.

h) Studiul sumar de exploatare al pădurii Colibi, pendinte de comuna Sămânţa, jud. Maramureş, proprietatea d-nei Axenia şi Maria Pop, în suprafaţă de 18 ha 7786 m². Regimul codru cu 60 rezerve la ha cu diametrul în jurul a 0.30 aleşi din cei mai groşi. Re-

voluţia normală 90 ani, exploatarea într'un an şi cu garanţia de împădurire 2000 lei fiecare ha. Revizuirea după 10 ani.

i) Studiul sumar de exploatare al pădurii Colibi, pendinte de comuna Săpânţa, jud. Maramureş, proprietatea d-lui Turda G. şi alţi 4 locuitori, în suprafaţă de 17 ha 2592 m². Regimul codru cu 60 arbori de rezervă la hectar cu diametrul în jurul a 0.30 m. aleşi din cei mai groşi. Revoluţia normală 90 ani, exploatarea într'un an şi cu garanţia de împădurire 2000 lei de fiecare hectar. Revizuirea după 10 ani.

Art. 2. — Aceste studii sumare de exploatare se aprobă numai din punct de vedere technic silvic, luându-se drept definitivă situaţia comunicată de organele de aplicare a legii pentru reforma agrară.

Constatându-se însă în urmă că arătările din aceste studii referitoare la suprafaţa pădurii, la numele proprietarului, etc. au fost date eronat sau între timp au suferit schimbări din cauza reformei agrare sau orice alte cauze, regulamentul se va revizui imediat, fie din punct de vedere technic silvic, fie asupra proprietăţii, suprafeţei, etc.

Art. 3. — Toate celelalte dispoziţiuni prevăzute în studiile respective şi articolul adiţional anexat fiecăruia sunt executorii.

Art. 4 şi ultimul. — Domnul administrator al Casei Pădurilor este însărcinat cu executarea prezentei deciziuni.

Dată astăzi 1 Iulie 1927 în cabinetul nostru.

Ministru, (ss) *C. Argetoianu.*

p. conf. *Indescifrabil.*

No. 31149 927

Art. 1. — Se aprobă de noi:

a) Studiul sumar de exploatare al pădurii Tarniţa, pendinte de comuna Săpânţa, jud. Maramureş, proprietatea d-lui Braico Mihail, în suprafaţă de 10 ha 0821 m² Regimul codru cu 60 arbori de rezervă la ha, cu diametrul mediu în jurul a 0.30 m. aleşi din cei mai sănătoşi. Revoluţia normală 90 ani, exploatarea într'un an şi cu garanţia de împădurire 2000 lei de fiecare hectar. Revizuirea după 10 ani.

b) Studiul sumar de exploatare al pădurii Tarniţa, pendinte de comuna Sămânţa, jud. Maramureş, proprietatea d-nei Pop Maria a lui Gheorghe, măritată Pop Toader a Tomi a sitarului şi a ta, în suprafaţă de 12 ha, 1800 m². Regimul codru cu 60 arbori de rezervă la hectar, cu diametru mediu în jurul a 0.30 m. aleşi din cei mai sănătoşi. Revoluţia normală 90 ani, exploatarea într'un an şi cu garanţia de împădurire 2000 lei de fiecare hectar. Revizuirea după 10 ani.

c) Studiul sumar de exploatare al pădurli Tarniţa, pendinte de comuna Săpânţa, jud. Maramureş, proprietatea d-lui Turda Ioan şi alţi doi, în suprafaţă de 10 ha 4500 m². Regimul codru cu 60 arbori de rezervă la ha, cu diametru în jurul a 0.30 m. aleşi din cei mai sănătoşi. Revoluţia normală 90 ani, exploatarea într'un an şi cu garanţia de împădurire 2000 lei de fiecare hectar. Revizuirea după 10 ani.

d) Studiul sumar de exploatare al pădurii Tarniţa, pendinte de comuna Săpânţa, jud. Maramureş, proprietatea d-lui Stan D. T. Diacului şi Pop Gh. Petruc, în suprafaţă de 12 ha 4472 m². Regimul codru cu 60 arbori de rezervă la hectar, cu diametru în jurul a 0.30 m. aleşi din cei mai sănătoşi. Revoluţia normală 90 ani, exploatarea într'un an şi cu garanţia de împădurire 2000 lei de fiecare hectar. Revizuirea după 10 ani.

e) Studiul sumar de exploatare al pădurii Rotunda, pendinte de comuna Sămânţa, jud. Maramureş, proprietatea d-lui Pop Gh. a lui D-tru G. Tomi, în suprafaţă de 10 ha 2900 m². Regimul codru cu 60 arbori de rezervă la ha cu diametru în jurul a 0.30 m. aleşi din cei mai sănătoşi. Revoluţia normală 90 ani, exploatarea într'un an şi cu garanţia de împădurire 2000 lei de fiecare hectar. Revizuirea după 10 ani.

f) Studiul sumar de exploatare al pădurii Rotunda, pendinte de comuna Săpânţa, jud. Maramureş, proprietatea d-lui Steţca Nicora a Tatucului, în suprafaţă de 13 ha 7200 m². Regimul codru cu 60 arbori de rezervă la hectar cu diametru în jurul a 0.30 m aleşi, din cei mai sănătoşi. Revolutia normală 90 ani, exploatarea într'un an şi cu garanţia de împădurire 2000 lei de fiecare hectar. Revizuirea după 10 ani.

g) Studiul sumar de exploatare al pădurii Rotunda, pendinte de comuna Săpânţa,

jud. Maramureş, proprietatea d-lui Stan D. a lui Ioan, în suprafaţă de 14 ha 7700 m². Regimul codru cu 60 arbori de rezervă la ha, cu diametrul în jurul a 0.30 m. aleşi din cei mai sănătoşi. Revoluţia normală 90 ani, exploatarea într'un an şi cu garanţia de împădurire 2000 lei de fiecare hectar. Revizuirea după 10 ani.

h) Regulamentul de exploatare al pădurii Rotunda, pendinte de comuna Săpânţa, jud. Maramureş, proprietatea d-lui Vogel Hergel, în suprafaţă de 31 ha 5200 m². Regimul, codru cu 60 arbori de rezervă la hectar, cu diametru în jurul a 0.30 m. aleşi din cei mai sănătoşi. Revoluţia normală 90 ani, exploatarea în 2 ani şi cu garanţia de împădurire 2000 lei de fiecare hectar. Revizuirea după 10 ani.

i) Studiul sumar de exploatare al pădurii Rotuda, pendinte de comuna Săpânţa, jud. Maramureş, proprietatea d-lui Pop Gh. I. Tirpilă în suprafaţă de 13 ha 1800 m. p. Regimul Codru cu 60 arbori de rezervă la hectar, cu diametru în jurul a 0.30 m. aleşi din cei mai sănătoşi. Revoluţia normală 90 ani, exploatarea într'un an şi cu garanţia de împădurire 2000 lei de fiecare hectar. Revizuirea după 10 ani.

j) Studiul sumar de exploatarea pădurii Săpâncioara, pendinte de comuna Săpânţai, jud. Maramureş, proprietatea d-lui Stan Ilie lui D. Pătrunjel, în suprafaţă de 11 ha 2600 m². Regimul codru cu 60 arbori de rezervă la hectar cu diametru în jurul a 0.30 m. aleşi din cei mai sănătoşi. Revoluţia normală 90 ani, exploatarea într'un an şi cu garanţia de împădurire 2000 lei de fiecare hectar. Revizuirea după 10 ani.

Art. 2. — Aceste studii sumare se aprobă numai din punct de vedere tehnic silvici, luându-se drept definitivă situaţia comunicată de organele de aplicare a legii pentru reforma agrară.

Constatându-se însă în urmă că arătările din aceste studii sumare referitoare la suprafaţa pădurii, la numele proprietarului, etc. au fost date eronat sau între timp au suferit schimbări din cauza reformei agrare sau orice alte cauze, regulamentul se va revizui imediat, fie din punct de vedere tehnic silvic, fie asupra proprietăţii, suprafeţei, etc.

Art. 3. — Toate celelalte dispoziţiuni prevăzute în studiile respective şi articolul adiţional anexat fiecăruia sunt executorii.

Art. 4 şi ultimul. — Domnul administrator al Casei Pădurilor esta însărcinat cu executarea prezentei deciziuni.

Dată astăzi 1 Iulie 1927 în cabinetul nostru.

Ministru, (ss) *C. Argetoianu.*

No. 31151 927.

Art. 1. — Se aprobă de noi:

a) Amenajamentul pădurii Dumbrava Varului şi pădurea Oraşului, pendinte de comunele Someşul Cald, Agârbiciu şi Gilău, jud. Cojocna, proprietatea oraşului Cluj, în suprafaţă de 1440 ha 8400 m². Regimul codru cu tăeri succesive seria I şi II şi crâng simplu seria III Revoluţia normală 80 ani, exploatarea în 80 ani seria I şi II, iar pentru seria III-a revoluţia normală 40 ani, exploatarea în 40 ani. Garanţia de împădurire 800 lei de ha pentru codru şi 500 lei pentru seria de crâng. Revizuirea după 10 ani.

b) Regulamentul de exploatare al pădurii Minişile de sus, pendinte de comuna Minişile de sus, jud. Arad, proprietatea Compos, foştilor urbarialişti din Minişele de sus, în suprafaţă de 72 ha 9600 m². Regimul crângul cu 60 rezerve la ha. Revoluţia normală 40 ani, exploatarea în 40 ani şt cu garanţia de împădurire 300 lei de fiecare hectar. Revizuirea după 10 ani.

c) Regulamentul de exploatare al pădurii Tăut, pendinte de comuna Tăut, jud. Arad, proprietatea Compos. Tăut, în suprafaţă de 161 ha 9300 m². Regimul crângul cu 60 rezerve la hectar. Revoluţia normală 40 ani, exploatarea în 40 ani şi cu garanţia de împădurire 300 lei de fiecare hectar. Revizuirea după 10 ani.

d) Regulamentul de exploatare al pădurii Marghita, pendinte de comuna Marghita, jud. Bihor, proprietatea comunei Marghita, în suprafaţă de 57 ha 3462 m². Regimul crâng simplu, ar când arboretele vor avea vârsta de peste 50 ani se vor opri câte 150 arbori de rezervă la ha aleşi din cei mai bine conformaţi şi sănătoşi. Revoluţia normală 40 ani, exploatarea în 40 ani şi cu garanţia de împădurire 1000 lei de ha. Revizuirea după 10 ani.

e) Regulamentul de exploatare al pădurii Dealul Puştei, pendinte de comuna Ol-

precht, jud. Someş, proprietatea d-lui Alex. Vaida Voivod, în suprafaţă de 38 ha 0700 m². Regimul crâng simplu. Revoluţia normală 20 ani, exploatarea într'un an şi cu garanţia de împădurire 500 lei de fiecare hectar. Revizuirea după 10 ani.

f) Regulamentul de exploatare al pădurii Silindia, pendinte de comuna Silindia, jud. Arad, proprietatea Compos. Silindia, în suprafaţă de 101 ha 3300 m². Regimul crângul cu 60 rezerve la ha. Revoluţia normală 40 ani, exploatarea în 40 ani, garanţia de împădurire 300 lei de fiecare hectar. Revizuirea după 10 ani.

g) Regulamentul de exploatare al pădurii Mitropolit, pendinte de comuna Sahaidac, jud. Tighina, proprietatea Obştei de 93 locuitori din satul Mitropolit zis şi Porumbica, în suprafaţă de 59 ha 2572 m². Regimul crâng simplu. Revoluţia normală 12 ani, exploatarea în 12 ani şi cu garanţia de împădurire 500 lei de hectar. Revizuirea după 10 ani.

h) Amenajamentul pădurii comunei Jimboru formată din 5 trupuri, pendinte de comuna Jimboru şi Racoşul de sus, jud Odorhei, proprietatea comunei Jimboru, în suprafaţă de 2110 ha 5500 m². din care 2020 ha 0700 pădure în 4 serii. Regimul seria I codru grădinărit şi seria II şi III codru cu tăeri succesive. Revoluţia normală seria I şi III 72 ani, exploatarea în 72 ani, seria II-a revoluţia normală 96 ani, exploatarea în 96 ani. Garanţia de împădurire 600 lei de fiecare hectar. Revizuirea după 10 ani.

Seria IV-a nu se aprobă transformarea pădurii în păşune împădurită.

Art. 2. — Aceste regulamente de exploatare şi amenajamente se aprobă numai din punct de vedere technic silvic, luându-se drept definitivă situaţia comunicată de organele de aplicare a legii pentru reforma agrară.

Constatându-se însă în urmă că arătările din aceste amenajamente şi regulamente de exploatare referitoare la suprafaţa pădurii, la numele proprietarului, etc. au fost date eronat sau între timp au suferit schimbări din cauza reformei agrare sau orice alte cauze, regulamentul sau amenajamentul se va revizui imediat, fie din punct de vedere technic silvic, fie asupra proprietăţii, suprafeţei, etc.

Art. 3. — Toate celelalte dispoziţiuni prevăzute în studiile respective şi articolul adiţional anexat fiecăruia sunt executorii.

Art. 4 şi ultimul. — Domnul administrator al Casei Pădurilor este însărcinat cu executarea prezentei deciziuni.

Dată astăzi 1 Iulie 1927 în cabinetul nostru.

Ministru, (ss) *C. Argetoianu.*

p. conf. *Indescifrabil.*

No. 31153 927.

Art. 1. — Se aprobă de noi:

a) Regulamentul de exploatare al pădurii Zăvoiul Săcueni, pendinte de comuna Săcueni, jud. Dâmboviţa, proprietatea primăriei comunei Săcueni, în suprafaţă de 15 ha 4000 m². pădure. Regimul crâng simplu. Revoluţia normală 10 ani, exploatarea în 5 ani şi cu garanţia de împădurire 300 lei de fiecare hectar. Revizuirea după 5 ani.

b) Regulamentul de exploatare al pădurii Bârsăneşti, pendinte de comuna Bârsăneşti, jud. Bacău, proprietatea d-nei Ana Căpitan Ercol Rosetti în suprafaţă de 184 ha 1400 m². din care de exploatat 16 ha 5400 m². Regimul crângul cu 80 reserve la hectar din arborii cei mai groşi, bine conformaţi. Revoluţia normală 30 ani, exploatarea în 2 ani şi cu garanţia de împădurire 500 lei de fiecare hectar. Revizuirea după 10 ani.

c) Studiul sumar de exploatare al pădurii Miceasca, pendinte de comuna Miceşti, jud. Muscel, proprietatea d-nei Floarea Pr. C. Nicolescu, în suprafaţă de 22 ha 3400 m². Regimul crâng simplu. Revoluţia normală 20 ani, exploatarea în 2 ani şi cu garanţia de împădurire 500 lei de fiecare hectar. Revizuirea după 10 ani.

d) Regulamentul de exploatare al pădurii Nişcovul-Cârlovoaia lot. II pendinte de comuna Gura Nişcovului, jud. Buzău, proprietatea d-nei Elena N. Adam, în suprafaţă de 66 ha 9100 m². Revoluţia normală 12 ani, exploatarea în 10 ani şi cu garanţia de împădurire 500 lei de fiecare hectar. Revizuirea după 10 ani.

e) Regulamentul de exploatare al pădurii Coasta Cotmiţa şi Băjănia pendinte de comuna Uda de sus, jud. Argeş, proprietatea d-lui N. D. Diaconescu, în suprafaţă de 15 ha 8500 m². Regimul crâng simplu. Revoluţia normală 18 ani, exploatarea în 3 ani şi cu garanţia de împădurire 500 lei de fiecare hectar. Revizuirea după 10 ani.

f) Regulamentul de exploatare al pădurii La Grohot şi Turburata lot. 189, pendinte de comuna Goioasa, jud. Bacău, proprietatea d-lui Toma Teodorescu, în suprafaţă de 89 ha 4680 m². Regimul codru cu 20 arbori de rezervă la ha din cei mai sănătoşi cu diametrul în jurul a 0.30. Revoluţia normală 80 ani, exploatarea în 4 ani şi cu garanţia de împădurire 1000 lei de fiecare hectar. Revizuirea după 10 ani.

g) Regulamentul de exploatare al pădurii Turburata lot. 191, pendinte de comuna Goioasa, jud. Bacău, proprietatea d-nei Aglaia Teodorescu, în suprafaţa de 69 ha 5170 m². Regimul codru cu 20 arbori de rezervă la ha din cei mai sănătoşi cu diametrul în jurul a 0.30. Revoluţia normală 80 ani, exploatarea în 4 ani şi cu garanţia de împădurire 1000 lei de fiecare hectar. Revizuirea după 10 ani.

h) Regulamentul de exploatare al pădurii Oraşa-Avram, pendinte de comuna Săndulени, jud. Bacău, proprietatea d-lui Ioan Grigoriu, în suprafaţă de 60 ha 80 0 m². pădure. Regimul crângul cu 80 rezerve la ha cu diametrul mai mare de 0.25 din ţesenţă fag şi gorun uniform repartizaţi. Revoluţia normală 30 ani, exploatarea în 4 ani şi cu garanţia de împădurire 1000 lei de fiecare hectar. Revizuirea după 10 ani.

i) Regulamentul de exploatare al pădurii Gogeni, pendinte de com na Paulești, jud. Prahova, proprietatea Ioan Dumitrescu şi alţi 6, în suprafaţă de 39 ha 3124 m². Regimul crâng simplu. Revoluţia normală 12 ani, exploatarea într'un an şi cu garanţia de împădurire 500 lei de fiecare hectar. Revizuirea după 10 ani.

j) Regulamentul de exploatare al pădurii Glodu-Plopiş, pendinte de comuna Moroeni, jud. Dâmboviţa, proprietatea d-lul Avram Grigorescu, în suprafaţă de 101 ha 500 m². Regimul crângul cu 60 rezerve la hectar dintre arborii rămaşi din exploatările anterioare. Revoluţia normală 30 ani, exploatarea în 3 ani şi cu garanţia de împădurire 1000 lei de fiecare hectar. Revizuirea după 10 ani.

Art. 2. — Toate celelalte dispoziţiuni prevăzute în studiile respective şi articolul adiţional anexat fiecăruia, sunt executorii.

Art. 3 şi ultimul. — Domnul administrator al Casei Pădurilor este însărcinat cu executarea prezentei deciziuni.

Dată astăzi 1 Iulie 1927 în cabinetul nostru.

Ministru, (ss) *C. Argetoianu.*

No. 31155.

Anul XXXIX | Sept.—Oct. 1927 | No. 9—10

REVISTA PĂDURILOR

ORGANUL SOCIETAŢII „PROGRESUL SILVIC"

FONDATĂ IN ANUL 1886

APARE LUNAR

SUMARUL:

Studii: Şesul dintre Dunăre şi Tisa şi cel dintre Tisa şi ramificaţiunile Carpaţilor (urmare) . . . . . **I. Prodan**

Fapte şi însemnări: Referat asupra regimului apelor în basinul Crişurilor. **P. Antonescu**
Pădurile de stejar spre exterminare. **A. Munteanu**
Pădurile Bulgariei . . . . . **D. A. Sburlan**
Incendiile de păduri din Franţa. . **G. I. Ionescu**
Fragment. . . . . .
* * *
Consideraţiuni generale asupra pădurilor din România. . . . . **Al. I Lăzurianu**
G. Huffel . . . . . **P. Antonescu**
România . . . . . după **G. Huffel**
Expozeul delegaţiunei române relativ la regimul apelor din basinul Tisei. **P. Antonescu**
Pădurile în răspunsul Senat. la Mesaj. **P. Ioan**

Material documentar silvic: Asupra vegetaţiei lui Ailanthus glandulosa. **C. D. Chiriţă**
Asolamentul speciilor în pepiniere. **C. G. Georgescu şi C. Profir**
Un atac de broaşte . . **C. G. Georgescu**

Recenzii: Congresul dela Roma. — Literatură.

Revista revistelor.—Informaţiuni.

Societatea „Progresul silvic": Desbateri. — Decizii. — Necrolog.

REDACŢIA ŞI ADMINISTRAŢIA: B-DUL I. C. BRATIANU No. 57 bis
BUCUREŞTI

An. XXXIX | Sept. – Oct. 1927 | Nr. 9—10

REVUE DES FORÊTS

Publication mensuelle de la Société forestière roumaine „Progresul Silvic"

SOMMAIRE:

Etudes: La plaine située entre le Danube et la Tissa et celle située entre la Tissa et les Carpathes (suite) . . . **I. Prodan**

Faits et remarques: Référé concernant le régime des eaux dans le bassin des Criches . . . . . **P. Antonesco**

La disparition des forêts de chêne (avec résumé). . . . . **A. Munteanu**

Les forêts de Bulgarie (avec résumé). **D. A. Sburlan**

Les incendies des forêts en France. Fragment. . . . . **G. I. Ionesco**

* * *

Aperçu général sur les forêts de Roumanie . . . . . **Al. I. Lăzurianu**

G. Huffel . . . . . **P. Antonesco**

La Roumanie . . . . . d'après **G. Huffel**

L'Exposé de la délégation roumaine sur le régime des eaux du bassin de la Tissa . . . . . **P. Antonesco**

Ce qu'on a dit sur les forêts dans le message au Sénat . . . . . **P. Ioan**

Materiel forestier documentaire:

La végétation de l'Ailanthus glandulosa . . . . . **C. D. Chirița**

l'Assollement des différentes espéces en pépinière. . . . . **C. G. Georgesco et C. Profir**

Un ataque de grenouilles . . . . . **C. G. Georgesco**

Compte-rendu: Le Congrès forestièr à Rome. Littérature . . . .

Revue des revues. — Informations.

La Société „Progresul silvic":

Débats. — Décisions. — Nécrolog.

Les articles originaux et ceux d'intérêt général sont suivis d'un résumé en langue française ou allemande

RÉDACTION ET ADMINISTRATION: Bd. I. C. BRATIANO No. 57 bis
BUCAREST

Anul XXXIX Sept.-Oct. 1927 No. 9—10

REVISTA PĂDURILOR

ORGANUL SOCIETĂȚII „PROGRESUL SILVIC“

STUDII

ȘESUL DINTRE DUNĂRE ȘI TISA ȘI CEL DINTRE TISA ȘI RAMIFICAȚIUNILE CARPAȚILOR

FORMAȚIUNILE DE PLANTE ȘI FACTORII PRINCIPALI CARI INFLUENȚEAZA VEGETAȚIA

de Prof. I. PRODAN (Cluj)

(urmare)

B. **Factorii principali cari influențează vegetația.**

Clima.

Se cunoaște în deobște influența ce exercită temperatura asupra vegetației. Printre multiplii factori meteorologici, temperatura este aceea, care pune bariere vegetației atât în timp cât și în spațiu. Așa în regiunile noastre se știe, că viața începe a se trezi pe la începutul lunei Martie, uneori chiar mai curând pentru a se menține nealterată până prin lunile de toamnă, octombrie, noembrie, când se stinge cel puțin pentru ochii noștri.

Sunt însă plante, care în ciuda tuturor intemperiilor persistă și dealungul ernii și nu-și desbracă niciodată haina lor verde ex.: *Capsella bursa pastoris, Taraxacum officinale, Bellis perennis, Viola odorata, Senecio vulgaris, Poa annua, Stellaria media.* Caracteristic tuturor plantelor, cari trec la viața activă în epoca care urmează imediat după trecerea ernii și care se caracterizează

prin schimbări prea brusce de temperatură, este că ele își desvoltă mai întâiu organele florale și numai mai târziu pe cele de asimilație, adică frunzele. Dar neregularitățile meteorologice dela începutul primăverii provoacă și alte fenomene mult mai interesante, în viața plantelor. Printre acestea remarcăm în primul rând acea neregularitate de înflorire pe care am observat-o în șesul tratat la *Salcea albă* etc. și care consistă în faptul, că unele exemplare ale acestor plante înfloresc mai curând înainte de 15 aprilie, altele mult mai târziu după această dată. Acest fenomen se observă și la *Quercus robur f. tardigrada* și ne amintește plantele *asyngame*. Se numesc, după Kemer, astfel toate plantele la cari înflorirea nu se face deodată la toți indivizii, ci se prelungește pe un interval mai mare de timp 5—6 săptămâni. Această proprietate rămâne la început fără efect asupra indivizilor din punct de vedere sistematic, cu timpul însă devine punctul de plecare al formării de varietăți, subspecii și specii noi. In cazul special pe care l-am amintit, lucrurile nu au ajuns până la diferențieri sistematice.

După *Borbás*, un moment important în viața plantelor îl formează ziua de 24 Iunie, care coincide aproape cu solstițiul de vară. Stejarul d. ex. la această dată dă lăstari noi și fiindcă frunzele acestor lăstari se desvoltă în alte condiții meteorologice decât cele de primăvară, forma și mărimea lor încă diferă. Fenomenul poartă numirea de *heterofilie*. Plantele, cari la noi precedă și urmează cu înflorirea această dată, sunt *Tilia grandifolia* și *T. argentea* sau *T. alba*, la care unele exemplare înfloresc după solstițiu. Influența acestei date se observă și în construcția lemnului, țesutul lemnos este mai compact și mai subțire decât acela, care s'a format înaintea zilei de 24 Iunie. Dacă prin urmare solstițiul de vară are un rol atât de important în viața plantei, apoi echinocțiul cu siguranță trebue să joace un rol și mai important. Căci la această dată vremea este mult mai capricioasă decât în luna Iunie, când și-a câștigat un caracter de o constanță oarecare.

Influența schimbărilor de temperatură dela începutul primăverii se resimte și asupra pomilor roditori. Se știe că recolta acestora e compromisă adeseori în urma înghețurilor târzii, cari surprind florile și le nimicesc. Este deci o problemă de mare importanță economică, aranjarea înfloririi în așa fel ca ea să se producă după trecerea acestor înghețuri de primăvară. La acest rezultat se ajunge pe alocuri acoperind îndată după căderea primei zăpezi porțiunea

de teren ocupată de rădăcini cu paie şi cu pământ şi menţinându-se această cuvertură artificială peste iarnă. Urmarea e, că primăvara zăpada astfel acoperită se topeşte mai anevoie, iar pomii nu îşi grăbesc înflorirea. Se recomandă acest procedeu şi pentru alte motive. S'a observat anume, că cu cât înflorirea întârzie, cu atât se scurtează intervalul de timp dintre epoca înfloririi şi aceea a maturităţii.

Cifrele date de *Hegyfoky* [1] şi *Reissenberger* [2] sunt foarte eleocvente. Iată cari sunt aceste cifre:

Locul de observaţie: Turkeve (Ungaria) în centrul şesului

Specia:	Data înflorirei	Zilele dela înflorire până la maturitate
Cireş 8 ani	aprilie 7.9	62.6
» »	» 17.7	55.5
Cais 8 ani	» 0.4	96.6
» 7 »	» 16.0	81.4
Sibiu: (Reissenberger)		
Cireş (10 ani)	aprilie 12.0	50.1
» »	» 27.6	39.3
Viţa de vie 20 ani	iunie 8.2	89.3
» » » » »	» 19.5	86.9

Reissenberger explică acest fenomen prin acţiunea mai nefastă a primelor zile de primăvară, când timpul este mult mai puţin staţionic. Din contră cu cât pomii înfloresc mai târziu, cu atât mai puţin se resimt pe urma acestor diversiuni climaterice, cari devin din ce în ce mai puţin acute, efectul e, că maturitatea fiziologică se manifestă mai curând.

Ingheţurile de iarnă şi de primăvară.

In genere ingheţurile de iarnă nu sunt atât de vătămătoare vegetaţiei, ca acelea cari se ivesc primăvara târziu sau toamna prea de timpuriu. Fenomenul se explică prin faptul, că temperatura în şesul tratat nu scade niciodată prea mult, încât iernile grele sunt destul de rare (în genere mijlocia de temperatură s'a menţinut sub

1) A virágzástól a gyümölcsérésig (dela înflorire până la maturitatea fructelor). Term. Tud. Közl. 1912, 579 old.

2) Archiv. des vereins für Siebenbürgische Landeskunde. Neue Folge, B. XXVI. S. 606.

— 10° timp de mai multe luni, termometrul scăzând până la — 24°, fără însă să depășească niciodată — 30°. Asemenea cazuri sunt însă excepție și nici de cum regulă.

Cauzele, cari determină această blândețe a iernii sunt în parte curenții aerieni, cari vin din regiuni mai calde sau chiar dela Mare și lipsa de zăpadă.

Caracterul acesta blând al iernilor face posibilă iernarea acelor plante, cari își transformă clorofila și amidonul în ulei. Unele plante ca *Buxus, Hedera, Mahonia,* ba chiar și trandafirii pot ierna, fără nici o măsură de precauție.

Stricăciuni mai mari cauzează gerurile iernii semănăturilor, în deosebi atunci când sunt ierni fără precipitațiuni, sau când vântul spulberă zăpada și o depune în depresiuni, încât solul rămâne cu totul expus intemperiilor. Așa d. ex. în iarna anului 1893—94 *Hordeum disticum* și *secară* au fost aproape complet distruse; locurile rămase fără vegetație s'au cultivat cu porumb. Dintre arbori mai mult suferă pe urma gerului aceia, cari nu au facultatea de a-și transform întreg amidonul în zahăr, ci numai acela dela suprafață (din scoarță), cum e d. ex. *nucul,* care e foarte sensibil față de temperaturi scăzute. Gerurile distrug cu deosebire arbori mai bătrâni; nici lăstarii tineri nu sunt însă mai favorizați uneori; lucrul acesta se observă îndeosebi la persic, cireș, vișin, gutui etc. Printre plantele cari suferă în urma iernilor aspre amintim încă vița de vie, trandafirul urcător, *Clematis* etc., iar dintre arborii de ornament: *Morus alba, Broussonetia, Sophora, Paulownia, Catalpa,* ba chiar și salcâmul care s'a aclimatat perfect la noi. Din genul *Syringa* mai sensibilă e *Syringa persica.*

Apariția înghețurilor de primăvară este în strânsă legătură cu durata și asprimea iernii. O iarnă aspră și lungă poate provoca înghețuri în luna Maiu, ba uneori chiar și în Iunie. Efectul acestor înghețuri este mult mai dezastruos, pentru că ele surprind vegetația atunci când funcțiunile fiziologice sunt în curs. Organele cari se resimt în special sunt florile și mugurii florali.

Felul în care lucrează înghețurile asupra acestor organe a fost demonstrat în mod experimental de către *Ewert.* Rezultatele experiențelor acestui învățat, cari coincid perfect de bine cu observațiunile mele proprii, au arătat că rezistența la îngheț a polenului este în funcțiune de gradul lui de maturitate. Consecința acestui fapt e că polenul este mai expus înghețuriior în faza când se gă-

seşte închis în învelişul floral, decât atunci când floarea e complect deschisă.

Stigmatele se comportă la fel, totuşi se poate spune cu siguranţă, că sensibilitatea lor faţă de îngheţuri este şi mai accentuată decât aceea a polenului. Şi în această privinţă împărtăşesc pe deplin constatările şi concluziile lui *Ewert*.

Iată şi observaţiile mele: In prima jumătate a lunei aprilie 1918 cu ocazia unui îngheţ am observat un cireş şi un cais din grădina mea, cari înfloriseră în parte înaintea acestui îngheţ. Toate florile cari erau deschise până la acea dată au căzut, aşa încât posibilitatea de fructificare a acestora era exclusă pentru acel an. Curiozitatea mă împingea mai departe, voiam să ştiu anume întrucât a influenţat îngheţul asupra acelor flori, cari încă nu erau deschise.

Am tăiat deci, mai mulţi muguri şi i-am supus unei amănunţite cercetări. Mare mi-a fost surpriza când am constatat, că organele femele ‹gineceul› erau complet înegrite, opărite şi în consecinţă distruse, anterele din contră erau intacte în cea mai mare parte, având aspectul şi coloarea obişnuită.

S'a observat deasemenea, că pomii plantaţi prin grădini sau prin locuri adăpostite suferă mai mult pe urma îngheţului, decât aceia, cari se găsesc la loc liber pe teren deschis [1]. Fenomenul se explică prin mişcarea aerului mult mai intensă în câmp deschis. Efectul este o transpiraţie mai abondentă a pomilor, ceeace aduce cu sine o concentraţie a sucului celular. Pe de altă parte cu cât evaporarea se întâmplă mai repede, cu atât se face mai uşor şi precipitarea apei sub formă de cristale de ghiaţă, iar prin aceasta se împiedecă o supra răcire a organelor vegetative.

Ceva mai periculoase decât îngheţurile din aprilie sunt acelea, cari apar în luna mai. Efectul lor e cu atât mai grav, cu cât aerul este mai uscat. In sens atenuant lucrează în totdeauna vântul, care acelerează evaporaţia, aşa încât vaporii de apă nu mai au timpul necesar pentru a se depune pe obiecte sub formă de brumă. După acum aceste îngheţuri se ivesc în prima sau a doua jumătate a lunei mai, efectul lor e mai puţin, sau mai mult dezastruos.

Dintre plantele agricole, acelea cari se resimt mai mult în urma acestor îngheţuri sunt: pomii fructiferi, viţa de vie, porum-

1› Sombor, pomii din apropierea pădurii Sikara, 20, IV. 1918.

bul, cartofii, fasolea, rapița, etc. Dintre plantele acvatice suferă mult *Typha augustifolia* și *T. latifolia*; din contră *Glyceria*, care de obicei crește pe marginea bălților rămâne cu totul intactă. Explicația acestui fenomen e următoarea: aerul e mai saturat de vapori deasupra oglinzii apei, decât la țărm; surplusul de vapori se depune sub formă de brumă pe plantele acvatice și nu și pe cele de țărm, cari trăesc într'o atmosferă mai puțin saturată. Înghețul plantelor nu se produce însă în momentul precipitării vaporilor de apă, ci în momentul topirei brumei, când căldura necesară lichefacerii este împrumutată dela plantă.

Toate înghețurile, despre cari a fost vorba până acum, provoacă la pomii al căror fruct este o drupă, o boală care se aseamănă cu apoplexia ⟨cais, piersec, prun, cireș, vișin⟩. Această boală se manifestă în moartea prematură a anumitor părți ale coroanei. Se întâmplă foarte adeseori să vedem în luna Iunie, cum frunzele acestor pomi se usucă brusc, iar partea corespunzătoare a tulpinei sucombă și ea. Cauza acestei apariții morbide sunt după *dr. Schilberszky K.* înghețurile de primăvară, cari se ivesc tocmai atunci când începe circulația sevei în arbori. Concomitent cu această boală se observă încă o mulțime de paraziți, cari atacă arborii. *(Cytospora rubescens, C. leucostoma Fries, Valsa prunastii* Fries, etc.⟩.

Simptome aproape asemănătoare se produc la cais atunci când vântul rupe crengile mai groase înaintea epocii de maturitate a fructelor. Arborii, mutilați în felul acesta din partea intemperiilor, se îmbracă anul viitor într'un fel de mâsgă rășinoasă, frunzele rămân palide și pipernicite, iar fructele sunt în majoritatea cazurilor viermănoase. Anul al 3-lea asemenea arbori sunt complet distruși.

Reese din toate cele de mai sus, că felul în care lucrează înghețurile de primăvară asupra vegetației, variază foarte mult și în genere se poate califica de primejdios. Înghețurile, cari se ivesc toamna chiar atunci când sunt prea timpurii nu au nici pe departe importanța și gravitatea înghețurilor târzii din primăvară. Ele lucrează cel mult asupra porumbului întârziindu-i coacerea.

Cât privește mijloacele de luptă contra înghețurilor s'a constatat, că cel mai eficace este pentru pomi arderea de substanțe organice, cari produc mult fum. Fumul servește ca manta izolatoare și împiedecă formarea și precipitarea brumei pe organele

plantelor. Acest mijloc însă nu se poate aplica, decât în absența vântului, căci vântul împrăștie fumul. *Jamin* crede, că răspândirea artificială de vapori de apă în atmosferă are un efect chiar mai sigur, decât împrăștierea fumului. Pentru a ajunge la acest rezultat e suficient a pune putini mari cu apă în apropierea pomilor amenințați de îngheț. Rezultatul e aproape identic cu acela care se obține prin ardere și împrăștiere de fum.

(Va urma)

FAPTE ŞI INSEMNARI

REFERATUL

Cu privire la cele constatate de delegaţiunea mixtă româno-ungară cu ocaziunea vizitării bazinurilor celor trei Crişuri în luna Iulie a. c. am înaintat Casei Pădurilor următorul referat:

Domnule Administrator,

Cu adresa No. 28.009 din 1 Iulie a. c. aţi binevoit a-mi da delegaţiune de a face parte din comisiunea technică pentru facerea studiilor în vederea ameliorării regimului apelor din regiunea bazinelor celor Trei Crişuri, în conformitate cu rezoluţiunile comisiunei regimului apelor din bazinul central al Dunării, luate în şedinţele din a X-a sesiune, care a avut loc în a. c. în Bucureşti.

Această comisiune compusă din d-l *R. Opreanu*, directorul general al apelor, ca delegat technic pentru aplicarea stipulaţiunilor convenţiunei din 1924 încheiată între România şi Ungaria relativ la regimul teritoriilor limitrofe, din d-l geolog *Grigorescu*, profesor la şcoala politechnică din Timişoara, numit în ultimul moment în locul d-lui Profesor *Macovei* dela şcoala politechnică din Bucureşti, care a fost împiedecat de a participa, precum şi din subsemnatul în calitate de expert silvic, — complectată, fiind prin delegatul technic ungar respectiv, ajutat de d-l *Paul Maraközi*, Inginer forestier şi de d-l *Paul Rozsloznik*, geolog, s'a întrunit în ziua de 16 Iulie la sediul serviciului regional al apelor din Cluj, după care, conform programului stabilit, a plecat în aceiaşi zi spre Oradea Mare vizitând bazinul Crişului Repede, iar în zilele următoare 17, 18, 19 şi 20 bazinul Crişului Negru, al Crişului Alb, precum şi o parte din bazinul Mureşului şi anume, pe o distanţă de circa 75 km. până la reşedinţa ocolului *Totvaradia*, condus actualmente de d-l inginer *Sabin Pelle*.

Spre a lua înțelegere cu d-l director al regionalei silvice din Cluj, d-l inspector g-ral Coșei, în ce privește lucrările de împădurirea terenurilor improductive (sterile) etc. eu m'am aflat în localitate încă dela 14 l. c.

Mai înainte de a vă face cunoscut rezultatul constatărilor făcute pe teren de menționata comisiune și de itinerarul urmat, cred necesar a face istoricul împrejurărilor, cari au provocat instituirea acestei comisiuni.

Cu prilejul celei de a 9-a sesiune ținută în anul 1926 în Budapesta, comisiunea technică permanentă a regimului apelor Dunării, în urma discuțiunilor urmate cu privire la inundațiunea care a avut loc în luna Decembrie 1925 prin răvărsarea Crișului Alb, a hotărît următoarele:

«1. De a menține la ordinea zilei chestiunea inundațiunilor în bazinul Crișului Alb.

«2. De a lua act de declarațiunile celor două delegațiuni interesate și de dorința lor de a regula chestiunea aplicându-se stipulațiunile Convențiunei din 1924.

«3. De a ruga delegațiunile de a lua cât mai repede dispozițiunile necesare:

a) Pentru ca prin lucrări corespunzătoare să se remedieze situația critică locală.

b) De a se întreprinde de comun acord de către technicienii numiți de către cele două părți interesate studiul d'ansamblu pentru ameliorarea efectivă a regimului apelor din bazinul celor Trei Crișuri.

«Comisiunea își exprimă în acelaș timp încrederea că măsurile prevăzute la punctul *a* vor fi luate cu cea mai mare urgență și că pentru studiul prevăzut la puntul *b* se vor acorda de o parte și de alta cele mai mari înlesniri technicienilor celor două părți.

«Comisiunea cere, în fine, de a fi ținută la curent de către cele două delegațiuni interesate, de stadiul măsurilor protectoare executate și de studiile întreprinse».

In urma discuțiunilor cari au avut loc în ședințele din 7–13 Mai a. c. când Comisiunea regimului apelor din bazinul Dunării și-a ținut sesiunea X-a a sa în București, s'a luat următoarea rezoluțiune:

«Ascultând expozeurile delegațiunilor Ungariei și României,

privitoare la executarea rezoluțiunei Comisiunei din 29 Maiu 1926 în ce privește inundațiunea din Decembrie 1925 în regiunea Crișului Alb, constatând că dosarul conținând documentarea care i-ar permite de-a delibera și judeca în cunoștință de cauză nu i s'a prezentat, —

Decide:

«1. De a ruga delegațiunile interesate ca să intervină pe lângă guvernele respective, pentru ca experții ungari și români să se reunească de urgență și să constate în comun la fața locului dacă lucrările ‹amenajamente› apropiate au fost efectuate de o parte și de alta pentru a face față situațiunei critice locale.

2. De a ruga delegațiunile interesate ca să intervină pe lângă guvernele respective, pentru ca studiul d'ansemblu al ameliorației efective a regimului apelor în bazinul celor trei Crișuri, prevăzut prin rezoluția Comisiunei din 29 Mai 1926 de a se întreprinde în comun și de către technicienii celor două părți interesate, să se înceapă fără întârziere și să înainteze cu toată energia;

3. De a ruga delegația României ca să intervină pe lângă guvernul său ca să binevoiască să constate starea actuală a pădurilor situate în regiunile muntoase ale basinurilor colectoare ale sistemului celor trei Crișuri și de a pune în curent comisiunea de constatările făcute în ce privește economia acestor păduri, precum și măsurile luate eventual spre a se remedia starea de lucruri actuală.

«Comisiunea cere în fine de a fi ținută în mod eficace de către delegațiunile interesate la curent de starea de înaintare a măsurilor și a studiilor întreprinse».

Facerea studiilor, despre care se face mențiune prin această din urmă rezoluțiune, necesitând un timp îndelungat, scopul vizitării regiunei celor trei Crișuri de către comisiunea româno-ungară a fost după înțelegerea prealabilă avută de către D-l Director general al apelor R. Opreanu cu delegatul technic maghiar, după cum mi s'a făcut cunoscut prin adresa No. 5559 din 28 Iunie 1927 a Direcțiunei apelor, de a se face numai o inspecție generală deocamdată.

Așa fiind, itinerarul fixat și urmat a fost Cluj — Oradea-Mare, Oradea Mare, — Vascău — Brad, Brad — Baia de Criș — Vilagoș, Arad-Arad — Totvaradia — Oradea Mare, Oradea Mare — Cluj respectiv — București sau Budapesta.

In ziua de 16 Iulie delegația română însoțită de delegația

ungară a plecat în trei automobile dela Cluj, oprindu-ne la ravenul cunoscut sub numirea de «Valea Horchşului», care face parte din ocolul silvic Huedin.

Aci comisiunea a observat mai multe baraje de beton şi plantaţiuni de salcâm făcute pe coastele acestei văi în ultimii ani, cu puieţi daţi de Casa Pădurilor din pepiniera ocolului aflată în apropiere, baraje executate de Direcţiunea Apelor prin serviciul technic respectiv din Cluj în capul căreia se află un inspector de naţionalitate ungară rămas în ţară.

A mai vizitat de asemenea un mic raven, unde se făcuse în anii precedenţi lucrări de corecţiune de oarece ca şi cel dintâi prin materialele ce transportă în timpul viiturilor mari de apă ameninţă circulaţiunea pe şoseaua Naţională din localitate precum şi calea ferată Cluj—Oradea Mare.

De aici comisiunea, în urma dorinţei exprimate de membri delegaţiunei ungare, a mers câţiva km. cu automobilele pe *pârâul Drăganului* în sus, spre obârşia căruia în timpul regimului ungar se proectase construirea unui mare baraj pentru înmagazinarea ai unei cantităţi de apă de câteva milioane m. c., care proect, din cauza costului prea mare şi a evenimentelor războiului, n'a fost adus la îndeplinire.

Acest pârâu are, dealtminteri un caracter torenţial, ceeace se vede prin cantitatea mare de pietre şi bolovani ce transportă.

Din punctul de vedere geologic terenurile din stânga şi dreapta drumului prin care am trecut până la localitatea Banfy aparţine *Eocenului* cu cele trei ale sale etaje: *Eocenul Inferior*, format din straturi de argile şi pietrişuri amestecate cu ceva gips şi calcar; Eocenul mijlociu, cunoscut şi sub numirea de Luteţian, caracterizat prin marne cu numuliţi, prin argile pestriţe şi un strat de calcar cu moluşce; Eocenul superior prin calcare cu numulite Fabiane.

Dela puntul Banfy şi până la pârâul Sebeşel partea despre Nord este alcătuită din Oligocenul superior cu straturi de gresii cu concreţiuni de marne, cea despre Sud fiind reprezentată prin terenuri cuaternare. In dreptul văei *Horchişului*, unde s'au construit baraje de beton de serviciul apelor, se află o carieră de piatră în exploatare, terenul aparţinând formaţiunii Dacite, care durează până la gura pârâului Drăgan, unde apar şisturi cristaline, care ţin până la comuna Şeaua Regelui ‹Kiralyhago› unde începe forma-

ţiunea. Permienul cu straturi de gresie amestecate cu cuarţit, precum şi etaje de Trias cu dolomite şi calcar.

Urmând drumul a ajuns în comuna *Barodul Mare*, unde se află o mină de cărbuni ‹lignit› în exploatare pentru trebuinţele C. F. R., subsolul fiind format din etaje sarmatice precum şi de pliocen ‹pontice›, de unde am trecut peste tetenuri cuaternare şi cele aluvionare din valea Crişului Repede ajungând la Oradea Mare.

Starea păduroasă din regiunea parcursă de noi este descrisă la pag. 15 şi 16 din referatul No. 1 ce am avut onoarea a vă prezinta în ziua de 25 Noembrie 1926.

In ziua de 17 Iulie am plecat din Oradea Mare pentru vizitarea basinului Crişului Negru trecând pe lângă băile Felix, până unde se găsesc numai terenuri aluvionare şi de unde se încep întinse suprafeţe de etaje pontice, cari pe dealuri sunt acoperite de straturi de cuaternar formate din pământuri argilo-nisipoase-‹lehm› şi depozite de pietriş, exceptând partea dintre comunele Venter şi Rabogan, care este formată din Perm şi Trias, constituind ca un fel de insulă izolată.

Pe drumul ce conduce dela Beiuş — unde am ajuns la ora 13 — spre comuna Văşcău, am zărit dela depărtare partea superioară a basinului de recepţie al ravenului Meirag ‹prăpastie› din comuna *Totoreni*, care din cauza orei înaintate n'a putut fi vizitat mai de aproae după cum ar fi dorit expertul forestier ungar d-l inginer silvic Marakozi, care, în timpul regimului ungar, funcţionase în în regiunea Crişurilor mai mulţi ani, după cum ne-a afirmat.

Asupra acestui raven am stăruit mai mult în referatul meu din 25 Noembrie anul trecut, la care am ataşat şi câteva fotografii, iar numitul expert şi-a trecut mai multe note în carnetul său de observaţiuni, după cum făcuse de altfel şi în drumul nostru până aici, unde a văzut mai multe suprafeţe despădurite pentru creiare de păşuni comunale, neexceptându-se văile cu pante repezi, cari, prin defrişarea pădurei respective se vor transforma în locuri improductive.

La întrebarea ce mi s'a făcut, cum de s'a procedat astfel, am răspuns delegaţiunei ungare, că aplicarea legei de reformă agrară fiind o chestiune socială care trebuia urgent rezolvată, în suprafeţele destinate a fi transformate în păşuni, s'a putut strecura pe ici şi colea şi locuri cu pante repezi.

Toate aceste terenuri au fost prevăzute dealtfel în studiile sumare alcătuite anul trecut de Şefii de ocoale spre a fi neapărat

împădurite și anume până la podișurile dela partea de sus a coastelor văilor în chestiune, după cum am și probat interogatorilor mei. Ajunși la comuna Vășcău, delegația ungară și-a exprimat dorința de a vedea regiunea unde se află așa zisul «izvor al boilor». Satisfăcându-le dorința, am constatat că în unele părți terenul de formațiune triasică, este format de calcar, care prin despădurire s'ar putea transforma într'un adevărat carst, iar în apropierea unui vechiu islaz comunal se zărea ogașe mai mult sau mai puțin adânci, în care pământul ‹terra rossa› rămăsese cu totul gol la suprafață.

Am arătat delegației în chestiune, că și acest steril este prevăzut în studiile sumare ale Șefului de ocol respectiv spre a fi împădurit în scurt timp.

Dela comuna Vășcău și până la vârful «Dealul Mare», unde se află instalat un punct de triangulație, basinul pontic este de asemenea acoperit cu terenuri cuaternare, iar de aci până la comuna *Lazuri* întâlnim numai tufuri de andezit, întrerupte până la comuna Ionești, unde am coborît în Crișul Alb, de etaje pontice.

Până la orașul Brad, unde am ajuns seara, drumul l-am continuat prin terenuri aluvionare și cuaternare.

In ce privește starea pădurilor, putem zice că basinul Crișului Negru este populat cu păduri tinere, unele pășunate de capre, în general însă el este destul de împădurit după cum, dealtfel, am arătat la pagina 42 din referatul meu dela 25 Noembrie a. tr.

A doua zi, 18 Iulie, am pornit din orașul Brad spre comuna Mihăileni, cu care ocaziune comisiunea, condusă de D-l Director General Opreanu, a vizitat câteva ravene, în care anii trecuți, cu începere cam din anul 1923, s'au construit câteva baraje, iar cu puieții cedați de Casa Pădurilor s'a plantat coastele vecine excepțând părțile stâncoase. Terenul aici este format din tufe de andezit.

Dela Mihăileni după stăruința subsemnatului, ne-am oprit la reședința ocolului Baia de Criș, condus de D-l inginer silvic *B. Romășan*, care știind ungurește a explicat oaspeților noștri că cu mijloacele ce i s'au pus la dispoziție a plantat circa 63 ha. de terenuri sterile din ocolul său, și că a luat măsuri ca în anul viitor plantațiunilor de asemenea natură să li se dea o mai mare extensiune ca până acum. Spre a învedera lucrările făcute de D-sa de vr'o 3 ani încoace, a prezintat comisiunei fotografiile aci alăturate și de oarece din fotografia cu privire la islazul comunei *Vața de sus* «Glemea» nu se distinge bine plantația făcută cu

salcâm şi pin în primăvara anului acesta, ne-a propus să mergem să le vedem aflându-se în apropiere şi nepierzându-se cu această decât cel mult $^1/_2$ oră. Deci atât eu, cât şi D-l Inginer silvic Marakosi am declarat că suntem gata de a merge să le vizităm, D-l director general Opreanu însă s'a opus, sub cuvânt că în cazul acesta nu putem ajunge seara la Arad, mai cu seamă că începuse să şi plouă.

De aci am plecat mai departe fiind nevoiţi a ne opri în comuna *Gurahonţi*, din cauza unei ploi torenţiale care a durat aproape o oră, apoi am pornit trecând prin *Almaş*, *Butin*, *Vilagoş*, precum şi prin comunele *Cuvin*, *Şiria*, *Pauleş şi Muniş*.

In această din urmă comună ne-am oprit spre a vizita mai multe baraje şi plantaţiuni în ravenele corectate de serviciul Apelor spre a nu împotmoli şoseaua şi linia de tramvai eleetric ce trec prin aceste din urmă comune şi a periclita astfel circulaţia publică.

Seara târziu am sosit în Arad, unde am rămas cu toţii. Aici era vorba să se dreseze un proces-verbal despre cele constatate şi despre lucrările ce ar mai trebui făcute pentru îmbunătăţirea condiţiunilor hidrologice ale celor Trei Crişuri, d-l director general al apelor R. Opreanu, mi-a declarat însă, că a convenit cu delegatul technic ungar, ca să mai viziteze a 2-a zi, 19 l. c. şi digurile Crişului Alb, cari au fost distruse în luna Decembrie 1925 cu ocaziunea nu îndaţiunilor, ce au avut loc atunci, dar reparate de ministerul nostru de lucrări publice, direcţiunea apelor, rămânând ca procesul-verbal să se dreseze de cei 2 delegaţi technici a 2-a zi, 20 l. c. la Oradea Mare.

Am făcut atunci propunerea, după ce am luat în prealabil înţelegere cu d. inginer inspector general silvic Piso, directorul regionalei Arad, că deoarece expertul ungar nu părea convins, după cele ce văzuse până atunci, ca lucrări de împăduriri, că casa pădurilor a dat şi dă importanţa cuvenită acestei chestiuni, să primească de a mai rămânea o zi sau chiar mai multe spre a vizita şi plantaţiunile făcute pe o scară mult mai mare în terenurile sterile din ocoalele silvice din cuprinsul celor 3 Crişuri, situate însă nu în preajma şoselelor, de care s'a ocupat până acum direcţiunea apelor, şi pe care în parte le-a văzut comisiunea, dar depărtate de aceste mijloace de comunicaţie şi anume cele mai multe aflate la obârşia acestor râuri, cari nu se pot vizita numai în câteva

zile, urmând numai drumurile, pe unde se poate merge cu automobilul.

Cu atât mai mult cu cât după arătările făcute de d-l director Piso, în ocoalele Baia Crișului și Iacobeni ‹Gurahonți› s'au făcut însemnate împăduriri în ultimii 3 ani pe locurile sterile în special.

Consultându-se între dânșii membrii delegațiunei ungare au acceptat propunerea subsemnatului, cu simpla deosebire ca în loc să meargă în aceste 2 din urmă ocoale să viziteze plantațiunile ce d-l director Piso declarase că se făcuse, în ocolul Totvaradia de pe valea Mureșului aflat la 75 km. depărtare de Arad, mai cu seamă că trebuia să ne aflăm cu orice preț la Oradea Mare la 20 l. c. până la prânz, când se va încheia procesul-verbal de cele constatate.

Așa fiind, am plecat în dimineața zilei de 19 Iulie a. c., ora 7 jum. la ocolul Totvaradia, însoțit fiind de d-l Piso, precum și de d-nii Murakozi, inginer silvic și P. Rozsloznik, geolog.

Aici întâlnim pe d-l șef de ocol Sabin Pelle, acesta ne-a condus unde predecesorul său d-l Fr. Tompa, inginer subinspector silvic, actualmente pus în retragere pentru regularea drepturilor sale la pensie, executase plantațiuni pe locurile sterile din localitate în anii precedenți.

Suprafața plantată aici este de circa 6—7 ha. și foarte bine reușite. Specia întrebuințată a fost salcâmul. D-l S. Pelle a arătat că în ocolul său sunt înființate peste 20 pepiniere cu spesele comunelor respective și că locuitorii nu numai că nu fac nici o împotrivire, dar cer cu insistență să se împădurească tot ce este loc improductiv, de care nu trag nici un folos, ba din contră prin ravenele ce se formează li se amenință terenurile lor cultivabile.

Membrii delegațiunei ungare în urma celor văzute și deslușirilor date ne-au lăsat să înțelegem, că și-au schimbat părerea ce își făcuse înainte de a veni în țară după ceeace li se spusese, mai cu osebire că pe Valea Mureșului se așteptau să vază că toate pădurile sunt tăiate, când din potrivă în tot parcursul celor 75 km. dela Arad și până la ocolul Totvaradia, au văzut mai multe păduri de stejar și alte foioase, bătrâne și aproape intacte.

Seara ne-am înapoiat în Arad, iar a 2-a zi 20 l. c. cu automobilul ce ni s'a pus la dispoziție de d-l director Piso, am plecat

la Oradea Mare cu cei 2 membrii ai delegaţiunei ungare, unde am ajuns la ora 11.

D-l director general R. Opreanu, plecase cu delegatul technic ungar spre a vizita câteva lucrări hidraulice dintr'o localitate din apropiere, de unde s'au înapoiat la ora 13. Neavând timp pentru întocmirea procesului verbal, delegatul technic al Ungariei şi Romăniei, au convenit între dânşii asupra punctelor esenţiale ce trebue să figureze în acest act, rămânând ca să-l formuleze atât în limba ungară cât şi în cea franceză d-l R. Opreanu la sosirea sa în Bucureşti, unde prezenţa sa pentru ziua următoare 21 l. c. era imperios reclamată după care va fi trimis spre a fi semnat şi de delegatul technic ungar, precum şi de experţi, dacă va fi nevoe, după procesul verbal se va scoate mai multe copii.

Considerând ca sfârşită misiunea noastră, d-l Opreanu ţinu o mică cuvântare exprimând cu ocaziunea despărţirei speranţa că din cele constatate de membrii delegaţiunei ungare cu prilejul vizitării regiunei celor 3 Crişuri, s'au convins că guvernul român, pătruns de importanţa lucrărilor pentru asigurarea bunului regim al acestor ape, a luat deja şi va da o extensiune şi mai mare împăduririlor, sterilelor şi construcţiunilor de baraje pentru corecţiunea ravenelor şi torenţilor din această regiune, fiind aceasta în propriul nostru interes.

Delegatul technic ungar a răspuns în ungureşte, că în general este destul de mulţumit de ceea ce a constatat că s'a făcut până acum la noi, şi că are toată încrederea în bunele intenţiuni ale administraţiunilor technice române, mulţumeşte în acelaş timp pentru înlesnirile procurate cu ocaziunea călătoriilor întreprinse în România cu această ocaziune şi pentru toate prevenirile din partea membrilor delegaţiunei Române.

După aceste zise ne-am luat ziua bună unii dela alţii.

Am omis a aminti că d-l Grozescu, geologul nostru, în urma declaraţiunei d-lui director general R. Opreanu, că prezenţa sa nu mai este absolut necesară în Comisiune, a plecat la Bucureşti încă din ziua de 18 l. c.

D-l R. Opreanu înainte de a porni la Bucureşti din Oradea Mare, ceeace a avut loc la 20 Iulie a. c. ora 15, a găsit de cuviinţă a-mi exprima mulţumiri pentru preţioasa mea colaborare. Eu însoţit de inspectorul serviciului apelor din Cluj am plecat cu automobilul în această localitate, unde am găsit pe d-l Inspector

general Coşei, cu care prilej i-am restituit oarecare acte ce mi le încredinţase pentru a-mi servi în cauză.

Ţin asemenea a vă face cunoscut că în ziua de 16 l. c. când comisiunea a plecat din Cluj la Oradea Mare, am rugat pe d-l Inginer inspector silvic Victor Precup, ca unul care cunoaşte bine limba ungară, să mă însoţească până la Ciucea, pentru ca până acolo să pot pune în curent pe expertul forestier ungar cu lucrările făcute deja la Casa Pădurilor pe teren, de studiile şi evaluarea cheltuelilor ce s'a hotărât a se face de această administraţiune până la aducerea la bun sfârşit a întregei opere, care se va începe pe o scară mare din toamna aceasta şi primăvara viitoare chiar etc. ceea ce d-sa s'a conformat fiindu-mi de mare folos în această împrejurare.

La cererea ce mi-a făcut expertul forestier ungar i-am dat copie după tablourile statistice cu privire la suprafaţa pădurilor şi a locurilor sterile din basinul celor 3 Crişuri, la întinderile exploatate, regenerate şi rămase neregenerate până la 1919, şi după această dată cu explicaţie, că dacă dela 1919 încoace au rămas neregenerată o aşa de mare suprafaţă, se datoreşte pe de o parte defectuozităţii contractelor de vânzare încheiate de proprietarii particulari în timpul regimului ungar, precum şi necesităţii de a se împăduri mai întâi suprafeţele rămase neregenerate până la 1919 şi numai după aceea cele exploatate în urmă, tablouri întocmite în timpul din urmă la Casa Pădurilor de către d-l inspector Grozescu după prealabila înţelegere cu subsemnatul.

Faptul că delegaţia ungară ne-a pus la dispoziţie încă dela sesiunea a 8-a ţinută la Meran, tablourile cu privire la sterilele din Ardeal, care însumau la 1919 o suprafaţă de circa 80.000 jug. c., care tablouri ne-au fost de mare ajutor la întocmirea studiilor de către personalul nostru silvic în anul 1926 şi spre a dovedi că intenţiunea noastră este de a ne conforma dispoziţiunilor tratatului dela Trianon, pentru că interesul nostru propriu cere ca regimul apelor să fie asigurat, iar locurile improductive să fie puse în valoare, am crezut că este bine să nu refuz cererea făcută de a-i libera o copie de pe tablourile în chestiune sau mai just de a-i permite expertului silvic ungar să scoată o copie simplă după aceste acte.

1927, Iulie 23. **Petre Antonescu**

PĂDURILE DE STEJAR SPRE EXTERMINARE!

de Ing. A. MUNTEANU

(Amintiri, observări şi constatări din pădurile seculare de stejar din Slavonia)

Au trecut aproape două decenii decând în calitate de şef de ocol în serviciul statului la graniţa Croaţiei spre Austria ‹Proviinciile Kraina şi Ştiria› pentru prima dată am observat „Oidium Quercinum", această epidemie catastrofală pentru pădurile tinere de stejar.

In revistele de specialitate forestieră s'a scris şi tratat mult referitor la această calamitate. Scriitorul acestor rânduri însă n'a mai avut ocaziune a o studia mai de aproape, destinul m'a aruncat mai departe în Karstul Croaţiei aproape de Marea Adriatică, unde nu mai aveam păduri de stejar.

La începutul carierei mele însă — în curs de şapte ani — întreaga mea activitate era legată, aşa zicând, de pădurile de stejar ‹Quercus Pedunculata› cu renume mondial din Slavonia, unde eram însărcinat cu executarea unor lucrări technico-silvice de mare importanţă, astfel am parcurs cca. 30.000 ha. dealungul şi dealatul şi pe lângă o muncă grea şi istovitoare, luptând cu calamităţi locale şi climaterice, specifice acelei regiuni, a trebuit să observ multe lucruri cari încă pe atunci îmi puneau parcă o întrebare: Oare cu exploatarea definitivă a pădurilor seculare de stejar, cari erau deja cam pe sfârşite, nu cumva să dispară stejarul ca esenţă predominantă în pădurile Slavoniei?

Mă frământa această întrebare cu toate, că abia eram la începutul carierei mele, nu cunoşteam încă catastrofa stejarului „Oidiumul", ştiam însă şi auzeam dela silvicultorii mai bătrâni, că existenţa pădurilor de stejar este ameninţată din alte părţi, ceeace o ştim azi toţi specialiştii.

Azi când ştim ce pericol ameninţă tinerele păduri, iar coloşii de stejar de renume mondial au dispărut aproape total din pădurile Slavoniei, o amintire duioasă şi dragostea ce am păstrat-o aproape trei deceenii acelor coloşi, în mijlocul cărora îmi găseam odinioară recreaţie când istovit de o muncă grea mă refugiam din labirintul tinerilor păduri, mă îndeamnă a le da în revista noastră un modest omagiu pentruca şi tânăra noastră generaţie de silvicultorii să-şi poată crea cel puţin o imaginaţie a pădurilor de renume mondial din Slavonia, cari poate o să dispară pentru totdeauna!

Patria pădurilor de stejar din Slavonia ‹azi regatul Jugoslavia› este şesul ce se întinde între rîurile Sava şi Drava începând cam unde se revarsă rîul Drina în Sava, dealungul malului spre Nord a rîului Sava şi extinzându-se spre Vest până în apropierea oraşului Sisak între 18^0-20^0 long. geogr. Vest de la Greenwich şi 44^0-46^0 lat. geogr. Nord. Elita acestor păduri au fost însă pădurile seculare din regiunile orăşelelor *Vinkovci, Zupanja, Vrbanja, Nova-Gradiska,* parte în posesiunea statului, parte în

posesiunea așa numitelor comunități de avere grănicerești cu sediul administrațiilor forestiere în Vinkovci, Petrovaradin și Nova-Gradiska (administrația pădurilor statului din Slavonia își avea sediul în Vinkovci cuprinzând 9 ocoale silvice).

Acest șes întins al Slavoniei, cu deosebire partea sudică dealungul rîului Sava, este expus periodic inundațiilor și cu toate, că încă vechii Romani au ameliorat situația acestei provincii prin săparea a trei canaluri mari, o muncă uriașă pe atunci, totuși n'au putut fi salvate agriculturei, respectiv colonizării, decât numai regiunile mai înalte, pe când celelalte au rămas nepopulate până în zilele noastre. Astfel ne putem explica cum s'au putut desvolta în cursul veacurilor aceste păduri seculare de stejar cu acei coloși admirabili, cari n'au avut și nu vor mai avea nici odată pereche pe întreg continentul European.

In aceste păduri seculare își găsea populația în vremuri grele refugiu și adăpost cu turmele de vite și din ele trăia, avea doară aci în abundență materialul lemnos necesar pentru toate trebuințele casnice, pășune, ghindă, etc., pe lângă imensa bogăție a vânatului.

Succesiv cu desvoltarea mijloacelor de comunicație și a industriei s'a început exploatarea acestor păduri seculare: la început în mod destul de primitiv, mai mult pentru doage și aceste doage ajunseseră la un renume mondial astfel, că producția doagelor era oarecum în strânsă legătură cu recolta viilor din Vestul Europei.

In consecință acest articol cucerind piețele mondiale, marea industrie din Vestul Europei a fost în măsură a cunoaște mai bine acest excelent material, atât în ce privește structura lemnului, trăinicia lui, frumusețea culoarei și pe lângă toate aceste foarte ușor de lucrat în toate ramurile industriei lemnului astfel, că relativ destul de repede lemnul de stejar slavon a devenit un articol de primul rang, foarte căutat și de multe ori plătit cu prețuri aproape fabuloase în comerciul mondial al lemnului.

Licitațiunile ținute de către autoritățile silvice atât ale statului cât și ale comunităților de avere în orășelul *Vincovci* pentru valorizarea parchetelor anuale deveniseră un fel de bursă a lemnului de stejar, la cari participau reprezentanții firmelor din întreaga Europă, iar rezultatul licitațiilor era așteptat în mijlocul unei atmosfere din cele mai agitate. In bugetul Statului aceste vânzări reprezentau pe atunci deja valori de milioane, se vede deci ce însemnau pădurile slavone de stejar în silvicultura europeană.

Pentru o mai bună ilustrare a acestor coloşi de stejar voi aduce numai câteva exemple, din memorie, aşa cum i-am văzut la faţa locului.

In pădurile seculare de stejar din Slavonia se găseau porţiuni de păduri întregi încă, unde coloşii de stejar cu dimensiunile lor extraordinare predominau. Majoritatea arborilor cari ofereau o privelişte admirabilă şi impunătoare chiar pentru ochii specialistului, aveau la înălţimea de 1.30 m. un diametru de 80—150 cm. şi mai mult, şi o înălţime între 30—40 m. cu trunchiul cilindric, deplin sănătoşi, fără defecte, cu o coroană relativ mică, restrânsă numai la vârful arborilor. Nemai pomenind de acei coloşi extraordinari peste 2 m. grosime în parte deja scorburoşi.

Ştiu de un exemplar din care cumpărătorul a fasonat aproape 19 m. c. material de cherestea, calitatea «primissima», pentru care cantitate i s'a plătit de către o firmă engleză, atunci, cca. 1900 coroane Austro-Ungare, va se zică calculând în valuta de astăzi cca. 76.000 lei dintr'un singur stejar.

Doage se fasonau numai din resturile şi crengile acestor coloşi: resturile noduroase se valorizau de către fabricile de tanin, chiar şi crengile cele mai subţiri se puteau valoriza astfel, aşa că terminându-se exploatarea într'un parchet nu se mai găsea acolo aproape nimic.

Nu odată trecând în cursul activităţii mele prin labirintul tinerelor păduri găseam câte un colos, doborât poate cu vreo 30 de ani înainte de a ajunge eu pe acolo, lăsat pe loc, la timpul său, probabil din cauză, că după încercările făcute nu l-au găsit apt pentru fasonare de doage, aveau doar material în abundenţă pe atunci. Şi ce este mai interesant, făcând probe am constatat, că aceşti coloşi găsiţi după atâtea decenii cotropiţi de tineret erau, în afară de pătura exterioară, câţiva cm., deplin sănătoşi şi se căutau şi plăteau bine tocmai pentru doage.

Am văzut resturi, trunchiuri din aceşti stejari, cari, cine ştie când, căzând întâmplător într'o mocirlă ‹baltă› adâncă şi neputându-se scoate cu uşurinţă, au fost lăsaţi pe loc. Aceştia se ridicau la suprafaţă după câteva decenii şi se căutau mult şi se plăteau scump în industrie. Ei fiind izolaţi timp îndelungat lemnul se înegrise total, devenise extraordinar de tare şi se făceau din el obiecte de lux de culoare neagră ca Ebenul cu structura frumoasă, bine vizibilă şi specifică a stejarului din pădurile Slavoniei.

Exploatarea intensivă a acestor păduri bătrâne însă pe lângă marea importanţă ce au avut-o din punct de vedere economic-financiar, au mai avut şi o influenţă covârşitoare din punct de vedere social asupra populaţiei dinprejur, transformând aproape fizionomia întregului ţinut, nu însă întotdeauna spre binele populaţiei din jur, înzestrate cu calităţi frumoase trupeşti şi sufleteşti. Astfel celebrul scriitor Croat ‹aşa numitul Zola al Croaţilor› Josip Kozarac însuş silvicultor, în admirabilele sale lucrări literare, îngrijorat de viitorul ţărănimei pe care o iubia, biciuia aspru influenţa streină asupra moravurilor strămoşeşti şi deplângea dispariţia pădurilor seculare, al căror farmec mistic numai dânsul a ştiut să-l descris iatât de admirabil în limbagiul poetului.

In cele expuse am caracterizat cât se poate de scurt pădurile bătrâne de stejar; activitatea mea însă era mai mult legată de tinerele păduri, regenerate în mod admirabil pe cale naturală, deşi exploatările se făceau cu tăieturi rase. In aceste păduri am trăit 5 ani de zile, de multe ori toată ziua nemai eşind din apă, chinuit de diferite calamităţi climaterice şi atmosferice — specifice acelei regiuni, — fără odihnă din cauza miliardelor de ţânţari, şi numai mai târziu mi-am putut reconstrui din memorie un aspect mai limpede al celor văzute şi a aprecia experienţele câştigate atât de greu. Să vedem deci cum se prezintau în general aceste tinere păduri.

Intreaga regiune păduroasă din *Slavonia* fiind teren inundabil va rămâne probabil încă timp îndelungat, poate sute de ani afectat exclusiv silviculturei din cauză, că transformarea acestui teren inundabil pentru agricultură, cum s'a constatat, este cel puţin în situaţia şi auspiciile prezentului o imposibilitate. N'ar fi suficient anume să se canalizeze întreg şesul slavon, ci ar trebui regulat în mod radical marele râu *Sava*, apoi chiar *Dunărea*: o muncă uriaşă având în vedere cu deosebire, că albia râului *Sava* este deasupra nivelului şesului slavon. Consecinţa acestei situaţii apoi este, că mai ales primăvara cu începerea topirei zăpezii, Dunărea deja arhiplină nu mai poate primi în sine imensele cantităţi de apă, ce se revarsă din afluenţii ei mari cum sunt râurile *Sava* şi *Drava*, apa acestora deci dă înapoi umplând şesul slavon.

Acest potop este însă adevăratul element conservator al pădurilor slavone. Tineretul creşte şi se desvoltă admirabil în urma potopului astfel că, după 10 ani aproximativ nu se mai poate

străbate și, ce este mai interesant, în desișul acesta de nestrăbătut abia se zărește stejarul.

Nu puteam înțelege la început, trecând prin acest labirint, cum s'au putut desvolta acolo pădurile de stejar pure, când vedeam ce s'a întâmplat în realitate în urma exploatărilor mai recente. Aveam doară înaintea mea un masiv de frasin amestecat numai cu stejar, ulm, carpin etc.

Am înțeles însă în cursul anilor totul. Aveam înaintea ochilor o hartă a naturei, care mi-a explicat apoi totul și nu-mi mai trebuia alt comentar.

Trecând zilnic în curs de 5 ani prin această admirabilă școală practică de silvicultură, în care *Natura* îmi era singurul magistru și călăuză, neavând la dispoziție altceva decât studiile academice, trebue să recunosc, că am văzut multe și am învățat din nou și mai mult. Mi se prezentau toate etățile unui arboret.

In acest tineret până la etatea de 10—15 ani stejarul abia se putea vedea. De aci încolo însă, treptat cu etatea tineretului, stejarul se prezenta tot mai bine și mai puternic, până când massa de frasini se tot rărea succesiv, iar la 30—40 ani deja, stejarul predomina fără vreun amestec artificial. Admiram această putere vitală și de rezistență a stejarului și am înțeles cum s'au putut desvolta în cursul veacurilor acei coloși seculari de stejar.

Pe lângă toate acestea silvicultorii mai bătrâni, — specialiștii pădurilor slavone — erau deja pe atunci împărțiți în două tabere, în ce privește viitorul acestor tinere păduri. Unii voiau, cum era moda pe atunci, cu tot prețul să mențină cu mijloace artificiale pădurile pure de stejar cu atât mai mult, că aveau și un argument puternic în pădurile bătrâne de stejar, pe atunci încă existente și crezând, că în tinerele păduri regenerate pe cale naturală stejarul va fi predominat de alte esențe inferioare. Alții din contră erau pentru pădurile mixte spunând, că păduri seculare de stejar nu vor mai fi nici odată, epoca acestora a dispărut pentru totdeauna în silvicultura modernă, și rațiunea era, în împrejurările date, pe lângă acești din urmă precum s'a dovedit mai târziu.

Am înțeles anume mai târziu, că s'au tăiat suprafețe considerabile de păduri tinere pure de stejar fiind atacate de «Oidium Quercium», cari la timpul său au fost regenerate forțat artificial în pădurile comunităților de avere, pe când în pădurile statului, rege-

nerarea se făcea în general pe cale naturală cu completări, întrucât era nevoie.

Acest principiu adoptat și susținut de silvicultori la pădurile statului, precum s'a dovedit mai târziu, a eșit învingător, de oarece, precum s'a constatat, pădurile tinere regenerate pe cale naturală, deși mai mult sau mai puțin amestecate cu alte specii, n'au fost atacate de Oidium de loc, ori numai în măsură neînsemnată.

N'am mai avut ocaziune să mă informez ce s'a petrecut mai târziu și nici nu pot ști care este situația în prezent. Un lucru este însă cert și anume, stejarul ‹Quercus Pedunculata› și acolo, în Slavonia, adevărata lui patrie în Europa, poartă deja în sine germenul pierirei sale.

Este dureros pentru silvicultor a face astfel de concluziuni, natura însă își are mersul ei. Poate și stejarul și-a ajuns culmea maturității lui, trebue să dispară mereu, ca să fie înlocuit de alte specii așa cum s'a petrecut în cursul epocelor terestre.

Prin cele expuse am voit să fac cunoscut mai ales tinerei generații de silvicultori, renumitele păduri de stejar din Slavonia, expunându-mi totodată părerea, care cum se știe o mai împărtășesc mulți silvicultori.

RÉSUMÉ

La disparition des forêts de chêne

La fameuse région boisée de la Slavonie ‹Jugoslavie› est située dans la plaine baignée par les rivières Sava et Drava. Ce pays étant inondable a protégé la conservation de la forêt, malgré l'intension de l'agriculture qui ne put s'étendre que sur les terrains plus élévés.

Il y a quelque temps seulement que l'exploitation de ces forêts se faisait d'une manière primitive et on ne fabriquait guère que des merrains.

Grace à ses qualités, le bois fut vite apprécié et recherché dans le monde entier et, en conséquence, son prix a beaucoup augmenté. Depuis un certain temps on emploit les fûts comme bois de construction, quand au bois de faibles dimensions il sert pour alimenter la fabrication du merrain et l'extraction du tanin.

Malheureusement l'exploitation intensive eu comme résultat l'attaque de l'oidium quercinum dans les jeunes peuplements. A ce fléaux n'ont echappésque les peuplements mélangés.

PĂDURILE BULGARIEI

de D. A. SBURLAN

Suprafaţa pădurilor Bulgariei este de 2.886.159 ha, adică 28% din întinderea totală a ţării.

Inainte de războiu Bulgaria avea un domeniu forestier şi mai întins, dar în urma pierderilor teritoriale suferite, precum şi din cauza marilor defrişări făcute în timpul şi după războiu, suprafaţa păduroasă a diminuat simţitor.

Starea pădurilor este însă numai în mică parte de natură a îngădui o producţie corespunzătoare marilor întinderi forestiere pe care ţara vecină le posedă. Ţinut de păstori, din cele mai îndepărtate timpuri, pădurea a fost până de curând socotită ca anexă a principalei ocupaţiuni a locuitorilor: creşterea vitelor. Şi această afirmaţie o sprijinim pe situaţia găsită de noi la anexiunea Cadrilaterului, în 1913, când abia o treime din suprafeţele forestiere arătate în foile cadastrale bulgare au putut fi identificate ca păduri.

După natura proprietarilor, pădurile Bulgariei se divid astfel:

1. Statul,	posedă	695 proprietăţi	= 788.103 ha	= 27.31 %
2. Comunele	»	5.105 »	= 1.500.819 »	= 52 %
3. Particularii	»	341.363 »	= 541.027 »	= 18.74 %
4. Mănăstirile, bisericile, şcoalele	»	793 »	= 56.210 »	= 1.95 %

După cum se vede, proprietatea forestieră bulgară este foarte fărâmiţată, căci dacă în mediu o proprietate a Statului are 113,4 ha, aceea a unei comune nu are decât 29,4 ha, iar a unui propr. particular este de abia 0,22 ha.

Această excesivă îmbucătăţire face ca o gospodărie raţională să fie foarte greu de obţinut, mai ales la proprietăţile forestiere comunale şi particulare.

Cu toate acestea sunt câteva mari complexe forestiere, de întindere foarte însemnată, a căror bună îngrijire şi exploatare este nu numai posibilă, dar foarte rentabilă. Dintre acestea citâm:

Propr. Statului: *Peştera* (71.314 ha); *Varna* şi *Provadia* (89.666 ha); *Malko-Târnovo* (67.218 ha); *Nevrokop* (65.555 ha); *Vasiliko* (64.361 ha).

Propr. Comunelor: *Somokov* (96.604 ha); *Peştera* (67.903 ha); *Burgas* (65.594 ha); *Kotel* (60.789 ha); *Harmanlî* (53.585 ha), etc.

Propr. particulare: *Stanimaka* (37.880 ha), *Lukovitz* (36.889 ha), etc.

După natura speciilor şi tratamentul ce li se aplică, pădurile regatului vecin se subdivid după cum urmează:

Codrii de conifere . . .	306.842 ha	= 10,6 %
» » foioase . . .	686.053 »	= 23,8 %
Crânguri compuse . . .	76.039 »	= 2,6 %
» simple . . .	1.657.064 »	= 57,4 %
Zăvoaie	162.161 »	= 5,6 %

Actualmente pădurile Bulgariei produc mai ales lemn de foc. In 1923 această producţie s'a cifrat la 4.388.315 m^3, pe când producţia de lemn de lucru a fost de 1.134.064 m^3. Se observă însă din an în an o continuă sporire a producţiei de lemn de lucru şi o diminuare a celei de lemn de foc. Astfel, producţia de lemn de lucru a fost:

In 1915 = 379.000 m^3, în 1920 = 822.000 m^3, în 1923 = 1.134.000 m^3.

Deasemenea industria forestieră bulgară s'a desvoltat foarte mult în ultimii ani. Pe când în 1910 erau numai 18 întreprinderi de acest fel, în 1921 numărul acestora a ajuns la 112. Capitalul învestit în această industrie este de 262.460.000 leva şi produce anual un beneficiu net de 89.900.000 leva. Cea mai mare parte din acest capital este bulgăresc, abia 6,5 % este străin.

Industria forestieră bulgară produce mai ales cherestea şi mai puţin mobilă fasonată, ambele produse au un plasament foarte sigur în ţară.

Din cauza lipsei de capital în ţară, Statul a fost nevoit să concesioneze exploatarea marilor masive forestiere dela *Diovlen* şi *Vasiliko* (circa 60.000 ha) unui concern anglo-bulgar.

(Prelucrare după Dr. *Assen Ciacaloff*, din «*Internationaler Helzmarkt*»).

RÉSUMÉ

Les forêts de Bulgarie

Le taux de boisement de la Bulgarie est de 28%, ce qui représente 2.886.159 ha. de forêts.

Dans leur plus grande partie ces bois sont de petite etendue, chose qui rend difficile leur mise en valeur et leur administration.

Depuis peu de temps on assiste à un dévéloppement rapide de l'industrie forestière.

L'exploitation des forêts de Bulgarie se faisait jusqu'à present seulement en vue de la production du bois de chauffage. Actuellement, plus de 262.000.000 leva sont employés à la mise en valeur des masifs forestiers bulgares.

Ces capitaux sont placés au taux de 6.5%, ce qui représente un revenus net annuel de 89.900.000 leva.

INCENDIILE DE PADURI DIN FRANŢA

O fatalitate ar părea că urmăreşte ruinarea uneia din cele mai frumoase regiuni ale Franţei, Provenţa. Pădurile, cari fac pitorescul şi bogăţia regiunei, sunt mistuite anual de incendii, fără ca intervenţia omului să poată curma răul!

Anul acesta, fiind o vară excepţional de călduroasă şi lipsită de ploi, focul a fost de o violenţă extraordinară.

Semnalat în ziua de 15 August în departamentul «Le Var», la Nord de Toulon, focul, sub acţiunea unui vânt din cele mai violente, a progresat fulgerător întinzându-se pe un front de aproape 30 km.

Deşi dela început autorităţile au luat cele mai energice măsuri pentru stingerea şi localizarea sinistrului, concentrând populaţiunea şi chemând în ajutor trupele din garnizoanele vecine, faptul însă că pădurile din această regiune se compun numai din răşinoase — pini — cu un subetaj de plante erbacee şi arbustive uşor incendiabile, a făcut ca eforturile depuse să aibă puţin succes.

In câteva zile, mai mult de 25.000 hectare au căzut pradă focului, care în drumul lui a distrus deasemeni și numeroase locuințe.

Ancheta pornită pentru stabilirea cauzelor, având-se în vedere considerentul că focul a isbucnit în mai multe puncte deodată și în situația ca vântul — mistralul — să-l îndrepte spre masivele păduroase, a dus la concluziunea că autorii sunt răi făcători interesați.

Speculațiunile fructuoase făcute în anii trecuți asupra pădurilor incendiate de negustori de lemne — în cea mai mare parte Italieni — a determinat poliția franceză să caute pe autori printre ei.

Se știe că focul când e forțat de vânt, trece iute prin pădure, din care cauză carbonizarea arborilor având loc numai la suprafață, lemnul își conservă calitățile dinainte. Singura condiție reclamată în acest caz este imediata doborîre, altfel putrezirea începe cu primele ploi de toamnă.

In fața acestei situațiuni, proprietarii au fost nevoiți să vândă porțiunile incendiate pe prețuri derizorii, cari variau între $^1/_{10} - ^1/_{20}$ din prețul normal, ocazionând negustorilor speculanți câștiguri fabuloase.

Dar cum negustorii de lemne nu sunt singurii interesați și profitori ai incendiilor de păduri, cercetările pornite au dus la arestarea și a mai multor ciobani, cari, în dorința de a lărgi și reîmprospăta pășunele existente, au putut fi împinși la aceasta. Ancheta se continuă în aceste două direcțiuni, ipoteza imprudenței sau a mânei comuniștilor fiind dela început înlăturată.

Periodicitatea incendiilor de păduri din Provența și dezastrele cauzate mai ales în acest an, au pus pe gânduri opinia publică și autoritățile. Astfel consiliul general al departamentului «Le Var», într'o moțiune votată la 30 August a. c., după ce arată pagubele cauzate și urmările la care este expus departamentul de a rămâne fără cursuri de apă, cere parlamentului votarea unei legi care să prevadă curățirea pădurilor de subarboret și defrișarea de zone pe lângă căile de comunicație: șosele, căi ferate, etc.

S'a propus deasemeni obligativitatea pentru companiile de căi ferate de a lua măsurile necesare ca pe viitor să se împiedice eșirea de scântei pe coșul locomotivei și lăsarea pe spațiul dintre șine a cenușei și a cărbunilor incomplect arși.

In comunicatul ministerului de agricultură din 19 August

1927, găsim anunţată întocmirea unui program de lucrări de protecţie a pădurilor cu concursul asociaţiunilor sindicale forestiere şi în departamentele «Le Var» şi «Alpes-Maritimes», după cum s'a organizat şi în alte departamente.

In adevăr, în baza legii din 25 Martie 1924 s'a înfiinţat în departamentul «Bouches-du-Rhône» o asociaţie sindicală în scopul de a proteja pădurile contra incendiilor.

Prin posturi de pază aşezate vara pe vârfurile dominante şi cari sunt prevăzute cu telegrafie fără fir, se semnalează uşor orice început de incendiu. Imediat apoi cu ajutorul echipelor de săteni şi detaşamentelor de trupă să procedează la localizarea lui, împiedicându-se prin aceasta propagarea mai departe. Există de asemeni o contribuţie impusă — pe lângă taxa anuală plătită de proprietarii de păduri — şi proprietarilor de vile, cari nu numai că sunt interesaţi de a nu risca să fie dăunaţi de incendii, dar sunt obligaţi la aceasta şi în calitatea de «usagers du paysage», fonduri menite a acoperi cheltuelile necesitate de lucrări şi de procurarea de materiale trebuincioase la combatere.

Prin acest mijloc, s'a putut localiza până în prezent în departamentul «Bouches-du Rhône» aproape 500 incendii.

Noui sugestiuni sunt pe cale de a hotărî asociaţiunea sindicală de mai sus, a adopta sistemul utilizat în Italia şi America, şi anume întrebuinţarea aeroplanelor şi a bombelor ante-incendiare.

5 Sept., 1927

G. I. Ionescu
Inginer silvic

FRAGMENT [1]

. . . . . .

La aceste avantaje adăugăm, din punct de vedere al teiegrafiei fără fir, situaţia geografică a României. Printre obstacolele cari se opun undelor, se socotesc *pădurile* şi în consecinţă munţii de obicei împăduriţi. Innapoia munţilor se formează ceeace s'a numit «umbre electromagnetice», adică zone în cari transmisiunea pe cale

1) Din «Revue des valeurs étrangères», din Bruxelles articolul «La Roumanie au travail» cap. «Geographie commerciale», de prof. S. Mehedinţi.

aeriană este dificilă. Staţiunea centrală fiind stabilită la Bucureşti, România are deci din acest punct de vedere un avantaj apreciabil asupra ţărilor cu relief muntos *sau prea bogate în păduri.*

. . . . . .

CONSIDERAŢIUNI GENERALE ASUPRA PĂDURILOR DIN ROMÂNIA [1]

de AL. L. LĂZURIANU
Inginer silvic

Intre darurile cu cari natura a înzestrat frumoasa şi binecuvântata noastră ţară, un loc de frunte ocupă pădurile ce adumbresc munţii, dealurile şi văile răcoroase, formând codri seculari şi dumbrăvi pline de farmec şi de poezie. Dar ele nu sunt numai o podoabă a solului, ci constituesc în acelaş timp un isvor nesecat de avuţie şi au deci o deosebită importanţă în rostul naturei şi în economia naţională.

De aceia îmi propun a pune în evidenţă *importanţa economică şi socială a pădurilor,* a tratà despre consecinţele *art. 23 din legea agrară* şi *art. 8 din legea păşunilor* despre *pădurile comunale,* despre *devastările şi jefuirile proprietarilor* şi a *fiscului de către societăţile streine, precum şi despre comercializarea exploatărilor* şi a atrage atenţiunea asupra pădurilor noastre cari după ultima statistică a Ministerului de Agricultură, populează 7.249.985 ha, împreună cu poienile, adică aprox. 23% din întreaga suprafaţă a ţării şi reprezintă, fără teren, un fond de 80—100 miliarde lei. Formează prin urmare al doilea isvor de avuţie, după agricultură.

E un fapt incontestabil că o localitate, pentru a putea fi populată şi accesibilă unei culturi intensive, trebue înainte de toate să aibă o climă favorabilă şi un pământ fertil, prin urmare *clima* şi *solul* sunt factorii principali cari condiţionează stabilirea şi desvoltarea unei culturi durabile.

Unii autori susţin cu drept cuvânt, că pădurile au o deosebită

1) O conferinţă ţinută cu scop de vulgarizare, o publicăm ca să înlesnim cunoaşterea chestiunilor forestiere şi să stimulăm discuţiunile şi în afară de sfera profesioniştilor silvici. Bine înţeles ideile emise angajează numai pe autor.

influență asupra climei, pe când alții din contră, contestă pădurilor orice influență sau o reduc la minimum.

Să luăm însă în considerație că, cu cât fenomenele meteorologice se succed într'un mod mai puțin brusc și fără de a atinge extremele, cu atâta clima e mai dulce și mai favorabilă sănătății și progresului economic al unei regiuni. O însemnătate climaterică nu se poate contestà pădurilor, căci ele apropie în oarecare măsură extremele de temperatură. Pădurile măresc gradul de umiditate al solului și al aerului și procură adăpost contra vânturilor puternice, reducându-le intensitatea. Într'o localitate păduroasă, iernile sunt mai dulci și verile mai răcoroase.

Intru cât privește influența pădurilor asupra precipitațiunilor atmosferice, de cari depinde în mare parte fertilitatea unui ținut, chestiunea e foarte controversată. Cel puțin nu se poate nega — și o tristă experiență ne confirmă — că, prin devastarea pădurilor, se provoacă pe deoparte înrăutățirea climei, uscarea pământului și, deci, sterilitatea lui, iar pe de altă parte ținuturi întregi sunt expuse inundațiilor și depopulării.

Istoria antichității ne amintește de luncile mănoase ale Eufratului și ale Tigrului, unde azi abia se mai găsește o vegetație de stepă. Asia Mică și Grecia, odinioară așa de avute în păduri, azi sunt seci și pline de praf. Livezile grase ale Palestinei, unde păsteau renumiții tauri a lui Basan, au dispărut odată cu distrugerea pădurilor de stejar ce populau munții, de cari amintește profetul Isaia, iar în locul lor azi un teren sărăcăcios abia mai astâmpără foamea caprelor, unicul animal domestic al economii proletare.

Dar Sicilia, grânarul de odinioară al Romei antice, și câte alte exemple!...

Blanqui scrie în *„Journal des Econonistes"* că, grație despăduririlor, în curând se va întrepune un deșert între Piemont și Provence.

In Campagna di Roma au dispărut orașe, vile și grădini, împreună cu pădurile.

Pe de altă parte în Delta Nilului, înainte de împăduririle făcute sub Mehmet Ali și sub Ibrahim Pașa, abia dacă erau câte 5 zile de ploaie pe an, iar acum, după executarea acestor plantațiuni, revin în termen mediu câte 50 zile. Și asemenea exemple se pot aduce fără număr, mai cu seamă în epoca de civilizație modernă.

In tot cazul, un trist adevăr istoric se desprinde și anume:

de câte ori mâna omului a atins în mod neîndemânatic domeniul forestier, au urmat goluri și deșerturi ireparabile.

O influență incontestabilă mai au pădurile asupra regimului apelor, prin facultatea de absorbțiune și de reținere a precipitărilor meteorice, prin împiedecarea mecanică a scurgerii lor și prin oprirea spălării pământului și a transportului de prund și nisip. Pădurile sunt un quasi-regulator al regimului apelor. S'a observat că cantitatea de apă a râurilor și a fluviilor a scăzut și scade în raport cu devastarea pădurilor și multe fabrici, avizate la forța motrice a apelor, cum sunt ferestraele, etc., trebue să înceteze sau, în cazul cel mai favorabil, să-și reducă debitul, fiindcă apele seacă în cea mai mare parte a anului. Și se poate susține, cu drept cuvânt, că toate țările cari n'au știut să păstreze pădurile, sufăr într'un grad mai mare sau mai mic de această calamitate.

Ca să ne putem explica acest fenomen așa de dăunător pentru avuția națională a unei țări, vom arunca o scurtă privire asupra formațiunii și dispariținii isvoarelor.

Isvoarele se produc de apele meteorice cari, pătrunzând în pământ, dau de un strat impermeabil, pe lângă care apoi se scurg până ce ies sub forma de isvoare în punctele în care stratul impermeabil ajunge la suprafața solului sau aproape de ea.

Intrucât privește formarea isvoarelor și abundența lor, aceasta depinde de permeabilitatea straturilor, de configurația și poziția geografică a regiunii. Dar, cu cât pierderea apelor ce cad pe o suprafață e mai mică, bunăoară în păduri, cu atâta isvoarele se alimentează mai abundent și mai regulat. Deci, în acest caz, pădurea are un rol destul de important și de multe ori aproape decisiv, cu deosebire în pozițiile mai joase, (până la o înălțime absolută de 800 m., dela această înălțime în sus, precipitațiile atmosferice fiind destul de dese, evaporațiunea mică și timpul de vegetație redus, influența vegetațiunii ce acoperă solul se manifestă mai mult asupra pozițiilor stâncoase și cu pante mai repezi. Aci, pădurile opresc în mod mecanic scurgerea repede a apelor provenite din ploi și zăpezi și le rețin pentru alimentarea treptată a isvoarelor.

In păduri, omăturile se topesc încet și ploaia ce cade, parte se evaporează prin frunze și parte se absoarbe cu încetul de foile căzute și de muschi, înlăturându-se în acest mod inundațiile spontanee; iar prisosul apei se conduce în pământ, care în păduri e humos și mobil, pentru a servi la întreținerea vegetații și la alimen-

tarea pâraelor, pe când de pe coastele golașe apa se scurge repede în vale, formând nenumărate scursuri ce se măresc din an în an. Cu cât coasta dealurilor e mai repede cu atâta și scurgerea se accelerează și spală tot în calea sa. Pâraele și râurile se umflă, ies din albiile lor și inundă ogoarele din câmpii, acoperindu-le cu pietriș și nisip și lăsând mizeria și perirea în urma lor.

După cât se vede, pădurile sunt un *rezervoriu* pentru isvoare, pâraie, râuri, etc. El favorizează scurgerea lină și regulată a apelor, garantează râurilor un debit egal și apără contra inundațiilor, ceeace are o mare influență pentru economia agricolă, pentru desvoltarea industriilor și a comerțului, prin înlesnirea navigațiunii, în fine, ele decid în mare parte asupra faptului ca un ținut să poată fi locuit și să poată atinge un grad mai mare de prosperitate economică. Intr'un cuvânt, se poate afirma că pădurile sunt isvoarele de prosperitate — directe și indirecte — ale popoarelor.

Dacă luăm în considerație posibilitatea ca un ținut să poată fi locuit și să desvolte un progres economic, trebue să recunoaștem că adeseori regiunile cele mai fertile sunt mai amenințate de inundațiuni și de împotmoliri când pădurile se devastează. In asemenea cazuri nenorocite, aceste ținuturi trebue să facă mari sacrificii, pentru a-și asigura existența, trebue să construiască diguri înalte și puternice, pentru a opri valurile turbate ale apelor. Dar și aceste apărători destul de scumpe, abia dacă pot dura câțiva ani, căci torenții cară incontinuu prund și nisip și-și ridică albia. Din contra, râurile ce vin dintr'o regiune împădurită niciodată nu curg cu vehemență periculoasă, nici nu aduc cu sine petriș și nisip ca cele din localitățile despădurite.

După cum am arătat mai sus, protecțiunea pădurilor se bazează în prima linie pe facultatea de absorbțiune și de reținerea precipitațiilor atmosferice. O parte din ploaia și zăpada ce cade în decursul anului, nu ajung la pământ și, în termen mediu, 20% se opresc în coronamentele arborilor și se evaporează. Iar din cele 80% ce ajung la pământ, parte se reține de pătura de foi moarte și de mușchiul ce acopere solul, parte se evapoează sau se scurge. Insă în pădure evaporarea e cu 64% mai mică decât în locurile deschise, deoarece pământul e mai rece și curenții mai slabi.

In termen mediu, pădurea consumă cam 55% din precipitațiile atmosferice, din cari, scăzând cele 30% pierdute prin evaporație, mai rămâne aproximativ vr'o 25% pentru trebuințele vegeta-

ţiunii. Restul de 45% intră în pământ şi formează rezervoriul pentru vegetaţie şi pentru alimentarea isvoarelor.

In linia a 2-a pădurea, împiedică în mod mecanic scurgerea repede a apelor prin nenumărate obstacole, pe cari natura le-a aşternut în calea lor, cum sunt foile uscate, muschiul, crăcile, arborii căzuţi, etc., etc. Prin rădăcinile ce împânzesc solul, acesta capătă o consolidare deosebită, care-l apără în contra spălării şi minării cauzate de ploi mari, de aceea, în pădure eroziunile niciodată nu pot lua formele şi întinderile mari ca în câmpul deschis, nici nu se formează atâtea râpe şi scursuri şi nu se transportă în vale subsolul de pietriş, pentru a acoperi câmpiile cu el.

Dintre toţi aceşti factori, rolul cel mai important — şi adeseori decisiv — îl are acoperemântul vegetal al solului, în special muşchiul din pădurile răşinoase, înzestrat cu o mare putere de absorbţiune şi reţinere a apei.

Drept ilustraţiune, poate servi cazul din valea Saônei din Franţa, unde înainte de devastarea pădurilor, abia după o ploaie de 9 zile aceasta se umfla şi devenia ameninţătoare, pe când astăzi după 9 ore de ploaie, apa se revarsă şi inundează culturile dimprejur.

Dar ce dovadă mai învederată de cât stricăciunile enorme produse prin despăduririle barbare din Carpaţi?! Aproape toate râurile noastre, începând dela Severin, dealungul acestor munţi, s'au transformat în torenţi periculoşi cari, pe timp de secetă, abia dacă au puţină apă pe fund, dar când plouă puternic la munte, vin cu furie turbată, înecând şi spălând tot în calea lor, îşi mută albiile croind altele noi prin livezi şi prin semănături şi umplu ţarinile şi drumurile cu pietriş şi nisip.

Ca un caz caracteristic trebue să mai amintesc că, în multe planuri de delimitare dela 1864, am observat pârae cu o lăţime de 5—10 m. cari nici n'au fost scăzute din suprafaţa delimitată. Astăzi, aceste pârae, în urma devastării pădurilor de pe coaste, — pentru a le transforma în islazuri, — prin surparea şi spălarea continuă de către ploi a terenului, s'au transformat în torenţi cu o albie de 50—100 m., plină de prund şi de nisip. Toate aceste rele din cauza lăcomiei oamenilor ignoranţi.

O altă calamitate, provenită tot din devastarea pădurilor, sunt nisipurile sburătoare depe ţărmurile râurilor mai mari şi ale mării. Pădurile ce fixau aceste nisipuri s'au tăiat, în alte locuri pajiştea

s'a arat sau s'a păscut cu vite, distrugându-se cu acest mod vegetaţia erbacee ce fixa nisipurile şi expunându-le vânturilor. Acum, pentru a pune stavilă dezastrului ce se întinde, aceste nisipuri trebuesc fixate şi împădurite cu mari cheltueli.

Pentru a complecta importanţa pădurilor în rostul naturei, nu putem trece cu vederea acţiunea lor higienică asupra ţinuturilor şi asupra organismului omenesc.

In genere, se ştie că aerul de pădure, saturat de oxigen şi liber de acid carbonic, e balsamic, profumat şi exercită o influenţă binefăcătoare şi întremantă asupra organismului. Şi cine nu se simte oare impresionat în mod deosebit, văzând arborii seculari cu diferitele lor nuanţe de culori, cu variaţiunile lor de umbră şi de lumină? Şi câtă linişte nu varsă ei în sufletul suferind?!

Se zice că pădurile sunt o sursă de oxigen. Şi cu drept cuvânt, deoarece aerul din pădure e curat, nu conţine microbi, ca şi cel de munte şi cel maritim, iar pământul său steril şi acru, nu e favorabil pentru desvoltarea bacteriilor patologice. Cel puţin în pădure nu s'au găsit astfel de bacterii, prin urmare, din punct de vedere higienic, se poate afirma că pământul de pădure e curat. Ori unde pământul e curat, e şi aer curat şi apă curată.

Aşa se explică importanţa plantaţiunilor în oraşe, care nu constă numai în purificarea aerului prin absorbirea diferitelor gaze, ci mai mult în purificarea terenului şi în imundarea lui.

S'a mai observat că şi faţă de holeră pădurile sunt un mijloc de apărare eficace.

De asemenea se comportă pădurile faţă de frigurile galbene. In Virginia şi în Carolina s'a constatat că, atât timp cât locurile băltoase sunt populate cu păduri, nu prezintă pericol pentru europeni, îndată însă ce pădurile se taie, acele locuri devin insalubre. Şi se poate afirma că multe localităţi nesănătoase s'au ameliorat prin plantaţiuni şi au devenit accesibile culturii.

Ş'acum, dacă privim în jurul nostru, ori unde şi în orice condiţiuni ne-am găsi, vedem că aproape toate obiectele indispensabile existenţei şi culturei, dela leagăn până la sicriu, sunt confecţionate în întregime din lemn sau cel puţin parţial din lemn. Lemnul e aproape nelipsit în toată viaţa economică. Ca combustibil el alină cerinţa cea mai elementară şi, în acelaş timp, concură la progresul general prin puterea calorică ce desvoltă, iar ca lemn de lucru, de construcţiune, etc., satisface trebuinţele noastre econo-

mice, publice, etc., și alimentează industria și comerțul mărind avuția națională.

Deși geniul omenesc tinde neîncetat a înlocui materialul lemnos cu diferite metale, minerale și alte compoziții, putem afirma cu conștiința liniștită că, cu cât va progresa mai mult cultura, cu atâta și trebuințele lemnoase vor crește.

Dar, pe lângă cele descrise mai sus, pădurile mai exercită și o influență indirectă asupra productivității economiei agricole, menită de asemenea a satisface cele mai importante necesități ale omului. Ele ridică calitatea și cantitatea recoltelor și, după constatările statistice făcute de Bequerel, le apără contra grindinei, prin faptul că produc în atmosferă o mișcare de vârtej, prin care norii se împrăștie, înainte de a se descărca.

Incontestabil însă că, cultura pământului e inimicul cel mai declarat al pădurilor. Pădurile trebuesc să se retragă cu cât populația se înmulțește și cu cât crește bună starea ei prin industrii, comerț, etc., deși tocmai acestea își măresc încontinuu pretențiunile asupra lemnului.

Ar fi o muncă de prisos a se calculà cam câtă suprafață trebuie să fie populată cu pădure și câtă să aparțină agriculturei. In tot cazul, cele mai favorabile împrejurări pentru cultura pământului se găsesc acolo unde există un raport just între arătură, livadă și pădure și unde munții nici odată nu se desgolesc.

Când raportul dintre silvicultură și agricultură e distrus, agricultura suferă în prima linie. In munți ea scade repede, pe când în văi desființarea ei e chestie de câteva decenii.

Prin devastarea pădurilor, muntenii ajung la rolul de simpli proletari și, fără alte mijloace de câștig, vor cădeà în mod fatal în sarcina statului.

Prin urmare, ca o condițiune absolut necesară în economia naturei, pentru ca pământul să fie fertil și accesibil culturei, se impune conservarea pădurilor, cu deosebire la munte, pe coastele repezi și pe nisipurile sburătoare, precum și repartizarea lor într'un mod proporțional.

Poate nici un popor nu poate fi mai interesat și mai obligat la conservarea și la cultura pădurilor precum este poporul român, fiindcă în codrii falnici ai Carpaților a scăpat și s'a reconstituit Nația românească. Aci legionarul roman, obosit de luptă contra barbarilor, a găsit un scut natural. Secoli dearândul Carpații au

adăpostit resturile coloniilor lui Traian contra invaziunilor cotropitoare, pentru ca la urmă să le reverse ca pe niște unde cristaline pe câmpiile mănoase ale Daciei. Aci s'a format acea admirabilă unitate de limbă, de credințe și de moravuri, cari caracterizează poporul român mai presus de toate. In fine, putem zice, că existăm grație acestor fortărețe naturale și că până azi populația dela munte constituie fondul de rezervă al elementului român.

Din punct de vedere economic, România, ca țară agricolă prin excelență, are cel mai mare interes la conservarea și cultura pădurilor sale. Cum însă majoritatea pădurilor din vechiul Regat aparțin proprietarilor particulari, cu deosebire moșnenilor, și dintre acestea cam 80 % fiind situate în munți, devastarea lor s'a urmat și se urmează fără întrerupere. După ce acești nenorociți și-au distrus pădurile de brad ce erau accesibile, prin jaf și foc, pentru a face *munți de pășune*, au început a extirpa și pe cele de fag prin secătuire și capre; de oarece dispozițiile art. *3, 4, 7, 11, 12 și 13* din codul silvic, prin care se pune stavilă despăduririlor, sunt mai mult măsuri ideale, fiindcă lipsește personalul de control și de supraveghere, un *corp special de poliție silvică*, și mijloacele necesare pentru executare și sancțiuni.

Dacă cineva călătorește pe sub coama munților, dela Mehedinți la Suceava, poate vedeà dealurile sterpe și aride precum și albiile râurilor, pline de prund și de nisip, cu tendința de a se lăți tot mai mult în contul terenului de cultură.

Dar numai cine va pătrunde mai adânc în regiunea muntoasă își va putea da seama de enormele devastări și stricăciuni ce se urmează de zeci de ani fără întrerupere.

De aceea sentințele romane: *Rem suam cuique negligere licet (îi este permis oricui să-și neglijeze lucrul său) și qui jure suo utitur, neminem laedit (cine folosește dreptul său nu vatămă pe nimeni)*, nu se pot aplicà la păduri, de oarece pădurile, fiind înainte de toate un patrimoniu al țării, câștigul momentan trebuie subordonat interesului public, pentru a nu se cauzà rău altor mii de oameni. Și când s'a risipit odată moștenirea strămoșească, cu greu se mai poate reînființa, fiindcă reconstituirea pădurilor cere timp îndelungat și spese enorme.

Cu atât mai mult trebuie să ne mirăm de ușurința cu care oamenii noștri de stat și legiuitori tratează sau mai bine zis ruinează această avere publică, fără a-și da seama de consecințele

funeste pentru viitorul economic al ţării. Aşa *art. 23 din Legea Agrară* şi *8 din legea păşunilor* dispun ca în regiunile de deal şi de munte, adică în poziţiile cele mai expuse, se pot expropria poienile din pădure mai mici de 20 ha şi de 10 ha ce sunt apropiate între ele precum şi suprafeţele de pădure intermediare, dacă vor fi două ori mai multe din aceste poieni despărţite una de alta de massivul lemnos de cel mult 200 m.

Iată calul troian intrat în păduri!

Căci ce alt însemnează exproprierea poienilor în pădurile noastre cari, din cauza exploatărilor şi devastărilor anterioare, sunt în mare parte *ciuruite* de poieni, de cât distrugerea şi a resturilor ce au mai scăpat de lăcomia omenească? Şi apoi trebue să avem în vedere că în vechiul Regat, poienile formează peste 15% din întinderea totală a pădurilor, cari abia ocupă 18% din suprafaţa teritoriului. Şi dacă astăzi avem 23%, e graţie Ardealului şi Bucovinei, unde pădurile s'au conservat şi se conservă mai bine.

In loc să se ia măsuri serioase ca aceste poeni să fie repopulate, pentru a avea masive bine încheiate, după cum prescrie o economie raţională a pădurilor, masive în cari păşunarea este exclusă de sine, ‹căci în masivele compacte nu creşte iarbă, lipsind lumina necesară oricărei vegetaţii inferioare›, în loc să se favorizeze desvoltarea şi creşterea cantitavă şi calitativă a arborilor, ceeace e scopul principal al culturei pădurilor, se introduce fierul plugului şi vitele, pentru a bătători terenul şi a paşte mugurii şi vârfurile lăstarilor fragezi, degradând arboretul. In plus, sub pretext de a-şi vedeà de vite, se procură ocazia delicvenţilor de a avea intrare liberă în pădure, căci, deşi codrul e frate cu Românul, dar acest frate nici odată nu se apropie acum de el decât cu toporul pe umăr.

Graţie acestor legiuiri degradarea treptată a pădurilor e asigurată şi cu timpul nu vom mai avea nici păduri, nici păşuni, ci numai nişte islazuri sărăcăcioase, cu un arboret degradat, abia în stare de a satisface necesităţile proletariatului dela ţară.

Atunci numai, când se va importà lemnul din afară, când vor domnì secete îndelungate, se va puteà aprecia răul cauzat ţării de demagogia inconştientă, pentru a obţine succese efemere.

Este o regulă stabilită că în pădurile normale păşunarea e exclusă. Păşunatul în păduri denotă o stare anormală, lipsa de coesiune, masive întrerupte de locuri goale şi de poieni, cari cu timpul

se întind mereu în detrimentul pădurei până ce o distrug. Pe de altă parte păşunile din pădure, fiind de calitate inferioară, nu se favorizează creşterea şi desvoltarea vitelor de rasă, ci mai mult întreţinerea celor pipernicite, a cioaclelor multe şi mărunte, pe cari le au ţăranii noştri.

De aceea cred că, chiar în interesul populaţiunii rurale, în scopul de a o îndrumă spre o agricultură mai raţională şi spre o creştere şi producţiune mai rentabilă a vitelor, ameliorând rasele actuale, ar trebui desbărată de răul obiceiu de a-şi căută refugiul la pădure. Să se înceapă a se cultivà nutreţuri şi livezi artificiale şi a se introduce trept stabulaţiunea, cel puţin pe timpul cât nu se poate paşte fără a se deteriorà terenul şi când nu e iarbă suficientă.

La munte însă, unde toată economia populaţiunii consistă din creşterea vitelor, căci cereale abià se cultivă în cantitate mică pe expoziţiile mai dulci, e mai preferabil pentru satisfacerea trebuinţelor păşunării, să se determine o întindere de teren ce e mai puţin expusă deteriorării prin agenţii atmosferici, decât a se introduce vitele în păduri.

In consecinţă aceste legi pernicioase trebuesc abrogate.

In legătură cu articolele de mai sus din legea agrară şi a păşunilor, e şi constituirea *pădurilor comunale* în vechiul Regat, Basarabia şi Bucovina, aşa numita lege din 1924 «pentru satisfacerea trebuinţelor în lemn de foc şi de lucru a populaţiunii rurale din vechiul Regat, Basarabia şi Bucovina».

In Europa feudală, foştii iobagi depe domeniile seniorilor, a episcopatelor, a mânăstirilor şi a statului, în schimbul muncei lor, aveau dreptul la o anumită cantitate de lemn de lucru şi de foc, la uscături, iarbă, seminţe, etc., din pădurile senioriale. Cum acest drept recunoscut împiedecà cu timpul cultura şi exploatarea raţională a pădurilor, s'a căutat ca, prin bună învoială şi printr'o estimare justă, să se răscumpere, pentru a liberà pădurile de *servitute*. In cele mai multe cazuri s'a defalcat din corpul pădurii o întindere egală cu valoarea acestui *drept de servitute*, care s'a predat comunei căreia aparţineau acei locuitori. Aceasta e origina pădurilor comunale din Occident şi din Ardeal.

In vechiul Regat, până în secolul al 18-lea, pădurile erau un fel de res nullius et omnium. Tocmai spre finele acelui secol, proprietarii moşiilor au început a pune posesiune şi pe păduri şi a le opri, constituind servituţi pentru clăcaşi. Aceste servituţi prin art. IX

din legea pentru regularea proprietății rurale dela 1864 au fost recunoscute și se dispune ca ele să se păstreze și pe viitor, iar după 15 ani proprietarii vor fi în drept a cere liberarea pădurilor de sub servitute prin bună învoială sau prin hotărîre judecătorească.

Ori, ce s'a întâmplat? Proprietarii dela câmp, în cea mai mare parte și-au defrișat pădurile și le-au transformat în teren arabil, iar la deal și la munte drepturile de servitute s'au stins cu încetul. Oamenii au fost opriți de a mai beneficià de dreptul lor până și dela uscături. Și exemplul cel mai bun le-a dat chiar statul în pădurile mănăstirești pe cari le-a secularizat.

Prin legea din 1924, în loc să se recunoască și estimeze acel drept al țăranilor foști clăcași, s'a recurs la un paliativ, un fel de *„uite popa nu e popa"*, pentru a salvà aparențele. In fond toată economia acestei legi se reduce la exproprierea persoanelor juridice și la pulverizarea pădurilor particulare, pe cari le scade la ridicola întindere de 100 hectare, pentru a constitui din diferite porțiuni separate păduri comunale nominative, fiindcă în realitate aceste păduri, compuse din bucăți, rămân în posesia statului. Toată legea e mai mult o înșirare de forme juridice pentru expropriere și pentru plată, de comisiuni și para comisiuni, și tocmai în partea a II-ia se indică, că exploatarea acestor *petece de păduri*, se va face de stat, ca să asigure trebuințele de lemn de foc și de lucru ale populațiunii rurale. Ca și când exploatarea celorlalte păduri are vr'un alt scop, decât să producă maximul de lemn de foc și de lucru pe o unitate de suprafață. In ce privește prețul materialului lemnos, el este cel tarifar, stabilit atât pentru pădurile statului cât și pentru cele expropriate, cu deosebire că în aceste ultime păduri prețul trebuie să coprindă și anuitatea care, dat fiind obiceiul pământului, se poate urca la 10% și mai bine, pe când renta anuală a pădurilor, în cel mai bun caz nu trece de 1%—2%. Acestea după cum exproprierile se vor face cu mai multă sau mai puțină părtinire.

Astfel că din toată această concepție advocățească, țăranul se alege cu forma și cu numele de proprietar de pădure.

In schimb pădurile persoanelor juridice se expropriază, iar ale proprietarilor se ciopârțesc până la 100 ha, anihilându-se cu acest mod orice cultură intensivă și exploatare sistematică a acestor păduri din cauza întinderilor reduse, deoarece în cultura pădurilor întinderea joacă rolul principal. Fără o întindere cores-

punzătoare nu se poate adoptă o *revoluție mai mare*, pentru a produce lemn de lucru și de construcțiuni, scopul principal al silviculturii, nici o *exploatare succesivă anuală* ci numai una *periodică*; iar spesele de pază și de administrație sunt cu mult mai urcate decât la întinderile mari, defecte cari toate scad rentabilitatea și valoarea pădurilor, deosebit că se produc o mulțime de nemulțumiri și de favoruri prin o expropriere fără nici un profit real, dând ocaziune proprietarilor de a face speculă cu expropierea și a se sustrage prin *defrișări nelegale*, obținute pe căi piezișe, cum e defrișarea pădurei *Pantelimon* a Eforiei spitalelor civile din preajma Bucureștilor. Și acum, pentru ca să intrăm în legalitate, *adică pentru ca să se poată estimă valoarea servitutilor, pentru o justă despăgubire, fie în bani, fie în natură, ar trebui reconstituite pădurile distruse, pe baza planului ridicat de statul major austriac sub Știrbey și a altor planuri cadastrale ce se găsesc la județe la proprietari, etc. Lucrare grea și migăloasă, aproape imposibilă după trecere de 60 de ani.* De altă parte, față de importanța aproape vitală, pe care pădurile o au pentru bunăstarea și prosperarea agriculturei și a industriei naționale, *pulverizarea și distrugerea lor ar fi cea mai mare calamitate pentru viitor, mai ales în vechiul Regat, unde pădurile sunt deja reduse la un minim, sub cota normală.* Iar cele câte au scăpat de topor și de târnăcop, se găsesc, afară doar de pădurile statului și a câtorva mari proprietari, într'o stare deplorabilă din cauza pășunatului întins și a tăerilor abuzive.

Deci constituirea pădurilor comunale după norma occidentală este aproape exclusă. De asemenea, legea din 1924. pentru satisfacerea trebuințelor în lemn de foc și de lucru a populațiunii rurale din vechiul Regat, Basarabia și Bucovina, bazată pe ciopârțirea actualelor păduri, degradează și ruinează pe cele rămase fără vreun profit real pentru țărani, de oarece și ei vor cumpără lemnul tot după tariful statului, *prin urmare legea trebue abrogată neavând nici un sens.*

Insă, pentru a concilia interesele agriculturei, care e baza de producțiune a țării, cu necesitățile crescânde ale societății și în special ale populațiunii rurale, având în vedere actuala stare tristă a pădurilor, singura soluțiune rațională și patriotică rămâne introducerea cât mai urgentă a unei culturi intensive, bazată pe o îngrijire conștiincioasă și o exploatare sistematică, pentru a pro-

duce cantitatea maximă de lemn de foc și de lucru pe unitatea de suprafață.

Excluderea treptată a păşunatului şi complectarea tutulor golurilor prin însemânțări și plantări. Iar *exploatarea* să se facă în *regie* și în asociație cu *cooperativele sătești*, pentru a se procură populației rurale materialul lemnos cu prețul normal, evitându-se specula.

Aceste măsuri trebuesc impuse și proprietarilor de păduri, sub pedeapsă de a fi chiar expropriați, obligându-i totodată de a ține personal tehnic și administrativ întocmai ca statul, nu logofeți de pădure ca în prezent și de a exploata pădurile în baza unui regulament aprobat.

La munte mai adeseori existența populațiunii e strâns legată de aceea a pădurilor, cum e bunăoară în Munții Apuseni ai Transilvaniei, în *Țara Moților*, cari din cauza configurații nefavorabile a terenului — văi înguste cu coaste repezi și adeseori abrupte, în general mai mult sterile, — cultura cerealelor fiind foarte redusă, prea puțin grâu de primăvară, ovăz, secară, pe podișurile și pe pantele mai dulci expuse soarelui și creșterea vitelor puțin favorizată din lipsa păşunilor și a nutrețului mai abundent, acești locuitori, vârîți între munți, prin natura locurilor sunt avizați la unicul mijloc de traiu, la exploatarea pădurilor și confecționarea vaselor de lemn, ciubere, doniți, șindrile, scânduri, cercuri, etc., pe cari le încarcă în căruțe sau pe cai de munte și le transpoartă la vale, *la Țară*, străbătându-o în lung și în lat până la mari depărtări, pentru a le desface pe bani și pe bucate ‹cereale›.

Până la cercetarea drepturilor de proprietate pe cari acești locuitori l-au avut ab antiquo asupra pădurilor și de care au fost despuiați de fisc și pentru cari drepturi au luptat sub Horia, dar până la o justă *restitutio in integrum*, *trebue să se oprească orice exploatare prin concesiuni speculative* și *cointeresate*, după cum se urmează dela unire încoace, care devastează codrii prin instalarea de joagăre ‹herestrae› în mijlocul pădurilor, tăind sute de hectare de molift.

Dar, până la regularea dreptului de proprietate, pentru a se preveni pauperizarea progresivă a muntenilor, exploatarea pădurilor trebue să se facă numai în *regie*, cu referință la necesitățile de lemn ale acestor locuitori, adoptându-se *regimul grădinăritului* cu o vârstă la exploatabilitate de 80—100 de ani, care oferă toate

calitățile și dimensiunile cerute, iar vânzarea să se facă pe număr de arbori în picioare, cubați, tarifați și marcați în pădure.

In viitor, toate *locurile improductive* precum și râpele, surpăturile, scursurile, etc., cari pe timp de ploaie torențială înnecă căile de comunicație și câmpiile fertile (în întindere de peste un milion de hectare numai în vechiul regat), vor trebui fixate și împădurite, fie prin expropierea lor de către stat, fie obligând proprietarii a le împăduri.

De asemenea, trebue să se înceapă lucrările necesare pentru corecțiunea și consolidarea *torenților* cari s'au format din cauza despăduririi munților și a dealurilor și care se întind incontinu în dauna terenului de cultură, cauzând enorme stricăciuni prin transportul de prundiș, pământ și alte materiale ce cară și revarsă la fiecare ploaie mai mare peste câmpii, amenințând comunicația și siguranța locuitorilor. Orice întârziere e împreunată cu muncă și spese înzecite.

Aceste ar fi măsurile cele mai urgente, pentru a salvà pădurile și a promova cultura lor, mărind acest fond nesecat de avuție națională.

Trebuie să ne pătrudem de axioma că, precum nu poate există cultura fără pădure, tot asemenea nici pădure fără cultură. Ori pădurile fiind un patrimoniu străbun, datoria noastră este să-l păstrăm și să-l îngrijim, pentru a nu compromite existența posterității.

In legătură cu cele expuse mai sus, rămâne să mai tratez despre *devastarea munților* și *jefuirea proprietarilor și a Statului de către Societățile străine*, cu concursul samsarilor și al politicianilor de toate culorile.

Cam pe la finele socolului trecut a apărut o nouă plagă tot așa de periculoasă ca și a insectelor, bostrichizilor, care a distrus brădetul din vechiul regat și amenință cu pierire și resturile ce au mai scăpat de lăcomia moșnenilor și a proprietarilor inconștienți, fiind înfundate în locuri rele și inaccesibile. Sunt mari speculanți de păduri cari, după ce au trecut prin Germania și fosta Austro-Ungarie etc., sau instalat în România.

Prima lor năzuință e să întrunească într'o singură mână mii de hectare pentru a le tăia fără scrupul și a le pune în valoare. Pe când proprietarul tot se mai gândește la viitor, speculantul trăește numai pentru prezent, pentru câștigul momentan și idealul lui e

iuţeala cu care poate transformă în bani milioane de arbori seculari. Cu ajutorul samsarilor ce mişună în ţara întreagă, făcând parte din toate straturile societăţii, aceşti speculanţi periculoşi au cumpărat aproape pe nimic mai toate pădurile de brad ale moşnenilor, ale răzeşilor şi ale altor proprietari din vechiul Regat, le-au culcat la pământ şi acum şi-au pus ochii pe pădurile statului ce au mai rămas pe ici colea. Tot astfel şi peste munţi în Ardeal, în Banat şi Bucovina. Şi, dacă judecăm după enormele cantităţi de lemn ce se exploatează anual, distrugerea totală a masivelor de reşinoase, nu e departe.

Rezultatnl va fi mai trist şi mai dureros decât ar puteà să-şi imagineze şi cel mai pesimist om, şi pentru a ne face o idee de catastrofa economică ce se prepară acestei ţări, cu concursul conştient şi inconştient al multor patrioţi luminaţi, e destul să privim munţii Gorjului, ai Oltului, ai Putnei, Buzăului, etc. pe unde au trecut aceşti devastatori de meserie, lăsând în urma lor munţii pleşuvi ce ameninţă cu mizerie şi cutropire.

Este adevărat că dânşii n'au exploatat decât arbori dela 0,20^{m} diametru în sus pentru ferestrae, dar masivele de molid, odată rărite în mod neregulat, nu mat pot rezista furtunilor şi vânturilor violente ce domină în acele staţiuni, mai cu seamă pe timpul echinocţiilor, din cauza slabei înrădăcinări a molidului. Ele sunt aşternute fără întârziere la pământ, în urmă focurile, puse într'adins de moşneni şi de ciobani, descurcă locul şi înlesnesc păşunea. Cu acest mod, graţie indiferentismului organelor administrative şi a inconştienţei locuitorilor, se devastează şi se extermină mii de hectare de păduri de răşinoase, situate în clima cea mai aspră şi în poziţiile cele mai periculoase.

Pentru a ne face o ideie aproximativă de starea actuală a pădurilor de răşinoase şi de devastările ce se continuă pe o scară întinsă, voiu reproduce câteva date din broşura ce am publicat la 1907 asupra *Chestiunii pădurilor în România.* După calcule statistice făcute la acea epocă, în vechiul Regat, din întinderea de 282.000 hectare a pădurilor de brad, s'au exploatat, recte devastat, şi erau în curs de exploatare cel puţin $^{2}/_{3}$, adică, cam 188.000 ha., rămânând vreo 94.000 ha. în picioare. Din aceasta însă circa 14.000 ha, cu deosebire în Muntenia, sunt inaccesibile din cauza poziţiilor lor dificile şi a întinderii prea mici cari nu rentează construcţiuni de drumuri aeriane ori alte mijloace costisitoare de extracţiune,

Prin urmare mai erau vreo 80,000 ha populate cu material exploatabil pentru cherestea.

Aceste păduri se pot estima, în termen mediu, cu maximul de 300 m. cubi pe ha, de oare ce nu sunt uniforme și întregi, ci întrerupte de răriști și de arboret tânăr fără valoare comercială. Dar eră la acea epocă, după toate probabilitățile, un stoc de material de cherestea în picioare de vreo *24.000.000 m. c.*, în majoritate absolută molift.

Exportul anului 1905 a fost de 642.190 m. cubi de brad in trunchiuri și în lemn lucrat, în valoare de 17.725.000 lei, în care nu intră lemnul de transit și concesiunea Götz. Acest material reprezintă mai bine de 1.000.000 m. cubi, lemn brut în picioare, fiindcă lemnul de brad, tăiat la herestreu, scade cu 30% și prin cojire 10%. La aceste cantități trebuie să se adauge cel puțin 500,000 m. cubi consumațiunea internă. Rezultă deci, că anual se exploată o cantitate de 1.500.000 m. cubi lemn brut în picioare. Prin urmare fondul de 24.000.000 m. cubi de brad se va slei aproximativ în 16 ani, dacă se continuă exploatarea pe aceiași scară, mai ales că exportul crește și industriile sporesc.

După ce s'a risipit această moștenire, va urmà o lungă și tristă perioadă de așteptare, cam vreo 50—60 de ani, până ce se va mai ridicà brădetul tânăr, în care timp se vor căutà cu lumânarea resturile abandonate prin păduri și se va importà din străinătate.

Tot asemenea s'au distrus în regiunea colinelor renumitele păduri de stejari și de goruni seculari dela un metru diametru în sus, în cari se îngrășau turme de porci pentru export. Au mai scăpat doară pădurile statului și ale instituțiunilor de binefacere, dar și aceste ciuntite și deteriorate prin extracțiuni abuzive. Aproape singura pădure de stejar în întindere și valoare mare este cea a statului de la *Seaca Optășani din Olt.*

Pentru ca scopul acestei lucrări să fie atins, îmi voi permite ca drept complectare a celor expuse, să indic și mijloacele preventive și de amelioare, mai ales că ele reies chiar din natura răului.

Ca mijloace preventive:

1) *Votarea legei de imprevisiune, dacă se poate, cu efect retroactiv.*

2) *Votarea legii de incompatibilitate parlamentară,* prin care să se interzică deputaților de a luà parte la orice întreprin-

dere comercială ce are legătură cu statul sau cu interesele vitale ale statului, după cum e în Ceho-Slovacia și pare-mi-se și în Ungaria.

3) *Lichidarea societăților forestiere străine,* devastatoare de păduri și conrupătoare de caractere.

Ca măsuri de ameliorare:

1. *Reducerea exploatărilor actuale la măsura posibilității anuale,* adică a creșterii anuale în massă lemnoasă, pentru a nu se mai atacă fondul și a se distruge raportul dintre capital și rentă.

2. Inființarea unui *corp de poliție silvică* pentru supravegherea și controlul regulat a pădurilor particulare și ale Statului.

3. *Exploatarea pădurilor Statului și ale instituțiunilor publice în regie* și în *asociație cu cooperativele sătești fără excepțiune,* pentru ca venitul după această avere să rămână în țară.

Se va obiecta poate că, pentru a întreprinde cu succes punerea în exploatare a pădurilor din munți, ne lipsește un personal technic capabil și capital necesar pentru instalațiuni de drumuri aeriane, scocuri, jilipuri, canaluri, căi înguste de C. F. (Décauville), gatere, etc., etc., pentru a se putea extrage și transportă materialul lemnos din aceste poziții înfundate și dificile. Acestora le vom răspunde că *corpul silvic actual,* are o cultură tehnică suficientă, pentru a putea proiectă și executà toate instalațiunile necesare unei exploatări raționale precum și pentru debitul lemnului în diferite sortimente conform calităților lui și a cerințelor piețelor de desfacere. Iară pentru construirea și aplicarea acestor instalațiuni pe teren, sunt renumiții lemnari din Munții Apuseni ai Transilvaniei, Moții și Maramureșenii, cari cu concursul muntenilor locali pot îndeplini orice însărcinare de asemenea natură.

Rămâne dar partea financiară.

Cred că datoria Creditului industrial, acelui angronomic și poate forestier în perspectivă e, să pună la dispoziție capitalul necesar acestor întreprinderi sigure și rentabile. Aceasta ar constitui adevărata *comercializare națională.* Ea ar procură de lucru muntenilor avizați la păduri, și în acelaș timp, ar mări avuția națională, pe când comercializarea cu ajutorul capitalului străin, ar fi tot un dezastru, de oarece străinii ar tinde numai, să încascze profitul cel mai mare devastând pădurile.

Singura condițiune pentru reușita acestor întreprinderi este *supraveghera* cât mai de aproape și *controlarea* deasă a personalului statului și a cooperativelor interesate în comercializarea lemnului, atribuțiuni care cad în sarcina personalului de poliție silvică.

Inginer Al. L. Lăzurianu

G. HUFFEL

P. P. Carp, fostul minisrru al agriculturii, industriei, comerțului și al domeniilor, voind să profite de experiența specialiștilor străini în materie de silvicultură, s'a adresat în anul 1888 guvernului francez, după cum făcuse și alți doi predecesori ai săi de altminteri, spre a-i recomanda o persoană competintă care să-și dea avizul asupra modului de procedare cel mai eficace pentru punerea în valoare a imenselor noastre suprafețe păduroase în multe părți aflătoare în stare virgină încă.

Alegerea administrației forestiere respective îndrituită a se rosti în această privință, s'a oprit asupra tânărului inspector forestier ajutor ⟨inspecteur-adjoint forestier⟩ *G. Huffel*, absolvent cu distincție al Școalei naționale superioare de ape și păduri dela Nancy, care prin lucrările sale technice, prin spiritul său de discernământ și cunoștințele sale generale atrăsese deja atențiunea superiorilor săi erarhici.

Pe baza unui contract de angajament pe termen de un an d-sa sosi, la data fixată în România, unde găsi o parte din camarazii săi dela aceiași școală, care îl primi cu o deosebită dragoste și îi dădu tot concursul necesar.

Venind aproape zilnic în contact cu silvicultorii din serviciul silvic central și exterior al Statului și dat fiind înlesnirea pentru orice francez de a se acomoda împrejurărilor din țara noastră, care în totdeauna a divinizat Franța pentru afinitățile de rasă și sprijinul acordat, ori de câte ori a fost nevoe, micului Stat latin dela gurile Dunării, se familiarizează repede cu limba română și încă așa de bine încât nu numai că se putu exprima cu facilitate, dar reuși să cunoască *à fond* condițiunile noastre culturale și economice, făcând incursiuni și în domeniul istoriei noastre naționale prin consultarea scrierilor celor mai de seamă autori, neexcluzând

pe Dimitrie Cantemir care prin opul său, *Descrierea Moldovei*, în limba latină a justificat reputaţiunea de om învăţat de care s'a bucurat acest Domnitor român în cercul intelectualilor străini de pe acele vremuri.

Pentru îndeplinirea misiunei sale recomandatul administraţiei forestiere franceze fu neobosit în cercetarea cauzelor iniţiale cari împiedecau desvoltarea şi propăşirea economiei noastre silvicole, propunând în acelaş timp, în urma numeroaselor sale descinderi pe teren în diferitele regiuni păduroase ale ţării, soluţiuni adecuate pentru fiecare caz în parte.

Referatele prezintate cum de exemplu: cel referitor la originea nisipurilor sburătoare şi formaţiunea dunelor de pe lângă Dunăre, în Oltenia, fixarea lor cu ajutorul plantaţiunilor de salcâm, mai cu seamă operaţiune condusă la începutul său cu o remarcabilă destoinicie de fostul brigadier silvic devenit apoi şeful Ocolului Ciuperceni, regretatul *Milchievici*, despre care d-l Huffel adeseori s'a exprimat în mod elogios; cel cu privire la estimaţia materialului lemnos de stejar a aşa numiţilor copaci din pădurea Seaca Oplăşani, deperisanţi, uscaţi în picioare sau căzuţi pe jos, şi totuşi cu o însemnată proporţie de lemn de lucru, mulţi dintr'înşii având o grosime la înălţimea pieptului de peste 1 metru în diametru, din vânzarea cărora statul a realizat un venit însemnat; studiul pădurei de pe muntele *„Piscul Câinelui"* din judeţul Prahova, prin care s'au stabilit norme pentru viitor în ceiace priveşte tratamentul de adoptat şi amenajamentul de aplicat, precum şi alte multe asemenea studii, unele adevărate monografii, cari deşi întocmite acum 39 ani, totuşi citirea lor prezintă şi astăzi un deosebit interes.

Spre sfârşitul anului de angajament, ministrul în chestiune dându-şi seama că are de a face cu un element de mare valoare, l'a întrebat dacă nu ar fi dispus să rămână şi mai departe în ţară, în care caz i-ar asigura o situaţiune strălucită.

Răspunsul său a fost să i se dea un răgaz de 48 de ore, când numai va putea să se pronunţe în mod definitiv. Intâmplarea a făcut ca tocmai în acest interval d-l *Huffel* să primească din partea fostului director al şcoalei forestiere din Nancy, *A. Puton*, o încunoştiinţare că a fost recomandat de a fi numit ca însărcinat de a face cursul de amenajament la această şcoală.

Faţa cu frumoasa perspectivă ce i se deschidea, d-sa nu mai ezită de a se înapoia în Franţa.

Inainte însă de a pleca înaintă Ministerului Domeniilor o foarte importantă expunere cuprinzând observaţiunile sale personale asupra stării şi compoziţiunei pădurilor noastre, asupra metodelor de tratament aplicate şi cele cari ar trebui adoptate, având-se în vedere vârsta şi situaţiunea lor, asupra organizaţiei serviciului silvic şi a măsurilor cari ar trebui luate pentru obţinerea maximului de efect util în raport cu cheltuelile făcute, precum şi asupra necesităţii de a se înfiinţa un număr de 4 comisiuni compuse din silvicultori români şi având în capul lor câte un forestier francez cu experienţă, care să fie subordonate direct ministrului sau reprezentantului său, spre a nu mai fi supuse rutinei birocratice cari dau naştere la întârzieri şi cari comisiuni technice să se ocupe cu executări de drumuri forestiere şi alte mijloace de transport, fără de care exploatarea pădurilor nu numai că nu este rentabilă, dar devine chiar imposibilă, cu întocmirea de amenajamente simple, uşor de aplicat, cu lucrări de corecţiuni de ravene şi torenţi, cu împădurirea râpelor şi locurilor improductive, cu ameliorăţiuni pastorale în păşunele alpine, etc., etc.

Acest raport general însoţit de un proiect de cod silvic dimpreună cu celelalte studii făcute de d. Huffel, în cursul anului 1888, după ce au fost traduse în româneşte de fostul inspector general silvic *Gh. Nicolau*, astăzi eşit la pensie, s'au tipărit sub forma unei destul de voluminoase broşuri care s'a trimis tutulor ocoalelor silvice spre a fi păstrate în arhivele respective.

Fire potolită, puţin expansivă, de o modestie poate exagerată, dar de o voinţă şi putere de muncă extraordinară, necruţând nici un sacrificiu când era vorba de a-şi îndeplini datoria şi de a ridica cât mai sus prestigiul ştiinţei şi culturii franceze, fostul inspector silvic ajutor, a lăsat tutulor care l'au cunoscut cea mai vie simpatie. Devenit mai târziu profesor definitiv la şcoala naţională superioară de ape şi păduri dela Nancy şi mai pe urmă subdirector onorar i s'a acordat în 1925 ca recunoaştere a meritelor sale ştiinţifice şi a serviciilor aduse învăţământului silvic, decoraţia «*Legiunea de onoare*» în gradul de ofiţer de către guvernul Republicei franceze, iar din partea guvernului nostru a primit, în acelaş an.

Cu prilejul serbării centenarului şcolii dela Nancy, am avut deosebita satisfacţiune de a revedea pe acest prieten al României, care de când a cunoscut-o a şi iubit-o, precum şi pe ceilalţi ve-

neraţi ai mei profesori de odinioară, d-nii *Ch. Guyot* şi *E. Henry*, încă în viaţă, căror am fost fericit să le pot exprima prin viu graiu cu ocazia cuvântării ce am ţinut-o în prezenţa d-lui *Jean Durand*, ministrul de agricultură de pe atunci, tot respectul şi recunoştinţa ce le port, pentru exemplele bune ce mi-au dat şi afecţiunea cu care am fost înconjurat pe timpul celor mai frumoşi 2 ani din tinereţea mea petrecuţi în Franţa.

D-l Huffel, profesorul meu de amenajament din 1889, nu încetează ori de câte ori i se prezintă ocaziunea, de a ne arăta interesul ce poartă silviculturii noastre, dovadă osteneala ce şi-a dat de a trata în numărul de pe luna Iulie anul acesta din *Revue des Eaux et Forêts* despre condiţiile noastre forestiere.

Cât despre elogioasa apreciere, ce şi de astă dată d-sa face despre modul cum este redactată *Revista Pădurilor*, organul de publicitate al Societăţii *Progresul silvic*, la care colaborează şi cel ce scrie aceste rânduri, acest fapt ne onorează în deosebi şi în acelaş timp ne încurajează, pentru că ea vine din partea unei personalităţi care are primul loc între fruntaşii literaturii forestiere franceze.

Pentru ca cititorii revistei noastre să ia cunoştinţă de tot ce a scris D-sa cu privire la statistica şi distribuţiunea geografică a pădurilor în România la învăţământul nostru silvic superior şi la societatea «Progresul silvic», reproducem mai jos în traducere întreaga sa expunere.

Petre Antonescu

ROMÂNIA

I. România Mare. Statistică forestieră

In cursul anului 1888 mă găseam în serviciul guvernului român. Străbăteam frumoasele păduri de brad şi fag de pe versantul sudic al Carpaţilor la obârşia Dâmboviţei, care udă Bucureştii şi a cărei apă după cum sună proverbul românesc *este aşa de dulce, în cât cel ce o bea nu se mai duce.* In ce mă priveşte eu pot spune că proverbul s'a verificat: amintirea şi afecţiunea mea au rămas statornice pentru frumoasa ţară unde am trăit mai mult de un an din tinereţea mea.

Suisem creştetul unui munte, unde, la 2500 metri altitudine, scormoneam zăpada de Iulie şi de unde contemplam, la picioarele noastre, pământul Transilvaniei, locuită de români, pe atunci sub dominaţiune ungară, apoi coborâsem până în orăşelul în care îşi avea reşedinţa şeful ocolului silvic local. Acesta făcuse colegului său francez cinstea de a-l învita la sine acasă. El avea un fiu, un drăguţ băiat de şase sau şapte ani, căruia îi mângâiam părul său creţ: ca bun Român, credincios amintirei legiunilor lui Traian, care îi colonizase ţara sa, tatăl său îi dăduse numele de Aurel. Noi vorbiam despre Transilvania, de fraţii români de sub jugul nemţilor (Austro-Ungaria), iar eu mă gândeam la Alsacia mea depărtată... Micul Aurel, aşzat pe genunchii mei, văzându-mă gânditor, îmi zise: «Când voi fi mare mă voiu duce cu un steag românesc la Braşov (oraş din Transilvania vecină) şi voi goni pe unguri de acolo».

Micul Aurel a fost un bun profet. Astăzi Transilvania face parte din România Mare, ca şi Bucovina, alt pământ românesc pe care îl ocupa austriacii, ca şi Basarabia pe care o ocupau ruşii. Intinderea regatului dunărean s'a mărit mai mult de cât cât de două ori, aceea a pădurilor a trecut de la 2.900.000 la 7.249.000 hectare, iar procentul de împădurire al ţării de la 18 la 23%.

Pentru prima oară în 1925 a apărut statistica amănunţită a nouei Românii. D-l Demetrescu, inginer forestier, a rezumat dintr'însa rezultatele în fascicula de pe Martie 1926 din Revista pădurilor. Extrag din lucrarea d-lui Demetrescu materia din următoarele două tablouri:

Distribuţia geografică şi economică a pădurilor din România (suprafeţele socotite în mii de hectare).

Situaţiunea pădurilor	Pădurile statului	Pădurile particulare administrate de Stat şi ale instituţ. publice	Pădurile particulare	TOTAL
Vechiul regat . . .	1.242	209	1.476	2.927
Provincia Ardealului .	620	1.654	1.354	3.627
Provincia Bucovinei .	2	256	162	461
Provincia Basarabiei .	214	—	20	234
	2.078	2.159	3.012	7.249

Reiese din aceste date că Statul posedă 19% din întinderea pădurilor şi că el administrează trei părţi din cinci dintr'însele. Cele 7.249.000 hectare păduri cuprind în total 727.000 hectare poieni şi goluri, adică o zecime din suprafaţa lor. Proporţia cea mai mare de poeni san goluri se află în vechiul regat, ea se cifrează la 17% din totalitatea pădurilor şi 14% din pădurile Statului.

Tabloul următor ne dă o ideie despre speciile ce compun suprafaţa împădurită. Unitatea reprezintă 1000 hectare.

Denumirea pădurilor	Fag	Stejari [1]	Alte foioase tari [2]	Foioase lemne moi [3]	Totalul foioaselor	Resinoase [4]	Total general
1) *După natura proprietarilor*							
Pădurile Statului . . .	585	459	238	268	1.549	305	1.584
Pădurile administrate de Stat	771	331	102	68	1.272	729	2.001
Pădurile particularilor. .	1.100	588	180	251	2.119	551	2.670
2) *Repartizarea pe provincii*							
Vechiul regat	748	661	249	458	2.065	448	2.513
Provincia Ardealului . .	1.603	645	206	77	2.531	841	3 373
» Bucovinei . .	102	5	18	8	134	296	429
» Basarabia . .	2	117	46	44	209	»	209
Total. .	2.456	1.378	519	587	4.940	1.585	6.524
Proporţia %	37.6	21.1	8.0	9.0	76	24	100

Din acest tablou rezultă că proporţia foioaselor şi resinoaselor este aceiaşi ca şi în Franţa (70 contra 30). Molidul este de trei ori mai numeros ca bradul, mulţumită extensiunei sale în provinciile altă dată ungare sau austriace. Pinul silvestru este rar (0,2% din suprafaţă).

Fagul este cu mult specia cea mai răspândită (38%). Stejarii mari acoperă 20% (37% în Franţa). Gârniţa (quereus conferta) este un arbore mare şi frumos comparabil ca longevitate, dimensiuni şi calităţi cu gorunul şi pedunculatul; el acopere 138.000 hectare, adică 2% din întinderea păduroasă, cele două treimi din gârniţă cresc în pădurele Statului din vechiul regat.

II. Invăţământul silvic superior

Organizaţia invăţământului silvic în România [5] a fost statornicită printr'o lege din 23 Septembrie 1923. Invăţământul superior se predă în secţiunile speciale al şcoalelor politechnice [6], cari depind de ministerul lucrărilor publice.

---

1) Gorun 593; stejar pedunculat 647, gârniţă (q. conferta) 138.

2) Carpen 232, ce (q. cerris) 187, mesteacăn 78; ulm, frasin, arţar 70; salcâm (pe nisipurile sburătoare de pe terenurile Dunării) 29, castan 1.

3) Plopi şi sălcii (în ostroavele Dunării) 127; tei 77; aninul negru 1.

4) Molid 1142; brad 422; pin silvestru 15; sarice de Europa 7.

5) După un memoriu al d-lui *P. Antonescu*, preşedintele comitetului de redacţie al «Revistei pădurilor» (actualmente demisionat). Nota trad. publicat în numărul din Martie 1926 al acestei reviste.

6) Există actualmente în România două «şcoli politechnice»: una la Bucureşti şi alta în Timişoara, în Transilvania. Prima numai posedă o secţiune forestieră.

Reamintesc aici că prima şcoală specială de silvicultură care a funcţionat în România, acum patruzeci de ani, avea ca profesori, trei vechi elevi ai şcoalei forestiere din Nancy: regretaţii Stătescu, Cârnu-Munteanu şi Popovici, care şi astăzi dacă nu mă înşel

Şcoala politechnică din Bucureşti este administrată de un director asistat de un comitet de direcţie care, cuprind subdirectorul ‹numai dacă este şi profesor al şcoalei cum se întâmplă de fapt *(Nota trad.)* şi din profesori titulari numiţi pe câte un an de colegii lor, ‹comitetul de direcţiune, conform decretului lege relativ la înfiinţarea şi organizarea şcoalelor politechnice din România, publicat în «Monitorul Oficial» No. 10 din 19 Iunie 1920, ratificat prin legea de organizare a învăţământului silvic, se compune din: *a)* Directorul şcoalei ca preşedinte. *b)* Preşedinţii diferitelor secţiuni de specialitate, aleşi la începutul fiecărui an şcolar de profesorii şi conferenţiarii fiecărei secţiuni. *c)* Unul din profesorii cursurilor comune şcoalei, ales de consiliul profesoral *(Nota trad.)* Un consiliu de perfecţionare dimpreună cu membrii comitetului de direcţiune, complectat printr'un reprezentant al Academiei române ‹membru al secţiunei ştiinţifice, *Nota trad.)*, printr'un membru al consiliului technic superior al Ministerului Lucrărilor Publice, un membru al Facultăţei de ştiinţe dela Universitatea din Bucureşti şi un reprezentant al Ministerului de agricultură. Toate aceste persoane delegate de corpurile cărora ele aparţin, sunt numite pe termen de trei ani prin decret regal. La acestea se adaugă doi reprezentanţi ai industriei numiţi de Ministerul Industriei şi Comerţului. In fine un consiliu profesoral format din toţi profesorii titulari ai şcoalei.

Secţiunea silvică a şcoalei coprinde 16 profesori titulari sau însărcinaţi de cursuri ‹profesori provizorii› 3 conferenţiari şi 4 asistenţi. Opt din profesori şi 2 din conferenţiari funcţionează în acelaş timp şi în celelalte secţiuni ale şcoalei.

Consiliul profesoral dimpreună cu consiliul de perfecţionare învesteşte în mod provizoriu pe aspiranţii la un post în învăţământul secţiunei ce i s'a prezentat şi recomandat de o comisiune de trei profesori titulari delegaţi în mod special pentru a examina titlurile şi lucrările *(Nota trad.)* candidaţilor. După un stagiu de trei ani cu avizul conform al consiliului profesoral ‹care coprinde numai profesori titulari definitivi *(Nota trad.)* un decret regal numeşte definitiv profesorii. Aceştia precum şi conferenţiarii definitivi sunt inamovibili.

Condiţiunile de *intrare în şcoală* sunt aceleaşi pentru toate secţiunile. Candidaţii trebue să fie bacalaureaţi şi să treacă afară de aceasta un concurs asupra materiilor învăţate în licee ‹matematici speciale, fizică, chimie›.

Numărul local al elevilor actualmente este de 843 din care 193 în secţia silvică. Unii sunt externi, iar alţii interni ‹cu locuinţa la şcoală›. Aceşti din

---

este profesor la şcoala politechnică din Bucureşti, 97 ofiţeri forestieri (astfel sunt denumiţi astăzi inginerii forestieri în Franţa. Nota trad.) români şi-au făcut studiile la Nancy Scoala specială de silvicultură a fost creiată pe baza legei din 8 Iunie 1883 şi a început să funcţioneze din luna Octombrie acelaş an. Condiţiunile de admitere pentru candidaţii de a urma cursurile şcoalei erau : absolvirea a 6 clase liceale sau şcoala centrală de agricultură dela Herăstrău şi trecerea unui concurs. Cei cari aveau bacalaureatul erau scutiţi de acest concurs. Durata învăţământului era de 2 ani, din care în fiecare an 4 luni aplicaţiuni şi exerciţii practice. Această şcoală a funcţionat numai 3 ani, adică până în anul 1886. Ca profesori au fost: P. S. Antonescu Remus, C. F. Robescu asistaţi de conferenţiarii N. G. Popovici şi mai în urmă Gh. Stătescu ; C. M Mironescu, înlocuit mai în urmă de conferenţiarul care îl asista St. Hepites, acesta la rândul său asistat de conferenţiarul Colescu, iar mai târziu de d-l Macovey; A. Eustaţiu, P. S. Radian, D. Grigorescu şi I. Socolescu. (Nota traducătorului după istoricul învăţământului silvic în România de P. A. Grunau, 1906, pag. 22—27).

urmă pot să obţină burse de câte 200 până la 400 lei lunar ‹Leul român preţueşte în acest moment cam 0 franci francezi hârtie 14 centime›.

Durata învăţământului este de patru ani, a lecţiunilor în clase de o oră şi un sfert. Ultimul an al elevilor din secţia silvică este aproape în întregime consacrat ‹dela 1 Aprilie la 30 Noembrie› stagiului de practică. ‹Prin introducerea ulterioară a serviciului militar în şcoală, acest stagiu de practică s'a redus astăzi la 2 luni, cu condiţiune ca elevii între altele să fi întocmit ei înşişi un proect de amenajament şi să facă un studiu critic al unui amenajament sau regulament de exploatare deja aprobat de Casa pădurilor. *(Nota trad.)*. Elevii fac afară de aceasta în fiecare an numeroase lucrări practice în şcoală şi în afară de şcoală. Secţia forestieră posedă un muzeu, colecţiuni, laboratoare, pentru a căror primă instalaţiune a fost alocat credite de 2 milioane lei în 1923, de 300.000 lei în 1924 şi de 250.000 lei 1925. O staţiune de experienţă este pe cale de a fi creată ‹d-l Antonescu nu ne indică programul învăţământului secţiunei silvice. El ne spune numai că elevii forestieri sunt ţinuţi de a urma cursurile de fizică, de chimie, geometrie, electrotechnică, economie agricolă şi construcţiuni de maşini în comun cu ceilalţi elevi ai şcoalei›. Programul variind în fiecare trimestru n'am crezut de cuviinţă a-l anexa la memoriul la care se referă d-l Huffel, am făcut însă aceasta în comunicarea *„L'enseignement forestier en Roumanie.* ‹Actes du 1-er congrès international de sylviculture. Rom., 29 Avril—5 Mai 1926 Vol. III, pag. 210—221.

Şcoala politechnică posedă o bibliotecă de 11.300 volume, aproape toate cu un caracter technic interesând lucrările publice sau ştiinţele silvice. Elevii ‹inginerii formaţi *N. tr.)* cari doresc să profite de ea plătesc o cotizaţiune anuală de 1000 lei ‹140 franci hârtie›. Numărul cititorilor este de 150 până la 200 pe zi în termen mediu.

Elevii şcoalei pot face parte din societatea creată în scopul de a pune la dispoziţiunea lor serviciile unei cantine instalată în localurile şcoalei pentru a le procura mâncare. Această societate socoteşte astăzi 500 membri. Funcţionarea cantinei ‹denumită oficialmente *popotă* în textul român› este asigurată de un comitet numit de elevi şi ales de ei. Acest comitet se compune din un preşedinte, un casier, un comptabil, un *popotar şef* şi patru alţi funcţionari plătiţi cu câte 500 până la 1000 lei lunar.

Cantina primeşte dela Ministerul Lucrărilor Publice o subvenţiune de 150.000 lei ‹20.000 franci hârtie› pe lună şi dela cel de Agricultură o altă subvenţiune de 80.000 lei ‹11.200 franci›.

Mâncarea la cantină dimineaţa, constă din ceai sau cafea cu lapte, la prânz din 3 feluri de bucate, iar seara din două. Elevii sunt împărţiţi în trei categorii în ce priveşte preţul mâncărei, după starea lor de avere. Primii, aceia cari dispun de o situaţie materială mai bună sunt lăsaţi cu 31 lei ‹4 fr., 35 hârtie› pe zi. Cei de a 2-a categorie, mai puţin bogaţi sau mai puţin favorizaţi plătesc 16 lei ‹2 fr., 14 hârtie›. In fine cei de a 3-a categorie, cei mai săraci, nu plătesc de cât 9 lei ‹1 fr., 16 hârtie› pe zi [1]. Fiecare din elevi posedă vesela sa

[1]) D-nul Antonescu nu specifică dacă cele trei categorii profită de aceleaşi mâncări. Toţi se bucură de acelaş regim, diferenţele plătindu-se din subvenţiile acordate de cele două ministere. Este şi drept ca cei săraci să fie obligaţi de camarazii lor, cari cunosc mai bine ca ori care alţii situaţia de avere a fiecăruia, la o plată mai mică ca cei relativ mai bogaţi. *Nota traducătorului*).

proprie procurată din suma de 200 lei (28 franci) vărsată în momentul intrării sale în societate.

Elevii cari termină şcoala, după ce au satisfăcut la examenele de eşire, primesc o diplomă de inginer, indicând specialitatea studiilor: poduri şi sosele, electricitate, mine sau silvicultura cu una din notaţiile: destul de bine, bine foarte bine. Nu ni se spune dacă aceste diplome pot cel puţin în oarecari condiţiuni, conferi un drept la o funcţiune în serviciul Statului. Absolvenţii şcoalei politechnice sunt primiţi în diferitele servicii publice sau particulare pe măsura locurilor vacante. Alte condiţiuni nu li se mai cer. *(Nota traducătorului).*

III. Societatea forestieră „Progresul silvic"

In anul 1886 un număr de 43 ofiţeri forestieri români se reuniră la Bucureşti pentrn a întemeia o societate forestieră sub numele de *Progresul silvic* [1]) Ea fu recunoscută de utilitate publică în 1904. După câteva presidenţii vremelnice, cari n'au lăsat urme în istoria sa, ea puse în capul său, aproape de când a luat fiinţă, pe Kalindero, care ocupă postul până la moarte, în 1913.

Kalindero era un jurist, doctor în drept dela Sorbona noastră, administrator al domeniilor Coroanei ce cuprinde o foarte mare întindere de păduri, (domeniul Coroanei coprinde 49.546 hectare de pământ cultivat şi 80.265 hectare păduri. *Nota autorului)*, membru Academiei române, consilier la Curtea de casaţie, etc. Societatea nu se desvoltă decât încet sub direcţiunea sa: ea nu avea decât 190 membri în 1911 (numărul societarilor era de 43, în 1886, de 180 în 1900, de 190 în 1910 şi de 660 în 1925. *Nota autorului)* şi nu poseda ca avere decât o sumă de 21.000 lei în acţiuni, şi un stok desperechiat de fascicole din reviste.

Kalindero nu înceta de a repeta că *Progresul silvic* este o societate savantă care nu trebue să se ocupe decât de interesul ştiinţei aplicate la păduri iar nu de cel al ofiţerilor forestieri.

Succesorul său, A. Constantinescu, prezidă societatea dela 1913 până la 1926 (el a murit în Bucureşti în Decembrie 1926). El era de asemenea un jurist şi îşi făcuse studiile în Franţa unde obţinu gradul de doctor. Constantinescu a rămas un amic al Franţei. Când se puse grava chestiune a atitudinei de luat din partea României în marele război, el luă energic parte pentru a interveni alături de Franţa şi de aliaţii săi. *Nota autorului).* Revenit în ţara sa el intră în viaţa politică şi devine ministru de agricultură pentru prima dată în 1909. In România mandatele ministeriale sunt încă şi mai efemere ca în Franţa şi Constantinescu deţinu, dacă socotesc bine, în mod succesiv şi cu intervale diverse portofolii ministeriale în 16 ani.

Adunările şi conferinţele societăţii se ţineau la început în palatul ministerului de agricultură, unde cele mai adeseori, într'un local pus la dispoziţia sa de către administraţia domeniului Coroanei. De mult timp se visa a poseda în Bucureşti un club, un cerc, unde *Progresul silvic* ar fi la el. In 1913 se înte-

---

[1]) Nu se va scuza (ba din contră, este o mare onoare pentru corpul technic silvic. *Nota traducătorului)* dacă mă prezint aici ca un membru dintre cei mai vechi ai societăţii care îmi făcu onoarea de a mă primi cu titlul de străin în 1888. Această împrejurare va explica afectuosul interes cu care rezumez aici, câteva linii din fizionomia şi istoria *Progresului silvic*).

meiă chiar o societate «Cercul forestier» cu sarcina de a construi o casă comună pentru silvicultorii din România, dar războiul suspendă acest proiect, pe care mulţi îl credeau chimeric. El nu fu reluat decât în 1921, şi făcut cu putinţă prin sporirea numărului ofiţerilor forestieri, membri ai societăţei, care s'a întreit după războiu.

Terenul necesar pentru construcţiune ‹care ocupă 340 metri pătraţi . . . ›, fu cedat de oraşul Bucureşti în schimbul unui alt teren pe care Statul îl cedă oraşului. A fost foarte greu de strâns fondurile necesare. Cotizaţiile ofiţerilor forestieri subvenţiunile acordate de minister, bogatul fond religionar din Bucovina. ‹La provincia› Bucovina, cea mai împădurită din întreaga Românie, procentul său de împădurire este de 45%, conţine 430.000 hectare de frumoase păduri de brad, molid şi fag, din care jumătate aparţine fondului religionar şi este administrat de sinodul ortodox din Bucovina, sub preşedinţia mitropolitului din această provincie. Randementul net anual al pădurilor fondului religionar, era în cifre rotunde de un milion de coroane în timpul ultimilor ani ai dominaţiunei austriace *(Nota autorului)* de diverse instituţiuni, de către marii proprietari forestieri şi pe d'asupra tuturor liberalitatea unui foarte generos donator [1]› putură totuşi fi pentru aceasta îndeajuns.

Construcţiunea în fine terminată se prezintă în fotografia ce o am sub ochi, ca o frumoasă casă cu cinci ‹şase, *Nota traducătorului*› etaje, cu 6 largi ochiuri de fereastră la faţadă, de un stil elegant fără lux zadarnic, perfect în armonie cu destinaţiunea sa.

Palatul Progresul silvic fu inaugurat în mod oficial la 20 Iunie 1926, în acelaş timp cu ţinerea celui al 37-lea congres al «inginerilor silvici» români. Aceasta fu, cum se poate închipui, o mare şi frumoasă surbare la care asistară regele, patriarhul României, ministrul de agricultură şi peste 200 ofiţeri forestieri. Se ţinu numeroase discursuri, printre cari disting pe acel al camaradului şi amic Mihail Tănăsescu [2]›, care s'a ocupat cu mult zel şi devotament de construcţia aşa de fericit terminată. Extrag din acest discurs elocinte al lui Tănăsescu câteva informaţiuni interesante.

O sută şeapte «ingineri forestieri» au fost mobilizaţi în 1914 şi 15 ‹în 1916 şi 1917, *Nota traducătorului)* şi 15 dintre ei au căzut în timpul marelui războiu. Despădurirea progresivă versantului sudic al Carpaţilor români, a mărit într'o proporţie enormă transportul de aluviune al Dunării. Spre a menţine navigabil braţul Sulinei prin Deltă s'a dragat în mediu pe an, dela 1895 la 1900, 260.000 metri cubi transportaţi de fluviu, în 1905 această cifră era de 400.000 metri cubi, în 1910 de 650.600, în 1918 de 941.000 şi în 1925 de 1.800.000. Cu toate aceste lucrări enorme adâncimea apei în canalul navigabil a căzut sub 20 picioare ‹ar

1) *Revista* nu indică numele acestui bogat şi generos binefăcător ; nici importanţa ofrandei sale, ea zice numai că acesta este acelaş om de bine, cărora literaţii români datoresc de asemenea un palat în Bucureşti şi că Constantinescu a reuşit a-l interesa de *Progresul silvic*.

2) In timpul serbărilor centenarului şcoalei forestiere din Nancy, România a fost reprezentată printr'o delegaţie de cinci silvicultori, dintre cari patru cel puţin erau vechi elevi ai acestei şcoli. D-l Mihail Tănăsescu, care era în capul misiunei — în realitate nici unuia dintre delegaţi nu i s'a decernat această onoare! Nota trad. — avea lângă dânsul pe fiul său care terminase în mod briant studiile sale forestiere la Nancy.

fi interesant de a studia această chestiune de aproape cercetând în mod paralel progresele despăduririi şi al aluvionării). Apropos de rolul util al pădurilor asupra circulaţiunei apelor, Tănăsescu citează aceste frumoase versuri ale poetului Eminescu:

Codrul frate cu românul
De secure se tot pleacă
Şi isvoarele-i seacă [1]).

Statutele societăţii au fost refăcute în 1925. Ele îi dau ca scop de a favoriza progresul şi împrăştierea cunoştinţelor forestiere printre membrii săi şi în public, de a face cunoscut lucrările publicate în străinătate, de a publica o revistă forestieră [2]), de a organiza excursiuni şi misiuni, de a crea o bibliotecă forestieră, de a menţine şi a strânge legăturile de camaraderie între inginerii silvici de toate gradele, de a apăra interesele lor, de a ajuta pe aceia cari au nevoe, precum şi văduvele şi orfelinii lor, de a propune toate măsurile legislative sau administrative în vederea prosperităţii pădurilor.

Bilanţul societăţii la 31 Decembrie 1925 poate să se rezume după cum urmează (sumele sunt exprimate în lei) [3]).

Activ	
Fonduri la bancă	640.340
Valori la portofoliu	110.500
Cheltuelile de cost ale palatului societăţii (sume plătite)	11.328.273
Diverse creanţe active	13.270
Total	12.092.383
Pasiv	
Capital subscris şi vărsat [4])	3.430.708
Fonduri de rezervă statutare	413.685
Fonduri din donaţiuni [5])	7.347.000
Chirie	900.000
Diverse	990
Total	12.092.383

G. Huffel

---

1) Nu rezist la plăcerea de a reproduce aceste câteva versuri ale celui mai mare, cred eu, dintre poeţii români, care era şi un filosof, traducătorul lui Kant şi al lui Schopenhauer. In aceste poezii şi ale lui Alexandri, care a fost ministrul României la Paris, ale cărui versuri cântă încă în memoria mea, am luat contact pentru prima oară cu limba română.

2) Organul societăţii este excelenta Revista pădurilor, care deşi în vârstă numai de treizeci şi opt ani, este bine cunoscută în lumea forestieră şi ţine un rang distins printre periodicele speciale. Ea apare odată pe lună în fascicule de dimensiunea şi aspectul exterior al Revue des Eaux et Forêts. Ea este condusă de un comitet de 10 membri în capul căruia se află d-l Antonescu, vechi elev al şcoalei forestiere din Nancy, cedând locul celor mai tineri am rămas un simplu colaborator până ce forţele mele fizice şi intelectuale îmi vor mai permite. *(Nota traducătorului).*

3) La finele lui Decembrie 1925 leul valora 0,12 franci francezi şi acesta 18 până la 19 centime aur; leul corespundea deci cam cu 2.2 centime aur la această epocă.

4) Articolul 14 din statute prevede că această sumă va fi rambursată subscriitorilor, cu dobândă, cu începere din 1927, pe măsura posibilităţilor.

5) Donaţiunile şi subvenţiunile la societate s'au ridicat la 5.215.000 în 1925.

EXPOZEUL DELEGAŢIUNEI ROMÂNE RELATIV LA PĂDURI,

PREZINTAT COMISIUNEI REGIMULUI APELOR DUNARII (IN A 10-a A SA SESIUNE 1927)

Suprafaţa totală a pădurilor României, după statistica întreprinsă de Ministerul Agriculturii şi al Domeniilor ‹Casa pădurilor› în anul 1922 este de 7.248.985 ha, în care intră şi poenile a căror întindere aproximativă este de 724.244 ha.

In ce priveşte însă suprafaţa pădurilor aflătoare în bazinul Tisei şi al Dunării centrale, ea este de 2.820.571 hectare inclusiv locurile goale.

Dispoziţiunile principale ale codului forestier român din 8 Aprilie 1910, modificate prin legea din 18 Septembrie 1920, cari s'au întins la 1 Iulie şi asupra Transilvaniei, Banatului, Crişanei şi Maramureşului, cele ale legei de reformă agrară, precum şi chestiunea personalului forestier de naţionalitate ungară menţinut în serviciu etc., acestea au fost prevăzute în memoriul delegaţiunei române prezintat comisiunei regimului apelor în a 8-a sesiune ‹1925› ţinută la Meran, astfel că nu mai este nevoie a reveni asupra lor [1].

In şedinţa dela 29 Maiu 1926 din Budapesta, unde menţionata comisiune şi-a ţinut sesiunea a 9-a, delegaţiunea ungară şi aceea a regatului Sârbilor, Croaţilor şi Slovenilor au formulat un număr oarecari de deziderate spre a fi realizate de România şi Cehoslovacia.

După înapoierea delegaţiunei române din Budapesta, Ministerul Agriculturii şi al Domeniilor ‹Casa pădurilor› luând cunoştinţă despre discuţiunile urmate şi de dezideratele exprimate, a delegat pe d-l profesor Petre Antonescu spre a vizita pădurile şi terenurile neproductive ‹sterile›, din bazinul râurilor cari se varsă în Tisa şi în Dunărea centrală, cele dintâi trecând peste teritoriul ungar, iar cele din urmă peste cel al Jugoslaviei. In acelaş timp a trimis organelor sale forestiere instrucţiuni detailate relative la dispoziţiunea tablourilor în care să se consemneze rezultatul studiilor şi datelor statistice privitoare la ravene şi torenţi precum şi la pădurile şi terenurile vizate de articolele 292 şi 293 din tratatul Trianon.

[1] Vezi «Revista Pădurilor» No.

In urma constatărilor făcute pe teren vara trecută de d-l profesor Antonescu şi a memoriilor primite dela diversele direcţiuni regionale forestiere, rezultă:

1) Că legea forestieră ungară XXXI din 1879 prin articolele 165—177, legea XII din 1894 relativă la agricultură şi poliţia cam-pestră (art. 13 şi 14), legea XIX din 1898 privitoare la supunerea regimului silvic a pădurilor comunelor, jurisdicţiunilor şi a terenurilor sterile precum şi ordonanţa Ministerului de Agricultură No. 15270 din 1899 pentru aplicarea acestei legi, prevăd, este adevărat, obli-gaţiunea de a se împăduri terenurile inculte, de a se proceda la corecţiunea ravenelor, a torenţilor şi la consolidarea terenurilor expuse surpăturilor, totuşi în lipsă de fonduri îndestulătoare şi pro-babil al unui studiu de ansamblu prealabil, lucrările sporadice exe-cutate înainte de 1911, n'au răspuns aşteptărilor. Acest fapt a fost pus în evidenţă de fostul ministru ungar, contele *Sereny* cu oca-ziunea publicării instrucţiunilor din 1911 pentru inventarierea şi delimitarea terenurilor inculte, fixarea nisipurilor, etc. Cu această ocaziune s'a hotărât asemenea, ca astfel de lucrări să nu se mai execute în viitor de alte servicii, ca cel al apelor, etc. ci numai de cel forestier.

Graţie acestor măsuri, lucrările în chestiune au fost făcute pe o scară destul de întinsă în anii 1912—1913 şi o parte din 1914 până la isbucnirea războiului mondial.

2) Că suprafaţa pădurilor exploatate până în 1919, aparţinând diferitelor naturi de proprietari, dar mai cu seamă particularilor, care a rămas neregenerată, sau care a fost distrusă de vitele locuitorilor în timpul revoluţiei din 1918, este de 41.374 ha, făcând astfel mai dificilă sarcina inginerilor forestieri români, al căror număr s'a mic-şorat din cauza războiului, sau expatrierei voluntare a celor de naţionalitate ungară.

3) Că din timpul regimului ungar au fost prezentate până acum Ministerului Agriculturei şi al Domeniilor (Casa Pădurilor) pentru a fi validate contracte de vânzarea unei suprafeţe pădu-roase de 73.050 ha, în cari se stipulează tăieri de păduri întregi, adeseori de mai multe mii de hectare, într'un interval scurt de 10—15 ani.

Metoadele de tratament adoptate atât pentru pădurile de reşinoase cât şi pentru cele de fag sunt tăierile rase, care din punctul de vedere al regimului apelor ar fi trebuit să fie cu totul excluse în

terenurile cu pante repezi, sau foarte repezi mai cu seamă, cum există în majoritatea cazurilor.

4) Că marele număr de ravene, de torenți și de terenuri sterile, ce se pot vedea în regiunea Banatului, și în special pe calea ferată Orșova-Caransebeș, nu sunt datorite tăerilor practicate de curând, dar faptului că aceste terenuri, cele mai multe absolut forestiere, au servit ca pășune pentru vitele foștilor iobagi, cari n'aveau decât dreptul la pășunat, proprietatea aparținând Domnilor feudali de pe atunci, adică în timpul administrației austriace care a durat din 1767, data înființării regimentului pentru paza frontierilor dela Juparnie, până la decretul din 8 Iunie 1871 codificat prin legea XXX din 1873, când acest teritoriu a fost anexat coroanei Ungariei. In baza decretului din 7 Mai 1850 aceste pășuni devenise însă deplina proprietate a comunelor politice respective.

Că astfel de despăduriri, au dat naștere în urma ploilor torențiale la mari inundațiuni, este destul să ne referim la cele cari au avut loc în 1910 în Banat, unde, în afară de marele pagube materiale cauzate, au fost și 190 victime omenești, dintre care 14 în comuna *Globu Rău*.

Acest caz a fost semnalat dealtminteri și de d-l *Al. Horwath*, fostul director general al serviciului pădurilor din Ungaria, în expunerea de motive care însoțește noul proect de cod silvic, destinat a înlocui pe cel din 1879 actualmente în vigoare.

O asemenea calamitate s'a repetat în 1912, cu aceleași grave urmări, adică înainte ca teritoriul în chestiune să aparție României.

5) Că la obârșia oarecăror rîuri cum de ex. Mureșul, Someșul, cele 3 Crișuri, Bega, Bârzava și afluenții lor, pantele munților fiind repede și în unele locuri foarte repede, ba chiar abrupte, în epoca creșterilor mari apele ajungând în șesuri, se produce o bruscă schimbare de pantă de unde rezultă depuneri de materii cari înalță albiile cursurilor de apă și provoacă revărsări acolo mai cu seamă unde malurile sunt joase, ceeace se întâmplă în realitate în majoritatea cazurilor.

Situațiunea topografică a terenurilor are deci și ea o influență notabilă asupra iregularității regimului apelor mai cu osebire atunci când în urma fenomenelor meteorologice excepționale, cari ocazionează creșterea extraordinară a rîurilor, cum s'a întâmplat anul acesta în Statele-Unite ale Americei, unde Misisipii revărsându-se a inundat

imense întinderi de terenuri cultivabile, distrugând baraje și lucrări technice formidabile ce fusese executate în scopul evitării unor atari calamități.

Și așa s'a întâmplat în Decembrie 1925 și în țara noastră, când apele Crișului Alb, în urma topirei bruște a zăpezei căzute în mare cantitate în Transilvania revărsându-se au provocat inundațiunile cunoscute cu consecințe dezastruoase pentru teritoriul român.

6) Pentru ca rolul pădurilor să-și poată exercita influența sa binefăcătoare din punctul de vedere al regimului apelor, nu este însă de ajuns de a ne preocupa numai de o parte a bazinului hydrologic al unui râu oarecare, astfel după cum a propus delegațiunea ungară cu ocaziunea reunirei Comisiunei regimului apelor în 1925 la Meran precum și în 1926 la Budapesta. In adevăr, ni s'a cerut atunci de a prezinta date statistice asupra pădurilor și terenurilor inculte ce se găsesc numai în zona cuprinsă între frontiera ungară și o linie care ar trece la o distanță cam de 100 km. dela aceasta.

Pentru a se obține maximum de efect util este necesar de a executa lucrări technice în toată regiunea și anume începând dela obârșia rîurilor și până la confluența lor cu Tisa și Dunărea centrală, după cum reese de altminteri din litera tratatului din Trianon.

In vederea acestei necesități și ținând socoteală de rezoluțiile luate de Comisiunea regimului apelor Ministerul nostru de Agricultură și al Domeniilor (Casa Pădurilor) a trimis spre a fi complectate direcțiunilor regionale forestiere din Transilvania, Banat, Crișana și Maramureș mai multe tablouri însoțite de instrucțiuni explicative.

Primul din aceste tablouri se referă la studiul pădurilor din basinul rîurilor afluenți ai Tisei: Mureșul, Someșul, Cele trei Crișuri, Crasna, Turul, Iza, cu diverșii lor afluenți și la cele din basinul Timișului, al Bârzavei, al Begei, al Carașului și al Nerei, cari se varsă în Dunărea Centrală.

Al 2-lea tablou se rapoartă la inventarierea terenurilor neproductive, cari aparțin particularilor, sau se găsesc sub administrația Statului.

In afară de acest tablou relativ la terenurile sterile trecute deja sub administrația Statului, s'a întocmit și un formular de studiu sumar conținând titlurile :

Numele proprietarului. Situaţia administrativă şi topografică a terenului. Descrierea sa. Motivele pentru care a trecut sub administraţia Statului şi în virtutea cărei legi? Lucrările deja executate şi acelea proiectate a se executa în viitor ca: a) *împăduriri,* b) *gazonarea terenului,* c) *împrejmuiri,* d) *dispoziţiuni luate pentru întrebuinţarea terenului sau de împedicarea altor utilizări. Cheltueli de personal şi de material. Administraţia şi paza. Registre de control pentru ţinerea la curent a lucrărilor efectuate, etc.*

Pe hărţile Institutului Geografic s'a reprezentat cu culori deosebite pădurile Statului, cele ale comunelor şi altor stabilimente publice administrate de Stat, ale proprietarilor particulari, precum şi terenurile improductive.

Al 3-lea tablou este destinat a face cunoscut numărul locuitorilor, al vitelor, felul de cultură al teritoriului din fiecare comună din basinul Tisei şi al Dunării centrale.

In fine al 4-lea tablou a fost constituit în vederea statisticei ravenelor şi a torenţilor din întreaga ţară. O mare parte din aceste studii şi materialul adunat de personalul de control al direcţiunilor regionale forestiere este gata a fi clasificat. Acest material constă în hărţi, memorii, planuri, tablouri, fotografii de împăduriri executate în timpul ultimilor ani. Din toate acestea d-nii membri ai Comisiunei se pot convinge că guvernul român a luat toate măsurile necesare pentru ca obligaţiunile contractate prin Tratatul din Trianon să fie aduse la îndeplinire, cu atât mai mult cu cât aceasta corespunde cu propriul nostru interes.

Cu acest prilej credem necesar de a specifica că aproape toate legile noastre speciale au de scop protecţiunea pădurilor şi încurajarea prin diferite înlesniri acordate împăduririlor.

Pentru a da un exemplu este de ajuns să menţionăm că:

In 1926 pe proprietăţile Statului s'a împădurit 2.588 ha, cheltuindu-se 3.773.695 lei. In pădurile administrate de Stat 4.923 ha, costând 4.322.098 lei. S'a repopulat deci în total în basinul afluenţilor Tisei şi Dunărei Centrale o întindere de 7.511 ha, ceeace a necesitat o cheltuială de 8.095.793 lei, pe când în întreaga ţară s'a împădurit în anul trecut 20.405 ha, ceeace a costat 19.702.705 lei.

In acelaş timp s'a însemânţat în pepinieri o suprafaţă de 73 ha. întrebuinţându-se 1291 hectolitri de ghindă şi 9787 kg. de sămânţă de reşinoase şi s'a repicat 2.205.000 pueţi necesitând o cheltuială

de 6.587.882 lei, pe câtă vreme în pepinierele din întreaga ţară s'a semănat 198 ha, întrebuinţându-se 3747 hectolitri şi 31.718 kg. de sămânţă de reşinoase, care a costat 13.190.923 lei.

S'a cules afară de aceasta în 1926, 5644 hectolitri de ghindă şi 20.649 kg. de sămânţă de reşinoase, costând 2.000.787 lei, iar în întreaga ţară s'a recoltat 20.026 hectolitri de ghindă şi 34.884 kg. de sămânţă, cheltuelile ridicându-se la 3.058.777 lei.

Totalul general al cheltuelelor făcute în ultimul an pentru lucrările de împădurire şi de corecţiunea ravenelor şi torenţilor în basinul râurilor menţionate mai sus se urcă la 17.289.783 lei reprezentând 45,9% din suma de 37.482.518 lei, cât s'a cheltuit în ţara întreagă.

In pepinierele Statului şi administrate de Stat din Ardeal se găseşte actualmente 60.547.700 puieţi de diferite specii, cele mai multe de molid (44.202.000), de stejar (9.309.000), de salcâm (4.143.000), iar în pepinierile din întreaga ţară se află 122.725.000 puieţi din cari: molizi 91.696.000, stejar 10.942.000 şi salcâm 14.009.000.

Mai adăogăm în sfârşit, că în ultimul timp Ministrul Agriculturei şi al Domeniilor a numit o comisiune specială, care se ocupă cu întocmirea unui proect de lege pentru corecţiunea torenţilor (Deciziunea din 7 Decembrie 1926).

Cele ce am expus mai sus dovedesc, credem, în deajuns, că am luat şi vom continua a lua toate măsurile necesare pe teritoriul nostru în scopul de a micşora pe cât va fi posibil forţele elementelor naturei, câte odată iresistibile. Căci repetăm, încă odată sacrificiile ce le facem sunt în primul loc în propriul nostru interes.

Petre Antonescu

Despre lucrările cari au făcut obiectul discuţiunii Comisiunei regimului apelor Dunării, întrunită anul acesta în Bucureşti, am adresat Casei Pădurilor următoarea dare de seamă:

Domnule Administrator,

După cum cunoaşteţi, Comisiunea permanentă technică pentru regimul apelor din basinul Tisei şi al Dunărei centrale, şi-a ţinut anul acesta sesiunea sa a X-a în Bucureşti şi anume în zilele de 7—13 Maiu inclusiv.

Prima chestiune mai importantă dela ordinea zilei a fost discuţiunea asupra funcţionărei serviciului geografic şi al anunţărei creş-

terei apelor în diferitele țări succesorale ale vechiului regat, al Ungariei și în special în ce privește teritoriul vizat de art. 292 și 293 din Tratatul dela Trianon, discuțiuni cari au durat până Vineri 13 luna curentă, continuându-se și în această din urmă zi după prânz, când d-nul Vilfan, delegatul principal al Iugo-Slaviei, a ținut o conferință relativ la inundațiile cari au avut loc în Serbia în anul trecut, datorită revărsărei Dunărei și a râului *Drava*, în urma ploilor care au durat 21 zile incontinuu.

A doua chestiune de o însemnătate covârșitoare din punctul de vedere al rgimului apelor, care în sesiunile ținute la *Bled* în Serbia în anul 1924, la *Merano* în 1925 și la *Budapesta* în 1926, a făcut obiectul discuțiunilor diferitelor delegațiuni reprezentate în menționata comisiune timp de mai multe ședințe, a fost aceea a împăduririlor și despăduririlor, de astă dată la București, care n'a durat decât ceva mai mult decât o oră contra așteptărilor noastre.

In adevăr, după citirea expozeului alcătuit de subsemnatul și tradus în limba franceză, a luat cuvântul d-nul președinte al Comisiunei, *Carlo Rosetti*, care mulțumi d-lui Gheorghe Popescu, delegatul principal al României, pentru interesantele date cuprinse în expozeu, întrebând dacă este cineva care voește să ia cuvântul în această privință.

Se ridică atunci d-nul amiral *Dietrich*, delegatul principal al Ungariei, care declară că față de constatările făcute că guvernul român, prin Casa Pădurilor, a desvoltat o deosebită activitate în anul trecut prin lucrări de împădurirea locurilor improductive, prin alcătuirea de tablouri statistice, referitoare la pădurile din basinul râurilor cari se varsă în Tisa și la întocmirea de studii sumare, hărți pe scara $^1/_{25.000}$ și $^1/_{200.000}$, albume cu fotografii, etc. cari se găsesc expuse în sala de ședințe, nu are nici o obiecțiune de făcut, speră însă că se va continua pe această cale, astfel că îngrijorările legitime ale țărilor limitrofe cu România cu privire la consecințele nefaste ce rezultă întotdeauna în urma despăduririlor, să fie cu desăvârșire potolite, în această credință d-sa nu poate să arate decât că este mulțumit.

După d-nul *Dietrich de Saxenfeld* – luă cuvântul d-nul Vilfan, delegatul regatului Sârbilor, Slovacilor și Slovenilor, care spuse că a ascultat cu deosebită atențiune expozeul delegațiunei române și se declară și d-sa mulțumit, cu atât mai mult cu cât constată că adevărate legături de prietenie s'a stabilit între expertul forestier al

României și cel al Iugo-Slaviei, d-nul d-r *Iosef Balen*, care au avut drept rezultat că multe chestiuni de detalii să fie rezolvate prin informațiuni date dintr'o parte și alta.

Și pentru a se consacra și mai bine aceste bune raporturi invită, pe d-nul *P. Antonescu*, expertul forestier al României, ca să binevoiască a veni în toamna anului curent la Belgrad, spre a putea vizita, în urma unui program stabilit de mai înainte, cele mai importante regiuni forestiere din Serbia, Croația, Bosnia și Herțegovina, inclusiv importantele lucrări de împădurire de pe terenurile carstice.

Am mulțumit, bineînțeles declarând că accept cu drept de reciprocitate pentru anul viitor în ce privește expertul forestier Iugo-Slav.

Intrebați și ceilalți delegați, dacă mai au ceva de adăogat, au răspuns în mod negativ, după care ședința a fost declarată închisă.

Imediat s'a prezentat atât expertul forestior ungar, cât și cel al regatului Sârbilor, Croaților și al Slovenilor, adresându-mi felicitări, pentru succesul obținut, cel dintâi cerându-mi să-i dau câte un formular din chestionarul pentru statistica torenților și din studiul sumar al terenurilor improductive, iar cel de al doilea pe lângă aceste formulare și un exemplar din statistica pădurilor recent tipărită.

Am satisfăcut, negreșit, aceste cereri.

Pentru ca membrii Comisiunei să-și poată da seama de materialul documentar cu privire la activitatea desvoltată de corpul technic silvic, am avut grija de a face o mică exhibițiune, suspendând de pereții camerei, unde s'au ținut ședințele, hărțile $^{1}/_{200.000}$ pe scara primite dela diferitele direcțiuni regionale silvice, din Ardeal, în cari pădurile diferitelor naturi de proprietari erau figurate prin culori deosebite, iar pe mese și pe scaune etalând numeroasele studii, tablouri și albume cu fotografii primite, totul aranjat în mod estetic, astfel ca să poată face o bună impresiune oricărui vizitator.

Membrii Comisiunei și în special experții forestieri ai diverselor delegațiuni în tot timpul cât au durat ședințele Comisiunei regimului apelor Dunării, mi-au cerut diferite explicațiuni, pe cari m'am grăbit a le da.

In aranjarea obiectelor în chestiune am fost secondat de d-nul

inspector silvic *Dem. Grozescu*, iar pentru pregătirea lucrărilor în biurourile Casei Pădurilor, de d-sa, de d-nul inspector *I. Fonay*, precum și de d-nul *Al. Popescu*, inginer silvic, care a lucrat și în orele în afară de serviciu, cu o deosebită râvnă, sârguință și competință, pentru care fapt vă rog a le adresa mulțumiri.

Nu mai puțin trebue să relevez statornicia inginerilor silvici de deosebite grade din Transilvania, Banat, Crișana și Maramureș, precum și spiritul lor de sacrificiu, spre a colabora în mod inteligent la îndeplinirea unei opere care a avut drept rezultat, ca să se ridice prestigiul corpului technic silvic înaintea unei comisiuni internaționale cu un caracter pur technic și prin urmare al țării noastre, pentru care avem tot dreptul să ne felicităm și chiar să fim mândri.

Așa fiind, vă rog, domnule administrator, ca să adresați tuturor călduroase mulțumiri, și în special diverselor direcțiuni regionale silvice, cari au făcut tot posibilul, ca să putem să ne prezentăm așa de bine anul acesta, cum de exemplu direcțiunea Bistrița, condusă de d-nul consilier silvic *Aleman*, care ne-a înaintat complecte toate tablourile tipărite format mai mare, cifrele totalizate, etc. făcând cheltueli relativ mari cu întocmirea unui frumos album cu fotografii, etc.

Nu pot termina acest referat fără a vă ruga să interveniți cu insistență locurilor în drept, ca să se acorde, chiar anul acesta, o sumă de 10 milioane lei pentru ca lucrările de împrejmuirea locurilor improductive, corecțiunea ravenelor și torenților, etc. cari după însumarea cifrelor din devizele întocmite vor costa 106 milioane, să se poată termina în termen de 10 ani cel mult.

In acelaș timp să binevoiți a însărcina pe d-nul inspector silvic *Dem. Grozescu*, care este pus la curent cu scopul urmărit, să clasifice materialul statistic adunat până acum, precum și cel ce urmează a se primi în urma rectificărilor cerute prin ordinul circular ce am crezut că este bine să se trimită de Casa Pădurilor acelor direcțiuni regionale silvice, cari cad în basinul râurilor, cari se varsă în Tisa și Dunărea Centrală».

EXPOSÉ DE LA DÉLÉGATION ROUMAINE RELATIVE A LA QUESTION FORESTIÈRE

PRESENTÉ A LA COMMISSION DU REGIME DES EAUX (10-e SESSION 1927)

La superficie totale des forêts de Roumanie, d'après la statistique entreprise par le Ministère des Domaines et de l'Agricu'ture ‹Administration des forêts› en 1922 est de 7.248.985 ha. y compris les vides, qui représentent aprox. 724.244 ha.

En ce qui concerne l'étendue des forêts se trouvant seulement dans le bassin de la Theiss et du Danube central leur surface est de 2.820.571 ha., dans laquelle entre aussi les vides.

Les dispositions principales du Code forestier roumain du 8 Avril 1910, modifié par la Loi du 18 Septembre 1920, qui le 1 Juin 1923 se sont étendues sur la Transylvanie, le Banat, la Crishanie et le Maramuresh: de même que les dispositions de la Loi de la Réforme Agraire, le personnel forestier de nationalité hongroise maintenu dans le service, etc. a été prévu dans un mémoire de la Délégation roumaine présenté à la Commission du Régime des Eaux dans la 8-e session ‹1925› tenue à Méran de sorte qu'l n'est plus nécessaire d'y revenir.

Dans la séance du 29 Mai 1926, de Budapest, ou la susdite Commission a tenu une nouvelle session, la Délégation hongroise et celle du Royaume des Serbes, des Croates et des Slovènes ont formulé un certain nombre de desiderata pour être realisés par la Roumanie et la Tchécoslovaquie.

Au retour de la Délégation roumaine de Budapest, le Ministère de l'Agriculture et des Domaines ‹Administration des forêts› prenant connaissance des discussion suivies et des desideratas exprimés, a délégué Mr. le Professeur P. Antonesco pour visiter les forêts et les terrains incultes du bassin des rivières qui se jettent dans le Theiss et dans le Danube moyen en passant les premiers sur le territoire hongrois et les derniers sur celui de la Jougoslavie. En même temps il a donné a ses organes forestiers des instructions détaillées relatives à la disposition des tableaux consignant le résultat des études et des données statistiques se référant aux forêts et aux terrains en question, ainsi qu'au ravins et torrents de la région visée par les articles 292 et 293 du Traité du Trianon

A la suite des recherches faites sur le terrain l'été passé par le Professeur Antonesco et de mémoires reçus de diverses directions régionales forestières il résulte:

1› La Loi forestière hongroise XXXI de 1879, par les articles 165—177, la Loi XII de 1894 relative à l'agriculture et à la police champêtre ‹Art. 13 et 14›, la Loi XIX de 1898 concernant la soumission du régime forestier de l'Etat des forêts des Communes et des Juridictions, des terrains stériles, etc. et l'ordonnance du Ministère de l'Agricu'ture No. 15270 de 1899 pour l'application de cette dernière Loi y ayant rapport, prévoient, il est vrai, l'obligation de boiser les terrains incultes, de procéder à la correction des ravins et des torrents et de consolider les terrains exposés aux éboulements; toutefois, faute de fonds

suffisants et probablement d'une étude d'ensemble préalable, les travaux sporadiques exécutés avant 1911, n'ont pas répondu à l'attente. Ce fait a été mis en évidence par L'ex ministre hongrois, le comte Serenyi à l'occasion de la publication des instructions de 1911 pour l'inventaire et la délimitation des terrains incultes, la fixation des sables, etc. A cette occasion il a été décidé que de tels travaux ne seraient plus éxécutés à l'avenir que par le service forestier respectif.

Grâce à ces mesures, les travaux en question ont été faits sur une assez vaste échelle en 1912 et 1913 et en partie en 1914 avant que la guèrre mondiale éclatàt.

2) Que la surface boisée, exploitée jusqu'en 1919, appartenant à différentes sortes de propriétaires, mais specialement aux particuliers est restée non régénérée ou a été détruite par le bétail des habitants, durant la révolution de 1918, une étendue de 41.374 ha., rendant ainsi plus difficile la tâche des agents forestiers de l'Administration roumainne dont le nombre a diminué soit à cause de la guerre, soit à cause de l'expatriation volontaire des hongrois.

3) Que, du temps du régime hongrois, il a été présenté jusqu'à présent au Ministère de l'Agriculture et des Domaines ‹Administration des forêts› pour y être validés, des contrats pour la vente d'une grande surface boisée de 73050 ha, dans lesquels il est stipulé que la coupe des forêts entières, souvent d'une étendue de plusieurs milliers d'hectares, doit se faire dans un court intervale, de 10 à 15 ans.

Les traitements adoptés, tant pour les fôrets de résineux que pour celles de hêtres sont les coupes à blanc-étoc, qui au point de vue du Régime des Eaux, auraient dû être tout à fait exclues, surtout dans les terrains à pentes rapides ou très rapides, comme il en existe en réalité dans la majorité des cas.

4) Que le nombre important des ravins, des torrents et des terrains incultes que l'on peut voir dans la région du Banat, specialement quant ont suit la voie ferrée Orşova-Caransebeş, ne sont pas du aux coupes pratiquées recemment, mais au fait que ces terrains, pour la plupart essentiellement forestiers, ont servi de pacage pour le bétail des anciens serfs qui n'avaient que la jouissance du pâturage, la propriété appartenant aux seigneurs féodaux d'alors, durant l'Administration autrichienne qui a continué de 1767, date de la création du régiment pour la garde des frontières de Jupalnie, jusqu'au décret du 8 Juin 1871 codifié par la Loi XXX de 1873, quand ce territoire a été annexé à la Couronne de Hongrie. Par le décret du 7 Mai 1850, ces pâturages sont devenue la pleine propriété des communes politiques respectives.

Que de tels déboisement ont amené par suite des pluies torrentielles de grandes inondations, il suffit de rappeler celles de 1910, où, en dehors des grands dégâts occasionnés dans le Banat, il y a eu 190 victimes humaines, dont 14 dans la commune de Globu-Rău.

Le cas a été également signalé par Mr. Al. Horwath, ex-directeur général du Service des Forêts de Hongrie, dans l'exposé qui accompagnie le nouveau projet du Code forestier, destiné à remplacer celui de 1879 actuelement en vigueur.

Une pareille calamité s'est répété en 1912, avec les mêmes graves conséquences, c'est-à-dire avant que le territoire en question n'appartint à l'Administration roumaine.

5) Que, à la source de certaines rivières comme par exemple le Muresh, le Somesh, les trois Crişuri, la Bega, la Bârzava et leurs affluents, les pantes des montagnes étant rapides et à certains endroits très rapides, même abruptes, a l'époque des graudes crues, les eaux, artivant dans la campagne, il se produit un brusque changement de pente d'ou il resulte des dépôts de matières qui élèvent le lit des cours d'eau et provoquent des débordements là surtout où les rives sont basses, ce qui arrive en effet dans la majorité des cas.

La situation topographique des terrains a donc, elle aussi, une influence notable sur les irrégularités du régime des eaux, surtout lorsque à la suite des phénomènes météorologiques exceptionnels qui occasionnent la crue extraordinaire des eaux, comme il est arrivés cette année aux Etats-Unis d'Amérique ou le Mississipi ayant débordé, a inondé d'immenses étendues de terrains cultivables, détruisant de formidables barages et des travaux techniques qu'on avait éxécutés dans le but d'éviter de telles calamités.

Et, comme il est arrivé en décembre 1925 dans notre pays quand les eaux du Crişul Alb, débordant par suite de la brusque fonte des neiges tombées en grande quantité en Transylvanie, ont provoque les innondations connues avec des conséquences dangereuses surtout pour le territoire roumain.

6) Pour que le rô e des forêts puisse exercer son influence bienfaisante au point de vue du régime des eaux, il ne suffit pas d: se préoccuper seulement d'une certaine partie du bassin hydrologique d'une rivière quelconque, ainsi comme il en résultat de la proposition faite par la Délégation hongroise à l'occasion de la réunion de la Commission du Régime des Eaux en 1925 à Méran et en 1926 à Budapest. En effet elle nous a demandé de lui proccurer des donnés statistiques sur les forêts et sur les terrains incultes se trouvant dans une zone comprise entre la frontière hongroise et une ligne qui passerait à une distance d'environ 100 km. de celle-ci. Pour atteindre le but poursuivi il est bien nécessaire d'executer des travaux techniques dans toute la région, en commençant à l'origine des rivières et jusqu'à leur confluence avec la Theiss ou le Danube central, comme il résulte d'ailleurs de la lettre du Traité de Trianon.

En vue de cette nécésité en tenant compte des résolutions prises par la Commission du Régime des Eaux, notre Ministère de l'Agriculture et des Domaines (Administration des forêts) a envoyé pour les completer aux Directions régionales forestières de Transylvanie, Banat, Crishana et Maramuresh plusieurs tableaux munis d'instructions explicatives. Le premier de ces tableaux se réfère à l'étude des Forêts du bassin des rivières afluents de la Theiss comme: le Muresh, le Somesh, les trois Crişuri, la Crasna, Turul, Iza, avec leurs divers affluents et celles du bassin de Temesh, Bârzava, Bega, Carash et Nera qui se jettent dans le Danube central.

Le second tableau concerne l'inventaire des terrains incultes appartenant aux particuliers ou se trouvant sous l'administration de l'Etat.

En dehors de ce tableau qui se réfère aux terrains incultes déjà passés sous l'administrations de l'Etat, il a été rédigé un formulaire d'étude sommaire comprenant les titres:

Nom du proprietaire — Situation administrative et topographique du terrain — Sa description — Motifs pour lesquels il a passé sous l'administration de l'Etat et en vertu de quelle loi. Travaux déjà executés et ceux qu'on a

projeté d'exécuter à l'avenir comme: a) boisement, b) gazonnement du terrain, c) clôtures, d) dispositions prises en vue de l'utilisation du terrain de l'empêchement d'autres utilisations. Frais de personnel et de matériel. Administration et garde. Registre de contrôle pour la mise au courant des travaux effectués, etc.

Sur les cartes de l'Institut geographique, on a representé par de couleurs différentes les forêts de l'Etat, celles des communes et d'autres établissements publics administrés par l'Etat, des propriétaires particuliers, ainsi que les terrains incultes.

Le 3-ème tableau est destiné à faire connaître le nombre des habitants, des bestiaux, le genre de culture du territoire de chaque commune du bassin de la Theiss et du Danube central.

Enfin le 4-ème tableau a éte constitué en vue de la statistique des ravins et des torrents du pays entier.

Une grande partie de ces études et du matériel amassé par le personnel de contrôle des Directions régionales forestières se trouvent déjà prête à être classifiée. Ce matériel consiste en cartes, memoires, plans, tableaux, photographies des boisements exécutés durant ces dernières années. Messieurs les membres de la Commission du Régime des Eaux pourront se convaincre, croyons-nous, que le Gouvernement Roumain a pris toutes les mesures necessaires pour que les obigations contractées par le Traité de Trianon fussent remplies, cela étant notre propre intérêts.

A cette occasion nous croyons nécessaire de spécifier que presque toutes nos lois spéciales ont à leur base la protection des forêts et l'encouragement, par différentes facilités, du boisement.

Pour donner un exemple, il suffit de mentionner que:

En 1926, sur les propriétés de l'Etat, on a boisé 2.588 ha. dépensant 3.773.695 lei. Dans les forêts administrées par l'Etat 4.923 ha. coûtant 4.322.098 lei. On a donc repeuplé en total, dans le bassin des affluents de la Theiss et du Danube central une étendue de 7511 ha. ce qui a nécessité une dépense de 8.095.792 lei, tandis que dans tout le pays on a boisé l'an dernier 20.405 ha qui ont coûté 19.702.705 lei:

Eu même temps, on a ensemencé dans les pépinières une surface de 73 ha. avec 1.291 hectolitres de glands et 9.787 kg. de semence et on a repiqué 2.205.000 plants nécessitant une dépense de 6.587.882 lei, tandis que dans les pépinières de tout le pays on a ensemencé 198 ha. employant 3747 hectolitres et 31.718 kg. de semence qui a coûté 13.190.923 lei.

On a cueilli en outre en 1926, 5.644 hectolitres de glands, et 20.694 kg. de semence qui a coûté 2.000.787 lei et dans tout le pays on a récolté 20.026 hectolitres de glands et 34.884 kg. de semence, le frais s'élèvant à 3.058.777 lei.

Le total général des dépenses faites cette dernière année pour les travaux de boisement et de correction des ravins et torrents, dans le bassin des rivières mentionnées plus haut s'élèvent à 17.289.783 lei qui représentent 45,9% de la somme de 37.482.518 lei qui a été dépensée dans le pays entier.

Dans les pépinières de l'Etat et administrées par l'Etat, se trouvent actuellement 60.547.700 plants de différentes essences, la plupart d'épicéa (44.202.000) de chêne (9.309.000) de robinier (4.143.000), et dans les pépinières de tout le pays

il se trouve 122.725.000 plants dont: épicéa ‹91.696.000› chêne ‹10.942.000› et robinier ‹14.009.000›.

Nous ajoutons enfin que dans le dernier temps le Ministre de l'Agriculture et des Domaines a nommé une Commission speciale qui s'occupe avec l'élaboration d'un projet de loi pour la corection de torrents. ‹Décision du 7 Décembre 1926›.

Tout ce que nous venons d'exposer démontre — nous le croyons — suffisament que nous avons pris et nous continuerons de prendre toutes les mesures nécessaires sur nos territoires, en vue d'amoindrir dans la mesure du possible la forces des élements de la nature quelquefois irresistible. Car, nous le répétons, tout ce que nous faisons représent des sacrifices en premier lieu dans notre propre intérêt.

Căutăm spre cumpărare 100 Hl. ghindă de gorun
de bună calitate. Oferte a se adresa: Fabrica de sticlă
din Pădurea Neagră. S. A. jud. Bihor.

PĂDURILE IN RĂSPUNSUL SENATULUI LA MESAJ

Din ziare, s'a putut afla că raportor al răspunsului Senatului la Mesaj este d-l N. G. Popovici — şi adăogăm noi — inginer consilier silvic, profesor la secţia silvică a şcoalei Politechnice şi senator de Muscel

Nu e de loc spre lauda noastră dacă această apariţie n'a produs mai multă efervescenţă în lumea silvică, pentru ca să se determin dimensiunile reale, la cari omul şarelor, înălţându-se pe el, caută să ridice şi corpul din care face parte şi avuţia naţională — pădurea — pentru prosperitatea căreia a luptat o viaţă.

De ce să nu fim drepţi?

Cine «dintr'ai nostri» a gândit, a acţionat şi a cuprins în aşa de largi limite, chestiuni mai variate ca dânsul?

Şi când printre cele mai de frunte preocupări pune şi pădurile, se cade să-i sprijinim eforturile, în măsura oricât de slabă a puterilor noastre.

* * *

Reproducem din proectul răspunsului la mesaj capitolul privitor la păduri:

Inaltă Regenţă,

Pădurile — o altă mare bogăţie a ţării — cu cari Dumnezeu a înzestrat scumpa noastră patrie şi a împodobit binecuvântatul ei pământ, socotim că merită o solicitudine deosebită.

De existenţa lor, de înţeleapta lor conservare, de ştiinţifica lor cultură, de raţionala lor exploatare şi de priceputa lor administrare, depinde nu numai realizarea unor însemnate venituri, dar şi propăşirea altor ramuri de producţiune ale acestei ţări, şi în primul rând agricultura.

«Agricultoru! să nu uite că cel ce pune toporul la tulpina unui arbore, pregăteşte o scândură pentru sicriul agriculturii» — spunea cu drept cuvânt, cândva Marele nostru rege Ferdinand I.

Prin raţionala exploatare a pădurilor se poate promova o intensă viaţă economică, în acele regiuni ale ţării, unde mai mult ele stăpânesc pământul; se poate valorifica munca şi braţele poporului şi când ţăranul va căpăta convingerea că el poate trăi prin pădure şi din pădure, se va putea rezolva şi arzătoarea problemă socială a statornicirii lui în mijlocul sau în vecinătatea pădurilor. Dar acolo unde lipsa lor se resimte, ori unde prin ele se pot pune în valoare terenurile neproductive, datori suntem să le cerem.

Pentru aceasta, Senatul este gata să dea guvernului tot sprijinul său la înfăptuirea legilor şi luarea măsurilor trebuitoare.

* * *

Pentru prima oară în analele parlamentului român, Coroana stă de vorbă cu reprezentanţii naţiunii, aşa de larg şi în chestia pădurilor.

Această parte din mesaj nu-i o înşiruire necontrolată de idei sau recomandaţiuni întâmplătoare; ci s'a comentat toată experienţa de viaţă, de gând de technică, şi de lung apostolat, pentru ca în câteva rânduri cu miez şi într'o succesiune gradată, să se pună complet şi în toata amploarea ei, marea şi importanta chestie a pădurilor.

Incercăm să-i facem un scurt comentar.

S'a repetat, până a devenit banal, că agricultura constitue bogăţia cea mai de seamă a ţării noastre.

Nu e în interesul nostru să constatăm această afirmaţiune, dar este o datorie să stabilim coeficienţii valorilor.

Când de «*existenţa pădurilor depinde nu numai realizarea unor însemnate venituri ci şi propăşirea altor ramuri de producţiune ale acestei ţări şi în primul rând agricultura*», la strigătul de până acum al interesaţilor, — «*agricultura înainte de toate*» — răspunde ecoul raportorului — *silvicultura înainte de agricultură* — prin fraza memorabilă cu care «*Marele Rege Ferdinand I*» stabileşte cu aşa conciziune, raportul între aceste două ramuri de cul-

tură: «*acel ce pune toporul la tulpina unui arbore, nu trebue să uite că el pregăteşte sicriul agriculturii*».

Prin aceasta se evidenţiază logica şi perspicacitatea expunerii: *Pădurile* (nu catalogate ori erarhizate în raport cu agricultura, ci apreciindu-se valoarea lor absolută) — *o altă mare bogăţie a ţării, — merită o solicitudine deosebită.*

Omul de stat, conştient de importanţa acestei avuţii naţionale — dar nu conservator până a o vedea păstrată ca moaştele prin muzee — aşteaptă dela ea, *realizarea unor însemnate venituri.*

Omul de ştiinţă însă, de care este dublat, condiţionează această realizare *de o conservare înţeleaptă, de o cultură ştiinţifică, de o exploatare raţională şi de o administraţie pricepută.*

Nu e nici o îndoială, că prin această enumerare, a ţintit să enunţe categoric capitolele mari dintr'un program de largă activitate, de care tot ce poartă interes pădurilor, trebue să se ocupe, pentrucă numai cu aşa sforţări multe şi unite să se poată scoate pădurile din actuala rutină.

Pătruns de inechitatea strigătoare ce s'a făcut ţăranului dela munte prin reforma agrară şi convins că această situaţie nu se înlătură sau măcar nu se ameliorează prin expropriere şi împroprietărire din păduri, armonizează nevoia pădurilor cu a populaţiunii din regiunile cu procent mare de împădurire, făcând din ea pionieri *de exploatare raţională.*

Prin valorificarea muncii şi braţelor poporului, se promovează o intensă viaţă economică şi se rezolvă arzătoarea problemă socială, iar pădurea, obiect de regenerare fizică, morală şi materială a săteanului, va fi privită pe viitor cu un cult în loc de dispreţ, cu tendinţă de conservare în loc de distrugere.

Legenda că suntem o ţară bogată în păduri s'a distrus mai de mult şi acum pătrunde, în cercuri din ce în ce mai largi, convingerea că am ajuns o ţară de ruină.

Ceeace numim noi *teren neproductiv*, este pata mare ruşinoasă pe faţa productivităţii acestei ţări. Din ea, cea mai mare parte se poate valorifica exclusiv prin păduri.

Şi să se adaoge câteva milioane ha păduri, la cele existente, fie acoperindu-le *lipsa acolo unde se simte, fie punându-se în valoare terenurile neproductive*, n'ar fi titlu de mai mare glorie silvică, pentru cei ce ar contribui la aşa operă naţională.

* * *

Nimic nu a scăpat însufleţitului român, mândru desigur că este de astă dată vestitorul bogăţiei *cu care Dumnezeu a înzestrat scumpa noastră patrie şi a împodobit binecuvântatul ei pământ*, ca să prezinte chestia pădurilor în mod complet şi la loc de cinste în complexul nevoilor neamului

Cu gândirea lipsită de balastul preocupărilor meschine, în serviciul cauzelor mari ne sgâlţâe şi pe noi din toropeală, ne ridică fruntea sus ca să privim bărbăteşte şi ne înalţă — cu sau fără voia noastră — la nivelul realităţilor pe cari trecutul, experienţa ori norocul i le-a relevat d-sale întâi.

Indârjit în stăruinţa de a lupta, a hotărît să meargă înainte pe calea necotită a datoriei, îi dorim să ne obţină — cu ajutorul celorlalţi 8 colegi de Senat şi unul de Cameră, din programul aşa de frumos enunţat, cât mai sensibile cuceriri.

P. I.

MATERIAL DOCUMENTAR SILVIC

ASUPRA VEGETAȚIEI LUI AILANTHUS GLANDULOSA

In ultimul timp a început să se vorbească cu oarecare stăruință despre Ailanthus Glandulosa (Oțetarul).

Apreciindu-se creșterea lui extrem de repede, în unele condițiuni staționale, diversitatea întrebuințărilor lemnului său, precum și ușurința deosebită a regenerării sale, s'au făcut (la noi în «Revista Pădurilor» No. 5–6, 1927) propuneri de experimentare în privința posibilităților de întrebuințare cu succes a acestui arbore în cultura silvică.

In lipsa unor experimentări susținute, constatările scoase din observațiuni asupra vegetației lui Ailanthus în diferite puncte ale țării, pot fi de oarecare folos.

E util, înainte de a înfățișa câteva stări concrete din vegetație lui Ailanthus în România, să facem câteva precizări, în privința particularităților acestui arbore și a exigențelor sale.

In această privință, literatura silvică nu e prea bogată. Foarte interesante observațiuni găsim însă în lucrarea «Principales Essences forestière» a prof. Mouillefert [1], pe cari, în parte, le schițăm aci, complectate cu observațiuni personale.

Condițiuni de existență: Oțetarul se regenerează excesiv de abondent prin sămânță, drejonează puternic până la distanțe mari (chiar 25-30 m.) și lăstărește foarte viguros.

Crește bine în lumină, dar suportă îndestul acoperișul.

Prin facultatea sa de a se înmulți abundent prin sămânță,

1) «Principales Essences forestières», par P. Mouillefert, profeseur de sylviculture à l'école nationale d'agriculture de Grignon. Paris 1903, Felix Alcon-

drajoni și lăstari, el devine de multe ori periculos, invadând terenurile vecine.

Creșterile anuale în grosime și în înălțime sunt ‹la drajoni și lăstari, în special› foarte mari în primii ani.

Lujerii anuali, insuficient lemnificați până în iarnă, degeră pe o mare lungime, în climate temperate, cu caracter continental.

Exigențe față de sol. Oțetarul crește bine, întrecând celelalte esențe, în soluri profunde și mobile, vegetează bine și în soluri de compacitate mijlocie, dar fresce, umede chiar.

Îi convin foarte bine terenurile de transport, rambleurile, pierind — adesea chiar la vârste mici — în soluri sărace, uscate, calcaroase sau compacte.

In privința însușirilor lemnului, Mouillefert scrie:

«Lemnul de oțetar se lucrează bine, capătă un lustru frumos și se despică ușor. Poate fi întrebuințat în rotărie și i se pot da cele mai multe din întrebuințările ulmului și frasinului, rămânând însă inferior acestora. E mult mai casant și crapă mai ușor. In schimb, rezistă destul de bine la alternativele de uscăciune și umiditate. Ca lemn de foc, e de calitate mijlocie și arde ușor chiar fără a fi uscat.

Cărbunele său e de calitate destul de bună, și — adăugăm — foarte bun pentru fabricarea prafului de pușcă. S'a constatat deasemenea că lemnul de oțetar se poate întrebuința cu succes și la fabricarea celulozei. Mouillefert consideră oțetarul ca foarte prețios în locuri bântuite de iepuri, de cari scapă neatins și indicat pentru consolidarea terenurilor mobile în pantă ‹rambleuri, taluze de c. f. și drumuri, etc›, în lucrări de corecțiunea torenților ‹împăduriri› și ca arbore de alee de un frumos efect decorativ — mai ales că frunzele sale nu sunt atacate decât de Bombix cynthia [1]›.

Interesante și prelungite observațiuni asupra vegetației oțetarului se puteau și încă se mai pot face, în mica pădure din apropierea Brăilei — pădurea dela «Monument» — proprietatea comunei.

Aici se găseau înainte de războiu numeroase exemplare de oțetar, foarte bine desvoltate, diseminate printre salcâm, stejar, sophora japonica, arțar tătăresc, jugastru, ulm, glădiță și altele.

---

[1]› Am constatat că frunzele de oțetar sunt atacate — parțial — și de niște melci de Φ = 1 cm.

De mulți ani, această pădure prezintă, din punctul de vedere al vegetației oțetarului, o aceeași înfățișare caracteristică.

In mare proporție solul este invadat și stăpânit de un puternic desiș de oțetar, al cărui nivel variază între 0,30 m și 4 m. Din acest desiș, despre a cărui existență se știe de cel puțin 15 ani, nu s'a ridicat până azi, în mod natural, nici un arboret de viitor. Aceiași neschimbată stare de desiș ‹distribuit pe pâlcuri›, aceiași luptă continuă pentru existență, luptă fără de învingători și fără de învinși.

In fiecare primăvară nivelul desișului este mai scăzut decât în toamnă ‹efectul gerurilor de peste iarnă› de par'că mulțimea aceasta vegetală ar reîncepe anual lupta de unde a început-o cu un an în urmă.

Abundența acestui desiș se explică prin însușirea oțetarului — arătată mai sus — de a se înmulți teribil prin sămânță, drajoni și lăstari, năpădind solul cu mii și mii de indivizi. Am găsit până la 30 exemplare de 0,6 — 1 m. înălțime pe 1 m^2, ceeace, pentru această înălțime, este excesiv de mult.

Puterea de lăstărire, la vârste mici, este neobișnuită: rupând din apropierea coletului o nuia de oțetar, apare neîntârziat un mare număr de lăstar, pe tânăra tulpină rămasă ‹am numărat până la 10 lăstari pe o tulpină de 3 cm. la colet›.

In privința puterii de creștere: se constată creșteri viguroase la exemplarele crescute în plină lumină. In anii II și III de vegetație, creșterile în înălțime ating — la lăstari și drajoni — chiar 2 m.

Exemplarele provenite din sămânță au creșteri mai reduse. In umbră creșterile în înălțime pot fi tot atât de puternice, dar lujerul anual rămâne nelemnificat pe o porțiune mult mai mare decât în capul exemplarelor crescute în lumină.

In anul IV — când începe formarea coronamentului — creșterile în înălțime sunt mai reduse ‹0.8 — 15 m.›. In anii următori, creșterile sunt foarte reduse, vegetația e aproape stagnantă.

Lujerii anuali degeră regulat ‹ne referim numai la cazul citat [1]›, rămânând de cele mai multe ori numai 30 — 50 cm. din lungimea de 1,5 — 2,00 m. pe care o aveau în toamnă.

1› După constatările d-lui I. Florescu, oțetarul vegetează foarte viguros în nisipurile de pe țărmul Mării Negre în apropiere de Constanța, fără a suferi de geruri.

Am găsit şi exemplare ce şi-au menţinut lujerii din primii ani de 1,50—1.80 m.

Din cauza acestei degerări sistematice a lujerilor, trunchiul oţetarului prezintă — în primii ani — o foarte evidentă formaţiune în simpodiu. In anul VII—VIII însă trunchiul devine perfect rectiliniu şi cilindric.

Continua stare de desiş impenetrabil denotă o foarte slabă — poate chiar nuli-putere de auto-eliminare a oţetarului aci. — Aceasta se explică, în parte cel puţin, prin degerarea sistematică, prin capacitatea oţetarului de a se menţine şi în umbră şi prin condiţiunile locale de sol ‹uscăciune şi compacitate accentuată›.

In timpul războiului, lipsa lemnului de foc unită cu concepţia multora despre lucrul public, a provocat o puternică rărire a acestei păduri aşezate în preajma oraşului.

După războiu, s'a încercat ‹de către comună›, refacerea acestui «parc». Intr'o porţiune, s'a pus temeiu pe desişul de oţetar existent şi, printr'o curăţire puternică, s'a eliminat cea mai mare parte din indivizi, lăsându-se numai exemplarele mai viguroase, distanţate de 1,5—3 m. In anii următori acestei operaţiuni, s'au ţinut în loc lăstarii şi drajonii ce au isbucnit.

Acum, în această porţiune găsim exemplare de 7—8 ani, având 4—5 m. înălţime şi un diametru terier de 8—10 cm.

Deşi se bucură acum de mult spaţiu, aceste exemplare de oţetar vegetează însă foarte slab; multe din ele au început să se usuce în toamna acestui an. — Explicaţia nu poate fi decât uscăciunea şi compacitatea solului.

Iată dar ce s'a putut obţine aci, într'un climat continental şi în condiţiunile de sol arătate, din sufocanta abundenţă a oţetarului.

* * *

Din constatările de mai sus nu se pot trage concluziuni definitive cu privire la posibilităţile de cultură a oţetarului. O observaţie însă se impune:

Creştera viguroasă din primii ani şi rapiditatea cu care oţetarul pune stăpânire definitivă pe sol, au făcut ca acesta să fie considerat ca o esenţă destinată a fi introdusă cu succes, acolo unde alte esenţe nu reuşesc ‹locuri improductive, stâncoase, bărăganuri, etc.›. — Introducând însă oţetarul fără o cunoaştere precisă

a exigenţelor şi condiţiunilor sale de vegetaţie, se pot comite greşeli ireparabile.

Rusticitatea oţetarului e numai aparentă. Iar vigoarea lui de creştere, foarte înşelătoare în condiţiuni staţionale defavorabile — în soluri sărace, compacte şi uscate, în regiuni cu climat intens continental, (ierni geroase, veri secetoase) — oţetarul vegetează slab şi nu poate creà niciodată mai mult decât desişuri uitate de vreme în aceeaşi neschimbată stare şi foarte greu de extirpat. Fără a se realizà o cultură economică, prin introducerea oţetarului în staţiuni defavorabile, se pierd — definitiv poate — terenuri cari ar fi putut fi puse altfel în valoare.

De aceea, în introducerea oţetarului, credem că trebue să se procedeze cu o deosebită prudenţă. E necesar să se facă mai întâiu studii experimentale — sau descriptive cel puţin în diferite staţiuni ale ţării — şi numai după aceea să se treacă la concluzii definitive şi la realizări practice.

Const. D. Chiriţă

AUSZUG

Es wurden die waldbaulischen Ansprüchen Ailanthus Glandulosa, in der vor dem Krieg angelechten Bestand — in einem Park neben der Stadt Braila — neher betrachtet.

Die Individuen machen sich gegenseitig ein solcher konkurenz, dass keiner von seiner Gleichen aufheben kann.

Der Bestand kann nicht über den Dickichtzustand sich emporheben.

Die Pflanzen leiden hier, ausser der Dichtheit, von der Kompozität und Trockenheit des Bodens und die Spät und Frühfrosten die in der Gegendherschen.

Es wurde eine Erleuchterung nach dem Kriege gemacht und die Ergebnisse fruchtbar waren, da die zurückgebliebenen Individuen, bis 6 meter erreichen.

Der Bestand leidet aber aus dem oben erwänten Grunden sehr, einzelnen Individuen sterben alljährlich.

In der Zukumft, empfield bei solchen Pflanzungen den Standort genante durchzustudieren. Sonst, bekommt man solche Bestände, die niemals die Exploitebilität erreichen, der Boden kann nie von der Unmenge der Wurzelburt befreit werden und er ist für die Wirtschaft wie verloren.

ASOLAMENTUL SPECIILOR IN PEPINIERE

Cultura în pepinierele silvice are în ceea ce privește recoltarea multă asemănare cu cea agricolă din care motiv în această privință orice sugestiuni din știința agricolă sunt de mare folos. In adevăr, prin extragerea continuă a puieților din răzoare se ia în mod permanent solului substanțe minerale nutritive și în acest mod solul este sărăcit. De și faptul enunțat este recunoscut, totuși în practică silvicultorii cu greu se decid să procedeze la îngrășarea solului pepinierelor pentru a repara pierderile suferite în substanțe minerale. Tot agricultura ne învață că pe aceiaș suprafață nu trebue să se cultiveze mai mulți ani dearândul aceiaș specie, dacă se neglijează aceasta recolta suferă. Agricultorii procedează la așa zisul asolament al speciilor, operație necesară și în pepinierele noastre unde ca și în agricultură avem recolte anuale sau bisanuale. Pentru ilustrarea acestei necesități aducem câteva experiențe pe cari ni le-a oferit întâmplarea în pepiniera centrală a Ocolului Murfatlar.

Experiențele în chestiune au fost făcute cu salcâm semănat în pepiniera amintită în anul 1926 pe terenuri supuse începând din 1923 unor tratamente diferite, după cum urmează:

Exp. I. Semănătura cu salcâm pe un răzor. care a fost desfundat pentru prima oară în 1923 și care de atunci până în 1926 a fost ocupat cu semănătura de Ailanthus glandulosa. In anul 1927 luna August, când s'a făcut observațiunea, puieții de salcâm se prezintă excelent. Inălțimea medie a puieților 0,80 m, indivizii predominanți având peste 2 m. înălțime.

Exp. II. Semănătura de salcâm pe răzoare mobilizate în 1923 și pe cari apoi s'a semănat în anii următori 1924–1926 salcâm. Puieții din 1924–25 au fost repicați aiurea, cei din 1926, cari se află încă pe răzoare se prezintă slab. Inălțimea medie este abia de 0,20–0,30 m. și abia 32 puieți la m.

Exp. III. Semănătura a fost făcută pe acelaș sol mobilizat în 1923 pe o porțiune care până în primăvara anului 1926 a stat liber. Pe aceste răzoare s'au făcut încercări cu semănături de frasin și salcâm, cari însă din cauza seminței, care era de calitate inferioară a dat greș. In cursul anilor 1924-25 răzoarele au fost sistematic plivite și în fiecare an prășite în vederea punerei sămânței. Salcâmul pus în 1926 a eșit aci foarte slab, tot așa de slab ca și

în exp. II. Terenul nu prezinta nimic deosebit față de restul pepinierei.

Exp. IV. Răzoare desfundate în 1926 locul unde se afla aceste răzoare a fost înainte folosit ca drum. Semănătura din acelaș an se prezinta bine. Inălțimea medie este de 0,50—0,60 m., iar pe m. găsim 45 de pueți.

Exp. V. Pueții în răzoare pregătite identic ca în Exp. IV au fost repicați în 1927 pe un sol mobilizat ‹desfundat› în 1924 și pe care apoi s'a semănat frasin în 1924, salcâm ‹1925-26›. Pueții de salcâm repicați aci în 1927 sunt mediocru desvoltați. Inălțimea medie atinge abia 0,30.

Din experiențele de mai sus pentru stațiunea dată se pot trage o serie de concluziuni, cari desigur pot fi de folos practic pentru toate pepinierele:

1› Pe soluri virgine și desfundate în toamna precedentă semănărei, semănăturile de salcâm dau rezultate bune.

2› Dacă după ce solul a fost desfundat, acesta se lasă câțiva ani descoperit ‹Exp. III›, semănătura de salcâm se va prezenta inferioară celei puse în condițiunile de mai sus. In Exp. III solul a fost în fiecare an după desfundare moblizat și apoi odată plivit, din care motiv solul a rămas descoperit și apele ploilor au spălat substanțele nutritive, sărăcind în acest mod stratul superior al solului.

3› Pe răzoarele unde salcâmul a fost semănat doi ani dearândul recolta de pueți în al treilea an este micșorată. Simpla odihnă a solului nu e suficientă, după cum ne arată experiența III, când solul a fost lăsat să se odihnească după desfundare și totuși ne-a dat pueți cu creștere anuală mică. In aceste cazuri trebue să procedăm la o îngrășare a solului sau la un asolament cu specii cu cerințe diferite. Cercetări mai întinse asupra modului cum trebue să aplicăm asolamentul nu avem, ca ele ne pot da rezultate ne dovedește exp. I. care ne arată că salcâmului îi convine de minune să fie pus după oțetar.

4› Repicajul în clima extremă de stepă dela Murfatlar nu convine salcâmului. Orice transplantare aduce în această regiune prejudicii însemnate tulpinei pueților, care în majoritatea cazurilor după aceasta se usucă dând noi lăstari dela muguri bazali ai săi.

Puieții de un an, în cazul când sunt bine desvoltați și doi ani când sunt mai slabi se pot lua direct din răzoarele de semănături să se planteze, fără ca să fie nevoie a trece prin școala repicajului.

Dr. Const. C. Georgescu și Const. Profir

AUSZUG

In der Nähe der Ortschaft Murfatlar ‹Mitte Dobrogea› wurde in dem Jahr 1923 eine Flache von ca 4000 m² urbar gemacht. Auf die darauf eingerichteten Saatbeeten wurden in den Jahren 1923—24 folgenden Versuchen angestellt:

Versuch I. — Auf einigen Saatbeeten wurde in den Jahren 1923—25 Robinie angesaet. Die im Jahre 1926 gemachten Saaten sind bis August 1927 schwach gewachsen.

Versuch II. — Einigen Saatbeeten sind in den Jahren 1923—25 mit Ailanthus besetzt worden. Dieselben Saaten von 1926 von Robinie wie in Versuche I. sind höher und zahlreicher.

Versuch III. — Andere Saatbeeten wurden bis in das Jahr 1926 freigelassen. Die Saaten von Robinie aus demselben Jahre sind auch so schwach entwickelt, wie in Versuche I.

Versuche IV. — Endlich wurden wieder andere Saatbeeten als Vergleich erst in Herbst 1925 urbargemacht. Die Saaten von 1926 von Robinie sind wie im Versuche II.

Aus den obigen kann man folgenden Schluss machen:

Nach der Urbarmachung des Bodens sind die gleich nacher gemachten Saatungen von Robinie sehr gelungen. Wird aber derselben Boden nachher einigen Jahr frei gelassen dan fallen die Saaten schwacher aus. Dasselbe ist zu konstatieren wenn alle drei Jahre nacheinander Robinie angesaet wird, selbstverstendlich falls die Saatbeeten nicht gedüngt sind. Die Samereien von Robinie entwickeln sich vorzuglich, wenn die Flache vor her ein Jahr oder mehr mit Ailanthus besetzt sind.

ATAC DE BROAŞTE IN PEPINIERĂ [1]

La pepiniera Cauticiu din ocolul Măcin s'a înregistrat un atac de broaşte asupra răzoarelor care merită să fie semnalat şi care s'a petrecut în modul următor :

Pentru menţinerea frescheţei solului şi apărarea seminţelor contra păsărilor s'a aşternut deasupra răzoarelor cu semănături de reşinoase un strat gros de paie de aproximativ 10 cm. Pe neobservate sub acest înveliş umed şi răcoros şi-au făcut un adăpost broaştele din o baltă alăturată. Prin şederea lor broaştele au bătătorit aşa de tare solul încât au împiedecat răsărirea semănăturei, care a fost compromisă.

In atara pericolului că aşternutul de paie prea gros poate fi adăpostul multor animale dăunătoare pueţilor, nu este de recomandat, fiindcă după rărire aduce etiolarea pueţilor, cât timp stau sub acest înveliş şi deci duce la debilitarea lor.

Dr. C. G.

AUSZUG

In dem Forstamt Macin wurden die Saatbeeten im Frühsommer wegen der Hitze mit Stroh bedeckt worden. Die betrefende Pflanzenschule befand sich in der Donauauen. Unter der Strohdecke haben sich die Frosche so fabelhaft angesamellt, dass alle Pflänzchen aus dem Jahre vernichtet worden sind.

1) Atacul a fost semnalat de d. inginer A. Chiriţescu.

RECENZII

CONGRESUL DELA ROMA

De curând au apărut în volum comunicările făcute de delegaţii diferitelor ţări, congresului internaţional de silvicultură dela Roma, ţinut în primăvara anului 1926.

Sunt lucruri extrem de interesante, cari socotim că trebuesc cunoscute de intelectualitatea silvică română.

Deschidem deci această rubrică, în care vom expune sub formă de recenzii, principalele comunicări de interes ştiinţific şi general.

Forest distribution and requirements in relation to soil *by A. C. Forbes, Director of Forestry (Dublin).* ‹Distribuţii şi exigenţe forestiere în raport cu solul›.

O expunere sumară, dar foarte interesantă, asupra relaţiunilor dintre vegetaţia forestieră şi condiţiunile de sol, cu privire specială asupra Nord-Vestul Europei.

Comunicarea d-lui Forbes este o şarjă puternică în contra vechei idei că vegetaţia forestieră este influenţată aproape numai de condiţiunile de climat şi că solul exercită o foarte redusă şi chiar neglijabilă influenţă.

Distribuţia vegetaţiei lemnoase după diferite zone se datoreşte, evident, condiţiunilor climatice, în special distribuţiei căldurii şi umezelii pe glob.

Dar în interiorul zonelor de vegetaţie forestieră, distribuţia şi gruparea—în mod natural—a arborilor în arborete pure sau amestecate, sunt foarte puternic influenţate de caracterele solului.

Pe soluri sărace sau cu însuşiri particulare, arborii se grupează în arborete pure sau aproape pure.

Pe soluri fertile sau prezintând caractere medii pentru o anumită zonă de vegetaţie, se formează, în genere, arborete amestecate, în care speciile devin cu atât mai numeroase, cu cât căldura şi umiditatea cresc.

Fertilitatea solului dar, departe de a fi neglijabilă, este unul din factorii determinanţi pentru vegetaţia forestieră. Acestea sunt ideile principale pe cari se urzeşte comunicarea d-lui Forbes.

După stabilirea acestui cadru principial, autorul face o frumoasă incursiune în istoria omenirii, schiţând în linii largi raporturile ce au existat în diferitele epoci între om şi pădure.

Paralel cu înmulţirea omenirii şi intensificarea vieţii economice, s'a produs reducerea progresivă a domeniului forestier în folosul altor ramuri de activitate economică ‹agricultura şi creşterea vitelor, în special›.

Mai greu încercat în evoluţia omenirii a fost Nord-Vestul Europei, care în mare parte, a fost cucerit de agricultură şi păşunat, înainte de a se fi ajuns la concepţia necesităţii conservării şi restaurări pădurilor.

Silvicultorii sunt chemaţi să restaureze prin împădurire, imense suprafeţe degra-

date prin distrugerea pădurii într'o perioadă de peste 1000 de ani.

* * *

Problema împăduririlor şi reîmpăduririlor pune în discuţiune chestiunea exigenţelor forestiere, una din feţele acestei probleme este stabilirea precisă a exigenţelor arborilor în raport cu solul.

Ebermayer (chimist agricol ce s'a ocupat şi cu studiul lemnului), susţinea că cenuşa conţinută de o plantă indică cerinţele acelei plante în raport cu fertilitatea solului.

Forbes, sprijinit pe îndelungile cercetări la Rothamsted (Anglia), de către staţiunea de cercetări agricole afirmă—şi ilustrează în cifre—că diferenţele ce există între greutăţile produselor lemnoase şi cele ale produselor agricole (unele şi altele uscate la aer) obţinute anual pe ha sunt, în genere, mici (în cazul când solului agricol nu i s'au adăugat de câţiva ani îngrăşăminte).

Burgher afirmă că produsele lemnoase, uscate, de specii diferite, dar obţinute pe acelaş sol, au greutăţi foarte apropiate.

Forbes stabileşte concluzia: Atât produsele agricole, cât şi cele forestiere, sunt determinate în largă măsură de fertilitatea solului care, în anumite limite, dă rezultate analoage în privinţa ambelor categorii de produse.

Posibilitatea ca arborii să-şi introducă rădăcinile adânc în sol, fiind deseori foarte redusă (compacitate mare, ş. a.) arborii nu se pot dispensa întotdeauna de elementele nutritive din stratele superficiale ale solului 60—90 cm.

* * *

Ocupându-se mai amănunţit de cerinţele arborilor în raport cu fertilitatea solului. Forbes stabileşte scara următoare:

Stejarul, frasinul, fagul şi castanul cresc viguros în soluri bune (suficient de fertile) şi pentru agricultură şi păşune.

Laricele, duglasul şi bradul, mai puţin exigenţi, cresc destul de viguros pe soluri prea slabe pentru agricultură, dar suficient de bune pentru păşune.

Evident, speciile de mai sus pot suporta soluri de fertilitate mai scăzută, dar producţia va fi redusă.

Pinus montana, Pinus contorta, Pinus banksiana, Picea albă, Picea nigra şi mesteacănul (mai puţin) sunt speciile caracteristice ale N.-V. Europei prin capacitatea de a se desvolta—fără a da produse de valoare ridicată—pe soluri extrem de sărace.

Gradul de compacitate al subsolului prezintă o importanţă deosebită în terenurile de fertilitate redusă. Un subsol poros, puţin compact, înlesneşte desvoltarea şi pătrunderea în adânc a rădăcinilor, compensând astfel, în parte, insuficienţa fertilităţii solului.

Sterilitatea superficială combinată cu compacitatea subsolului creează condiţiuni funeste vegetaţiei forestiere.

Cazul acesta se întâlneşte pe o scară foarte mare în câmpiile întinse din Nord-Vestul Europei (haidele), caracterizate prin soluri turboase, acide, spălate da săruri, cu umiditate foarte ridicată şi subsol foarte compact, cimentos.

Explicaţiunea acestor formaţiuni o găsim în climatul umed şi răcoros al acestor regiuni şi în întinsele despăduriri cari au mărit acţiunea climatului. Anglia, Irlanda, Danemarca, vestul Germaniei, Belgia şi Olanda sunt nevoite să facă împăduriri în astfel de regiuni, pe întinderi mari.

Cultura forestieră în aceste regiuni trebue sprijinită pe cunoaşterea precisă a condiţiilor staţionale locale, a căror ignorare sau neglijare poate duce la rezultate funeste.

O cultură forestieră nepotrivită staţiunii poate avea consecinţe grave chiar în regiunile caracterizate printr'un sol forestier relativ sănătos.

Astfel, cultura stejarului şi pinului în

arborete pure prezintă un mare pericol în aceste regiuni, ducând la degradarea neîntârziată a solului. In adevăr, în condiţiuni climatice ale acestor regiuni ‹veri răcoroase, vânturi blânde şi umede›, solul arboretelor luminate de pin şi stejar este repede invadat de o vegetaţie bogată de Vaccinium, Calluna, Luzula etc. cari dau naştere unui humus acid, crud ‹rau humus›, caracteristic solurilor turboase cunoscute, sub numele de «terre de bruyère» ‹heath peat›. Turba acestor soluri creează condiţiuni favorabile formării ortsteinului ‹iron pan›. Stratul superficial la solului ‹30—60 cm.› este spălat de sărurile de fer, cari se precipită după un nivel aproape uniform, formând un material cimentos ce leagă atât de compact particulele solului, încât nici apa nici rădăcinile nu mai pot pătrunde. Se creează astfel un sol acid, cu fertilitate superficială redusă ‹din cauza spălării sărurilor›, cu subsol cimentos, compact, cu totul defavorabil vegetaţiei forestiere.

L'humus comme resource principale dela nutrition des essences et l'application d'une nouvelle méthode pour déterminer le dégré d'humification de la couverture morte des sols forestiers, *par Dr. Ing. A. Nemec — Prague.*

Dr. Nemec susţine prioritatea influenţii solului în vegetaţia forestieră. Pe de altă parte, consideră însă fenomenele de formare şi evoluţie a solurilor forestiere ca fiind la rândul lor determinate în largă măsură de specia lemnoasă şi de caracterele arboretului.

O caracteristică generală a solurilor forestiere, este continua lor fertilitate ‹exceptând cazul unei culturi nepotrivite sau a unei naturi cu totul ingrate›, fără de lucrarea solului şi fără adăugarea de îngrăşăminte. Explicaţia: influenţa favorabilă a păturii moarte.

Solul forestier primeşte anual şi pe ha. 3500—4000 kgr. materii organice ‹frunze, ramuri, solzi, etc.›, adică, aproximativ o greutate egală cu aceea a lemnului produs anual pe ha.

Litiera conţine 40—60 kgr. azot la ha. şi o importantă cantitate de substanţe minerale. Date medii:

‹substanţe minerale›

45 kgr. în arborete de pin silvestru.
135 » » » » molid.
185 » » » » fag.

Litiera asigură porozitatea solului şi o capacitate absolută pentru aer foarte favorabilă vegetaţiei forestiere şi florei bacteriene din sol, precum şi descompunerii substanţelor organice complexe în substanţe mai simple, asimilabile.

Prin descompunerea substanţelor organice complexe din litieră ‹érémacausis›, pot rezulta — după condiţiunile în cari au loc fenomenele—2 feluri de humus:

Humusul dulce — favorabil vegetaţiei — format prin descompunerea normală a litierei, în condiţiuni favorabile de temperatură, umiditate, lumină, oxigen, vegetaţie, etc., humus caracterizat printr'o structură granulară, reacţiune chimică neutră şi o descompunere uşoară a substanţelor organice ce conţine.

Humusul acid — vătămător vegetaţiei — format prin descompunerea incompletă a litierei şi caracterizat printr'o reacţiune chimică acidă, e foarte bogat în substanţe azotate, cari însă se transformă greu în nitraţi.

Există dar o relaţie strânsă între calitatea humusului unui sol forestier şi gradul de descompunere şi humificare a litierei.

Dr. Nemec determină gradul de humificare a litierei printr'o metodă proprie, foarte simplă: se tratează humusul eu peroxid de hidrogen şi se fierbe soluţia moderat, substanţele organice humificate devin astfel solubile, rămânând nedizolvate substanţele nehumificate.

Citãm câteva din interesantele constatări făcute de Dr. Nemec, aplicând această metodă la studiul gradului de humificare în stratele de humus dulce şi humus acid, în diferite arborete din pădurile Cehoslovaciei, dând şi câteva din datele obţinute:

1. Cantitatea materiilor humificate creşte cu scăderea aciditãţii humusului,

Humusul forestier brut prezintă un grad de humificare de maximum 50%

Humusul forestier dulce prezintă un grad de humificare de 60—70%.

2. Humusul dulce din arboretele de foioase — de fag în special — prezintă un grad de humificare mai înaintat decât cel din arboretele de răşinoase.

3. Mărirea gradului de luminare a solului, intensifică procesul de humificare (Efectul tăierilor de regenerare).

Ex.:

Arboret	Humificare %
Molid strâns, sol fără vegetaţie	31,89
» rărit, seminţiş natural de fag, paltin, carpin	44,77

4. In arboretele de pin silvestru şi molid, existenţa unui sub-etaj foios are o influenţă binefăcătoare asupra calităţilor biochimice ale humusului forestier, mărind gradul de humificare şi intensitatea nitrificării.

Ex.:

Arboret	Humificare %mg.	Nitrificare 1 kgr.
Pin silvestru fără sub-etaj	38,59	14,03
» » cu sub-etaj de molid.	37,81	17,47
Pin silvestru cu sub-etaj de fag	55,27	80,09

Se constată influenţa deosebit de favorabilă a sub-etajului de fag.

5. In arborete amestecate, procesele de humificare şi nitrificare sunt mai intense decât în arboretele pure. Explicaţia constă probabil în stratificarea mai afânată a amestecului de ace şi foi moarte.

Ex.:

Arboret	Humificare % mg.	Nitrificare 1 kgr.
Fag, 70 ani, strâns . .	45,06	21,10
Molid, 70 ani, strâns fără vegetaţie (erboase) .	33,88	0,80
Molid, fag, pin siivestru	49,77	33,04

Metoda lui Nemec pentru determinarea gradului de humificare a păturii moarte, dând rezultate precise şi fiind relativ expeditivă, va uşura—desigur—mult cercetările în domeniul solurilor forestiere.

L'influence des divers sous-étages sur l'état du sol forestier dans les futaies de pin sylvestre, dans les régions des mauvaises terres sablonneuses, *par Dr. K. Kvapil. Prague.*

O serie de consideraţiuni judicioase asupra relaţiunilor dintre vegetaţia forestieră şi sol, foarte apropiate de acelea ale Dr. Ing. Nemec.

In privinţa solului subetajelor în desvoltarea arboretelor, părerile sunt împărţite.

Importanţa subetajului în pădurile de pin silvestru este însă unanim recunoscută.

Din experienţele făcute de Dr. Kvapil în arborete de pin silvestru fără subetaj şi cu diferite sub-etaje, situate pe soluri nisipoase de calitate inferioară, în regiunea Sainte Marguerite (Boemia), rezultă următoarele influenţe ale diverselor sub-etaje în aceste arborete:

1. *Asupra proprietăţilor chimice ale solului.* Aciditatea solului este mai redusă în arboretele de pin silvestru cu sub-etaj de fag, decât în cele cu sub-etaj de molid.

Proporţia azotului în materiile organice

ale solului este mai ridicată în cazul sub=etajului de fag decât în cazul celui de molid.

2. *Asupra proprietăţilor fizice ale solului.* Porozitatea şi capacitatea pentru aer sunt mai favorabile vegetaţiei în arboretele cu sub=etaj de fag. Sub=etajul de molid are în această privinţă consecinţe defavorabile: Stratele superficiale ale solului au o aerisire insuficientă, iar pătrunderea aerului în strate mai profunde este împedicată de un strat impenetrabil de alios feruginos (Ortstein).

Umiditatea solului este mult mai bine condiţionată în arboretele cu sub=etaj de fag, uscarea rapidă a solului fiind împedicată, iar stratele superficiale ale solului fiind menţinute într'o stare de umiditate favorabilă.

Sub=etajul de fag asigură structura granulară, afânată a solului, atât prin frunzişul său, în timpul perioadei de vegetaţie, ferind solul de loviturile picăturilor de ploaie cât şi prin acţiunea favorabilă a abundenţei pături moarte ce se formează. Această structură afânată a solului favorizează existenţa întregii flore microbiene şi a nevertebratelor din stratele superficiale, cari întreţin calităţile solului.

Şi în această privinţă, sub=etajul de molid are consecinţe defavorabile:

Prin acumularea păturii moarte şi humusului în strate groase, cu aerisire insuficientă, stratele minerale ale solului devin de o compacitate ridicată, cu o aerisire foarte rea, întreaga populaţie din sol, care prin existenţa ei contribue la descompunerile substanţelor organice şi la afânarea solului, nu se poate desvolta în aceste condiţiuni şi solul devine tot mai defavorabil vegetaţiei.

3. *Asupra proprietăţilor biochimice.* Toate procesele biochimice (asimilaţia azotului gazos, amonizarea, nitrificarea, absorpţia biologică a acidului fosforic, etc.) se produc cu o mare intensitate în cazul sub=etajului de fag, pe când în cazul subetajului de molid, ele sunt foarte slabe.

Sprijinit pe aceste constatări, Dr. Kvapil crede că suntem autorizaţi să admitem că existenţa unui sub=etaj de fag exercită asupra stării totale a solului o influenţă binefăcătoare şi că sub=etajul de molid produce o structură fizică defavorabilă solului şi-l sărăceşte, nu numai în privinţa substanţelor nutritive organice şi minerale, ci şi în privinţa vieţii edafice

Const. D. Chiriţă

Actes du I-e congres international de silviculture. *Rome, 29 Avril.*

Le depérisement du chêne (quercus pedunculata Ehrh) dans les forêts de Slavonie, par M. le Dr. *Jossifovitch. Mladen.*

Comunicarea cuprinde rezultatul cercetărilor făcute de autor asupra cauzelor care au provocat şi provoacă uscarea stejarului pedunculat în Slavonia, pustiind dela 1910 şi până în prezent peste 40.000 de hectare.

In studiul întreprins autorul constată în primul rând că: stejarii se usucă pe terenuri inundabile ca şi pe cele neinundabile, pe soluri umede ca şi pe soluri uscate, în arborete rare ca şi în cele dese, în arborete pure ca şi în cele amestecate — deşi mai puţin în aceste din urmă —, că solurile pe care se usucă stejarii sunt destul de bogate şi arboretele cresc destul de viguroase. Observaţiile de mai sus, excluzând prezumţia că solul sau arboretul în sine ar fi cauza uscării, autorul caută să controleze dacă părerile care atribue această uscare atacului de omizi — Liparis dispar L., Liparis chrjsorhea L. şi Melacosoma Neustria L. — şi de oidium, sunt sau nu întemeiate.

Deşi constată că uscarea arborilor este întotdeauna precedată de atacul omizilor urmat de oidium, care usucă frunzele noi

crescute şi lasă arborii fără organe de asimilare tot anul, autorul nu crede că aceste atacuri singure provoacă moartea stejarului; dacă omizile şi oidium ar fi cauza, moartea stejarului ar urma imediat atacului; ori stejarii se usucă abia la 2—4 ani după atac, timp în care arborele vegetează. Eliminând şi aceste prezumţii, D-nul Dr. Jossipovitch Mladen, cercetând arborii uscaţi şi pe cale de a se usca — în diferitele stadii de uscare—, găseşte că în toate cazurile rădăcinile sunt atacate de ciuperca Armillaria Mellea Wahl. In primul stadiu, când abia se observă frunza îngălbenită, stejarii au trunchiul sănătos, ciuperca însă se găseşte instalată pe o parte din rădăcinile cele mai mici; pe măsură ce uscăciunea copacului progresează, ciuperea se întinde şi la celelalte rădăcini; când arborele e complect uscat toate rădăcinile au sub coaje Armillaria Mellea,... unele sunt în mare parte deja descompuse, altele abia moarte. Gradele deosebite de descompunere ale rădăcinilor fac pe autor să conchidă că ele n'au fost atacate în acelaş timp.

Din aceste observaţiuni autorul ajunge la următoarele concluziuni: *moartea stejarului e provocată de Armillaria Mellea care le omoară rădăcinile, dar ciuperca singură fără atacul prealabil al omizilor şi Oidiumului, n'ar provoca moartea; ea continuă şi termină opera începută de atacurile repetate de omizi şi de Oidium; ea intervine ca un parasit al slăbiciunii.*

Chestiunea pusă de autor este de actualitate şi pentru noi; concluziile însă la care ajunge nu explică toate cazurile de uscare dela noi. Problema rămâne, pentru noi cel puţin, încă deschisă şi d-lui Dr. Jossipovitch îi datorăm precizarea încă a unui duşman al stejarului.

M. Petcuţ

LITERATURA

Die Vegetation von Bessarabien, *von prof. Tr. Savulescu.*

Publicaţia Ministerului de Domenii, *Bucureşti, 1927.*

D-l prof. Săvulescu dela Şcoala Centrală de Agricultură-Herăstrău întreprinde de un lung şir de ani cercetări minuţioase asupra florei Basarabiei, asupra căreia ne-a dat la iveală până acum câteva publicaţiuni fragmentare însemnate. In această ultimă lucrare sub o formă foarte succinte ni se aduce un bogat material de date geobotanice asupra stepei basarabene.

Acest ţinut, — pe care D-sa cu drept cuvânt îl numeşte Moldova între Prut şi Nistru, — după origina geografică a plantelor, ce îl compun, se împarte în trei provincii floristice:

In jumătatea nordică avem o parte vestică înspre Prut cu păduri de fag — *provincia dacică* — şi o parte estică — *provincia sarmatică* — înspre Sud găsim provincia palăopontică cu stepe maritime tipice, autochtone (Bugeacul).

Vegetaţia Basarabiei, este caracterizată prin o evidentă zonalitate în distribuţia speciilor. Plecând dela Dunăre în sus găsim Stepa Bugeacului, care stă în legătură spre West cu stepa din Sudul Moldovei şi la Est cu aceea a Rusiei de Sud. In mijloc găsim o zonă păduroasă, care se leagă prin pădurea dela Repedea cu aceea a Moldovei şi către Est cu pădurile din podişul Podoliei. In partea de Nord urmează o nouă stepă (Bălţi şi Hotin), care e mărginită la Nord de o nouă zonă păduroasă şi care stă în directă legătură cu pădurile Bucovinei.

Raporturile dintre pădure şi stepă în

diversele zone este diferit, înspre Sud, domneşte stepa, care aci este favorizată, spre Nord în Jud. Hotin pădurea este cu faza de înaintare, rar în ţinutul păduros al Basarabiei de mijloc pădurea şi stepa au ajuns în răspândirea lor la o stare de armistiţiu.

In linii generale vegetaţia Basarabiei este formată din un amestec de 2 formaţiuni, «pădure» şi «stepă» (silvo-stepa), din tipul podolie, cu plantele caracteristice emigrate dinspre podişul podolian.

Stepa din Basarabia este împărţită în mai multe subtipuri, caracterizate prin anumite asociaţii de plante a căror compoziţie cantitativă şi calitativă a fost stabilită în mod statistic după metoadele cele mai noi ale geografiei botanice.

Concluziuni asupra condiţiunilor de viaţă ale plantelor în stepă ni le dă clasarea plantelor în mod statistic după poziţia şi modul de apărare ale organelor de iernare.

Clasarea procentuală ne arată că din speciile existente în stepa Basarabiei cele mai numeroase elemente sunt cele pontice şi mediteraniane, după care urmează cele eurosibirice, eurasiatice şi europeice.

Istoricul evoluţiei plantelor basarabene este schiţat în un ultim capitol, din care rezultă că pădurea a pătruns în acest ţinut după apariţia climei continentale dinspre nord către stepă. Pădurile în ceeace priveşte vegetaţia lemnoasă nu se deosibesc de cele din Carpaţi şi Europa de mijloc, ele sunt diferite însă prin compoziţia păturei erbacee, care este bogată în elemente podolice şi din care motiv pădurea Basarabiei se clasează în aceea a tipului moldavo-podolic. Inainte, limita pădurei era cu mult mai spre nord, ceeace dovedeşte că «stepele preistorice erau mai întinse decât cele de azi şi că pădurile reprezintă cuceritori tineri ai stepelor fără de margini, ce domneau în aceste regiuni.

In timpurile istorice însă pădurea a avut o întindere mai mare decât astăzi. Prin defrişeri nesăbuite s'a favorizat în ultima vreme pătrunderea stepei în pădure. După un statistician rus înainte de războiu suprafaţa păduroasă s'a redus cu 32 % din întinderea sa primitivă, după războiu, după calculele D-lui Săvulescu suprafaţa s'a micşorat la 55 %. Hărţile tipărite de Statul major rusesc în 1912 arată păduri, cari astăzi nu mai există. Autorul constată că pădurile din lungul Prutului ai jud. Cahul şi cele din lungul Nistrului în judeţul Soroca, Orhei şi Tighina au suferit aşa de mult în urma devastărilor omeneşti, încât au pierdut nu numai în întindere ci şi-au schimbat şi aspectul degradându-se.

Aşa de ex. Miron Costin vorbeşte de pădurea dela Tigheci jud. Cahul. Este o pădure cu arbori puţin înalţi şi nu prea numeroşi . . . . . Astăzi pădurea arată aspectul unui tuferiş cu caracter de limită spre stepă.

In multe locuri însă pădurea şi-ar putea recâştiga terenul pierdut, dacă omul nu ar împedeca răspândirea ei pe vechile teritorii, pe cari le-a mai ocupat odată.

Dr. C. G.

Die Stückzeitberechnung für Holzbearbeitungsmaschinen, *de Dr. Ing. Oswald Beck,* Berlin, 1926.

In Germania se află o asociaţie pentru evaluarea timpului necesar pentru lucru în diverse industrii (Reichsausschuss für Arbeitszeitermittlung). Rostul acestei asociaţii — care pare a fi patronală — se înţelege uşor: Faţă de pretenţiile lucrătorilor cari muncesc în acord că pentru lucrul efectuat jertfesc un anumit timp, — asociaţia caută să stabilească pe cale ştiinţifică durata lucrului de o anumită natură şi la principalele maşini de prelucrat metale şi lemn.

Analizând elementele componente ale lucrului efectuat de diversele maşini pentru prelucrarea lemnului, D-l Beck dă în broşura aceasta un interesant studiu asupra timpului necesar pentru confecţionarea diverselor piese cerute de industria respectivă. D-sa analizează pe rând lucrul la: ferăstrăul pendulă, circular, rindea, fier cu panglică, fresuri, de găurit şi dă în diagrame simple posibilitatea de a se estima timpul necesar pentru toate categoriile de lucru.

Broşura aceasta este desigur foarte bine venită pentru industriaşii în lemn, cari angajează lucrători în acord. Expunerea clară a tuturor chestiunilor dă posibilitatea oricăruia să-şi apropie cunoştinţele necesare pentru înţelegerea aceestor lucruri.

Die pflanzengeographischen Grundlagen des Walbanes, von Forstmeister D-r *Konrad Rubner*, Privatdozent an der Universität München. Unter Mitwirkung von Prof. D-r *Wilhelm* Graf zu Leiningen-Westerburg, Zweite vermehrte und verbesserte Auflage. Mit einer Text abbildung nud vier Karten. 1925, Verlag, I. Neumann-Neudamm.

Principiile fundamentale de geografie botanică în silvicultură, de silvicultorul şef d-r *Konrad Rubner*, docent privat la Universitatea din Münchem, cu colaborarea prof. d-r *Wilhelm*, conte de Leiningen-Westerburg. Ediţia II-a mărită şi îmbunătăţită, cu o figură în text şi patru hărţi.

Geografia botanică silvică este o ştiinţă cu totul nouă. Importanţa ei asupra desvoltării ştiinţifice a silviculturii a fost recunoscută în urma cercetărilor distinsului profesor de silvicultură dela Universitatea din Münchem *Heinrich Mayr*[1]).

1) Heinrich Mayr, mort în 1911.

Daeă dela moartea sa în Germania această ştiinţă n'a realizat progrese prea mari, în schimb s'au obţinut rezultate foarte însemnate în ţările din Nordul şi Nordestul Europei, cari posedă masive virgine, uniforme până la limita cea mai de nord a vegetaţiei şi în Elveţia şi Austria, în care pădurile din munţii înalţi oferă aspecte variate de vegetaţie.

N'a fost posibilă desvoltarea geografiei botanice silvice în Germania, pentrucă omul intervenind în lucrările de regenerarea pădurilor a schimbat formaţiunile naturale de vegetaţie.

Cercetătorii cei mai de seamă în acest domeniu sunt: *Cajander* în Finlanda, *Morossow* în Rusia, *Engler* în Elveţia, *Bühler* în Germania, *Cieslar* şi *Zederbauer* în Austria şi *Blatny* şi *Fekete* în Ungaria.

Prin lucrarea sa: «*Principiile fundamentale de geografie botanică în silvicultură*», publicată în a II-a ediţie, într'un interval de timp numai de un an şi jumătate, domnul d-r K. Rubner, caută să pună la îndemâna silvicultorilor cunoştinţele de geografie botanică, cari stau la baza perceptelor silvice.

Lucrarea coprinde 312 pagini şi e împărţită în trei părţi.

Prima parte, care e şi cea mai voluminoasă (167 pag.) se ocupă cu studiul factorilor de producţiune *clima* şi *solul*, în raport cu speciile forestiere.

Fiecare factor climateric: *lumină, căldură, umiditate* şi *vânturi* este studiat separat sub toate formele, sub care influenţează asupra vegetaţiei, cum ar fi: lumina directă, lumina difuză, razele din spectrul solar, cari iau parte activă la asimilaţia clorofiliană, variaţia temperaturei cu altitudinea şi latitudinea, extremele de temperatură etc. — după care într'un capitol special expune influenţa tuturor acestor factori lucrând laolaltă în pădure, în climă oceanică, continentală şi de munte,

Deosebit interes pune autorul apoi pentru cunoaşterea «*climei masivului*», care interesează de aproape pe silvicultorul modern. Aceasta pentrucă toate lucrările fundamentale de cultura pădurilor: regenerare, împăduriri, conducerea masivelor au la bază cunoaşterea cât mai aprofundată a acestor noţiuni, spre a se preveni greşeli mari pe deoparte şi a se obţine maximum de avantagii pe dealta.

Clima din afara pădurei, care de regulă se studiază de institutele meteorologice în fiecare ţară, interesează ceva mai puţin pe silvicultor.

E suficient să amintim numai faptul că sub un masiv, din care s'a extras o bună parte din materialul lemnos, semiţişul instalat dedesubt, nu suferă de ger târziu, cum ar fi cazul pentru acelaş semiţiş, dacă s'ar găsi sub cerul liber, deşi diferenţa de temperatură sub masiv, faţă de mediul din afară pădurei nu este decât 0,5°, sau în pădure vântul bate cu o mai slabă tărie având urmare evaporaţia mai redusă, etc.

In legătură cu acestea se studiază observaţiunile fenologice, cari permit silvicultorului să cunoască clima după influenţa ei asupra vegetaţiei: ‹Inceputul înfrunzirei, înflorirei în raport cu altitudinea, latitudinea etc.›.

Partea privitoare la **sol** *(factorii edaphici)* e tratată de profesorul d-r Wilhelm, conte de *Leiningen* Westerburg, dela şcoala superioară de silvicultură din Viena.

Autorul urmăreşte numai expunerea succintă a noţiunilor privitoare la sol în legătură cu geografia botanică, fără să intre în detalii. Celor cari doresc să aprofundeze anumite probleme edaphice le recomandă citirea tratatelor speciale.

Capitolele tratate se referă la: zonele climaterice ale solurilor, solul de pădure şi apa, solul de pădure şi aerul, structura solului, solul de pădure şi căldura, substanţele nutritive din sol, problema calcei şi a humusului.

Nu sunt neglijaţi nici factorii cunoscuţi sub numele generic de **situaţie** : *altitudinea, relieful, configuraţia suprafeţei solului, expoziţia* şi *înclinaţia.*

* * *

Partea doua se ocupă cu studiul speciilor din punct de vedere geografic. Fiecare specie este studiată împreună cu subspeciile, rasele climatice şi formele sale ţinând seamă de cercetările cele mai noui.

Aci găsim studiul repartiţiei speciilor însoţit de teoria instalărei lor în decursul epocei preistorice. Autorul pe baza a numeroase lucrări, caută să stabilească aria naturală de vegetaţie pentru fiecare din ele cercetând şi tendinţa ce o au speciile de a câştiga sau a pierde teren în anumite regiuni.

Partea III-a şi ultima se ocupă de modul cum vieţuesc în *masiv* speciile forestiere.

Capitolele tratate sunt: lupta pentru existenţă şi schimbul speciilor şi pădurea virgină ca formă naturală de vegetaţie.

Pentru ca lucrarea să fie completă, autorul nu neglijează nici *studiul vegetaţiei ierbacee* a solului pădurei, care după teoria învăţaţilor din nordul Europei, *Cajander* în Finlanda şi *Morossow* în Rusia *(«Tipuri de păduri»)* înlesneşte cunoaşterea puterei de producţiune a solului şi chiar întocmirea de table de producţie. — ‹Finlanda›.

* * *

Geografia botanică silvică a domnului d-r K. Rubner e prima lucrare apărută în acest gen până acum. In ea autorul adună, coordonează şi sistematizează ma-

terial publicat până aci în numeroase tratate şi lucrări speciale, pe care-l pune la îndemâna silvicultorilor.

Silvicultura găseşte în ea un sprijin însemnat prin faptul că multe noţiuni luate până aci din practică, obţin o explicare ştiinţifică.

O lucrare ca aceasta, care-i foarte clar şi concis scrisă, cu date atât de interesante pentru cultura pădurilor, ar trebui să se găsească în biblioteca oricărui silvicultor.

Ing. şef **M. Rădulescu**

REVISTA REVISTELOR

Ziarul „Cuvântul" a publicat în ultimul timp o serie de articole sub titlul general «Starea îngrijitoare a pădurilor României», datorite d-lui ing. M. P. Florescu.

Schiţăm aci ideile principale din aceste articole.

1. *Epuizarea pădurilor noastre.* Examinând datele statistice, se constată epuizarea treptată a pădurilor României, Pentru crearea de islazuri şi păşuni comunale, s'au expropriat în total 719.838 ha de pădure şi 255.887 ha poeni, suprafeţe ce pot fi considerate ca şi pierdute pentru economia ţării, transformându-se repede în râpi şi ponoare.

Autorul aminteşte rezistenţa energică a corpului silvic în marele proces al exproprierilor.

2. *Cum stăm cu exportul lemnului?* In urma expropierilor făcute, suprafaţa ocupată de quercinee s'a redus la 1564.758 ha, repartizate astfel :

Ha		
593.854	păduri	de gorun
138.055	»	» gârniţă
646.858	»	» pedunculat
186.791	»	» cer.

Ţinând seama că pădurile bătrâne de gorun se reduc la 53.000 ha şi că numai pentru C. F. R. sunt necesare 835 ha anual, constatăm că suntem aproape de «falimentul stejarului» în România.

Răşinoasele. Producţia anuală se ridică la 4232.049 m³. S'ar putea exporta anual 48.563 vagoane. In ultimii ani s'au exportat cantităţi îndoite şi chiar întreite. Exploatarea accelerată a dus la diminuarea excesivă a pădurilor de răşinoase, în special a celor particulare.

3. *Rentabilitatea pădurilor Statului.* Incepând din 1920, renta pentru întreg masivul Statului ‹2.078.500 ha› e următoarea :

Pentru exerc.	1920/21	:	3,49‹	valută 1920›
» »	1921/22	:	12,89‹	» 1921›
» »	1922/23	:	42,69‹	» 1922›
» »	1923	:	43,92‹	» 1923›
» »	1924	:	37,70‹	» 1924›
» »	1925	:	91,25‹	» 1925›
» »	1926	:	147,46‹	» 1926›

Mărirea excepţională a rentei în 1926, se datoreşte faptului că s'au pus în valoare foarte multe păduri expropriate pentru islazuri.

In intervalul 1920—26, veniturile pădurilor au fost mult scăzute prin acordarea de reduceri de preţuri şi cedarea gratuită de materiale în valoare de circa 500.000.000 lei.

4. *Necesitatea plantării urgente a pădurilor devastate şi exploatate.*

După războiu s'a început o intensă campanie de împăduriri, pentru a se regenera suprafeţele exploatate în timpul războiului. In intervalul 1920—26, s'au făcut în pădurile Statului şi cele administrate de Stat, plantaţiuni pe 36.964 ha şi însămânţări directe pe 17.988 ha. Re-

generarea a costat în mediu 1190 lei la ha.

În pădurile particulare, în intervalul 1920—26 s'au regenerat suficient 28.133 ha şi au rămas neregenerat încă 2077 ha.

5. *Societăţile străine taie pădurile Statului pe preţuri derizorii. Contracte de păduri oneroase.* «Toate societăţile forestiere cari au cumpărat păduri dela Stat, înainte de războiu, pe preţuri normale atunci, au plătit şi plătesc încă arenzile anuale în lei hârtie ‹preţuri derizorii›, ceeace constitue o scădere a rentei pădurilor Statului».

Numeroase exemple—cu date precise—dovedesc că Statul pierde anual sute de milioane de lei, situaţia care s'ar îndrepta numai prin aducerea legii impreviziunii.

6. *Alte sacrificii impuse pădurilor după războiu, cari au micşorat renta anuală.*

Pentru refacerea instalaţiilor distruse în timpul războiului, s'a cheltuit în intervalul 1922—26 suma de 40.025.035 lei, pentru combaterea insectelor 6.000.000 lei, personalul silvic străin a îngreuiat bugetul, reforma agrară şi controlul pădurilor particulare au ocupat mult timp personalul silvic, pădurile de protecţie nu produc venituri reale, dar contează în suprafaţa păduroasă a ţării, etc. Toate acestea sunt tot atâtea cauze de reducere a rentei forestiere.

Când aceste greutăţi nu vor mai greva producţia forestieră, renta pădurilor va fi cu totul alta.

Dar pădurile nu trebuesc privite numai prin prisma rentabilităţii imedaite, ele jucând—prin însăşi existenţa lor — un important rol în economia generală a ţării.

Ziarul „Universul".

Păşunatul în păduri—este titlul unui articol apărut de curând în ziarul «Universul» —, sub semnătura D-lui Anton Atanasescu — ing. silvic.

Autorul arată că problema păşunatului în România este departe de a se fi rezolvat prin legislaţia ce s'a făcut în ultimul timp. Islazurile create nu satisfac şi nu vor satisface pe ţărani, cari vor continua să ceară admiterea vitelor în păduri.

Prin păşunat se aduc pădurii mari pagube: Degradarea solului, roaderea lăstarilor în crângurile tinere, avariarea sau distrugerea semînţişurilor şi subarboretului, descoperirea şi vătămarea rădăcinilor, uscarea treptată a arborilor, rărirea esenţelor preţioase, etc.

In fine, autorul arată că vitele introduse în pădure suferă, degenerând repede.

Simplitatea stilului, construcţia uşoară a frazei şi expunerea în ansamblul ei, bazată pe o frumoasă argumentare şi exemplificare, dau acestui articol o valoare deosebită pentru propaganda silvică.

C. D. Ch.

Din numărul 11 ‹din Iunie 1927› al excelentei reviste:

„Forstwissenschaftliches Centralblatt", care apare la Berlin şi cuprinde rezultatele staţiunilor de experienţă bavareze, culegem următoarele:

1. Articolul de erudiţie al inspectorului silvic dr. Rudolf Jugoviz din Stiria ‹Austria› asupra instrumentelor de pădure întrebuinţate în regiunea alpină. După ce face istoricul fabricării oţelului, se ocupă cu studiul diferitelor unelte, cu forma lor, cu specia din care se fac mânerele şi cu conformarea mânerului la mâna omului.

Forma şi dimensiunea mânerului unei scule joacă un mare rol în calitatea şi cantitatea lucrului săvârşit. La un instrument tăietor deosebim: greutatea, forma, poziţia pe mâner şi mucheea de tăiere. După aceşti factori se clasifică uneltele după felul întrebuinţării, precum şi în unelte bune sau rele.

Autorul vorbeşte de fiecare din ele

toporul de Stiria, de Slavonia, ţapina de Carintia şi cea germană, de cârligul de buşteni, de grife, etc,, arătând la fiecare secţiunea şi profilul cotat.

Se ocupă apoi de uneltele de fier şi oţel utilizate în cultura agricolă şi în pepiniere, precum şi de unele unelte speciale silvice ca: scule de cojit arbori, ferăstrae de mână, etc.

Industria metalurgică alpină a atins perfecţiunea în fabricaţiunea celor mai bune unelte silviee.

Autorul sfătueşte pe cititor să nu dea o mare încredere uneltelor noi importate, întrucât fabricatele indigene experimentate până acum sunt superioare inovaţiunilor moderne.

Un alt studiu interesant este acela al lui Ciang Giang Gia, Peking, intitulat:

„Contribuţiuni la studiul influenţii umbrii la diferite specii lemnoase în primul an de viaţă".

Această dare de seamă reprezintă rezultatul unor lungi experienţe în staţiunile de experimentare bavazeze asupra măsurării luminii în diferite arborete şi asupra influenţii coeficientului de lumină în seminţişuri.

Autorul se ocupă de cercetătorii, oameni de ştiinţă, cari au măsurat intensitatea luminii în diferite arborete şi de rolul luminei în silvicultură. Se ocupă de diferitele metode de măsurarea luminei: metoda fotoelectrică, metoda fotometrică şi metoda fotochimică.

La experienţă au servit 15 specii lemnoase din Bavaria. La fiecare specie s'a experimentant lumina plină, apoi lumina redusă $^1/_{10}$ şi $^1/_{80}$. S'a găsit minimum de lumină pentru pin: $^1/_9$—$^1/_{11}$, pe un sol de prima calitate şi pe o expoziţie sudestică.

Minimum de lumină pentru fag şi brad este $^1/_{80}$.

S'au făcut experienţe şi cu diferite seminţe de specii forestiere, semănate în ghivece şi supuse la diferite variaţiuni de lumină la încolţire şi mai târziu.

Autorul vorbeşte şi despre influenţa temperaturei şi a umidităţii. S'a măsurat influenţa luminei asupra chlorofilei cu scara de colori internaţională a lui Radde ‹cu 280 tonuri dela galben şi sur la verde şi albastru›. ‹Urmează›

A. I.

Socletatea de mâine — Cluj — consacră numerile 41, 42 şi 43 chestiunii Munţilor Apuseni.

D-l prof. Traian Mager semnează un articol întitulat «Cercetarea ţinutului Hălmagiu», în care schiţează principalele probleme economice ale acestui ţinut

In legătură cu economia forestieră, găsim aici vederi juste şi curagios exprimate.

Vorbind despre criza economică generală, autorul pune între altele: «Era natural să isbucnească criza economică actuală, care a fost accelerată şi înrăutăţită catastrofal prin devastarea rapidă şi fără cruţare, criminală chiar, a masivelor păduroase.

Azi, rând pe rând, întreprinderile forestiere îşi ridică uzinele şi-şi îndreaptă sborul de păsări de pradă spre alte regiuni, lăsând în urma lor munţii pustii şi mii de braţe muncitoare lipsite chiar de primordialul isvor de câştig».

D-l Mager arată apoi că creşterea vitelor ameninţă existenţa pădurilor. In ţinutul Hălmagiu, 20.600 jugăre hrănesc insuficient 16.749 vite. Primăvara şi vara se păşunează în acest ţinut şi pădurile.

«Fără introducerea nutreţelor artificiale şi fără îngrijirea păşunilor, îndemnaţi numai de păşunatul trecător de pe urma defrişării pădurilor, creşterea vitelor este prea forţată şi a ajuns să constitue o primejdie pentru problema reîmpăduririi munţilor. Nu există teren defrişat proaspăt, fie el chiar absolut forestier, să nu fie reclamat de păşune, care, dacă nu li

se dă în mod legal, este totuşi exploatat în mod clandestin».

Vorbind despre cultura cerealelor, autorul arată insuficienţa producţiei, din cauza suprafeţelor arabile reduse şi solului superficial şi sărac. Probabilitatea unei culturi intensive depinde numai de gunoirea artificială:

«Extinderea în terenurile forestiere este primejdioasă, căci în huma acumulată de veacuri pe urma pădurilor, câţiva ani — la început, — prosperează toate soiurile de cereale, dar cu vremea, ploile spală stratul fertil şi se ivesc coastele pleşuve.

«Industria casnică a lemnului se nimiceşte prin dispariţia pădurilor de stejar şi epuizarea pădurilor de fag.

Suprafaţa arabilă fiind redusă, cam 4500 bărbaţi munciau în industriile forestiere ale ţinutului. Prin reducerea pădurilor, criza de muncă a izbucnit violent. In anul trecut, foarte mulţi moţi au coborît în câmpie după lucru. Unii s'au angajat cu plată foarte redusă, iar mulţi, negăsind de lucru, s'au întors flămânzi, pe jos, la sărăcia lor.

C. D. Ch.

Centrablatt für das gesamte Forstwesen, Wien-Heft $^{5}/_{6}$ 1927.

Über den Einfluss des Lichtes auf einige physikalische und chemische Bodeneigenschaften in reinen Nadel- und Laubholzbeständen, sowie in gemischten Beständen. Von D-r Kvapil Karel und D-r Nemec Antonin. ‹Asupra influenţei luminii asupra unora din proprietăţile fizice şi chimice ale solului, în arborete pure, de răşinoase şi foioase, precum şi în arborete amestecate›.

Un studiu foarte documentat, asupra importanţei factorului lumină în silvicultură şi — în special — asupra influenţei luminei solului forestier, în diferite arborete.

Pentru determinarea influenţii luminii asupra solului forestier, s'au făcut cercetări experimentale în arborete pure de molid, în arborete pure de fag şi în arborete amestecate, ‹răşinoase cu foioase›.

S'au ales arborete vegetând în condiţiuni staţionale cât mai asemănătoare şi prezintând consistenţe diferite ‹grade de luminare a solului diferite›.

Rezultatele măsurătorilor şi calculelor făcute, s'au trecut în tabele şi diagrame pe cari se poate urmări uşor influenţa luminii asupra proprietăţilor solului.

Autorii ajung la următoarele concluziuni:

1. Lumina exercită o importantă influenţă asupra proprietăţilor fizice şi chimice ale solului, asupra proceselor de descompunere a păturii moarte şi a humusului, precum şi asupra compoziţiei chimice a acestuia.

2. Numai lumina difuză are o influenţă favorabilă, pe când pătrunderea directă a razelor solare la solul forestier are o influenţă defavorabilă.

3. Influenţa luminii asupra proceselor de descompunere a humusului şi proprietăţilor fizice ale solului, este variabilă după compoziţia arboretelor ‹răşinoase, foioase, amestecate›.

In arborete închise de molid, solul are o structură nefaborabilă vegetaţiei ‹capacitatea pentru aer redusă›, având ca urmare o insuficientă aerisire a diferitelor straturi.

Cu creşterea gradului de luminare a arboretelor, creşte şi porozitatea solului, deci şi capacitatea absolută şi momentană pentru aer, precum şi umiditatea solului.

In arborete mai luminate de molid fenomenele de descompunere a substanţelor organice au un caracter mai favorabil vegetaţiei, rezultând un humus de bună calitate, mai ales în ceeace priveşte conţinutul său în azot. In diferite orizonturi, conţinutul în săruri este mai

mare, făcându-se astfel posibil mersul normal al fenomenelor bio-chimice din sol.

In arborete de fag — cari apar, în genere, mai luminate, — influenţa luminei este mai puţin evidentă; se constată însă şi aici o influenţă favorabilă asupra proprietăţilor solului, precum şi asupra conţinutului în săruri. Cantitatea de humus din sol scade creşterea cu luminării solului.

In arborete amestecate (răşinoase cu foioase) influenţa luminii asupra solului este mai slabă. Fenomenele de descompunere sunt aici mult mai complicate. Autorii cred că intervin alţi factori în mersul fenomenelor din sol — în special modul de aşezare şi amestec al elementelor litierei.

Atât în arboretele de fag, cât şi în cele amestecate, luminarea directă a solului are o influenţă defavorabilă asupra proprietăţilor solului.

O bogată cronică forestieră şi numeroase recenzii complectează revista.

C. D. Ch.

„Buletinul institutului economic românesc", din Maiu 1927, Director *Gheron Netta.*

Rolul în reprinderilor economice şi financiare în nevoile economice naţionale ale României-Mari, de *Vintilă Brătianu.*

Instituţiile financiare de toate treptele şi în deosebi Cooperativa şi Soc. Anonimă populară, sunt chemate să aibă un dublu şi important rol: de a organiza canalizarea economiilor naţionale, împrăştiate, refolosite, rămase ascunse, şi de a se pregăti pentru ca deodată cu creşterea lor, ele să fie cât mai întrebuinţate pentru organizarea nonă financiară a ţării.

„Necesitatea reglementării comerţului de bancă în România", de *Victor Slăvescu.*

Asimilarea comerţului de bancă cu celelalte ramuri de activitate comercială, constitue o insuficienţă a legiuirii actuale.

Comerţul de bancă — recte comerţul de bani — prin instrumentul creditului, pe care-l practică, îndeplineşte o adevărată funcţie socială.

Reglementarea comerţului de bancă trebue să se facă într'un moment, când economia naţională românească, dispune de un însemnat aparat bancar.

Actualmente avem prea multe bănci neegal repartizate în interiorul ţării.

Dispunem de o reţea bancară alcătuită din bănci numeroase şi de puteri capitaliste modeste. O bună parte din băncile mici slabe şi fără însemnătate sunt cele româneşti, iar băncile puternice sunt stăpânite de elementul neromânesc.

Nu toate băncile şi-au înţeles rolul de colectoare ale capitalurilor disponibile şi nici rolul de distribuitoare ale acestor capitaluri sub formă de credite, pentru promovarea activităţii economice a ţării.

Care ar fi cadrul general de reglementare al comerţului de bancă?

— Se impune fixarea de norme precise în ceeace priveşte:

1. Infiinţarea de noi întreprinderi bancare.
2. Primirea depozitelor spre fructificare.
3. Fondurile de rezervă.
4. Felul de întocmire a bilanţurilor şi publicitatea lor.

Controlul şi supravegherea activităţii aparatului bancar, să fie încredinţată unui organ obiectiv şi competent.

Reglementarea comerţului de bancă înseamnă fixarea de norme generale înlăuntrul cărora să se poată desvolta un comerţ de bancă cinstit şi serios, în propriul interes al economiei naţionale.

„Buletinul institutului economic românesc", din Iunie 1927, Director *Gheron Netta.*

Politica de stat a petrolului în urma nouei constituţii şi legei minelor, de *Vintilă Brătianu.*

Politica de stat, fixată prin noua lege a minelor, are la temelia ei două principii:

1. Naţionalizarea subsolului—în sensul juridic al termenului—şi

2. Participarea efectivă a factorilor naţionali la exploatarea acestui subsol.

Rafineria, transportul şi distribuţia, comandând şi controlând exploatarea, sunt organizate în concordanţă cu principiile de mai sus.

România, prin noua constituţie şi prin noua lege a minelor din 1924, a afirmat cea dintâi o politică de stat în petrol, a afirmat primul regim modern de stat pentru acest produs.

„Consideraţiuni asupra consumului produselor de petrol în România", de Dr. *Tiberiu Ştefănescu.*

Noi avem asigurată acoperirea nevoilor de petrol interne, prin producţia ţării noastre.

Consumul intern nu reclamă decât 40% din producţia totală.

In situaţia de azi, se poate afirma, că resursele certe cunoscute ne asigură consumul intern pentru circa 10—15 ani.

Marele consumator e statul (aproape $^3/_4$), prin C. F. şi navigaţiune.

In aspect general reese, că în România consumul general de produse de petrol sporeşte, nu numai cantitativ proporţional cu creşterea locuitorilor, ci şi progresiv din an în an în raport cu progresul general al ţării.

„Bugetul şi datoriile Statului", de Dr. *Oscar P. Graf.*

Ii este permis statului să ducă o politică de excedente? Intră în atribuţiile lui formarea de rezerve? — Nu, căci n'are voe să ceară dela contribuabil mai mult decât îi trebue.

Statul îşi procură veniturile în raport cu cheltuelile ce are de făcut.

T. B.

„L'économiste roumain», organ bimensuel de l'institut économique roumain et de l'association des banques roumaines din 1 Sept. 1927.

„La production des céréales en 1927", de *Agra.*

In 1927 s'au cultivat 12.446.783 ha faţă de 12.276.807 ha din anul precedent şi de 11.635.590 ha suprafaţa medie cultivată dela 1922—26.

Principalele plante cultivate sunt: grâul, orzul, secara, ovăzul şi porumbul.

Producţia totală de grâu, în 1927, este 26.787.253 quintale faţă de 30.177.613 din 1926.

Secara a produs în 1927 2.447.976 quintale, iar anul trecut 8.855.736 quintale.

Orzul a dat 13.310.795 quintale faţă de 16.849.469 quintale în 1926.

Ovăzul a produs 8.426.432 quintale, iar în 1926: 11.596.287 quintale.

Cantitativ, recolta e inferioară celei din anul trecut, calitativ îi este superioară.

«Notre exportation»

Balanţa comercială arată la sfârşitul lui Iunie un excedent de 2.060.000.000 lei.

Principalul articol de export: cerealele. Vin apoi: petrolul cu derivatele sale şi lemnul.

Exportul lemnului fasonat s'a mărit în luna Iunie faţă de primele luni ale anului. Totuş cantitatea e mai mică decât în Iunie 1926.

Cererile străinătăţii şi micşorarea tarifului pe C. F. R. explică mărirea exportului pe Iunie 1927.

Industria lemnului vegetează însă, pentrucă pe pieţele de desfacere, altădată numai ale noastre, trebue să susţinem o concurenţă tare cu ţări bogate în păduri.

In primul semestru 1927, s'au exportat:

251.752 tone lemn de foc
2.124 » » » brad
7.101 » » » stejar pentru construcţii

33.237 tone alte lemne pentru construcţii 446.961 scânduri şi alte răşinoase.

«Le petrol et le charbon»

Combustibilul lichid ia locul combustibilului solid, primul prezintând următoarele avantaje:

1. Reduce volumul maşinilor şi al depozitelor de combustibil, mărind deci calele pentru inmagazinajul mărfurilor.

2. Un litru de combustibil lichid dă mai multe calorii decât un acelaş volum de combustibil solid.

Petrolul are prin urmare debuşeuri asigurate.

Criza actuală, din supraproducţie, nu poate fi decât pasageră.

Les encaissements des douanes.

S'a încasat prin vămi dela 1 Ianuarie 1927—31 Iulie 1927: 5.397.330.045. In 1926 în acelaş interval numai: 4 miliarde 505.937.032.

Creşterea încasărilor se datoreşte importului, care ‹fără a fi superior celui din anul trecut›, a fost supus noului tarif cu taxe mult mai mari.

Exportul a produs un venit mai mic, pentrucă a fost supus unor taxe inferioare celor din 1926.

„L'économiste roumain" din 15 Sept. 1927.

„Vers un nouveaux régime bancaire en Roumanie", par le Dr. *G. Netia.*

Numărul soc. pe acţiuni, comerciale, industriale şi de bancă, a crescut în intervalul 1919—1926, dela 926 la 2626.

Mai mult de jumătate dintre aceste întreprinderi noi au fost create în timpul celor patru ani din urmă. Explicaţia e aceasta:

a) Populaţia, după ce şi-a refăcut căminurile şi uneltele distruse de războiu, şi-a depus economiile la bănci.

b) Stabilitatea relativă a monetei noastre a deşteptat interesul şi încrederea producătorilor pentru plasamentele din ţară.

Totuş, intrarea în viaţa bancară a elementelor dubioase, care-şi permite operaţiuni hazardate, a pus în pericol economiile populaţiei şi a tulburat viaţa economică a ţării.

Banca deşi este o întreprindere particulară, ia tot mai mult caracterul unei instituţii publice prin manipularea fondurilor străine importante şi prin pomparea economiilor depuse spre fructificare.

Din această cauză, autoritatea publică are dreptul să intervină pentru a apăra interesele generale de câte ori vor fi lesate.

Regimul nou, fără să împedice activitatea băncilor, le va da un prestigiu mai mare.

L'industrie chimique en Roumanie.

Prima fabrică chimică în România a fost fondată în 1840, în Bucureşti: fabrica de săpun şi lumânări a lui Th. C. Zamfirescu.

In 1914 România are 132 de fabrici chimice. In 1919: 174.

In 1925, industria mare chimică română numără 281 de uzine ‹fără rafinerile de petrol›, cu 44.347 H.P., 6013 lucrători şi 3021 funcţionari.

‹Intre altele sunt şi 5 distilerii de lemn cu 1144 H.P., 726 lucrători şi 149.727.000 lei valoarea producţiei›.

Valoarea materiei prime era de 1.411 mil. lei. Valoarea producţiei: 2.115 mil. lei. Capitalul învestit: 84.550.000 lei aur.

E de notat că industria chimică s'a desvoltat în ultimii ani, şi, că produsele s'au exportat în mare parte în Orient şi chiar în Europa Centrală.

T. B.

Revues des eaux et forêts. *Paris, August, 1927.*

Le comté de Petite-Pierre dans les Basses-Vosges ‹Ţinutul Petite-Pierre în Vosgii inferiori›, de *G. Luneau.*

In două numere consecutive, August şi Septembrie, autorul face descrierea amănunţită a pădurilor din ţinutul Petite-Pierre, insistând mai mult asupra servituţilor şi consecinţelor ce aceste servituţi am avut — începând încă din sec. XV-lea, — asupra unui masiv de peste 10.000 ha.

Toate prescripţiile conservatoare de păduri, foarte frumoase în teorie, dar inoperante în practică, ce s'au dat în acest lung şir de ani n'au putut salva aceste păduri de privilegii dăunătoare, ci i-au redus suprafaţa la 6500 ha, din cari abia se pot satisface cerinţele imperioase ale populaţiei privilegiate.

In lupta ce se dă între cei interesaţi, îndârjiţi să-şi apere cu tenacitate drepturile, şi între administraţii slabe, învinge totdeauna cei dintâi, din cauza erorilor ce comit cei de-al doilea.

Quelques remarques complémentaires sur la question du déboisement des Alpes. ‹Câteva observaţiuni complimentare asupra chestiunii despăduririi Alpilor› de *I. Salvador.*

Un articol al lui Lenoble întitulat *„Legenda despăduriii Alpilor"* a atras criticele serioase ale inspectorului general Mangin şi I. Salvador.

In sprijinul lor, acesta din urmă remarcă studiul savantului profesor M. Gaussen, din care rezultă că despăduririea Alpilor este un fapt real, dar că chestiunea principală nu este a se şti dacă aceşti munţi au fost sau nu mai împăduriţi decât azi, ci este important să se recunoască unanim că *este nevoe să fie mai împăduriţi.*

Note sur le cèdre, ‹Contribuţiuni asupra cedrului›, de *A. Chaudey.*

Autorul, urmărind întrebuinţările industriale ale lemnului de cedru, încă din 1920, adaogă interesante observaţiuni la studiul documentat asupra acestei chestii, pe care l-a publicat Buffault în — aceeaşi revistă, — *„Revista pădurilor", recenzată în „Revue des eaux et forêts"*

Numărul pe August 1927 din «Revue des eaux et forêts» este cel dintâi, care publică recenzia pe Martie — Aprilie a organului nostru de publicitate «Revista Pădurilor».

INFORMAŢIUNI

Pe ziua de 17 Septembrie a. c. a luat fiinţă, pendinte de Casa Pădurilor, Direcţia ameliorării sterilelor şi corecţiunii torenţilor.

D-l inginer inspector general silvic, Horia Lazăr, a primit conducerea acestei direcţii şi s'a instalat — în vedarea corectării torenţilor din bazinul celor 3 Crişuri — la Beiuş. Deocamdată s'au făcut 6 pepiniere şi s'au alcătuit următoarele sectoare: sectorul Crişul Alb, cu reşedinţa în Brad, sub conducerea d-lui inginer şef silvic Nicolae Ion şi sectorul Crişul Negru, cu reşedinţa în Beiuş, sub conducerea d-lui inginer subinspector silvic Nicolae Nedelcovici. In vederea campaniei din primăvara 1928 s'au făcut studii la centrele Mihăileni şi Bucureşti din sectotul Crişul Alb. unde se vor fixa circa 150 ha terenuri erozibile şi la centrul Văşcău din sectorul Crişul Negru unde se vor fixa circa 80 ha.

Nu ne îndoim că lucrările începute sub conducerea pricepută şi activă a d-lui inginer inspector general Horia Lazăr, ajutat de excelenţii şi valoroşii noştri camarazi d-nii N. Nedelcoviei şi Nicolae Ioan vor fi încununate de un strălucitor succes,.... dacă — fiindcă este un dacă — imensele fonduri, cari sunt necesare la astfel de lucrări nu vor lipsi din buget şi dacă ele se vor pune la dispoziţia personalului de execuţie în timp util şi fără a se mai cere împlinirea atâtor formalităţi — cari sunt tot atâtea piedici — inutile şi imposibile de alcătuit în aceste cazuri.

Este bine de ştiut că numai în centrul Mihăileni urmează să se fixeze 5000 ha. terenuri erozibile.

Sperăm că cei în drept au prevăzut toate greutăţile, şi îşi vor da toată silinţa ca acest început bun să nu se transforme într'o biurocraţie stearpă.

* * *

Comisiuneu de avansări a inginerilor silvici a lucrat în anul acesta, la Casa Pădurilor, în zilele de 31 Octombrie până la 4 Noembrie a. c.

Pe lângă propunerile de înaintare, ce s'au făcut potrivit legei, comisiunea a mai luat o hotărîre, după care nici o corectare de vechime pentru avansări nefăcute la timp, nu se mai admite.

In afară de precedentele, cari — recunoaştem — nu se pot invoca, noi credem, că această încheere a comisiunei poate constitui o abdicare şi o nedreptate. O abdicare dela drepturile, pe cari i le conferă legea, de a selecţiona elementele valoroase şi o nedreptate faţă de camarazii noştri, cari, rămaşi din împrejurări vitrege, în urma colegilor lor de promoţie, ar merita o calificare tot aşa de bună, ca şi a acestora.

* * *

D-l inginer inspector silvic Bottescu a fost mutat, pe ziua de 15 Octombrie a. c., dela Direcţia silvică Piteşti în Administraţia centrală a Casei Pădurilor (Direcţia Personalului).

* * *

Pe ziua de 1 Decembrie 1927 urmează să-şi reguleze drepturile la pensie d-l inginer inspector silvic I. Em. Balaban, actualmente Directorul Regionalei silvice Constanţa, iar pe ziua de 1 Ianuarie 1928 d-nii: Anderco Abele, inginer subinspector silvic şi Silviu Monţia inginer silvic.

* * *

Domnilor ingineri silvici D. Sburlan şi Gr. Iliescu, asistenţi la Şcoala Politehnică, li s'a aprobat un concediu de 2 ani, pentru a merge la studii în străinătate, cu... «leafa gradului». Evident n'ar fi nimic de zis, dacă «leafa gradului». în luptă cu valuta forte din alte ţări, n'ar condamna pe excelenţii noştri camarazi la o viaţă de privaţiuni şi la o redusă împlinire a misiunii lor. Dar ar fi să ne facem o ideie de tot optimistă asupra salariilor inginerilor silvici, dacă nu am semnala şi eventualitatea tragică. Şi atunci este locul, să ne întrebăm: oare Administraţia Casei Pădurilor nu se mai simte de loc datoare să ajute la câştigarea luminei?

* * *

Au fost înaintaţi dela gradul de inginer silvic stagiar la gradul de inginer siivic, pe ziua de 1 August a. c. d-nii Hunceac Ion şi Domusci Gh., pe ziua de 1 Octombrie a. c. d-l Nicorovici Ştefan, pe ziua de 1 Noembrie a. c. d-nii Negulescu Emil şi Niculae Dan şi pe ziua de 15 Noembrie a. c. d-l Smigelski Corneliu.

* * *

D-l Ciolofan a fost primit în corpul silvic al Statului cu gradul de inginer silvic stagiar şi a fost repartizat la Direcţia Regională silvică Orşova.

* * *

La examenul de inginer subinspector silvic, care s'a ţinut în cursul lunei Octombrie a. c. la Casa Pădurilor, s'au prezentat d-nii ingineri şefi silvici, cari împlineau stagiul potrivit legei numai 5. Dintre aceştia au reuşit d-nii ingineri Al Bratu şi Valeriu Popovici.

Proba scrisă, pe care candidaţii urmau s'o desvolte, a avut următorul subiect:

«Technica codrului cu tăieri progresive şi idei moderne asupra răriturilor. Valorificarea produselor...

* * *

In curând se va judeca la Consiliul de disciplină al corpului silvic cazul camaradului nostru inginer Tatomir, arestat şi suspendat acum 4 ani din serviciu, în împrejurări bine cunoscute.

Justiţia a judecat cazul colegului nostru şi l'a achitat; în urma reclamaţiunei făcute de inginerul Tatomir, judecătorul care a instruit cazul său a primit pedeapsa disciplinară a transferării; după informaţiile ce avem, raportul de anchetă, potrivit căruia s'a dispus darea în judecata consiliului de disciplină a d-lui Tatomir, conchide la complecta nevinovăţie a acestuia.

S'ar părea deci, că ne aflăm în faţa unei mari erori judecătoreşti. Şi dacă ar fi aşa, de şi noi nu înţelegem să anticipăm hotărîrea Consiliului de disciplină,— atunci dint'un sentiment curent de umanitate nu ar trebui, cât mai grabnic soluţionat cazul său? Aflăm că d-l Tatomir, bate la toate uşile şi roagă să i se facă mai repede dreptate. Pentru o chestiune de principiu ne asociem la rugămintea sa, pentrucă lumina curată în care se pot vedea vinile — dacă sunt — sau absolvirea, nu poate să vatăme nimănui. Din potrivă.

* * *

D-l inginer inspector silvic H. Grumăzescu a fost numit Director al Regionalei silvice Iaşi, în locul d-lui inginer inspector N. Theodorescu mutat la Direcţia Regională Mercurea Ciucului.

* * *

D-l inginer inspector silvic Constantin Gheorghe a fost numit, provizoriu, Director al Regionalei Buzău, în locul decedatului C. R. Rădulescu.

* * *

La şcoala Politechnică s'a instituit şi a început să lucreze sub îngrijirea d-lui profesor N. Iacobescu şi a valorosului său colaborator inginer silvic dr. C. Georgescu, *laboratorul botanic.*

* * *

D-l inginer D. Ciurileanu după lungi şi costisitoare cercetări, a reuşit să construiacă, prin casa «Energia», «Firul», de măsurare al lungimilor, al cărui inventator este.

D-sa expediază acest instrument tuturor acelora, cari au avansat sume pentru obţinerea lui, contra preţului de cost de lei 3000. Pentru ceilalţi camarazi ai noştri, cari ar vrea să-şi procure acest «Fir», preţul este de lei 4000, sumă care urmează a se expedia d-lui Ciurileanu în Bucureşti, str. Caragiale, 1.

Personalitatea inventatorului şi autoritatea pe care d-sa o reprezintă în ştiinţa topografiei, recomandă în mod suficient şi definitiv invenţiunea sa.

* * *

La şcoala Politechnică se lucrează la aşezarea unui muzău de botanică şi zoologie.

* * *

Cercu studenţesc de studii forestiere **(C. S. S. F.)** înfiinţat în anul trecut din iniţiativa unui grup de studenţi silvici, şi-a reluat activitatea.

In seara de 4 Noembrie a. c. s'a ţinut prima şedinţă, în care s'a constatat aceiaşi pornire şi aceiaşi voinţă fermă de a se continua acţiunea întreprinsă.

D-l dr. C. Georgescu a făcut o interesantă comunicare intitulată: «*Staţiuni noi de arbori şi arbuşti rari în Nordul Dobrogei*».

Şedinţele ce vor urma vor avea caracter public.

Această acţiune studenţească e demnă de bunăvoinţa şi atenţia tuturor şi denotă în mod evident tendinţa lăudabilă a studenţilor noştri de a-şi face din specialitatea lor un teren rodnic de preocupări sup rioare.

Inginerii silvici şi profesorii privesc cu deosebită bunăvoinţă şi îndreptăţită speranţă, curentul sănătos din rândurile studenţimei.

«Revista Pădurilor» va încuraja acţiunea C. S. S. F., deschizând o rubrică permanentă, în care se vor publica în întregime sau în rezumat, lucrările cercului.

* * *

D-l inginer Demetrescu-Gârbovi a trimis Consiliului de administraţie al Soc. «Progresul silvic» următoarele rânduri:

Bobiceşti, 20 August, 1927

Onorat Consiliu,

Ocupaţiile pe teren, departe de reşedinţă, m'au împiedecat să răspund cu promptitudinea cuvenită adresei d-voastre No. 189/10 August, a. c.

Hotărîrea ce a-ţi luat de a premia modesta acţiune ce am întreprins până în prezent la ziarul «Universul» pentru popularizarea ştiinţei silvice, este de o covârşitoare importanţă nu numai pentru mine personal — care mă simt profund mulţumit şi încurajat — dar mai cu seamă pentru promovarea ideii de recompensă pentru acei cari, vor găsi timp şi pentru astfel de îndeletniciri.

Ceeace am făcut, a pornit dintr'o constatare, urmărind publicaţiile diverse ale ţării noastre, am văzut că silvicultura este aproape nul reprezintată şi deci, nu este de mirare că noi şi ştiinţa noastră constituim încă o ramură de activitate care, deşi importantă, încă nu a reuşit

să acrediteze în masele poporului nici cele mai elementare noţiuni de înţelegere, nu este locul să analizăm aci motivele pentrucă sunt multe şi delicate cauzele pentru cari noi, silvicultorii, stăm, din acest punct de vedere, într'o pasivitate vecină cu apatia,

Mă refer mai cu seamă la colegii dela ocoale cari, odată înfundaţi prin păduri se hotărăsc la o tăcere acerbă.

Metoda directă de proteste oficiale în toate cazurile când semnalăm nedreptăţi ori greşeli cari se fac cu domeniile păduroase nu poate avea rezultat într'o ţară în care conştiinţa silvică nu se găseşte reprezintată decât în sufletele specialiştilor. Şi nici nu prea avem drept să ne plângem dacă nu muncim să pregătim acea conştiinţă silvică.

Iar unul din felurile de pregătire este prin metoda indirectă a publicaţiilor de popularizare. Altfel, protestele oficiale sunt «strigăte în pustiu».

Dacă în felul acesta am reuşi să câştigăm «opinia populară», la dânsa am găsi ecoul imens cu care, silvicultorii, în vremuri grele de nedreptăţi făcute pădurilor, s'ar alia spre a lupta cu bune rezultate.

Ce rezultate frumoase am avea dacă din sutele de colegi s'ar hotărî să scrie numai a zecea parte, Eu însumi cunosc atâţia colegi de clasă cu peniţă bună, pricepută şi dibace!

Începutul făcut de d-voastră prin premierea mea, marchează un pas nou în activitatea societăţii «Progresul silvic» şi anunţă un program înţelept.

D-nii colegi au stimulentul şi deci la acţiune!

Cu profunde şi respectoase mulţumiri.

Ştefan Demetrescu Gârbovi
inginer silvic
şeful ocolului Bobiceşti
jud. Romanaţi

SOC. „PROGRESUL SILVIC"

Dezbateri. Publicaţiuni

PROCES-VERBAL No. 16

Şedinţa dela 15 Iunie 1927.

Şedinţa se deschide la ora 18.

Prezenţi D-nii: C. P. Georgescu, M. Tănăsescu, A. Eliescu., P. Antonescu, C. Sava Goiu, Gh. Turneanu, H. Lazăr, M. P. Florescu, P. Ioan, A. Nedelcovici, D. Grozescu şi D. Sburlan.

Se citeşte procesul verbal al şedinţei de la 28 Mai care se aprobă.

1. In chestiunea vizitei studenţilor şi profesorilor de la secţia silvică a şcoalei politechnice din Lewow (Lemberg), D-l Preşedinte dă cuvântul D-lui *Petre Antonescu*, care face o scurtă expunere asupra programului excursiei. Oaspeţii Polonezi vor vizita pădurile din fabricile de cherestea din Bucovina, portul de cherestea Galaţi, apoi Constanţa. La 23 Iunie, ora 12,40 sosesc în Bucureşti spre a vizita oraşul.

Propune ca Societatea noastră să le facă o primire călduroasă şi eventual să le ofere şi o masă la Monte-Carlo în Cişmigiu sau la şosea.

D-l A. Eliescu cere să li se pună la dispoziţie studenţilor şi profesorilor camerile de la etajul VII şi să se delege un membru din consiliu, care să ia contact şi cu legaţia poloneză şi să alcătuiască un program de primire.

Luându-se în desbatere această chestiune, Consiliul aprobă suma de lei 10.000 pentru primirea oaspeţilor polonezi şi deleagă pe D-l Petre Ioan să organizeze primirea şi masa excursioniştilor.

2. D-l *M. Tănăsescu* cere D-lui Preşedinte să ia măsuri pentru repararea marchizei de la intrare şi a burlanelor. D-l Preşedinte promite că va lua măsuri ca să se facă reparaţia arătată înainte de sosirea excursioniştilor.

3. Se ia act de adresa de mulţumire a A. G. I. R. pentru primirea biurourilor asociaţiei în imobilul nostru.

4. Asupra cererei Soc. studenţilor silvici de la Sc. Politechnică de a li se acorda un ajutor pentru excursie.

D-l *Tănăsescu* cere să se respingă cererea, Societatea noastră neputând da astfel de ajutoare, deoarece are datorii de plătit.

D-nii *C. Sava Goiu şi P. Antonescu* sunt de părere să se aprobe un ajutor, întrucât în buget se află sume disponibile.

După discuţiuni la care iau parte D-nii Stinghe, Ioan, Turneanu, Consiliul aprobă în unanimitate suma de lei 10.000 pentru excursia studenţilor.

5. Consiliul aprobă angajarea ca secretar al Societăţii pe D-l N. Paia, absolvent al şc. superioare de comerţ de la Salonic cu salariu de 4.000 lei lunar.

6. Consiliul nu aprobă cererea D-lui I. Fonay de ai se restitui suma de lei 950 cheltuiţi de D-sa pentru o coroană depusă la mormântul Ing. silvic Ivaşcu, deoarece acea coroană a depus'o ca din partea A. G. I. R. dela care însă nu avea delegaţie în acest scop.

7. Asupra unei cereri de demisiune din Consiliul de Ad-ţie a D-lui I. Comanici,

anterioară congresului, Consiliul având în vedere că Adunarea generală a Societății a respins demisiunea și a reales pe D-l Comaniciu, clasează cererea.

Se aprobă înscrierea în societate a noi membri: D-nii R. Litarczec, I. Sandulovici și Al. Ivănescu, ing. silvici.

D-l Colonel *Gr. Popescu* oferă Societății 600 exemplare din topografia D-sale pe pe prețul de 50 lei.

D-l M. P. Florescu, cere ca Societatea să cumpere 100 exemplare ca o atenție pentru D-l Colonel Gr. Popescu, care a pus bazele topografiei forestiere de la noi, aceste exemplare să se distribue la colegii din exterior sau să fie date ca premii elevilor meritoși.

D-l *Grozescu* se asociază la părerea D-lui Florescu de a se cumpăra 100 exemplare, arată că Societatea nu ar pierde cumpărând aceste cărți, de oarece i se oferă pe jumătate preț.

Consiliul, considerând că suma necesară pentru cumpărarea exemplarelor ar fi prea mare, așteaptă o nouă ofertă pentru un număr mai mic de exemplare, pe care să o facă D-l Colonel Popescu.

Ședința se ridică la ora 20,50.

p. Președinte.
C. P. Georgescu

Secretar general,
D. Grozescu

PROCES-VERBAL No. 17

Ședința dela 22 Iunie 1927

Membrii prezenți D-nii: C. P. Georgescu, Aureliu M. Eliescu, Const. Sava-Goiu, D. Grozescu, P. Ioan, D. Tomuța, D. Sburlan.

Consiliul nefiind în număr, ordinea de zi nu a putut fi discutată.

p. Președinte, *C. P. Georgescu*

Secretar general, *M. P. Florescu*

PROCES-VERBAL No. 18

Ședința dela 10 Octombrie 1927

Ședința se deschide la ora 16.

Prezenți D-nii: C. P. Georgescu, P. Antonescu, M. P. Florescu, V. Stinghe, Ion Petre, G. Turneanu, D. Grozescu, D. Sburlan, M. Ștefănescu Suhățeanu.

Se citește procesul verbal al ședinței dela 22 Iunie 1927 și se aprobă.

1. Asupra ratificării împrumutului de 300.000 lei acordați provizoriu la 10 August 1927, pentru desăvârșirea lucrărei Sanatoriului de la Govora, rămâne a se discuta în una din ședințele viitoare.

D-l M. Ștefănescu Suhățeanu se opune, întrucât statutul societății nu prevede asemenea împrumuturi. Se va invita comitetul de lucrări a sanatoriului Govora, ca până la 1 Decembrie 1927 să ne ramburseze suma de 300.000 lei.

2. Consiliul hotărăște ca comitetul de recepție generală a clădirei să fie rugat să depună cât mai urgent socotelile și să procedeze, totodată la recepționarea definitivă a clădirei.

Se aprobă înscrierea ca membri în societate a d-lor ingineri silvici C. Ceaușu, Mircea Ion, I. Dragomir și C. Chiriță.

Se aprobă ca moștenitorilor inginerilor silvici Ivașcu și Dem Ionescu Zane, a li se rambursa subscrierile depuse pentru clădirea cercului inginerilor.

Se ia act de demisia d-lui I. Comaniciu din însărcinarea de cenzor supleant.

Se hotărăște a invita pe d-l Caliniuc a depune acte justificative pentru suma de lei 4.300, cheltuită penrtu intereresul societății, spre a se putea rambursa suma.

Se respinge cererea d-lui ing. N. Gheorghiu, care cere restituirea sumei depusă ca

subscrieri pentru cerc. D-l Stinghe, crede necesar a se găsi o altă formulă în sensul de a se satisface cererea.

Consiliu admite în cămin, pe studentul Al. G. Vendel, din anul IV al şcoalei Politechnice întrunind condiţiunile statutare.

Consiliul respinge cererea studenţilor Negoiţă C. Vasile şi Voiculescu P. Petre, de a li se acorda loc în cămin, neîntrunind condiţiunile statutare, şi deci urmează a se conforma regulamentului de administraţie al căminului.

Studenţilor V. C. Filip şi N. Chelsoi, care au solicitat loc în cămin, până la depunerea proectelor, li se îngăduește locuinţa cu plată conform şi numai regulamentului de administrare al căminului.

Se aprobă transferarea acţiunilor D-lui ing. silvic Virgil Ionescu în sumă de lei 6499, pe numele D-lui ing. silvic N. Caliniuc.

Se ia act de propunerea D-lui P. Antonescu, ca D-nii I. Simionescu şi M. Manoilescu să fie aleşi ca membri de onoare ai Societăţii Progresul silvic.

Se hotărăşte ca alegerea lor să fie propusă în cea dintâi adunare generală a Societăţii Progresul silvic. Tot odată a se aduce într'o şedinţă viitoare, numele tuturor membrilor onorifici.

D-l *P. Antonescu*, profitând de ocazie că D-l ing. silvic D. Sburlan şi membru în consiliul de administraţie, urmează a pleca în străinătate pentru studii, în numele consiliului de administraţie, îi urează succes în misiunea ce şi-a ales-o pentru folosul cauzei silvice.

p. Preşedinte,
C. P. Georgescu

Secretar general
M. P. Florescu

PROCES-VERBAL No. 19

Şedinţa dela 17 Octombrie 1927

Şedinţa se deschide la ora 6.30 p. m.

Prezenţi D-nii: M. Tănăsescu, C. P. Georgescu, Tomuţa. D. Grozescu, M. P. Florescu, Petre Ion şi V. Stinghe.

Nefiind în număr, consiliul se amână pentru şedinţa din 24 Octombrie a. c.

Preşedinte,
C. P. Georgescu

Secretar general
M. P. Florescu

DECIZIUNI

MINISTERUL AGRICULTUREI ŞI DOMENIILOR

Casa pădurilor

Direcţia amenajerilor

DECIZIUNE

Noi, Ministru Secretar de Stat la Departamentul Agriculturei şi Domeniilor.

Asupra raportului D-lui Administrator al Casei Pădurilor,

Având în vedere art. 2 din Codul silvic,

Având în vedere art. 2 din legea modificatoare la codul silvic, publicată în Monitorul Oficial No. 131/920.

DECIDEM :

Art 1. — Se aprobă de noi :

a) Amenajamentul sumar al pădurii Pleşu Mare şi Mic, pendinte de comuna Comarnic, jud. Prahova, proprietatea Eforiei Spitalelor Civile din Bucureşti, în suprafaţă de 857 ha. 3000 m. p. Regimul Codru cu tăeri succesive. Revoluţia normală 96 ani, exploatarea în 76 ani. Garanţia de împădurire 1000 lei de fiecare hectar. Materialul lemnos aflat în picioare în afectaţia I-a se va realiza în timp de opt ani începând din 1927, parcurgându-se anual o optime din suprafaţa acestei afectaţii. In parchetele 10 şi 25 din această afectaţie se vor putea face 2 tăeri, din care prima se va face în primii ani ai subperioadei, iar cea de a doua la sfârşitul subperioadei. In afectaţia II-a nu se fac tăeri de regenerare, ci numai preparatorii. — Revizuirea după 10 ani.

b) Regulamentul de exploatare al pădurii Muntele Tigvele, pendinte de comuna Novaci, jud. Gorj, proprietatea Eforiei Spitalelor Civile din Bucureşti, în suprafaţă de 370 ha. 7887 m. p. din care se pune în exploatare suprafaţa de 71 ha. 1784 m. p. Regimul Codru cu tăeri rase. Revoluţia normală 100 ani, exploatarea în 2 ani pentru suprafaţa ce se exploateaxă şi cu garanţia de împădurire 2000 lei de fiecare hectar. Revizuirea după 10 ani.

c) Regulamentul de exploatare al pădurii Brăeşti, pendinte de comuna Brăeşti, jud. Dorohoi, proprietatea d-lui Al. Cherbis, în suprafaţă de 30 ha. 2870 m. p. Regimul Crâng simplu. Revoluţia normală 25 ani exploatarea în 2 ani şi cu garanţia de împădurire 500 lei de fiecare hectar Revizuirea după 10 ani.

d) Amenajamentul pădurii Tigveni, pendinte de comuna Tigveni, jud. Argeş, proprietatea prefecturei jud. Argeş, în suprafaţă de 209 ha. 2500 m. p. Regimul crâng simplu. Revoluţia normală 12 ani, exploatarea în 12 ani şi cu garanţia de împădurire 500 lei de ha. Revizuirea după 10 ani.

e) Regulamentul de exploatare al pădurii Nişcovul Cârlovoaia, lot. IV, pendinte de comuna Gura Nişcovului, jud. Buzău, proprietatea d-nei Olimpia Dan, în suprafaţă de 66 ha. 9100 m. p. Regimul crâng simplu. Revoluţia normală 12 ani, exploatarea în 12 ani şi cu garanţia de împădurire 500 lei de fiecare hectar. Revizuirea după 10 ani.

f) Regulamentul de exploatare al pădurii Genuneni, pendinte de comuna Gemeni, jud. Vâlcea, proprietatea d-lui Ioan Păuşescu, în suprafaţă de 44 ha. 9863 m. p. Regimul crâng simplu. Revoluţia normală 30 ani, exploatarea în 4 ani şi cu garanţia de împădurire 500 lei de fiecare ha. Revizuirea după 10 ani.

Art. 2. — Toate celelalte dispoziţiuni prevăzute în studiile respective şi articolul adiţional anexat fiecăruia sunt executorii.

Ant. 3 şi ultimul. — Domnul Administrator al Casei Pădurilor este însărcinat cu executarea prezentei deciziuni.

Dată astăzi 31 August 1927 în cabinetul nostru.

Ministru, (ss) *C. Argetoianu*

p. Conformitate *Indescifrabil*
No. 40.325.

Art. 1. — Se aprobă de noi:

a) Regulamentul de exploatare al pădurii Riza Efendi Corussu, lot. III, pendinte de comuna Suiuciuk, jud. Durostor, proprietatea d-lui Atanase Lascof, în suprafaţă de 32 ha, 5300 m. p. Regimul crâng simplu. Revoluţia normală 25 ani, exploatarea în 2 ani şi cu garanţia de împădurire 500 lei de fiecare hectar. Revizuirea după 10 ani.

b) Regulamentul de exploatare al pădurii Doamna, pendinte de comuna Paraschia, jud. Teleorman, proprietatea comunei Paraschia, în suprafaţă de 15 ha 1600 m. p. Regimul crâng simplu. Revoluţia normală 30 ani, exploatarea în 7 ani şi cu garanţia de împădurire 500 lei de fiecare hectar. Revizuirea după 10 ani.

c) Studiul sumar de exploatare al pădurii Aninoasa, pendinte de comuna Călineşti, jud. Vâlcea, proprietatea d lui N. D. Chircă, C. Mocanu, Gh. Anghelescu şi preot P. N. Popescu, în suprafaţă de 65 ha. pădure. Regimul codru cu 50 arbori de rezervă la ha. din cei mai bine conformaţi cu diametru în mediu de 0,30 la 1.30 m. dela sol. Revoluţia normală 80 ani, exploatarea în 2 ani şi cu garanţia de împădurire 1500 lei de fiecare hectar. Revizuirea după 10 ani.

d) Regulamentul de exploatare al pădurii «Plantaţia de Salcâmi», pendinte de comuna Isvoarele, jud. Mehedinţi, proprietatea d-lui Mihail Economu, în suprafaţă de 31 ha. 6530 m. p. Regimul crâng simplu. Revoluţia normală 20 ani, exploatarea într'un an şi cu garanţia de împădurire 500 lei de hectar. Revizuirea după 10 ani.

e) Regulamentul de exploatare al pădurii Nişcovul Cârlovoaia lot. VI, pendinte de comuna Gura Nişcovului, jud. Buzău, proprietatea d-nei Virginia C. Emanoil, în suprafaţă de 66 ha. 9100 m. p. Regimul crâng simplu. Revoluţia normală 12 ani, exploatarea în 10 ani şi cu garanţia de împădurire 500 lei de ha. Revizuirea după 10 ani.

f) Regulamentul de exploatare al pădurii Bordeşti, pendinte de comuna Bordeşti, jud. Prahova, proprietatea d-lui inginer C. Georgescu, în suprafaţă de 36 ha. 5627 m. p. Regimul crâng simplu. Revoluţia normală 12 ani, exploatarea într'un an şi cu garanţia de împădurire 500 lei de fiecare hectar. Revizuirea după 10 ani.

g) Regulamentul de exploatare al pădurii Muntele Cărbunele, pendinte de comuna Cernădia, jud. Gorj, proprietatea obştei moşnenilor Cărbuneşti, în suprafaţă de 91 ha 6160 m. p. Regimul codru cu tăeri rase Revoluţia normală 120 ani exploatarea în 10 ani şi cu garanţia de împădurire 4000 lei de hectar. Revizuirea după 10 ani.

h) Regulamentul de exploatare al pădurii Coada Epei, pendinte de comuna Coroteni, jud. R.-Sărat, în suprafaţă de 11 ha. 9440 m. p., proprietatea d-lui colonel Al. Bagdat. Regimul crâng simplu. Revoluţia normală 20 ani, exploatarea în 2 ani şi cu garanţia de împădurire 500 lei de fiecare hectar. Revizuirea după 10 ani.

Art. 2. — Toate celelalte dispoziţiuni prevăzute în studiile respective şi articolul adiţional anexat fiecăruia sunt executorii.

Art. 3 şi ultimul. — Domnul Administrator al Casei Pădurilor este însărcinat cu executarea prezentei deciziuni.

Dată astăzt 31 August 1927 în cabinetul nostru.

Ministru, (ss) *C. Argetoianu*

p. conformitate *Indescifrabil*
No. 40.326.

Art. 1. — Se aprobă de noi:

a) Amenajamentul pădurii Szöllösoldat şi Akocos, pendinte de comuna Periş, jud.

Mureş, proprietatea bisericei reformate din Periş, în suprafaţă de 27 ha. 4000 m. p. Regimul crângul simplu. Revoluţia normală 20 ani, exploatarea în 20 ani trupul Szöllösoldat şi un an 1931 32 trupul Akocos. Garanţia de împădurire 300 lei de fiecare hectar. Revizuirea după 10 ani.

b) Amenajamentul pădurii Baciu, pendinte de comuna Baciu, jud. Cojocna, proprietatea statutului romano-catolic Ardelean, în suprafaţă de 315 ha. 8000 m. p. Regimul crâng cu 50 arbori de rezervă la hectar din cei mai groşi şi bine conformaţi. Revoluţia normală 40 ani, exploatarea în 40 ani şi cu garanţia de împădurire 600 lei de fiecare hectar. Revizuirea după 10 ani.

c) Regulamentul de exploatare al pădurii Valea Mare, pendinte de comuna Bistra. jud. Turda, proprietatea fraţilor Iuliu Csiky, în suprafaţă de 87 ha. 1883 m. p. Regimul codru cu tăeri rase. Revoluţia normală 90 ani, exploatarea în 2 ani şi cu garanţia de împădurire 3000 lei de fiecare hectar. Revizuirea după 10 ani.

d) Amenajamentul pădurii Dud, pendinte din comuna Dud, jud. Arad, proprietatea Composesoratului foştilor urbarialişti din comuna Dud, în suprafaţă de 103 ha. 1600 m. p. Regimul crâng simplu. Revoluţia normală 40 ani, exploatarea în 40 ani şi cu garanţia de împădurire 300 lei de fiecare hectar. Revizuirea după 10 ani.

e) Amenajamentul pădurii Dumbrava, Rujetu, Regina Popi şi alte trupuri, pendinte de comuna Mihai Viteazu, jud. Târnava Mare, proprietatea comunei Mihai Viteazu, în suprafaţă de 336 ha. 1300 m. p. Regimul codru cu tăeri succesive. Revoluţia normală 80 ani, exploatarea în 80 ani şi cu garanţia de împădurire 1000 lei de fiecare hectar. Revizuirea după 10 ani.

f) Regulamentul de exploatare al pădurii Tinova, pendinte de comuna Ditrău, jud. Ciuc, proprietatea D-lui Rubin Solomon, în suprafaţă de 115 ha. 1000 m. p., din care se exploatează o suprafaţă de 38 ha. 3700 m. p Regimul codru cu tăeri rase pentru suprafaţa de 38 ha. 3700 m. p. Revoluţia normală 100 ani exploatarea într'un an pentru suprafaţa ce se exploatează şi cu garanţia de împădurire 3000 lei de fiecare hectar. Revizuirea după 10 ani.

g) Regulamentul de exploatare al pădurii Pârâul Frasinului, pendinte de comuna Lazarea, jud. Ciuc, proprietatea D-lui Zelig Şmilovits, în suprafaţă de 328 ha. 5200 m. p. din care se pune în exploatare pădurea bătrână în suprafaţă de 62 ha. 6500 m. p. Regimul codru cu tăeri rase. Revoluţia normală 80 ani, exploatarea în 2 ani pentru suprafaţa ce se exploatează şi cu garanţia de împădurire 3000 lei de fiecare hectar. Revizuirea după 10 ani.

h) Amenajamentul pădurii Fagul, pendinte de comunele Solduba, Cuţia, Soconzel, Alexandreşti, Stâna de jos (Bolda), Belting şi Dobra, jud. Satu Mare, proprietatea Societăţii anonime forestiere din Belting, în suprafaţă de 3960 ha. 8100 m. p., din care se pune în exploatare 2173 ha. 6500 m. p. Regimul crângul cu cincizeci arbori de rezervă la hectar diametrul minimum de 0,25 la 1.30 m. dela sol. Seriile 1 şi 2 şi codru cu tăeri rase seria 3-a Revoluţia normală 30 ani, seria I şi II şi 50 ani seria III-a. Exploatarea : în prima subperioadă de 10 ani se exploatează seria I 460 ha. 7971 m. p., seria II idem 375 ha. 8484 m. p şi seria III-a idem 435 ha. 8729 m. p. Garanţia de împădurire 500 lei de fiecare hectar seria I şi II şi 3000 lei de hectar seria III-a. Revizuirea după 10 ani.

i) Amenajamentul sumar al pădurii Grinăuţi, pendinte de cumuna Grinăuţi, Jud. Soroca, proprietatea Şcoalei de Agricultură din Grinăuţi, în suprafaţă de 174 ha. 1600 m. p. Regimul Crâng cu 25 rezerve la hectar din cele groase. Revoluţia normală 30 ani, exploatarea în 30 ani şi cu garanţie de împădurire 500 lei de fiacare hectar. Revizuirea după 10 ani.

j) Amenajamentul pădurii comunale Sân-Petru, pendinte de comunele Sân-Petru şi Măieruş, jud Braşov, proprietatea comunei Sân-Petru, în suprafaţă de 535 ha. 2326. m. p. în 3 serii. Regimul seria A şi C codru cu tăeri rase şi Seria B codru grădinărit. Revoluţia normală seria I 120 ani, seria II-a 60 ani şi seria III-a 100 ani. Garanţie de împădurire 3000 lei de fiecare hectar seria A şi C şi 1000 lei de hectar seria B. Revizuirea după 10 ani.

Art. 2. — Aceste regulamente de exploatare şi amenajamente se aprobă numai din punct de vedere technic silvic, luându-se drept definitivă situaţia comunicată de organele de aplicare a legii pentru reforma agrară.

Constatându-se însă în urmă că arătările din aceste regulamente şi amenajamente referitoare la suprafaţa pădurii , la numele proprietarului, etc. au fost date eronat, sau între timp au suferit schimbări din cauza reformei agrare sau orice alte cauze, regulamen-

tul sau amenajamentul se va revizui imediat, fie din punct de vedere technic silvic, fie asupra proprietăţii, suprafeţei, etc.

Art. 3. — Toate celelalte dispoziţiuni prevăzute în studiile respective şi articolul adiţional anexat fiecăruia sunt executorii.

Art. 4 şi ultimul. — Domnul Administrator al Casei Pădurilor, este însărcinat cu executarea prezentei deciziuni.

Dată astăzi 31 August 1927 în cabinetul nostru.

Ministru, (ss) *C. Argetoianu*

No. 40323

Art. 1. Se aprobă de noi amenajamentul pentru exploatare al pădurii Lunca Stăneşti, pendinte de comuna Lungeşti, plasa Drăgăşani, jud. Vâlcea, proprietatea Statului, uzufructuară fiind Episcopia Râmnicului Nou, Severin, în suprafaţă de 300 ha. Regimul crângului cu 150—200 rezerve la hectar. Revoluţia normală 30 ani, exploatarea în 30 ani. Regenerarea se va face cu lăstarii din tulpină, sămânţa dela rezerve şi însămânţări directe cu ghindă. Garanţia de împădurire 2000 lei de fiecare hectar. Revizuirea în 10 ani.

Art. 2. Toate celelalte dispoziţiuni prevăzute în amenajamentul de faţă precum şi articolul adiţional anexat sunt executorii.

Art. 3 şi ultimul. Domnul Administrator al Casei Pădurilor este însărcinat cu executarea prezentei deciziuni.

Dată astăzi 11 Octombrie 1927 în cabinetul nostru.

Ministru, *(ss) C. Argentoianu*

No. 46992

Art. 1. Se aprobă de noi:

a) Regulamentul de exploatare al pădurii Valea Bozului, pendinte de comuna Boz. jud. Hunedoara, proprietatea d-lui Ioan Iosika în suprafaţă de 394 ha. 0400 m. p. Regimul crângului cu 50 de rezerve la hectar. Revoluţia normală 40 ani, exploatarea în 40 ani, Garanţia de împădurire 400 lei de fiecare hectar. Revizuirea după 10 ani;

b) Regulamentul de exploatare al pădurii Măgura Bratia Prislop, pendinte de comunele Bronişca, Bratia şi Boz din jud. Hunedoara, proprietatea d-lui Ioan Iosika, în suprafaţă de 100 ha. 2300 m. p. Regimul crângul cu 50 rezerve la hectar, revoluţia normală 40 ani, exploatarea în 4 ani. Granţia de împădurire 600 lei de fiecare hectar. Revizurea după 10 ani;

c) Rogulamentul de exploatare al pădurii Chiciora ai Sasul, pendinte de comuna Chirbou, jud. Alba, proprietatea d-lui Anton Potoschi, în suprafaţă de 83 ha. 9884 m. p. Regimul crâng simplu. Revoluţia normală 20 ani, exploatarea în 20 ani. Garanţia de împădurire 300 lei de fiecare hectar. Revizuirea după 10 ani;

d) Regulamentul de exploatare al pădurii Rovina, Calea Roşu, cu zăvoaele depe Mureş, pendinte de comunele Bronişca şi Târnăviţa, jud. Hunedoara, proprietatea d-lui Ioan Iosika, în suprafaţă de 160 ha. 8600 m. p. Regimul crâng simplu în două serii, revoluţia normală 40 ani, exploatarea în 40 ani seria I. Revoluţia normală 3 ani, exploatarea în 3 ani seria II. Garanţia de împădurire 400 lei de fiecare hectar. Revizuirea după 10 ani;

e) Regulamentul de exploatare al pădurii Leorda-Tăuleţ, pendinte de comuna Stânceni jud. Mureş, proprietatea comunei Stoiceni, în suprafaţă de 559 ha. 2580 m. p. Regimul codru cu două tăeri succesive pe o jumătate volum. Revoluţia normală 80 ani, exploatarea în 10 ani. Garanţia de împădurire 2500 lei de fiecare hectar. Revizuirea după 10 ani.

Art. 2. Aceste regulamente de exploatare şi amenajamente se aprobă numai din punct de vedere technic silvic, luându-se drept definitivă situaţia comunicată de organele de aplicare a legei pentru reforma agrară.

Constatându-se însă în urmă că arătările din aceste regulamente şi amenajamente referitoare la suprafaţa pădurii, la numele proprietarului, etc. au fost date eronat sau între timp au suferit schimbări din cauza reformei agrare sau ori cealte cauze, regulamentul se va revizui imediat, fie din punct de vedere technic silvic, fie asupra proprietăţii, suprafeţei, etc.

Art. 3. Toate celelalte dispoziţiuni prevăzute în studiile respective şi articolul adiţional anexat fiecăruia sunt executorii.

Art. 4. şi ultim. Domnul Administrator al Casei Pădurilor este însărcinat cu executarea prezentei deciziuni.

Dată astăzi 22 Septembrie 1927 în cabinetul nostru.

Ministru, *(ss) C. Argetoianu*

p. conformitate, *Indescifrabil*

No. 43569

Art. 1. — Se aprobă de noi:

a) Regulamentul de exploatare al pădurii Curătura, pendinte de comuna Marcus jud. Braşov, proprietatea d-lui Alex. Pollak, în suprafaţă de 105 ha. 8800 m. p. Regimul crâng compus cu 100 arbori de rezervă la ha. esenţă stejar şi acolo unde nu este stejar se va opri dintre fagi; rezervele vor fi alese din cei mai groşi, sănătoşi şi bine conformaţi. Revoluţia normală 40 ani, exploatare în 2 ani şi cu garanţia de împădurire 800 lei de fiecare hectar. Revizuirea după 10 ani.

b) Regulamentul de exploatare al pădurii Dealul lui Mitrea, pendinte de comuna Ceica, jud. Bihor, proprietatea d-lui Herman Ritter, în suprafaţă de 74 ha 1800 m. p. Regimul crâng simplu. Revoluţia normală 30 ani, exploatarea în 30 ani şi cu garanţia de împădurire 500 lei de fiecare hectar. Revizuirea după 10 ani.

c) Studiul sumar de exploatare al pădurii Faţa Crungii, pendinte de comuna Hodac, jud. Mureş, proprietatea şcoalei fără confesiune, în suprafaţă de 10 ha. 2432 m. p. Regimul codru cu 50 arbori de rezervă la ha. din arborii cei mai groşi, sănătoşi şi bine conformaţi, Revoluţia normală 80 ani, exploatarea într'un an şi cu garanţia de împădurire 3000 lei de fiecare hectar. Revizuirea după 10 ani.

d) Amenajamentul pădurii de protecţie din ocolul silvic Teregova, pendinte de comunele: Sadova nouă, Rusca, Cornereva, Armeniş şi Teregova, jud. Caraş-Severin, proprietatea comunităţii de avere a fostului regiment confiniar româno-bănăţean No. 13, în suprafaţă de 4545 ha. 4100 m. p. Regimul codru grădinărit. Revoluţia normală 100 ani cu exploatabilitatea fizică. Garanţia de împădurire 1000 lei de ha. Revizuirea după 10 ani.

e) Amenajamentul pădurii de protecţie din ocolul silvic Bozovici, pendinte de comuna Bozovici, Mueriş şi Sopotul nou, jud. Caraş-Severin, proprietatea comunităţii de avere a fostului regiment confiniar româno-bănăţean, No. 13, în suprafaţă de 466 ha. 1000 m. p. Regimul codru grădinărit. Revoluţia normală 100 ani cu exploatabilitatea fizică. Garanţia de împădurire 1000 lei de ftecare hectar. Revizuirea după 10 ani.

f) Amenajamentul pădurii de protecţie Ohababistra, pendinte de comuna Marga şi Morul, jud. Caraş-Severin, proprietatea comunităţii de avere a fostului regiment confiniar româno-bănăţean, No. 13, în suprafaţă de 761 ha. 2800 m. p. Regimul codru grădinărit. Revoluţia normală 100 ani cu exploatabilitatea fizică. Garanţia de împădurire 1000 lei de ha. Revizuirea după 10 ani.

g) Amenajamentul pădurii de protecţie din ocolul Caransebeş, pendinte de comuna Barlova şi Varcerova, jud. Caraş-Severin, proprietatea comunităţei de avere a fostului regiment confiniar româno-bănăţean No. 13, în suprafaţă de 399 ha. 8800 m. p. Regimul codru grădinărit. Revoluţia normală 100 ani, cu exploatabilitatea fizică. Garanţia de împădurire 1000 lei de fiecare hectar. Revizuirea după 10 ani.

h) Regulameutul de exploatare al pădurii Izvoru Berţe, pendinte de comuna Praid, jud. Odorhei, proprietatea d-lui Manya Margit şi d-l Manya Gerö, în suprafaţă de 120 ha. Regimul codru cu tăeri succesive. Revoluţia normală 80 ani, exploatarea în 2 ani şi cu garanţia de împădurire 2000 lei de fiecare hectar. Revizuirea după 10 ani.

i) Regulamentul de exploatare al pădurii Loberţi, pendinte de comuna Stolnic, jud. Trei Scaune şi Casari, jud. Ciuc, proprietatea d-lui Manijhert Weisz din Braşov, în suprafaţă de 1522 ha. din care pădure curată 1352 ha. 5000 m. p. Regimul codru cu tăeri rase. Revoluţia normală 80 ani, exploatarea în 13 ani pentru suprafaţa de 648 ha. 800 m. p. ce se pune în exploatare. Garanţia de împădurire 3.500 lei de fiecare hectar. Termenul de replantare a suprafeţei de 703 ha. 3000 m. p. dela 2—6 ani. Revizuirea după 10 ani.

Art. 2. — Aceste regulamente de exploatare şi amenajamente se aprobă numai din

punct de vedere technic silvic, luându-se drept definittvă situaţia comunicată de organele de aplicare a legii pentru reforma agrară.

Constatându-se însă în urmă că arătările din aceste regulamente şi amenajamente referitoare la suprafaţa pădurii, la numele proprietarului, etc. i-au fost date eronat sau între timp au suferit schimbări din cauza reformei agrare sau orice alte cauze, regulamentul sau amenajamentul se va revizui imediat fie din punct de vedere technic silvic, fie asupra proprietăţii, suprafeţei, etc.

Art. 3. — Toate celelalte dispoziţiuni prevăzute în studiile respective şi articolul adiţional anexat fiecăruia sunt executorii.

Art. 4 şi ultimul. — Domnul Administrator al Casei Pădurilor este însărcinat cu executarea prezentei deciziuni.

Dată astăzi 22 Octombrie 1927 în cabinetul nostru.

Ministru, (ss) *C. Argetoianu*

p conformitate, *Indescifrabil*
No. 49.156.

Art. 1. — Se aprobă de noi:

a) Regulamentul de exploatare al pădurii Catina, pendinte de comuna Catina, jud. Buzău, proprietatea d-nei Sonia Maior Rioşanu, în suprafaţă de 238 ha. 0158 m. p., din care 41 ha. 7416 poeni şi goluri. Regimul crâng simplu. Revoluţia normală 20 ani, exploatarea în 7 ani şi cu garanţia de împădurire 600 lei de fiecare hectar. Revizuirea după 10 ani.

b) Regulamentul de exploatare al pădurii Fundul Podului şi Doicească, pendinte de comunele Ivăneşti şi Pribegi, jud. Ialomiţa, proprietatea D-lui Evghenie Georgescu, în suprafaţă de 16 ha. 8000 m. p. Regimul crâng simplu. Revoluţa normală 10 ani, exploatarea în 2 ani şi cu garanţia de împădurire 300 lei de hectar. Revizuirea după 10 ani.

c) Studiul sumar de exploatare al păduri, Albeşti, lotul Rozica C. Tiron, pendinte de comuna Albeşti, jud. Botoşani, proprietatea d-nei Rozica C. Tiron, născută Popovici Băznoşanu, în suprafaţă de 21 ha. 4800 m. p. Regimul crâng simplu. Revoluţia normală 20 ani, exploatarea într'un an şi cu garanţia de împădurire 500 lei de fiecare hectar. Revizuirea după 10 ani.

d) Regulamentul de exploatare al pădurii Lotul No. 147 «La Cracii Solintarului», pendinte de comuna Goioasa, jud. Bacău, proprietatea d-lui Gh. Parascan, în suprafaţă de 15 ha. 7055 m. p Regimul codru cu 20 arbori de rezervă la hectar din cei mai groşi, sănătoşi şi bine conformaţi, esenţă brad. Revoluţia normală 80 ani, exploatarea într'un an şi cu garanţia de împădurire 1500 lei de fiecare ha. Revizuirea după 10 ani.

e) Regulamentul de exploatare al pădurii Lot. 184. «Pe Pielişca-Solintar», pendinte de comuna Goioasa, jud. Bacău, proprietatea d-lui Alex. Th. Huluţă, în suprafaţă de 66 ha. 3090 m. p. Regimul codru cu 20 arbori de rezervă la ha. din cei mai groşi, sănătoşi şi bine conformaţi de esenţă brad. Revoluţia normală 80 ani, exploatarea într'un an şi cu garanţia de împădurire 1500 lei de ha. Revizuirea după 10 ani.

f) Regulamentul de exploatare al pădurii Lotul 144 «Pe Solintar», pendinte de comuna Goioasa, jud. Bacău, proprietatea d-lui D-tru Th. Huluţă, în suprafaţă de 16 ha. 1645 m. p. Regimul codru cu 20 arbori de rezervă la hectar din cei mai groşi, sănătoşi şi bine conformaţi de esenţă brad. Revoluţia normală 80 ani, exploatarea într'un an şi cu garanţia de împădurire 1500 lei de ha. Revizuirea după 10 ani.

g) Regulamentul de exploatare al pădurii Lotul 169 «Pe Solintar», pendinte de comuna Goioasa, jud. Bacău, proprietatea d-lui Theodor Th. Huluţă, în suprafaţă de 16 ha. 7725 m. p. Regimul codru cu 20 arbori de rezervă la hectar din cei mai groşi, sănătoşi şi bine conformaţi de esenţă brad. Revoluţia normală 80 ani, exploatarea într'un an şi cu garanţia de împădurire 1500 lei de hectar. Revizuirea după 10 ani.

h) Regulamentul de exploatare al pădurii Lot. 167 «Pe Solintar», pendinte de comuna Goioasa, jud. Bacău, proprietatea d-lui Simion Th. Huluţă, în suprafaţă de 18 ha 8195 m. p. Regimul codru cu 20 arbori de rezervă la hectar din cei mai groşi, sănătoşi şi bine conformaţi de esenţă brad. Revoluţia normală 80 ani, exploatarea într'un an şi cu garanţia de împădurire 1500 lei de hectar. Revizuirea după 10 ani.

i) Regulamentul de exploatare al pădurii Poiana Sărată, pendinte de comuna Poiana

Sărată, jud. Bacău, proprietatea d-lor Const. şi Inginer P. Otin, în suprafaţă de 201 ha, 3962 m. p. Regimul codru cu tăeri rase în parchetul E să se exploateze numai arborii cu vârsta medie de 100 ani rămaşi dela vechea exploatare. Revoluţia normală 80 ani, exploatarea în 4 ani şi cu garanţia de împădurire 2000 lei de fiecare hectar. Revizuirea după 10 ani.

j) Regulamentul de exploatare al pădurii Cuparu, pendinte de comuna Cuparu, jud. Dâmboviţa, proprietatea d-lui Ioan Chintescu, în suprafaţă de 92 ha. 4000 m. p. Regimul crâng simplu. Revoluţia normală 20 ani, exploatarea în 5 ani şi cu garanţia de împădurire 500 lei de fiecare hectar. Revizuirea după 10 ani.

k) Regulamentul de exploatare al pădurii Obedeni Comarnic, Lotul No. 1, pendinte de comuna Breasta, jud. Dolj, proprietatea d-lui Colonel Alex. Stănescu, în suprafaţă de 19 ha 0700 m. p. Regimnl crâng simplu. Revoluţia normală 18 ani, exploatarea în 2 ani şi cu garanţia de împădurire 500 lei de fiecare hectar. Revizuirea după 10 ani.

Art 2. — Toate celelalte dispoziţiuni prevăzute în studiile respective şi articolul adiţional anexat fiecăruia sunt executorii.

Art. 3.— şi ultimul. Domnul Administrator al Casei Pădurilor este însărcinat cu executarea prezentei deciziuni.

Dată astăzi 22 Oct. 1927 în cabinetul nostru.

Ministru, (ss) *C. Argetoianu*

p. conformitate, *Indescifrabil*
No. 49154/927.

NECROLOG

† C. R. RĂDULESCU

Inginer Inspector general silvic

Directorul regional silvic al Direcţiei silvice Buzău

Incetat din viaţă în ziua de 5 Septembrie a. c. la Buzău, după o suferinţă de câteva săptămâni, a fost înmormântat la 7 Septembrie, la cimitirul din oraşul Buzău.

Administraţia Casei Pădurilor, Corpul silvic şi Societatea «Progresul silvic» prin reprezentanţii lor, cât şi personalul Direcţiei silvice Buzău, au condus la locaşul de veci, cu onorurile civile şi militare cuvenite, corpul neînsufleţit a lui C. R. Rădulescu.

S'au depus coroane din partea: Administraţiei Casei Pădurilor, a personalului direcţiei silvice Buzău, a Societăţii «Progresul silvic», a familiei şi a numeroşi prieteni.

La mormânt au ţinut cuvântări d-nii: Inginer consilier X. Sculy, din partea Administraţiei Casei Pădurilor, Inginer inspector C. Gheorghe din partea Direcţiunei silvice Buzău şi M. P. Florescu, din parte Societăţii «Progresul silvic», arătând personalitatea dispărutului şi exprimând condoleanţe familiei lui.

Prin moartea lui C. Rădulescu, Societatea «Progresul silvic» încearcă încă una din pierderile greu de îndeplinit.

SOCIETATEA
„PROGRESUL SILVIC"

Inchiriază pentru conferințe, adunări, concerte, etc., Sala mare a locaiului său din

B-DUL I. C. BRĂTIANU No. 57 bis

unde doritorii se pot adresa.

Este

în interesul Societăților Forestiere și tuturor așezămintelor industriale să facă reclamă prin REVISTA PĂDURILOR

LEGEA

pentru

Aplicarea sistemului metric de măsuri şi greutăţi, pe întreg cuprinsul ţării româneşti.

Publicată în «Monitorul Oficial» No. 24 din 1910, 38 din 1921 şi 34 din 1922 [1].

Art. 1. — Sistemul metric de măsuri şi greutăţi este singurul ce se poate întrebuinţa şi este obligatoriu în România cu excluderea şi prohibirea altor unităţi de măsuri.

Unităţile fundamentale cu multiplii şi submultiplii lor, precum şi semnele de prescurtare, sunt:

M Ă S U R I D E :											
LUNGIME		SUPRAFAŢA		VOLUM		GREUTATE		CAPACITATE		DIVERSE MASURI	
Numirea	Semnul	Numirea	Semnul	Numirea	Semnul	Numirea	Semnul	Numirea	Semnul	Numirea	Semnul
Miriametru	Mm	Miriametru patrat	Mm^2	Miriametru cub	Mm^3	Miriagram	Mg	—	—	Lei	L
Kilometru	km	Kilometru »	km^2	Kilometru »	km^3	Kilogram	kg	Kilolitru	kl	Bani	B
Hectometru	hm	Hectometru pătr. sau Hectarul	hm^2 = ha	Hectometru »	hm^3	Hectogram	hg	Hectolitru	hl	Bucăţi	b
Decametru	dam	Decametru pătrat sau Arul	dam^2 = a	Decametru »	dam^3	Decagram	dag	Decalitru	dal	Trunchi	tr
Metru	m	Metrul pătrat sau centarul	m^2	Metru »	m^3	Gram	g	Litru	l	Grămezi	gr
Decimetru	dm	Decimetru pătrat	dm^2	Decimetru »	dm^3	Decigram	dg	Decilitru	dl	Dublu decaster	2 das
Centimetru	cm	Centimetru »	cm^2	Centimetru »	cm^3	Centigram	cg	Centilitru	cl	Jumăt. decaster	1/2 das
Milimetru	mm	Milimetru »	mm^2	Milimetru »	mm^3	Miligram	mg	Mililitru	ml		
Micron	μ			Decaster	das	Tona = 1000 kg	t	Microlitru	λ		
				Ster	s	Quintal=cântar 100 kg.	q				
				Dublu ster	2s						
				Deci ster	ds						

1) De peste 60 ani, ţara noastră a aderat la «Sistemul metric internaţional de măsuri şi greutăţi». Şi după atâta timp încă n'am ajuns — chiar noi inginerii — să-l întrebuinţăm corect în scris.

Vom publica, pe această copertă, timp mai îndelungat, tabloul de măsuri şi semnele lor prescurtate şi am fi bucuroşi dacă am câştiga, pentru utilizarea lor exactă, pe toţi acei în mâna cărora va cădea «Revista Pădurilor».

Redacţia

Anul XXXIX | Noemb.–Decemb. 1927 | No. 11—12

REVISTA PĂDURILOR

ORGANUL SOCIETAŢII „PROGRESUL SILVIC“

FONDATĂ IN ANUL 1886

APARE LUNAR

SUMARUL:

Ion I. C. Brătianu . . . . . **Revista Pădurilor**
Ion I. C. Brătianu . . . . . **P. Antonescu**
Studii: Incercări de uzură a lemnului indigen la suflaiul nisipului. . . . **C. Teodorescu**
Şesul dintre Dunăre şi Tisa şi cel dintre Tisa şi ramificaţiunile Carpaţilor (Urmare şi sfârşit). . . . **I. Prodan**
Material documentar silvic: Un duşman al plantaţiunilor de salcâm. In jurul câtorva staţiuni de arbori şi arbuşti din Dobrogea de Nord . . **Dr. C. G.**
Fapte şi însemnări: Fragment din istoria pădurilor ţării. . . . . **D. Ivancea şi C. G. Georgescu**
* * *
Problema păşunilor în jud. Satu-Mare . . . . . **Kovats Adalbert**
Ozonificarea lemnului, traducere de «Solignum». Un mijloc eficace de conservarea lemnului. Viitorul industrial al cărbunelui de lemn presat. **G. Moşandreï**
Italia forestieră . . . . . **C. D. Chiriţă**
Recenzii: Congresul dela Roma. — Literatură. **P. Antonescu**
Revista revistelor.
Informaţiuni.
Societatea „Progresul silvic“. Desbateri.—Decizii.

REDACŢIA ŞI ADMINISTRAŢIA: B-DUL I. C. BRATIANU No. 57 bis
BUCUREŞTI

An. XXXIX | Nov. – Dec. 1927 | Nr. 11 — 12

REVUE DES FORÊTS

Publication mensuelle de la Société forestière roumaine „Progresul Silvic"

SOMMAIRE:

Ion I. C. Bratiano	**Revista Pădurilor**
Ion I. C. Brătiano	**P. Antonesco**
Etudes: L'usure des bois sous l'effet d'un jet de sable	**C. Teodorescu**
La plaine située entre le Danube et la Tissa et celle située entre la Tissa et les Carpathes (suite et fin)	**I. Prodan**
Materiel forestier documentaire: Un ennemi des plantations de robinier	**C. G.**
A propos de quelques bouquets d'arbres et d'arbrisseaux du Nord de la Dobroudjea.	**D. Ivancea et C. G. Georgescu**
Faits et remarques: Fragment historique concernant les forêts de la Roumanie	* * *
Le problème des paturages dans le département de Satu-Mare . . .	**K. Adalbert**
Ozonation des bois, traduit du français par	**G. M.**
Solignum: Méthode nouvelle pour la conservation du bois. L'avenir industriel de la charbonette de bois .	**C. D. Chiriţa**
L'Italie forestiere	**P. Antonesco**
Compte-rendu: Le Congrès forestièr de Rome. Littérature. . . .	
Revue des revues.	
Informations.	
La Société „Progresul silvic": Débats. — Décisions.	

Les articles originaux et ceux d'intérêt général sont suivis d'un résumé en langue française ou allemande

RÉDACTION ET ADMINISTRATION: Bd. I. C. BRATIANO No. 57 bis
BUCAREST

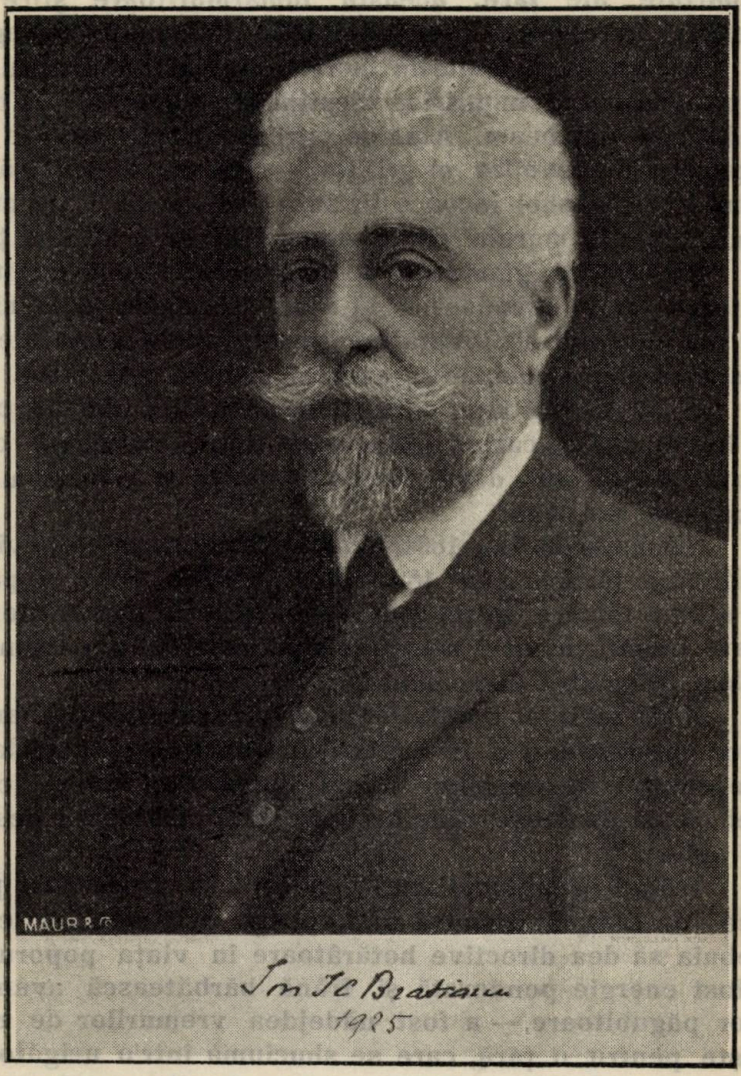

ION I. C. BRĂTIANU

Intr'una din ultimele zile ale lunei Noembrie 1927, într'o dimineaţă sfioasă şi lungă de iarnă a căzut neaşteptată şi grea vestea morţii fostului preşedinte al consiliului de miniştri, Ion I. C. Brătianu.

Dela un colţ şi jur în jur până în graniţele îndepărtate ale ţării, această înmărmuritoare ştire a alergat fantomatic toate plaiurile României întregite şi a picurat în gândurile încremenite ale norodului, o clipă de revoltă împotriva destinului, care iarăşi desnădăjduia un neam. Atât de strâns lipită crescuse în înţelegerea nevoilor şi grijilor, — câte au trebuit să se adune dela război încoace în sufletele necăjite ale mulţimii, — fiinţa marelui Om cu soarta eternă a acestei ţări.

Privirile şi gândurile se încrucişau lungi şi întrebătoare, ca să iscodească în viaţa deapururi pomenitului om, nădejdi şi învăţături pentru zilele grele ale acestui neam şi cumpănite aşezări, pentru cele bune.

Ion I. C. Brătianu este fiul luminatului patriot, care a însemnat în cartea **României independente**, cele dintâi pagini, ale deşteptării naţionale, cu **istoria unei Coroane de oţel.**

Născut la 20 Aug. 1864, Ion I. C. Brătianu intră în viaţa politică a ţării în anul 1895. Dela această dată şi până în ultima clipă a vieţii, toate manifestările gândurilor şi toate tresăririle firei sale înţelepte palpită la unison cu pulsul frământat al neamului.

Moştenitor al harului care nimbează frunţile oamenilor predestinaţi a fi energii îndrumătoare, decedatul Preşedinte de Consiliu, a fost purtătorul făcliei, care trebuia să lumineze căile nesigure ale unui destin destul de agitat.

Trăind în mijlocul unei generaţii cu preocupări pripite, Ion I. C. Brătianu a fost spiritul clar văzător care trebuia să dea directive hotărâtoare în viaţa poporului, a fost energie ponderată şi frână bărbătească avânturilor păgubitoare, — a fost nădejdea vremurilor de restrişte pentru o ţară, care se sbuciumă într'o ucigătoare resemnare şi a fost cronicarul letopiseţilor acelor zile, cari trebuia să adune, după lungi suferinţe, în largi hotare, alături de fraţii liberi, toată suflarea românească până ieri înnăbuşită.

Fire meditativă, marele dispărut, a fost pentru clipele sale de odihnă, omul înţelegător al curatelor fru-

muzeţi ale naturii şi a fost boerul care a respirat adânc mirosul răcoritor al brazdelor răscolite unsuros în urma plugului.

Cetitorii şi colaboratorii Revistei noastre, lucrători vrednici în mijlocul naturii, au înţeles — ca nici unii alţii — sufletul acestei proeminente figuri olimpiane.

Dacă împrejurările nu au îngăduit lui Ion I. C. Brătianu să ia o mai activă parte la manifestările forestiere, interesul pe care l-a purtat totdeauna mişcării pădurăreşti, puternic promovată în ultimii ani, a dat un nostalgic cuprins regretului, pe care l-a exprimat la Cernăuţi în Congresul Inginerilor silvici din anul 1922, de a nu se fi făcut silvicultor.

In marginea mormântului proaspăt închis, tragicul înţeles al dispariţiei unui mare prieten al nostru, aduce întregii lumi pădurăreşti din întinsul acestei ţări, lacrămi liniştite şi calde.

Să-i fie slăvită aducerea aminte!

REVISTA PĂDURILOR

ION I. C. BRATIANU

In dimineaţa zilei de 24 Noembrie 1927 sufletul poporului român a fost crud îndurerat la vestea săvârşirei din viaţă a ilustrului om de Stat **Ion I. C. Brătianu**, a personalităţii politice cu o înrâurire covârşitoare asupra evenimentelor, cari au condus la înfăptuirea *României Mari* de astăzi.

Lui i se datoreşte în adevăr aducerea la îndeplinire a reformei agrare cu ajutorul căreia s'a trecut în stăpânirea ţărănimii, a marelui număr, proprietatea latifundiară, care devenise în timpul din urmă un adevărat anachronism şi el a fost acela care a contribuit într'o largă măsură la introducerea în ţara noastră a sufragiului universal, a votului direct şi secret, destinat să înlesnească păturii celei mai numeroase putinţa de a participa în mod mai efectiv ca în trecut la rezolvarea dieverselor probleme ale vieţei noastre politice şi naţionale.

In istoria României contimporane rolul său a fost precumpănitor, ceeace de altfel în parlamentul ţării s'a recunoscut aceasta în mod leal de adversarii săi politici chiar, cari prin cuvinte elogioase au evidenţiat meritele marelui dispărut, şi au adus omagiul cuvenit memoriei sale.

Ion I. C. Brătianu a iubit natura. Pornind din modesta vilă, ce şi-o construise lângă *„Cumpăna"* dincolo de *„Cheile Argeşului,* pe o uşoară ridicătură de teren, de unde se poate zări şi admira în splendida sa amploare *„Negoiul"*, cu cele mai înalte ale sale piscuri, el făcea pe jos în timpul verii, când venea aici să se recreeze pentru câteva săptămâni, însoţit de tovarăşa sa nedespărţită, d-na Eliza Brătianu, o excelentă botanistă, excursiuni de câte 15—20 km, mai în fiecare zi, vizitând pădurile, golurile munţilor împrejmuitori, dormind noaptea adeseori pe cetină de brad în colibe improvizate şi înapoindu-se întotdeauna adânc impresionat de

farmecul masivelor forestiere, de măreția priveliștilor de decorul și aspectul lor admirabil și încântător.

El avea cultul arborelui, recunoștea importanța conservării pădurilor ce ne-au mai rămas în urma aplicării legilor de reformă agrară, precum și necesitatea exploatării lor după norme științifice.

Dat fiind însemnătatea acestor bunuri naturale, atât din punct de vedere estetic, al înfrumusețării diverselor regiuni ale țării și prin urmare al împedicării absenteismului care a devenit aproape cronic la noi, cât și din cel economic, procurând multor industrii materia primă necesară, asigurând bunul regim al apelor, etc., atari sentimente sunt împărtășite, din fericire, de toți oamenii de bine și așa fiind sunt convins, că în schimbul sacrificiului constând din reducerea patrimoniului nostru forestier spre a se îndeplini o operă de justiție socială care nu se mai putea amâna, se vor lua cele mai serioase măsuri pentru ca ameliorarea lor, după cum dorea cel care fu colaboratorul cel mai de seamă al marelui Rege **Ferdinand I,** să nu mai fie întârziată.

Ion I. C. Brătianu, fostul prim-ministru și președinte de onoare al «Societății Progresul silvic», în anul 1923 a luat parte la ședința solemnă de deschidere în palatul mitropolitan din Cernăuți a congresului inginerilor silvici sub presidența mult regretatului **Alexandru Constantinescu,** cu care prilej rosti o interesantă cuvântare:

„Trebue știință ca să fii silvicultor bun, dar trebue dra-
„goste ca să faci orice lucrare bine și de sigur în dragostea pă-
„durilor mă leg și eu cu cei buni".

Făcând apoi aluzie la tendința multor proprietari particulari de a-și defrișa pădurile invocând diferite pretexte, adaugă:

„Se zice că Românul este frate cu stejarul, dar frați au fost „Cain" și „Abel" și unul l-a omorât pe celalt".

Apoi continuă:

„Noi trăim în testamentul nou, pădurile și codru trebue
„să se manifesteze altfel. Trebue să vedem în ele un isvor de
„putere morală și materială. O țară cu păduri frumoase este o
„țară în care nu se poate să nu se resimtă factorul moral pe
„lângă cel material. Pe de altă parte cine își îngrijește pădu-
„rile își face cel mai temeinic sprijin pentru viitor".

Iată adevăruri elementare spuse cu francheță de cel care vai! a trecut prea curând d'a dreapta Domnului, cuvinte simbolice din

care generația actuală și cele viitoare pot trage prețioase învățăminte și în același timp norme de conducere pentru buna gospodărie a masivelor păduroase cu care Providența a înzestrat din belșug țara noastră!

Intreg corpul technic silvic din România întregită deplânge împrejurările, cari au pricinuit pierderea fulgerătoare a fruntașului de jertfe, de avânt, de abnegațiune patriotică, a apărătorului drepturilor noastre naționale, a vâslașului destoinic și priceput în vremurile cele mai critice și hotărîtoare prin care am trecut în ultimele decenii și prin organul de publicitate al *„Societății Progresul silvic"* îi zice:

„Atât cât ai trăit ți-ai făcut cu prisosință datoria, ai desvoltat toată râvna și dragostea pentru pământul sacru al strămoșilor noștri. Grație virtuților tale și sfaturilor înțelepte date neuitatului nostru Rege precum și vitejiei armatei, teritoriul țării s'a mărit, cuprinzând în hotarele sale etnice pe toți cei de același neam și lege.

„România, deapururi recunoscătoare, în istoria evoluției sale spre mărire și progres, ți-a rezervat o prea frumoasă pagină".

„Fie-ți țărâna ușoară și amintirea vecinică".

PETRE ANTONESCU

Anul XXXIX N-brie-D-brie 1927 No. 11—12

REVISTA PĂDURILOR

ORGANUL SOCIETĂŢII „PROGRESUL SILVIC“

STUDII

INCERCĂRI DE UZURĂ A LEMNULUI INDIGEN LA SUFLAIUL CU NISIP

de CONSTANTIN TEODORESCU
inginer-şef, profesor la şcoala politechnică din Timişoara.

Materialul lemnos, prin varietatea mare a factorilor care hotărăsc calităţile lui precum: clima, terenul, expoziţia, creşterea, tăerea, prezintă o mare dificultate la încercări, rezultatele fiind foarte variabile şi putându-se cu greu stabili o medie sau vre-o legătură sub formă funcţională între diferitele cantităţi. Pe de altă parte, şi tocmai din aceste cauze, nu putem admite ca bune şi adaptabile nouă rezultatele obţinute în străinătate de alţi experimentatori.

Deşi varietatea calităţilor ce prezintă lemnul este foarte mare, nu e totuşi mai puţin adevărat că importanţa lui ca material de construcţie este mai mare ca ori când şi inginerul trebue să aibă prezente în minte calităţile şi defectele lui, iar silvicultorul, prin o creştere corespunzătoare a arborilor, să poată să dea materialul cu cele mai bune calităţi ce se pot atinge.

Încă din toamna anului 1924, începusem a pune bazele unui studiu al lemnelor indigene bazat pe materialul ce mi s'a pus cu

mare bunăvoinţă la dispoziţie de către Casa Pădurilor şi care mi s'a trimis de ocoalele silvice din regiunile VIII, IX şi X silvice [1].

Acest material se află în lucru, încercările fiind în curs şi privind toate probele mecanice ce se pot face asupra lemnului. In cele ce urmează voi da o parte din aceste încercări, privitoare la uzura lemnului sub acţiunea unui puternic şuvoi de nisip suflat cu un curent de aer la presiunea de 2 at.

Incercările de rezistenţă ale lemnelor au fost foarte mult discutate. Valorile diferite găsite de diferiţi experimentatori, din cauza factorilor numeroşi care influenţează calităţile lemnului, au fost un motiv pentru a se introduce o reglementare în modul de încercat, ceeace s'a şi făcut prin concluziunile Congresului Internaţional pentru încercări de materiale dela Bruxelles în 1906. Dar încercările ce s'au făcut nu sunt aşa de numeroase ca pentru metale pentru a se putea stabili o normă sigură şi pe de altă parte şi materialul nu este aşa de omogen pentru a se putea ajunge la o cifră caracteristică. Incercările reglementate se referă la diferitele solicitări la care poate fi supus lemnul şi care sunt foarte variate.

Rezistenţa la compresiune este cea mai importantă, dar faţă de diferitele întrebuinţări ale lemnului, duritatea lui este o calitate care apare din ce în ce mai necesară de determinat, şi această duritate se poate măsura prin uzura lemnului.

Uzura lemnului intervine acolo unde el este supus la frecare sau lovituri ca la pardoseală, trepte, şghiaburi, tuburi pentru transport de diferite materiale, elemente de maşini şi chiar la mobile. Uzura se manifestează prin roadere, prin perdere de material şi deci perdere din greutate.

Incercarea lemnului la uzură se făcea cu maşina de şlefuit, în care proba de lemn era frecată pe o suprafaţă rugoasă şi cu ajutorul nisipului. Pentru a întregi încercarea *Gary* a introdus suflaiul cu nisip în care se suflă nisipul cu presiune pe suprafaţa ce

1) Colegii *M. P. Florescu*, inginer inspector silvic şi *M. Drăcea*, inginer inspector silvic, profesor la şcoala politechnică din Bucureşti mi-au făcut legătura cu ocoalele silvice, comunicându-le să mi se expedieze materialul de studiu. Este locul să le aduc aci mulţumirile mele pentru sprijinul ce mi l'au acordat, în acelaş timp şefilor de ocoale silvice cari mi-au trimes probele întovărăşite de indicaţiunile necesare.

voim a încerca, şi prin aceasta se realizează roaderea, dar nu prin frecare ci prin loviturile dinamice ale firelor de nisip.

Se poate vorbi în acest senz de o *duritate* a lemnului, adică de rezistenţa pe care suprafaţa lui o opune pătrunderii unui corp sau facerii unei sgârieturi. S'a încercat să se aplice cunoscuta probă cu bila lui *Brinell*, curent întrebuinţată la metale, şi să se deducă aceleaşi proprietăţi la lemne. *Janka* a introdus oarecare normă în aceste încercări, realizând şi un aparat practic de probă.

Incercările cu bila dau rezultate foarte variabile după locul unde se obţine urma bilei şi după numărul de inele anuale pe care le tae şi de care depinde rezistenţa. Diametrul bilei fiind mic d=10 mm, sau după Janka d=11,28 mm, variaţia este foarte mare şi cu aceasta creşte greutatea de a interpreta rezultatele. Se recomandă media a nouă urme, dar totuşi încercările de acest fel nefiind prea numeroase, nu se poate deduce încă o caracterizare numerică precisă ca în cazul metalelor.

Suflaiul cu nisip prezintă oarecare avantaje faţă de celelalte metode. Suprafaţa pe care lucrează şuvoiul de nisip este relativ mare, noi am ales un cerc de 50 mm diametru, aşa încât se obţine o medie, uzura interesând diferite inele anuale de rezistenţă diferită. Materialul ros este îndepărtat şi acţiunea se propagă nestânjenită în adâncime, interesând noi pături de lemn. Noi am ales o durată de trei minute, în care timp roaderea a diferite pături formate din inele anuale diferite ne dă o medie a uzurii prin greutatea perdută. Examinarea suprafeţei roase ne permite o judecare calitativă a materialului prin distingerea clară a inelelor de diferite durităţi, formaţia celulelor, distribuţia canalelor şi mergând mai departe cu lupa se pot trage concluziuni interesante asupra creşterii şi calităţilor lemnului. Incercarea aceasta reproduce destul de bine uzura adevărată. E deajuns să comparăm suprafaţa uzată la suflai cu pardoseala unui pod de ex. pentru a constata asemănarea.

Incercările nu pot fi însă decât comparative, întru cât datele obţinute ne servesc să comparăm între ele diferite esenţe. Lipsind încercări numeroase şi întinse pe o durată mai lungă, nu s'au putut sistematiza rezultatele sub forma precisă în care se găsesc încercările metalelor.

Aparatul de care ne servim, suflaiul cu nisip se compune

din un tub pe care suflăm aerul sub presiune și care este terminat cu un fel de injector. Pe două părți laterale vine nisipul, care este antrenat de curentul de aer și vine să lovească suprafața supusă la încercat.

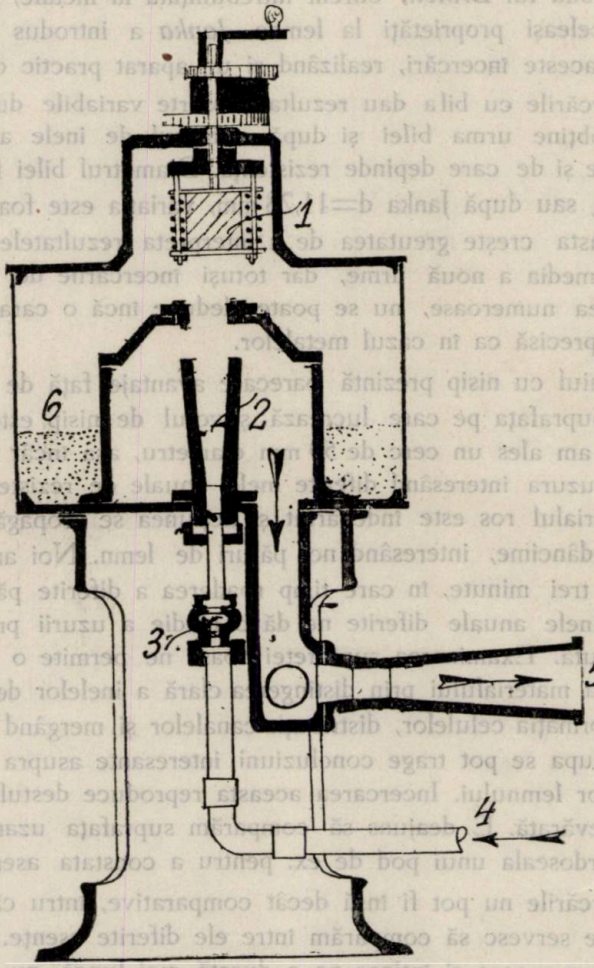

Fig. 1. Schema suflaiului cu nisip fabricat Vogel & Schemann, 1) proba de încercat, 2) injectorul, 3) aspirarea nisipului, 4) tubul de suflat aer, 5) tubul de aspirație, 6) depozit de nisip.

Nisipul care a lucrat împreună cu resturile de material este aspirat prin alt tub de către un ventilator. Pentru că puterea şivoiului de nisip este mai mare în axă şi pentru a realiza o uzură uniformă, proba e aşezată excentric şi se roteşte deasupra pentru ca toate punctele ei să fie lovite de firul puternic central.

Instalaţia este completată cu un compresor şi un ventilator mişcate de un motor electric. Puterea instalaţiei este de 7 HP.

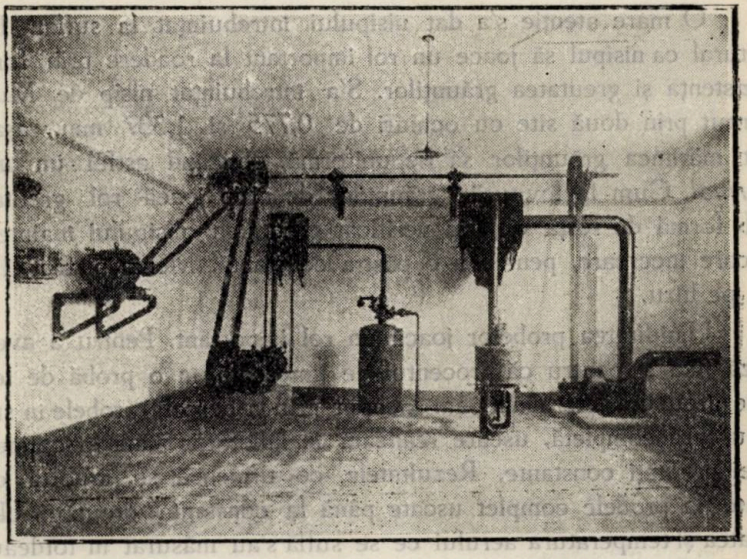

Fig. 2. Instalaţia suflaiului cu nisip. In stânga compresorul cu rezervorul de apă pentru răcire, alături acumulatorul de aer cu supapa de siguranţă şi manometrul, în primul plan suflaiul, în dosul lui sacul pentru nisip din care tubul gros duce la ventilatorul aşezat jos în dreapta.

Incercările s'au făcut la o presiune constantă de 2 at. Proba s'a ţinut sub acţiunea nisipului 3 minute, şi prin cântărire s'a dedus greutatea perdută. La unele esenţe, unde uzura ar fi fost prea mică se ţinea proba 6 minute, la altele care se uzau prea repede numai 1,5 minute, rezultatele însă s'au calculat toate pe aceeaşi durată 3 minute.

Suprafaţa de uzură este un cerc de 50 mm. diametru. S'a încercat să se reducă uzura la unitatea de suprafaţă, la cm^2, dar atunci numerile obţinute sunt prea mici. Astfel Gary calculează volumul în cm^3 perduţi prin uzură pe fiecare cm^2 de suprafaţă. Noi am calculat din greutatea perdută adâncimea medie în milimetri a uzurii. Măsurarea adâncimii în mm ne dă rezultate mai expresive şi este şi vizibilă, căci această adâncime este cu atât mai mare cu cât densitatea e mai mică, pe când această relaţie ne scapă când determinăm numai greutatea perdută.

O mare atenţie s'a dat nisipului întrebuinţat la suflat. Este natural ca nisipul să joace un rol important la roadere prin forma, rezistenţa şi greutatea grăunţilor. S'a întrebuinţat nisip de Mureşi cernut prin două site cu ochiuri de 0,775 şi 1,337 mm., aşa în cât mărimea grăunţilor să fie uniformă, obţinând astfel un ***nisip normal.*** Cum la loviturile grăunţilor de nisip joacă rol greutatea sub formă de forţă vie, s'a verificat greutatea nisipului înainte de fiecare încercare, pentru a o păstra constantă. Media a fost 1500 gr. pe litru.

Umiditatea probelor joacă un rol important. Pentru a avea o bază fixă şi pentru că procentul de umezeală în o probă de lemn este greu de determinat, am început prin a cerceta probele în stare de uscare completă, uscare realizată în laborator până la obţinerea unei greutăţi constante. Rezultatele ce urmează se raportă deci toate la probele complet uscate până la constanţa greutăţii. Umiditatea şi temperatura aerului ce se suflă s'au măsurat în totdeauna dar nu reese că ar avea vreo influenţă asupra rezultatelor.

In realitate lemnul păstrat în aer are încă apă, şi procentul de apă variază dela 10—20%. Ar fi interesant de stabilit care este purtarea lemnului la uzură, când conţine diferite procente de apă, mai cu seamă că avem indicaţiuni că uzura scade cu umezeala. Pentru aceasta ar fi fost însă necesar un număr şi mai mare de probe. Sunt în curs încercări pentru lemnul complet ud, adică ţinut în apă până la constanta greutăţii. Realizăm astfel date pentru cele două cazuri extreme.

Incercările s'au referit la două cazuri: s'a examinat suprafaţa transversală, stabilind uzura în capul fibrelor, şi pe urmă o suprafaţă radială în care se tăiau tangenţial sau radial inelele anuale. Nu

a fost posibilă alegerea strict separată a secţiunii radiale şi tangenţiale, căci atunci ar fi fost necesar prea mult material şi tăerea probelor ar fi trebuit făcută cu mult mai mare îngrijire. Este drept că uzura este diferită pentru aceste două cazuri, dar nu aşa de mult ca faţă de secţia transversală, iar cifrele noastre pot fi privite ca o medie, majoritatea probelor având suprafaţa încercată între aceste două secţii radială şi tangenţială.

Uzura materialului trebue pusă în oarecare legătură cu densitatea. Şi de aceea am examinat densitatea probelor.

Densitatea s'a determinat pentru probele complet uscate prin metoda stereometrică, determinând volumul şi greutatea unor cuburi confecţionate din lemn. Măsurile s'au întins asupra mai multor cuburi obţinând o medie. S'a urmărit o deosebită exactitate, dimensiile cuburilor luându-se cu micrometrul, până la o sutime de milimetru, iar greutăţile, cu balanţa de precizie până la miligram. Cuburile acestea sunt destinate încercărilor de compresiune.

Probele destinate încercărilor de uzură erau uscate până la constanţa greutăţii, păstrate în exsicator, cântărite, supuse la acţiunea suflaiului timp de 3 minute şi pe urmă introduse în exsicator până la cântărire. Astfel era o garanţie că proba nu putea să câştige prin umezeală o greutate care ar fi falşificat perderea produsă prin uzură. Manipularea era însă mai greoae şi numărul probelor încercate zilnic nu putea fi prea mare.

UZURA LEMNELOR LA SUFLAIUL CU NISIP

$d = 50$ mm, durata 3 minute, în grame şi mm.

No. cor.	Esenţa	Ocolul silvic	Pădurea	Tăiat la data	D_0 kg/m³	UZURA în capul fibrelor gr.	UZURA în capul fibrelor mm.	UZURA radial gr.	UZURA radial mm.	Raport n
1	Gorun	Varadia	Giulita	1.8.925	758,5	0,364	0,24	0,674	0,45	1,85
2	Gârniţă	»	»	27.8.925	794,0	0,604	0,38	3,789	2,43	6,28
3	Cer	»	»	1.8.925	812,6	1,004	0,62	2,792	1,72	2,78
4	Carpin	»	»	1.8.925	738,1	0,433	0,29	1,326	0,91	3,06
5	Fag	»	»	1.8.925	701,7	0,600	0,43	2,562	1,83	4,27
6	Arin	»	»	27.8.925	512,8	1,085	1,03	6,840	6,95	6,30
7	Gorun	Dorgoş	Dorgoş	25.9.925	767,6	0,993	0,65	2,006	1,31	2,01
8	Gârniţă	»	»	25.9.925	809,6	0,676	0,42	1,636	1,11	2,42
9	Cer	»	»	25.9.925	738,5	0,892	0,61	1,875	1,24	2,10
10	Salcâm	Ciuperceni	Ciuperceni	25.4.925	735,7	1,010	0,70	2,196	1,52	2,17
11	»	»	»	25.4.925	748,5	0,943	0,63	1,550	1,02	1,64
12	»	»	Tunari	2.925	794,4	0,641	0,41	2,108	1,32	3,29
13	»	»	»	2.925	702,6	0,671	0,48	2,224	1,60	3,34

14	Gorun	Lipova	Sintar	4.12.924	704,6	1,897	1,37	5.827	4,21	3,08
15	Ulm	»	»	12.1.925	656,4	1,567	1,21	7,540	5,85	4,82
16	Carpin	»	»	7.2.925	671,7	0,555	0,42	3,806	2,86	6,85
17	Cer	»	»	5.3.925	723,2	1,527	1,07	2,994	2,10	1,96
18	Gârniță	»	»	5.3.925	805,5	1,068	0,67	3,594	2,27	3,36
19	Frasin	»	»	9.10.925	701,7	0,863	0,62	2,124	1,51	2,48
20	Brad	Ohaba-Bistra	Bucurușu-mare	14.9.925	366,1	3,224	4,51	8,092	11,25	2,49
21	Molid	»	»	14.9.925	418,5	1,853	2,25	7,932	9,61	4,28
22	Larice	»	Fața-Baloiului	14.9.925	502,2	2,854	2,89	3,402	3,44	1,19
23	Frasin	»	Bucurușu-mare	14.9.925	562,8	0,972	0,87	1,804	1,61	1,85
24	Fag	»	»	14.9.925	652,2	0,394	0,30	1,884	1,43	4,78
25	Ulm	»	»	14.9.925	581,3	0,481	0,42	1,984	1,72	4,13
26	Cireș	»	Poiana-Mărului	14.9.925	528,4	0,645	0,62	2,959	2,85	4,58
27	Paltin	»	Bucurușu-mare	14.9.925	564,2	0,490	0,45	2,882	2,60	5,88
28	Plop	»	Poiana-Mărului	15.9.925	491,4	0,918	0,94	3,172	3,28	3,46
29	Anin	»	Valea-Fântânei	15 9.925	411,4	1,057	1,30	5,303	6,56	5,04
30	Tei	»	Balota	15.9.925	490,2	0,659	0,68	5,408	5,62	8,20

31	Carpin	Ohaba-Bistra	Balota	15.9.925	773,8	0,250	0,16	1,323	0,87	5,28
32	Mesteacăn	»	»	15.9.925	666,4	0,309	0,23	2,453	1,88	7,95
33	Brad	Zlatna	Roșioara	10.8.925	405,5	1,612	2,02	4,098	5,13	2,54
34	Plop	»	»	10.8.925	529,4	1,040	1,00	4,741	4,55	4,55
35	Fag	»	»	10.8.925	670,8	0,447	0,33	3,129	2,36	7,00
36	Carpin	»	»	10.8.925	783,0	0,481	0,31	1,561	1,02	3,25
37	Stejar	»	Valea Preotului	25.8.925	636,8	1,207	0,96	4,836	3,85	4,02
38	Mesteacăn	»	»	25.8.925	580,9	0,440	0,38	2,428	2,12	5,52
39	Gorun	Mercurea	Bârcul oprit	17.8.925	729,2	1,304	0,91	2,978	2,07	2,28
40	Gorun	»	Coasta Spisului	15.8.925	849,4	0,819	0,49	1,924	1,15	2,35
41	Fag	»	Coasta Cornei	15.8.925	766,2	0,459	0,31	1,276	0,85	2,78
42	Pin	»	Pe piatră	15.8.925	402,4	2,672	3,38	3,276	4,14	1,22
43	Salcâm	»	Pârâul sub piatră	19.8.925	716,1	0,745	0,52	1,764	1,22	2,37
44	Carpin	»	Coasta Cornei	15.8.925	788,9	0,230	0,14	1,437	0,94	6,25
45	Mesteacăn	»	Coasta Măceșului	15.8.925	616,3	0,485	0,40	1,752	1,42	3,61
46	Frasin	Petroșeni	Câmpulung	7.8.925	678,9	1,047	0,78	2,840	2,12	2,71
47	Pin	»	»	2.8.925	429,4	1,575	1,83	5,470	6,48	3,47

48	Molid	Petroşeni	Aușel	10.8.925	475,7	1,161	1,24	8,605	9,20	7,41
49	Larice	»	»	10.8.925	500,7	0,489	0,99	2,715	2,76	5,55
50	Pin silv.	»	»	10.8.925	425,7	1,668	1,99	1,932	2,30	1,16
51	Paltin m-te	»	»	18.8.925	580,5	0,526	0,46	2,785	2,43	5,30
52	Brad	»	Petrila	29.7.925	445,5	2,161	2,46	6,980	8,00	3,23
53	Ulm	»	Aușel	18.8.925	607,0	0,948	0,79	3,259	2,73	3,43
54	Scoruş m-te	»	»	18.8.925	558,8	0,603	0,54	3,395	3,09	5,62
55	Răchită	»	»	18.8.925	490,0	1,081	1,12	4,946	5,53	4,57
56	Gorun	Jersig	Grindu Petrii	8.8.925	779,5	0,704	0,46	3,367	2,20	4,79
57	Frasin	»	Frăsinet	10.8.925	742,0	0,697	0,47	2,537	1,72	3,62
58	Ulm	»	»	10.8.925	709,5	0,574	0,41	2,309	1,66	4,03
59	Carpen	»	Grindu Petrii	8.8.925	790,5	0,387	0,24	1,907	1,22	4,92
60	Fag	»	»	8.8.925	737,6	0,426	0,29	—	—	—
61	Jugastru	»	Frăsinet	10.8.925	618,6	0,505	0,41	1,798	1,44	3,56
62	Paltin	Rusca-Montană	Cioara	20.9 925	586,3	0,451	0,39	1,780	1,54	3,95
63	Frasin	»	Dosu Porcului	20 9.925	681,1	0,736	0,54	3,698	2,76	5,03
64	Paltin creț	»	Cioara	20.9.925	517,1	0,729	0,71	2,401	2,36	3,30

65	Cireș	Rusca-Montană	Cioara	20.9.925	518,8	0,585	0,57	3,137	3,07	5,35
66	Plop	»	»	20.9.925	471,4	0,854	0,92	6,633	7,17	7,78
67	Ulm	»	»	20.9.925	651,3	0,612	0,47	1,601	1,25	2,62
68	Mesteacăn	»	»	20.9.925	790,2	0,269	0,17	2,854	1,82	10,60
69	Salcie	»	»	20.9.925	540,1	0,515	0,48	2,254	2,12	4,37
70	Fag	»	»	20.9.925	693,2	0,307	0,22	4,581	3,36	14,90
71	Tei	»	»	20.9.925	438,1	0,558	0,65	4,559	5,29	8,17
72	Carpin	»	»	20.9.925	766,0	0,170	0,11	2,719	1,81	15,90
73	Molid	»	»	20.9.925	401,8	2,631	3,33	11,346	14,20	4,32
74	Brad	»	»	20.9.925	361,7	2,061	2,89	6,794	9,55	3,28
75	Salcâm	»	»	20.9.925	727,4	0,632	0,44	1,690	1,25	2,68
76	Brad	Marginea	—	—	336,5	1,085	1,61	9,375	14,15	8,65
77	»	»	—	—	351,5	2,099	3,04	4,280	6,19	2,04
78	Fag	»	—	—	746,0	0,462	0,31	1,575	1,08	3,42
79	Carpin	»	—	—	716,5	0,663	0,47	1,705	1,21	2,57
80	Gorun	Deva	Bejan	25.9.926	797,3	1,085	0,69	3,449	2,20	3,17
81	»	»	Finicuri	7.10.926	732,7	0,658	0,45	1,740	1,21	2,65
82	»	»	Vulcez	4.10.926	598,8	1,133	0,96	2,493	2,12	2.20

83	Larice	Gotul	Cugir	22.8.925	514,2	2,167	2,25	—	—	—
84	Pin	»	»	22.8.925	391,4	4,041	5,25	—	—	—
85	Cer	Ilia	Roscani	10.3.926	776,5	1,576	1,02	3,000	1,97	1,91
86	Carpin	»	Pițigușa	25.3.926	730,2	0,514	0,36	2,834	1,97	5,50
87	Fag	»	»	25.3.926	647,6	0,470	0,37	2,013	1,58	4,28
88	Gorun	»	»	25.3.926	682,9	1,217	0,91	2,765	2,06	2,27
89	Gorun	»	Tisa	10.4.926	748,3	0,783	0,53	2,610	1,77	3,34
90	Fag	»	»	10.4.926	618,3	0,668	0,55	4,920	4,05	7,36
91	Stejar	Perișor	—	—	715,1	0,656	0,47	2,431	1,73	3,71
92	Tei	Gladna	—	—	378,2	2,317	3,12	6,494	8,74	2,78
93	Gorun	»	—	—	711,9	0,538	0,38	1,848	1,32	3,44
94	Gârniță	»	—	—	705,3	0,731	0,53	2,716	1,96	3,71
95	Fag	Moldova nouă	Radinsca reca	20.10.925	677,6	0,414	0,31	4,358	3,27	10,30
96	Fag	»	»	20.10.925	669,1	0,667	0,51	4,132	3,14	6,20
97	Fag	»	»	20.10.925	682,9	0,674	0,50	3,842	2,86	5,70
98	Gorun	»	»	20,10,925	769,6	0,885	0,58	2,285	1,51	2,58

99	Gorun	Moldova nouă	Radinsca reca	20.10.925	739,0	0,882	0,61	3,313	2,28	3,76
100	Gorun	»	»	20.10.925	754,8	0,854	0,57	2,505	1,69	2,94
101	Stejar	Bucovăț	Bucovăț	11.9.925	745,3	0,906	0,61	1,822	1,24	2,01
102	Stejar	»	»	11.9.925	710,0	1,201	0,86	2,465	1,77	2,05
103	Gorun	Hunedoara	Arieș	5.1.926	687,0	—	—	2,958	2,19	—
104	Mesteacăn	»	Balești	5.1.926	703,6	0,987	0,71	3,170	2,29	3,22
105	Carpen	»	Dealul Govășdie	5.1.926	776,3	1,556	0,02	2,159	1,42	1,37
106	Stejar	Mănăștur	—	—	603,7	1,257	1,06	4,858	4,10	3,87
107	Gârniță	»	—	—	773,0	1,064	0,70	4,272	2,81	4,02
108	Cer	»	—	—	736,5	1,352	0,93	4,300	2,97	3,13
109	Carpin	»	—	—	715,4	0,813	0,58	2,868	2,04	3,55
110	Fag	»	—	—	656,8	0,377	0,29	1,264	0,98	3.34

Concluziuni

Se poate vedea din tabloul precedent că perderea în greutate produsă de uzură în capul fibrelor variază puţin dela o esenţă la alta. Perderea medie este de 0,9 gr. sau o uzură de 0,8 mm. Se poate observa de ex. mesteacănul ⟨nr. 32 Ohaba-Bistra⟩ care are o uzură de 0,38 mm, mai mică ca stejarul ⟨nr. 37, Zlatna⟩ care arată 0,96 mm. De asemenea plopul ⟨nr. 34, Zlatna⟩ deşi mult mai uşor, are o uzură de 1,00 mm comparabilă cu aceea a cerului ⟨nr. 17, Lipova⟩ care este de 1,07 mm. Se poate spune acelaş lucru de larix ⟨nr. 49, Petroşeni⟩ sau de plop ⟨nr. 28, Ohaba-Bistra⟩ care au aceeaşi uzură adică respectiv 0,99 şi 0,94 mm ca gorunul ⟨nr. 39, Mercurea⟩ care arată 0,91 mm.

S'ar putea deci întrebuinţa în toată siguranţa, din punct de vedere al uzurii, lemnul de mesteacăn sau de plop pentru pavagele de lemn de ex., în locul lemnului de stejar, căci uzura este comparabilă. Pentru esenţele de mesteacăn examinate ⟨nr. 32, 38, 45, 68⟩ uzura este mai mică ca pentru stejar, exclusiv ales pentru pavage. Dacă am putea asigura şi conservarea lemnului, durabilitatea lui în serviciu ar fi sigură.

Printre esenţele care arată uzura cea mai mică este carpinul ⟨nr. 44, Mercurea cu 0,14 mm ; nr 31, Ohaba-Bistra cu 0,16 mm⟩, urmează fagul ⟨nr 70, Rusca-Montană cu 0,22 mm şi nr. 60, Jersig cu 0,29 mm⟩ pe când stejarul arată o uzură medie de 0,7 mm, oscilând dela 0,8 mm pentru cer la 0,6 mm pentru gorun.

Uzura calculată în mm este vizibilă şi lasă să se bănuiască o legătură cu densitatea, căci probele uşoare se uzează mai repede. De aceea am desenat grafic legătura între densitate şi uzură.

Pe acest grafic se poate vedea clar cum uzura rămâne aproape constantă şi numai pentru densităţi mai mici decât 500 kg/cm^3 începe să crească mai mult.

Perderea de greutate pentru o secţie tangenţială variază mai neregulat. In medie este de 4 gr. sau 2,7 mm. Se poate zice că uzura într'o secţie tangentială creşte când densitatea descreşte.

Raportul între aceste două uzuri şi care se găseşte în ultima coloană a tabloului, ne arată creşterea arborelui şi în cazul materialului omogen va fi aproape de unitate. Astfel pinul ⟨nr. 42, Mercurea, n = 1,22⟩, pin silvestru ⟨nr. 50, Petroşeni, n = 1,16⟩, laricele ⟨nr. 22, Ohaba-Bistra, n = 1,19⟩, frasin ⟨nr. 23, Ohaba = Bistra n = 1,85⟩, cer ⟨nr. 17, Lipova, n = 1,96⟩, salcâm ⟨nr. 11, Ciuperceni, n = 1,64⟩, gorun ⟨nr. 1, Varadia, n = 1,85⟩,

cer ⟨nr. 85, Ilia, n = 1,91⟩. In opoziție cu acestea, aceleași esențe

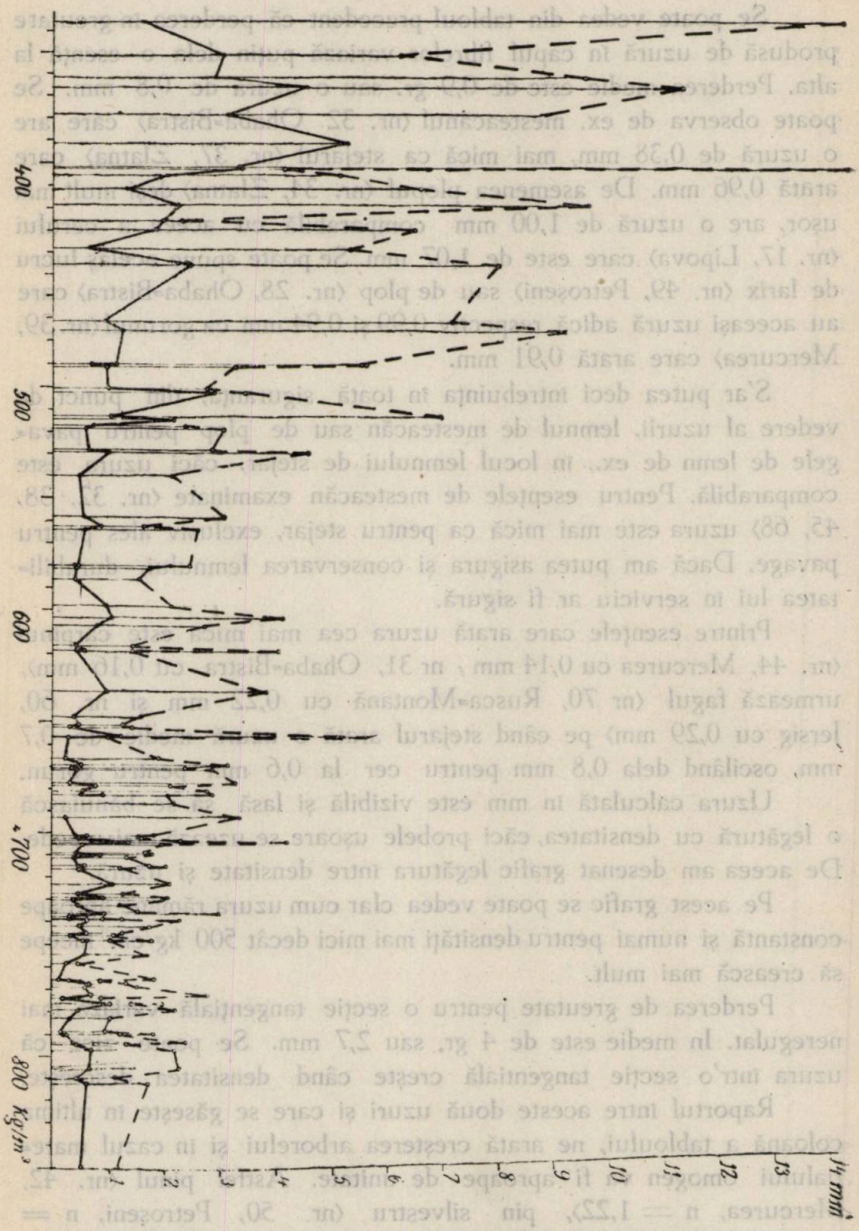

Fig. 3. Grafic arătând variația uzurii în funcție de densitate. Linia plină indică uzura în capul fibrelor, linia punctată uzura în secție tangențială, ambele exprimate în mm.

pot arăta creşterea neregulată precum: salcâm ⟨nr. 13, Ciuperceni, n = 3,34⟩, fag ⟨nr. 70, Rusca Montană, n = 14,90⟩, mesteacăn ⟨nr. 68, Rusca Montană, n = 10,60⟩ care deşi în capul fibrelor arată o uzură foarte mică de 0,17 mm, totuşi nu este omogen.

Concluziile acestea sunt în concordanţă cu faptul cunoscut că densitatea fibrei lemnoase este aceeaşi, oricare ar fi esenţa arborilor, şi că diferenţele de densitate provin numai din creşterea diferită, precum şi din compunerea diferită a inelelor anuale. Tot aşa şi uzura ar diferi din cauza creşterii inelelor şi, în cazul uzurii în capul fibrelor, materialul prezentându-se sub acelaş unghiu, uzura ar fi aproape aceeaşi.

Putem rezuma datele obţinute pentru fiecare caz în parte, făcând mediile pentru fiecare esenţă în parte. Obţinem atunci următoarea clasificaţie, în care esenţele diferite sunt aranjate după densitate, clasificare care corespunde aproape cu aceea după uzură.

No. corent	Esenţa	D_0	Uzura		n
			în cap	radial	
1	Brad	384,2	2,84	8,94	3,1
2	Pin	413,2	2,83	4,49	1,6
3	Molid	430,0	2,27	10,65	4,7
4	Tei	433,3	1,48	6,56	12,0
5	Anin	462,1	1,19	6,73	5,5
6	Plop	496,3	0,95	4,88	5,1
7	Larice	504,7	2,27	3,21	1,4
8	Salcie	513,5	0,80	4,67	5,8
9	Cireş	523,3	0,59	2,92	4,9
10	Scoruş	558,8	0,54	3,09	5,7
11	Paltin	562,5	0,48	2,32	4,8
12	Mesteacăn	608,7	0,38	1,87	4,9
13	Jugastru	618,6	0,41	1,44	3,5
14	Ulm	634,7	0,64	2,29	3,6
15	Frasin	673,3	0,67	1,80	2,8
16	Fag	681,9	0,37	2,44	3,1
17	Gorun	737,5	0,64	1,94	3,0
18	Salcâm	739,9	0,54	1,32	2,4
19	Cer	758,8	0,86	1,89	2,2
20	Carpin	760,7	0,41	1,46	3,5
21	Gârniţă	779,4	0,51	2,11	4,1

Nu am la îndemână alte date referitoare la încercări de acest fel, decât cele date de *G. Lang* în cartea sa *Holz als Baustoff.* Incercările făcute de acesta sunt la diferite procente de umezeală şi nu unitar ca ale noastre. Valorile date sunt deci în genere mai mici. Iată de ex. datele pentru ştejar ⟨pag. 141⟩ recalculate pentru un diametru d=50 mm şi o durată de 3 minute.

Stejar moale	în capul fibrelor	0,58 gr.
	lateral	0,97 »
Stejar mijlociu	în capul fibrelor	0,31 »
	lateral	1,91 »
Stejar grob	în capul fibrelor	0,23 »
	lateral	0,48 »

Cum la umezeală uzura este mai mică, comparaţia poate fi considerată favorabilă, lemnul nostru prezentându-se în bune condiţiuni din acest punct de vedere.

Lăsând aceste date experimentale la examinarea colegilor ingineri silvici, cred că ei vor putea scoate şi mai multe concluziuni. Şi dacă unele din acestea ar trebui modificate sau altele întregite, aşi primi cu cea mai mare plăcere materialul necesar, pentru ca prin încercări suplimentare şi repetate să se poată strânge materialul vast de care avem nevoe, pentru studierea proprietăţilor lemnului, aşa de variate şi aşa de interesante pentru inginerul constructor şi pentru cel silvic [1]⟩.

1⟩ Studiul de mai sus a fost prezentat la Congresul Internaţional pentru încercarea materialelor, care s'a ţinut în anul acesta la *Amsterdam*, unde a fost primit şi înscris la ordinea de zi în programul congresului pentru ziua de 16 Sept. în secţiunea C. ⟨Diverse materiale⟩. Autorul neputând lua parte la congres, comunicarea nu a mai putut avea loc.

RÉSUMÉ

«L'usure des bois sous l'effet d'un jet de sable»

Comme la résistance du bois à l'usure nous intéresse en vue de certaines constructions, M. Teodoresco s'applique à l'etude de ce phénomène. D'abord, l'auteur nous fait remarquer les difficultés qu'on rencontre en général dans la pratique des essais, à cause de la grande variété des facteurs qui détérminent les qualités du bois. Ensuite, il fait un exposé de l'essai à l'usure sous l'effet d'un jet de sable. Après, il compare les résultats avec ceux obtenus à l'aide d'autres méthodes, — comme par exemple celle dite «à la bille» de Brinell ou de Janka. M-r Teodoresco apprécie les différents facteurs qui influencent les résultats, et il fait le choix de la méthode d'essai qui consiste en l'application, à une pièce de bois d'un jet continu de sable sur une surface de 50 m m de diamètre, pendant trois minutes. L'usure exprimée par la «perte en poids» (en grammes), est transformée par des calculs en une couche uniforme — appréciée en milimètres — qui représente l'usure réelle du bois. Pendant l'expérience, on doit s'assurer de la siccité complète du bois et de la constance du jet de sable.

Après avoir fait une énumération des résultats obtenus pour différentes essences, l'auteur conclut que la perte en poids pour une section transversale donnée, varie peu, tandis que pour une section tangentielle elle varie irrégulièrement et dépend surtout de l'épaisseur de la couche annuelle. On peut affirmer que l'usure est en rapport inversement proportionnel avec la densité, ou — en d'autres termes, — qu'elle est d'autant plus forte que la densité est plus faible. Le rapport de ces deux usures peut donner des aperçus intéréssants sur la régularité des croissances et l'homogénéité du matériel. Les résultats des essais ont été inscrits dans un tableau, publi à la fin de l'article, dans lequel on trouve pour une essence de densité connue, l'usure en milimètres sur une section transversale ou radiale.

ȘESUL DINTRE DUNĂRE ȘI TISA ȘI CEL DINTRE TISA ȘI RAMIFICAȚIUNILE CARPAȚILOR

FORMAȚIUNILE DE PLANTE ȘI FACTORII PRINCIPALI CARI INFLUENȚEAZA VEGETAȚIA

de Prof. I. PRODAN (Cluj)

(Urmare și sfârșit)

Regimul pluviometric și seceta

Cauzele absenței pădurilor

In privința caracterului general climateric al șesului studiat părerile autorilor diferă. Unii spun, că clima acestei imense câmpii este secetoasă, alții din contră susțin, că ea este suficient de umedă, iar anii secetoși sunt de domeniul excepțiilor. Printre cei dintâi amintim în primul rând pe *Lorenz și Rothe.* Iată verdictul lor în această materie: «In pustă, chiar dacă solul este fertil, nu cresc arborii, căci perioda activă de vegetație, care începe în Aprilie — când înghețurile sunt încă relativ dese — și durează până în luna Iunie, când începe seceta, este prea scurtă pentru formarea inelelor anuale..... în Karst din contră clima fiind mai caldă, creșterea arborilor nu e stânjenită, căci vegetația trece la viața activă cu o lună mai curând, iar toamna mugurii au mai mult timp la dispoziție pentru compteta lor desvoltare». Se vede deci, că autorii consideră chiar clima stâncilor pleșuve ale Karstului mult mai favorabilă vegetației arborescente, decât pe aceea a șesului studiat.

Fitogeograful *Kerner* ajunge la concluzii identice.

Această teorie astăzi nu mai e susținută de nimeni. Știut este doar, că orașele din pusta Ungariei și din voivodina Bacica sunt plantate cu cele mai variate specii de arbori, iar nisipurile sburătoare sunt plantate cu vii și pomi numeroși și fixate prin păduri întregi de salcâmi. Primul, care în mod temeinic a infirmat această teorie, a fost *Toth Mike.* Lui i-au urmat *Mágocsy Dietz Sándor, Borbás Vincze, Bernátsky Jenö,* ș. a.

Totuși faptele există și cer o explicare. Pe pustă pădurile sunt mai puține și mai rari, decât în alte părți ale țării. Care e

cauza acestui fenomen paradoxal? Bernátsky într'un documentat studiu, arată că dacă în pustă pădurile sunt mai puţine decât în alte părţi şi în deosebi decât pe nisipurile sburătoare, apoi cauza nu este nici ingratitudinea solului, nici aceea a climei, ci pur şi simplu omul şi animalele lui de casă. Intr'adevăr cu sporirea populaţiunei se iau terenuri noi în lucrare, cari sunt date producţiunei agricole propriu zise. Aceste porţiuni de teren se sustrag pădurilor, cari cedează mereu din teren şi în primul rând acolo unde fertilitatea lor este mai mare. Urmarea este o deplasare şi o strâmtorare a pădurilor — cari dau o rentă mai mică — spre locurile nisipoase şi mai puţin fertile, cu cari agricultura nu are ce face. Concluzia irefutabilă, care se degajează din argumentele lui *Bernátsky* este următoarea: Solul şi clima şesului studiat (unguresc şi jugoslav) favorisează vegetaţia arborescentă. Lipsa pădurilor trebueşte atribuită acţiunei nefaste a păşunatului şi a omului, iar prezenţa lor pe nisipuri, împrejurării, că acolo ele sunt mai puţin expuse acestor acţiuni nefericite şi nici de cum faptului, că acolo clima ar fi mai favorabilă decât aiurea, după cum susţine Kerner.

După cele expuse cred că aduc cu un nou fapt, care documentează că clima şesului ungar e prielnică nu numai esenţelor lemnoase aclimatizate, ci chiar şi celor ornamentale, cari adeseori se sporesc şi prin seminţe.

Făcând abstracţie de arborii cu foi caduce şi băstinaşi, să vedem cari sunt speciile de origină streină, cari s'au adaptat pe deplin împrejurărilor din şes şi dintre cari unii se înmulţesc şi prin seminţe. In primul rând vom aminti pe *Catalpa* şi *Paulownia*. Prin soluri mai bogate vegetează: *Tilia cordata, T. tomentosa, T. platyphylla, T. americana, Fraxinus excelsior, Ailanthus, Quercus* etc. Pe terenuri fixate reuseşte: *Broussonetia papyrifera, Morus alba* şi *M. nigra, Gleditschia, Celtis, Platanus, Salix babilonica, Acer, Amorpha fruticosa, Elaeagnus, Aesculus, Xanthoxylon fraxineum.*

Pentru fixarea nisipurilor sburătoare se întrebuinţează în special salcâmul, iar prin terenuri alcaline întâlnim: *Umus glabra, Sophora japonica, Ailanthus glandulosa, Tamarix gallica* etc. Dintre Conifere, cu deosebire prin parcuri, se întâlnesc mai adeseori: *Pinus nigra, Picea pungens f. argentea, Picea excelsa* şi *Abies pectinata.* Lista aceasta cuprinde numai pe cei mai însem-

nați arbori ornamentali ai sexului, dintre cari majoritatea nu se înmulțesc prin sămânță.

Deosebirile între arborii plantați și între aceia cari se desvoltă în mod spontan din sămânță proprie, nu sunt esențiale cel mult primilor se dă o atențiune mai mare, iar cei din urmă sunt lăsați în mâna sorții. Ingrijirile cari se dau de obiceiu arborilor plantați și cari consistă în alegerea unui teren favorabil, a expoziției, în stropiri până la prindere, în rărirea lăstarilor, îngrădiri, transplantări pentru cazul când solul nu este priincios, în complectări ulterioare sunt contrabalansate prin puterea mai mare de rezistență a acelora, cari cresc din sămânță și sunt lăsați la discreția sorții.

Natura lucrează pe bază de selecțiune și înarmează singură pe acei indivizi, cari nu se sustrag acțiunei ei, făcându-i mai rustici, mai rezistenți și mai longivivi decât pe aceia, cari stau sub paza și îngrijirea directă a omului. Dintre arborii cari cresc din sămânța proprie amintim în primul rând *Ailanthus glanaulosa*, în cimitire, pe marginea șanțurilor, prin grădini și pe marginea drumurilor; în aceleași locuri găsim pe *Fraxinus excelsior*, iar dealungul liniilor ferate *Amorpha fruticosa* și *Tamarix gallica*. Tot prin cimitire și grădini, ba chiar și pe străzi vegetează *Acer plantanoides*, *Acer pseudoplatanus* și *Acer negundo*. Amintim încă în această ordine de idei: *Tilia tomentosa*, *Celtis*, *Ulmus*, care este puțin exigent față de sol, *Salix babylonica* căreia îi priesc locurile mai umede. Dintre tufanele pururea verzi mai răspândită este *Mahonia*, iar *Gleditschia*, care formează frumoase garduri vii, se înmulțește foarte bine și prin lăstărire. Dintre Conifere *Juniperus communis* e poate unicul, care se înmulțește prin sămânță. Dintre pomii fructiferi în această categorie cad: Vișinul, nucul, cireșul, iar în domeniul dela Gyulavár (în Ungaria) am observat, că și Castanul se comportă la fel. Tot aici am văzut puieți de *Quercus pedunculata*, crescuți și din sămânță proprie. Insămânțarea acestui arbore se face în brazde de câte 15—17 cm adâncime. După 2—3 ani se răresc puieții, iar lipsurile se completează cu *Fraxinus excelsior*. In fine trebue să amintim și *salcâmul*. Facultatea salcâmului de a da pueți din rădăcini subterane este uneori așa de mare, încât se impun răririle chiar dela început. In decurs de mai mulți ani nu am putut observa, ca salcâmul să se răspândească în mod spontan prin semințe.

In ce privește lipsa pădurilor în șesul dintre Dunăre și Car-

pați, trebue să amintesc și modesta mea părere, care s'ar putea rezuma în următoarele: Dușmanul cel mai periculos al pădurilor din șes nu e într'atâta căldură decât flagelul comun al tuturor pădurilor aflătoare în ținuturile cu o climă mai caldă și anume insectele în primul rând și apoi ciupercile.

Pagubele pe cari le pricinuesc acești inamici vegetației arborescente se urcă la milioane în fiecare an. Ca mijloc de combatere s'a încercat și în șesul studiat sistemul americam. Acesta consistă în favorizarea dușmanilor naturali ai insectelor vătămătoare, a păsărilor și a insectelor entomofage, printre cari trebue să amintim câteva specii ale genului *Carabus*. Este lucru demonstrat că dacă pădurile de sălcii, din cursul Dunării, nu s'au prăpădit cu desăvârșire, fenomenul se datorește numai acestor insecte din genul Carabus. Un aliat al omului contra insectelor și a larvelor vătămătoare sunt la noi *Ichneumonizii*, cari își depun ouăle lor în corpul larvelor stricătoare, ucizându-le în felul acesta.

Se pare că la noi nu se apreciază îndeajuns imensele servicii ce ni le pot aduce *Ichneumonizii*. *Ratzeburg* dedică un capitol special studiului acestor insecte folositoare și pretutindeni unde s'au făcut încercări experimentale cu ele pentru combaterea larvelor, rezultatele au fost deasupra tuturor așteptărilor.

Dintre ciuperci, cea mai răspândită prin pădurile noastre este *(Microsphaera quercina*, numită și *Oïdium Quercinum)* care atacă stejarul.

După ce ne-am ocupat de părerile acelor climatologi, cari consideră clima șesului ca climă secetoasă și neprielnică pădurilor, putem trece în revistă și obiecțiunile acelora, cari susțin contrariul, că clima șesului nu e excesivă.

Amintim în primul rând pe *Rona Zsigmond*. Iată considerațiile pe cari își bazează concluziile acest reputat climatolog: 1) Cantitatea de precipitațiuni apoase, cari cad în șes la începutul verii (Mai—Iunie), este respectabilă. 2) Chiar în lunile cele mai călduroase cad încă 160—170 mm ploaie. 3) Frecvența ploilor în lunile Mai—Iunie este atât de însemnată încât 21% din totalitatea zilelor cu precipitațiuni a unui an revin acestor 2 luni, iar media anuală a precipitațiunilor nu cade niciodată sub 500 mm, și se menține între 500—600 mm. 4) Cantitatea precipitațiunei chiar și în locurile cele mai nefavorabile (cum e d. e. partea mijlocie a Tisei) variază între 50—60 cm și nici într'un loc nu se scoboară sub

această cifră, ceeace pentru un șes înconjurat cu munți și a cărei altitudine deasupra mării nu se ridică peste 100 m se poate considera ca o cifră destul de favorabilă.

Rona atribue o deosebită importanță acestor considerațiuni. Această distribuție a precipitațiunilor apoase este de o mare însemnătate. Știut este doar, că grâul în Europa mijlocie se coace în a doua jumătate a lunei Iunie. Prin urmare această plantă agricolă profită încă de apa din Mai și Iunie. Dacă maximul de precipitațiuni apoase s'ar realiza în Iulie și August, cum e cazul în Germania și Austria, atunci probabil întreaga agricultură a țării noastre ar trebui să ia o altă direcțiune.

Rezultatul economic al plantelor de cultură depinde în primul rând de felul cum sunt distribuite pe anotimpuri, cele două elemente climatologice mai importante și anume: căldura și umiditatea. Iată câteva observațiuni făcute în această privință asupra șesului dintre Dunăre și Tisa.

Vara este puțin favorabilă în următoarele cazuri:

1. Când unei ierni cu caracter umed și temperat îi urmează o vară cu multă umezeală. In cazul acesta se întâmplă adeseori, că apele freatice ajung la suprafață și provoacă inundări.

2. Când unei ierni uscate îi urmează o vară uscată, în cazul acesta avem lipsă de umezeală.

3. Când unei ierni moderate, chiar dacă a fost suficient de umedă, îi urmează o primăvară cu vânturi predominante de SE, iar vara este uscată și, prea călduroasă, în cazul acesta vom conta întotdeauna pe secetă.

Din contră:

1. Dacă vara este uscată și caldă, dar urmează unei ierni umede și moderate, iar primăvara lipsesc vânturile de SE, sau 2. Dacă după o iarnă uscată și rece vine o vară ploioasă și cu o temperatură moderată, nu vom conta niciodată pe secetă.

Lipsa precipitațiunilor în luna Martie și Aprilie este favorabilă agriculturii, căci pământul fiind destul de afânat umezeala se păstrează foarte bine în sol. Din contră ploile ar bătători solul la suprafață, restabilind capilarele și favorizând în felul acesta pierderea apei înmagazinate în timpul iernii.

Dacă facem abstracție de plantele cultivate, vedem că, pe șesul tratat, vegetația nu suferă decât în anii prea secetoși. Astfel au fost d. e. anii 1916 și 1917. Temperatura urcată ce domnia în

tot timpul zilei în asemenea ani își traduce influența asupra arborilor și a tufanilor în primul rând, cari se usucă. Semănăturile iau o coloare palidă, cerealele se scurtează, iar în spice numărul boabelor este mai redus. In genere, câmpul întreg îmbracă o haină gălbuie-arsă și pe acest fond uniform abia ici-colo se prefiră pete verzi, ultimele protestări ale vieții, care nu voește să se dea bătută. De fapt moartea e numai aparentă, căci sub mohorâta haină prevestitoare, viața nu cedează decât pas cu pas și în vreme ce iarba cade sub ascuțișul coasei — câmpul se populează de plante cu înfățișare streină având spicul digitat cum sunt *Andropogon ischemum, Gynodon dactylon,* rezistă bine secetei și căldurei dogorâtoare. Pe ruinile vieții apuse și deasupra cadavrelor se ridică o nouă viață, mai bine adaptată, deci mai rezistentă. Reprezentanții acesteia sunt: *Grypsis* prin sărături, genul *Setaria,* care umple locul arăturilor după epoca secerișului, apoi *Digitaria sanguinalis* etc. Urmează apoi armate întregi de plante ca: *Malva, Chenopodium, Polygonum, Althaea,* prin locuri mai umede *Mentha* s. a. Momentele acestor lupte pe viață și pe moarte nu arareori prezintă note patetice. Așa ismele păroase numite Spicastrae cu tot cojocul gros pe care li l-a dăruit natura, își aruncă frunzele inferioare tocmai în toiul luptei și-și păstrează numai pe cele superioare, cu ajutorul cărora ajung de-și asigură descendența pentru anul viitor. Ceva mai favorizată în acest războiu cu seceta este din isme grupul *Capitatoelor, Verticilatelor* și *Pulegium,* cari au încă umezeală suficientă în solul din care se nutresc, apoi Spicastraele de pe marginea șanțurilor de pe lângă șosele, cari se adăpostesc în umbra plantelor de pe marginea locurilor cultivate: ca Sorgul, floarea soarelui, sau a arborilor de tot soiul. In societatea ismelor păroase întâlnim pe *Morrubium,* iar prin miriști alături de *Setaria* pe *Stachys annua.* Pe marginea mirișstilor și dealungul drumurilor de câmp vegetează specii de Verbascum prăvuiți, *Linaria* cu foi pieloase și verzi *(vulgaris, gonistifolia),* iar prin terenuri nisipoase-loessoase *Polycnemum* și *Salsola kali.* Păsunile părăsite și bălgate de oi oferă condițiuni splendide pentru *Sambucus ebulus* cu frunze ofilite și cu fructe negre, aici întâlnim și reprezentanții genului *Lappa* cu flori roșiatice și fructe spinoase.

Statice cu inflorescența ei violetă, îmbracă în spre toamnă câmpii întregi alcaline sau semialcaline într'o frumoasă haină lilia-

chie, iar *Euphorbia* așterne o manta gălbuie pretutindeni unde vegetează. Foarte caracteristică, tuturor stepelor dealtfel, este *Eryngium campestre*. Iar condițiunilor din șesul dintre Dunăre și Carpați în special adaptate sunt: *Salsolaceae*-le și *Compositaee*-le, precum și unele familii înrudite de aproape cu acestea, ca: *Polygonaceae-le, Dipsaceae-le* etc. Un contrast de preferințe se observă între *Chenopodium* și *Atriplex*, primul iubind mai mult locurile umbroase, iar al doilea mai mult pe cele aride, fierbinți.

Ambele aceste genuri prezintă un fenomen de heliotropism, care consistă în faptul, că pe temperatură ridicată, ele își îndreaptă întotdeauna muchea frunzelor înspre soare. Foarte comună, prin locuri aride alcaline, e *Camphorosma ovata*, care colorează câmpul în roș, iar dintre reprezentanții genului *Kochia*, întâlnim prin loess pe *K. prostata*, prin nisipuri pe *K. arenaria*, prin terenuri alcaline pe *K. sedoides*, iar prin ternuri argiloase și humoase, cultivată sau subspontană crește *K. scoparia*.

Speciile de *Corispermum* cu înfățișare asemănătoare cu *Kochia* trăiesc mai mult pe nisipuri. Foarte bine adaptate căldurilor caniculare mai sunt *Amaranthaceaele* cari făceau parte odinioară din Salsolaceae. Dintre acestea *A. retroflexus* trăiește mai mult prin locuri cultivate, prășite. iar *A. albus* originar din America se comportă modest, postându-se pe marginile și șanțurile drumurilor de țară. Tot printre plantele cele mai rezistente la secetă, vom aminti pe *Polygonum aviculare*, care din depărtare ne face impresia de *Camphorosma*, cu deosebire când se află în masă, iar ruda sa *P. arenarium* duce o luptă cu mult mai grea pe nisip. Iată acum și o înșirare a Compositaelor celor mai obișnuite pe stepa dintre Dunăre și Carpați. Prin loes, întâlnim: *Artemisia annua, A. scoparia, A. campestris* var. *sericea* etc., prin locuri nisipoase: *Centaurea micranthos, C. arenaria, C. Tascherii, Achillea ochroleuca, Inula.* Prin nisipuri alcaline vegetează: *asplenifolia*, iar prin terenuri alcaline *Artemisia monogyna, Aster canus, A. tripolium Podospermum* etc. Prin locuri humoase sau argiloase întâlnim: *Centaurea micranthos, C. pannonica, C. solstitialis f. intermedia, Carthamus lanatus, Carduus nutans, C. acanthoides, Crypsis, Lactuca, Picris, Cichorium Intybus, Senecio tenuifolius* etc. Prin terenuri umede, cresc: *Eupatorium cannabinum, Inula* și *Pulicaria.* Amintim încă pe

Leontodon autumnale, iar dintre Dipsaceae genurile *Knautia*, *Scabiosa* și *Dipsacus*.

Dar efectele temperaturei urcate și ale secetei nu se traduc numai asupra aspectului exterior al stepei, ci și asupra constituției intime a plantei. Într'adevăr temperatura ridicată din șesul tratat provoacă o mulțime de modificări morfo și fiziologice asupra plantelor. Așa d. e. s'a observat, că în șes unele plante cultivate dau o producție mai mică, altele au o creștere mai tufoasă, iar altele sunt lemnoase și mai păroase, decât congenerele lor din alte regiuni. Iar un caracter aproape universal pentru toate plantele din stepa amintită este, că ele înfloresc înainte de a fi ajuns la desvoltarea deplină; în unele cazuri numărul florilor este redus ⟨bobul, cartofi⟩, iar a doua înflorire în cursul aceluiaș an este foarte puțin obișnuită.

Fructele sunt mai mici, mai pipernicite, se află în număr mai redus, în spicele de grâu numai câteva boabe și acelea sbârcite. Uneori fructele primesc un gust amar ⟨castraveții, porumbul și ghinda de stejar⟩.

Atât despre influența căldurilor de stepă asupra vegetației în genere.

Există însă unele regiuni de stepă, și încă nu departe de șesul studiat, cari sunt caracterizate printr'o cantitate și mai mică de precipitațiuni apoase. Am văzut, că în șesul dintre Dunăre și Tisa, media anuală a acestor precipitațiuni nu scade niciodată sub 500 mm. Ei bine, pe valea Prutului și la gurile Dunării, există regiuni cu 400 mm precipitațiuni anuale, ba uneori mai puțin. Aspectul, pe care-l ia vegetația. în aceste regiuni este foarte puțin variat și uscat. Ele sunt covârșite de obiceiu de *Artemisia austriaca*, care împrumută câmpiilor o coloare sură, uniformă. Această plantă se asociază de obiceiu cu *Aspenila humifusa* și cu *Hieracium echioides* și tustrele domină stepele uscate în tot cursul verii. Ceilalți reprezentanți, mai puțin numeroși, variază după regiuni. Aceștia sunt: *Herniaria incana*, *Scleranthus verticillatus*, *Potentilla pilosa*, *Eryngium campestre*, *Falcaria Rivini*, *Verbascum*, *Ceratocarpus arenarius*, *Asperula galioides*, *Scabiosa flavesceus*, *Lynosiris vulgaris*, *Inula germanica*, *Achillaea collina*, *A. setacea*, *Pyretum millefolium*, *Centaurea arenaria*, *C. micrantha*, *C. jurincaefolia*, *C. solstitialis*, *C. orientalis*, *Xanthium spinosum*, *Salvia nemorosa*, *Euphobia gerardiana*, *Hieracium*, *Umbelliferae*, etc.

Această haină cenușie caracteristică stepelor și provocată de *Artemisia* se întinde și în stepele rusești și chiar mai departe până spre stepele Asiei de mijloc. Așa rezultă cel puțin din comunicările escursioniștilor, cari au botanizat prin acele părți.

Transpirația. Este un fenomen fisiologic. Perderea de apă pe care o suportă plantele în urma acestui fenomen este înlocuită mereu și pompată prin rădăcini din sol. Când acest schimb este împiedecat din vre-o pricină oarecare, planta suferă și ca să nu piară trebue să recurgă la o mulțime de artificii, cari se trădează mai ales în morfologia ei externă. De aci, aspectul atât de caracteristic și distinctiv la plantele de stepă.

Iată câteva din aceste adaptări:

O parte însemnată din plantele de șes, dar în special acelea, cari trăiesc pe terenuri arenoase și loesoase, unde umezeala solului e foarte redusă, au de obiceiu frunze înguste și pieloase, tari; iar speţele cu frunze mai late își adună frunzele în timpul zilei, micșorând astfel suprafața de evaporație a apei din celule. Unele speţe de stepă se caracterizează prin frunze superioare alungite și așezate pe un petiol foarte lung; altele au frunzele dispuse în direcție perpendiculară, ca *Inula, Lactuca, Chenopodium album.* Acelaș rol îl îndeplinesc perii de orice gen la plante. Uneori, pentru mărirea efectului, perii secretează un fel de substanță ceroasă, care împiedică și mai mult transpirația; de ex. la *Salicaceele* terenurilor nisipoase, acest strat de ceară e mai bogat, decât la aceleași plante, cari cresc însă prin terenuri mai umede *(Salix acutifolia).*

Predispozițiile acestea le-au moștenit și plantele cultivate, totuși în măsură mai restrânsă. Se impune deci, ca să fim cu atât mai precauți, când e vorba de tratamentele ce aplicăm acestor plante. Durere, această condiție nu se realizează întotdeauna. Așa d. e. unii grădinari comit o mare greșală la trunchiarea arborilor, tăindu-i prea mult. Se știe, că rolul arborilor plantați pe străzile orașelor nu este numai estetic, ci ei sunt meniți să-i dea umbră și să imobilizeze o parte însemnată din praful străzilor, prinzându-l pe frunzele lor. Când se fac tăierile crengilor, unii grădinari taie aproape întreagă coroana; motive de ordin social sau igienic (abtența luminei în camere, ruperea firelor de telefon) îndreptățesc această operație îndeajuns, dar nu și felul în care se practică de cele mai multe ori. Căci nu toți arborii suportă tăieri adânci și în primul rând nu aceia, cari au frunze late. Din cauza aceasta, în

vreme ce salcâmii și *Celtis* nu se resimt în urma tăierilor, arțarii suferă aproape întotdeauna. Tăierile grăbesc transpirația și atunci când sunt prea radicale aduc cu sine nimicirea sigură a arborilor, îndeosebi în cazul când imediat după tăiere se stabilește un regim anticiclonic, cu călduri mari.

Un caz trist am observat la Sombor în primăvara anului 1917, când tăindu-se coroana arborilor *(Acer platanoides, A. pseudo-platanus)* de pe străzile orașului, $^1/_3$ parte din ei au căzut jertfă acestei operațiuni, deoarece imediat după tăiere a urmat călduri dogoritoare. Dintre toți arborii supuși operațiunii susnumitele mai bine poate suporta această operațiune *Celtis*-ul.

Umiditatea aerului

Pentru exprimarea umidității aerului, în climatologie se întrebuințează două noțiuni și anume aceea de umiditate absolută și umiditate relativă. Importanță mai mare însă atât în studiul climatologiei, cât și în cazul nostru special, nu se dă decât umidității relative, care singură e accesibilă simțurilor noastre. Se numește ***umiditate relativă***, a vaporilor de apă, cari se găsesc la un moment dat în atmosferă raportul sau câtul dintre forță elastică actuală și forța elastică maximă. Umiditatea relativă e o cantitate variabilă în timp și în spațiu. Pe șesul dintre Dunăre și Carpați diagrama acestor variațiuni, prezintă două minime și anume unul în luna Aprilie, iar altul în luna Iulie. Regiunile de munte din contră au un singur minim, care se realizează în Iulie, iar amplitudinea umidității în cursul unei luni sau a unui an e mult mai mică, decât la șes. Pe șesul tratat se observă uneori o diferență de 17 C între termometrul ud și între cel uscat, ceeace arată cât de mult poate să scază umiditatea relativă a aerului, căci cu cât această diferență e mai mare, cu atât va fi și umiditatea relativă mai scăzută.

Diferența aceasta de umezeală între regiunile de munte și între cele de șes, precum și variațiunile mai accentuate ale umidității relative la șes, se repercutează asupra vegetației. Un prim efect este, că la munte și în genere în regiuni cu un procent mai mare de umiditate predomină mesofitele, pe când la șes predomină din contră xerofitele. Dar variațiunile mai mari și lipsa umidității poate să ducă cu sine dispariția completă a unor plante. Așa d. e. pe

șesul tratat lipsesc Filicinele[1]) sau în tot cazul numărul lor e foarte redus. Cauza principală a acestui fenomen este în genere procentul mic de umiditate, care se găsește în sol și în aer, dar în special absența umidității relative, care poate înlocui până la o limită chiar și umezeala solului. O altă pricină, de mai puțină importanță însă, se poate reduce la particularitățile pădurilor și ale terenului. Într'adevăr flora șesului nu e lipsită de ferege aquatice, ca *Marsilia, Salvinia,* crește Equisetum, ba chiar și *Ophioglossum,* dar ferigele propriu zise nu au decât un singur reprezentant mai comun în aceasta floră: *Nephrodium thelipteris* și nici acesta nu se găsește prin păduri, ci mai mult pe lângă ape.

Se poate spune deci cu certitudine, că absența ferigelor în șes este datorită uscăciunei stepei tratate și această aserțiune e în deplină concordanță cu toate experiențele pe cari le fac grădinarii. Se știe anume, că în culturile de seră ferigele caută totdeauna acele locuri, unde aerul e plin cu vapori de apă. Acesta e motivul pentru care nu le găsim în toată exuberanța lor, decât în regiunile muntoase, iar la șes numai pe lângă ape. De aceea introducerea lor la șes este legată de multe dificultăți și reclamă îngrijiri speciale.

Un exemplu, demn de imitat în această privință, am observat într'un parc din Giula, care aparținea D-lui Almassy Gyula. Impresia pe care o lasă acest parc este că totul a fost bine studiat și pregătit pentru cultura ferigelor. Parcul se compune din esențe rășinoase, ale căror trunchiuri sunt îmbrățișate pe o mare distanță de *Hedera helix.* Această plantă se amestecă pretutindeni cu ferigele și prin foile ei late și numeroase împiedică pierderea umezelei din sol, iar prin transpirația ei puternică, menține o temperatură scăzută, creiând astfel condițiuni cât mai favorabile pentru ferige.

---

[1]) Câteva Ferege s'au găsit în jurul Kecskemét-ului. Mai numeroase s'a aflat în pustia nisipoasă dela Deliblat: *Pteridium aquilinium (L.)* var. *lanuginosum, Asplenium trichomanes, Polypodium vulgare, Ceterach officinarum, Botrychium lunaria, Phyllitis (Scolopendrium) vulgare, Nephrodium thelipteris.* (Dr. I. Bernátsky: «Die Farne des Deliblater Sandes und ihre Pflanzengeografische Erklärung», Annales historico-naturales Musei Nationalis Hungarici, vol. II. 1904, p. 304). Proveniența temporală a feregelor din Deliblat se explică prin repartizarea mai favorabilă a precipitațiunilor lunare, decât în celelalte părți ale șesului. Adică aici cad cele mai multe ploi chiar în toiul desvoltării vegetației în lunile Mai și Iunie.

Efectul este exaltat prin numeroasele puțuri și fântâni arteziene, cari împodobesc parcul și cari contribuie și mai mult la menținerea unei temperaturi scăzute și la creiarea unei atmosfere umede. Măsurile acestaa mi se par de o importanță capitală; dovadă este că acolo, unde nu s'a ținut seama de ele, nici cultura ferigelor nu a reușit; numai astfel s'a putut semnala anomalia, că în aceiaș localitate cultura lor a reușit pe deplin în unele cazuri și a dat greș în altele.

Pe lângă condițiuni excelente s'au putut împământeni în partea nordică a stepei Ungariei chiar și ferige de proveniență străină. Așa d. e. în anul 1904 am observat la Eger ⟨Agria⟩, pe malul unei ape stagnante numită «Nagymelegviz» frumoase exemplare de «*Pteris cretica*». Această plantă acoperea până și pereții de var și criolit ai unui canal artificial, care conducea curentul de apă dela Nagymelegviz la o moară din apropiere și prospera foarte bine și în timpul ernii. Explicația acestui fenomen trebuește atribuită acțiunei de încălzire continuă, pe care o exercită vaporii de apă la condensarea lor și cari mențin prin aceasta în permanență o temperatură mai ridicată, favorabilă acestei plante.

Influența umidității aerului asupra ferigelor este evidentă, totuși, nu se poate spune, că lipsa umezelii este unica cauză, care a provocat dispariția ferigelor din pădurile șesului tratat. Mai sunt și alte cauze, cari duc la acelaș rezultat. Așa d. e. se știe, că la șes, pădurile nu sunt închise ca la munte, și arborii fiind mai rari lasă locuri goale printre ei. Prin aceste goluri pătrund razele soarelui și curenții aerului cari grăbesc perderea umezelii din sol; iar vânturile iau cu ele frunzele deslipite de pe copaci și le duc de multe ori departe, de locul în care ar fi trebuit să cază. In felul acesta depozitarea lor pe loc și formarea acelui tericiu și pământ humos, care păstrează atât de bine umezeala solului, și care înmagazinează apa de ploaie asemenea unui burete oprind-o de a se scurge la suprafață, este stânjenită. Tot din această pricină ⟨absența tericiului⟩ nu se pot împământeni în asemenea păduri nici muschii, cari prin covorul bogat, pe care îl așternu la suprafața solului, trebuiesc considerați printre cei mai de seamă agenți, cari contribuie la menținerea umezelii în sol.

O altă pricină mai trebuie căutată și în uniformitatea șesului, unde terenul e absolut plan și lipsit de accidentații; la șes nu avem acele văi adânci, răcoroase și pline de vegetație, cari dau

tot farmecul regiunilor de munte și unde se simt atât de bine plante, ca: *Lycopodium* și *Polypodium vulgare*, și nici stâncile în umbra cărora feregele își găsesc adevăratul lor Canaan.

Influența altor forme de precipitațiuni

Roua.

Se numește astfel vaporii de apă, ce-i găsim condensați și depuși pe obiectele dela suprafața solului, dimineața, sub forma unor picături mărunte. Rolul acestor precipitațiuni e destul de important, pentrucă pot substitui ploaia până la un anumit punct. Roua mai lucrează ca regulator de căldură. Anume, pentru ca să se evaporeze, consumă căldură, pe care o ia dela sol și reduce astfel gradul de temperatură în cursul zilei într'un mod simțitor. După apusul soarelui și în timpul nopții acești vapori se condensează din nou și eliberează căldura, pe care au înmagazinat-o la evaporare.

In șesul studiat cu deosebire în voivodina Bacica se întâlneau zile și de acelea în cari lipsea chiar și acest binefăcător factor al vegetației — roua. Diminețile lipsite de rouă fac o impresie foarte neplăcută.

Ceața. Este alcătuită din picături fine de apă, întocmai ca și norii. Unii autori sunt dispuși să pună pe seama ceței fel de fel de influențe asupra vegetației, ca otrăviri, etc. Acestea sunt însă toate de domeniul fanteziei. Adevărul e, că ceața lucrează numai arareori în mod direct asupra vegetației și numai în anumite condițiuni; acțiunea ei este mai mult mediată. Aceste afirmațiuni sunt foarte bine documentate în studiul lui *Hensch Arpád* asupra «Rolului ceței în țara noastră». Autorul arată lămurit, că ceața strică plantelor în special în faza lor de înflorire. Staminele au proprietatea de a absorbi, întocmai ca și un burete, umezeala atmosferică și în caz, că această umezeală trece peste o anumită limită, ele crapă compromițând în felul acesta recolta. Pagubele sunt mai simțitoare la secară, decât la grâu și la ovăz.

Toate celelalte stricăciuni pe cari le pricinuește ceața recoltelor sunt de proveniență mijlocită. Se știe anume, că orice fel de umezeală, favorizează paraziții vegetali, prin urmare și ceața. Acești paraziți atacă apoi plantele și micșorează în mod simțitor recolta. De și nu se poate preciza, care e partea care revine în special ceței în această privință, s'a observat că acest meteor favori-

zează foarte mult rugina și făinarea cerealelor. apoi *Phythophtora infestans* la cartofi: probabil, că tot ceața provoacă lipsa fructelor în spic, adică inflorescența întreruptă la anumite plante acvatice ‹Potamogeton natans, P. interruptus›.

Dar nu numai părțile supra terestre ale plantelor sunt atacate de acești paraziți, ci în foarte multe cazuri și cele subterane. Observații interesante în această privință a făcut *Horváth Géza* care arată o mulțime de cazuri, când parazitii vegetali atacă organele subterane și în special rădăcinile. El a observat paraziți pe rădăcinile mai tuturor gramineelor cultivate, pe cereale, pe porumb, mohor, *Lolium*, *Sorghum*, etc. Contra acestor inamici singura măsură de apărare este organizarea rotației culturilor în așa fel ca plantele mai expuse, să fie succedate de altele imune față de asemenea paraziți.

Ploaia. Acțiunea unui exces de ploaie asupra vegetației este foarte nefavorabilă și efectele lui se manifestă sub diferite forme. Un prim efect este, că întârzie transpirația, prin faptul că atmosfera înconjurătoare e saturată de vapori. Această întârziere provoacă perturbațiuni în funcțiunile diferitelor organe și dacă această stare durează un timp mai îndelungat, asimilația este stânjenită; urmarea e, că plantele se etiolează luând o culoare albă-gălbuie — în special frunzele. Țesuturile se subțiază, devin mai puțin rezistente,iar producțiunea scade în mod simțitor. Coloarea palidă a fânețelor și a cerealelor, în anii ploioși, e în strânsă legătură cu aceste fenomene. Această etiolare atinge tot felul de plante; eu am observat-o la salcâm, *Ailanthus glandulosa*, *Montia minor*, *Ranunculus*, *Camphorosma*, etc.

Ploaia mai exercită și o acțiune mecanică asupra vegetației. Când ploile sunt mari și repezi, această acțiune poate să devină foarte păgubitoare, pentru că culcă la pământ semănăturile și fânețele. Un exces de ploaie în timpul înfloririi sau al desvoltării fructelor stânjenește fecondația, și împiedecă maturațiunea fructelor; alteori provoacă mucegăirea și putrezirea lor.

Grindina. Este cea mai periculoasă, dintre toți meteorii apoși. La șes, unde face ravagii mai mari, decât la munte, pagubele pe cari le aduce semănăturilor sunt foarte însemnate. Apare de obiceiu după călduri mari și strică mai mult cerealelor și pomilor roditori; uneori efectele grindinei nu sunt momentane, ci apar mai târziu, manifestându-se în căderea fructelor de pe pomi înainte de

maturitate. Grindina rupe epiderma mlădițelor tinere și frunzele și prin aceasta deschide drumul larg diferiților parasiți vegetali și animali, cari se incuibă în interiorul plantei, provocând boale și micșorând recolta. Efectele grindinei variază după plante și după stadiul lor de desvoltare. Așa d. e. porumbul suportă mai ușor grindina, către sfârșitul vegetației sale, adică spre maturitate, decât grâul, care — în această fază — pierde repede boabele, iar paiul fiind uscat și friabil se fărâmă foarte ușor. Din contră până când e verde, grâul nu suferă mult din pricina grindinei.

Chiciura. Când picurii de apă, cari se condensează la suprafața obiectelor, cari acoperă solul înghiață mai înainte de a se scurge sau de a se evapora, avem chiciura. Acest fenomen se observă în deosebi primăvara și toamna, Când acest strat de ghiață este foarte gros, atunci reprezintă o greutate mare, pe care unii arbori nu o pot suporta; așa d. e. Rethly Antal a observat în Martie 1915, că *Pinus nigra* nu a putut suporta o creștere de greutate mai mare de cât de 5—6 ori greutatea proprie; la mesteacăn această creștere poate merge până la 14, la frunzele de *Yucca* până la 18, la *Cichorium Inthibus* până la 30, iar la *Althaea rosea* până la 33.

O ramură de *Celtis australis* încărcată cu ghiață avea greutatea de 250 gr., iar fără ghiață cumpănea numai 22 gr. O ramură de *Ulmus* încărcată cu ghiață avea o grosime de 6.9 mm., iar fără ghiață 2.2 mm.

Zăpada. Joacă un rol important în viața plantei, căci este un isvor de umezeală, pe care o înmagazinează solul în timpul topirii ei. In timpul ernii mantia de zăpadă, ce acoperă solul servește ca o mantie izolatoare împiedecând solul de a se răci prea mult și protejând plantele și semințele căzute contra înghețurilor. Apoi cu ocaziunea topirii, care se petrece în cursul lunilor Martie și Aprilie, întârzie puțin vegetația și această întârziere este de mare importanță îndeosebi pentru pomii fructiferi, căci îi scoate de sub acțiunea nefastă a înghețurilor târzii de primăvară. Aceasta e pricina pentru care uneori se recurge chiar la artificii pentru obținerea acestui rezultat și pentru care se recomandă acoperirea cu zăpadă a zonei în care se întind rădăcinile pomilor fructiferi.

Temperatura şi coloarea florilor

Printre factorii, cari influenţează asupra colorii florilor, compoziţia chimică şi mineralogică a solului, este unul din cei mai importanţi. Aşa d. e. *Achillea asplenifolia*, care în terenuri nisipoase are o coloare roz, devine albă pe măsură ce creşte conţinutul în argilă al solului. Un alt factor, nu mai puţin important, este altitudinea. Este ştiut, că în regiunile alpine şi subpolare, coloarea florilor e mult mai vie, decât în regiunile de şes, sau în cele sudice. Fenomenul acesta se explică prin intensitatea luminoasă mai mare, care există la înălţime şi prin temperatura mai moderată; două condiţiuni, cari la altitudini mari lucrează simultan iar la şes se exclud una pe alta, încât nu-şi îmbină niciodată efectul. Chiar efectul calorific al soarelui, valorizează mult mai bine la munte, decât la şes, unde temperatura urcată moleşeşte nu numai pe om şi pe animale, dar chiar şi plantele.

Se ştie, că pe măsură ce urcăm în sus, creşte insolaţia. Pricina acestui fenomen nu trebue căutată în faptul, că razele calorifice şi luminoase au un drum scurt şi deci puterea lor e mai mare, ci în împrejurarea, că la altitudini mari puterea absorbantă a aerului este foarte mult redusă; aerul acolo e mai curat, mai puţin încărcat cu CO_2, liber de pulberi, vapori şi mult mai rar decât la şes. Urmarea este, că la munte razele soarelui nu sunt alterate în efectul lor optic, de păturile de aer prin cari trec; luminarea obiectelor e mai intensă şi de aci şi coloarea mai vie a florilor.

Toate aceste condiţiuni nu se realizează la şes decât foarte rar şi în special la începutul primăverii sau pe la mijlocul toamnei, când de obiceiu şi coloarea florilor e mai vie; se întâmplă însă uneori, cu deosebire când iernile nu sunt aspre, ca în timpul ernii coloarea florilor să se schimbe şi să devie şi mai vie. Aşa d. e. la *Bellis perennis* florile, cari în timpul verii au o coloare albă, primesc o coloare roşietică, vie în timpul ernii sau la începutul primăverii. Cauza, care provoacă acest fenomen nu cred să fie intensitatea insolaţiei, ci trebue căutată mai mult în sol, care îşi măreşte gradul lui de afânare, provocând prin aceasta procese chimice, cari se repercutează asupra colorii. Este foarte probabil, că această cauză lucrează uneori şi la altitudini mari şi asociindu-şi efectele cu acelea ale insolaţiei provoacă toate acele fenomene despre cari am amintit.

Mai sunt și alte cauze cari influențează culoarea florilor la șes; așa d. e. în zilele călduroase de vară mișcarea și jocul tremurător al aerului face culoarea să apară mai puțin clară, mai spălăcită. Un alt factor important, care poate să modifice cu totul culoarea florilor, e temperatura. Iată experiențele lui *Fitting* în această privință. *Fitting* supune două specii din fam. geraniaceaelor, *Erodium gruinum* și *Erodium ciconium* la acțiunea temperaturei și constată, că la temperatură ordinară și până la 20°C, culoarea florilor la ambele specii este albastră. Pe la 22–26°C culoarea începe a se schimba, pe la 40—42° devin roșietice, pe urmă tot mai spălăcite până când se decolorează cu desăvârșire. Aceste fenomene se repetă și în natură. Așa d. e. se știe că *Erodium ciconium* și *Erodium cicutarium* își schimbă mereu culoarea: acest schimb e în strânsă legătură cu temperatura aerului, înconjurător.

Fenomene asemănătoare se mai observă la *Campanulae*, cari își schimbă de multe ori culoarea lor albastră, luând o coloare roșietică-spălăcită, sau albă, de multe ori decolorându-se chiar. Pricina este tot căldura, care lucrează asupra materiilor colorante ce se găsesc în petale și prin modificări clinice provoacă decolorări sau schimbări de culoare.

Înflorirea

Temperatura e factorul cel mai important în viața plantelor. Primăvara, îndată ce temperatura începe a se urca, natura e chemată la viață, plantele înmuguresc, își desvoltă frunzele și florile. Data la care încep a se ivi aceste faze de vegetație diferă dela plantă la plantă. Condițiile de temperatură fiind însă identice pe întinderi mai mari de teren determină la plante trăsături comune. Așa pe șesul dintre Dunăre și Carpați ca și în regiunea Bacica în urma înghețurilor târzii de primăvară și a ceților dela începutul toamnei, plantele sunt nevoite să-și restrângă în genere fazele principale de vegetație, în intervalul de timp dintre aceste fenomene, ele încep, a se desvolta prin luna Martie și pe la sfârșitul lui Iunie și-au terminat deja misiunea, așa că nu arareori se întâmplă că în Iulie și August, în plină vară deci, câmpia tratată ia un aspect trist uscat, plantele se răresc, ceeace se datorează în parte și coasei, care se face până la această dată.

Totuși în comparație cu alte regiuni ale șesului, flora reg.

Bacica e destul de variată chiar și în toiul verii; aceasta din cauză, că condițiile naturale fiind aici mai variate, plantele își găsesc întotdeauna refugiu din calea căldurilor caniculare. Dealtcum această stagnare nu durează mult timp; ploile din luna August cheamă natura din nou la viață și o îmbracă într'o haină verde, care se prelungește până toamna târziu.

Până când însă în flora aceasta nouă de toamnă natura pune destulă originalitate, flora de vară din contră — din cauza ușurinței de a da organe adventive — poartă mai mult pecetea unui amestec, a unui comunism.

Plantele, cari alcătuesc flora șesului și a regiunei Bacica, înfloresc în genere aproape cu o lună înaintea aceloraș specii, cari cresc însă la munte sau în regiunile deluroase. Natura solului influențează de asemeni asupra epocei de înflorire, așa d. e. în solurile nisipoase această fază de vegetație suferă o mică întârziere față de terenurile compacte, argiloase, aceasta însă numai la începutul primăverii, căci la plantele cari înfloresc vara relațiunea aceasta se inversează. Este un fapt cunoscut, că grâul pe terenuri alcaline ajunge mai curând la maturitate și că în terenuri umede plantele manifestă toate o întârziere apreciabilă în înflorire.

Examinând aspectul sub care se prezintă 1) *inflorescența plantelor*, cari înfloresc primăvara, găsim, că el este de două feluri. Unele plante au *a) inflorescență spicată*, alcătuită dintr'o asociație de flori strâns unite, cari dau impresia unui întreg. Așa e cazul la *Graminee (Alopecurus, Phleum, Anthocanthum Roeleria* din *Graminee* unele își scurtează pedunculii florali semănând cu un spic, cum sunt în păduri *Melica nutans*; altele își scurtează panicula *Hierochloa australis, Poa annua, Sclerepoadura* etc. Inflorescență spicată aflăm și la *Amentaceae* (salcia, plop alun, mesteacăn), chiar și *Cruciferele* de primăvară pot fi socotite în această categorie, tot asemenea Leguminoasele, cari înfloresc spre sfârșitul primăverii.

Un al doilea tip de inflorescență, este *b) tipul rozei*, pe care-l întâlnim la *Ranunculaceae*, la *Rosaceae* (persec, cireș, vișin, măr, păr etc.). Ca fenomene caracteristice plantelor, cari înfloresc în cursul primăverii trebue să amintim încă: *c) Micimea semințelor* ex. la *Cerastium semidecandrum, Holosteum umbellatum, Stellaria media, Luzula*, apoi *Salix rosmarini folia, Potentilla arenaria.*

2. *Bogăția în substanțe de rezervă: a)* la plantele cu bulbi, ca *Scilla bifolia, Ornithogallum umbelatum, Gagea;* prin nisipuri *Crocus* și *Bulbocodium*, prin câmpuri *Muscari comosum*, iar prin câmpii alcaline *Ornithogalum tenuifolium*, dintre graminee *Poa bulbosa b)* la plantele cu rizomi: *Anemone ranunculoides, Viola, Iris c)* la tuberculoase, ca *Corydalis* etc.

3. Frunze radicale mai lungi sau mai scurte au: *Capsella bursa pastoris, Ceratocephalus, Taraxacum officinale, T. corniculatum*, iar prin soluri alcaline *Myosurus*, Viola.

4. Tulpina mai mult sau mai puțin *scapiformă*, cu flori dispuse spre vârf: *Drava, Androsaceae, Erophylla.*

5. Plante cu frunze radicale duble în permanență: *Scilla bifolia, Gagea arvensis.*

6. Unele plante pentru a-și asigura fecondarea își desvoltă frunzele abia după ce s'a petrecut actul de fecondare. Așa sunt: anumite speție de salcie, alunul și alte *Amentaceae.*

Printre *Rozaceele*, cari înfloresc în Iunie trebue să amintim *Potentilla;* acesteia îi urmează *Compositae* cu frunzele radicale așezate în rozetă destul de compactă ca: *Taraxacum serotinum, Sonchus laevis, S. arvensis, S. asper, Lactuca scariola, L. viminea, Picris hieracioides, Crepis biennis, Crepis setosa, Centaurea;* frunze radicale puternice au și *umbeliferele* etc.

In cele precedente am cuprins la un loc plantele din diferite familii, cari prezintă caractere mai mult sau mai puțin comune. Aceste caractere se văd a fi destul de stabile la plantele cari apar până la începutul lunei Iunie. Pe la finea lunei Iunie clima șesului se schimbă și apar plante cu caractere așa de deosebite încât înglobarea lor la un loc e anevoioasă sau chiar imposibilă.

Cu începerea căldurilor și a secetei din luna Iulie și August, când apele și mocirlele seacă, flora devine mai săracă în indivizi, dar destul de variată. Așa d. e. praturile mai umede, cari întrețin foarte bine *Cyperaceaele* și *Juncaceele* la început, îmbracă mai târziu o haină gălbuie, dată de *Inula* și în urmă de tot haina aceasta ia o nuanță roșie-liliachie, provocată de *Cirsium pannonicun*; prin terenuri alcaline mai întâlnim în plus pe *Cirsium brachycephalum*. Pe marginea mocirlelor și prin răzoarele și potecile cari străbat semănăturile, înfloresc *Menthae*-le în jumătatea a doua a lunei Iulie; iar prin terenuri ceva mai uscate înflorește *Leon-*

todon autumnale. Tot în interiorul zonei, în care se răspândesc *Menthae*-le, înfloreşte în cursul lunei August şi trestia.

Prin sărăturile supuse irigaţiilor, deodată cu retragerea apei apar *Crypsis, Aster pannonicum, Chenopodium* şi *Atriplex*, iar prin punctele mai ridicate: *Camphorosma ovata.* Prin păşuni alcaline mai uscate şi în urma ploilor din August reapar *Aster-canus*, apoi *Pencedanum officinale, Linosyris vulgaris, Artemisia monogyna*, cari de obiceiu au fost cosite până la această epocă; tot în urma coasei, reapar la această dată *Statice* şi *Scilla autumnalis.*

Prin câmpiile uscate şi pe coline apar *Eryngium campestre* şi *Euphorbia*, iar prin nisipuri se menţine încă *Polygonum arenarium.* Sfioasă începe să apară şi *Colchicum arenarium*, care populează deopotrivă terenurile nisipoase şi loessoase, iar pe marginea drumurilor şi pe poteci întâlnim pe *Carduus, Carthamus, Centaurea, Verbascum* etc.

Concomitent cu toate acestea podoabe de toamnă se mai găsesc ici colea încă acele *Graminee*, cari înfloresc la începutul primăverei (*Atropia*, câteva fire de *Festuca*, etc.) şi au inflorescenţă paniculată; gramineele, cari încep a înflori mai târziu au din contră inflorescenţe digitate, *Cynodon dactylon, Andropogon ischaemum, Digitaria sanquinalis, D. humifusa, D. ciliaris, Echinochloa* şi chiar unele *Cyperaceae*, cari îşi trădează prin acest caracter originea lor streină.

Plantele, cari alcătuesc flora noastră, prezintă de obiceiu o singură înflorire în cursul unui an; sunt însă unele speţe, cari înfloresc a doua oară. Aşa d. e. *salcâmul* în unii ani înfloreşte pentru a doua oară în cursul lunilor Iulie şi August (Zombor, 1908, Aug. 20); frunzele nu sunt căzute încă la această epocă; înflorirea şi florile sunt absolut normale, dar fructele nu ajung la maturitate. Am mai observat acest fenomen la următoarele speţe:

Colutea arborescens (hotarul jud. Bács-Bodrog, 1914, Aug. 30).

Îşi menţine de asemenea frunzele; înflorirea şi florile sunt normale, dar fructele nu ajung la maturitate.

Castanul sălbatic în Sombor în grădina prof. Mihálik István, 1918, Iunie. Inflorirea a avut loc cam pe la jumătatea maturităţii fructelor; a fost însă mai săracă, florile sunt normale.

Syringa vulgaris (mălin roş, liliac) înfloreşte a doua oară

prin Septembrie sau Octombrie ⟨Sombor, 1918, Sept. 24 și la 10 Oct. 1910⟩. In urma unei roaderi din partea insectelor mălinul a înflorit pentru a doua oară chiar în cursul lunei August. Cazurile speciale cari trebue să le remarcăm la această înflorire sunt următoarele:

a) Uneori își menține frunzele pe timpul înflorirei sau și le scutură pe jumătate, după împrejurări. Florile sunt normale, iar fructele rămân verzi. *b)* Alteori organele vegetative ⟨tulpina, frunzele⟩ prezintă un fenomen de atrofiere pe timpul celei de a doua înfloriri; florile sunt normale, iar fructele pipernicite, *c)* Când frunzele au fost roase de gândăcei *(Lytta vesicatoria)*, mălinul își desvoltă frunze noi în timpul înflorirei, iar înflorirea se petrece prin luna August; florile sunt normale. *d)* Uneori după căderea normală a frunzelor, planta își desvoltă frunze noi; înflorirea și florile sunt normale, dar fructele nu ajung la maturitate.

Mărul prezintă acest fenomen prin Sept., Oct. ⟨Sombor, 15 Sept., 1917⟩. Frunzele și le menține, iar dacă înflorirea e foarte bogată, unele fructe ajung chiar la maturitate. Inflorirea a doua la măr e mai frecventă în Transilvania, unde se cultivă în cantități mai mari, așa în 1917, Sept. între 20–30, toți merii, plantați pe șoseaua Sebișul săsesc–Vințul de jos erau înfloriți

Castanul sălbatec. a) Uneori frunzele sunt căzute la epoca înflorirei ⟨24–29 Sept. 1918⟩.

In vârful ramurilor mai lungi apar inflorescențe normale, dar de o coloare ceva mai palidă; fructe nu am observat. *b)* Alteori, frunzele nu sunt căzute la data la care începe înflorirea; în acest caz însă florile sunt în număr mai redus. Nici în acest caz nu am avut ocazia să văz frunze.

La vița de vie, înflorirea a doua se petrece prin Septembrie ⟨1918 la începutul lui Sept.⟩. La această dată de obiceiu frunzele sunt nimicite în parte de către *Peronospora*. Fenomenul de înflorire se semnala mult mai des odinioară, când nu se cunoștea stropirea viilor cu SO_4Cu; chiar și acum se observă, că înflorirea a doua are loc de obiceiu atunci, când din vre-o cauză oarecare nu s'a aplicat sau s'a amânat stropirea viilor; cazul acesta era destul de frecvent în timpul războiului, când din lipsa de brațe și de material, viile se lăsau adeseori în știrea Domnului. Când frunzele viței cad în urma unui îngheț de toamnă se întâmplă adeseori, ca vița să înflorească a doua oară.

Acer pseudoplatanoides și A. platanoides. La acești arbori nu am observat fenomenul de înflorire repetată, ci numai apariția unor frunze noui, ivite după pierderea celor vechi.

Rezumând cazurile de înflorire repetată și examinându-le mai deaproape observăm, că factorii cari favorizează mai mult acest fenomen sunt: a) căderea completă a frunzelor (castanul sălbatec, liliacul), b) înlăturarea frunzelor prin insecte, ciuperci, boale criptogamice (liliacul, vița de vie), c) în unele cazuri înflorirea a doua se petrece chiar și în absența acestor condițiuni.

Cu privire la data când apare acest fenomen s'a văzut, că dispariția frunzelor în urma atacurilor de insecte, grăbește apariția lui, când frunzele cad în mod spontan, fenomenul se ivește de obiceiu după căderea lor. In cadrul aceleiași spețe, florile rezultate din această a doua înflorire sunt normale la unele exemplare și atrofiate la altele, în cazul nostru special, atrofia apare la liliac atunci, când ea își menține frunzișul. O mică deosebire s'a remarcat și la castanul sălbatec, despre care spuneam, că are flori mai deschise decât de obiceiu.

Se pune întrebarea, care este cauza acestui fenomen? Majoritatea autorilor încearcă să-l explice prin anumite corelațiuni, cari există între frunze și mugurii axilari ai lor, sau între frunziș și organele sexuale ale plantei.

Sunt de părere, că înflorirea a doua la vița de vie în urma căderii frunzelor atacate de *Peronospora* este un fenomen foarte asemănător și produs de cauze identice, celelalte cazuri se pot însă atribui — cu mai multă verosimilitate — mersului favorabil al timpului, care în asociație cu anumite proprietăți latente ale plantei și în special ale mugurilor, poate să provoace apariția acestui fenomen. Dacă împrejurările sunt de așa natură, încât favorizează acest concurs de factori, cari fac ca axa florală, existentă deja în muguri, să se desvolte pe deplin, atunci avem a face cu o nouă înflorire, iar florile sunt normale, dacă din contră aceste împrejurări sunt mai puțin prielnice și nu sunt în stare să ducă la bun sfârșit desvoltarea axei florale aflătoare în muguri, așa încât din muguri se desvoltă deadreptul florile, pe când în împrejurări normale mugurii respectivi produc crengi și pe crengi se desvoltă inflorescența purtătoare de flori. In cazul când desvoltării florilor premerge desvoltării axei, avem a face cu un fenomen de atrofie axilară sau al ramurilor.

In cazul special al arţarilor, acţiunea aceasta favorabilă a timpului fiind de o durată mai scurtă s'a mărginit să-şi traducă efectul asupra corelaţiei dintre frunze şi mugurii axilari, cari se găsesc la subsuoara lor.

Concluziile, cari pot fi scoase din studiul acestor fenomene, pot fi împinse şi mai departe. Se poate spune anume, că unele spețe înclină mai mult, decât altele să manifeste acest fenomen şi apariţia lui ar fi deci în funcţie şi de speţă. Cauza acestei predilecţiuni se poate pune pe seama funcţiunii lor fiziologice ‹asimilaţie›, cari au o viteză mai mare la unele plante, decât la altele.

Se întâmplă adeseori, ca seminţele arborilor, cari trăiesc în regiuni deluroase sau muntoase să ajungă la şes, deci în condiţiuni diferite de acelea în cari s'au desvoltat. Or, la munte aerul şi clima în genere fiind mai răcoroasă, arborii trec mai repede prin diferitele faze de vegetaţie, ajung mai repede la maturitate, au în fine o mai scurtă perioadă de vegetaţie. Dacă aceşti arbori ajung la şes, ei îşi menţin această perioadă de vegetaţie până la adaptare; urmarea e că surplusul de materii nutritive, pe care-l înmagazinează în organele lor, va tinde să dea naştere unor noi organe, aceasta cu atât mai mult, când timpul nu se opune.

Mai sunt o mulţime de alţi factori, cari influenţează apariţia acestui fenomen, aşa de expoziţia terenului. Expoziţia sudică e cea mai favorabilă din acest punct de vedere. Factorul esenţial, rămâne însă mersul timpului. Acesta face, ca înflorirea a doua să nu apară în fiecare an, ci numai în anumiţi ani; când se desprimăvărează mai curând natura întreagă profită de această împrejurare; arborii înfrunzesc mai curând, trec prin toate fazele de vegetaţie cu câteva zile mai înainte şi după ce au dat fructe îşi scutură frunzele, având la îndemână un surplus de materii de rezervă. Dar planta nu poate duce mult timp o viaţă latentă, atunci când soarele îi surâde şi o îndeamnă la viaţă; urmarea este, că ea îşi cheltueşte acest surplus de materii dând naştere la flori şi fructe. Aşa se explică, pentru ce înflorirea a doua e mai rară la munte şi mai obişnuită la şes, unde toamna se prelungeşte de multe ori până prin Decembrie.

Referitor la fructele, cari rezultă pe urma acestei înfloriri s'a văzut, că în majoritatea cazurilor ele nu ajung la maturitate, uneori lipsesc cu desăvârşire; iar dacă se desvoltă şi ajung la maturitate, profitul pe care îl avem nu contează aproape nimic. Iată

ce spune în această privinţă *Bartsch* în articolul lui: «Un măr, care a înflorit şi a produs fructe de trei ori într'un an».

«In comuna Pécsvára, jud. Baranya, un agricultor a avut ideia de a transplanta un măr de 4 ani din vie în grădina lui proprie şi anume în primele zile ale lunei Februarie 1884. Acest pom a înflorit deodată cu ceilalţi şi a produs 4 mere, dintre cari 3 au căzut înainte de maturitate, iar unul a rămas pe pom şi a ajuns la coacere. In luna Iunie mărul a înflorit a doua oară şi a produs de astă dată 17 fructe. Intre timp mărul rămas din întâia recoltă a dispărut; producţia a doua şi a treia a rămas până toamna fără însă a fi ajuns la maturaţie completă. Fructele (17) rezultate din producţia lunei Iunie s'au dezvoltat binişor; perimetrul unui măr e 20—22 cm şi acum (la sfârşitul lunei Decembrie) se sbârceşte uscându-se. Intr'un exemplar, pe care l'am tăiat, am observat că cele 5 loje ale ovarului sunt desvoltate normal, dar goale, sau mai precis cele 10 seminţe nu s'au desvoltat deloc, ci au rămas aşa cum erau în primele zile după fecondare. Carnea acestui măr e acră, necoaptă. Un exemplar din producţia lunei August are un perimetru de 15—16 cm şi e de prezent în uscare; carnea acestuia e şi mai tare şi mai puţin coaptă, decât a celuilalt; ovarul e ceva mai bine dezvoltat şi într'o lojă am găsit un sâmbure de mărime obişnuită, cu o coajă albă şi cu un mugur mic, nedesvoltat. Gustul e mai acru şi mai amar, decât al celuilalt».

Eu însumi am avut ocazia să văd la Cluj două mere mari de consistenţă pieloasă, rezultate din înflorirea a doua a unui măr; aceste mere s'au pus la păstrare pentru iarnă şi şi-au menţinut foarte bine aroma lor plăcută.

Influenţa vântului

Vântul joacă un rol important în viaţa plantelor şi în formaţiunea geologică a solurilor. Se ştie, că terenurile acoperite cu loess sunt de origină eoliană; iar nisipurile sunt veşnic expuse acţiunei vântului, care le ia şi le transportă, depozitându-le la depărtări mari de locul de unde le-a ridicat. Această acţiune ia uneori proporţii atât de violente încât avem adevărate ploi de nisip. Asemenea ploi s'au observat în Ungaria, în ziua de 25 şi 26 Februarie 1926 în regiunea de peste Dunăre; nisipul a fost adus din Deliblat (Banatul sârbesc) şi la depozitare conţinea particule fine

de argilă, humus, părți de rădăcini, etc. Un fenomen asemănător a avut loc în 1901, când se crede, că nisipul a fost adus chiar din Sahara. Se vede din aceste exemple, cât de importantă e această acțiune de transport a vântului și cu siguranță, că apariția sporadică a unor specii străine e în strânsă legătură cu aceste fenomene.

Tot în felul acesta lucrează vântul și asupra terenurilor alcaline, cari conțin săruri în stare pulverulentă depozitate în straturi groase la suprafața lor. Vântul răscolește aceste straturi, ridică particulele lor și amestecându-le cu nisip le duce și le depune pe terenuri de altă natură. Așa se explică apariția acelor pete (ochiuri) sărate, pe cari le întâlnim adeseori prin semănăturile din șesul studiat.

Dar acțiunea vântului este multilaterală; vântul afânează uneori solul, făcându-l mai apt pentru cultură, apoi mijlocește fecondația; se știe doar, că multe plante au o fecondație anemofilă; mai departe mijlocește răspândirea și împărțirea în suprafață a semințelor; iar din punct de vedere fiziologic accelerează transpirația plantelor.

Printre efectele vătămătoare ale vântului trebue să amintim în primul rând culcarea semănăturilor, în special a grânelor. Contra acestui efect, dacă se repetă mai des, gramineele se înarmează singure scurtându-și și îngroșindu-și țesuturile dela baza tulpinei; porumbul luptă contra acestei acțiuni prin porțiunea aeriană a rădăcinilor sale, dealtcum având tulpina groasă suferă mai puțin din această pricină, decât grâul etc. Acțiunea mecanică a vântului se evidențiază mai bine la arbori, cărora le rupe de multe-ori crăcile sau le îndoaie în direcția în care le suflă; se întâmplă însă uneori — deși asemenea cazuri sunt rare — ca arbori întregi să fie desrădăcinați și distruși de vânt.

Pagubele mai mari pricinuește vântul prin păduri, când căderea arborilor este precedată de obiceiu, de o gârbovire a lor, provocată tot de vânt. In asemenea cazuri, dacă se întâmplă să ploaie mai multe zile la rând, pământul se înmoaie și arborii nemai fiind destul de înțepeniți în sol se răstoarnă. Un rol protector au în această privință arbuștii și tufele cari populează pădurile și marginile lor și cari prind vânturile, micșorându-le acțiunea nefastă asupra arborilor. Acelaș rol revine arborilor alterați prin vânt și piperniciți, cari se întâlnesc adeseori prin păduri. Pădurile, cari acopăr terenurile alcaline se resimt mai mult pe urma acestei ac-

țiuni, aceasta din pricină că arborii aicea sunt mai rari și lasă goluri mari printre ei, iar ploile fac ca solul să devie foarte moale.

Plantele recurg la o mulțime de mijloace pentru a se sustrage acțiunei nefaste a vântului. Așa d. e. ierburile și plantele cu bulbi subterani își răsucesc frunzele, trestia își încovoaie tulpina înspre partea din contro suflă vântul, se apără porumbul, unele spețe de salate, și în genere Gramineele. Tot pentru a se apăra contra vânturilor, *Hipophaë* și Jenupărul terenurilor nisipoase coboară și ocupă depresiunile și văile și niciodată creștetul sau culmea colinelor.

Arborii întrebuințează contra vântului arme și mai sigure. Așa d. e. la stejar, în regiunile bântuite de vânturi constante, în tinerețe își împreună trunchiurile lor, mai mulți lăstari și cresc desvoltându-și o tulpină comună răsucită în spirală (pădurea Bezdan). Unii arbori își desvoltă contra vântului niște formațiuni lemnoase, asemenea unor proptele, cari înțepenesc mai bine tulpina în pământ. Acest fenomen se observă mai des la plop, unde de obiceiu dintre 3 asemenea suporturi, doi sunt mai mici, iar unul mai mare, mai bine desvoltat. Prin unele regiuni din voivodina Bacica, omul însuș ia măsuri de precauție contra acțiunei mecanice a vântului, ridicând un fel de colină la rădăcina arborilor, sau îngrădindu-i și umplând această îngrăditură cu pământ până la $^1/_2$ m. Acest procedeu l'am văzut întrebuințat cu succes și la Subotica, însă pentru alte motive, pentru a sustrage anume rădăcinile lăstarilor tineri dela acțiunea vătămătoare a excesului de sare, în terenurile alcaline.

In afară de acțiunea pur mecanică, vântul grăbește transpirația la plante. Plantele nu știu să pareze și această nouă lovitură. Arborele caracteristic al șesului unguresc, stejarul e unul dintre cei mai rezistenți contra vântului, urmează apoi o serie întreagă de arbori, care a dus pe *Holle* să stabilească o scară de rezistență contra vântului. Apreciem îndeajuns experiențele și lucrarea lui *Holle*, totuș asupra scării lui trebue să facem anumite rezerve. Autorul înșiră anume la numărul de ordine 5, deci printre cei mai puțin rezistenți arbori, pe *Fraxinus excelsior*, *Robinia pseudo-acacia* și *Sambucus nigra*. Or, e lucru cunoscut de toată lumea, că tocmai aceste 3 spețe de arbori au fost și se cultivă încă, cu scopul de a îndulci efectele catastrofale ale vântului la șes, în primul rând pentru a scuti plantațiuni, drumuri și linii ferate contra întroienirilor cu zăpadă etc. Arborii, cari suferă din pricina vân-

tului rămân nedesvoltați, piperniciți; or, la șes tocmai *frasinul* e acela care se desvoltă și crește mai înalt decât prin regiunile deluroase și muntoase, iar puterea de rezistență a acațului contra vântului este îndeobște cunoscută. Acelaș lucru se poate spune și despre *Sambucus nigra*, care se știe că protejează foarte mult pădurile din șes contra acțiunei vântului.

Se consideră în genere, ca cei mai rezistenți arbori contra vântului, aceia cari își scutură frunzele mai târziu; dintre aceștia întâiul loc revine cu siguranță genului *Celtis*.

Efectul sicativ al vântului se traduce uneori asupra marginilor frunzelor; acest fenomen se observă în special la castanul sălbatec.

Vânturile puternice, acompaniate de furtuni produc două feluri de stricăciuni arborilor; unora le rupe trunchiul, iar pe alții îi răstoarnă din rădăcină. Frânturile sunt mai frecvente la spețele mai fragile, ca d. e. la sălcâm, tei. Mai periculoase, decât aceste frânturi, în special la pomii fructiferi, sunt rupturile crăcilor, cari aduc cu sine adeseori moartea pomilor, care se manifestă aici mai adeseori prin apoplexie.

In fine după cele tratate se pune întrebarea, de unde se înlocuește cantitatea de apă ce se evaporează în șesul dintre Dunăre și Tisa în urma vânturilor exagerate? Noi credem că perderea de apă pe care o încearcă șesul amintit în urma evaporației exagerate provocată de vânturi, este înlocuită prin cantitățile imense de apă, pe cari le primește bazinul șesului din munți și din valea Dunării. Un alt isvor permanent de umezeală în șesul tratat îl alcătuește Dunărea, care în urma multelor cotituri și căderi ce le suferă mai ales în regiunea de Sud, se revarsă adeseori, contribuind în felul acesta la sporirea umidității atmosferice a șesului.

AUSZUG

DIE NIEDERUNG ZWISCHEN DER DONAU UND DER THEISS UND ZWISCHEN DER THEISS UND DEN AUSLAEUFERN DER KARPATEN

Die Pflanzenformationen und die wichtigsten Faktoren, welche die Vegetation beeinflussen

Von I. PRODAN ⟨Cluj⟩

Die hier beschriebene Niederung erstreckt sich über die Voivodina Bacica ⟨das frühere Komitat Bács-Bodrog⟩, über die Bezirke Timiş-Torontal, Arad, Bihor, sowie auch über einen bedeutenden Teil der ungarischen Komitate: Pest—Pilis—Salt—Kis—Kun, Békés und Csongrad.

Die Flora der Niederung war im letzten Jahrhundert vielen technischen Veränderungen unterworfen, welche einerseits eine bedeutende Steigerung der andwirtschaftlichen Produktion, anderseits eine vollständige Umwandlung der Vegetation zur Folge hatte.

Die Flora der Niederung konnte sich nur dort an ihren natürlichen Standort erhalten, wo eine Veränderung der Struktur infolge der Bodenbeschaffenheit wie dies bei den Salzböden der Fall ist, nicht möglich war, oder wo die Umwandlung nur sehr langsam vor sich geht, wie es bei den Sandböden der Fall ist, oder dort wo infolge vernachlässigter Entwässerung die Wasserpflanzen wieder die Oberhand gewinnen.

In der Niederung haben sich bis heute von der natürlichen Flora erhalten 1. Die Sumpfflora. 2. Die Flora der Salzböden. 3. Die Flora der Sandböden. 4. Die Wälder, die auf verschiedenen Böden wachsen.

1. Die Sumpfflora.

Die Sumpfflora, die sich längs der grösseren Flussläufe, seltener im Inneren der Niederung erhält, umfasst: *a)* Die Flora der Wasserspiegel. *b)* Die Röhrichte. *c)* Die Szombékformationen. *d)* Die Formation der *Glyceria aquatica*.

a) Die Flora der Wasserspiegel ist der Flora der Wasserspiegel der übrigen Teile Europas ähnlich. In seichten Gewässern herrschen verschiedene *Lemna-Arten* vor, von denen *Wolffia anhiza* nur sehr selten anzutreffen ist Mit zunehmender Tiefe des Wassers werden auch andere Pflanzen zahlreicher, wie z. B. die Gattung *Potamogeton*, die hier durch *P. perfoliatus*, *P. pusillus*, *P. natans* und *P. crispus* vertreten ist, ferner erscheinen *Castalia alba* und *Nuphar luteum*, *Trapa natans* und die Adventivpflanze *Elodea canadensis*.

b) Die Röhrichte sind zum grössten Teile aus Schilfrohr gebildet, zwischen welches sich, je nach der Beschaffenheit des Ortes, verschiedene Pflanzen einmischen. So finden wir zwischen dem Schilfrohr längs der Flussläufe: *Senecio paludosus*, *Nephrodium thelipteris* und *Carex pseudocyperus*. Auf alkalischen Böden werden die Röhrichte von *Cirsium brachycephalum* begleitet.

c) Die interessanteste Formation ist die «Zsombék-Formation». Diese alte zum grossen Teile von *Carex stricta* ⟨sin. I. Hudsonii⟩ gebildete Formation entsteht nur auf einem von Schilfrohr oder Rohrkolben vorbereiteten Terrain.

Die alten und charakteristischen Pflanzen des Wasserspiegels zwischen den «Zsombék-Polstern» sind: *Ranunculus polyphyllus, Stratiotes aloides, Aldrovandia vesiculosa, Salvinia natans, Utricularia vulgaris, Limosella aquatica, Ranunculus ophioglossifolius, Hydrocharis morsus ranae, Potamogeton natans, Nuphar luteum, Myryophyllum verticillatum* und *Castalia alba.* Zu dem Hauptelementen der «Zsombék-Formation» gehören in der Ebene noch folgende Pflanzen: *Chrysanthemum serotinum, Cardamine parviflora* und *Stellaria Laxmanni.*

Die Baumflora der Sumpfvegetation besteht zum grössten Teile aus Weiden und zum geringeren Teile aus Pappeln.

2. Die Flora der Salzböden.

Die Salzflora der Niederung variiert mit der Alkalität und dem Feuchtigkeitsgehalt des Bodens. In der Umgebung der Salzsümpfe herrschen vor: *Aster pannonicus* und verschiedene *Artemisia*-Arten. Auf alkalischen Tonböden sowie auch auf alkalischen Sandböden ist *Camphorosma ovata* sehr verbreitet. Auf tonhaltigen Sandböden finden wir *Lepidium crassifolium* und *Statice Gmelini.* Auf halbalkalischen Böden werden *Aster canus, A. punctatus* und verschiedene Klee-Arten zahlreicher. Wir müssen hier bemerken, dass *Salicornia herbacea* gegenüber anderen Gegenden hier weniger verbreitet ist. Da die Flora der Salzböden der Entwicklung der Baumflora nicht günstig ist, so finden wir hier nur wenige Bäume, wie: *Ulmus, Pirus piraster, Sophora,* etc.

3. Die Flora der Sandböden.

Diese Flora variiert mit dem Befestigungsgrade des Sandes. Auf Böden mit Flugsand ist die Zahl der Pflanzen gering, mit der Befestigung des Sandes nimmt jedoch die Zahl der Arten zu. Von den charakteristischen Pflanzen des Flugsandes erwähnen wir: *Festuca vaginata, Corispermum nitidum, Tragopogon floccosus, Fragus racemosus, Cynodon dactylon, Polygonum arenarium,* etc. Auf Böden mit halbbefestigtem und auf solchen mit befestigtem Sande werden die Gramineen zahlreicher, wie: *Chrysopogon gryllus, Andropogon ischaemum, Agropyron repens,* etc.

4. Die Wälder

1. *Die Wälder der längs der Flussläufe.*

a) Die Wälder längs des Donaulaufes. Die Wälder der Voivodina Bacica zwischen Covilul inferior und Apatin. Vegetation siehe Originaltext.

b) Die Wälder längs des Mureş-Laufes. Der Wald Ciala. Vegetation siehe Originaltext.

c) Andere Wälder der östlichen Teile der Ebene. Die Wälder der Umgebung von Timişoara: Casa Verde, Bistra. Vegetation siehe Originaltext. Der Wald Faş im Komitate Bichiş. Vegetation siehe Originaltext.

1. Der vorherrschende Baum aller dieser Wälder ist *Quercus pedunculata.*

2. Die Lichtungen und Heuwisen in den Wäldern der Niederung (ausser den Wäldern der Landböden), ob sie nun längs der Flussläufe gelegen oder von

Flüssen weit entfernt sind, werden oft von halbalkalischen Sümpfen oder Bächlein durchzogen, deren Vegetation hauptsächlich von Sumpfpflanzen gebildet wird, zwischen die einzelne halbalkalische Elemente eingesprengt sind.

3. Das Austrocknen oben erwähnter Sümpfe und Bächlein und die Umwandlung derselben in halbalkalische Böden verleiht den Wäldern einem besonderen Charakter.

4. Es wurde festgestellt, dass die bewaldeten Orte der Niederung mehrere Gebirgselemente aufweisen als die unbewaldeten.

5. Am Rande der bewaldeten Orte wachsen Ruderalpflanzen und nur weiter einwärts finden wir charakteristische Waldpflanzen.

6. In diesen Wäldern macht sich auch der Einfluss der mittelländischen Flora bemerklar, was aus der Aufzählung auf S. 183—186 ersichtlich ist.

II. *Die Wälder der sandingen Gegend der Niederung.* Hier wird die Vegetation beschrieben. Die natürlichen Wälder der Sandböden werden von der Silberpappel *(Populus alba)* gebildet, der sich mit der Zeit auch andere Bäume beigemischt haben. Solche Wälder haben sich bei Jankovac erhalten. Die Kulturwälder werden von der Robinie *(Robinia pseudacacia)* gebildet.

Die Niederschlagsvarhältuisse und die Dürre,

Die Ursachen der Waldlosigkeit.

Die Waldlosigkeit der Niederung wird von Kerner dem ungünstigen Klima zugeschrieben. Nach Bernatsky ist weder der Boden noch das Klima an der Waldlosigkeit schuld, sondern ganz einfach der Mensch und seine Tiere, zu welchsn wir noch die von verschiedenen Insekten, insbesondere von den Raupern verschiedener Lepidopteren, verursachten Vernichtungen hinzufügen. Im Zentrum der Ebene, und insbesondere in sandigen Gegenden, spielt die Tiefe des Grundwassers im Leben der Baumflora eine bedeutende Rolle. Für die Annahme, dass das Klima dem Wachstum der Wälder günstig ist, sprechen auch die sehr zahlreichen Obstgärten sowie auch die Kulturwälder.

Die Transpiration. Die Pflanzen der Niederung passen sich diesem physiologischen Vorgang vollständig an, indem sie einerseits ihre Transpirationsorgane reduzieren, anderseits verschiedene Schutzorgane entwickeln.

Die Feuchilgheit der Luit. Hier wird der Einfluss, den die relative Feuchtigkeit auf die Vegetation ausübt, behandelt.

Der Einfluss verschiedener Niederschläge, wie: Tau, Nebel, Regen, Hagel Rauhfrost, Schnee auf die Vegetation der Ebene.

Beziehungen zwischen Temperatur und Blütenfurben.

Hier wird der Einfluss der Temperatur auf die Blütenfarben behandelt.

Das Blühen. In diesem Abschnitt wurde versucht für bestimmte Jahreszeiten gewisse typische Blütenstände, sowie auch gewisse charakteristische Eigenschaften der Frühlings=, Sommer= und Herbstpflanzen festzustellen. Bestimmte charakteristische Blütenstände sollen beweisen, dass gewisse Arten einheimisch sind; diejenigen Arten hingegen, die von diesem Typus abweichen, sollen Adventivpflanzen sein. Es wurde festgestellt, das der häufigste Blütenstand unserer Frühlingpflanzen ‹besonders der Bäume› das Kätzchen und Ahre ist, und dass auch Pflanzen mit anderen Blütenständen sich in deren Form im Laufe der

Frühlings den Pflanzen mit oben erwähnten Blütenständen nähern. Diejenigen Pflanzen deren Blütenstand von diesem Typus abweicht, wie z. B. unsere Obstbäume und die spontanen Bäume mit verschiedenen Blüten und Blütenständen sind fremder Herkunft, was auch daraus zu ersehen ist, dass die verbreitetsten Vertreter der Baumflora, wie z. B. die Rosen, die ebenfalls der Familie der Rosaceen angehören, nicht zu Beginn des Frühlings, sondern viel später und zwar erst um dem 15. Iuni blühen. Ist das Wetter günstig und der Herbst lang so blühen die Bäume, sowie auch andere Pflanzen zum zweiten Male.

Der Einfluss des Windes.

Hier wird die verschiedenartige Wirkung des Windes beschrieben die nützlich ‹Bestaübung, Zerstreuung der Samen, etc.› und schädlich ‹Brechen der Bäume› sein kann.

Im diesem Abschnitt wird auch die sehr oft beobachtete Tatsache hervorgehoben, dass die Versuche im Laboratorium mit den Vorgängen in der Natur nicht übereinstimmen. So werden die Esche, die Robinie und der Hollunder von ***Holle*** zu den Bäumen gezählt, die gegen den Wind am wenigsten widerstandsfähig sind, während wir wissen, dass gerade diese Bäume in der Ebene angepflanzt werden, um die verheerende Wirkung des Windes zu mildern.

MATERIAL DOCUMENTAR SILVIC

UN DUȘMAN AL PLANTAȚIUNILOR DE SALCÂM

Plantațiunile de salcâm dela Comarova, Hagilar și Caraomer din cuprinsul ocolului silvic Murfatlar, ca și multe din jurul Slobo-ziei, suferă de pe urma Gramineei Cynodon Dactylon ‹pir gros›, care întocmai lui Agropyrum repens, cu care este deseori confundată, formează o rețea de nepătruns de rhizoame, ce pun complectamente stăpânire pe sol și elimină alte specii. Porțiunea superioară a solului pe o adâncime de 5—10 cm devine foarte compactă; numeroasele rhizoame și rădăcioare prind părticele de pământ așa de tare între ele încât dacă se iau bulgări uscați din această porțiune a solului și se lovesc cu putere de pământ, aproape nu se sfărâmă. Solul în această stare capătă ceva din aspectul și din proprietățile unei gresii pământoase.

Reușita plantațiunilor de salcâm, mai ales în stepa Dobrogeană, atârnă în bună măsură de prezența sau absența acestei graminee. Dacă salcâmul a reușit să se instaleze și să treacă de perioada critică, atunci Cynodon se elimină treptat, făcând loc altor graminee mai puțin periculoase, și cari apoi constituesc în masivele de salcâm pătura permanentă erbacee.

Cynodon este de altfel un adversar de temut și al culturilor agricole. D-l inginer C. Opran a binevoit a mă face atent asupra unei metoade pe care d-sa a experimentat-o cu succes pentru stârpirea acestei graminee periculoase în regiunea Bărăganului. In acest scop se face o arătură adâncă de preferat cu autotractoarele, la adâncime de 20—30 cm in intervalul dela sfârșitul lunei Iulie până la începutul lunei Septembrie. Se înțelege ușor că numai în acest anotimp se poate proceda la distrugerea rhizoamelor,

cari altminteri, în timpul sezoanelor cu ploi, au o mare putere regenerativă şi în măsura care se răresc dau naştere la tulpiniţe noi şi la o mai bogată reţea de rădăcini.

După cum mi-a afirmat d. inginer V. Stănescu, în Cadrilater se luptă cu succes contra aceleiaş graminee, prin arături repetate, adânci, chiar de toamnă şi primăvară, cu autoplugul.

Dr. C. G.

AUSZUG

Eine schadliche Grasart für die Akazienpflanzungen in der Dobrogeasteppe.

Die Grasart Cynodon Dactylon bildet in der ganzen Steppe Dobrogea und in einem Teil des «Bărăgans» (Walachei) reine Bestande auf ausgedehnte Flachen. Die der Ruhe überlassenen Ackerböden werden sofort von dieser Grasart vollständig überdeckt, ihre Rhizome binden die Bodenpartikel festaneinander, so dass uns vährend der Trockenzeitperiode die durchgewurzelte Bodenoberflache als eine tonnige Sandsteinmasse erscheint. Das gute Gedeihen der Akazienpflazungen hängt hier von der Abwesenheit der obererwähnten Unkraut ab. Die Praxis hat uns gezeigt, dass das Wachstum der Pflanzen durch fortwährende Vertilgung dies Unkrautes gefordert wird. Das Ausrotten dieser schädlichen Grasart ist nur durch tiefe Boden bearbeitung in der Trockenzeitperiode von Mitte Juhe bis Anfang Sept. möglich, da diese die Freilegung und das Austrocken der Rhizomen zur Folge hat,

Dr. C. G.

ÎN JURUL CÂTORVA STAŢIUNI DE ARBORI ŞI ARBUŞTI DIN DOBROGEA DE NORD[1]

Studiul geobotanic al pădurilor noastre este abia la început şi anume în prima etapă aceea a recunoaşterei staţiunilor speciilor lemnoase. Se înţelege deci, că orice discuţiuni în jurul problemei distribuţiei speciilor de importanţă forestieră contribuesc la adâncirea cunoştinţelor noastre în domeniul menţionat. In cele ce urmează, căutăm să aducem câteva observaţiuni, în legătură cu răspândirea câtorva specii rare din pădurile Dobrogei de Nord.

Celtis australis a fost găsit de d-l ing. Stamatescu în apro-

1) Comunicare ţinută la C. S. S. F. în ziua de 4 Noembrie, 1927.

pierea Mânăstirei Cocoș la locul zis Cariera lângă localitatea Bădila, pe stânci cu mult calcar, iar d-l ing. Ivancea pe Valea Șuluculuĭ din Munții Măcinului, pe *soluri schelete provenite din dezagregarea granitului.* Această specie, ca și la Vârciorova, unde mai crește la noi în țară spontan, preferă locurile pietroase, unde se desvoltă destul de bine.

Syringa vulgaris se află în masivul pădurei, numai în câteva locuri spontan și nu este atât de răspândit cum afirmă Dr. Brândza [1]. Preferă locurile adăpostite, crescând de preferință sub masiv, de unde prin exploatări, deschideri de drumuri etc. este desvelită. Acest arbust a fost observat de d-l Ivancea la Achezel (pădurea Cernei) la Lamburluc și Morfa (pădurea Babadag).

Mespilus germanica este aci o specie extrem de rară. Ea este uneori cultivată prin curțile oamenilor (se află chiar în curtea Ocolului Niculițel puse de d-l ing. Stamatescu) cât și prin vii. In mod spontan a fost găsit de d-l ing. Aurelian Ionescu la Ortadere, (pădurea Cernei), Omurlar (păd. Cârjelari), în pădurea din spatele reședinței ocolului Niculițel, în seria Aceairac de jos (păd. Babadag) și Carada-Babadag. Ea crește în văi și depresiuni sub masive chiar încheiate, unde vegetează multă vreme. Se găsesc exemplare cu totul izolate și la distanțe apreciabile. Cu toate că exemplarul dela Ortadere se află sub umbră deasă, el a fructificat în acest an abundent. Despre această specie se poate spune că, întocmai ca și fagul, este în regiunea menționată pe cale de dispariție, în ultimul timp s'au semnalat multe exemplare izolate dispărute.

Gârnița este în nordul Dobrogei deasemenea o specie rară. In urma cercetărilor personale, ne îndoim de frecvența ei în drumul Isaccea-Tulcea, unde d-nul Enculescu [2] o citează ca o specie componentă a vegetației lemnoase locale. In mod neîndoios am putut-o determina împreună și cu d-nul Ing. Pandrea în localitatea Tretea-Balea din pădurea Slava Rusă. D-l Ivancea a găsit-o și la localitatea Morfa (pădurea Babadag). Tot așa de nesigură mi se pare prezența Gârniței citată de d-nul Prodan [3] în pădurea Letea, unde cu toată străduința depusă nu am aflat nici un exemplar de gârniță. In schimb, aci se află un hibrid între Quercus pedunculata

1) Dr. Brandza, Flora Dobrogei, pag. 266.

2) P. Enculescu, Zonele de vegetație lemnoasă din România. Memoriile Institutului de geologie, Buc. 1927, pag. 169.

3) P. Prodan. Flora, Cluj, 1923, pag. 270.

și Quercus conferta. Acest hibrid are forma frunzei mărimea pedunculului floral și uneori aspectul ritidomului ca și lujerii anuali ca ai gârniței. Mugurii (cari între aceste două specii formează un caracter de mare importanță și care nu este luat suficient în seamă), cupula și ghinda și uneori frunza este de pedunculat. Se poate întâmpla ca gârnița să fi dispărut de aci, sau ca acest hibrid să fi fost adus ca atare aci. Se mai poate ca el să fi devenit o rasă specială, cu caractere fiziologice distincte, fapt care ar trebui urmărit.

Paliurus aculeatus lipsește complect în zona păduroasă de nord a Dobrogei. Ea înaintează odată cu stepa în partea dinspre Dunăre și spre lacul Razelm. Pentru prima oară se da de ea pe soseaua Măcin-Cerna, la Km. 53, apoi se întinde pe Piatra Râioasă, Iacob Deal și pe Piatra roșie, scoborându-se aproape de Dunare și la Gura Armanului. In spre lacul Razelm apare pe drumul Enisala-Jurilofca [1].

Rhamnus frangula ne apare sub două forme. Pe valea Sulucului din munții Măcinului o găsim ca plantă de locuri pietroase, preferind locurile umbrite din imediata apropiere a pietrelor. In restul ținutului se află destul de rar prin masivele umbroase cum sunt cele din locul Fântâna Țiganului (pădurea Slava-rusă) alături de soseaua Babadag-Ciucurova.

Interesantă este răspândirea lui *Staphyllea pinnata*, care ne apare la distanțe apreciabile în grupe cu numeroase exemplare, cum o găsim la locul Martina (pădurea Cerna), Valea lui Timofte (păd. Medanchioi), în pădurea Ciucurova și în apropiere de gara Codru, alături de Șoseaua Babadag Constanța.

In Dobrogea de Nord mai găsim o serie de specii din subzona fagului, fapt de mare importanță floristică asupra căruia vom avea ocaziunea a reveni. Intre aceste specii menționăm *Salix Caprea* și *Populus tremula*. Prima, extrem de rară, a fost găsită în pădurea Țiganca (Cerna), a doua este destul de răspândită mai ales în tăeturi, unde se găsesc uneori multe exemplare, ca de ex. în pădurea Niculițel alături de poiana Regelui Ferdinand, ca și în lungul șoselei Cocoș-Țiganca.

Viburnum opulus a fost găsit în Ceairul Țiganca, în apropierea unui fir de apă, știut fiind că preferă locurile umede.

---

1) Citat și de Dr. Branza.

Nu lipsită de surprize este pentru călător prezenţa migdalilor cultivaţi în vii sau curţile oamenilor la Niculiţel şi Măcin. Din arborii aflaţi, se recoltează fructe (ei fructifică abundent aproape anual) gustoase, cari sunt ceva mai mici şi cu sâmburele mult mai tare decât al acelor aduse din Orient. La Carada, lângă pădurea Slava-Rusă, el s'a sălbătăcit din vii pe lângă marginea pădurei şi vegetează destul de bine.

O curiozitate floristică ne-o prezintă subarbustul Cotoneaster interigimma, care se găseşte în Munţii Dobrogei spontan [1]). Pe valea Sulucului unde răspândirea sa a fost în deaproape cercetată, se găseşte în special în jumătatea superioară a versanţilor. El formează tuferişuri bogate în locurile bătute de soare din apropierea pietrelor dezagregate de granit ce stau peste tot împrăştiate. Nu suferă umbrirea. Pe culme, în special înspre vârful Sulucului, acolo unde întâlnim o limită a vegetaţiei lemnoase sui generis, asemănătoare cu cea alpină şi cu care ne vom ocupa mai târziu, se găsesc tuferişuri numeroase de Cotoneaster, asemănătoare cu cele formate de Vaccinium sau de salciile pitice. Ele sunt menţinute la nivelul păturei erbacee de vite, cari le rod vârfurile şi rareori pot atinge înălţimi de 50 cm.

D. Ivancea şi Dr. C. Georgescu

AUSZUG

Uber einige Bäume und Sträucher der Norddobrogea

Norddobrogea ist in seiner Mitte ein Waldgebiet, das jetzt in keiner Verbindung mit anderen Wälder Rumäniens steht, von welcher dagagen durch ausgedehnte Steppen getrennt ist. Die forstlichen Arten dieses isolierten Waldgebietes gehören einerseits der mitteleuropäischen Buchen-und Eichenzonen an, anderseits vertretenhier die mediteraneeschen *(Carpinus Duinensis, Siringa vugaris* etc.) und die kaukasischen Flora (Fraxinos oxyphylla, Jasminium fruticans). In diesem Treffpunkt finden wir also eine eigenartige Pflanzenassoziationen von Bäume und Sträucher die Pflanzengeografisch zwischen den interessantesten Europas anzusehen sind.

In diesem Gebiet befand sich einmal eine verbreitete Buchenzone, welche durch die Veränderung der klimatischen Verhältnisse fortgesetzt verdrängt wurde. Alle die dazu gehörigen Arten haben sich nur da erhalten, wo sie zufällig günsige Standortverhältnisse gefunden haben. Die *Buche* blieb hier als ein verein-

[1]) Dr. Branza, op. citat.

zeltes Insel auf einer Fläche von anderthalb Hektar, gelegen auf dem gegen Nord- und Nordwest gerichteten Abhange eines engen und ziemlich wasserreichen Tales *(Valea Fagilor*, 15 km südwestlich von *Isaccea). Quercus sessiliflora* und *Tilia parviflora* sind noch ziemlich verbreitet und sind hauptsächlich auf der ihnen günstigen Hohen zu finden, *Populus tremula, Sorbus aucuparia, Ulmus montana, Rhamnus frangula, Rhamnus catartica, Viburnum lantana, Rubus caesius, Spirea, Salix caprea*, können manchmal selten, manchmal wieder häufig vorkommen *(Viburnum lantana).*

Was die standortliche Verhätnisse einingen seltenen Arten aubetrifft, sei erwähnt:

Mespilus germanica ist hier im Verschwinden begriffen, die eizelnen entdeckten Exemplaren stehen mitten in dichtem Bestande, wo sie reichlich frutifizieren.

Rhamnus frongula erscheint uns hier in den steiningen Mäcingebirge als eine Felspflanze, die schattigen Seiten der Granitblöcke sucht. In grossen Waldbeständen erscheint sehr selten.

Als Felsbaum finden wir die seltene Art *Celtis australis*, die sich in Geröllböden stark als Baum entwickelt.

Quercus conferta isi hier eine seltene Art, dabei sei bemerkt, dass sie in *Donaudelta* gänzlich fehlt.

Die sonst in *Mittel-und Süddobrogea* häufig anzutreffende *Paliurus aculeatus* ist in dem nördlichen Teil derselben sehr selten vorzufinden. Sie dringt sudlich in dem Waldgebiet längs der *Donau* und des *Schwarzenmeeres* vor.

Im sudlichen Teil dieses Waldgebietes findet man spontan Syringa vulgaris, die im Wald *Morfa* südlich von *Babadag* grosse Gebüsche bildet.

Auf die steinigen Abhänge der Gebirge und zwar in der sonnigen Seite derselben ist *Cotoneaster* anzufinden. Sie bildet in *Suluctal* der *Mäcingebirge* eine eigenartige Waldgrenze gegen den kahlen Gipfel.

Dr. C. G.

FAPTE ŞI INSEMNARI

FRAGMENT DIN ISTORIA PĂDURILOR ŢĂRII

Cu mila lui Dumnezeu noi Michail Grigoriu Şuţul Voivoda Domnul ţării Moldaviei.

Se face ştire cu acest hrisov al domniei mele că prin jal‹o›ba ce neau dat cuvioşia sa Kir Zaharia Arhimandrit şi Egumen al sfintei mănăstiri Bistriţii de la ţinut. Neamţului, ce este închinată la sfîntul Mormînt, au arătat că pe moşiea mănăstirii ce se numeşte Braniştе, dintr'un ceput fiind numai codru, luminaţii domni acei din vechiu vrînd a ajuta mănăstirea, pentru ca să poată avea folosul cuviincios de pe dînsa, iau făcut prin domneşti hrisoave privilegiu hotărător, ca tot codrul din cuprinsul hotarelor acestei moşii să'l aibă mănăstirea în apărare, ne fiind volnic nimene a intra întrînsul nici pentru tăere de cherestea nici pentru păşunare cum nici pentru altă orice fără ştirea şi fără voia mănăstirei. De la o vreme însă din obicinuinţa împotriva hotărărei acelor hrisoave făcăndu-să început de a se călca codrul de către unii şi alţii, fără să poată mănăstirea a'l avea în apărare, au ajuns în cea mai de istov înputinare, şi într'o stare ca aceea, încât însuş trebuinţa ce o are mănăstirea de pari, nuele şi alte cherestele, nu o poate împlini de cât cu multă nevoe şi greutate, asupra căriea arătări ne au făcut cerire cu multă rugăminte, ca după hrisovul luminatului domn Prokatohului nostru Scarlat Calimach Voevod, ce s'au dat mănăstirei spre a avea codrul iarăşi în apărare, să i se întărească şi de către noi această hotărîre, pentru ca prin aceasta să poată veni codrul în stare, să nu rămăe mănăstirea de istov lipsită de pădure.

Deci după jal‹o›bă ce ne au dat încredinţăndune domniea me asupra arătărilor cuvioşiei sale, pentru starea cea proastă în care au venit codrul de pe moşiea ca aceasta, şi văzând şi hrisoavele

vechi ce au arătat de privilegiul care l'au avut din vechiu mănăstirea pentru apărarea acestei moşii şi a codrului de pe dînsa precum şi hrisovul ce s'au dat de la luminatul domn Prokatochul nostru din leat. 1818 Fevr 28, întăritor privilegiului acestuea, nu am trecut cu vederea rugămintea ce ne au făcut, ci iată prin acest al nostru domnesc hrisov hotărîm şi cu statornicie asemenea îi întărim acest privilegiu, ca nimine fără ştirea şi fără voea mănăstirei să nu fie volnic a intra în codrul său de pe moşiea Braniştе, şi a tăe vre un fel cherestea sau pari nuele şi ori ce alta, având slobodă voe mănăstirea de aşi păzi codrul în apărătură spre a'l aduce în stare, ferindu'l despre ori ce călcare. Şi fiind că mănăstirea de pe moşiea sa aceasta Braniştе, după stare în care dintr'un ceput s'au aflat nu au putut şi nici poate să aibă altă folosinţă de cât aceea a fireştilor .ei producturi, pentru care luminaţii domni acei din vechi, iau şi făcut privilegiu de ale avea în apărare şi în ocrotire despre alţii, şi însuş luminatul domn Prokatohul nostru îi întăreşte prin hrisovul pomenit acest privilegiu, hotărim şi noi asemine ca nimine să nu fie volnic, fără ştirea şi fără învoire cu mănăstirea a intra pe numita moşie ca să păşuneze vite, sau să păscuească, sau să văneze, sau să se atingă în ori care alt chip de fireştile ei producturi, precum mai ales de a strânge hemei, de a culege alune şi altele ca aceste în care razime mai cu deadinsul venitul ei, avînd slobodă voe mănăstirea şi păzitorii săi de a prinde pe acei ce vor obrăznici împotriva hotărîrei acestiea fără stirea şi fără voea mănăstirei, şi de ai zălogi spre veg⟨h⟩ere şi părăsire. Deosebit îi întărim domnia me şi miluirea ce i s'au făcut de către luminatul domn Prokatohul nostru înprotiva păgubirii care o au avut mănăstirea cu cheltuirea codrului său în facerea de cherestele cerşute după vreme cu poronci Gospod, ca pentru două mii oi ce va avea mănăstirea drepte a sale, să nu fie supărată cu dare de analogon pentru muvaiaoa împărătească. Să scutească şi zăci liuzi oameni streini aduşi din alte părţi de locuri de peste hotar fără bir şi fără nici un amestec în pămîntul acesta, care adeveriţi fiind prin mărturiea dregătorilor de margine, şi cercetându-se şi de către visterie spre încredinţare că sunt streini precum se hotăreşte, să rămăe apăraţi şi scutiţi de birul Visteriei şi de toate habalelele şi angăriile. Poroncim dar domnia mea Dlorv ispravnicilor ai ţinutului, i slujbaşilor saiţii ⟨?⟩ şi tutulor altor zapcii, să aveţi a urma întocma şi desă-

vărșit după hotărirea hrisovului acestuia al domniei mele. Iară pe luminații domni frații noștri, cari din Pronia cerească se vor orîndui în urma noastră oblăduitori pămîntului acestuea, poftim nu numai să nu strămute acest privilegiu și miluire ci mai vărtos să întărească și să statornicească pentru a Domniilor sale veșnică laudă și pomenire. S'au scris hrisovul acesta la scaunul domniei mele în orașul Jassii întru cea dintâi domnie a noastră la Moldaviea în anul al doilea La leat 1821 G⟨h⟩enar. 30.

⟨Iscălit⟩ *Noi Michail Sufu Voevoda* ⟨L. P.⟩

Nicolae Roset vel Vist. Proatoh.

Extras din Uricariul Part. II de Teodor Kodresku, Iași 1852.

Hrisovul de mai sus ne dovedește că anaforaua boerilor din Moldova cu data de 16 Oct. 1792, întărită de domnul Al. Const. Moruzi în zioa de 28 Nov. 1792, hotărînd ca:

1. să fie poprire a nu se strica rădiurile și dumbrăvile sub nici un fel de nume,
2. jirul... stăpînii... să fie volnic a vinde,
3. precum iau stăpînii moșiilor dijmuri de pe moșiile ce au la câmp, așa se cade a lua și cei ce au moșii cu păduri, etc. etc.,

cu un cuvânt ca proprietatea forestieră să fie respectată — 30 de ani în urmă tot nu a avut încă efectul dorit și că, în scop de a'și apăra proprietatea în contra amestecului strein, mănăstirea Bistrița avea nevoe de un hrisov special al Domnului.

* * *

RÉSUMÉ

On transcrit un document ancien, qui a une importance historique, et par lequel on interdisait le défrichement d'un certain nombre de forêts appartenant aux couvants.

G. M.

PROBLEMA PĂȘUNILOR IN JUDEȚUL SATU-MARE

Problema păşunatului, nu numai în judeţul nostru, dar chiar în întreaga ţară, a fost foarte viu discutată, constituind un punct de ciocnire între economia silvică şi cea agricolă.

Unii, prin atitudinea rigidă, iar alţii prin pretenţiunile nemărginite, niciodată n'au căutat ocazia de-a uşura aflarea unei căi medii; şi iată de ce, în această problemă, nu s'a putut ajunge la soluţiuni mulţumitoare.

In prefacerile economice de după războiu, silvicultura a suferit mari pierderi, prin faptul că $^1/_4$ parte din pădurile ţării au fost cedate spre defrişare pentru înfiinţare de păşuni comunale.

Dacă silvicultura, o ramură însemnată a economiei naţionale, a adus cele mai mari sacrificii, atunci agricultura, azi într'un stadiu mai desvoltat, ar trebui să se intereseze de creşterea vitelor şi de cultura livezilor, formând o ramură economică specială, — cultura ierbei, — ‹Gras wirtschaft, — Grün wirtschaft› care cultură nu se poate realiza, decât numai exclusiv pe păşunile bine întreţinute şi bine amenajate.

Creşterea vitelor deasemenea nu se poate realiza decât numai unde sunt păşuni. In Elveţia de unde lumea întreagă îşi procură vitele de prăsilă, superioritatea raselor de vite este datorită bunei îngrijiri şi nutriţiuni, aceasta, pentrucă au păşune deajuns, bine îngrijită şi scutită de orice acţiune dăunătoare şi deci are ce valoriza şi exploata intensiv.

Problema păşunatului se pune cu deosebită intensitate în Ardeal, unde aproape nu există comună, unde să nu se plângă populaţia cu cuvintele: «n'avem păşuni».

In anul 1910 s'a început o campanie pentru ameliorarea păşunilor, dar aceasta abia s'a debarasat de greutăţile începutului a şi început războiul mondial cu urmăririle sale funeste şi distrugătoare pentru toate Statele, atât pentru cele învinse, cât şi pentru cele învingătoare, iar rezolvirea acestei probleme de mare însemnătate în curs a luat altă formă prin aplicarea legei pentru Reforma Agrară.

Azi însă interesul fiecărui agricultor român este propăşirea

realizărei acestei probleme și prin aceasta progresarea agriculturei țărei.

Se știe foarte bine ce însemnătate și ce mare importanță are existența unei păduri într'o regiune și ce influență are asupra regimului apelor și asupra solului, prin urmare dacă o organizație economică în interesul unei alte organizații economice, — chiar prin abnegațiune, — a adus cele mai mari sacrificii, deci este datoria patriotică a părții câștigătoare, — agricultorul — a aduce asemenea toate sacrificiile posibile pentru restabilirea echilibrului economic național al pășunilor. In acest sens, are un important rol în primul rând Camera de Agricultură a județului, care este chemată a restabili acest echilibru al județului. Camera de Agricultură însă dela înființarea ei și-a jertfit toată acivitatea pentru prăsirea vitelor, în special pentru schimbarea actualului soi cu un alt soi mai nobil, dar n'a jertfit nici un ban și n'a făcut nici un pas pentru ameliorarea pășunilor sterile, a pășunilor înburuenite, pline cu mușuroaie și copleșite de subarbuști, și n'a luat măsuri pentru îngrijirea pășunilor înființate prin aplicarea Legei pentru Reforma Agrară, ca să nu ajungă în halul celor de mai sus.

„Sunt nedescris de mari suprafețele terenurilor unde să se fi abătut cât de puțin dela modul de practicare al pășunatului față de cel de pe vremea patriarchilor din Biblie, ci numai în portul și demoralizarea păstorilor s'a produs schimbări». Aceste le scrie un scriitor de economie națională cu 25 de ani înainte, fapte cari dealtcum și azi se pot constata în mod evident.

E just faptul că avem legi moderne, în ce privește practicarea pășunatului, dar acestea nu s'au aplicat încă. Este lăsată practicarea pășunatului la libera voie a populației, iar urmările acestei proceduri nesistematice sunt că pășunile noastre produc la ha. în mediu abia numai 3 lei aur, pe când pe lângă pășunatul sistematic în patria de prăsire a vitelor, în Elveția, pășunea produce 300 franci aur la ha.

La noi, o parte considerabilă a pădurilor s'a jertfit pentru înființatea pășunilor comunale. Dacă aceste nu vor fi întreținute rațional, vom ajunge în situația dinainte de războiu, — criza de păsune, — și iar se va naște tendința de noi jerfe prin defrișarea pădurilor.

Dacă ne vom baza pe date statistice obținem lămuriri foarte interesante:

Județul Satu-mare, înainte cu 25 ani, a avut 162.900 buc. vite cornute, în comparație deci cu numărul locuitorilor pe fiecare 1000 locuitori a fost 503 buc. Azi sunt 106.301 buc. deci în proporție cu numărul locuitorilor la 1000 suflete vine 511 buc., deci plusul rezultat este egal cu 8 buc. Caii au fost 46.758, la 1000 suflete 143 buc., azi sunt 22.493 buc., la 1000 suflete 108 buc., deci mai puțini cu 35 buc. (această scădere se atribuie în mare măsură ntroducerii mașinelor și motoarelor de tracțiune). Porci și oi au fost 339.689 buc. la 1000 suflete 1049 buc. Azi sunt 172.106 buc. adecă la 1000 suflete 827 buc. mai puțini cu 222 buc. Capre au fost 8.343 buc. adecă la fiecare 1000 suflete 25 buc. Azi sunt 10.793 buc. adecă la 1000 suflete 52 buc. Aici se prezintă un plus regretabil de 27 buc., care împrejurare este vrednică de compătimit atât din punct de vedere silvic cât și din punct de vedere al producției laptelui pe județ, dar mai cu seamă din punctul de vedere al calității cașului.

In rezumat, în anul 1902 a fost pe teritoritul județului Satumare un număr 271.022 vite, adecă la 1000 suflete 836 vite, azi sunt în județ 167.168 vite, adecă după 1000 suflete 804 vite. Deci în proporție cu numărul locuitorilor, în anul 1927, numărul vitelor este mult mai redus ca și înainte cu 25 de ani adecă în 1902.

Pentru pășunarea vitelor, cari existau în 1902, județul a dispus pe un teren de pășune în suprafața, de 60.267 ha deci fiecărei vite normale ca venit *0.2 ha* azi însă dispune județul de suprafața de 69.079 ha pășune, prin urmare mai mult teren pășunabil cu 9000 ha, iar unei vite normale i se vine *0,4 ha* teren de pășune.

Intru cât o vită normală pe un sezon de pășunat are nevoie în minimum de 0.5 ha pășune de calitate superioară și cum în prezent nu are decât 0.4 ha pășune de proastă calitate și neîngrijită, aceasta arată că trebuesc luate urgent măsuri pentru a ameliora pășunile existente în așa măsură, ca vitelor să nu li se asigure numai existența, ci și îmbunătățirea lor și majorarea producției laptelui.

Singurul mijloc de-a micșora numărul delictelor de pășunat în regiunile muntoase și păduroase, — cari prezintă un număr însemnat, — ar fi recreiarea pășunilor, ameliorarea lor și amenajarea acestora în mod rațional, numai aplicarea exclusivă a acestor măsuri ar asigura evitarea pagubelor suferite de păduri pe urma pă-

șunatului, iar de altă parte s'ar scuti și locuitorii de amenzile, cari adeseori li se aplică, când din lipsa de pășune, forțați de împrejurări, pășunează plantațiunile tinere, nedându-și seamă, că prin ceia ce profită pășunând, cauzează pagube enorme pe viitor economiei forestiere.

Relevez lucrările indispensabile de executat pentru ameliorarea pășunilor; aceste lucrări reprezintă interesele comune atât ale silvicultorului, cât și ale economului de vite, fiindcă din moment ce pășunile ce se vor ameliora în așa grad încât vitele pe această pășune să nu-și asigure numai existența, dar să se și îmbunătățească, atunci, bineînțeles, dela sine vor dispare delictele prin pășunat atât de dăunătoare pădurilor.

Cauzele degradărei pășunilor sunt următoarele:

1. Călcarea solului de vite, care la șes se manifestă prin ivirea unor ridicături în formă de mușuroaie, iar la pășunile de munte și terenurile accidentate se produc niște poteci orizontale pe versanți, până la subsolul impermeabil.

2. Spălarea păturei cu humus a solului, prin ploaie.

3. Lipsa gunoirii prin omiterea de a se muta sistematic stânele.

4. Sporirea buruenilor dăunătoare, a mușuroaielor, scurmăturilor de cârtiță, mușuroaielor de furnici, precum și înmușchirea acestora din urmă.

5. Răspândirea subarbuștilor fără valoare.

6. Lipsa ramificațiilor de drum, a cărei urmări sunt numeroasele trecătoare de vite peste pășune.

7. Lipsa fășiilor de pădure, pentru a apăra pășunea contra secetei.

8. Lipsa de adăpători.

9. Exploatarea sistematică a pășunei și supraîncărcarea ei.

Primele măsuri ce ar trebui luate pentru ameliorarea solului pășunei, sunt: curățirea mușuroaielor, scurmăturilor de cârtiță, precum și a brazdelor produse în urma influențelor fizice și în fine umplerea eventualelor începuturi de eroziuni de apă.

Imprăștierea mușuroaielor și a brazdelor produse de umblet s'ar putea face cel mai ușor cu săpăliga sau cu târnăcopul, bine înțeles aplicându-se pe urmă o grăpare a solului cu o grapă de lanț, care se acomodează la ondulațiunile terenului.

Grăpatul solului afară de rolul de-al nivela, mai are însu-

șirea că rupe și împrăștie straturile de mușchi, contribuind la creșterea ierbei.

In ce privește curățirea mușuroaelor, ar fi mai preferabil întrebuințarea rindelei de sol, dar luând în considerare că acest sistem este foarte costisitor nu e nici recomandabil, ci în limitele posibilității ar fi de-ajuns dacă am realiza din program numai operațiunea de a tăia mușuroaele cu sapa.

Mușuroaele de furnici asemenea să se împrăștie pe sol, iar în locul lor de origină, — ca și la cele de mai sus, — să se samene sămânță de iarbă.

Alți dușmani foarte periculoși pășunei mai sunt buruenile otrăvitoare, păduceii, rugii de mure și alți subarbuști. Prezența acestor plante de pășune, dovedește insuficienta interesare a economiilor, iar înlăturarea acestor plante inutile necesită lucrări mari, nefiind suficient să fie tăiate numai dela suprafață, ci în interesul bunei executări se reclamă a fi scoase din rădăcini cu târnăcoape, iar rădăcinile și crengile adunate la un loc să fie arse. Locurile rămase sterile să fie însămânțate cu sămânță de iarbă.

Socotesc necesară enumărarea plantelor stricăcioase și a buruenilor otrăvitoare de pe pășune:

1) Pinus montana, 2) Alnus viridis, 3) Jenuperus comunis, 4) Vaccinium Myrtillus, 5) Vaccinium vitis Ideea, 6) Rubus fructicosus, 7) Rubus Idaeus, 8) Genisto Sagittalis, 9) Ericaceaele, 10) Rhododendron, 11) Rumex alpinus, 12) Veratrum album, 13) Urtica major, 14) Sambucus, 15) Aconitum Napelus, 16) Gentienaceaele, 17) Cicium, 18) Senecio, 19) Arnica Montana, 20) Nardus stricta, 21) Ranunculaceae, 22) Anemone, 23) Cetraria islandica.

După cum reese, nu este chiar de neglijat numărul acestor plante, cari fără a exagera cuprind $^1/_2$ parte din suprafața pășunilor, dacă nu și mai mult. In consecință dacă unei vite normale îi revine pentru pășunat suprafața de 0.4 ha pășune, atunci după cum se prezintă situația în județul nostru putem spune că din ceiace îi revine unei vite normale, abia 0.2 ha este pășune pășunabilă, iar restul este un adevărat focar de creștere a acestor plante cari profitând de nepăsarea economilor s'au dezvoltat pe bunul lor plac.

Lucrările de amenajarea pășunilor conțin următoarele reguli: Plantarea pășunei, formarea pâlcurilor, cari vor apăra pășunea contra secetei, și vor oferi vitelor adăpost contra arșiței soarelui, iar

de altă parte în foarte mare măsură împedecă ivirea eroziunilor de apă și spălarea stratului de humus prin ploi. Aceste sunt operațiunile unde se întâlnește silvicultorul cu agronomul și cu care ocazie am putea arăta întrucât se află aceștia la nivelul chemării lor. E cert faptul că foarte mulți economi, — acum când s'a așteptat sporirea pășunilor prin defrișarea pădurilor, — se vor revolta contra împădurirei pășunilor deja defrișate, deoarece și în această operațiune amestecul silvicultorului li se înfățișează în dauna economiei, faptul însă este contrar, întrucât silvicultorul nu dorește a tăia nici un arbore de pe aceste locuri, ci intenționează a o amenaja și a o apăra de cel mai mare dușman: «Uscarea pășunei înainte de timp», care este provocată nu numai de razele solare, ci și de acțiunea vânturilor.

Sistemul acesta de pășuni în Franța, — care este la nivel înalt de cultură — deja de mult a ocupat imense terenuri și cred a servi binelui obștesc, repetând cuvintele marelui scriitor economist francez F. Briot, care spune: «Pâlcurile și buchetele de arbori depe suprafața pășunei vor ocupa în modul cel mai natural exclusiv părțile mai puțin productive, precum și crestele».

«Extinderea buchetelor de arbori și pe locurile productive a pășunei se va face numai în cazuri excepționale și numai spre a împedeca acțiunea vânturilor stricătoare și pentru întreruperea terenurilor prea mari».

«*Pășunile cu pâlcuri de păduri bine întreținute și îngrijite* vor fi fala a celor mai multe regiuni muntoase».

«Aceasta este singura procedură ideală, care ar merita răspândirea și popularizarea din toate punctele de vedere, mai cu seamă acolo unde pășunele sunt expuse a deveni sterile se sărăcesc și ca rezultat final se strică».

«Chemarea pășunilor cu pâlcuri de păduri este exclusiv producerea ierbei, iar exploatarea lemnelor este numai secundară».

«Semnul distinctiv, — al suprafețelor împădurite și cele pășunabile, — cari servesc totodată și la determinarea lor, este, că sunt separate una de alta.

«Pădurea pășunată în urma călcărei vitelor, — care acțiune împedecă reînoirea ei, — se tot rărește și dacă este foarte simțitor rărită decade și producția lemnoasă devine neînsemnată crescând în locul ei plante și subarbuști inutilizabili cum sunt: socul, loză, ferigă și altele, în așa măsură încât peste scurt timp aceste ocupă

întregul teren, iar pe urma acestei acțiuni nu vom avea nici lemne și nici producție de iarbă, încât jalea și pustiul va domina aceste terenuri».

«Acest ravaj se mărește și mai mult dacă terenul este accidentat, întrucât este un adevărat focar pentru ivirea eroziunilor de apă».

«Care ar fi soluțiunea de-a împedeca această infertilitate precum și progresul spre ruină?»

«O singură modalitate cunosc și aceasta ar fi, — afară de pădure, — reglementarea exploatărei pășunilor comunale». Aceste le spune savantul francez F. Briot, care prin cunoștințele sale vaste deja cu 30 ani înainte a prevestit dezastrul cauzat pădurilor prin aplicarea Legei pentru Reforma Agrară.

Terenurile pășunate mai mulți ani de-a rândul la fel se sărăcesc ca și pământul arabil, dispărând complectamente substanțele îngrășetoare și disolvându-se diferitele săruri, a căror înlocuire devine astfel absolut necesară. Prin urmare, pășunile trebuesc îngrijite ca și fânețele, prin îngrășăminte. Nici nu amintesc îngrășarea pășunei prin băligar de grajd, deoarece dela nivelul nostru economic este foarte departe acest procedeu, s'ar putea înlocui aceasta însă prin staționarea vitelor și mutarea stânei în fiecare 2 săptămâni.

Îngrășarea pășunilor se mai poate face și prin gunoire cu gunoi artificial, care din cauza că nu este așa costisitor, prezintă destulă rentabilitate și prin urmare ar merita să aibă un rol însemnat în îngrășarea pășunilor.

Agricultorii abia așteaptă să înjuge vita crescută pe pășune, dar nu se gândește niciodată la esențialul fapt, de a jertfi ceva și pășunei.

Un proverb italian spune: «Gunoiul nu este sfânt, dar produce minuni pe pășuni». E dureros, dar nu se prea găsesc agricultori cari să dorească asemenea minuni.

Enorme suprafețe se ocupă din pășune prin trecătoarele vitelor, deoarece lipsesc ramificațiile de drumuri necesare, prin urmare cu regret se poate constata, că în unele locuri pe lățimea de 40—50 metri, iar în altele locuri pe lățimea de 8—10 m. ramificându-se drumuri paralele cu mică întrerupere, în lălimea de 3—4 m. pe cari locuri terenul este complect călcat, încât pe aceste locuri nici cea mai puțin pretențioasă plantă, nu poate vegeta.

Deci, chiar și puținele pășuni ce le avem sunt toate între-

tăiate de drumuri, a căror existență este pur produsul nepăsării și a căror stare ar fi absolut foarte urgent de remediat, cu atât mai vârtos că aceasta nu costă nimic.

In fine, țin a aminti stabilirea capacității păsunilor în care privință Ministerul de Domenii cu ordinul 22538 din 25 Martie 1927 deja a dispus aceasta, dar acest ordin în mare măsură nu s'a executat.

Care este uzul la noi? Primăvara, pe când abia a eșit un fir de iarbă din pământ, adecă în acel timp, când este cea mai mare nevoie de-a se cruța, până iarba se va mai întări, invadează întreagă păsunea vitele ce au fost ținute toată iarna în condițiunile cele mai de plâns, vitele suferă de pe urma acestei ierbi crude de diaree și dacă în cazuri bune nu suferă, vitele tot nu se îndreaptă, dar prejudiciază păsunea și când ar începe adevăratul sezon de păsunat, terenul este steril și numai ici colea se arată câte un fir de iarbă. Proprietarii se plâng că vitele nu au ce păsuna, însă nu, caută a afla cauza: că decăderea păsunei a cauzat-o supraîncărcarea capacității păsunei cu un număr mai mare de vite.

Kovats Adalbert
Inginer șef silvic

RÉSUMÉ

L'article qui précède renferme certaines considérations sur le rapport qui existe entre l'élevage du bétail et l'économie forestière.

La manière irrationnelle dont on pratique le pâturage en Roumanie, et surtout dans le département de «Satu-Mare», nous dit l'auteur, emmène fatalement la dégradation des pâturages. Pour remédier à cet inconvenient il propose des méthodes pour l'amelioration de l'élévage du bétail en insistant sur la nécessité de l'aménagement pastoral et sur la création de patures boisées.

G. M.

OZONIFICAREA LEMNULUI

Traducerea ce urmează este făcută după un articol din buletinul — apărut în Septembrie — al Societății «Franche-Comté».

Am ales această comunicare, între multe altele, pentrucă ni s'a părut că tratează despre un lucru mai nou și mai puțin cunoscut.

Ni s'a cerut din diferite părți lămuriri asupra învechirii lemnului prin ozon; vom reproduce deci mai jos indicațiuni luate din mai multe surse. Ne-am inspirat mai ales dintr'o notiță publicată în «Moniteur des Scieries» prin care ni se făcea cunoscută technica practicată în uscătoriile «Société franc-comtoise de bois secs» din Vesoul.

Pe timpul războiului cel mare în 1917, un an înaintea armistițiului, stocurile de lemne uscate, obținute cu mari cheltueli, erau epuizate. Intr'o zi s'a pus chestiunea urgentă și gravă a aprovizionării cu materiale, susceptibile de a fi întrebuințate fără întârziere pentru numeroase fabricațiuni, în special pentru avioane și pentru elice.

Era exclus ca să nu gândim la întrebuințarea, pentru obținerea lemnului de elice, la vreuna din metodele cunoscute în acel moment, fie acțiunea căldurii singure, fie scoaterea sevii prealabilă, însoțită de acțiunea căldurii.

Lemnele astfel tratate ar fi pierdut toată supleța și rezistența lor mecanică, sau era indispensabil ca să dispunem de materiale prezentând toate calitățile lemnelor uscate în mod natural.

D-l M. P. Otto, pe vremea aceia căpitan, ajutorul directorului secțiunii technice al aeronauticei militare, avu ideia să facă etuve în care se găsea realizat repede, grație întrebuințării combinate a căldurii și a aerului electrizat sau ozon, ansamblul fenomenelor naturale care se petrec în învechirea lemnelor, adică:

a) Deshidratare rapidă;

b) Oxidațiunea sevei.

Această oxidațiune dă loc unor reacțiuni chimice încă incomplect cunoscute, care ar tinde la o transformațiune cel puțin parțială a amidonului în tanin.

Acest procedeu, perfecționat de practică, este cel întrebuințat la Vesoul.

Aerul, deshidratat în coloane de ciment armat, înzestrate cu

clorură de calciu, trece cu presiune în ozonatoare, pe urmă luate de ventilatoare puternice și încălzit la o temperatură potrivită, intră în etuve unde se încarcă cu umezeala degajată de lemnul ce se tratează.

Aparate de control ne permit să urmărim uscarea gradată a materiei lemnoase.

Tratamentul durează zece până la treizeci de zile, după specii și grosimi.

Când procentul apei este redus la acela al lemnelor uscate la aer liber, operațiunea este terminată; scândurile și laţii eșiți din compartimente dacă îi supunem unui examen microscopic prezintă aceleași caracteristice ca lemnul învechit în mod natural. Mai mult, orice porozitate dispărând, calitățile de rezistență, de sonoritate și de aptitudine la vopsit sau lăcuit sunt superioare celor ale lemnelor uscate mai mulți ani la aer liber. Se ozonifică actualmente stejar, fag, tei, frasin, carpen, plop, brad, paltin, mesteacăn, etc.

Pe câtă vreme stejarul uscat în mod artificial obișnuit devine poros, moale, se sparge ușor și dă un sunet mat, lemnul ozonificat este compact, rezistent și sonor; ca doagă tăiată cu ferăstrăul ea se poate compara cu cea obținută prin crăpare, grație lipsei de porozitate.

Iacă ce scrie un coleg al nostru, d-l Gerdil, fost inspector silvic, despre mesteacănul ozonificat: «Observăm în mod clar că lemnul se întărește și capătă coeziune; el se ghiventuește mai bine ca mesteacănul netratat și ghiventurile, care se obțin așa de greu, se fărămițează mai puțin».

Se pare că asupra carpenului efectul ozonului ar fi mai puternic: calapoadele, date la strung și lustruite, seamănă cu niște bucăți de fildeș.

Plopul dat la rindea prezintă, grație țesutului strâns de ozon, caracterele paltinului.

Aceleași rezultate interesante pentru păr, sorb și tei.

In fine, trebue să amintim că ozonul este un sterilizator de primul ordin.

Albețul stejarului în putrezire este fixat net și putrezirea nu se mai produce. Părțile stricate de carpen se lustruesc ca și cele sănătoase și nu se schimbă cu vremea.

In rezumat ozonificarea constitue un imens progres, dar nu

trebue să ascundem, că pentru a nu ne păcăli, trebue să luăm multe precauțiuni. E necesar să ne preocupăm mai întâi:

a) De densitatea lemnelor tratate și de cantitatea teoretică de apă ce conțin;

b) De starea higrometrică a lemnelor;

c) De compoziționea sevei, de supleța fibrei și de coeficientul de dilatație sau de scădere;

d) De sezon;

e) De variațiunile exterioare ale temperaturii și de starea higrometrică a aerului.

In aceste etuve termometrul nu trebue să depășească 40^0; aplicațiunile cu ozon trebuesc să alterneze cu evacuări prudente ale aburului, etc.

Numai într'o uzină perfect instalată și sever controlată se pot obține rezultatele fericite pe cari le-am constatat.

A. S.

G. Moșandrei

«SOLIGNUM»

Un mijloc eficace de conservare a lemnului

Se știe că materialul lemnos întrebuințat în construcțiuni, poduri, traverse, stâlpi, etc., este supus degradării, sub influența umidității, insectelor și ciupercilor. Putrezirea lemnului și atacurile de insecte se manifestă foarte intens mai ales în regiunea tropicelor — cu umiditate ridicată și cu o foarte abundentă populație de insecte, dintre cari, termitele provoacă adevărate ravagii în materialul lemnos. Traversele, stâlpii, lemnăria podurilor trebuesc schimbate în multe cazuri în fiecare an.

Procedeele cunoscute de impregnare nu sunt în totdeauna practice — și se aplică înainte de transformarea ce suferă lemnul (ca formă) în diversele întrebuințări, — ceeace constitue un inconvenient. Apoi, necesită instalațiuni, transportarea lemnului la uzine și de acolo la șantiere, etc.

Laboratorul de cercetări «Welcome» al colegiului «Gordon

Memorial College» din Karthoum, a experimentat ca un produs lichid numit «Solignum», de eficacitate absolută în toate cazurile.

Se tratează lemnul cu acest lichid la temp. ordinară sau până la 70° (ceeace uşurează pătrunderea), prin cufundarea în lichid, prin vopsire sau prin pulverizarea lichidului, înainte sau după întrebuinţarea lemnului în diversele construcţiuni.

Solignum poate fi întrebuinţat nu numai ca prezervativ al lemnului în contra putrezirii şi atacurilor de insecte, ci şi ca mijloc represiv, în cazul când lemnul este deja parţial atacat. In acest caz, se fac perforaţiuni oblice în masa lemnoasă şi apoi se cufundă lemnul în Soiignum, ceeace permite pătrunderea lichidului în interior.

Solignum s'a răspândit repede în ţările calde, unde termitele şi alte insecte, distrugând cu o repeziciune extraordinară orice construcţiune din lemn, provocaseră înlocuirea lemnului prin metale, în cele mai multe din întrebuinţări.

Prin tratarea cu Solignum, traversele de pin durează în India 14 ani.

(După «Le science et la vie», Decembrie 1927).

Viitorul industrial al cărbunelui de lemn presat

Cărbunele de lemn va lua în viitor o mare întrebuinţare pentru producerea gazului necesar motorilor. Gazogenii cu cărbune erau întrebuinţaţi până acum numai în motorii fixi. De mult se fac încercări de întrebuinţare a cărbunelui de lemn şi pentru gazogenii autocamioanelor şi chiar ai automobilelor de turism.

Prin carbonizarea lemnului se produc cantităţi apreciabile de cărbune pulverulent (28 % în cazul carbonizării crăcilor de pin maritim). Acest praf ar rămâne fără valoare, deoarece combustiunea lui nu se poate face de cât în cuptoare speciale.

De aceea, s'a încercat de mult să se comprime acest praf, amestecându-se mai întâiu cu diferite substanţe aglutinante.

Defectul celor mai multe aglutinante întrebuinţate este că lasă prea multă cenuşă sau dau prin distilare gudroane, produşi sulfuroşi sau azotici. Aceste defecte fac impropriu cărbunele comprimat pentru întrebuinţarea în gazogen.

D-nii Henebutte şi Goutal au produs în uzina «Carbonite»

din Bayonne un cărbune comprimat, cu un aglutinant lipsit de defectele de mai sus, foarte indicat pentru gazogeni.

Aglutinantul este extras din gudron obținut prin distilarea lemnului de pin. Extrasul ‹fracțiunile grele din gudron› este oxidat printr'un procedeu particular și transformat într'o rășină care prin distilare dă numai cărbune, apă și câteva gaze combustibile.

Acest aglutinant se adaugă cărbunelui — într'o anumită proporție, — se pulverizează împreună cu acesta și se amestecă în mod intim. Pulberea aceasta este în urmă introdusă într'un malaxor rotativ orizontal, unde, printr'un curent de vapori de apă, se transformă într'o pastă groasă, care este apoi dusă — caldă — la o presă. Se obțin astfel comprimate de formă ovoidă, conținând aprox. 94,5 % cărbune, 4 % apă și 1,5 % cenușă. O presă poate produce 1 — 15 tone pe oră ‹după tip›.

Acest cărbune comprimat este foarte rezistent la strivire, se manipulează foarte ușor, dând foarte puțin praf și arde în condițiuni admirabile.

Produsul acesta ‹carbonita› este mult mai economic decât alte produse întrebuințate, reducând cheltuelile dela 2000 la 800 — 900 franci pe lună, în serviciu obișnuit.

Realizarea acestei carburațiuni atât de economice prin întrebuințarea cărbunelui de lemn presat, reprezintă o nouă întrebuințare rentabilă a produselor pădurii și va scuti în viitor multe țări de importul costisitor al carburanților străini.

(După «La Science et la vie». Dec. 1927).

C. D. Ch.

ITALIA FORESTIERA [1]

Doamnelor şi Domnilor,

Inaugurând această tribună, primul meu cuvânt este de a preaslăvi memoria fostului preşedinte al Societăţii *„Progresul Silvic"*, al defunctului *Alexandru Constantinescu*, binefăcătorul breslaşilor silvici, cel care i-a încurajat în toate manifestările lor profesionale, dându-le pildă de muncă şi hărnicie şi care i-a ajutat, ori de câte ori au avut nevoie de puternicul său sprijin.

Figura sa va rămânea neştearsă din amintirea inginerilor silvici, adânc îndureraţi pentru pierderea ireparabilă a bunului lor călăuzitor, al voitorului de bine, al tovarăşului lor nedespărţit atât în timpuri bune cât şi în cele rele. (Semne unanime de aprobare).

După împlinirea acestei elementare datorii faţă de cel care a prezidat atâta timp, cu deosebit tact şi destoinicie, discuţiunile societăţei noastre ştiinţifice şi căruia îi se datoreşte, în prima linie, ridicarea zidirei măreţe în care ne găsim, a locaşului în care, de aci înainte, se va auzi cuvântul autorizat al celor chemaţi, prin natura specialităţii lor, de a se pronunţa în chestiunile silvice de interes general, să-mi daţi voie să salut prezenţa în mijlocul nostru a reprezentantului d-lui marchiz *Durazzo*, ministrul plenipotenţiar al regatului Italiei în Bucureşti, care fiind rugat de a asista la această conferinţă s'a scuzat de a nu putea lua parte personal, după cum ar fi dorit, fiind invitat tocmai astă seară la o recepţiune de către legaţiunea Greciei *(Aplauze îndelung repetate şi ovaţiuni la adresa Italiei)*.

Intru acum, doamnelor şi domnilor, în tratarea subiectului ce mi-am propus a desvolta:

In urma intervenirei oficiale a *comitetului internaţional de silvicultură din Roma*, fostul ministru de agricultură, mult regretatul *Alexandru Constantinescu*, a hotărît în anul trecut (1926) să trimită la acest areopag al profesioniştilor forestieri o delegaţie compusă din d-nii *C. Opran*, administratorul Casei pădurilor, d-nul *Anastasescu*, sub-administratorul aceleiaşi instituţiuni,

[1]) Conferinţă ţinută în seara zilei de 29 Ianuarie 1927, în localul Societăţii „Progresul Silvic".

dr. *Marin Drăcea*, profesor, şi cel care are onoarea a vă vorbi cu această ocaziune.

Consecinte invitaţiunei menţionatului comitet de organizare, în drumul nostru spre Roma trecând prin Jugoslavia, ne-am oprit la Milan, oraş cu 800.000 locuitori de origină celtică, cucerit de romani în anul 222 înainte de Christos, patria lui *Ferrari*, *Beccaria*, *Manzonie*, a lui Piul al IV şi Grigorie al XIV-lea, unde în timpul celor 5 zile, cât am stat aici, am vizitat:

Catedrala cunoscută sub numirea de *Dom-ul din Milan*, celebrul monument gotic al Italiei, construcţie terminată în anul 1386 de *Galeazzo Visconti*, posedând 135 turnuri şi turnuleţe împodobite cu 2.500 statuiete cu numeroase decoraţiuni sub formă de horbote sculptate în marmoră albă, cari îi dau o înfăţişare de o grandoare impunătoare.

Din privdorul ce înconjoară turnul cel mai înalt al acestei originale opere de artă, ţi se deschide o rară privelişte asupra Alpilor, ale căror cele mai înalte vârfuri sunt acoperite vecinic cu zăpadă.

Muzeul de Brera, unde se găsesc: celebrul tablou *„Sposalizio di Maria Virgine"*, de *Raffaello Sanzio* (1483—1520), *„L'ultima Cena"*, de *P. P. Rubens*, *„Testa"* de *S. Giuseppe Guido Reni*, *„Guercino"* de *Rifuito di Agar* şi alte pânze aranjate într'un mare număr de saloane.

Capela de S. Maria della Grazie, unde se află cunoscuta capo d'opera a lui *Leonardo da Vinci*: *„Il Cenacolo"*.

Cimitirul din Milan, a cărui bogăţie în lucrări de artă, în monumente funebre sculptate cu o deosebită măiestrie şi încadrate într'un încântător peisaj de arbori de diferite specii, întrece orice comparaţie.

Mai multe aşezăminte culturale, parcurile şi splendidele grădini de agrement din capitala Lombardiei cu admirabilele sale împrejurimi.

Iar în ziua de 26 Aprilie 1926, cu acceleratul dela 14 şi 30 minute, ne-am repezit până la vestitul *lac de Como*, unde înbarcându-ne într'un cochet vaporaş, am făcut o prea frumoasă plimbare timp de câteva ore numai pe partea din acest lac care ţine de Italia, restul aparţinând Elveţiei, pe ţărmurile căruia se află acăţărate drăgălaşele vile din câte-va cătune sau sate prevăzute fiecare cu câte un debarcader.

Cu ajutorul unui funicular ne-am suit apoi pe muntele *Pro-Brunati*, aproape complect împădurit cu cedrii, cu magnolia, cu jugastru, ulmi, aluni, soci, cu ilexacutifolia, molizi, pini de diverse specii etc. Munţii împrejmuitori, sau sunt desgoliţi cu desăvârşire, sau sunt acoperiţi cu o tânără vegetaţiune de arbori sau arbuşti. Pe alocurea însă am văzut curături făcute pe coaste adeseori foarte repezi.

Cât de magnific ar fi fost în schimb peisajul, dacă în apele limpezi ca cristalul ale lacului de Como, s'ar oglindi nu stâncile goale, colţurate ca astăzi, ci masivele încheiate ale unor măreţe codruri bătrâne !

Timpul cel mai îndelungat petrecut în Milan, l'am întrebuinţat pentru vizitarea târgului de mostre din acest mare centru industrial al Italiei, o adevărată expoziţie internaţională, la care a luat parte şi România. Ţara noastră a fost

aici reprezintată printr'o modestă secţie de silvicultură, modestă ca spaţiu, dar care corespundea de minune cu scopul pentru care fusese creiată. In această privinţă merită cuvinte de laudă d-nul profesor *Stinghie*, care luptând cu multe dificultăţi a reuşit totuşi, într'un timp foarte scurt, să organizeze în aşa mod secţiunea noastră, încât oricine îşi putea da seama cu înlesnire despre progresele ce am săvârşit, în ultimele decenii, în materie de producţie şi industria lemnului.

In aceiaş rotondă se găseau: secţiunea de silvicultură a Franţei, situată imediat lângă a noastră, a Poloniei, a Cehoslovaciei, a Jugoslaviei etc.

In anul 1925 în capitala judeţului Isère, *Grenoble*, patria lui *Hugues de Lionne*, a lui *Condillac*, a lui *Casimir Perrier*, fostul preşedinte al Republicei franceze, cu ocazia congresului internaţional de silvicultură, la care am luat şi eu parte, a avut loc şi o expoziţiune internaţională, la care ţara noastră n'a participat. Cu acest prilej am făcut cunoştinţa inspectorului silvic francez, care a fost însărcinat să aranjeze secţiunea de silvicultură dela Milan, ajutat fiind de graţioasa sa soţie, ‹femeile în chestiuni de estetică fiind înzestrate, în majoritatea cazurilor, cu un spirit mai subtil, ca noi bărbaţii›.

Ei bine acest inspector, la întrebarea pusă în cursul unei convorbiri avute, ce anume părere are asupra secţiunei noastre, mi-a răspuns, că prin felul obiectelor expuse de noi am corespuns mai bine adevăratei meniri a unui târg de mostre.

In adevăr, pe câtă vreme ţara suroră, Franţa, ţinuse să prezinte o exibiţiune de ordin mai mult ştiinţific, noi găsisem necesar de a aduce lemne proprii pentru rezonanţă, scânduri de diferite calităţi şi dimensiuni, dulapi şi alte categorii de material lemnos fasonat, aparţinând foioaselor şi reşinoaselor şi sortate după modul cum sunt cerute în diferitele centre străine de desfacere, obiecte de menaj, fibre de tei, frize şi parchete de stejar, de salcâm şi fag, piese de fag curbat pentru mobile, vesci pentru site, cutii de fag pentru alva, colaci de frasin şi obezi de fag, spiţe de roate de stejar, frasin şi salcâm, colecţiuni de seminţe forestiere, de brad şi molid, mai ales, aşezate în săculeţe, din care la cererea câtorva proprietari de păduri li s'a dat gratuit o cantitate oarecare d'împreună cu explicaţiuni asupra modului de întrebuinţare. Afară de aceasta erau expuse diverse grafice, indicându-se procentul de împădurire al ţării noastre, în diferitele provincii, speciile cari intră în compoziţiunea masivelor, limitele vegetaţiunei forestiere în altitudine, mişcarea comerţului lemnului şi a industriilor derivate în perioada 1919—1923, esenţele întrebuinţate la replantarea suprafeţelor exploatate, a nisipurilor sburătoare şi a altor terenuri neproductive, fotografii superbe de diverse arborete etc. etc.

Harta în relief a României întregite figura, bine înţeles, în locul de onoare, încadrată la stânga şi la dreapta de portretele iubiţilor noştri suverani M. L. Regele şi Regina.

Printre obiectele expuse în secţiunea franceză notez:

Secţiuni de arbori indigeni şi exotici naturalizaţi în *Arboretum des Barres*, aşa de bine descris cu numeroase ilustraţiuni, 25 planşe şi 22 planuri, în albumul «Arboretum National des Barres» [1] publicat în anul 1906 de actualul conservator de ape şi păduri, *L. Pardé*, directorul şcoalelor forestiere des Barres şi anume:

Dintr'un trunchiu de *Abies Cephalonica* în vârstă de 37 ani, gros în circonferinţă de 50 cm la înălţimea pieptului, dintr'unul de *Prunus Serotina* având un diametru terier de 16 cm şi o etate de 16 ani, dintr'un trunchiu de *Quercus rubra* în vârstă de 95 ani şi având un diametru de 65 cm, dintr'unul de *Welingtonia gigantea*, care deşi avea o etate numai de 52 ani, atinsese o grosime în diametru la 1 m,30 dela pământ de 75 cm, şi alte asemenea secţiuni de trunchiuri de arbori.

Lemne cu diferite defecte şi alteraţiuni, colecţiuni de lemne coloniale. Fotografiele lui *B. Lorentz* şi *A. Parade*, întemeietorii silviculturii franceze, ale piscinei din *Belle Fontaine*, domeniu care aparţine şcoalei naţionale de ape şi păduri din Nancy, unde se află o pepinieră şi staţiunea meteorologică care a servit regretatului *Mathieu*, fostul profesor de ştiinţe naturale şi autorul valoroasei scrieri «Flore forestière, revăzută în a IV-a ediţiune de succesorul său, fostul profesor *Fliche*, ca să dovedească însemnatul rol al pădurilor asupra climatului local. Fotografii de masive de brad din pădurea «Des Elieux», seria a 3-a, a unui prăjiniş de fag provenit din sămânţă din pădurea «De Haye», seria a 8-a de codru, a *Arboretum*-ului *d'Amance* înfiinţat în 1900—1901, toate acestea făcând parte din domeniul afectat instrucţiunei practice a elevilor şcoalei forestiere din Nancy. Fotografii asupra modului cum se practică reziînajul în pădurile din Sudul Franţei, populate cu *pini d'Alep*, precum şi a colecţiunilor din sala *Surell* a muzeului şcoalei din Nancy, inclusiv laboratorul pentru diverse cercetări şi în special pentru determinarea proprietăţilor technice ale lemnelor, precum şi seminţe forestiere din colecţiunile aceleiaşi şcoale şi ale celei *des Barres*.

In secţiunea forestieră a *Poloniei* am observat:

Un trunchiu de tei gros în diametru de 70 cm la 1 m, 30 dela pământ.
» » » frasin » » » » 90 » » » » » » »
şi având o înălţime totală de 33 metri din renumita pădure Bialovitza.

Un trunchiu de pin silvestru gros în diametru de 80 cm şi înalt de 27 metri.

Un trunchiu de ulm ‹ulmus campestris› în etate de 107 ani.

Diferite mostre de lemn de plop. Produse din destilaţia lemnului. Terbentină. Cărbuni de lemn din fag. Gudron din aceiaşi esenţă forestieră. Diverse ţesături din fascicule lemnoase de plop. Celuloză albită şi nealbită. Eşantilioane de

---

1) L. Pardé: Arboretum National des Barres. Paris, 1906, Librairie des sciences naturelle, Paul Klincksieck, 3, rue Corneille VI-e.

Aranjamentul obiectelor din secţiunea de silvicultură a României.
Partea din faţă.

Aranjamentul obiectelor din secțiunea de silvicultura a României.
Partea din față.

Vederea interiorului rotondei în care au fost instalate la târgul de mostre din *Milan*, în anul 1926, secţiile de silvicultură ale României, Franţei, Poloniei, Cehoslovaciei şi Jugoslaviei.

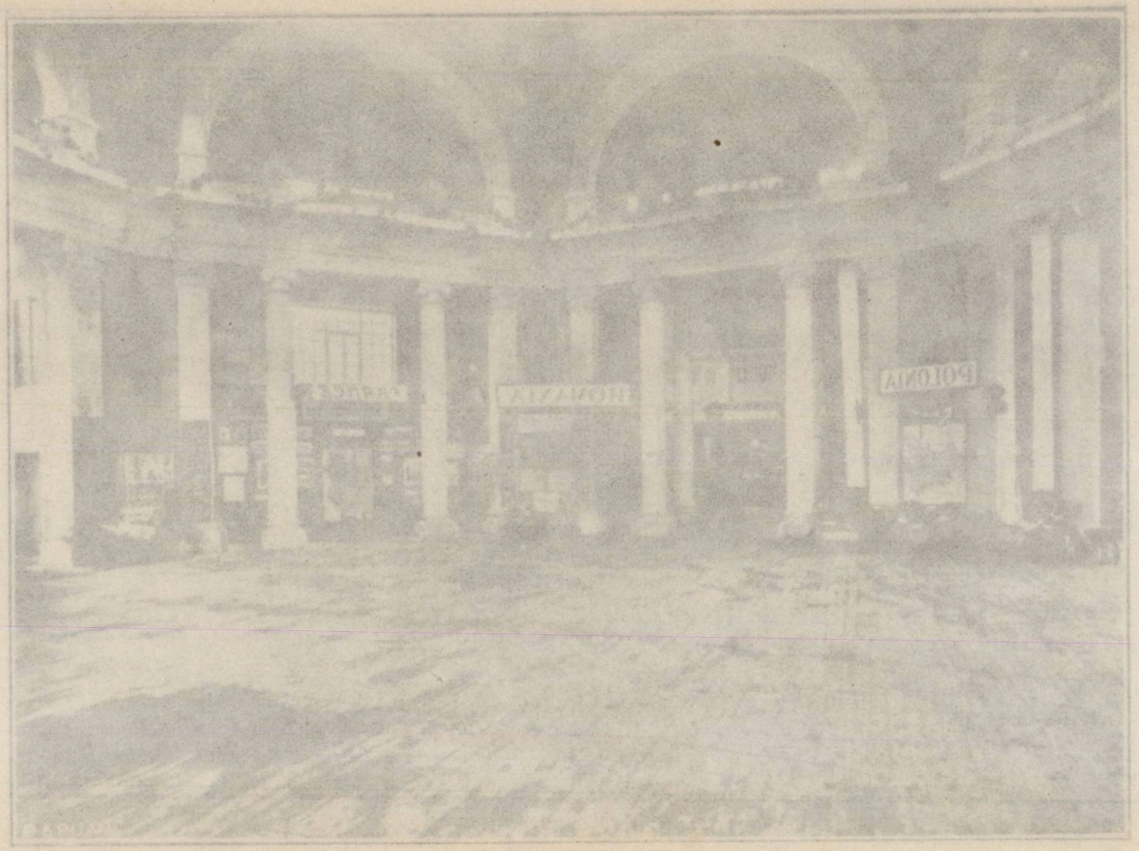

Vederea interiorului rotondei în care au fost instalate la târgul de mostre din *Milan*, în anul 1926, secțiile de silvicultură ale României, Franței, Poloniei, Cehoslovaciei și Jugoslaviei.

Obiecte expuse în secțiunea de silvicultură a României. Partea laterală.

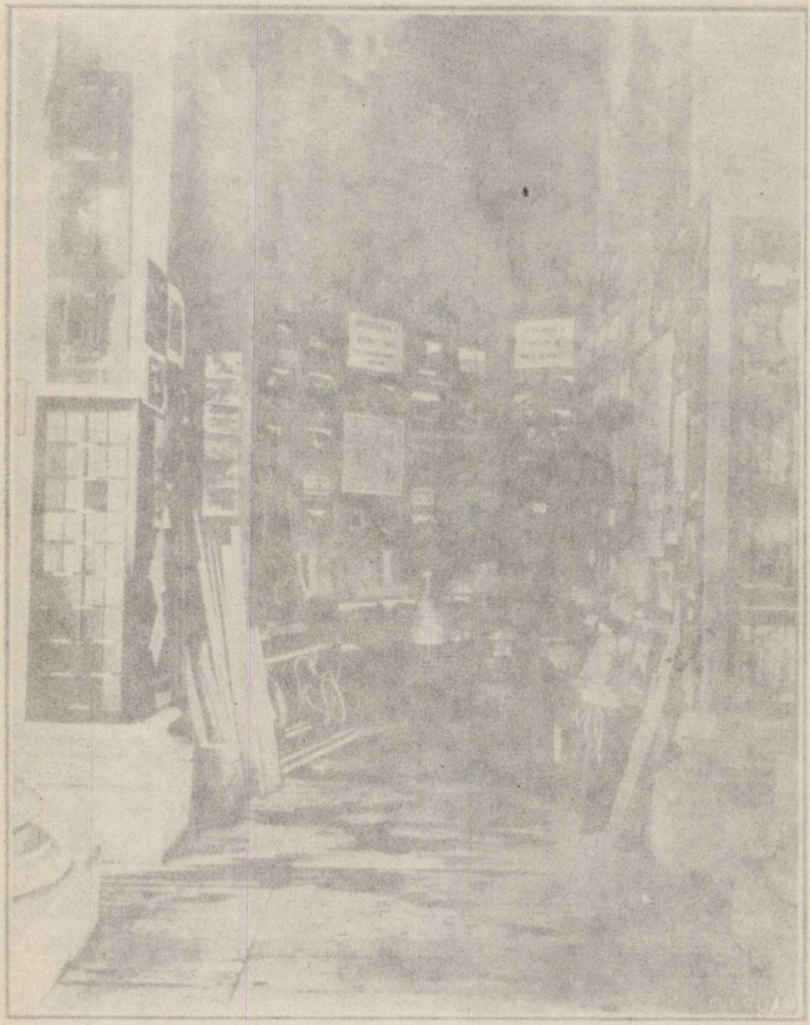

scânduri de diverse dimensiuni de foioase şi reşinoase. Frize şi parchete. Placaje lipite etc.

O hartă pe scara 1 : 600.000 reprezentând repartiţia pădurilor în Polonia şi diferitele specii pe judeţe. Idem a claselor de vârstă (1 : 1.000.000). Alta indicând procentul împăduririlor efectuate în intervalul 1919—1925, precum şi o hartă cu privire la distribuirea vânatului mare cu păr. Miniaturi de poduri de lemn şi diverse mijloace de transport. Idem sub formă de cuburi de lemn, figurând producţiunea anuală a pădurilor după esenţe.

In secţiunea *Jugoslaviei* şi în special a *Slavoniei*, între altele se găseau : Placaje de diferite specii. Mostre de lemn de păr, de cireş, de plop etc. Frize şi parchete de stejar pedunculat cu ape de toată frumuseţea. Doage de stejar, pentru vase de dimensiunile cele mai mari, inclusiv pentru putini şi butoaie precum şi fotografii despre modul cum se fasonează ele în pădure de către lucrători.

Harta forestieră a Jugoslaviei etc.

Expoziţia noastră silvică din Milan, trebuie să mărturisesc cu un oarecare orgoliu naţional, a avut un succes desăvârşit judecând numai după afluenţa de vizitatori, printre cari mulţi comercianţi de lemne, cari cereau adresele exportatorilor noştri spre a face comande.

Printre alte persoane oficiale cu vază trebue să menţionez în primul rând pe ministrul preşedinte al Italiei, venit anume din Roma pentru vizitarea târgului de mostre din Milan şi care, însoţit de o numeroasă suită, s'a oprit mai mult timp în secţia noastră, cerând informaţiuni despre condiţiunile forestiere ale României şi fiind plăcut impresionat de cele constatate.

La bunul rezultat moral, mai cu seamă, obţinut prin participarea noastră la acest târg internaţional, a contribuit într'o largă măsură şi d-l comandor *Ricci*, consulul României din localitate, care se bucură de o mare stimă în cercurile cele mai înalte ale societăţei milaneze şi care a dat un preţios concurs d-lui profesor Stinghie. In mai multe convorbiri ce am avut cu dânsul, nu s'a putut abţine şi cu drept cuvânt de a-şi exprima regretul, că ţara noastră nu face destulă propagandă spre a fi mai bine cunoscute în străinătate resursele sale în materii prime, produsele sale agricole şi industriale, instituţiunile culturale ce posedă, precum şi frumuseţile fireşti ale teritoriului său, căci numai astfel s'ar putea neutraliza campania sistematică de ponegrire întreprinsă de duşmanii noştri cei mai vajnici, a căror tendinţă manifestă este, ca prin ştiri alarmante să împedice consolidarea creditului nostru pe pieţele financiare şi stabilizarea valutei noastre naţionale.

Din cele văzute în Milan, precum şi în localităţile prin care trecusem cu drumul de fer pantru a ajunge aici, putusem să-mi fac o noţiune precisă despre destoinicia harnicului popor italian în diferitele ramuri de activitate umană.

Este uimitor, în adevăr, progresul săvârşit de Italia cam dela sfârşitul secolului trecut, mai cu seamă, când s'a inaugurat în această ţară latină înrudită o politică vamală protecţionistă, instituindu-se taxe mari la importul fabricatelor străine !

Ca să vă puteţi face o idee aproximativă de marea desvoltare a industriei sale, este destul să spun că un anumit pavilion, pot zice cel mai vast din toate, fusese destinat pentru expunerea automobilelor cunoscutei firme «*Fiat*»

dela cele mai modeste până la cele mai mari şi mai elegante, cari atrăgeau un adevărat aflux de admiratori.

In rezumat, impresiunea lăsată vizitatorilor târgului de mostre din Milan, la care au luat parte foarte multe ţări, inclusiv Uniunea sovietelor din Rusia, în a cărei secţiune erau expuse diverse trunchiuri de lemne, multe mărfuri de pielărie brută şi lucrată, blănuri de vulpi, lupi, urşi şi alte animale sălbatice, ţesături de lână şi de cânepă etc., a fost că poporului italian, condus de mâna viguroasă şi pricepută a excelenţei sale Benitto Mussolini, il duce, cum i se mai zice, îi este rezervat un strălucit viitor.

In pavilionul respectiv, unul din cele mai încăpătoare, dispunând pe lângă un parter şi de un etaj, am găsit şi un tablou sinoptic referitor la importul şi exportul mărfurilor din Rusia în anii 1923 — 1925, din care cred necesar a reproduce următoarele date:

Această ţară a cumpărat diverse mărfuri din:

GERMANIA	în anul	1923	pentru	o	valoare	de	4	milioane	ruble	aur
	» »	1924	»	»	»	»	24.5	»	»	»
	» »	1925	»	»	»	»	48.5	»	»	»
ENGLITERA	» »	1923	»	»	»	»	4.0	»	»	»
	» »	1924	»	»	»	»	23.4	»	»	»
	» »	1925	»	»	»	»	27.3	»	»	»
STATELE-UNITE	» »	1923	»	»	»	»	0.8	»	»	»
	» »	1924	»	»	»	»	2.4	»	»	»
	» »	1925	»	»	»	»	25.3	»	»	»
OLANDA	» »	1923	»	»	»	»	0.0	»	»	»
	» »	1924	»	»	»	»	16.0	»	»	»
	» »	1925	»	»	»	»	0.6	»	»	»
POLONIA	» »	1923	»	»	»	»	0.0	»	»	»
	» »	1924	»	»	»	»	1.5	»	»	»
	» »	1925	»	»	»	»	9.5	»	«	»
ITALIA	» »	1923	»	»	»	»	0.0	»	»	»
	» »	1924	»	»	»	»	0.0	»	»	»
	» »	1925	»	»	»	»	9.4	»	»	»
FRANTA	» »	1923	»	»	»	»	0.0	»	»	»
	» »	1924	»	»	»	»	0.8	»	»	»
	» »	1925	»	»	»	»	4,2	»	»	»

Pe de altă parte Rusia a exportat diferite mărfuri:

In anul	1923	pentru	o	valoare	totală	de	21.3	milioane	ruble	aur
» »	1924	»	»	»	»	»	31.2	»	»	»
» »	1925	»	»	»	»	»	90.3	»	»	»

Din care: materiale lemnoase în 1923 pentru 1.4 milioane ruble aur
» 1924 » 1.7 » » »
» 1925 » 3.9 » » »

Grâu şi furaje . . . . . » 1923 » 0.0 » » »
» 1924 » 3.7 » » »
» 1925 » 13.9 » » »

La 27 Aprilie am plecat din Milan spre Capitala Italiei şi imediat ce am intrat în regiunea colinelor şi a munţilor din regiunea septentrională a Apeninilor, am dat peste terenuri despădurite pe distanţe de zeci de kilometri, unde coastele erau brăzdate de numeroase eroziuni, sau în care prin spălarea de către ape a pământului vegetal baza mineralogică apărea la suprafaţă sub forma de stânci goale.

In basinul râului Reno, în dreptul staţiei ferate *Porreta*, unde trenul s'a oprit câteva minute, la dreapta şi la stânga aruncându-mi ochii, n'am văzut de cât păduri ruinate, crânguri mizerabile sub formă de tuferişuri pline de ochiuri goale prin cari păşunau vitele, inclusiv caprele.

La Roma, şedinţa festivă de deschidere a congresului de silvicultură, care a avut loc în ziua de 29 Aprilie 1926, ora 10 şi 30 minute, în localul teatrului Quirina, a fost onorată de prezenţa M. S. Regele Victor Emanuel însoţit de ministrul preşedinte B. Mussolini.

In discursul pronunţat de Excelenţa sa Giuseppe Beluzzo, ministrul economiei naţionale, în numele guvernului italian, a stăruit mult asupra influenţei binefăcătoare a pădurilor asupra agriculturii, iar d-l inspector general silvic Mougin, şeful delegaţiei franceze, care mulţumi din partea congresiştilor, pentru Augusta prezenţă a Majestăţei Sale şi frumoasa primire ce li s'a făcut, scoase în relief importanţa deosebită a pădurilor din punctul de vedere al regimului apelor.

La constituirea birourilor şeful delegaţiei române, d-l C. Opran, a fost ales vicepreşedinte al comisiunei I, secţia statisticei, care prin numărul membrilor ce o compunea şi prin natura chestiunilor tratate, era socotită ca una din cele mai interesante, iar ca preşedinte a fost numit d-l Dr. Hesselman, doctor în ştiinţe, profesor, şeful institutului de experimentaţie forestieră din Suedia, ca o recunoaştere unanimă a meritelor sale ştiinţifice.

Eu am făcut parte din aceiaşi secţiune, care, în urma discuţiunei asupra condiţiunilor ce trebue să întrunească o bună statistieă forestieră şi pentru uzul internaţicnal, neajungând la nici un rezultat, a numit un comitet, din care am făcut şi eu parte, lucrând în continuu, adică şi în afară de timpul consacrat şedinţelor plenare ale secţiunei respective, sub preşedenţia lui *Sir Iohn Stirling-Maxwel Bart*, delegatul lui *Empire Foresty Associaiion, London*. Următoarea moţiune propusă de comitet a fost adoptată fără modificare de congres:

1. *O statistică forestieră exactă este necesară în vederea a 2 scopuri principale:*

a) *A permite fie cărui Stat ca să stabilească politica sa forestieră naţională.*

b) *A înlesni comerţul şi industria.*

Există şi alte scopuri secundare, pe cari nu este necesar a le menţiona în acest scurt raport.

2. *Nici o chestiune relativ la materiele prime n'a fost mai neglijată ca aceea a resurselor mondiale în ce priveşte lemnele. Statisticile, de cari dispunem astăzi, sunt foarte inegale, fie din punct de vedere al eficacităţii, fie din cel al exactităţii întrinsece, sau al formei în care sunt prezintate.*

Faţă de această situaţiune şi de ingenuozitatea dezvoltată de oameni pentru a afla produse cari să-l substitue, consumaţiunea lemnului sporeşte repede şi toate resursele de cari dispunem sub formă de păduri accesibile se micşorează destul de simţitor pentru a da naştere la îngrijire.

Este dar necesar de a lucra repede din punctul de vedere al evaluării resurselor viitoare ale lumii în material lemnos şi al determinării exacte a situaţiunei mondiale în această privinţă.

3. *Comerţul internaţional al lemnelor formează deja o parte importantă din comerţul mondial total. Pe măsură deci ce resursele în lemne se istovesc şi se deschid noi ţări, comerţul internaţional al lemnului trebue să sporească şi în acelaş timp statistica forestieră trebue, din ce în ce mai mult, să ia un aspect internaţional.*

4. *Deoarece elementele necesare pentru întocmirea unei statistici trebue în totdeauna să fie reunite de însăş ţările respective, ar fi foarte necesar de a avea un organ internaţional, care ar da directive, ar unifica metoadele, ar reuni, coordona şi publica statistici forestiere.*

5. *Comitetul crede, că institutul internaţional de agricultură, care în virtutea unui tratat are deja relaţiuni oficiale cu cele mai multe guverne din lume, se află în cea mai bună situaţie posibilă de a se ocupa de un proect internaţional de felul acesta. Comitetul recomandă deci de a se crea la acest institut un biurou de statistică forestieră.*

6. *Dat fiind caracterul strict technic al lucrării biuroului în chestiune, comitetul recomandă de a se încredinţa direcţiunea sa unui economist forestier foarte competinte şi experimentat, recunoscut în general ca făcând autoritate în materie. El va trebui să fie asistat de personalul necesar, urmând să coprindă economişti forestieri având un antrenament technic precum şi o experienţă recunoscută.*

7. *Comitetul recomandă de a se acorda biuroului maximum de autonomie posibilă în limitele organizaţiunei generale a institutului. El crede, că un director, astfel după cum este vorba, va da cele mai bune rezultate, dacă activitatea sa technică nu este restrânsă de nici un fel de impedicare.*

8. *Un element esenţial al lucrării biuroului va consta din vizite personale din partea directorului sau ajutoarelor sale în diferitele ţări spre a conferi cu autorităţile responsabile. Comitetul doreşte a pune în relief importanţa unui contact personal de genul acesta.*

9. *Comitetul evaluiază cheltuiala anuală a biuroului în stare de bună funcţionare la un milion lire italiene (40.000 lire sterline) pe an cel puţin.*

Această sumă acopere remunerarea personalului, indemnizaţiile de transport şi de întreţinere, precum şi costul publicaţiunii.

10. *Comitetul crede, că biuroul ar putea să înceapă să funcţioneze, când i se va asigura o sumă de 500.000 lire italiene (20.000 lire sterline) pe an. Este totuşi absolut sigur, că un biurou dispozând de credite insufi-*

ciente nu-şi va atinge scopul. Comitetul îşi întemeiază argumentaţia sa în favoarea creării biuroului în chestiune, pe presupunerea că acest biurou va fi de prima ordine.

11. Comitetul consideră că fondurile necesare trebuie să fie obţinute prin contribuţiunile speciale ale guvernelor ţărilor în mod particular interesate (adică ţările mari consumătoare şi cele exportatoare de lemne) precum şi industriile cari utilizează lemnele aparţinând societăţilor şi particularilor. El adresează în acest scop invitaţiunea cea mai stăruitoare delegaţilor oficiali ai congresului, pentru ca aceştia să reprezinte guvernelor lor respective importanţa proiectului şi necesitatea unui sprijin financiar îndestulător.

12. Comitetul aoreşte a reliefa însemnătatea de a numi în biurou cei mai buni economişti forestieri, ce se va putea găsi. In ce priveşte această alegere el recomandă, ca institutul să ceară ţărilor şi organizaţiunilor contribuind la cheltuelile biuroului de a prezinta candidaţi şi a lua avizul unui comitet de experţi forestieri asupra alegerei de făcut printre aceşti candidaţi.

13. Comitetul a examinat în ce măsură i-ar fi posibil de a indica în detaliu metoda şi forma după care statisticele forestiere ar trebui să fie întocmite. El a ajuns în fine la această concluziune, că dat fiind timpul de care dispunea, i-a fost imposibil de a trata subiectul în mod destul de aprofundat. El recomandă prin urmare, că atunci când directorul biuroului îşi va începe funcţiunile, una din primele măsuri de luat de către institut va fi întrunirea unui comitet de experţi reprezintând principalele ţări interesate. Acest comitet de experţi va trebui să examineze chestiunea în detaliu, comitetul actual neputând să o facă, cum s'a arătat mai sus.

14. Până atunci comitetul îşi permite de a indica oarecari principii generale, cărora el ataşează importanţă:

1. Statistica fiecărei ţări trebuie să fie divizată în două ramuri principale:

a) Producţia lemnoasă;

b) Importul, exportul şi consumaţia lemnelor.

2. Formularele servind de bază tuturor statisticelor trebuie să fie destul de simple pentru a permite de a se obţine răspunsuri satisfăcătoare din toate ţările importante din punctul de vedere al lemnului, totui fiind aranjat astfel încât să comporte o extensiune şi să răspunză exigenţelor ţărilor având servicii de statistică forestieră bine organizate; este asemenea indispensabil ca toate ţările importante din punctul de vedere al lemnului să-şi dea silinţa de a organiza statistica lor într'un mod conform cerinţelor unei statistici forestiere internaţionale spre a putea atinge scopurile sale esenţiale.

3. Suprafaţa forestieră productivă trebuie să fie divizată:

a) In suprafaţa pădurilor exploatabile (actualmente, sau într'o perioadă limitată indicată, fie în totalitate sau numai pentru oarecari esenţe) şi în suprafaţa pădurilor neexploatabile: prima divizându-se la rândul său, pe cât va fi posibil, după consistenţa (densitatea) arboretelor.

b) *După condiţiunile de proprietate,*

c) *Pe cât va fi posibil după tratamentul silvicol aplicat.*

4. Producţiunea lemnoasă va trebui să fie divizată în reşinoase (tari şi moi) şi foioase (tari şi moi).

5. Statistica producţiunii trebuie să fie devizată astfel, încât să se poată şti productivitatea suprafeţei forestiere exploatabilă şi cantitatea materialului lemnos efectiv tăiat, adică în general vorbind ca statisticele să permită a se răspunde la următoarea chestiune: trăeşte astăzi lumea pe baza rezervelor sale de lemne şi în caz afirmativ în ce măsură?

6. Dat fiind marea dificultate ce împiedică unificarea imediată a nomenclaturilor vamale, comitetul propune ca Institutul internaţional de agricultură, prin intermediul noului său biurou de statistică forestieră, ţinând socoteală de iniţiativele luate mai înainte în această materie, să-şi dea silinţa de a ajunge la un acord în această privinţă. Totuşi va fi totdeauna locul de a ţine compt de necesităţile comerciale existente.

7. Ştiinţele relative la comerţ trebue să fie procurate în fiecare an, iar celelalte mai sus menţionate în mod periodic.

Cred util asemenea de a reproduce mai jos şi textul moţiunei adoptată de secţiunea respectivă (A) cu privire la lupta contra torenţilor şi măsurile pentru îmbunătăţirea păşunilor alpine, aceste chestiuni fiind la noi astăzi la ordinea zilei.

A. Referitor la lucrările de corecţiunea torenţilor.

1. Acolo unde circumstanţele speciale impun repartizarea lucrărilor între geniul civil şi geniul forestier, se va lua măsuri pentru ca aceste două servicii să colaboreze în modul cel mai intim posibil. In acest scop odată delimitat perimetrul, zonele de influenţă vor fi bine determinate şi se va adopta de comun acord lucrările principale şi secondare, după care nu va mai rămâne decât a se fixa programul de acţiune.

2. In primul rând va fi necesar a se executa lucrările de artă ab solut necesare spre a se evita catastrofe eventuale. Lucrările de împădurire vor urma imediat în basinul de recepţiune, deoarece numai pădurile sunt capabile de a transforma torenţii, altă dată tumultoşi şi devastatori, în cursuri de ape limpezi şi utile.

Contrar organizaţiei din Franţa, care a fost şi este luată ca model în materie de lucrări technice sistematizate cu privire la restaurarea munţilor, unde profesorul Thiery dela şcoala naţională de ape şi păduri dela Nancy precum şi fostul conservator forestier Demontzey şi-au câştigat recunoştinţa concetăţenilor lor, pentru că au dat lucrărilor de corecţiunea şi stingerea torenţilor o bază ştiinţifică, cari lucrări în această ţară s'au efectuat în trecut şi se efectuează şi astăzi de administraţia forestieră—în Italia ele se fac de reprezentanţii ministerului Economiei Naţionale şi ai celui al Lucrărilor publice.

Când a fost vorba de a se întocmi şi la noi un proiect de lege pentru îmbunătăţirea regimului apelor, s'au ridicat voci, cari cereau să dăm preferinţă sistemului italian. M'am ridicat în contra acestei idei, fiind convins că rezultatul va fi funest. Dacă în Italia se explică până la oarecare punct prin faptul că numai inginerilor civili în şcoalele respective li se predă cunoştinţele necesare

cu privire la construcţiunile hidraulice, nu acelaş lucru se petrece la şcoala forestieră din Nancy. La Hochschule für Bodenkultur din Viena şi în secţia forestieră dela şcoala politechnică din Bucureşti se procedează altfel. In această din urmă şcoală studenţii respectivi fac cursuri de inginerie propriu zisă dimpreună cu cei din celelalte secţiuni şi afară de aceasta ei mai urmează, şi numai ei, un curs anume pentru corecţiunea torenţilor şi ameliorăţiuni pastorale. Aşa fiind care ar fi motivul ca să nu fie ei însărcinaţi cu atari lucrări, ci inginerii civili, adică absolvenţii celorlalte secţiuni ale politechnicei, sau aceştia în unire cu cei forestieri?

Este bine totuşi să vedem, cum judecă însăşi italienii despre sistemul adoptat la dânşii în această privinţă.

In acest scop n'am decât să reproduc un pasaj din ghidul publicat de profesorul *R. Trifone* dela Institutul superior agraro-forestier din Florenţa:

„Alla sistemazione idraulico-forestale dei bacini montani lo Stato provvede mediante l'Ammenis trazione dell'Economia nazionale e dei Lavori pubblici. La ripartizione di un servizio, che per natura, e unico fra due rami, de la publica administrazione non'agevola certo il pronto e regolare svolgimento di esso".

„Ma partroppo questo è un punto morto della politica administrativa che, ad onta di quello s'è detto e critto finora e degl'in convenientè verificate nella pratica, non si è ancora riusciti a superare" [1]).

«Lucrările hidraulice forestiere din basinele muntoase Statul prevede să se facă de administraţiunea Economiei Naţionale şi aceea a Lucrărilor Publice. Repartizarea unui serviciu, care prin natura sa este unic, între două ramuri ale administraţiunei publice nu înlesneşte de sigur desvoltarea lor promptă şi regulată.

«Dar aceasta este un punct mort al politicii administrative, în contra căreia s'a vorbit şi s'a scris până acum şi inconvenientele s'au adeverit în practică, fără a se fi reuşit încă a învinge.

B. Referitor la lucrările de îmbunătăţirea păşunelor alpine.

Congresul internaţional de silvicultură a emis următorul desiderat:

1. *Silvicultorii să fie însărcinaţi cu administrarea acestor bunuri, în acelaş timp cu a pădurilor.*

2. *Staţiunile de cercetări forestiere existente să introducă în cercul lor de studii problema ameliorăţiunei diferitelor tipuri de păşuni şi terenuri inculte (lande) în vederea producţiunei furajere.*

3. *In cazul când starea de degradare a păşunilor va fi astfel, încât ar provoca pericole imediate din punctul de vedere al eroziunei terenurilor muntoase, al inundaţiunei, sau a avalanşelor (lavinelor), Statul să intervină pe cale de expropriere sau prin orice alt mijloc în vederea realizărei tuturor măsurilor pentru a se evita atari pericole.*

Este şi natural, dealtfel, ca administrarea şi îngrijirea păşunilor alpine să intre în atribuţiunea inginerului silvic, pentru că el ştie, că numai îmbunătăţind

[1]) Prof. R. Trifone: Direttive de la legislazione forestale italiana. Italia forestale 1926, pag. 244.

calitatea ierbei din aceste păşuni şi sporind cantitatea ei prin ameliorăţiuni pastorale, pot să fie ferite pădurile dinprejurul golurilor de munte de invaziunea şi păşunatul excesiv al vitelor.

Pentru ca congresiştii să poată lua cunoştiinţă de condiţiunile forestiere ale Italiei, precum şi de activitatea serviciului silvic respectiv, se organizase un număr oarecare de excursiuni în diferitele regiuni forestiere ale Regatului.

Prima excursiune, conform programului stabilit, a avut loc în zilele de 1 şi 2 Mai 1926, când lucrările congresului au fost întrerupte pentru vizitarea Institutului forestier naţional din Florenţa şi a pădurei Vallombrosa, cu frumoasele sale împrejurimi, care constitue astăzi cea mai importantă staţiune climaterică de munte a Italiei, unde vara îşi fac vilegiatura reprezentanţii cei mai distinşi ai ştiinţei, ai politicei şi ai nobilimei italiene şi care pădure se zice că a inspirat pe marele poet englez *Milton*, în compoziţia poemei sale «Paradisul perdut».

Aici şi-a avut sediul fosta şcoală forestieră cu acelaş nume, care a fost înfiinţată în 1867 şi de unde serviciul silvic şi-a recrutat personalul superior până în anul 1914, când s'a creat aşa zisul Institut superior forestier naţional din Florenţa, în scopul de a se da candidaţilor de a intra în corpul technic al Statului o instrucţiune mai complectă şi mai superioară ca în trecut şi în acelaş timp de a alcătui un centru activ de studii şi cercetări, pe baza cărora administraţia silvică respectivă să poată rezolva în mod judiţios şi conform cerinţelor moderne, marele probleme technice cu privire la restaurarea economică a ţinuturilor din regiunea muntoasă, în special, care în această privinţă lasă în general de dorit.

In timpul din urmă însă s'a găsit de cuviinţă a i se da numele de «Institut superior agro-silvic" (R. Instituto Superiore Agrario e Forestale) spre a se putea stabili o relaţiune mai strânsă între studiile superioare forestiere şi cele agricole, după cum se exprimă directorul general al pădurilor din Italia, Alessandru Stella în darea sa de seamă asupra administraţiei forestiere respective publicată în «Italia forestale» [1]), lucrare care a fost distribuită congresiştilor.

Acest institut, instalat într'un somptuos edificiu, care a fost donat Statului de un membru al aristocraţiei italiene, se află situat la marginea Florenţei, oraş care din cauza numeroaselor muzee şi alte monumente de artă ce posedă, fosta capitală de pe Arno a Toscanei, este cunoscută sub numele de *Atena Italiei*.

După ce a fost amenajat în vederea nouei sale destinaţiuni, astăzi coprinde tot ce este necesar unei înalte instituţiuni de învăţământ, ca săli încăpătoare pentru predarea cursurilor, mai multe laboratoare, un splendid muzeu, o bibliotecă cu peste 8000 de volume, o bogată colecţiune de plante herbacee cari cresc prin păduri, sau cari constituie flora păşunelor de munte, numeroase mostre de lemne cu diferite vicii şi defecte, sau atacate de criptogame, rondele de lemne aparţinând feluritelor specii de arbori şi arbuşti, diverse aparate de topografie şi geodezie pentru ridicarea în plan a pădurilor, instrumente de dendrometrie pentru cubarea arborilor şi inventarierea masivelor, tablouri grafice, etc., etc.

Pentru lucrările practice ale elevilor s'a afectat şcoalei în chestiune pă-

1) *Italia forestale*: l'ordinamento dell'Amministrazione forestale e vari suoi compiti. 1926, pag. 297.

durea Vallombrosa d'impreună cu vestitul Arboretum din această localitate, care nu coprinde mai puţin de 4000 specii de arbori şi arbuşti indigeni şi exotici.

Iar prin legea No. 742 din 3 Aprilie 1922, s'a înfiinţat, ca o anexă a Institutului, o staţiune experimentală de silvicultură pusă sub direcţiunea profesorului *Aldo Pavari*, care este ţinut a întocmi lucrările după un anumit program şi în urma unei prealabile înţelegeri cu ceilalţi profesori şi şefi de laboratoare ai şcolei. Una din principalele ocupaţiuni ale acestei staţiuni de cercetări a fost studiul speciilor forestiere exotice, a căror introducere şi naturalizare ar fi recomandabilă din punctul de vedere al împădurirei sterilelor, al unei mai bune şi mai mari producţiuni lemnoase faţă cu cele indigene, al rezistenţei lor în contra maladiilor la cari sunt expuşi arborii de pădure, sau al uşurinţei cu cari ei se pot adapta unor condiţiuni staţionale defavorabile.

In această ordine de idei profesorul Pavari,—în urma constatărilor făcute cu ajutorul a 91 pieţe de experienţe răspândite în diferitele părţi ale teritoriului italian şi anume nu numai în terenurile aparţinând Statului, ci şi în cele ale comunelor şi altor persoane morale, precum şi în ale particularilor, cari la apelul făcut s'au grăbit mulţi dintr'înşii să le ofere în mod gratuit, ba chiar să suporte şi o parte din cheltueli,—a publicat o prea interesantă scriere purtând titlul: «Studio preliminare sulla coltura delle specie forestale esotiche in Italia».

Acestui autor i se datoteşte multe din articolele apărute în revista forestieră «L'Alpe», care actualmente a intrat în al 12-lea an al existenţei sale, redactată de personalul de învăţământ al Institutului pe baza studiilor efectuate în menţionata staţiune de cercetări forestiere, în pădurea Vallombrosa, în laboratoarele şcoalei, precum şi în urma excursiunilor făcute în scop ştiinţific în ţară sau străinătate de către corpul didactic. In bugetul şcoalei figurează în acest scop o sumă anuală de 90.000 de lire, cari după cursul de azi trec peste 800.000 lei.

Spre a-şi face oricine idee de sacrificiile guvernului italian pentru a dota ţara cu un aşezământ cultural la înălţimea vremurilor prin care trecem, este destul să spunem, că pentru dotarea Institutului, în momentul înfiinţării sale, cu materialul didactic şi mobilierul necesar, s'a cheltuit peste $^1/_2$ milion lire aur, din care 200.000 lire numai pentru înzestrarea laboratoarelor.

Profesorul *G. Di Tella*, titularul catedrei de amenajament şi dendrometrie, a fost însărcinat de directorul general al pădurilor să întocmească un larg program relativ la lucrările necesare pentru punerea în valoare, tratarea şi exploatarea sistematică a pădurilor.

Conform acestui program, în anul 1922 şi următorii numitul profesor, căruia i s'a pus la dispoziţie mijloacele trebuitoare, a amenajat pădurea Vallombrosa, iar în colaborare cu profesorul de chimie forestieră, *F. C. Palazzo*, a început studiul de amenajament al pădurii *Cecina*, nu numai din punctul de vedere al regulamentării exploatării, ci şi al producţiunii fructelor şi al practicei reşinajului în pădurile de *Pinus pinea*.

După cum rezultă din expunerea activităţei Institutului regal superior forestier naţional dela crearea sa până la 1924, publicată în 1924 la Florenţa, tot astfel s'a procedat şi cu păduriie Statului de brad: di *Camaldoli*, della Casentinese şi di Bosolunga din provincia Toscana, lucrările referitoare începându-se din luna Iulie 1924, iar amenajamentele pădurilor comunale din *Carnia* se vor face pe

baza instrucţiunilor, a căror alcătuire a fost încredinţată aceluiaş profesor de către Direcţia generală a pădurilor.

Congresiştii fiind invitaţii administraţiei forestiere italiene, au plecat din Roma în ziua de 1 Mai 1926 cu un tren expres, pus la dispoziţiunea lor fără plată şi după 4 ore de mers au ajuns în Florenţa, unde, după ce au luat dejunul şi au vizitat câteva muzee cu picturi alese, semnate de cei mai reputaţi artişti ai Italiei, au pornit cu toţii la reşedinţa Institutului superior agraro-forestier, unde au fost primiţi de corpul profesoral al şcoalei cu cea mai mare afabilitate.

In sala de onoare a institutului *Dr. A. Serpieri*, directorul respectiv, după obicinuitele prezentări, ţinu o prea frumoasă cuvântare, salutând sosirea reprezentanţilor ştiinţei silvice din diferitele colţuri ale lumii şi făcând o scurtă expunere asupra organizaţiunei institutului de învăţământ ce conduce, precum şi asupra rezultatului activităţei desvoltate în scurtul timp dela data înfiinţării sale şi până în momentul aflării noastre în localitate.

După ce i se răspunse mulţumind de buna primire făcută, congresiştii au fost conduşi pentru a vizita sălile de studii, laboratoarele de chimie, de botanică, de mineralogie, de technologia lemnului etc., precum şi a întregului material didactic al şcoalei, inclusiv numeroasele scrieri şi lucrări ştiinţifice datorite profesorilor, rămânând cu toţii foarte impresionaţi de ordinea ce domnea pretutindeni, de bogăţia colecţiunilor din muzee, a microscoapelor şi altor numeroase aparate destinate pentru felurite cercetări agricole şi forestiere.

Ei au vizitat de asemenea câmpul de experienţe de lângă şcoala a cărei suprafaţă este de 24.000 m² [1]).

Am plecat apoi după aceasta, îmbarcaţi în câteva autobuse, la Vallombrosa, localitate aflată la o depărtare de Florenţa de circa 25 km. Pe drum însă ne-a apucat o ploaie torenţială, care a durat şi a doua zi aproape întreagă. Congresiştii ajunşi la ora 22 au fost repartizaţi în cele 5 hotele din Vallombrosa cunoscute sub numirea de *Abetina*, la *Foresta*, *Lago Paradisino* şi *Villino Medici*.

A doua zi, 2 Mai, în timpul când încetase puţin ploaia, am fost conduşi într'un loc ridicat, pe o monticulă, de unde se putea vedea cea mai mare parte din pădurea Vallombrosa şi unde ni s'a dat următoarele explicaţiuni:

Numirea de Vallombrosa provine dela congregaţiunea cu acelaş nume, fondată în anul 1015 de *Sf. Giovani Gualberto*. Înainte localitatea în chestiune

---

[1]) Durata cursurilor şcoalei este de 2 ani. Ele se încep la 15 Octombrie şi durează până la 15 Iunie, în care timp elevii iau parte la lucrările de laborator. Practică mai îndelungată se face în cele 2 luni şi anume după finele fiecărui an, în pădurile Statului, consistând în lucrări de *topografie*, dendrometrie, amenajament şi construcţiuni de hydraulică forestieră, corecţiuni de ravene, (viroage) şi torenţi.

Condiţiunile de admisibilitate în şcoală este absolvirea cu succes a unei şcoli superioare de agricultură sau a uneia de inginerie, acordându-se de către Stat, în urma ţinerii unui concurs, un număr de 8–10 burse pe fiecare an.

Cei admişi în institut port titlul de subinspectori forestieri ajutori, iar după absolvirea studiilor li se conferă gradul de subinspectori titulari.

Materiile predate sunt:

Economia şi estimaţiuni forestiere, catedra fiind ocupată de prof. *Dr. A. Serpieri*, Subsecretar de Stat în ministerul Economiei Naţionale.

Legislaţia forestieră, de prof. *R. Trifone*.

Silvicultura, *technologia*, *utilizaţiuni forestiere* şi *alpicultura*, de prof. *L. Picioli*.

se chiema *Acquabella*. Pădurea Vallombrosa are actualmente o suprafaţă de 1414 hectare, din care 448 hectare, formând o serie de exploatare, sunt acoperite cu arborete pure de brad de origină artificială. Tratamentul aplicat acestei serii încă de acum 5 secole de către călugării benedictini, cărora aparţinea această pădure, a fost codrul cu tăieri rase, regenerarea asigurându-se cu ajutorul plantaţiunilor cu puieţi repicaţi în pepinieră în vârstă de 5 ani. Muntele *Reggella*, pe care se află situată pădurea, face parte din regiunea Apeninilor Centrali. Altitudinea sa absolută maximă este de 1517 m, iar a părţilor populate cu brad de 700—1300 m, restul, părţile superioare ale coastelor mai cu seamă, precum şi culmele cele mai înalte sunt populate cu fag, destinat a fi înlocuit cu brad într'o perioadă de 50 ani. Revoluţiunea adoptată masivelor de fag este de 120 ani, cu excepţiunea porţiunilor din altitudinile cele mai înalte, constituind o pădure de protecţie, cărora li se aplică tratamentul codru grădinărit, în care vârsta medie a exploatabilităţii este fixată la 120 ani.

Părţile inferioare ale coastelor sunt ocupate de arborete de gorun în amestec cu castan, fag etc., a căror stare lasă de dorit, ele formând o altă serie de crâng simplu.

In masivele pure de brad predomină, din cauza tăierilor în timpul războiului, vârstele tinere şi anume:

Clasa de vârstă	1— 20	ani	acopere o	suprafaţă de	157.7600 ha
» » »	21— 40	»	»	»	139.9050 »
» » »	41— 60	»	»	»	51.7000 »
» » »	61— 80	»	»	»	58.3450 »
» » »	81—100	»	»	»	28.0575 »
» » »	peste 100	»	»	»	13.2850 »
				Total . . .	448.0525 ha

din care cele 2 clase mai tinere posed un excedent de 130 ha, 7290, iar celelalte 4 clase mai bătrâne un deficit de aceiaş întindere, suprafaţa unei clase de vârstă normale fiind de 89.610 hectare.

Metoada de amenajament aplicată seriei cu populamente de brad este a lui *Iudeich*, cunoscută sub numirea de metoada parcelară ‹Bestandeswirtschaft›, modificată însă.

Dendrometria şi *amenajamentul*, de prof. *B. Di Tella*.

Construcţiuni hidraulice forestiere, de Inspectorul silvic inginer *M. De Horatiis*.

Botanica forestieră, de prof. *Adriano Fiori*.

Laboratorul de *Fisiologie* şi *Patologie forestieră* este condus de prof. *L. Petri*, care a descoperit agentul patogen al maladiei castanului sub numirea de cerneală. Pentru studiile de *Entomologie forestieră*, institutul se serveşte de staţiunea regală de Entomologie din Florenţa de sub conducerea prof. *A. Berlese*.

Laboratorul de chimie este încredinţat profesorului titular *T. C. Palazzo*.

Laboratorul de *geologie* şi *mineralogie forestieră* are ca director pe prof. *A. Martelli*, având ca asistent pe *dr. L. Edlmann*. Acest laborator este unul din cele mai bine înzestrate din Italia. In el se pregăteşte actualmente o hartă geologico-forestieră spre a se stabili influenţa naturii solului asupra producţiunii lemnoase, precum şi a se verifica aserţiunea unor autori, cum că creşterea pădurilor este direct influenţată de aciditatea pământului vegetal.

Exploatabilitatea admisă este cea absolută, care are de scop realizarea maximului de creştere medie. Revoluţiunea normală corespunzătoare acestei exploatabilităţi, după constatările făcute în localitate, este de 100 ani. Ea a fostă împărţită în perioade egale de câte 20 ani fiecare.

Posibilitatea este bazată pe suprafaţă şi pe volum, suprafaţa fiind corectată după raportul ce există între etatea medie reală şi cea medie normală a arboretelor din seria de exploatare respectivă, care serveşte la rândul său pentru stabilirea duratei, când urmează să dispară diferenţa ce exista în momentul întocmirei amenajamentului, între volumul materialului lemnos real şi cel normal de exploatare.

Astfel, suprafaţa seriei de exploatare în chestiune fiind de 448, ha, iar revoluţiunea normală de 100 ani, posibilitatea normală bazată numai pe suprafaţă, ar trebui să fie de 4.48 ha.

Pe de altă parte dacă pădurea ar fi normală, vârsta medie a arboretelor dela 1—100 ani, ar fi de 50 ani $\left\langle \frac{100}{2} = 50 \right\rangle$. De fapt vârsta medie reală a arboretelor din seria noastră de exploatare, după calculul făcut, ţinând seama de întinderea şi vârsta fiecărui arboret în parte, s'a găsit că este numai de 36,5 ani.

Raportul între aceste două categorii de vârste medii este de 0,73 $\left\langle \frac{36,5}{50} = 0,73 \right\rangle$.

Dacă acum înmulţim posibilitatea normală de 4,48 ha cu 0,73, obţinem aşa zisă *posibilitate maximă*, care în cazul de faţă este de 3.27 hectare $\langle 4.48 \times 0.73 = 3.27 \rangle$.

Cunoscând această posibilitate, ea este la rândul său corijată, servindu-ne de formula de mai jos, în care *vr* este volumul real, adică cel care exista în pădure în momentul alcătuirei amenajamentului, *vn* este volumul normal, iar t este timpul de compensare, adică cel în care trebue să facem să dispară actuala diferenţă între volumul real şi cel normal de exploatare, care termen se calculează înmulţind jumătatea revoluţiunei adoptate $\left\langle \frac{R}{2} \right\rangle$ cu raportul între vârsta medie reală ⟨er⟩ şi cea normală ⟨en⟩ a arboretelor :

$t = \frac{R}{2} \times \frac{er}{en}$, sau înlocuind literile prin valorile lor avem $t = \frac{100}{2} \times \frac{36,5}{50} = 36,5$.

Posibilitatea bazată pe volum se calculează astfel :

$$P = C + \frac{Vr - Vn}{t}$$

în care P = posibilitatea efectivă, adică cea de amenajament şi C este creşterea medie la exploatabilitate.

Volumul real al arboretelor în etate mai mare de 30 ani, calculat printr'una din metoadele de cubaj învăţate în dendrometrie, s'a găsit că este de 99.774_{758}.m³. Volumul normal determinat cu ajutorul tablelor de producţiune aplicabile clasei medie de fertilitate, a III-a, ⟨întocmite pentru brad de profesorul *Di Tella*, bazat pe 8000 de observaţiuni⟩ s'a constatat a fi de $154,347 m^3_{200}$, iar creşterea medie la exploatabilitate pentru întreaga suprafaţă a seriei de exploatare de $3582_{,636} m^3$.

Inlocuind, avem :

$$P = 3582{,}625 + \frac{99774_{,573} - 154.347'_{,900}}{36_{,5}} = 2087m^3_{,526}.$$

Volumul arboretelor celor mai bătrâne de pe suprafaţa decenală de $32_{,7}$ hectare s'a găsit că este de $24029m^3$, posibiliitatea anuală pe întinderea de 2.27 ha va fi aşa dar de $2403m^3 \left\langle \frac{24029}{10} = 2403 \right\rangle$.

Posibilitatea pe volum calculată cu ajutorul formulei de mai sus fiind de $2087_{,5}$, rezultă că aceasta din urmă este cu $315m^3$ mai mică, decât s'a găsit prin cubaje directe.

Raportul între aceasta şi cea d'intâi posibilitate fiind de 0.87 $\left\langle \frac{2087_{,5}}{2402_{,9}} = 0.87 \right\rangle$ urmează să înmulţim posibilitatea decenală pe întindere, care este de 32,7 hectare, cu acest raport, spre a obţine posibilitatea corectată de $28_{,449}$ ha ‹32,7 × 0,87 = 28.449›.

Şi pentru a nu fi nevoiţi a depăşi limitele parcelelor respective în recoltarea posibilităţii, această snprafaţă s'a fixat definitiv la 28,0175 ha.

In conformitate cu principiul metodei de amenajament utilizată, seria de exploatare s'a împărţit în mai multe subserii sau şiruri de tăieri ‹Hiebszüge, suites de coupes› şi s'a admis ca tăierea într'un singur loc să nu treacă peste 2 hectare şi să nu se revină lângă suprafaţa exploatată, decât când regenerarea va putea fi considerată ca complet asigurată. Afară de aceasta s'a construit o reţea de drumuri şi de linii de amenajament, căutându-se, pe cât a fost posibil, ca cele somiere să aibă direcţiunea curbelor de nivel.

Asupra tăierilor rase şi repopularea cu brad a arboretelor de fag, cari au mai rămas, au avut loc multe discuţiuni, o parte din congresişti fiind de părere, că s'ar putea aplica foarte bine codru plin cu tăieri progresive, astfel că regenerarea să se poată face prin însămânţări naturale. Silvicultorii locali au încredinţat, că s'au făcut încercări în acest sens fără rezultat însă satisfăcător, atribuind aceasta compoziţiunei mineralogice în cea mai mare parte nisipoasă a solului.

Adevărul este, că dacă bradul reuşeşte în Vallombrosa fără a fi adăpostit în tinereţe, aceasta se datoreşte climei locale şi în special abondenţei precipitaţiunilor atmosferice. cari în localitate ajung până la 1800 mm. anual.

In ziua de 5 Mai, după închiderea congresului, am plecat din Roma spre Neapole, şi de aci în ziua următoare cu automobilele spre a vizita pepinierile forestiere din *Tornola*, împăduririle din basinul Del Sele, care face pnrte din regiunea Apeninilor meridionali, lacul *Laceno* şi pădurile de fag de pe teritoriul comunei *Bagnoli Irpino* ‹provincia Avellino› aflată la o depărtare de circa 100 km. de Neapole. In acest basin am constatat, că serviciul silvic italian a împădurit cu pin negru austriac din cele 3000 ha, ce aparţin la 3 comune vecine, o suprafaţă de 1200 hectare până în momentul aflării noastre în localitate. Proprietarilor terenurilor destinate a fi împădurite li se plăteşte de către serviciul silvic italian, ca despăgubire pentru oprirea păşunatului în arboretele din nou create timp de 10—15 ani, când devin defensabile, câte 35 lire pe an şi hectar.

Costul împăduririi unui hectar şi a lucrărilor de întreţinere a fost în termen mediu de 1000 lire. Scopul urmărit este conservarea isvoarelor existente

în basinul *del Sele*, din cari se alimentează cu apă locuitorii din mai multe comune din aval.

Cheltuiala făcută cu construcţiunea basinului, în care se înmagazinează o cantitate de apă de peste 5000 m³ şi a apeductului în beton s'a urcat la circa 100 milioane lire, iar lucrarea, începută în baza unei legi speciale, a durat 21 ani.

Din cauza ploaei, care ne-a surprins pe când ne apropiasem de plantaţiunile efectuate, nu am putut, din nenorocire, să le vizităm cu deamănuntul, mărginându-ne numai de a le privi dela o oarecare distanţă.

Am fost aşa dar nevoiţi a ne înapoia în comuna Bagnoli Irpino, unde întreaga populaţiune în costume de sărbătoare eşise spre întâmpinare şi unde după vizitarea unei şcoale de meserii pentru lucrul lemnului şi a bisericei satului, Primăria locală a oferit congresiştilor un copios dejun.

Seara ne-am înapoiat în Neapole şi de oarece pentru excursiunea proiectată a se face în zilele de 6 şi 10 Mai spre a vizita pădurea de pin din *Migliarino*, şi cele din *Latemar* şi din *Paneveggio*, trecând prin oraşele *Pisa* şi *Bolzano*, din cauza timpului nefavorabil nu se înscrisese decât foarte puţini excursionişti, s'a renunţat la ea.

In schimb ne-am oprit încă 2 zile în Neapole spre a-l observa ceva mai cu deamănuntul, neputându-ne reţine de a ne repezi spre a vizita cel puţin săpăturile din Pompei şi de a ne urca pe muntele Vesuviu până în creştetul său, 1182 metri altitudine, de unde i-am putut privi imensul său crater şi i-am ascultat convulsiunile, care sunt însoţite din când în când de sgomote subterane înfricoşătoare şi de erupţiuni, mai mult însă de fum decât de materii incandescente, neaflându-se decât în anumite timpuri în plină activitate.

Oraşul Neapoli, lângă golful cu acelaş nume, format de marea Tyreniană, este situat pe o serie de coline şi înconjurat de un lanţ de munţi, de unde cineva are sub privirile sale cea mai splendidă panoramă din lume.

Impresiunea vizitatorilor, despre ceeace văd, este aşa de profundă, încât se explică adagiul aşa de cunoscut: «*Vedere Neapole e poi morire*».

Muzeul naţional din Neapole, cu numeroase statui de marmură, cu admirabile colecţiuni de obiecte de arte şi cu frescuri culese cu ocaziunea desgropărei Pompei-ului, cari învederează viaţa umană de acum aproape 2000 ani, este socotit ca unul dintre cele mai interesante din lume.

Villa Naţionale, în care se află instalat un vestit *aquarium* cu plante şi animale marine, alcătueşte un obiect de curiozitate pentru vilegiaturiştii profani şi de studiu serios pentru specialiştii în materie.

Palatul regal, cu vastele sale saloane şi cu preţioasele sale vase de Sévres, gobeline, pânze semnate de cei mai celebrii pictori şi alte obiecte de artă, atrage asemenea atenţiunea străinilor voiagiori din cele cinci continente.

Petre Antonescu

RECENZII

CONGRESUL DELA ROMA

Cultivation of foreign species of trees, *by Lauri Ilvessalo,* D. *Ph. Finlanda.*

(Cultivarea speciilor exotice de arbori).

Flora forestieră a Europei este—comparativ—foarte săracă în genuri şi specii. Mayr arată că în Europa sunt numai 7 genuri şi 18 specii de conifere, iar foioasele numără 30 genuri şi 60 specii. Celelalte continente au o floră forestieră mult mai bogată. Ex.: Asia de răsărit numără 26 genuri şi 100 specii de conifere şi 150 genuri şi 400 specii foioase.

Istoria naturală arată că vegetaţia forestieră a Europei nu a fost întotdeauna atât de săracă. In era terţiară, flora forestieră a continentului nostru era foarte asemănătoare cu cea de azi a Americei de Nord; Sequoia, Taxodium, Chamaecyparis, Thuya, Magnolia, Liquidambar, Liriodendron, ş. a. aveau în Europa întinse arii de vegetaţie.

Perioada glacială a distrus însă cea mai mare parte din flora Pirineilor, Alpilor şi Carpaţilor. In perioada post-glacială, printr'o mare migraţiune de arbori, pădurile distruse au fost înlocuite cu altele noi, mai sărace în genuri şi specii.

Incepând din sec. XVII, s'au făcut încercări de cultivare a speciilor exotice, cu scopul de a se îmbogăţi flora forestieră cu noi genuri şi specii.

Astăzi, cultura exoticelor este o problemă silvică internaţională, a cărei rezolvare va aveà importante consecinţe economice.

Cultura exoticelor trebue sprijinită pe premize ştiinţifice bine stabilite; căci, ceeace trebue urmărit, nu este realizarea unei culturi oarecare, *ci a unei culturi de valoare a acelor specii, cari prezintă o reală superioritate asupra speciilor indigene.*

Aceste premize sunt relative la:

1. *Alegerea speciilor.* Fiecare specie se desvoltă viguros în optimul său climatic. Cu cât condiţiunile de vegetaţie sunt mai depărtate de cele ale optimului climatic, cu atât vegetaţia este mai slabă.

Din încercările făcute, reiese că succesul realizat în cultura exoticelor, este proporţional cu gradul de asemănare dintre climatul regiunii de cultură şi cel al ariei naturale de distribuţie a speciei.

Deaceea, se vor introduce în primul rând acele specii, a căror arie de distribuţie este caracterizată printr'un climat similar sau aproape similar aceluia al regiunii de cultivare.

Pentru unele specii însă, posibilitatea de cultură este evidentă, chiar în climate deosebite de cel al ariei lor naturale de distribuţie. Chamaecyparis Lawsoniana, Picea omorica şi Pinus peuce se desvoltă în Europa, în climate mult diferite de cele ale ariei lor naturale în vegetaţie.

Explicaţia probabilă a acestui fapt, constă în aceea că alte specii, mai bine

înzestrate din punct de vedere biologic, au redus ariile naturale de distribuţie ale acestor specii, la limite mai reduse de cât ar fi permis exigenţele lor faţă de climat. De aceea, **cu titlul de încercare,** trebue să se introducă, pe o scară redusă, şi specii din climate deosebite.

2. *Proveniența.* Climatul ariei de distribuţie a unei specii prezintă numeroase variante, în cari vegetează viguros anumite rase ale acelei specii. Faptul s'a constatat în deosebi la pinul silvestru şi la molid.

Cultivarea cu succes a speciilor exotice cere ca seminţele să fie procurate din acele regiuni ale ariei de distribuţie, în cari climatul este cât mai similar celui al regiunii de cultură.

Duglasul ‹Pseudotsuga Douglasii, Carr.› provenit din seminţe obţinute de pe Coasta apuseană a St.-Unite ‹Oregon› nu poate suportă în tinereţe climatul din sudul Finlandei, pe când Duglasul din seminţele din Quesnal ‹Pseudotsuga Douglasii, var caesia v. Schwerin› vegetează admirabil şi atinge la 13 ani, 4—5 m înălţime. Picea Sitkaënsis Carr., provenit din seminţe din Alaska se desvoltă bine în Finlanda, pe când cel provenit din Oregon nu reuşeşte.

3. *Alegerea situaţiei.* In regiuni cu acelaş climat, condiţiunile de vegetaţie variază mult cu situaţia. Exigenţele biologice ale arborilor sunt mai bine satisfăcute în unele condiţiuni de sol, expoziţie, etc. De aceea, situaţia trebue astfel aleasă, încât să satisfacă în cel mai mare grad cerinţele biologice ale speciilor ce se cultivă.

Studiindu-se condiţiunile de sol, s'a constatat că unele specii, despre cari se credeà că nu merită a fi introduse, au fost în urmă constatate ca demne de cultivare.

Nu numai atât: prin alegerea situaţiunii celei mai favorabile, anumite specii vegetează chiar mai bine decât în ţara de origină.

Indicaţii preţioase ne dau în această privinţă *tipurile de păduri,* cari oglindesc admirabil condiţiunile de sol. Alegerea locului de cultură s'ar face mai bine dacă s'ar cunoaşte cărui tip de păduri aparţine specia sau rasa de introdus, în ţara de origină, s'ar introduce acea specie sau rasă, în acel tip de pădure, care corespunde biologiceşte tipului în care se desvoltă bine în ţara de origină.

4. *Modul de formare şi conducere a arboretelor.* S'a experimentat ‹în Finlanda şi Europa Centrală› cu semănături şi plantaţii de exotice în amestec cu specii indigene. S'a constatat că în asemenea arborete amestecate, speciile exotice sunt întrecute de cele indigene şi chiar eliminate. Când se amestecă două specii exotice, cea cu creşteri mai repezi în tinereţă se desvoltă bine, pe când cealaltă suferă.

De aceea, în cultura exoticelor s'a renunţat la arboretele amestecate, cari au fost înlocuite cu arborete pure.

In Finlanda s'au făcut numeroase încercări de cultură a exoticelor, cu rezultate preţioase.

S'au plantat specii sensibile la ger, în goluri mici, în arborete bătrâne de pin sau chiar sub arborete rărite. S'au obţinut astfel rezultate bune, pe când încercările făcute cu plantaţii în loc deschis au dat greş.

In pepinieră trebue să se dea îngrijiri deosebite în contra gerurilor. O bună pepinieră se poate instalà într'un arboret rar, cu înclinare uşoară, cu expoziţie nordică sau estică ‹cu variaţii mai mici de temperatură›.

In rezumat, în cultura exoticelor se va alege acel mod de formare şi conducere a arboretelor, care satisface mai bine exigenţele biologice ale speciilor cultivate.

Les applications de la génétique en culture forestière, par *M. Guinier, Nancy.*

(Aplicaţiunile geneticei în cultura forestieră).

Genetica—ştiinţa aplicată ce se ocupă cu studiul şi producerea variaţiunilor la fiinţele vii—este de mult timp utilizată în agricultură şi mai ales, în horticultură. Continuu se organizează staţiuni experimentale de genetică, cari înregistrează progrese reale, studiind şi producând tipurile de vegetale cele mai avantagioase pentru producţie.

In silvicultură însă, exceptând câteva cercetări răsleţe, genetica a fost neglijată. Deşi explicabilă în parte, indiferenţa silvicultorilor faţă de această ştiinţă rămâne totuşi nejustificată, căci arborii ascultă de legile geneticei, ca şi celelalte vegetale.

Silvicultura intensificându-se continuu şi pădurilor cerându-li-se o rentă cât mai ridicată, introducerea geneticei în grupul ştiinţelor biologice ale silviculturii, rămâne o condiţiune primordială pentru ridicare cantitativă şi calitativă a producţiei.

D-l Guinier examinează principiile generale pe cari se reazimă genetica şi schiţează un plan de acţiune pentru introducerea acestei ştiinţe aplicate în silvicultură.

Genetica porneşte dela faptul de mult constatat *al polymorfismului plantelor.* In locul noţiunei de *specie linneană* — cuprinzând tipuri de vegetale apropiate prin anumite caractere generale comune, dar adesea diferite prin caractere de detaliu —, genetica substitue noţiunea de *specie jordaniană* (definită de Jordan).

Specia linneană cuprinde un număr variabil de categorii de indivizi, categorii posedând, pe lângă caracterele generale ale speciei, şi caractere secundare, variaţiuni fixe, hereditare. Aceste categorii sunt *rasele, speciile mici* sau *speciile jordaniene.*

In silvicultură, cele mai multe rase se constată la pinul silvestru şi la molid.

«Ideia de specie mică este punctul de plecare pentru orice progres şi materie de cultură forestieră. Toate experienţele făcute demonstrează că în aria de extensiune a unei aceleaşi esenţe, există un număr mai mare sau mai mic de rase locale. Aceste rase diferă prin caractere externe şi—mai ales—prin caractere fiziologice şi particularităţi ecologice, ele sunt susceptibile de a fi utilizate în condiţiuni de mediu diferite şi de a da produse de valori diferite».

Determinându-se şi utilizându-se rasele de interes forestier, se va asigura succesul împăduririlor şi se vor realiza arborete adaptate la mediu, viguroase, productive.

Introducerea exoticelor, în special, trebue bazată pe cunoaşterea precisă a raselor (mai ales a particularităţilor lor ecologice).

Autorul citează câteva din rasele pinului silvestru şi ale molidului. Rasele de pin silvestru din Nordul Europei, cea din Vosgi şi cea din Auvergne — numite rase nobile — având un fus drept şi înalt, cu crăci subţiri — dau un volum de lemn de lucru mai mare decât celelalte rase caracterizate printr'un fus mai scurt, mai puţin rectiliniu şi cu crăci groase. In Jura, alături de molizi cu trunchiuri frumos elagate, se văd molizi cu crăci perzistente, groase, dând un lemn noduros, depreciat.

Caracterele speciale morfologice şi fiziologice ale unui individ transmiţându-se descendenţilor, se poate realiza, prin cultură, o linie pură, ai cărei indivizi au aceleaşi caractere constante.

Prin această metodă, s'ar putea realizà tipuri de arbori cu creşteri repezi sau dând produse de calitate specială. Metoda s'a aplicat cu succes la Hevea brasiliensis şi pinilor producători de răşină.

Altă metodă de ameliorare a plantelor este aceea a hibridaţiei. Hibrizii prezintă faţă de ascendenţii lor (de specii diferite) o vegetaţie mai viguroasă, creşteri surprinzător de rapide adesea.

Autorul crede că prin cultivarea de arborete formate din două rase ale aceleiaşi specii, s'ar asigura descendenţilor (bastarzi) o vigoare mai mare de creştere.

D-l Guinier se ocupă apoi de organizarea acţiunei pentru introducerea geneticei în cultura forestieră. D-sa recomandă mai întâiu observaţia asupra speciilor mici în arborete de diferite vârste, apoi experimentarea prin culturi comparative, în staţiuni variate şi convenabil alese şi apoi, transmiterea rezultatelor obţinute, silvicultorilor practicieni şi crearea posibilităţilor de a se obţine, pe scară mare, seminţele raselor de valoare. Pentru aceasta, o organizaţie specială e necesară, pentru recoltarea, prepararea şi distribuţia seminţelor, cu un riguros control asupra originei lor, şi în acest sens, D-l Guinier roagă Congresul Internaţional de silvicultură să facă recomandaţiuni staţiunilor de cercetări forestiere.

Evidence and control of forest - seeds for international intercourses – *by, Prof. Ing. J. Konsel Brno (Czecho slovakia).*

(Evidenţa şi controlul seminţelor forestiere pentru traficul internaţional).

Problema provenienţei seminţelor forestiere preocupă tot mai mult lumea silvică.

Numeroase încercări cu seminţe forestiere din comerţ au eşuat complect sau au dat rezultate slabe.

Explicaţia faptului constă în imposibilitatea creşterei viguroase a diferitelor rase în condiţiuni staţionale diferite mult de acelea ale locului de provenienţă a seminţei.

Comerţul de seminţe forestiere trebue reglementat, pentru a se avea certitudinea complectă în privinţa staţiunii şi indivizilor din care provin seminţele.

D-l Konsel, răspunzând necesităţii internaţionale de a se reglementă comerţul de seminţe forestiere, a făcut în acest sens Congresului internaţional de silvicultură dela Roma (1926), următoarele propuneri:

1. Să se institue un comitet internaţional, care să se ocupe insistent de chestiunea provenienţei seminţelor forestiere.

2. Să se formeze o corporaţie forestieră internaţională, pentru a hotărî posibilitatea de schimb a diferitelor esenţe.

3. Să se formeze un comitet pentru studiul staţiunilor forestiere similare din diferitele regiuni şi pentru determinarea valorii diferitelor varietăţi regionale de arbori.

4. Să se legifereze ca recoltarea seminţelor forestiere să fie permisă numai sub controlul specialiştilor locali, autorizaţi a da certificate privitoare la localitatea şi timpul de culegere, cantitatea seminţelor, comercianţi, etc.

5. Comerţul de seminţe forestiere trebue să fie pus sub controlul internaţional şi publicat prin statistici speciale.

Die Rassenfrage bei der Kiefer (P. silvestris) unter besonderer Berücksichtigung der nordischen Formen, *von H. Strohmeyer.*

(Chestiunea rasei la p. silvestru, cu privire specială asupra formelor nordice).

Chestiunea rasei la speciile de pin şi în special la pinul silvestru, este una din problemele de deosebită însemnătate actuală, în ţările cu silvicultură înaintată.

Pinul silvestru, foarte răspândit în Europa şi Asia, prezintă numeroase forme sau rase, diferenţiate prin caractere botanice, unele proprietăţi ale lemnului şi — în special — prin particularităţile fiziologice şi exigenţele ecologice deosebite.

Autorul citează ca cercetători ai che-

stiunii raselor pinului pe Vilmorin, Engler, Kientz şi Schott, Tursky, Cieslar, v. Silvers, Schwappech, Hüffel, Crabey, Guinier, Schotte, Somerwille, Dengler, Münch, Pardé şi Hickel.

Sprijinindu-se pe constatări proprii şi cercetări precedente, d-l Strohmeyer distinge două mari grupe de rase de pin silvestru: o grupă de rase ‹forme› sudice ‹cuprinzând pinii din Europa Centrală› şi o grupă de rase nordice.

Rasele sudice de pin silvestru vegetează bine numai în condiţiunile staţionale ale regiunilor în cari s'au produs. Cultivate în ţări mai nordice, dau rezultate slabe, rele chiar.

Rasele nordice sunt mult mai independente faţă de condiţiunile locale, desvoltându-se viguros şi în climate diferite, în special mai sudice.

Aceste două grupe de rase prezintă particularităţi morfologice şi fiziologice foarte evidente şi demne de relevat.

In Europa Centrală se întâlnesc rase de pin silvestru cu coronament desvoltat, deci, cu trunchiuri strâmbe, noduroase, cu crăci groase, în amestec cu rase cu coronament redus, adică cu trunchiuri drepte şi curăţate. In pădurile nordice de pin silvestru predomină — cu exclusivitate aproape — forma dreaptă, cu coronament foarte redus, cu crăci subţiri şi scurte.

Rasele nordice prezintă o particularitate fiziologică de mare însemnătate: o mai mare putere de suportare a umbrei: ca o consecinţă, păstrarea mai îndelungată a acelor ‹5—7 ani la forma laponică›.

Aceste particularităţi sunt de vădită importanţă forestieră. Coronamentul redus şi puterea de suportare a umbrei au ca urmare o deosebită sociabilitate a raselor nordice: în special, vegetează bine în amestec cu molidul şi mesteacănul.

Forma şi dimensiunile reduse ale coronamentului diminuiază şi înlătură chiar pericolul vătămărilor datorite zăpezei.

Puterea mare de suportare a umbrei, înlesneşte mult regenerarea naturală şi conducerea culturii forestiere după principiul pădurii permanente ‹Dauerwald-prinzip›.

Rasele nordice prezintând o evidentă superioritate asupra celor sudice — prin particularităţile citate mai sus, — iar rasele sudice fiind strâns legate de condiţiunile staţionale locale, autorul recomandă să se evite introducerea raselor sudice de pin silvestru în regiunile nordice ale Europei. Toate încercările făcute cu rasele sudice, în regiunile nordice, au eşuat.

In privinţa introducerii raselor nordice în regiunile sudice, deşi s'au constatat rezultate favorabile până acum, părerile sunt împărţite. Autorul se fereşte să tragă concluziuni definitive, recomandând studierea complectă a chestiunii.

Const. D. Chiriţă

LITERATURA

Mitteilungen der Schweizerischen Centralanstalt für das forstliche Versuchswesen, *XIV Band, 2 Heft.*

‹Comunicările staţiunii federale elveţiene de cercetări forestiere›.

Caetul No. 2 din XIV volum cuprinde următoarele studii, pe cari le dăm în rezumat succint în revista noastră, spre a avea o imagine a activităţii acestei staţiuni de cercetări forestiere.

I. *Die Berasung von Schutthalden in Tiefland und Hochgebirge* — von *H. Volkart.* — ‹Gazonarea grohotişurilor în regiunile joase şi în munţi›.

In anii 1920 — 24 s'au făcut în Elveţia numeroase încercări de gazonare

a grohotişurilor. Autorul studiază aci influenţa gazonării asupra consolidării acestor produse de dezagregare şi sfărâmare a rocelor. Trece în revistă condiţiunile staţionale ale grohotişurilor şi influenţa lor asupra posibilităţilor de gazonare. Descrie diferitele moduri de degazonare, insistând asupra gazonării prin însămânţare de leguminoase şi graminee. Ca plante ce se pretează mai bine la asemenea gazonări, se indică:

1. *Leguminoase pentru regiuni joase:* Medicago sativa, Onobrychis sativa, Medicagó lupulina, Melilotus albus.

2. *Leguminoase pentru regiuni joase şi înalte:* Trifolium hybridum, Trifolium repens şi Anthyllis vulneraria.

3. *Graminee pentru regiuni joase:* Lolium perenne şi italicum, Dactylis glomerata, Festuca ovina şi arundinacea, Poa compressa, Molinia coerulea.

4. *Graminee pentru regiuni joase şi înalte:* Phleum pratense, Festuca pratensis, Poa pratensis, Agrostis alba, Phalaris arundinacea, Deschampsia caespitosa.

II. *Über eine Pestalozzia-Krankheit der Nussbäume* von E. Gräumann.

(Asupra unei boale a nucilor, provocată de ciuperca Pestalozzia).

In ultimul timp, boalele la puieţi şi plantule constitue o mare enigmă şi multe din ele, cum e înroşirea acelor la molid, nu sunt încă deslegate.

In articolul menţionat, renumitul micolcg Gräumann arată că a reuşit să identifice o boală apărută la puieţii de nuc. Pe deoparte a obţinut în culturi artificiale fructificaţiile ciupercii, care s'a dovedit a fi din genul Pestalozzia, iar pe de altă parte, prin infecţiuni pe puieţi, cu spori de Pestalozzia, a reuşit să provoace îmbolnăvirea puieţilor.

Ca mai în toate boalele provocate de ciuperci, se dovedeşte că nu ciuperca Pestalozzia este cauza primară şi trebue căutată în mediul în care se desvoltă. In cazul puieţilor studiaţi, cauza primordială este lipsa calităţilor fizice necesare ale solului.

Prin ameliorarea solului s'a reuşit a se micşorà mult pericolul infecţiei.

III. *Einflus der Durchforstungsart auf die physikalischen Eigenschaften der Waldböden,* von *Hans Burger.*

(Influenţa felului de răritură asupra proprietăţilor fizice ale solurilor forestiere).

Proprietăţile solurilor forestiere sunt determinate în mare măsură de caracterele arboretelor. Dintre acestea, consistenţa trebue considerată ca principal factor, întrucât condiţionează gradul şi intensitatea acţiunii multor alţi factori (pătrunderea luminei, căldurii şi precipitaţiilor la sol, acţiunea vântului, evaporarea, cantitatea litierei, concurenţa rădăcinilor în sol, etc.)

Consistenţa arboretelor poate fi însă regulată prin rărituri, astfel încât, silvicultorul poate influenţà indirect asupra proprietăţilor solului forestier.

Chestiunea ce se pune este a se stabili influenţa diferitelor feluri de rărituri, pentru a se şti care este gradul cel mai convenabil de închidere a arboretelor.

D-l H. Burger studiază tocmai această chestiune în comunicarea cu titlul de mai sus.

Cercetările s'au făcut în următoarele 3 cazuri:

1. Arboret pur de fag. S'au făcut rărituri în 3 pieţe de experienţe:

In I şi II rărituri în etajul dominat, de gradul B (răritură slabă în etajul dominat) şi D (răritură forte în etajul dominat). In III, răritură în etajul dominat.

2. Arborete pure de molid. Aceleaşi rărituri.

3. Arborete amestecate de foioase şi răşinoase. S'au făcut 3 pieţe de experienţe: I fără răritură, II cu răritură forte

‹gradul C› în etajul dominat. III cu răritură în etajul dominat.

Dăm mai jos rezumarul constatărilor făcute:

Cazul I. Arboret pur de fag.

1. Cu toate că plouase abundent cu puţin înainte de aceste cercetări, aceste soluri nu erau saturate de apă. Ar fi putut absorbi încă următoarele cantităţi de apă, exprimate în procente din volum: dela 0—10 cm adâncime, 20%, dela 20—30 cm, 15—17%.

2. Variaţiunile capacităţii pentru aer a unui sol ne pot arătà influenţa defavorabilă a unei răriturì prea tari asupra proprietăţilor sale fizice. Dacă se consideră stratul superior al solului — dela 0—10 cm adâncime, se constată următoarele capacităţi pentru aer: 17% în piaţa supusă răriturii în et. d-nant, 14% n cea supusă răriturii de gr. B şi scade la 12% în cea cu răriturì de gr. D. In stratul cuprins între 20 şi 30 cm, aceste cifre devin: 11% pentru primele două pieţe şi 8% numai, în ultima.

3. Timpul necesar pentru infiltraţia unei pături de apă de 10 cm grosime, a fost de $2^1/_2$ minute în solul pieţei supuse răriturii în et. d-nat, 3 minute în cel al pieţei B şi 6 minute în acel al pieţei D».

Cazul II. Arboret pur de molid, într'un sol supus altă dată culturilor agricole intermediare.

1. Cu toate că timpul care a precedat cercetărilor a fost relativ uscat, solurile în cauză, cari au fost supuse altă dată culturii agricole intermediare, se aflau mai aproape de punctul de saturaţie, decât cele din arboretul de fag. Piaţa de de exp. supusă răriturii în et. d-nat şi cea supusă răriturii B, ar mai fi putut absorbi încă aprox. 15% apă în stratul dela 0 la 10 cm adâncime, în piaţa rărită după gr. D, *cu sol întărit*, proporţia numai erà decât 10%.

2. In solul pieţei rărite după gr. B, greutatea mijlocie a unui litru de sol absolut uscat nu e decât 853 gr, în acela al pieţei rărite după gr D, este 1027 gr, în stratul 0—10 cm adâncime. — In cazul din urmă volumul lacunar este sub cel de 6% constatat în piaţa rărită după gr. B.

3. In pieţele de molid, al căror sol a fost supus culturii agricole intermediare, capacitatea pentru aer este mult mai mică decât în cazul arboretelui de fag. Dacă se consideră stratul superior dela 0 la 10 cm, ea este de 10% în cazul răriturilor slabe şi de $5^1/_2$% în cazul răriturii de gr. D. Această capacitate este — în cazul ultim — mai mare decât în stratul dela 20 la 30 cm, decât în cel superior.

4. Permeabilitatea solurilor a căror structură materială a fost modificată şi cari poartă plantaţiuni pure de molid, este mult mai slabă decât aceea a solurilor cu arborete de fag provenind din seminţiş natural.

S'a putut constată că în pieţele supuse răriturilor în et. d-nant şi de gr. B, infiltrarea unei lame de 10 cm a durat în medie 14 minute, în timp ce această durată s'a ridicat la 36 minute în piaţa rărită forte ‹D›».

Cazul III. — Arborete amestecate.

1. Perioada de observaţie a fost precedată de precipitaţiuni abundente. Gradul de saturaţie al solului în piaţa rărită după gr. C. se ridică la 95%, în timp ce în piaţa nerărită şi în cea rărită în et. d-nat, comportă 90%.

2. In piaţa rărită după gr. C, greutatea unui litru de sol absolut uscat este mai ridicată, dar volumul lacunar e mai mic decât în celelalte pieţe.

3. Capacitatea pentru aer a solului erà următoarea în stratul dela 0 la 10 cm. adâncime: în piaţa nerărită $15^1/_2$%, în cea rărită în et. d-nat 13% şi în cea rărită după gr. C. numai 7%. In stratul dela 20 la 30 cm adâncime, această cantitate a devenit 8% în ultimul caz şi 11% în primele două.

4. Durata de infiltrare a unei lame de apă de 10 cm a fost pentru 100 cm²: 4 minute în piaţa nerărită, 9 minute în cea rărită în et. d=nat şi 23 minute în cea rărită după gr. C».

Ideea generală ce se desprinde din toate acestec onstatări, este că printr'o luminare ‹răritură› prea întinsă, solul pierde struetura sa afânată, volumul lacunar şi capacitatea pentru apă şi aer scad, fertilitatea este mult redusă.

Cultura agricolă intermediară şi plantaţiunea de molid pur degradează solul, modificându=i structura afânată ‹capacitatea pentru aer şi permeabilitatea pentru apă sunt mult reduse›.

Solul forestier cere un acoperiş permanent. El trebue să fie astfel proporţional, încât influenţa luminii, căldurii, precipitaţiunilor, etc. asupra solului, să fie optimă. Răritura forte trebue considerată dăunătoare solurilor forestiere normale.

IV. *Uber den Einfluss von Trockenperioden auf das Bestandeswachstum*, von Dr. *Ph. Flury*.

‹Asupra influenţei perioadelor de uscăciune asupra creşterii arboretelor forestiere›.

Concluziuni:

«1. In regiunea colinelor şi cea montană, până la o altitudine de aprox. 1400 m., molidul crescând în arborete pure are mai mult de suferit din cauza perioadelor lungi de uscăciune.

Dacă se consideră creşterea totală ‹a arboretului principal şi a celui secundar›, variaţiunile suprafeţei teriere şi ale volumului în timpul perioadelor uscate şi umede, pot să se ridice până la 40 %.

In arboretele de răşinoase în cari molidul predomină, acest fapt poate exercită o influenţă supărătoare asupra raportului susţinut al unei serii amenajate. Inventarierea integrală pe cât posibil de complectă, rămâne ca cel mai bun mijloc de precauţiune în contra surprizelor desagreabile.

2. Fagul posedă facultatea de a se adapta mai bine condiţiunilor extreme ale alimentaţiunii sale în apă. Astfel, el suferă mai puţin din cauza perioadelor de uscăciune şi creşterea sa se resimte mult mai puţin.

Stejarul, pinul şi laricele par a se comportă ca fagul.

3. Se pare că nu există o diferenţă apreciabilă în această privinţă, între arboretele intens şi cele slab rărite.

4. Mijlocul cel mai eficace şi cel mai natural de apărare în contra influenţei uscăciunei este de a se recurge la amestecul de esenţe dictat de staţiune, în special de esenţe foioase în arboretele de răşinoase.

5. Un alt mijloc natural de prezervare, este de a se recurge la amestecul vârstelor, care, în modul cel mai simplu se obţine prin regenerarea naturală în buchete.

6. Pentru apărarea *permanentă* în contra efectelor supărătoare ale uscăciunii, mijlocul cel mai eficace este evitarea descoperirii solului, adică a tăierii rase.

7. In regiunile înalte ale muntelui, unde căldura devine factorul dominant pentru vegetaţia forestieră, perioadele de uscăciune pot provocă o creştere mai favorabilă decât perioadele umede şi în consecinţă, reci.

8. Un singur an uscat poate influenţà defavorabil culturile tinere şi creşterea lor în înălţime; efectul este mai puţin simţit asupra creşterii în volum a arboretelor întregi. Efectul defavorabil asupra creşterii nu devine sensibil decât în cazul când anii de uscăciune se repetă neîntrerupt de mai multe ori.

Const. D. Chiriţă

Sammlung Göschen

Celebra editură germană de popularizarea ştiinţei, în dorinţa de a răspândi în public cele mai variate cunoştinţe, a tipărit şi despre lemn câteva broşuri şi anume:

No. 459, **Das Holz, Aufbau, Eigenschaften und Verwendung,** ‹Lemnul, constituţie, proprietăţi şi utilizare› von *Prof. Ing. Hermann Wilda*: 154 pag. şi 109 fig.

Rar se poate întâlni o carte atât de completă, admirabil studiată şi bine orânduită ca aceasta. Deşi are numai 154 pagini, lucrarea conţine întreaga technologie a lemnului, începând dela cunoaşterea structurii sale macro-şi microscopice, dela compoziţia lui chimică şi propr fizice şi mecanice, până la industrializarea lui mecanică şi chimică şi până la comercializarea produselor lemnoase. Bibliografia citată la începutul cărţii arată că autorul a consultat toate tratatele şi publicaţiile referitoare şi a reuşit să dea, în spaţiul restrâns pe care i l'a permis formatul publicaţiei, atâtea noţiuni teoretice şi practice asupra lemnului, că citirea acestei cărţi poate satisface cerinţe superioare chiar, celor ce şi-a propus editura. In adevăr cartea nu face numai popularizare, dar aduce cu sine rezultatul ultimelor cercetări în materie şi poate fi de folos chiar celor pentru care lemnul nu mai este un material necunoscut.

Admirabile desenuri înlesnesc urmărirea textului: aşa de ex. în descrierea inimicilor lemnului — sunt enumerate aproape toate insectele xylofage cunoscute, iar desenurile celor mai însemnate sunt date în 2 planşe, atât ca insectă perfectă, cât şi ca larvă.

No. 582. **Die Werkzeugmaschinen für Holzbearbeitung** ‹Maşini-unelte pentru prelucrarea lemnului›, von *Dr. Karl Trautvetter*, 140 pag. şi 99 fig.

Industria lemnului tinde din ce în ce mai mult să treacă din lumea rutinară a industriaşilor în aceea a inginerilor, cari caută să o îndrumeze pe căi ştiinţifice. Multiplele condiţiuni ce se cer astăzi produselor acestei industrii, pretenţiile calitative şi cantitative ale pieţei lemnului şi progresul necontenit al industriei maşinilor au condus la maşini unelte din ce în ce mai perfecţionate, atât în ce priveşte calitatea tăieturii, cât şi randamentul lor.

Pe de altă parte industria lemnului, trebuind să ţină pas cu celelalte industrii, în tendinţa acestora de a înlocui cât mai mult munca umană prin maşini, a căror comandă să fie cât mai simplă, maşinile-unelte folosite astăzi într'o industrie raţională a lemnului, trebuie să răspundă tuturor acestor condiţiuni. Autorul descrie deci cele mai moderne maşini-unelte pentru prelucrarea lemnului, adică atât cele întrebuinţate în industria forestieră pr. zisă ‹fierăstraie alternatrve, circulare, cu panglică› cât şi cele utilizate în industria mobilelor ‹rindele mecanice, maşini de aplanat, scobit, găurit, ulucărit, strunguit, maşini pentru furnier, etc.›. Numeroase desenuri şi fotografii înlesnesc înţelegerea funcţionării tuturor acestor maşini.

No. 914, **Die Holzverkohlung und ihre Erzeugnisse** ‹Carbonizarea, distilarea lemnului şi produsele ei›, von *Dr. Günther Bugge*, 140 pag. şi 40 fig.

Dr. Bugge, consultând literatura respectivă din 3 limbi, ‹germană, engleză şi franceză›, pe care o citează la începutul lucrării sale, dă în cele 140 pag. un tratat foarte preţios asupra acestei importante industrializări a lemnului, ale cărei începuturi autorul le situiază în primele aşezări omeneşti ‹perioada Hallstattiană›.

Prima parte a lucrării este consacrată studiului sumar al constituţiei anatomice a lemnului, propr. fizice şi chimice ale

acestuia şi apoi studiului celulozei şi ligninei. Autorul trece apoi la studiul teoriei carbonificării şi distilării lemnului, arătând ordinea şi perioada ‹de căldură› în care se obţin diversele produse. In fine arată detaliat technologia distilării lemnului şi a carbonizării acestuia ‹carbonizarea în bocşe sau în sobe zidite, apoi distilarea în cazane închise şi recoltarea productelor›. După aceea trece la studiul propr. şi întrebuinţării acestor producte: mangal ‹de retortă›, gudron, aldehidă acetică, metanol, ald. formică, acetonă, etc. In fine descrie modul cum se face analiza şi sinteza acestor produse.

La finele lucrării autorul dă o foarte interesantă statistică a acestor produse şi găsim interesant să dăm şi asupra ei câteva amănunte:

Deja dinainte de războiu St. Unite ale Americii de Nord dădeau cele mai multe produse de distilaţie a lemnului. In 1914 au fost distilate circa 3,6 mil m^3 lemn, din care au rezultat aprox. 400.000 tone mangal ‹de retortă, coks›, 80.000 tone acetat de calciu şi peste 27.000 tone metanol.

In 1922 s'au carbonizat şi distilat numai 2,7 mil, m^3 lemn, adică mai puţin decât înainte de războiu, dar e probabil că în urmă producţia a atins iarăş cifra dinainte de războiu.

Germania şi fosta monarhie *Austro-Ungară* au distilat împreună în 1914 circa 1.100.000 m^3 lemn, din care au obţinut circa 25.000 tone acetat de calciu şi 8480 tone metanol. In 1906 Germania producea deja $^1/_2$ din producţia mondială de aldehidă formică ‹circa 1.000 tone anual›. Mai târziu însă producţia ei a fost declasată de industria americană.

In *Canada* deasemenea, deja dinaintea războiului se distilau peste 400.000 m^3 lemn anual şi desigur că producţia a sporit mult după războiu.

Am insistat mult asupra acestor cifre sper a arăta ce desvoltare deosebită a luat această industrie în alte ţări. Lemnul, această materie organică aşa de ieftină, constitue deci acolo o materie primă din care se extrag o serie nesfârşită de producte valoroase. ‹Regret că statistica din broşura amintită nu-mi dă posibilitatea să arăt extraordinara valoare a acestor produse — cari fac din industria chimică a lemnului — mijlocul cel mai rentabil de valorificare a acestei bogăţii naturale›. In definitiv, deşi cu posibilităţi de desvoltare limitate ‹prin consumul restrâns al produselor› industria chimică a lemnului rămâne utilizarea cea mai rentabilă a lemnului, mai ales că nu cere acestuia calităţile excepţionale pe cari i le cere de ex. industria mecanică. Mai mult, prima poate utiliza perfect chiar deşeurile celei din urmă şi în acest sens ar trebui stabilită chiar o conlucrare.

No. 964: **Holzbrücken** ‹poduri de lemn›, von Dr. ing. *K. Schaschterle*, 124 pag. şi 217 figuri.

După o destul de largă expunere a istoricului construcţiunii podurilor de lemn — care în definitiv se confundă la început cu construirea podurilor în general, — autorul studiază pe rând: materialul de construcţie, lemnul, speciile cele mai potrivite, calităţile ce se cer lemnului, resist. lui la diverse solicitări ‹tract., pres., încovoiere, forfecare›. Trecând apoi la studiul procedeelor de construcţie se descrie modul în care se fac diferitele îmbinări şi legături, ilustrând textul cu numeroase figuri.

In restul lucrării se vorbeşte despre: alegerea locului unde trebue aşezat podul, încărcătura ordinară şi accidentală la poduri de şosea şi cale ferată. Apoi dimensionarea pieselor, constr. infra şi supra-structurii, îmbinări, zăbreliri şi ferme pentru sporirea rezistenţii urşilor, etc.

Numeroase desenuri şi fotografii fa-

cilitează urmărirea expunerii diferitelor capitole.

Deşi cărticica aceasta nu dă poate destule elemente pentru a trece apoi la facerea unui proiect de pod, ea înlesneşte însă o orientare generală în acest câmp al construcţiunilor.

Viena, Noembrie 1927.

D. A. Sburlan

Administraţia Industrială şi Generală, de *Henri Fayol.* — Tradusă de *N. Constantinescu.*

In 1916 a apărut această lucrare de un interes deosebit pentru toţi cei ce conduc sau sunt destinaţi să conducă întreprinderi industriale sau publice. Şi cu cât întreprinderea industrială sau instituţia publică e mai mare şi mai răspândită, cu atât e mai necesar să fie cunoscută această lucrare de către conducătorii săi.

Lucrarea are două părţi:

1. Necesitatea şi posibilitatea unui învăţământ administrativ.

2. Principii şi elemente de administraţie.

Fayol, inginer distins şi mult timp conducător de mari întreprinderi industriale a cristalizat, către sfârşitul vieţii sale, principiile generale de administraţie, stabilind rolul cunoştinţelor administrative în raport cu celelalte cunoştinţe technice, comerciale, financiare, de pază şi de comptabilitate, pentru fiecare categorie de conducători şi fiecare categorie de întreprinderi sau industrie.

Pentru şeful unei întreprinderi, funcţiunea administrativă creşte în importanţă, în raport direct cu mărimea întreprinderei.

A administra e a prevede, a organiza, a comanda, a coordona şi a controla.

Şi astfel în partea I-a se desvoltă definiţia administraţiei, importanţa relativă a diferitelor însuşiri cari constituie valoarea personalului din întreprinderi, tratată cu diverse diagrame de un interes deosebit şi necesitatea şi posibilitatea unui învăţământ administrativ.

Partea a II-a «Principii şi elemente de Administraţie», formează partea cea mai mare şi mai interesantă a lucrărei.

Astfel Fayol condiţionează sănătatea şi buna funcţionare a corpului social, asupra căruia lucrează funcţiunea administrativă, de următoarele principii:

1. Diviziunea muncei.
2. Autoritatea.
3. Disciplina.
4. Unitatea de comandă.
5. Unitatea de direcţie.
6. Subordonarea intereselor particulare, interesului general.
7. Remuneraţia.
8. Centralizarea.
9. Erarchia.
10. Echitatea.
11. Ordinea.
12. Stabilitatea personalului.
13. Iniţiativa.
14. Buna înţelegere între personal.

Fiecare din aceste principii este tratat cu claritate şi cu pricepere.

Elementele de administraţie: Prevedere, organizaţie, comandă, conducere şi control sunt tratate şi ele cu o desvoltare amplă în capitolul al doilea. Această parte e sinteza unei lungi activităţi de mare conducător.

1. „A prevede, înseamnă a scruta şi prepara viitorul, «a prevede este a acţiona" şi principala manifestare a prevederei este programul de acţiune» — asupra căruia Fayol dă o mulţime de detalii practice foarte interesante.

Stabilirea unui bun program de acţiune reclamă dela personalul conducător: Arta de a conduce oamenii, multă activitate un anume curaj moral, o destul de mare stabilitate, o oarecare pricepere în specialitatea profesională a întreprinderei şi

o anume experienţă generală a afacerilor.

2. *Organizaţiunea* e înzestrarea unei întreprinderi cu material, scule capital şi personal.

Lucrarea se ocupă cu organizaţia personalului sau mai bine zis a corpului social, stabilindu-i misiunea, forma, compoziţia lui şi raporturile între elementele sale, pentru fiecare categorie de întreprindere, făcând în speţă analiza organelor principale şi raporturile dintre ele la societăţile anonime.

Cu această ocazie, autorul face o critică a sistemului Taylor ‹Scientific management› arătând calitatea şi defectele lui, critică foarte obiectivă şi cu justă aplicare în instituţiile şi întreprinderile noastre silvice atât funciare cât şi industriale.

Baza organizaţiei e priceperea cu care se constitue corpul social al întreprinderei, stabilirea atribuţiunilor fiecăruia şi recrutarea selectă a personalului. Pentru aceasta se stabilesc elementele valorii şefilor şi agenţilor întreprinderii; se arată importanţa tablourilor grafice de organizare şi importanţa recrutării personalului.

In acest capitol e tratată şi chestiunea formării agenţilor industriilor miniere şi metalurgice, care are multă analogie cu celelalte industrii, stabilind rolul şcoalei, rolul atelierului, rolul familiei şi rolul statului în această formare. Cu multă competinţă şi adevăr se stabileşte abuzul de matematici din învăţământul technic superior în detrimentul cunoştinţelor administrative şi economice, precum şi necesitatea de a se preda cunoştinţe administrative în toate ramurile de învăţământ.

3. Comanda are misiunea de a face să funcţioneze corpul social al instituţiei sau întreprinderei, pentru a se trage din el maximum de profit.

Şefului însărcinat cu comanda i se cere : 1› Să aibă o cunoştinţă profundă a personalului său. 2› Să elimine pe incapabili. 3› Să cunoască bine convenţiunile ce leagă întreprinderea şi agenţii săi. 4› Să dea exemplu bun. 5› Să facă inspecţiuni periodice întregului corp social servindu-se de tablouri sinoptice. 6› Să recunoască pe principalii săi colaboratori în conferinţe unde să pregătească unitatea de direcţie şi centralizarea sforţărilor. 7› Să nu se lase absorbit de amănunte şi 8› să tindă să domnească în personal activitate, iniţiativă şi devotament.

Fiecare din aceste precepte este desvoltat cu prisosinţă.

4. *Coordonarea* sau organizarea actelor întreprinderii în vederea unei uşoare funcţionări şi a reuşitei.

Pentru ca fiecare serviciu să meargă în acord cu celelalte, să fie precis documentat asupra rolului ce are şi pentru ţinerea programului de activitate în armonie cu împrejurările şi pentru a înlătura anarchia ce rezultă din tendinţa de a-şi pune fiecare răspunderea la adăpostul unei hârtii, etc., se preconizează :

a) Conferinţa săptămânală a şefilor de serviciu şi în caz de imposibilitate, *b)* instituirea agenţilor de legătură.

5. *Controlul* are un rol deosebit şi el trebuie făcut din punct de vedere administrativ, comercial, technic, financiar. din punct de vedere al pazei şi al contabilităţei.

El trebuie făcut la timp şi urmat de sancţiuni.

Controlul trebuie să fie competent şi imparţial, făcut cu judecată şi tact şi adesea cu multă artă.

In orice operaţie trebuie să se răspundă la întrebarea «cum se face controlul ?»

Cine a condus un serviciu sau o în-

treprindere poate vedea câte noţiuni necesare se găsesc în această lucrare şi credinţa mea e că dacă toţi cât conduc vreun serviciu sau instituţie în ţara noastră ar cunoaşte şi s'ar conduce după preceptele enumărate în această lucrare, cu totul altfel s'ar prezenta mersul atât al întreprinderilor particulare cât şi al instituţiunilor publice.

Ing. şef silvic, **I. Dumitrescu**

Tarcău, Neamţ.

REVISTA REVISTELOR

FORSTWISSENSCHAFTLICHES CENTRALBLATT, 1921 Mai, Heft 10.

Der Einflus des Wurzelwettbewerbs des Schirmstandes auf die Entwicklung des Jungwuchses, von Univ. Prof. Dr. *Fabricius*.

(Influenţa concurenţei rădăcinilor arboretului principal asupra seminţişului).

Profesorul Fabricius dela Univ. din München, prin o serie de experienţe examinează pe deoparte încă odată valabilitatea împărţirei esenţelor în specii de umbră şi de lumină, şi pe de altă parte examinează posibilitatea instalărei de pueţi şi seminţiş sub masivul de molid.

Introducerea pueţilor depinde în bună parte de concurenţa rădăcinilor molizilor din arboretul principal. Pentru a studiă efectul concurenţei molizilor, instalează o serie de experienţe în interiorul masivelor. Aceste experienţe au fost făcute pe suprafeţe de $^{1}/_{16}$, în lungime şi lăţime şi din cari unele au fost lăsate în starea lor naturală, iar în altele de acelaşi suprafaţă şi având aceleaşi condiţiuni de luminaţie, de desvoltare a păturei moarte. S'au scos prin săpare toate rădăcinile molifţilor alăturaţi, seminţişurile sau plantaţiunile executate paralel pe aceste suprafeţe, se desvoltă în condiţiuni similare, cu deosebire că în ultimile parcele ele nu au de luptat cu concurenţa rădăcinilor arboretului şi din compararea creşterei lor s'au tras concluziuni asupra efectului concurenţei.

Desigur că săparea parcelelor în vederea scoaterei rădăcinilor, aduce ceva modificări asupra capacităţii solului în apă şi aer, de care trebue să se ţină mai mult cont la discutarea rezultatelor. Sub arboretul de molid au fost instalaţi, pinul, molidul, bradul, laricele, stejarul, fagul, carpenul, salcâmul etc. atât prin semănătură cât şi prin plantaţiuni. Speciile de lumină ca pinul, laricele, mesteacănul, din cauza caracterului lor intens de specii de lumină, nu merg în arboretele închise şi prea puţin în cele rărite.

Interesant este că stejarul a fost introdus cu uşurinţă chiar în masivele închise, unde se menţine în primul an. Suferă mult de pe urma concurenţei rădăcinilor molidului şi orice liberare a concurenţei sau luminare, prin operaţiuni culturale ajută la creşterea lui.

Din toate experienţele rezultă că rădăcinile arborilor, au o influenţă deosebită asupra tineretului, care cu cât acesta creşte, ia o formă mai pronunţată.

In ceeace priveşte cerinţele esenţelor pentru lumină, este în bună parte valabilă teoria lui Heyer, mai ales pentru esenţele extreme; pentru cele cu preferinţe medii, rezultatele sunt contradictorii şi în acest caz, trebue să ţinem socoteala şi de ceilalţi factori, cari pot influenţă preferinţa speciilor.

In alte serii de experienţe s'au înconjurat porţiuni de seminţişuri preexistente de molid, cari tânjeau, cu gropi de jur împrejur, astfel încât să se rupă legătura

tuturor rădăcinilor molifţilor bătrâni dimprejur şi deci să dispară în interiorul gropii concurenţa acestor rădăcini asupra rădăcinilor pueţilor.

Din fiecare seminţiş s'au tăiat porţiuni egale şi similare (la fel luminate), de probă, pentru comparaţie. După facerea acestei operaţiuni, pueţii din interiorul plantaţiunei au luat o desvoltare deosebită şi au întrecut cu mult suprafeţele de probă, fapt care ne arată în mod neîndoios, importanţa acestei concurenţe.

Juni, Heft 11—(Continuare)

Neuere Fragen aus der Bodenbiologie des Waldes, von Prof. Dr. *Funk*.

(Noi probleme din domeniul biologiei solului în pădure).

Din problemele botanicei forestiere, cele mai actuale sunt desigur acelea cari se ocupă cu partea floristică şi cu biologia solului. Rolul biologiei solului este să studieze asociaţiunile de viaţă din sol, cari au o influenţă asupra distribuţiei materiilor nutritive şi deci asupra nutriţiei plantelor superioare. Tendinţa actuală este ca din flora solului să se poată deduce starea solului şi anume, orice schimbare fiziologică nutritivă să ne fie descoperite de compoziţia asociaţiilor de plante ce acoper solul. Bine înţeles că noi în această direcţiune cunoaştem foarte puţin şi este deci mult de lucrat până se va ajunge la ţinta propusă. Deocamdată un bun mijloc de apreciere a calităţilor solului ne-o dă aflarea aciditătei sale.

Este cunoscut că după cum avem de-a face cu un humus dulce sau acid, vegetaţia plantelor superioare merge bine sau lâncezeşte. In ultimul timp, technica măsurării aciditătii solului, s'a perfecţionat în mod deosebit şi aproape că nu există subiect asupra căruia să avem o bibliografie mai bogată, cu toate că chestiunea aceasta a venit în discuţiunea generală numai de foarte puţin timp. (In timpul şi după răsboiul mondial). S'a dovedit că răspândirea esenţelor stă în oarecare măsură cu aciditatea solului şi că fiecare asociaţiune, ca stepa, turbăriile, heidele etc. au o anumită aciditate în sol.

In agricultură, aceste măsurători sunt de mare folos pentru executarea îngrăşemintelor. Asemenea cercetări s'au extins şi în solurile forestiere şi s'a dovedit că existenţa microorganismelor, cari joacă un rol important în descompunerea păturei moarte, este condiţionată de această activitate. Dintre procesele cele mai însemnate cari stau mai în strânsă legătură cu o anumită aciditate, este descompunerea celulozei.

Deasemenea şi circulaţiunea azotului în sol este sub influenţa aceleiaşi aciditâţi. Numai în soluri bine aerisite şi aproape neutrale poate să aibă loc descompunerea substanţelor albuminoide în acizi aminici, amoniac, nitraţi şi nitriţi. Puţinele bacterii cari prind direct N. din aer, în solul de pădure îşi măresc activitatea lor de fixarea N., cu cât solul e mai aproape de neutru sau chiar bazic. O altă problemă din biologia solului este aceea a mycorhizei la arborii forestieri, care în ultimul timp a fost dusă destul de departe, graţie cercetărilor lui Melin.

După câte se ştie, în interiorul rădăcinilor plantelor superioare, pătrund mycelii de ciuperci în stratul erbaceu al scoarţei, unde formează nişte gheme, purtând numirea de mycorhize. Frank, care a descoperit mycorhizele, a observat că ele trăesc în simbioză cu plantele superioare şi a interpretat că, pe deoparte mycorhizele furnizează plantei superioare substanţe organice pe cari le ia direct din humus şi în schimb primeşte dela planta superioară adăpost şi săruri minerale.

Multă vreme s'a crezut că mycrohiza poate să absoarbă direct azotul din at-

mosferă, ceeace s'a dovedit mai târziu că nu e adevărat. Numai ciupercile cari trăesc în umflăturile rădăcinilor de anin pot, ca şi bacteriile dela leguminoase, să prindă direct azotul din atmosferă şi să înlesnească introducerea lui în substanţele organice.

Pentru unele mycorhize — şi anume acelea cari formează o mantă în jurul rădăcinii (mycorhize ectotrofe), s'a dovedit în mod sigur, că ele înlocuesc în bună parte perii radicilari cari lipsesc şi înlesnesc absorbţia apei şi a substanţelor minerale din sol.

Asupra grupului sistematic din care fac parte mycorhizele, nu s'a ştiut nimic până în 1921, fiindcă ele în interiorul plantelor nu formau decât micelii şi nu arătau niciodată fructificaţii. Melin, un renumit cercetător, reuşeşte pentru prima oară să stabilească faptul surprinzător, că ele sunt formate de ciupercile superioare. Astfel, mycorhiza laricelui este formată de Boletus elegans, Amanita muscariae pe mesteacăn şi larice şi Lactarius deliciosuus pe Pinus montana.

Melin putù — ceeace nu reuşi nici unuia până la el — să facă şi analiza şi sinteza mycorhizei.

Rolul fiziologic al mycorhizelor, cu toată această descoperire, nu este încă complect lămurit, ele putând există atât pe solurile sterile, cât şi pe cele bogate în substanţe organice. Se pare că în acest ultim caz, ele înlesnesc plantei superioare folosirea directă a substanţelor organice din sol.

Tot în legătură cu biologia solului, d-l Funk se ocupă de studiul păturei erbacee. Studiază şi expune succint teoria lui Cajander asupra tipurilor de păduri şi demonstrează în mod convingător, că în Europa Centrală se poate face o împărţire a acestor tipuri, mai ales după muschi şi graminee.

Dată fiind bogăţia în graminee a pădurilor noastre de stepă şi în special a plantaţiilor de salcâm, împărţirea d-lui Funk ne poate fi şi nouă de mare folos.

Prin experienţa noastră, am constatat că avem un tip foarte comun la noi în ţară şi oarecum impropriu culturii forestiere, în Bărăgan şi în stepa Dobrogei, reprezintat prin graminea Cynodon Dactylon, în care s'au făcut multe plantaţiuni de salcâm şi cărora trebue să li se dea, dacă dorim să avem o reuşită bună, o îngrijire dosebită [1].

D-r C. G.

ALLGEMEINE FORST-UND JAGDZEITUNG, *Aprilie, 1927.*

1. **Kurze Uebersicht über die Kenntnis der Humussaüren,** *von Dr. Schaib.*

(Scurtă privire asupra cunoştinţelor despre acizii humusului).

Chestiunea compoziţiei chimice a humusului a format în ultimul timp obiectul multor cercetări.

Studiul acesta este o preţioasă compilaţie rezumativă a cercetărilor de seamă cu privire la compoziţia humusului şi în special la acizii din humus.

2. **Zusammenhänge zwischen der physiologisch-chemischen Bodenbeschaffenheit und der Bestandesgütte,** von Dr. *Kessler* und Oberförster Sorbacher, Darmstadt.

(Relaţiuni dintre starea fiziologică-chimică a solului şi calităţile arboretului).

In cercetarea relaţiunilor dintre proprietăţile chimice ale solului şi vegetaţie, analiza chimică, fiind foarte anevoioase şi costisitoare, nu poate fi întrebuinţată în practică pe o scară întinsă pentru determinarea compoziţiei chimice a solului.

---

1) Vezi nota dela «Material documentar silvic».

Studiul acestor relaţiuni va fi mult uşurat prin întrebuinţarea procedeului bazat pe *reacţiunea solului.*

Solurile pot prezinta o reacţiune neutră, o reacţiune acidă sau o reacţiune alcalină, după raportul în care se află acizii şi bazele ce conţin.

S'a constatat că solurile cu reacţiune neutră sunt cele mai favorabile vegetaţiei, iar cele cu reacţiune intens acidă îi sunt defavorabile, sunt însă şi plante cari vegetează bine în soluri acide,

Problema ce se pune pentru cultura forestieră este: a se determina care este reacţiunea ‹deci gradul de aciditate› optimă, pentru desvoltarea fiecărei specii şi întrucât aciditatea solului poate fi modificată prin acţiunea omului.

Cu privire la influenţa reacţiunii solului asupra desvoltării speciilor forestiere, studiul acesta conţine observaţiuni preţioase.

3. **Der Dampfpflug in der Forstwirtschaft.**

‹Plugul cu aburi în silvicultură›.

Printre informaţiunile acestui număr, găsim câteva note interesante cu privire la întrebuinţările plugului cu aburi în practica silvică.

In cultura şi exploatarea pădurilor, plugul cu aburi a fost puţin întrebuinţat. Există însă posibilitatea întrebuinţării acestui plug şi utilizările lui de până acum au avut succese evidente.

Cu ajutorul său, doborârea arborilor se face mai repede şi mai raţional, căci arborii pot fi scoşi cu rădăcini cu tot din pământ. Pe lângă ieftinătate, metoda are şi avantajul că măreşte şi cantitatea lemnului de lucru realizat. Tulpinile sunt extrase fără oboseală, iar solul este uşor liberat de rădăcini, înlesnindu-se astfel lucrările de împădurire.

Maşina aceasta poate fi întrebuinţată şi numai la scoaterea tulpinilor şi rădăcinilor, în mod foarte uşor şi ieftin. Grosimile rezultate sunt mult mai mici decât în cazul extragerii cu mâna — Se pot extrage 50 tulpini pe oră.

In cazul când nu se face extracţia tulpinelor şi rădăcinilor, plugul cu aburi poate fi întrebuinţat numai la distrugerea buruienilor şi mobilizarea solului.

Pentru întreprinderile mari, se recomandă plugul Fachmann, iar pentru cele mai mici, plugul Lohn, care, pentru un preţ mic, îndeplineşte lucrările necesare.

4. **Der Götterbaum oder Ailanthus, seine forstliche Bedeutung, besonders für Oedlandkulturen.**

— Un articol asupra însemnătăţii forestiere a lui Ailanthus Glandulosa, semnat de Ing. I. Podhorsky — despre care s'a scris în Revista Pădurilor No. 5 Iunie 1927, pag. 206.

Maiu.

1. **Waldbauliche Erfahrungen in den Hardtwaldungen des unteren Rheinthales,** von Dr. *Eichhorn.*

‹Experienţe forestiere în masivele Hardt din valea inferioară a Rinului›

Un studiu asupra condiţiunilor ingrate de cultură în acest ţinut şi asupra experimentărilor făcute în legătură cu cultura forestieră.

La condiţiunile staţionale defavorabile ‹sol sărac, format din nisipuri şi prundişuri, precipitaţiuni insuficiente, dese perioade de uscăciune, adăugându-se catastrofale atacuri de insecte, ciupercile, incendiile, utilizarea litierei, etc., cultura forestieră este extrem de grea şi costisitoare, iar producţia foarte redusă.

O deosebită atenţiune se dă în acest studiu, lucrărilor de regenerare cari întâmpină cele mai mari dificultăţi.

2. **Die Wurzelbildung der Douglasie und ihr Einfluss auf die Sturm- und Schneefestigkeit dieser Holzart,** von *O. Groth.* Continuă în numărul de pe Iunie. — Vezi acolo recenzia.

3) **Neue Erfahrungen über den Kronenabschuss von Alleichen nach dem Langer'schen Verfahren,** von *Forstm. Sindersberger.*

O expunere a procedeului silviculto-rului Langer de asvârlire a coroanei ar-borilor cu ajutorul dinamitei.

Silvicultorul Langer a propus ca înainte de exploatarea arborilor de dimensiuni apreciabile, să se desprindă coroana de trunchiu, prin ajutorul dinamitei. In acest scop, imediat sub coroană sau chiar la baza crăcilor groase, se fac găuri în cari se vâră cartuşe de dinamită. Acestora li se dă foc cu un dispozitiv special, de jos, după care coronamentul se desprinde de arbore şi cade, în general, păstrându-şi poziţiunea sa verticală, jos. Această ope-raţie se face iarna, când căderea co-roanei nu este împiedecată de frunziş.

S'a dovedit că prin această operaţiune, valoarea materialului trunchiului nu este micşorată, efectul cartuşului neresimţin-du-se pe o distanţă mai mare de 30 cr. Prin căderea coroanei provocată în mo-dul amintit, se cauzează minimum de pagube subarboretului şi semînţişului.

Această metodă se recomandă pentru extragerea arborilor bătrâni, deperisanţi, a căror coroană, prin căderea lor, cau-zează prejudiţii însemnate arborilor ve-cini şi semînţişului.

Prin asvârlirea coroanei şi apoi dobo-rârea trunchiului, se reduc la minimum pagubele cauzate prin căderea arborelui.

Această operaţie — bineînţeles — nu poate fi executată decât acolo unde este rentabilă.

Iunie.

1. **Die Wurzelbildung der Douglasie und ihr Einfluss auf die Sturm und Schneefestigkeit dieser Holzart,** von *O. Groth.*

〈Formaţiunea rădăcinilor la Douglas şi influenţa sa asupra rezistenţei acestei specii faţă de furtuni şi zăpadă〉.

In Germania, Douglasul verde repre-zintă o specie exotică de mare valoare, întrecând în producţiuni celelalte răşi-noase, atât cantitativ, cât şi calitativ.

In lucrarea cu titlul de mai sus, se studiază înrădăcinarea Douglasului, in-sistându-se asupra factorilor cari o in-fluenţează şi asupra măsurilor culturale de luat pentru a se obţine o înrădăci-nare puternică şi a se scăpa astfel Dou-glasul, în tinereţe, de pericolul furtunilor şi zăpezii.

Rezumăm mai jos concluziunile la cari ajunge autorul acestui studiu, întrucât par a explica variaţiunea înrădăcinării şi la alţi arbori.

Înrădăcinarea Douglasului este varia-bilă cu natura solului, depinzând în pri-mul rând de starea mecanică a pămân-tului, adică de mărimea grăunţilor săi. Mărimea grăunţilor solului, determină con-diţiunile de umiditate şi aerisire a solului. Dar desvoltarea rădăcinilor este în func-ţiune de umiditatea şi aerisirea solului.

Cu cât grăunţii solului sunt mai fini, cu atât aerisirea este mai redusă şi rădăcinile se vor desvolta mai mult trasant, în stratele superficiale ale solului; invers, în cazul unei compoziţii mecanice mai grosiere înrădăcinarea va fi mai profundă şi pi-votantă, aerisirea solului fiind mai pu-ternică.

Desvoltarea rădăcinilor Douglasului de-pinde apoi de capacitatea pentru apă a solului şi de permeabilitatea sa pentru apă 〈Wasserdurchlässigkeit〉. Acestea sunt încă deasemenea determinate de com-poziţia mecanică a solului.

Un sol fin grăunţos are o mai mare capacititate şi o mai mică permeabilitate pentru apă decât un sol grosolan grăunţos.

Apa necesară vegetaţiei găsindu-se în-destul în stratele superficiale ale solului, înrădăcinarea Douglasului va fi 〈în cazul solului fin grăunţos〉 superficială şi puţin desvoltată 〈marea capacitate pentru apă reduce şi cantitatea de aer din sol, ceeace

împiedică deasemenea desvoltarea rădăcinilor).

Lucrurile se petrec invers, în cazul solului grosolan grăunțos.

Prin urmare: Aerisirea redusă, marea capacitate pentru apă și permeabilitatea redusă a solurilor fin grăunțoase, provoacă la Douglas o înrădăcinare trasantă, marea aerisisire, puterea redusă de reținere a apei și marea permeabilitate pentru apă a solurilor grosolan grăunțoase provoacă o înrădăcinare pivotantă și profundă.

Rezistența Douglasului față de furtuni și zăpezi este condiționată de înrădăcinare, fiind maximă în cazul înrădăcinării profunde.

2. **Betrachtungen über Vorrats- und Zuwachsermittelung im reinen, gleichmässigen Bestand an Hand eines Beispiels,** von *E. Gehrhardt.*

(Considerațiuni asupra aflării rezervei lemnoase și a creșterilor în arborete pure și uniforme de molid, cu ajutorul unui exemplu).

Autorul studiului astfel intitulat constată că, chiar în arborete pure și uniforme de molid, procedeele bazate pe suprafața terieră medie cât și procedeele bazate pe arborele mediu, dau rezultate variabile pentru coeficienții de formă, pentru volum și creșteri și expune, exemplificând, mai multe metode de aflare, cu suficientă precizie, a coeficienților de formă, a volumelor și a creșterilor, utilizându-se formule și table existente. Spațiul restrâns nu ne îngădue a insista pe larg asupra acestui studiu.

C. D. Ch.

«LA NATURE», *15 Oct. 1927.*

Mimoza, materie tanantă în viitor. *A. Deforge, ing. chimist I. C. P.*

«Pentru orice industrie ca și pentru orice țară, chestiunea materiilor prime este la ordinea zilei».

In Franța, tăbăcăria — a treia industrie națională — este obiectul unor serioase preocupări, fiind obligată să facă apel la noi tanini vegetali, căci materiile indigene ca: scoarța stejarului și lemnul castanului, nu mai sunt suficiente. Printre materiile exotice, acea care este întrebuințată mai mult, quebracho colorata, — originară din Argentina — a început să se împuțineze.

Printre noile surse de tanini vegetali, avem mai multe specii de mimoza (acacia), interesante atât prin condițiunile de cultură și calitățile de tăbăcit ale scoarței, cât și prin posibilitățile de exploatare în colonii. Dintre toate speciile, Acacia decurens Willd. var. mollisima Lindl. face obiectul exploatărilor actuale.

Cultura mimozei s'a desvoltat foarte repede în toată Africa engleză de Sud. In 1922 s'a estimat suprafața plantată la 80.000 ha. Dela 9400 t. de scoarță în 1898, exportarea s'a ridicat în 1924 la 90.915 t.

La sfârșitul războiului mondial, au început exploatările de mimoză și în coloniile franceze. In Madagascar, serviciul forestier a introdus mimoza în scopul de a reîmpăduri câteva regiuni, iar societățile particulare au creiat plantațiuni în vederea utilizării scoarței în tăbăcărie. Acelaș lucru s'a petrecut și în Maroc.

S'a semnalat că Noua Caledonie, Tahiti și câteva părți din Indo-China ar fi eminamente favorabile culturii acaciei tanifere. Sunt propuneri în sensul reîmpăduririi cu această esență a masivului, Estorel (Franța) și a introducerii în Laude.

Această specie poate reuși în toate regiuni'e zonei măslinului, pe solurile silico-argiloase — mediocre, fără substanțe calcaroase și cu puțină apă. Are o creștere regulată, scoarța sa prezintă excelente calități tanante. Arborele este complet dezvoltat în aproape 8 ani, când atinge o înălțime de 13 - 20 m și un

diametru de 20—25 cm, măsurat la 1m30 dela sol.

Conținutul maxim în tanin este atins între 7—10 ani, când se și cojește, evaluat la 35% pentru Nantal (Africa de Sud), cifră ce variază cu specia și regiunea.

Pentru comparație: ștejarul se cojește între 15—20 ani și are 10% tanin, iar lemnul de castan se exploatează la 50 ani și nu conține decât 8% tanin.

Repedea creștere a mimozei și bogăția scoarței sale în tanin, permite o exploatare economică. Scoarța se exportă sub forma brută sau ca extract sec fabricat în țara de origine.

Exploatarea scoarței de mimoză. Arborii, după ce s'au doborât, se cojesc, crăcile și rămurelele sunt făcute grămezi pentru a li se da foc mai târziu. Scoarțele sunt adunate, legate și cântărite, pentru a fi uscate, se transportă la uscătorie—un șopron deschis—apoi în depozitul de scoarțe. După câtva timp sunt tocate și puse în saci sau pachete.

Trunchiurile sunt utilizate la combustibil, stâlpi de mină, pari de gard și chiar în tâmplărie. Ca titlu de încercare se întrebuințează la prepararea pastei de hârtie.

Scoarțele destinate fabricării extractului sec, sunt tratate cu apă; soluția obținută este concentrată în vid până când devine cleioasă, după care se toarnă în saci unde se solidifică prin răcire. Astfel preparat, extractul conține 60—65 % tanin.

«Scoarța de mimoza apare, după avizul specialiștilor, ca o materie de viitor. în tăbăcărie».

V. C. Filip — Constanța

«Buletinul Institutului economic românesc», Iulie — August 1927.

«Problema gurilor Dunării și influența ei asupra economiei generale a țării», de Ing. Insp. gen. *G. Popescu.*

Gurile Dunării au preocupat întotdeauna principatele Danubiene, căci în toate timpurile popoarele cele mai comerciale din lume și-au așezat centrele lor comerciale la gurile, la deltele fluviilor.

Comisiunea Europeană Danubiană a fost instituită pentruca să se poată executa lucrări technice la gurile Dunării și în susul fluviului. Dar devierea dela rolul technic a adus complicații internaționale. Deaceea problema gurilor Dunării este iar deschisă. Rezolvirea ei este o chestiune vitală pentru România.

«Contribuțiuni la problema industriei ferului» Dr. *Oscar P. Graf.*

Avem nevoe de o industrie a ferului. Motive politice și economice cer aceasta. Chestiunea supusă discuției e numai care trebue să fie dimensiunile acestei industrii.

Prin alipirea regiunilor foste ale monarhiie austro-ungare, dispunem de o însemnată industrie a ferului. Insă avem nevoe încă de multe fabrici care să lucreze ferul pentru a putea fabrica în țară articole elementare, necesitate de cele mai însemnate ramuri de producție.

Avem posibilitatea de a ne procura materia primă prin compensații. Ne lipsește însă un plan documentat.

«Economia Națională», Aug. 1927.

«Problema Combustibililor», — Petrolul — de Dr. *I. G. Popescu.*

Petrolul este cea mai importantă dintre materiile combustibile de astăzi. Petrolul economisește munca și timpul atât la extragere cât și la întrebuințare. Ca o consecință, problema aprovizionării cu petrol a devenit fundamentală pentru toate popoarele. Dar se afirmă că durata zăcămintelor petrolifere nu va fi mai lungă decât 100 de ani, cel mult. Dela tendința de astăzi de a-și asigura piețele de desfacere, țările producătoare vor fi nevoite foarte curând să-și rezerve pentru trebuințele proprii petrolul extras. Problema interesează de aproape țara noastră. Noi trebue să producem atât petrol

cât cer necesităţile interne şi ale exportului. Să ne ferim de a forţa producţia în vederea aplicării exportului, fiindcă forţarea ei însemnează epuizarea mai grabnică a rezervelor de care dispunem; din acest punct de vedere, ultimul cuvânt va fi al ţărilor, care vor avea petrol mai mult timp.

«Economia Naţională», Septembrie 1927.

Problema combustibililor. — Petrolul sintetic de Dr. *I. G. Popescu.*

Posibilitatea găsirii unui înlocuitor al petrolului nu este exclusă.

In Germania, Dr. Bergino a reuşit să lichefieze cărbunele. Din 1000 kgr. lignit, se pot extrage 100 kgr. benzină, 200 kgr. esenţe grele, 70 kgr. uleiuri, 30 kgr. păcură. In Franţa s'a pus problema carburantului naţional. S'au făcut încercări cu un amestec de 50 % benzină şi 50 % alcool, şi rezultatul a fost afirmativ, cu o singură condiţie: alcoolul să fie complect lipsit de apă.

Chiar Anglia şi Statele-Unite — stăpânele pieţei petrolului — se interesează de mersul problemei. Deocamdată intervin numai băneşte.

L'économiste roumain, 1 Octombrie 1927.

«L'industrie du papier», par L'Ing. *G. I.*

Industria hârtiei în România poate produce cantitatea de hârtie necesară consumaţiei interne. Ea este în plină desvoltare. Avuţia forestieră, combustibilul şi mâna de lucru sunt condiţiuni excelente pentru dosvoltarea industriei române de hârtie.

«La standardison des céréales» par *Agra.*

Cerealele noastre sunt mai puţin căutate pe pieţele străine, din cauza amestecului calităţilor. Standardizarea cerealelor ne păstrează debuşeurile noastre pe pieţele străine şi ne-ar ajuta să recucerim locul pe care l-am avut înainte de războiu.

L'économiste Roumain, 15 Octombrie 1927.

L'élevage du bétail, par *Agra.*

Sub inspiraţia Ministerului de Agricultură şi Domenii, se creează târguri de export în marile centre din Transilvania şi Bucovina. La aceste târguri săptămânale, negustorii vor putea cumpăra vite pentru export, fie pentru Viena, fie pentru Ceho-Slovacia. Pentru ca organizarea exportului să nu producă o ridicare a preţului cărnii în interior, se organizează târguri şi pentru consumul intern şi trenuri pentru transporturi rapide între centrele mari din ţară.

Această dublă organizaţie va stimula pe crescătorii de vite.

La suppression de la prohibition. Gérald.

Statul Român este partizanul convins al libertăţii comerţului dintre state. Totuş, având în vedere situaţia industriei sale, trebue să-şi rezerve dreptul stabilirii unui tarif vamal protector.

Inlăturarea prohibiţiunii trebue oarecum altfel înţeleasă decât în ţările occidentale industriale.

T. B.

INFORMAȚIUNI

Cu unul din numerile trecute ale Revistei Pădurilor s'a expediat abonaților noștri un manifest-program semnat de distinsul nostru camarad d-l Prof. N. Gh. Popovici.

Deoarece acest fel de a se transmite manifestul nu a fost în vederile autorului și nici încuviințat de Redacție, — cerem iertare cititorilor noștri, cari ar fi putut pune în sarcina Comitetului de Redacție anumite tendințe de propagandă într'o chestiune în care nu avea nici un fel de chemare să-și spue cuvântul.

* * *

Pe ziua de 1 Ian. 1928 s'au făcut următoarele înaintări în Corpul tehnic silvic al Statului:

La gradul de inginer consilier, d-nii ingineri inspectori generali: I. Comanici și Dem. Anastasescu.

La gradul de inginer inspector general, d-l inginer inspector Ai. Popescu.

La gradul de inginer inspector, d-nii ingineri sub inspectori: N. Jianu, V. Broșteanu, Emil Dumitrescu și Gh. Arsene.

La gradul de inginer sub-inspector, d-nii ingineri șefi: St. Caraman, D. Constantinescu, D. Iliescu, Ion Schorcher, I. Băleanu și Andrei Boldescu.

La gradul de inginer șef, d-nii ingineri Leo Zelesnyak, Barnava Ütö, Sextil Tișcă, Const. Georgescu, Alex. Chirițescu, Emil Niculescu, Const. Marcu, Alex. Butoi, Gh. Ionescu, Grigore Eliescu, Const. Rachieru, Adalbert Csurilla, Eftimie Petrescu.

La gradul de inginer silvic, d-l inginer silvic stagiar Ion Stănei.

* * *

Societatea elevilor ingineri silvici dela Școala Politechnică și-a ales pe anul 1928, următorul comitet:

Președinte, Dinu Valeriu Voinea; *Vice-președinte*, Mihăescu Lazăr; *Casier*, Ștefănescu Const. Merei; *Secretar*, Rucăreanu Nicolae; *Secretar de ședință*, Florescu Vasile. *Membrii:* Bancu Ilie, Păunescu Trifon, Popescu Ioan Zeletin, Frumușelu Gheorghe. *Cenzori:* Georgian Teofil, Cojoc Gheorghe, Bădescu Gheorghe.

* * *

Citim în «*America*», ziarul Românilor din Statele Unite, următoarele:

«Ieri am fost onorați la redacție cu vizita d-lui și d-nei Profesor Marin Drăcea, cari se opriseră pentru un scurt timp în orașul nostru spre a cerceta câteva stabilimente industriale.

Distinsul nostru oaspe este profesor la școala Politehnică din București, secția silvică și membru în Consiliul tehnic al Casei Pădurilor. D-sa are doctoratul în științele silvice dela München.

In America a sosit prin luna Februarie, venind cu bursă dela Fondația Rockefeler pentru a face studii comparative de silvicultură. Călătorind sub auspiciile acestei mari fondațiuni americane, d-sa a vizitat diferite centre forestiere, școli și instalațiuni, în legătură cu subiectul ce-l interesa, prin statele Connecticut și Wisconsins, trecând apoi în Ashville, North Carolina, la instituțiunea Forest Experiment Station.

In Wiscounsin d-nul profesor a stat trei luni și jumătate la Forest Product Laboratory din Madison, studiind tehnologia lemnului.

Distinșii oaspeți au plecat aseară spre Buffalo, N. Y., urmând a se duce la Niagara Falls, la Ottawa (Canada), și apoi la New-York. Prin Ianuarie se vor îmbarca din portul New York pentru România».

Știrea care ne vine pe această cale, despre activitatea d-lui Profesor Drăcea confirmă speranțele noastre. Nu ne-am

îndoit o clipă, că valorosul nostru camarad va face operă pozitivă peste Ocean şi va reprezenta cu zel munca stăruitoare a colegilor noştri rămaşi în ţară.

Cei de aici îl aşteptăm cu nerăbdare şi încredere.

* * *

Revenind la cazul colegului nostru Tatomir, suntem în măsură să informăm pe citiiorii noştri, că procesul său a fost judecat de Consiliul de disciplină şi camaradul nostru achitat.

* * *

Următoarea mişcare s'a făcut în corpul silvic al Statului:

In interes de serviciu:

D-l inginer silvic *A. Schalath* dela ocolul silvic Huniedoara la ocolul Sf. Gheorghe, în locul d-lui inginer *Eugeniu Zahan*, care trece la ocolul Huniedoara.

D-l inginer *I. Dobrescu* dela Direcţia Regională Cluj, în postul vaeant de şef al ocolului Turda.

După cerere;

D-l inginer *P. Cafegiu* dela ocolul Ileanda mare în postul vacant de şef al ocolului Târgovişte.

D-l inginer *E. Petrovan* dela ocolul *Poenile de sub munte* la ocolul Valea Râului.

D-l inginer stagiar *Al. Ivănescu*, ajutor la ocolul Lucieni, ca titular la ocolul *Poenile de sub munte.*

* * *

Cercul studenţilor de studii forestier a ţinut la 24 Noembrie în localul Soc. Progresul Silvic a II-a şedinţă din acest an.

D-l Dr. Const. C. Georgescu a desvoltat comunicarea sa intitulată: «Insulele de fag din Dobrogea» de Nord, comunicare ce se va publica în Nr. viitor al revistei.

Studentul T. P. Bălănică din anul al III-lea, a prezentat o scurtă comunicare cu privire la distribuţia procentuală a teiului în pădurile ocolului silvic Măcin.

D-l ing. Const. D. Chiriţă a recenzat comunicarea făcută de L. Ilvessalo la Congresul internaţional de silvicultură dela Roma (1926), intitulată: «Cultura speciilor exotice de arbori»; recenzia o dăm la cap. «Rencezii» în Nr. de faţă al revistei.

La discuţie au luat parte d-nii Em. Protopopescu Pache, M. Rădulescu, Dr. Georgescu şi mai mulţi studenţi.

Îndemnăm pe tinerii noştri camarazi să continue activitatea, care le face numai cinste.

* * *

Conferinţe

Duminică 5 Februarie 1928, ora 9 seara, în sala Ateneului Român din Bucureşti, va avea loc conferinţa d-lui ing. inspector silvic M. P. Florescu, care va trata despre: **Criza pădurilor României.**

Toţi colegii aflători în Bucureşti şi care ocazional în trecere vor fi în Bucureşti, la acea zi, sunt rugaţi cu insistenţă să bine voiască a lua parte.

SOC. „PROGRESUL SILVIC"

Desbateri. Deciziuni.

PROCES-VERBAL Nr 20

Şedinţa dela 24 Octombrie, 1927

Prezenţi d-nii: C. P. Georgescu, M. Tănăsescu, P. Antonescu, V. Stinghe, M. P. Florescu, Ioan Petre, N. Nedelcovici, D. Tomuţă, D. Grozescu, M. Ştefănescu-Suhăţeanu.

Se citeşte procesele-verbale ale şedinţelor din 10 şi 17 Octombrie a. c, şi se aprobă.

D-nii *M. Tănăsescu şi P. Antonescu*, propun ca d-l profesor G. Huffel să fie ales membru de onoare al societăţii «Progresul silvic». Se hotărăşte ca alegerea d-lui Huffel ca membru de onoare, să fie propusă în cea dintâi adunare generală.

Consiliul deleagă pe d-nii : M. Tănăsescu, P. Antonescu şi C. P. Georgescu, pentru ca împreună cu d-l arhitect Eraclie Lăzărescu să facă recepţia clădirei căminului societăţii «Progresul silvic».

S'a aprobat o cameră în cămin studentului N. N. Mateescu, fiul d-lui ing. inspector silvic N. Mateescu din Curtea de Argeş.

Se respinge cererea d-lui ing. silvic N. Gheorghiu, prin care cere restituirea sumei subscrise pentru clădirea soc. «Progresul silvic», acţiunile sale neputând fi cumpărate de societate, ci numai de membri.

Se aprobă tipografiei «Eminescu» un spor de 6% pentru tipărirea «Revistei Pădurilor», reperat la angajamentul prim.

Se respinge cerere de majorare a salariului servitorului societăţii. Se vor plăti în schimb toate cheltuelile ocazionate în interesul societăţii ca şi până acum.

Se admite cererea d-lui ing. silvic I. Chiţu ca membru al societăţii «Progresul silvic» pe ziua de 1 Octombrie 1927.

Asupra cererei d-lui ing. hotarnic Gr. Popescu, care oferă societăţii «Progresul silvic» 200 exemplare a 100 lei exemplarul, din lucrarea *Ridicărei planurilor*, d-l P. Antonescu e de părere, că întrucât nu avem prevederi bugetare, nu se poate hotărî.

D-l *I. Petre* e de părere a se da în comision societăţii, care s'ar angaja a o desface treptat, treptat.

Se hotărăşte ca Moţiunile congresului să fie înmânate d-lui Ministru de Domenii da către: Preşedintele societăţii, d-l Stinghe şi secretarul general.

Consiliul nefiind în număr (d-l M. Tănăsescu plecând) chestiunea se amână pentru una din şedinţele viitoare.

Asupra preîntâmpinărei direcţiunei generale a poştelor şi telegrafelor, relativ la cei 7730 lei, veniţi prin scrisoare de valoare dela Cernăuţi, pe adresa societăţii şi însuşiţi de fostul impiegat *Alexandru Văitianu*, se amână pentru şedinţa viitoare, când d-l casier luând informaţii şi dela d-l N. Elefterescu, fost casier, va prezenta un referat.

p. Preşedinte, *C. P. Georgescu*

Secretar general, *M. P. Florescu*

PROCES-VERBAL Nr 21
al Consiliului de administraţie

Şedinţa dela 31 Oct. 1927

Prezenţi d-nii: C. P. Georgescu, Aureliu Eliescu, M. P. Florescu, D. Grozescu, Ioan Petre, M. Suhăţianu, M. Tănăsescu şi D. Tomuţa.

Consiliul nefiind în număr, şedinţa se amână pentru ziua de 7 Noembrie 1927.

p. Preşedinte, *C. P. Georgescu*

Secretar general, *M. P. Florescu*

PROCES-VERBAL Nr 22

al şedinţei dela 7 Noembrie 1927

Prezenţi d-nii: C. P. Georgescu, P. Antonescu, Aureliu M. Eliescu, M. Tănăsescu, M. P. Florescu, D. Grozescu, P. Ioan, H. Lazăr, M. Suhăţeanu, G. Turneanu, D. Tomuţa, N. Nedelcovici şi V. Stinghie.

Se citeşte procesele verbale din 24 şi 31 Octombrie şi se aprobă.

D-l *Preşedinte* pune în discuţie cooptarea unui membru în Consiliul de administraţie în locul devenit vacant prin plecarea d-lui Sburlan, la studii şi care va lipsi deci 2 ani din ţară.

In urma discuţiunilor urmate între membri şi ţinând seama şi de art. 16 din statute, care reglementează că locul poate deveni vacant numai după 6 absenţe continue, punându-se la vot, se decide cu majoritate, că întrucât locul nu e vacant, să se amâe cooptarea unui nou membru, numai după cele 6 absenţe consecutive ce se vor fi produs.

Se ratifică procesul verbal al comitetului însărcinat cu recepţia ciădirei Societăţii, în sensul ca să elibereze Intreprinderilor Inginer Tiberiu Eremie garanţia în efecte de 350.000 lei, iar restul garanţiei de 422.000 lei tot în efecte să se păstreze de Societate, până ce se va complecta toate lipsurile şi reparaţiile prevăzute în procesul verbal de recepţie.

De asemeni ratifică şi plata sumei de lei 211.756, eşită din calculul făcut de contabilitatea noastră — urmând ca între timp în mod contradictoriu să se facă definitiv socotelile.

p. Preşedinte, *C. P. Georgescu.*

Secretar general, *M. P. Florescu.*

PROCES-VERBAL Nr 23

Şedinţa din 14 Noembrie 1927

Prezenţi d-nii: C. P. Georgescu, M. Boldur, Aureliu Eliescu, M. P. Florescu, P. Ioan, V. Stinghe, M. Suhăţeanu, M. Tănăsescu, Gh. Turneanu şi D. Tomuţa.

1. Se citeşte procesul-verbal al şedinţei din 7 Noembrie.

D-l P. Ioan constată, că procesul-verbal aşa cum s'a încheiat, nu este sumarul celor discutate în şedinţa dela 7 Noembria a. c. şi cere să se refacă. Eventualele modificări nu pot avea loc de cât cu aprobarea Consiliului. D-sa propune ca fără să se intre în detaliul discuţiunilor, să se evidenţieze punctele principale şi anume: *a)* S'a cerut de d-l Tănăsescu intervertirea ordinei de zi, ca să se admită întâi cooptarea unui membru în locul vacant prin plecarea d-lui Sburlan.

b) S'a obiectat că d-l N. G. Popovici n'ar fi membru neavând cotizaţia plătită la zi.

c) Că locul n'ar fi încă declarat liber.

In urma propunerii d-lui G. Turneanu la care se aliază şi d-l Preşedinte, se hotărăşte a se pune la vot şi cu 7 voturi faţă de 6, s'a hotărât că locul d-lui Sburlan din Con-

siliu nu e încă vacant, până nu se va împlini cele 6 absenţe conform statutului sau intervine o dimisie formală.

D-l *C. P. Gcorgescu* punând la vot aprobarea procesului-verbal al şedinţei din 14 Noembrie astfel cum a fost redactat de Secretariat, Consiliul cu majoritate îl aprobă.

2. Consiliul aprobă următoarele facturi şi conturi făcute pentru interesul Societăţii:

a)	Factura Magazinului general	9255
b)	» Marcus Gerscovici	9000
c)	Chitanţa N. Episcopescu	1000
d)	Factura Eugoniu Benoni	8549
e)	Chitanţa N. Paia	1440
f)	Borderou ziarişti	15000
g)	Chitanţa N. Caliniuc	5400
h)	» N. Caliniuc	4350
	Adică în total	53994

3. Asupra preîntâmpinării întreprinderilor Tiberiu Eremie, i se va comunica că poate începe lucrările de reparaţie ori şi când, fără a deranja serviciile Casei Pădurilor.

4. Asupra cererei d-lui ing. hotarnic Gr. Popescu, se decide a se lua de Societate 200 exemplare din lucrarea d-sale în consemnaţie si a se face publicaţie şi în Revista Pădurilor, urmând a se fixa şi preţul definitiv.

5. Asupra preîntâmpinărei d-lui ing. silvic I. Diaconescu, şeful o olului silvic I. Cotmeana, cu privire la apărarea făcută colegului Brânduş pentru ofensa adusă de d-l avocat Rizescu, Consiliul în urma discuţiunilor angajate de d-nii Ştefănescu-Suhăţeanu, Turneanu, Stinghe şi d-l C. P. Georgescu, deleagă pe d-l Suhăţeanu de a prezenta un referat.

6. Asupra preîntâmpinării d-lui C. Pop Bancheriu, care cere a fi trecut printre membri fondatori ai Societăţii, Consiliul, deleagă pe d-l secretar general a referi.

7. Consiliul ia act cu satisfacţie de preîntâmpinarea d-lui St. Demetrescu Gârbovi, şi hotărăşte ce această preîntâmpinare să se publice în Revista Pădurilor.

8. Se aprobă câte 100 lei pe zi oamenilor de serviciu cari au ajutat la Congresul din 1927, adică în total 900 lei.

9. Se admite ca membru în Societate, d-l ing. silvic Victor Ciolofan, pe ziua de 1 Octombrie 1927.

10. Se aprobă cameristului C. Păciulete, dela poarta principală, pentru serviciu de noapte necesar căminului, o indemnizaţie de 300 lei lunar, cu începere dela 1 Noembrie a. c.

11. Se deleagă d-l Aureliu Eliescu, de a face apel imediat asupra impunerii făcută Societăţii de către Primăria sectorului I Galben.

12. D-l *P. Ioan* propune ca între alte chestiuni ce ar urma să se discute în şedinţa viitoare să se pună la ordinea zilei şi: Conferinţe Soc. de credit şi ajutor, anuarul, sărbătorirea a 30 ani dela moartea d-lui Danielescu, Oct. 1927, Stătescu şi Petrariu, Februarie 1928, Congresul din 1928, mărirea numărului membrilor şi atribuţiile Comitetului de Direcţie

Preşedinte, *C. P. Georgescu*

Secretar-general, *M. P. Florescu*

PROCES-VERBAL Nr 24

Şedinţa dela 21 Noembrie 1927

Prezenţi d-nii: C. P. Georgescu, A. Eliescu, M. P. Florescu, P. Ioan, Andrei Ionescu, V. Stinghe, M. Suhăţeanu şi G. Turneanu.

Consiliul nefiind în număr statutar, şedinţa se amână pentru 28 Noembrie a. c.

p. Preşedinte, *C. P. Georgescu*

Secretar general, *M. P. Florescu*

PROCES-VERBAL Nr 25

Şedinţa dela 28 Noembrie 1927

Prezenţi d-nii: C. P. Georgescu, P. Antonescu, A. Eliescu, M. P. Florescu, D. Grozescu, P. Ioan, Andrei Ionescu, Coman Marinescu, A. Nedelcovici, V. N. Stinghe, M. Tănăsescu, Gh. Turneanu şi D. Tomuţa.

Se citeşte procesul verbal al şedinţei dela 14 Noembrie.

D-l *M. Tănăsescu*, susţine că dela discuţiunea punctului 2 d-sa n'a mai luat parte la şedinţă şedinţă şi deci nu a luat parte la aprobarea cheltuelilor şi a celorlalte chestiuni.

D-l *P. Antonescu* crede necesar ca pe viitor asupra cheltuelilor, să fim mai strânşi.

D-l *V. Stinghe* susţine, că sunt numai cheltueli, cari justifică pe deplin întrebuinţarea lor.

D-l *Ionescu Andrei* crede şi d-sa că pe viitor să fim cât se poate mai economi.

D-l *P. Ioan* întrucât cheltuelile sunt deja aprobate de Consiliu în şedinţa precedentă, nu se mai poate reveni asupra lor. Totuşi, pe viitor e necesar să se stabilească o normă.

D-l *Gh. Turneanu* să nu ne abatem dela buget ar fi prudent. Insă pentru cazuri speciale şi neprevăzute, e necesar să se avizeze întotdeauna Consiliul.

D-l *D. Grozescu:* aproape toate cheltuelile aprobate în şedinţa precedentă, au fost necesitate pentru congres şi care nu erau prevăzute în buget. Au fost incontinue la ordinea zilei dar s'a dat amânărei până azi.

D-l *P. Antonescu*, crede necesar ca în convocările viitoare să se comunice şi chestiunile care vor urma să fie discutate în şedinţă, pentru ca membrii să poată lua cunoştinţă.

D-l *C. P Georgescu* crede util ca convocările să se facă şi pentru membrii din exterior.

D-l *M. Tănăsescu:* din cauza greutăţii expediţiei ar fi necesar poate, ca şedinţele să se ţină din 2 în 2 săptămâni.

D-l *C. P. Georgescu* e de părere, că e bine să se comunice ordinea de zi şi că şedinţele să se ţină din 2 în 2 săptămâni, începând dela 1 Ianuarie 1928, dar până atunci şedinţele să se ţină săptămânal.

D-l *Aurel Eliescu*: după parastasul Preşedintelui nostru, un alt om mare prin personalitatea lui, a fost înmormântat eri.

Cred ca un prinos al datoriei noastre ca în semn de pietate, să ne reculegem câteva momente, din care să se desprindă că societatea «Progresul silvic» îi aduce omagii personalităţii lui Ion I. C Brătianu, care afară de preocupările sale, a ţinut să ia parte şi la congresul nostru dela Cernăuţi, cu care prilej a fost ales chiar membru de onoare a societăţii noastre.

D-l *P. Antonescu*, se uneşte în totul cu cele expuse de d-l A. Eliescu. In continuare d-sa spune că a avut prilejul de a-l întâlni în 1923 la Cumpăna din munţii Argeşului unde pe valea Argeşului, mai sus ceva de ruinele cetăţii lui Ţepeş, şi-a construit o vilă pentru recreaţie. Cu acest prilej am discutat şi chestiuni de păduri şi din conversaţia angajată se desprindea grija sa de păduri, pentru buna lor conservare. Intre altele mi-a afirmat, că dacă ar fi la o vârstă mai tânără şi dacă ar fi să-şi aleagă vreo activitate, *şi-ar alege cariera de silvicultor.*

D-voastră sunteţi fericiţi că exercitaţi o asemenea profesiune.

I s'a adus la cunoştinţă relele consecinţi a legei islazurilor comunale şi a exproprierei poenilor. A rămas impresionat.

Intre altele a spus: E adevărat că soţia mea care e botanistă, mi-a confirmat că flora munţilor noştri s'a sălbăticit. Da, a fost răspunsul meu, căci noi dăm pământ ca să nutrim vitele, căci păşunatul la noi e încă primitiv şi atât de neglijat că treptat, treptat ne-am distrus ierburile.

La aceste discuţiuni au fost martori, atât d-l C. P. Georgescu cât şi d-l M. P. Florescu, secretarul Societăţii.

După aceasta d-sa a ţinut să ia parte şi la congresul nostru anual dela Cernăuţi, când ca un omagiu a fost ales membru de onoare.

Ca şi colegii din A. G. I. R. se cuvine ca şi Societatea Progresul Silvic să'i aducem omagii pentru acest mare om.

D-l *C. P. Georgescu* se unește în totul la cele manifestate de d-l Eliescu și Antonescu. A fost un titan, patriot convins, și a impus patriotismul său dincolo și peste hotar Societatea noastră are datoria de a'i aduce omagiu, căci a fost și membru de onoare. De acela să-i zicem: *Fie-i țărâna ușoară.*

D-l *M. P. Florescu* crede necesar a se însera și în ziare apoteozarea ședinței de astăzi ca și A. G. I. R.

D-l *V. Stinghe* în primul număr din Revista Pădurilor, articolul de fond să fie rezervat pentru acelaș scop.

D-l C. P. Georgescu dispune să se citească demisiunea d-lui D. Sburlan din membru din Consiliu, și declarând locul vacant, punându-se la vot, cooptarea unui nou membru, rezultatul votului a fost d-l N. G. Popovici, a întrunit 7 voturi, d-l V. Priboianu a întrunit tot 7 voturi.

Fiind paritate de voturi, se amână alegerea pentru o altă ședință.

D-l *C. P. Georgescu* conform statutelor suntem obligați a ține conferințe în ciclul de iarnă și e bine a ne gândi din timp.

D-l *P. Antonescu* crede, că conferențiari se vor găsi, dar pentru auditori nu garantează.

Evidențiază, că D-sa a ținut o conferință la care a participat și un reprezentant al Ministrului plenipotențiar al Italiei — în sală erau numai 10—12 inși.

Ne-am adresat profesorului universitar I. Simionescu — ne-a vorbit despre cultul arborilor — în sala Soc. Politechnice, erau deabea 20—25 persoane, a fost o conferință entuziastă: știință, literatură. — Față de aceste fapte e îngrijorare dacă se va repeta din nou aceste lucruri. Să facem deci să avem auditori.

D-l *Coman Marinescu* să se avizeze și colegii din provincie.

D-l *A. Eliescu* comunică, că azi teatrele mor înaintea cinematografelor, ziarele bune dispar în fața ziarelor de senzație, revistele slabe trăesc față de revistele bune, care pier.

Moda conferințelor e azi la Fondație.

Crede necesar a se ține conferințele cu oricât de puțini auditori, fie chiar 5. Poate să mai introducem ceva amuzament, — așa e nota vremei.

D-l *M. Tănăsescu*: atunci care ar mai fi rostul Societății, dacă nu ar mai fi și conferințele?

D-l *V. Stinghe*: Era ciclul de cenferințe, pe vremuri, care se ținea prin Februarie, Martie, deci nu e timpul târziu.

D-l *P. Ioan:* conferințele d-lui Simionescu și Manoilescu au avut auditori din cauza congresului — agronomii au conferințe administrative și culturale. Poate ar fi cazul și la noi.

D-l *C. P. Georgescu:* conferințele nu-s pentru noi, ci pentru marele public. Crede, că se va găsi foarte multă lume, care se va interesa, văzând afișajul prin care se va face cunoscute conferințele.

D-l *M. Tănăsescu* cere ca noi, din cercurile noastre să ne aducem auditori.

D-l *Andrei Ionescu* crede necesar să se numească o comisie care să se ocupe de organizarea conferințelor.

D-l *C. P. Georgescu:* e de aceiași părere.

D-l *V. Stinghe*: în Revista Pădurilor se va publica enunțarea conferințelor, — dar e necesar și o comisie care să fie însărcinată să intre în discuție și cu conferențiarii.

Consiliul deleagă pe d-l Antonescu, Stinghe și M. P. Florescu, ca să se ocupe de buna reușită a conferințelor.

Pentru înființarea *casei de credit și ajutor* conform statutelor, Consiliul deleagă pe d-nii A. Eliescu, M.. Tănăsescu și Gh. Turneanu să elaboreze Statutul Casei de credit și ajutor.

p. Președinte, *C. P. Georgescu*

Secretar-general, *M. P. Florescu*

PROCES-VERBAL Nr. 26

Şedinţa dela 5 Decembrie 1927

Prezenţi d-nii: C. P. Georgescu, Aureliu Eliescu, P. Ioan şi Gh. Turneanu.

Consiliul nefiind în număr, şedinţa se amână pentru Luni 12 Decembrie a. c.

p. Preşedinte, *C. P. Georgescu*

Secretar general, *M. P. Florescu*

PROCES-VERBAL Nr. 27

Şedinţa dela 12 Decembrie 1927

Prezenţi d-nii: C. P. Georgescu, Aureliu Eliescu, M. P. Florescu, D. Grozescu, Coman Marinescu, A. Nedelcovici, V. Stinghe, M. Tănăsescu, Gh. Turneanu şi D. Tomuţă.

Se citeşte procesul-verbal a şedinţelor din 28 Noembrie şi 5 Decembrie a. c. şi se aprobă.

D-l *P. Antonescu* citeşte articolul dedicat amintirei lui Ion I. C. Brătianu, ce va apare ca articol de fond în primul număr din «Revista Pădurilor».

D-l *Aureliu Eliescu*, cere a se elimina din text, anumite pasage cu nuanţă politică.

D-nii *V. Stinghe*, *P. Ioan*, *Gh. Turneanu* şi *Coman Marinescu* intervin în discuţie.

D-l *P. Antonescu* convine a modifica pasagiile care cuprind nuanţa politică.

D-l *A. Eliescu* aduce apoi mulţumiri şi îşi exprimă admiraţia sa, pentru redactarea articolului.

D-l *C. P. Georgescu* menţionează, că în şedinţa precedentă s'a hotărît, a se redacta pentru «Revista Pădurilor» un articol omagiu pentru Ion I. C. Brătianu.

Cum d. P. Antonescu a convenit a modifica pasagiile cu nuanţă politică, credem necesar a mulţumi d-lui P Antonescu, pentru munca depusă în redactarea acestui articol.

Şi cum acest articol atât de important e emanaţia soc. «Progresul silvic», cred că s'a făcut bine, că s'a citit în şedinţa Consiliului pentru ca Societatea noastră să şi-l poată asuma.

D-l *Gh. Turneanu* îşi exprimă nedumerirea asupra inmixiunei Consiliului de Administraţie faţă de Comitetul de redacţie al Revistei Pădurilor, dorind chiar ca aceasta să se menţioneze în procesul-verbal.

D-l *C. P. Georgescu* intrând în ordinea de zi a şedinţei, propune a se discuta referatul comptabilităţii cu privire la lichidarea compturilor Intreprinderile Tiberiu Eremia.

D-l *M. Tănăsescu* cere Consiliului, intervertirea ordinei de zi, pentru a se discuta chestia cooptărei unui membru, în locul devenit vacant prin demisia colegului Sburlan. Întrucât chestia e foarte veche şi şedinţi dearândul a fost discutată, credea necesar ca în ordinea de zi să se fi pus la început, iar nu la urmă.

D-l *P. Ioan* cere respectarea ordinei de zi.

La fel cere şi d-l Gh. Turneanu.

D-l *M. P. Florescu*, cere a se pune la vot aprobarea intervertirei ordinei de zi

D-l *C. P. Georgescu*, crede că d-l Secretar a anticipat asupra punerei la vot, acest vot cuvenindu-se Preşedintelui.

D-l *D. Grozescu*, întrucât e o chestie de principiu, care s'a obişnuit şi se obişnueşte la toate consiliile, crede că se poate interverti ordinea, cu atât mai mult cu cât această chestiune a fost veche.

D-l *P. Ioan*, în replică, explică, că sunt şi alte chestiuni tot atât de importante, şi cere respectarea ordinei de zi.

D-l *Gh Turneanu*, se retrage din şedinţă.

D-l *P. Ioan* se retrage protestând împotriva intervertirei ordinei de zi şi împotriva faptului, că se profită de lipsa unor anume membri, care ar fi fost favorabili cooptărei d-lui N. G. Popovici.

D-l Preşedinte pune la vot aprobarea sau respingerea intervertirei ordinei de zi.

Rezultatul votului: 7 pentru intervertirea ordinei şi 3 contra.

D-l Preşedinte pune la vot cooptarea unui nou membru în Consiliu în locul vacant.

A întrunit:

D-l V. Priboianu 7 voturi.

D-l N. G. Popovici 3 voturi.

Consiliul față de rezultatul votului declară cooptat pe d-l V. Priboianu.

D-l *Președinte* propune a se citi de secretar raportul consiliului asupra diferenții de plată asupra localului.

D-l *M. Tănăsescu* crede necesar, că în prealabil, Cenzorii să-și depună și d-lor raportul.

D-l *A. Eliescu* e de aceiași părare.

D-l *D. Grozescu*: e o chestie de principiu, dacă noi Consiliul aprobăm sau nu diferența de plată ce ni se cere.

D-l *Secretar* citește raportul comptabilității.

Consiliul aprobă a se plăti numai 83090 lei ce rezultă din acte și respinge plata comisionului de 2% asupra efectelor de 772.000 lei depuse în gaj și care se ridiaă la 30.880 lei, pe timpul dela 1 Aprilie 1927—30 Septembrie 1927.

D-l *Secretar-general* cere ratificarea aprobării sumei de 2000 lei acordată Asociației Centrale agricole a Moldovei întregite cu sediul la Iași, care a întreprins publicarea monografiei generale agricole a Moldovei, Bucovinei și Basarabiei pe 1926—1927, în vederea congresului internațional agricol ce va avea loc la București, și unde se va da o atenție deosebită și pădurilor.

Consiliul în unanimitate aprobă.

D-l *Secretar-general* citește preîntâmpinarea colegului I. Zăvoianu cu privire la cazul decesului fostului coleg D. Mușat.

D-l *M. Tănăsescu* motivând ora înaintată și interese urgente se scuză, că numai poate lua parte la ședință.

Consiliul nemai fiind în număr, se amână ședința pentru Luni 19 Decembrie a. c.

Președinte, C. *P. Georgescu*

Secretar-general, *M. P. Florescu*

PROCES-VERBAL Nr. 28

Ședința dela 19 Decembrie 1927

Prezenți d-nii: I. Aleman, M. P. Florescu, D. Grozescu, P. Ioan, A. Nedelcovici, V. Priboianu, V. Stinghe, M. Suhățeanu, Gh. Turneanu și D. Tomuță.

Sub președinția d-lui I. Aleman se citește procesul-verbal al ședinței din 12 Decembrie 1927.

D-l *P. Ioan*, dorește a se complecta procesul-verbal cu cele exprimate de d-sa, cu privire la retragerea d-sale din ședința precedentă.

Consiliul aprobă. Cu aceste modificări se aprobă apoi procesul-verbal.

D-l *M. P. Florescu*. Inainte de a intra în ordinea de zi, relevă că în sânul Consiliului avem un membru nou, d-l V. Priboianu. Roagă pe d. Priboianu de a da concursul său societății «Progresul silvic» în mod desinteresat. Relevă cu acest prilej, că aproape toți acei ingineri silvici, cari înainte de război erau la serviciul Ridicărilor în plan, azi sunt în Consiliul de Ad-ție al Societății noastre.

D-l *Priboianu* răspunde:

Domnule Președinte,
Domnilor Consilieri,

Prin votul d-v. fiind chemat să ocup locul lăsat vacant de eminentul coleg d-l Sburlan, declar, că sunt mișcat de cinstea ce mi s'a făcut a mă admite colaborator în Consiliul Societății noastre, cu atât mai mult cu cât am aflat că s'a avut în vedere în primul rând ideia de armonie ce trebuie să existe în acest Consiliu chiar, cu sacrificiul unor persoane care totuși merită stima și considerația tuturor.

Domnilor, mă înnumăr și eu printre cei tineri și vă comunic că totdeauna am fost și sunt de părere, că înaintașilor noștri luptători pe terenul silviculturii să li se păstreze

respectul şi consideraţia muncii şi cunoştinţelor căpătate într'un timp îndelungat şi pe care le lasă posterităţei sub forma şi în felul cum crede fiecare că poate folosi mai mult.

Totdeauna am susţinut că trebue să existe o legătură strânsă între bătrâni şi tineri căci numai aşa mersul Societăţii este *trasat* prin lanţul faptelor izvorâte dintr'un concert de forţe.

Acestă idee d-lor consilieri ne-a călăuzit pe noi tinerii şi în special pe cei ce suntem aci prezenţi la formarea şi alegerea de către adunarea generală a actualului Consiliu, pentrucă nu concepeam cum tinerii se pot dispensa de experienţa şi cunoştinţele bătrânilor, după cum nu credem că şi d-lor nu vor să se lipsească de vigoarea şi energia celor tineri.

Animat numai de acest spirit de armonie viu să colaborez cu cele mai sincere gânduri pentru Societatea noastră, a obţine cât mai bine satisfacerea intereselor generale ale membrilor ei şi a propăşirei trainice a Societăţii pe terenul ştiinţei silvice.

D-l *M. P. Florescu* citeşte preîntâmpinarea d-lui I. Zăvoianu cu privire la sinuciderea fostului coleg D. Muşat.

Consiliul luând în desbatere cererea d-lui Zăvoianu, deplânge moartea colegului D. Muşat, iar asupra cererei d-lui Zăvoianu, întrucât petiţionarul nu aduce nici un fapt precis, Consiliul neavând elementele trebuitoare, nu poate lua nici o hotărâre.

D-l *I. Aleman* scuză lipsa d-sale dela şedinţele Consiliului, din cauza depărtării de Bucureşti. D-sa promite, că ori de câte ori întâmplător va veni la Bucureşti, cu drag va face astfel ca să poată lua parte şi la şedinţele Consiliului. In continuare, d-sa spune că s'a retras cu entuziasm în acel colţ de ţară dela Bistriţa Năsăud, şi că a găsit necesar să să stea acolo pentru folosul real al intereselor locale de cât să se amestece în alte chestiuni generale. Dar din acel colţ de ţară urmăreşte cu drag acţiunea Societăţii. In sfârşit d-sa spune:

Dacă interesele Societăţii, reclamă ca să fiu cât mai mult în mijlocul d-voastră o voi face bucuros.

D-l *V. Stinghe:* credem în sprijinul d-lui Aleman şi pe viitor. — In consiliu e interes să fie câţi mai mulţi colegi nu numai din jurul Bucureştilor — dar pentru aceasta, chestia prezenţei la consiliu e delicată.

D-l *I. Aleman*, scuzându-se că trebue să plece cu primul tren.

D-l *V Stinghe* ocupă locul preşedintelui.

D-l *Grozescu* cere consiliului a se aproba plata ratei de asigurare a palatului Societăţii, conform prevederilor bugetare. Consiliul aprobă.

D-l *Gh Turneanu* crede necesar a se mai face demersuri pentru reducerea ratelor de asigurări.

D-l *V. Stinghe* propune intervertirea ordinei de zi, pentru a se discuta lărgirea atribuţiile Comitetului de direcţie.

D-l *P. Ioan* crede, că e mai urgent a se discuta redactarea anuarului Societăţii.

Intervin în discuţie d-nii Florescu, Grozescu, Turneanu şi d-l Stinghe.

Se hotărăşte a se redacta anuarul *membrilor Socictăţii* şi a se publica în primul număr din luna Ianuarie 1928.

Şedinţa viitoare se fixează pentru Luni 16 Ianuarie 1928.

p. preşedinte *Antonescu*

Secretar-general, *M. P. Florescu*

DECIZIUNI

MINISTERUL AGRICULTUREI ŞI DOMENIILOR

Casa pădurilor

Direcţia amenajerilor

DECIZIUNE

Noi, Ministru Secretar de Stat la Departamentul Agriculturii şi Domeniilor,
Asupra raportului Domnului Administrator al Casei Pădurilor,
Având în vedere articolul 2 din Codul Silvic,
Având în vedere articolul 2 din Legea modificatoare la Codul silvic, publicată în Monitorul Oficial No. 131,920.

DECIDEM:

Art. 1. — Se aprobă de noi regulamentul de exploatare al pădurii Goeşti, pendinte de comuna Lungani, jud. Iaşi, proprietatea Fraţilor Eugeniu, Luciliu şi Mihail Ştefănescu, în suprafaţă de 1097 ha 1400 m. p., din care goluri interne 84 ha 0200 m. p. Regim, crâng simplu. Revoluţia normală 35 ani, exploatarea în 20 ani şi cu garanţia de împădurire 500 lei de fiecare hectar. Revizuirea după 10 ani.

Art. 2. — Toate celelalte dispoziţiuni prevăzute în studiul respectiv şi articolul adiţional anexat sunt executorii.

Art. 3 şi ultimul. Domnul Administrator al Casei Pădurilor este însărcinat cu aducerea la îndeplinire a prezentei deciziuni.

Dată astăzi, 7 Decembrie 1927, în cabinetul nostru.

Ministru (ss) *C. Argetoianu*

Nr. 56,891/1927.

Art. 1. — Se aprobă de noi:

a) Regulamentul de exploatare al pădurii Micească şi Chivoaica, pendinte de comuna Miceşti, jud. Muscel, proprietatea d-lor D. şi D. D. Bârzotescu, în suprafaţă de 40 ha 7600 m. p. Regimul crâng simplu. Revoluţia normală 15 ani, exploatarea în 2 ani şi cu garanţia de împădurire 600 lei de fiecare hectar. Revizuirea după 11 ani

b) Amenajamentul pădurii Vatra Schitului, Brebu şi Piscul Leurzei, pendinte de comuna Brebu, jud. Prahova, proprietatea Eforiei Spitalelor civile din Bucureşti, în suprafaţă de 996 ha 9000 m. p. Regimul codru cu tăieri rase. Revoluţia normală 50 ani, exploatarea în 50 ani şi cu garanţia de împădurire 500 lei de fiecare hectar. Revizuirea după 10 ani.

c) Studiul sumar de exploatare al pădurii Ponoarele Zorleşti, pendinte de comuna Zorleşti, jud. Gorj, proprietatea d-nei Ecat. Raf. Mazilu, în suprafaţă de 14 ha. Regimul crângul cu 60 rezerve la ha a'eşi din cei mai groşi. Revoluţia normală 30 ani, exploatareaa într'un an şi cu garanţia de împădurire 600 lei de ha. Revizuirea după 10 ani.

d) Regulamentul de exploatare al pădurii Aluniş, pendinte de comuna Aluniş, jud. Olt, proprietatea d-lui I. D. Vlădescu, în suprafaţă de 41 ha 7000 m. p. din care 10 ha 78 poeni. Regimul crâng simplu. Revoluţia normală 30 ani, exploatarea în 2 ani şi cu garanţia de împădurire 800 lei de fiecare hectar. Revizuirea după 10 ani.

e) Regulamentul de exploatare al pădurii Ghidigeni, pendinte de com. Ghidigeni, jud. Tutova, proprietatea d-lor S. şi N. Chrisoveloni, în suprafaţă de 331 ha 8550 m. p. din care se pune în exploatare 167 ha 3760 m. p. Regimul seria II-a crâng cu 30 rezerve la ha din cei mai groşi. Revoluţia normală seria II-a 25 ani, exploatarea în 10 ani pentru această serie şi cu garanţia de împădurire 500 lei de fiecare hectar. Revizuirea după 10 ani.

f) Regulamentul de exploatare al pădurii Donia pendinte de comuna Miceşti, jud. Muscel, proprietatea bisericii Maica Domnului din Miceşti, în suprafaţă de 42 ha 5700 m, p. Regimul crâng simplu. Revoluţia normală 15 ani, exploatarea în 15 ani şi cu garanţia de mpădurire 500 lei de fiecare hectar. Revizuirea după 10 ani.

g) Amenajamentul pădurii Găiceana, pendinte de comuna Găiceana, jud. Tecuciu, proprietatea d-lui Inginer I. Moţoi, în suprafaţă de 2651 ha 2950 m. p. în două serii. Regimul codru cu tăeri succesive seria I şi crâng seria II-a cu 50 rezerve la ha în parcela 0 şi 100 rezerve la ha în parcela R. de esenţă stejar şi fag din cei mai groşi. Revoluţia normală 81 ani, exploatarea în 72 ani seria I. Revoluţia normală 40 ani, exploatare în 40 ani seria II-a. garanţia de împădurire 1000 lei de hectar seria I şi 500 lei de ha seria II-a. Revizuirea după 10 ani.

h) Regulameutul de exploatare al pădurii Stăvnicelul pendinte de comuna Tibana, jud. Vaslui, proprietatea moştenirorilor Ed. Ghica, în suprafaţă de 95 ha 3500 m. p. Regimui crâng simplu. Revoluţia normală 25 ani, exploatarea în 3 ani şi cu garanţia de împădurire 500 lei de fiecare hectar. Revizuirea după 10 ani.

i) Regulamentul de exploatare al pădurii Obedeni, pendinte de comun Breasta, jud. Dolj, proprietatea d-lui I. Florescu, în suprafaţă de 37 ha 8100 m. p. Regimul crâng simplu. Revoluţia normală 18 ani, exploatarea în 4 ani şi cu garanţia de împădurire 500 lei de fiecare hectar. Revizuirea după 10 ani.

Art. 2. Toate celelalte dispoziţiuni prevăzute în studiile respective şi articolul adiţional anexat fiecăruia sunt executorii.

Art. 3 şi ultimul. — Domnul Administrator al Casei Pădurilor este însărcinat cu executarea prezentei deciziuni.

Dată astăzi, 21 Octomhrie 1927, în cabinetul nostru.

Ministru (ss) *C. Argetoianu.*

Nr. 48960

Art. 1. — Se aprobă de noi Regulamentul de exploatare al pădurii Goiciu, pendinte de comuna Breasta, jud. Dolj, proprietatea d-nei Constanţa General Argetoianu, în suprafaţă de 88 ha. Regimul crârg simplu. Revoluţia normală 25 ani, exploatarea în 22 ani şi cu garanţia de împădurire 500 lei de fiecare hectar. Revizuirea la anul 1949.

Art. 2. — Toate celelalte dispoziţiuni prevăzute în studiul respectiv şi articolul adiţional anexat sunt executorii.

Art. 3 şi ultim. — Domnul Administrator ai Casei Pădurilor este însărcinat cu executarea prezentei deciziuni.

Dată astăzi, 15 Noembrie, în cabinetul nostru.

Ministru (ss) *C. Argetoianu.*

Nr. 53211/1927

Art. 1. — Se aprobă de noi:

a) Regulamentul de exploatare al pădurii Zăvoaele Fărcaşele, pendinte de comuna Fărcaşele, jud. Romanaţi, proprietatea d-lui Const. Neamţu, în suprafaţă de 44 ha 6000 m. p. pădure. Regimul crâng simplu. Revoluţia normală 12 ani, exploatarea în 3 ani şi cu garanţia de împădurire 500 lei de fiecare hectar. Revizuirea după 10 ani.

b) Regulamentul de exploatare al pădurii Arsache, pendinte de comuna Arsache, jud. Vlaşca, proprietatea d-lui S. Lupescu, în suprafaţă de 60 ha. Regimul crâng simplu. Revoluţia normală 10 ani, exploatarea în 3 ani şi cu garanţia de împădurire 400 lei de fiecare hectar. Revizuirea după 10 ani.

c) Regulamentul de exploatare al pădurii Mărcuţa, pendinte de comuna Micleşti, jud. Vaslui, proprietatea d-lui P. Antonescu, în suprafaţă de 246 ha 6277 m. p. Regimul crâng simplu. Revoluţia normală 20 ani, exploatarea în 10 ani şi cu garanţia de împădurire 500 lei de fiecare hectar. Revizuirea după 10 ani.

d) Regulamentul de exploatare al pădurii Valea Bisericii, pendinte de comuna Vlădeşti, jud. Muscel, proprietatea d-lui N. Al. Georgescu, în suprafaţă de 29 ha 5500 m. p. Regimul crâng simplu. Revoluţia normală 20 ani, exploatarea într'un an şi cu garanţia de împădurire 500 lei de fiecare hectar. Revizuirea după 10 ani.

Art. 2. — Toate celelalte dispoziţiuni prevăzute în studiile respective şi articolul adiţional anexat fiecăruia sunt executorii.

Art. 3 şi ultimul. — Domnul Administrator al Casei Pădurilor este însărcinat cu executarea prezentei deciziuni.

Dată astăzi, 15 Noembrie 1927, în cabinetul nostru.

Ministru (ss) C. *Argetoianu.*

Nr. 53209 1927.

BIBLIOT[illegible]ALA
SIBIU